Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

Lucian, of Samosata
Gr. & Lat. [illegible]

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA

GRAECE ET LATINE.

2541

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS, ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS QUINTUS.

LIPSIAE

LIBRARIA WEIDMANNIA

G. REIMER.

MDCCCXXV.

888
L6
L52
v.5

ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Ἀποκηρυχθείς a) τις, ἰατρικὴν ἐξέμαθε b). μανέντα τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος φαρμάκου δόσει, ἀνελήφθη αὖθις εἰς τὸ γένος. μετὰ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελευόμενος, [καὶ λέγων μὴ δύνασθαι] ἀποκηρύττεται c).

Abdicatus aliquis medicinam didicit. Patrem furiosum, ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset, receptus est in familiam. Post haec novercam furiosam sanare jussus, cum se posse negaret, denue *abdicatur.*

DE AUCTORE HUJUS DECLAMATIONIS VIDE INFRA ADNOT. PRIMAM.

Οὐ καινὰ μὲν ταῦτα, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὐδὲ παράδοξα, 1
ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν πρῶτον
τὰ τοιαῦτα d) ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος οὗτος ὁ νόμος αὐτῷ,

VARIAE LECTIONES.

a) ἀποκηρυχθείς] Adscriptum in marg. Gorl. *Μελέτη μεταληπτικὴ λέγοντος τοῦ φεύγοντος, ἔξεστι μοι ποιῆσαι τόδε.* b) ἐξέμαθε] „ἔμαθε C.“ c) ἀποκηρύττεται] „ἀπειθῶν ἀποκηρύττεται vult *Jens.* Nihil vero a vulg. abeunt Edd. et C.“ καὶ μὴ βουλόμενος, ἀποκ. 1954. καὶ λέγων μὴ δύνασθαι, ἀποκ. 2955. *Bel. Bipp.* (hi quidem, ut nos, parenthesi incluserant) et *Schm.* d) τὰ τοιαῦτα] ταῦτα (fidem

ABDICATUS.

Non nova ista, judices, aut praeter spem a patre jam fiunt, neque nunc primum sic ira citur; sed in promtu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa

καὶ συνήθως ἐπὶ τοῦτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ καινότερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναται πείθεσθαι τούτῳ κελεύοντι· οὗ τί [e]) γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; θεραπεύειν ἐκ προστάγματος, οὐκ ἔθ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται. ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμηνότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς [f]) νόσημα ἰασαίμην [g]) νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαυται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ διὰ τοῦτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἵν' ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις ἐκπεσὼν τῆς [h]) οἰκίας.

p. 160

2 Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι περιμένω·

Belini sequimur) 2954. e) οὗ τί] ἤ οὗ τί conj. *Heindorf.* ad *Plat.* Gorg. p. 183. Cf. infra cap. 25. fin. f) τοῦτο τὸ τῆς πατρὸς] „Sic *Fl.* τὸ τοῦ π. reliquae Edd. omisso τοῦτο." g) ἰασαίμην] „Sic J. *Par.* H. etc. quibus adstipulatur P. ἰασάμην Ex. *Fl.*" h) τῆς] „Ita bene *Par.* B. 2. *Fr.* S. *Amst.* τοῖς male J. *Ald.* (1. et 2.) *Fl.* H." Τῆς etiam B. 1. sed ῆς B. 3. et mox eadem οἷς δυνατοῖς pro τοῖς δυν. utrumque singulari quodam casu.

autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio, non jam quantum ars potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam injuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Jam vero furiosus ille morbus plane desiit; iracundia vero magis intenditur: et, quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa caussa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo ejectus saepius. Ego vero in his, quae pos-

πρώην γοῦν ἄπληστος ἦκον ἐπὶ τὴν βοήθειαν [1])· ὅταν δέ τι ἦ p. 160.
τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῆς
γυναικὸς ταύτης εἰκότως καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ,
οἷα πάθοιμ' ἂν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχών· ὃς οὐδ' ἀρξάμε-
νος τῆς θεραπείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὦ
ἄνδρες δικασταὶ, ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστὴ
γὰρ ἦν· καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιωμένῳ· τὸ δὲ μέγι-
στον, ἐπ' ἐμαυτῷ, ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἃ προστάττο-
μαι ὑπουργεῖν [k]), οὐ δυναμένῳ, δι' ὑπερβολὴν [l]) τῆς νόσου, p. 161.
καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν οὐ δίκαιον οἶμαι ἀποκηρύτ-
τεσθαι, τὸν ἃ μὴ δύναται ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὑπισχνού-
μενον. Δι' ἃς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπεκήρυξέ με, 3
ῥᾴδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ πρὸς ἐκείνας
μὲν, ὡς οἶομαι, ἱκανῶς τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ ἀπελογησάμην,
καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, ἀπολογήσο-
μαι [m]), μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσάγω-

i) ἐπὶ τὴν βοήθειαν] „βοήθειαν] τὴν βοήθειαν H. 2.“ Τὴν cum *Reitz.* omiserunt etiam *Bipp.* et *Schm.* habent autem 2954. et 3011. Codd. et Edd. veteres, quas consului, omnes. k) ὑπουργεῖν] „Sic J. H. etc. ὑποργ. *Par.*“ l) δι' ὑπερβολὴν] „καὶ] comparet in J. H. *Par.* aliisque; abest *a Fl.*“ Hanc secutus sum, ante δι' ὑπερβ. omittentem καὶ, quod non solum inutile sit, sed nexum etiam paullum impediat. Ortum autem inde, quod per totum locum saepius

sum, imperia non exspecto: quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admovere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim, quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero, judices, novercae morbum, (bona enim erat) et patris ob eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium recusare videor, cum, quae imperantur, ministrare, ob morbi magnitudinem, et imbecillitatem artis, non possum. Verum enimvero justum non arbitror abdicari eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promittat. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut puto, satis respondi ipsa vita, quae insecuta est: atque ea, quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula de meis rebus ubi vobis enarra-

p. 161. γος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ καταισχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τότε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα βοῶντι καὶ διατεινομένῳ, ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ᾠόμην· ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας, ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ, τὸν μετὰ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπολυ τῶν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ περὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα, καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπώπτευον ἤδη [n]), ὡς οὐ σφόδρα καθεστηκότος [o]) πατρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ' υἱοῦ συντεθέναι· καὶ ἦσάν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκροβολισμὸν οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφη-
p. 162. μίας προχείρους, καὶ δικαστήριον σκυθρωπὸν, καὶ βοὴν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὅλως, χολῆς μεστὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ
4 ἰατρικῆς δεήσειν ποτὲ προσεδόκων. Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκιμωτάτοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενό-

recurrit. m) ἀπολογήσομαι] „ἀπολύσομαι marg. A. 1. W.“ n) ἤδη] „Sic *J. Pell.* μὴ δῆ Edd. priores. *Mὰ Δί' Marcil.*“ Rectius hinc *Jensius* νὴ Δί'. Verum longe praestat, quod recepimus. o) καθεστηκότος] „Sic Edd. J. *Fl.* H. *Par.* etc. καθεικότος P.“

vero. Ego enim ille intractabilis et refractarius, pudore ille patrem afficiens et indigna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa et contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam. Egressus autem domo, judicium mihi magnum, et suffragium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si apparerem, multum me a patris illis criminibus abesse, qui et in optimis studiis elaborarem, et cum *viris* versarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, et suspicabar jam tum illud non satis mente constantis patris *indicium*, quod injuste irasceretur, et falsa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium ista putarent, et minas, et quaedam quasi praeludia mali non multo post ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promtu, triste judicium, et clamorem, et iram, et omnino bile plena omnia. Propter haec sane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, exspectabam. Peregrinatus ergo, et

μενος, καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ προθυμίᾳ [p]) λιπαρεῖ χρησάμενος, p. 162.
ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα σαφῶς ἤδη μεμηνότα, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων, οὐδ' ἀκριβῶς φιλοκρινούντων [q]) τὰς νόσους· πλὴν ὅπερ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱὸν, οὔτε ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετάπεμπτος γενέσθαι περιέμεινα. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἁμαρτήματα, καὶ ὥςπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου, παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθὺς ἰασάμην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον τοῦτο [r]) διδασκόμεθα συνορᾶν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τηνικαῦτα, ἢν μὲν εὐμεταχείριστον ᾖ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἢν δὲ κεκρατηκὸς ἤδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἴδωμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσαπτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχ-

p) προθυμίᾳ] „προμηθείᾳ *Fl.* et L. Sed cum vulgata nostra faciunt J. H. et Cod. P.“ Pro λιπαρεῖ in 2054. est πολλῇ, manifestum glossema. Paullo superius εὐδοκιμοτάτοις A. 2. q) φιλοκριμούντων] „φυλοκρ. male *Fl.* r) τοῦτο] vulgo praetermissum restitui e Cod. Gorl.

probatissimorum apud exteros medicorum consuetudine, tum labore multo et studio indefesso usus, artem perdidici. Redux patrem invenio, aperte jam furentem, et a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernerent. Verum, quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arcesserer exspectavi. Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem, habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque, ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim curavi: neque enim mos est nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, sanabilisne sit morbus, an incurabilis, et fines artis egressus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus, et diligentiam adferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggredimur, servantes legem antiquam progenitorum artis medicae, qui negant manum admovendam

p. 162. νης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἵ φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκρατημένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην, ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ
p. 163. ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστα s), ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ τὸ φάρμακον τεθαῤῥηκότως ἐνέχεον t), καίτοι πολλοὶ τῶν παρόντων ὑπώπτευον τὴν δόσιν u), καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, καὶ πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο. Παρῆν δὲ καὶ ἡ μητρυιὰ φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκεῖνον διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνη τὰ πάντα x) συνοῦσα, καὶ ὁμοδίαιτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν ἀποδειλιάσας (ἠπιστάμην γὰρ οὐ ψευσόμενά με τὰ σημεῖα, οὐδὲ προδώσουσαν τὴν τέχνην) ἐπῆγον y) τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ τῆς ἐπιχειρήσεως. καίτοι κἀμοί τινες τῶν φίλων συνεβούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολήν z) τινα μείζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὡς ἀμυνομένῳ

s) ἕκαστα] Ita Codd. 2955. 3011. et Gorl. probante *Belino*, quem secutus est *Schm.* Vulgo legebatur ἕκαστον, in Cod. autem 2954. ἅπαντα. t) ἐνέχεον] „ἐνέχον male J. sola.“ u) δόσιν] δόκησιν 3011. mendose, ait *Bel.* Neque haec lectio sensu caret; quamquam malo in vulgata acquiescere. x) ἠπίστατο γὰρ μόνη τὰ πάντα] ἠπ. γ. μόνον ἡ πάντα 3011. male, ait *Bel.* y) ἐπῆγον] ἠγγυῶν (ἠγγύων) *Bel.* conj. in nota versioni subjecta: idem postea maluit ἐπήγγελον. Dubius sis, utra correctio sit ineptior. *Gesnerus*, vertens, *ursi*, ἐπεῖγον cogitasse videtur *Belino*, satis probabiliter. Vide tamen Adnot. z) διαβολὴν] ἀποβολὴν 3011.

his, qui superati jam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fines non multum egressum, observatis et accurate exploratis omnibus, manum jam admovebam, audacter infundebam medicamentum; multis licet praesentium suspectam dationem habentibus, calumniantibusque curationem, et ad accusandum se parantibus. Aderat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metueret, et male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim sola omnia, quae semper una, et in convictu quasi morbi esset. Verum enimvero nihil ego deterreri me passus, qui scirem, non futurum, ut signa me fallerent, ut ars me proderet, curationem aggrediebar idoneo conaminis tempore: licet consulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustratus eventus calumniam mihi quandam induceret majorem, ut qui ul-

τὸν πατέρα φαρμάκῳ, καὶ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν p. 163.
ὑπ' αὐτοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶος [a]) μὲν οὗτος εὐθὺς ἦν, καὶ ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν· οἱ παρόντες δὲ ἐθαύμαζον, ἐπῄνει δὲ [b]) καὶ ἡ μητρυιὰ [c]), καὶ φανερὰ πᾶσιν ἦν χαίρουσα, κἀμοὶ εὐδοκιμοῦντι, κἀκείνῳ σωφρονοῦντι. οὗτος δ' οὖν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε μελλήσας [d]), μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλαβών, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πεῖραν εἰληφέναι ὁμολογῶν, καὶ περὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος. τοῦτο γενόμενον ἡδέως ἔφραινε [e]) μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν [f]) χρηστοί· ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις υἱοῦ [g]) ἡδίων ἀναλήψεως. εἶδον γοῦν τότε οὐ p. 164.
πάντας ὁμοίως [h]) ἡδομένους τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τινος καὶ χρόαν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ

a) σῶος] σῷος jota subscr. A. 1. et 2. b) δὲ] „δὴ] Sic cum reliquis etiam J. *Fl.* H. δὲ rectius marg. A. 1. W.“ *Καὶ ἡ μητρυιὰ δὲ ἐπῄνει* 3011. unde δὲ restituimus, ceteris relictis. c) μητρυιά] μητρυιᾶ *Reitz.* sola cum Cod. 3011. d) μελλήσας] „μελήσας Edd. priores, demta λ.“ e) ἡδέως ἔφραινε] „σὺφραινε] Et sic habere J. *Fl.* cum H. notat *Solanus.*“ *Εὖφρανε* Gorl. minus bene. Augmentum et hic restituere placebat, ut De Merc. Cond. c. 1. et Diall. Marr. XIII, 2. ubi vide Adnot. Tom. II. p. 456. f) ὅσοι παρῆσαν] ὅσοι περ ἦσαν conjectura *Wyttenbach.* in Epist. Crit. p. 55. magis speciosa, quam probabilis. g) υἱοῦ] abest a Gorl. h) ὁμοίως] ὁμείως A. 2.

cisci vellem patrem medicamento, et memoriam adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa, salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: laudare noverca, et palam gaudere, quod bene audirem ego, quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc, ipsi possum, neque cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab his, qui adfuerant, omnia, solvit abdicationem, filium me sibi de novo adsumsit, servatorem et bene meritum appellans, fassus, experimentum se jam certum habere, excusans illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatio filii jucundior receptione fuerat. Videbam igitur tunc non aequaliter omnes delectari negotio, sed statim cujusdam et versum colorem, et conturbatum visum, et

p. 164. πρόσωπον ὠργισμένου, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται, ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς τὰ εἰκὸς, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδίαις
6 ἦμεν, ἀλλήλους ἀπειληφότες. Ἡ μητρυιὰ δὲ μετὰ μικρὸν εὐθὺς νοσεῖν ἤρξατο, νόσον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, χαλεπὴν καὶ παράλογον. ἀρχόμενον γὰρ εὐθὺς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα [l]· οὐ γὰρ ἁπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλλά τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέῤῥηξε, καὶ ἐς τοὐμφανὲς ἐξενίκησε [k]. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἡμῖν ἐστι σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμηνότων, ἓν δὲ ἐκεῖνο καινὸν [l] ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν γὰρ τοὺς ἄλλους ἡμερώτερα καὶ πραεῖά [m] ἐστι, καὶ παρόντων, εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος· ἂν δέ τινα ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ τοῦτ' [n] ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκείνου μάλιστα παροξύνεται· ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τοῦ
p. 165. πονήρως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν ἐστὶ τεκμήριον. ταῦθ' [o] ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνιώμην, καὶ τὴν γυναῖκα ᾤκτειρον [p] ἀξίαν οὖ-

l) παρεφύλαξα] „Hanc Edd. lectionem firmat Cod. P. παρεφύλαττο enim male *Fl.*" Παρεφυλάξατο 2955. k) ἐξενίκησε] „Constantem hanc esse lectionem notat *Solanus.*" l) Καινὸν] „Ita restitutum ex P. κοινὸν enim Edd. aeque ac Ex." m) πραεῖα] sine iota subscr. Edd. vett., ut Scyth. c. 10. extr. et alibi. Subscripserunt iota *Reitz.* et recentt. n) τουτ'] τούτου conj. *Schmied.* male. Vid. Adnot. o) ταῦθ'] ταυτὶ 2955. *Bel. Schm.* p) ᾤκτειρον] „ᾤκτειρα] ὠκτηρῦ L." Veram lectionem cum *Schm.* recepi e 2954. et 2955. In Edd. vulgo est ᾤκτειρα.

vultum iratum, quale quid ex invidia et odio solet fieri. Nos igitur, ut facile est ad existimandum, in jucunditate et animi oblectatione esse, qui recepissemus alter alterum. Noverca autem paullo post statim aegrotare coepit, morbum, judices, difficilem et irrationabilem: incipiens enim statim malum observavi. Neque enim simplex, aut innatans modo furoris species; sed antiquum aliquod desidens in animo malum ruptis quasi vinculis evicit in publicum. Sunt quidem alia quoque signa nobis multa sine spe sanationis furentium: unum autem illud novum hac in muliere observavi. Etenim ad reliquos mitior est et mansueta, praesentibus iis, inducias agit morbus: at si quem medicum videat, et hoc solum *nomen* audiat, ad illud maxime exacerbatur: quod quidem ipsum, quam male illa habeat et insanabiliter, est indicium. Haec videns aegre tuli equidem, et miseratus sum feminam, quod me-

σαν q), καὶ παρὰ τὸ προσῆκον δυσηνχοῦσαν. Ὁ πατὴρ δὲ p. 165.
ὑπὸ ἰδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν οὔτε ἀρχὴν τοῦ κατέχοντος κακοῦ, 7
οὔτε τὴν αἰτίαν, οὔτε τὸ μέτρον τοῦ πάθους,) ἐκέλευεν
ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον ἐγχέαι φάρμακον. ᾤετο r) γὰρ ἓν εἶναι
μανίας εἶδος, καὶ μίαν τὴν νόσον, καὶ ταὐτὸν πάθημα ταὐτόν,
καὶ παραπλησίαν τὴν θεραπείαν ἐνδεχόμενον s). ἐπεὶ δὲ, ὅπερ
ἀληθέστατον, ἀδύνατον εἶναί φημι σώζεσθαι τὴν γυναῖκα,
καὶ ἡττᾶσθαι t) ὑπὸ τῆς νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀρ-
γίζεται, καὶ φησὶν ἑκόντα καθυφίεσθαι, καὶ προδιδόναι τὴν
ἄνθρωπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς τέχνης. καὶ
πάσχει u) μὲν σύνηθες τοῖς λυπουμένοις· ὀργίζονται γοῦν
ἅπαντες τοῖς μετὰ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε,
ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δικαιολογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ
ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Καὶ πρῶτόν γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἅρ- 8
ξομαι, καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξαι βούλεται, ἵν' εἰδῇ p. 166.
οὐκ ἔθ' ὁμοίαν οὖσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ πρότερον τὴν ἐξουσίαν.
οὐ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομοθέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας,

q) ἀξίαν οὖσαν] „ἀξιοῦσαν marg. A. 1. W." r) ᾤετο] „ᾠέτο *Fl.*" οἴεται 3011. 2954. quod praefert *Bel.* s) ἐνδεχόμενον] Ita, probante *Belino*, scripsit *Schm.* pro vulg. δεχόμενον. Confirmat emendationem Cod. Gorl. t) ἡττᾶσθαι] „Sic J. *Fl.* H. *Par.* etc. ἡττῆσθαι L." Sic et 2953. (2955. vult haud dubie *Bel.*) u) πάσχει] „Ita P. cum Edd. plerisque. πάσχειν *Fl.*"

rebatur, praeter fas infortunatam. At pater prae imperitia, qui neque principia mali, quod eam tenet, neque caussam, neque modum novit, curare illam jussit, atque idem infundere ei medicamentum: putavit enim unum esse furoris genus, morbum unum, infirmitatem eandem, quae similem curationem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri posse, ut servetur mulier, cum superari eam a morbo fateor; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, et mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accusat. Atque usu illi venit, quod solet dolentibus: irascuntur enim omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quantum potuero, caussam apud illum dicam, et pro me, et pro arte. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me vult, ut sciat, non jam similem esse sibi, ut prius, potestatem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes

p. 166. οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐθέλωσιν, ἀποκηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν, οὕτω καὶ τῶν παίδων προύνόησεν, ὡς μὴ ἀδίκως αὐτὸ πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἔφη x) γίγνεσθαι, οὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεσε, καὶ δοκιμαστὰς ἐκάθισε, τοὺς μήτε πρὸς ὀργὴν, μήτε διαβολὴν y) τὸ δίκαιον κρινοῦντας. ἤδει γὰρ πολλοῖς πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρισταμένας, καὶ z) τὸν μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκέτῃ πιστεύοντα ἢ γυναίῳ ἐχθρῷ a). οὔκουν ἠγεῖτο b) ἀδίκαστον γίγνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἁλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγος ἀποδίδοται, καὶ ἀνεξέτα-
9 στον οὐδὲν καταλείπεται. Ἐπεὶ τοίνυν ἔξεστι, καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνου ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρῖναι δὲ, εἰ εὔλογα

x) ἔφη] ἐφῆκε conj. *Seager.* Class. Journ. Vol. XV. p. 152. lanquidius multo, quam vulgatum. Lectio Cod. Gorl. ἐφῆκεν e superioribus huc transposita. y) μήτε διαβολὴν] μήτε πρὸς διαβολὴν 3011. et 2954. et sic, monente *Belino*, edidit *Schm.* At repetita praepositio alienae manui videtur esse tribuenda. Opus certe ea h. l. non magis fuit, quam cap. 8. extr. in verbis καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης, aliisque haud paucis, maxime hujus libelli, locis. z) καὶ] „Id adesse etiam in *Fl.* J. et H. notat *Solanus*, qui eandem constantiam in duobus versibus sequentibus quoque observat.“ a) ἐχθρῷ]. αἰσχρῷ Gorl. sed in marg. vulgatum est. Αἰσχρῷ admodum rusticum foret in praesenti quidem caussa de hac noverca. b) ἠγεῖτο] ἠφίετο, *permisit*, *concessit*, conj. *Seager*, l. c. frustra. Pro οὔκουν in B. 3. editum οὐκ οὖν duabus voculis.

filios, neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, neque omnibus de caussis. Sed quemadmodum patribus sic irasci permisit, ita etiam filiis, ne injuste hoc patiantur, prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine judicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, et aestimatores sedere jussit, neque irate, neque calumniose quid justum sit judicaturos. Norat enim, multis saepe irrationabiles irae caussas esse, et alium mendaci cuidam calumniae fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimicae. Quare voluit non sine judicio hoc negotium transigi, neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quoque infunditur, et ratio redditur, et nihil non examinatum relinquitur. Quandoquidem igitur licet, et accusationem solam in potestate

αἰτιᾶται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες· αὐτὸ μὲν, ὅ μοι ἐπιφέρει, καὶ p. 166.
ἐφ' ᾧ c) νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο
ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύ-
ξαντι, καὶ d) χρησαμένῳ τῇ παρὰ τοῦ e) νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ
ἀποπληρώσαντι τὴν πατρικὴν ταύτην δυναστείαν· εἶτ' αὖθις p. 167.
ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδι-
κώτατον εἶναί φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι κατὰ f)
τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδίκας, καὶ
τὸν φόβον ἀΐδιον, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι,
μετὰ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ
ὅλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ἐπὶ
καιροῦ δοκοῦν g) τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον
ἐφιέναι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τῆς
τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἢν δ' ἅπαξ ἀναλώσῃ τὴν
ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσηται τῷ νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς
ὀργῆς, εἶτα, μετὰ ταῦτα ἀναλάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπει-

c) ἐφ' ᾧ] „ἐφ' ὃ Ex. *Fl.* At vulgatam Edd. lectionem firmat Cod. P.“ d) καὶ] „deerat in *Ald.* sed adscriptum margini. In aliis autem Edd. aderat.“ Deest in utraque *Ald. mea.* e) τοῦ] τὸ mendose sola *Reitz.* f) κατὰ] Prius erat καὶ. Sed *Seagerus* l. c. κατὰ vidit requiri; et sic vere reperitur scriptum in Gorl. Cod., qui et γίνεσθαι exhibet. In B. 3. omnino vox καὶ desideratur. g) πρὸς τὸ — δοκοῦν] πρ. τὰ — δοκοῦντα 2954. Cf. c. 22. extr.

habet pater, judicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, judices: ipsum quidem, quod mihi objicit, et de quo nunc indignatur, nondum considerate; prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel jam abdicavit, et potestate legis usus est, illudque patrium imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem injustissimum esse tale quid ajo, infinitas sic fieri filiorum poenas, et condemnationes multas, et metum perpetuum, et legem nunc quidem adjuvare iras, paullo post autem solvi, et rursus aeque valere, atque omnino sursum deorsum jura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, et in partem indignationis venire, et puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum lege abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post

p. 167, σθεὶς, ἐπὶ τούτων ἀνάγκη μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύεσθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ h) μὲν γὰρ τὸν γεννηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδὲν, οἶμαι, γνώρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους i) τοῦ γένους παραιτεῖσθαι συγκεχώρηται, τοῖς, ὅτε k) ἠγνόουν, ἀναθρεψαμένοις. Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ἐπ' ἐξουσίας l), αὐτός τις ἀφ' ἑαυτοῦ m), καὶ δοκιμάσας, ἀναλάβῃ, τίς ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρῆσις ὑπόλοι-
p. 168, πος τοῦ νόμου; φαίη n) γὰρ ἂν πρὸς σὲ ὁ νομοθέτης, εἰ πονηρὸς οὗτος ἦν, καὶ τοῦ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιος, τί παθὼν ἀνεκάλεις o); τί δ' αὖθις ἐπανῆγες ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυες τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν ταῦτα κύριος. οὐ γὰρ δὴ ἐντρυφᾷν σοι δοτέον τοῖς νόμοις p), οὐδὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς συνάγεσθαι q) τὰ δικαστήρια, οὐδ'

h) τοῦ] τοῦτο 2955. mendose. i) ἀναξίους] ἄγαν ἀξίους idem, non melius. k) ὅτε] „*Pell.* An non melius ὅτι;" Minime. l) ἐπ' ἐξουσίας] Sic Gorl. pro vulg. ὑπ' ἐξ. probante *Schaefero* Melett. p. 83. qui conferri jubet Jov. Trag. c. 25. et Saturn. c. 5, m) ἀφ' ἑαυτοῦ] „ὑφ' ἑαυτοῦ] Sic praeter alias etiam J. *Fl.* H. *Par.*" Emendavimus confidenter, postulante tum rei natura, tum usu linguae, admoniti a *Schaefero* Melett. p. 22. n) φαίη] *φαίη Reitz.* et recentt. nulla de caussa et contra librorum vett. auctoritatem. o) ἀνεκάλεις] ἀνέκαλες 2955. foedo vitio. p) τοῖς νόμοις] male a Gorl. absunt. q) συνάγεσθαι] „ἀνάγεσθαι] συνάγεσθαι marg. A. 1, W." Sic et 2954. 2955.

haec receperit, bonum esse contra priorem sententiam persuasus: in his jam necessario manendum, nec transiliendum, neque mutandum consilium, neque judicium retractandum. Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia reprobare concessum est iis, qui tum, cum ignorarent, aluere. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate pro se aliquis, quem probavit, recepit; quomodo jam mutare sententiam potest, aut quis legis usus ei relictus est? Dixerit enim ad te legislator: *Si malus hic fuit, et abdicari dignus, quid tibi in mentem venit, ut revocares? quid rursus reduxisti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad animi tui libidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias circumagas ju-*

ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας, μᾶλλον δὲ ὑπηρέτας τῶν σοὶ δοκούντων, ὁτὲ μὲν κολάζοντας, ὁτὲ δὲ διαλλάττοντας r), ὁπόταν σοι δοκῇ. ἅπαξ γεγέννηκας s), ἅπαξ ἀνατέτροφας t), ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, καὶ τότε μὲν u), ἢν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇς x)· τὸ δ' ἄπαυστον τοῦτο, καὶ ἀΐδιον, καὶ πολύ, καὶ ῥᾴδιον, μεῖζον ἤδη τῆς πατριᾶς ἐστιν ἐξουσίας. Μὴ δή, πρὸς Διός, ὦ ἄνδρες δικασταί, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἑκούσιον τὴν ἀνάληψιν πεποιημένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργήν, αὖθις ἐπὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἧς ἔξωρος ἤδη, καὶ ἔωλος ἡ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ προδεδαπανημένη y). ὁρᾶτε γάρ που καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικα- p. 168. 11

Gorl. *Bel. Schm.* Probat hoc etiam *Wyttenbach.* Epist. Crit. p. 42. r) διαλλάττοντας] „Sic quoque habere *Fl.* H. et S. notat *Solanus.* Habent et J. *Par.* et *Fr.* nec dubito quin reliquae. Sic sane est. s) γεγέννηκας] „Recte sic *Par.* S. γεγένηκας J. *Ald.* (1. et 2.) H. *Fl.*" Illud et B. 1. et 3. habent. t) ἀνατέτροφας] ἀνατέτραφας 2954. et 2955. u) καὶ τότε μὲν] „καὶ τότε Hanc esse constantem lectionem observat *Solanus.*" Τότε τε tamen divisim B. 1. sed καὶ τότε, τότε μὲν B. 3. unde μὲν nostrum hausimus. x) δοκῇς] δοκεῖ σοι 2955. Modo ἦν in *Schm.* pro ἤν, invito haud dubie Editore. y) προδεδαπανημένη] „Sic dedi ex marg. A. 1. W. προσδεδαπ. enim Edd. priores. Illud etiam in B. 3. reperitur.

dicia; neque, ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; et judices sedeant testes, vel ministri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconciliantes, prout tibi visum fuerit. Semel genuisti, aluisti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si juste illud videaris facere. Illud autem indesinenter facere et perpetuo, et saepe, et temere, majus jam est potestate patria. Noli-

te sane, obsecro, judices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, et superioris judicii cognitionem reddidit irritam, et iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurrat, cujus jam tempus illi praeteriit, et olim dies elapsus est, quaeque illo solo *actu* vim suam amisit et consumta est. Videtis quodam modo in aliis etiam judiciis, ut a ju-

p. 169. στηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῶν κλήρῳ λαχόντων δικαστῶν, ἤν τις ἄδικον οἴηται γενεσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νόμος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἢν δέ τινες ἑκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικασταὶς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἐξῆν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ τούτους [z]) τὶς αὐθαίρετος εἵλετο, σκέργειν ἐστὶ δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. οὕτω δὴ καὶ σὺ, ὃν ἐξῆν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἂν ἄξιος ἐδόκει τοῦ γένους, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείληφας [a]), οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν [b]) ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὖθις παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ [c]) μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμετανόητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μετὰ κρίσιν οὕτω πολλὴν, καὶ δύο δικαστήρια, ἓν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ παρητήσω [d]), δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ἅτε μετεβουλεύσω, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας· τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς [e]) τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ἐπὶ τῶν

z) τούτους] „Ita *Ald.* J. H. *Fl. Par.* τούτοις P.“ a) ἀνείληφας] „ἀνήλειφας male J. *Ald. Fl.* H. B. 2. Correxit S.“ Et sic est in 2955. b) ἀποκηρύττειν] ἀποκηρύξειν 2955. c) σοῦ] σοῦ σοι 2955. male. d) παρητήσω] „Sic bene J. *Ald. Par.* H. παραιτήσω male *Fl.*“ παρητήσω sine jota sub priore η B. 3. e) καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας· — βεβαιοῖς] Totum hunc locum *J. Seagerus* ita refingi vult: καὶ τὸ πρῶτον (scil. δικαστήριον) ἀνάδαστον ἐποίησας· τὰ

dicibus sortitione lectis, si quis injustum factum putet judicium, permittat lex ad aliud provocare et abire tribunal; sin aliqui ultro de judicibus convenerint, et delectis a se permiserint arbitrium, non jam *permittat*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, justum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non jam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus, et bonum jam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non jam subjectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo judicium, et duo tribunalia, unum prius illud, quo me ejecisti, alterum tuum ipsius, cum mutato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas, quae

τελευταίων, καὶ φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι p. 169.
δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμασας; τοῦτ' ἐκύρωσας.
Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσει παῖς ἦν, θέμενος δὲ, ἀποκηρύτ- 12
τειν ἤθελες [f]), ἐξεῖναί ἄν σοι ὠόμην. ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ [g]) p. 170.
ποιεῖν δυνατὸν ἦν, τοῦτ' ἄδικον λύειν ἅπαξ γενόμενον. τὸν
δὲ καὶ φύσει, καὶ αὖθις προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐκπεποιημένον,
πῶς εὔλογον αὖθις [h]) ἀπωθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τῆς μιᾶς
οἰκειότητος ἀποστερεῖν; εἰ δ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ
μὲν πρῶτον πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς
οὐδὲν ἠδίκουν, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἆρ' ἄν σοι πρὸς
καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανά-
γειν; οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς [i]) κύ-

μὲν πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιώσας δὲ etc. Tam operosam et violentam emendationem, si qua sit, nemini credo, qui sobrius sit judex, unquam probatum iri. Cape locum, ut *Gesnerus* vertit. In ἀνάδαστον autem cogita objectum τὴν βουλήν, repetendum illud e verbo μεταβουλεύεσθαι. Ne quid taceam, post ἐποίησας in *Ald.* utraque ne minima quidem reperitur interpunctio, in B. 1. et 3. commata. *Reitzius* rectissime verba disposuit. f) θέμενος δὲ ἀπ. ἤθελες] *Solani* et *Schmiederi* tentamina vana quaere in Adnot. g) μὴ] „deerat in Edd. excepta J. addidit etiam marg. A. 1. W." h) αὖθις] „αὖ] πάλιν marg. A. 1. W." Unde *Schaefer.* πάλιν αὖ, aut potius αὖθις e Cod. 2955. quod etiam *Belinus* praetulit. ἄν habet B. 3. Ceterum ἀποθεῖσθαι *Reitzius* male edidit, praeeunte B. 1. Sed B. 3. et *Ald.* utraque, et Cod. 2955. recte habent ἀπωθ. ut et recentt. i) διὰ παντὸς] „διαπαντὸς una voce A. 1. et 2.

post ea deliberasti. Mane ergo in ultimis, tuere judicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim ipsi tibi placuit, hoc probasti, hoc sanxisti. Equidem neque, si non natura essem filius, sed adoptatum me abdicare velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino *(initio)* non facere licebat, illud, ubi semel factum, dissolvere iniquum est. Illum autem, qui naturâ, deinde rursus voluntate et sententia tua *in domum* adscitus est, quomodo rationabile est rursus expellere, et uno familiae jure privare saepius? Si vero servus fuissem, tuque primo, malum me putans, vinxisses; ac deinde mutata persuasione arbitratus, nihil me injustum egisse, liberum dimisisses: numquid tibi aliquando irato liceret in similem me servitutem retrahere? Minime. Haec talia enim firma et perpetuo

p. 170. ρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ' ἐξεῖναι τούτῳ k) ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἑκὼν
13 ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι. Σκέψασθε δὲ ἤδη, οἷον ὄντα l) καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐδέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρόν. οὐδὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτι τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πιστὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν παρὰ τῆς ἡλικίας ἔχοντα· μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μέν, εἰ καὶ μηδὲν m) ἠδικημένος, ὡς ἂν ἐγώγε φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πεπονθώς, παρητεῖτο τῆς οἰκίας· νῦν
p. 171. δὲ σωτῆρα ἔναγχος, καὶ εὐεργέτην γεγενημένον, οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστότερον; σωθέντα δι' ἐμὲ, καὶ τηλικοῦτον κίνδυνον διαπεφευγότα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμελίσεσθαι, τῆς θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω n) ῥᾳδίως ἐπιλελῆσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν ἐρημίαν ἐλαύνειν τὸν ἐφησθέντ' o) ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο p), μὴ q) μόνον

k) τούτῳ] „τοῦτον L. Nihil mutant Edd." l) οἷον ὄντα] „ὄν τινα L. et marg. A. 1. W." ὄντινα ὄντα με καὶ ἀποκηρύξει Gorl. Sana sunt vulgata, atque adeo integra ea reliqui. m) μηδὲν] μικρὸν 2955. male. n) οὕτω] οὕτωσι Gorl. o) ἐφηησθέντ'] „Sic *Ald.* J. H. *Fl.* S. et Ex. ἐφησθέντα P." μνησθέντα conjecit et vertit *Gesn.* quem secuti sunt *Wiel.* et *Bel.* Sed vid. Adnot. p) ἐξεβέβλητο] ἐξεπέμψατο 2955. q) μὴ] „abest a *Fl.* ceterae habent."

rata esse leges jubent. De eo igitur, quod non liceat isti abdicare, quem semel a se abdicatum sponte receperit, licet multa adhuc, quae dicam, supersint, tamen desinam. Videte autem nunc, qualem me hominem abdicatum eat: et nondum hoc dico, tum imperitum, jam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars juverit: neque, tum juvenem, nunc autem jam provectum, qui ab ipsa jam aetate argumentum habeam, injuriam me non *temere* facere: parvum enim fortasse hoc etiam fuerit. Verum illo tempore, licet injuria nulla laesus, ut ego possem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me exclusit: jam vero servatorem recens et bene de se meritum, quo quid fieri possit ingratius? servatum mea opera, tali superato periculo, talem statim mercedem persolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, statim oblivisci, et in solitudinem ejicere eum, qui jure laetari poterat, quia injuste

δ' οὐ r) μνησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σωφρονεῖν p. 171.
παρασκευάσαντα; Οὐ γὰρ μικρὸν s), ὦ ἄνδρες δικασταί, οὐδὲ 14
τὸ τυχὸν εὖ πεποιηκὼς αὐτὸν, ὅμως τῶν t) τοιούτων νῦν
ἀξιοῦμαι. ἀλλ' εἰ καὶ οὗτος ἀγνοεῖ τὰ τότε, πάντες ὑμεῖς
ἴστε οἷα ποιοῦντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον,
ἐγὼ παραλαβὼν, τῶν μὲν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωκότων, τῶν
δ' οἰκείων φευγόντων, καὶ μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμώ-
ντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς καὶ κατηγορεῖν δύνασθαι, καὶ
περὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ
παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον, οἷα u) νῦν ἡ γυνή
ἐστι, πρὸς τὴν ἀρχαίαν φρόνησιν ἐπανήγαγον. οὐ δίκαιον οὖν x),
τοιαύτην μοι y) γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τὴν ἀμοιβὴν, οὐδὲ κατ'
ἐμοῦ σε μόνον σωφρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηρ- p. 172.
γέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν, ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ὃν z)
γὰρ, ὡς ἐν ἑσχάτοις οὖσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπονήρως
ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς οὐ πολὺ μᾶλλον, ὅτι

r) δ' οὐ] „δὲ οὐ marg. A. 1, W.“ s) μικρὸν] ἐς μικρὸν 2955. t) τῶν] τὸν B. 1. et 3. u) οἷα] οἷα B. 3. frequente errore. x) οὖν] abest ab eadem. y) μοι] „μὴ J. male. μοι *Ald. Fl.* H. *Par.* etc.“ z) ὃν] „ὅς Ex. *Fl.* δν P. cum Edd.“

ejectus fuerat, sed idem non solum memoriam injuriae non adhibuit, verum salutem praestitit et sanitatem? Neque enim parvum est, judices, neque quotidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc *poenis* me dignum censet. Sed etsi forte iste ignoret, quae tum acta sunt; at vos nostis, qualia agentem illum et patientem, et quomodo affectum, ego illum receperim, desperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere ausis, ac talem reddiderim, qui etiam accusare possit, et de legibus disputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *status* specimen. Talis fere cum esses, qualis nunc mater est, ad pristinam te mentem revocavi. Non igitur justum est, eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adversus me solum sapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum esse, ex ipsa tua accusatione manifestum est. Quem enim odio jam habes, qui non sanem uxorem tuam cum extremis conflictantem malis, et pessime omnino habentem, cur non multo potius vehe-

p. 172. σε τῶν ὁμοίων ἀπήλλαξα, ὑπεραγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος; σὺ δὲ, ὅπερ ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθὺς ἐς δικαστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένος κολάζεις, καὶ ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγιγνώσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν φαρμάκων, ἐπὶ τὸν ἰατρὸν ὑγιαίνων μόνον. Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν εὐεργέτην [a]) τούτῳ κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονίσαντα [b]) μισεῖν, καὶ τὸν ἀναστήσαντά τιμωρεῖσθαι; οὔκ, ἤν γε τὰ δίκαια ποιῆτε. καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἁμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν μοί τις οὐ μικρὰ προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέποντα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τῶν μὲν παρόντων καταφρονεῖν, δι' ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγγνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα, εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία τυγχάνοι [c]), ὡς πάντα ὑπερπαίειν [d]) τὰ μετὰ ταῦτα. ὅπερ οἶμαι κἀμοὶ πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν

a) Ὑμεῖς δὲ — τὸν εὐεργέτην] ὑμεῖς μὲν, — αἱ τὴν εὐεργέτην 2955. prave. b) σωφρονίσαντα] „Ita restitui ex Cod. L. σωφρονήσαντα enim vulgo Edd.“ c) τυγχάνοι] „Sic restitutum ex P. et L. τυγχάνει Edd. priores.“ d) ὑπερπαίειν] ὑπερβαίνειν Cod. 2955. quod *Bel.* praefert. Sed cf. Imagg. c. 9. et Catapl. c. 27. ubi eadem deprehenditur lectionis variatio.

menter amas, quod similibus te liberavi, et gratiam habes tantis malis solutus? Tu vero, quod ingratissimum, recepta mente statim trahis ad tribunal, et servatus punis, et ad antiquum illud odium recurris, et legem eandem legis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, et digna medicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias. Vos autem, judices, huic permittetis punire bene de se meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem odisse, afficere supplicio, qui *jacentem* erexit? Minime, si quidem juste agatis. Etenim si maxima nunc peccata commisissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam iste respiciens, cujus recordatus, jure meritoque praesentia contemneret, in promtu propter ista haberet veniam: maxime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea, quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam mihi ipsam debeat, cui quod

ἔσωσα, καὶ ὃς e) τοῦ βίου παντὸς χρειώστης ἐστί μοι, p. 172.
καὶ ᾧ τὸ εἶναι, καὶ τὸ σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι
παρέσχημαι, καὶ μάλιστα, ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη p. 173.
ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἥττους εἶναι ὡμολόγουν τῆς νόσου.
Τοῦτο γὰρ μεῖζω f) οἶμαι ποιεῖν τὴν ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὃς g) 16
οὔτε υἱὸς ἂν τότε, οὔτε ἀναγκαίαν τῆς θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς, καὶ ἀλλότριος, τῆς φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος, ὅμως οὐ h) περιεῖδον, ἀλλ' ἐθελοντὴς, ἄκλητος, αὐτεπάγγελτος, ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα, καὶ τὸν πατέρα ἐμαυτῷ i) διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀποκηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυσα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης εὐεργεσίας τὴν ἐς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, καὶ ἐν οὕτως ἐπισφαλεῖ καιρῷ τὴν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπεδειξάμην, καὶ μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰςεποίησα, καὶ γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἴεσθε παθεῖν με,

e) ὃς] „deest in *Fl.*" f) μεῖζω] „μεῖζον] Sic J. *Fl. Par.* μεῖζω marg. A. 1. W." μεῖζον' *Schm.* e conj. *Reitz.* Sed μεῖζω exhibet Gorl. Vid. Adnot. g) ὃς] Sic *Schaeferus*, qui Codicis instar est, in *Porson.* Ed. *Eurip.* ad Phoeniss. v. 376. cum quo facit *J. Seager.* l. c. p. 153. In prioribus fuerat ὡς. h) οὐ] „οὔ male J." In A. 2. cerno οὐ. i) ἐμαυτῷ] „ἐμαυτοῦ] ἐμαυτῷ marg. A. 1. W." Sic et 3011. probante *Belino* et commode conferente c. 18. sub init. σώζω καὶ διαφυλάττω — τὸν πατέρα ἐμαυτῷ. Recepit et *Schm.* hanc lectionem, confirmatam illam etiam Cod. Gorl.

est, quod sapit, quod intelligit, praestiterim, idque eo maxime tempore, cum reliqui omnes spem abjecissent, seque impares morbo fassi essent. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod neque filius eo tempore, neque necessariam habens curationis caussam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem*; sed sponte, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assiduus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, caussam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia sedavi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi meam in patrem fidem, et una cum arte me ipsum *quasi* adoptavi, germanumque me filium difficili tempore ostendi. Quae enim

p. 173. πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, καιροφυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἴκοντα τῇ τοῦ πάθους [k]) ἀκμῇ· νῦν δὲ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἁπάντων τοιούτων [l]) ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ἐπισφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν οὕτω διακειμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφιᾶσι τὴν λύτταν, ἐπιζέσαν-
p. 174. τος τοῦ πάθους. καὶ ὅμως πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκνησα, οὐδ' ἀπεδειλίασα· συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμε-
17 νος τῇ νόσῳ, τὸ τελευταῖον ἐκράτησα τῷ φαρμάκῳ. Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως [m]) ὑπολάβῃ [n]) τις, ποῖος δὲ ἢ πόσος ὁ κάματος ἐγχέαι φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ [o]) τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥᾴδιον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα, καὶ τῆς ἁπάσης ἕξεως φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχναίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνους ἐπινοοῦντα, καὶ ἠρεμίας μηχανώμενον, ἅπερ [p]) οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες ῥᾳδίως

k) πάθους] „Sic recte Cod. L. πατρὸς Edd. omnes et cett. Codd. male. Illud conjecerat *Graev.* l) τούτων] τοῦτο conj. *Gesn.* At vid. Adnot. m) εὐθέως] εὐθὺς Gorl. n) ὑπολάβῃ] ὑπολάβοι 3011. soloece, ait *Bel.* o) πρὸ] πρὸς B. 5. male. p) ἅπερ] „ὥσπερ P. Vulgatam servant Edd. J. *Fl.* H. *Par.* etc." ὥπερ 3011. minus eleganter, ut recte judicat *Bel.*

subiisse me putatis? quantum laborasse praesentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti aliquantum malo, artem opponerem? Est vero omnium in medicina hoc periculosissimum, curare tales, et ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo, emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despondi animum: sed congrediens et omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnavi. Noli enim, si quis ista audis, statim putare *(interpellare)*, *Qualis, aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, et viam munire potioni, et parare habile ad curationem corpus, et habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, et movendo quantum opus est, et somno parando, et machinanda quiete, ad quae morbo laboran-

ἀποθεῖεν ἄν· οἱ μεμηνότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, p. 174.
δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχητοι, καὶ τῷ ἰατρῷ ἐπισφαλεῖς, καὶ
τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι. ὅταν γοῦν q) πολλάκις ποιή-
σωμεν r), ἤδη πλησίον γενέσθαι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν,
ἔμπεσόν τι μικρὸν ἁμάρτημα, ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους,
ἅπαντα ῥᾳδίως ἐκεῖνα ἀνέτρεψε s), καὶ ἀνεπόδισε t) τὴν θερα-
πείαν, καὶ τὴν τέχνην διέσφηλε. Τὸν οὖν ταῦτα πάνθ' ὑπο- 18
μεμενηκότα, καὶ οὕτω καλεπῷ νοσήματι προσπαλαίσαντα, p. 175.
καὶ πάθος ἁπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἔτι
τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους, ὡς βού-
λεται, ἑρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου συγχωρήσετε, καὶ τῇ φύσει
πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος σώζω καὶ
διαφυλάττω, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν πατέρα ἐμαυτῷ, κἂν
ἀδικῇ· οὗτος, εἰ ἔστι u), τὸν εὐηργετηκότα x) παῖδα τοῖς
νόμοις, ὡς φησιν, ἀκολουθῶν διαφθείρει, καὶ τοῦ γένους
ἀποστερεῖ· μισόπαις οὗτος, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι· ἐγὼ

q) γοῦν] „Sic Edd. vett. et recentiores. γὰρ L.“ r) ποιήσωμεν] „Hoc Edd. constanter tuentur. Οἰήσωμεν *Marc.* s) ἀνέτρεψε] „ἀνεπόδισε marg. A. 1. W.“ t) ἀνεπόδισε] ἐνεπόδισε 3011. frustra. u) ἀδικῇ· οὗτος, εἰ ἔστι,] „εἰ] Et haec constans est lectio. Sed ὁ legendum adscripsit *Solanus.*“ Vulgo scilicet legebatur: κἂν ἀδικῇ οὗτος. εἰ δὲ τὸν etc. quae cur mutaverimus, vid. Adnot. x) εὐηργετηκότα] Olim εὐεργετηκότα. Nos correximus ad exemplum formae εὐηργέτησαι c. 14.

tes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem *(licentiam)*, duci regique difficiles, periculosi medico, et curatione vix superabiles. Cum enim saepe effecimus, ut prope finem simus, cum speramus; incidens parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo morbo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem fallit. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi adeo aegritudine conflictatus est, qui morbum morborum omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare permittetis, et pro sua libidine interpretari leges contra optime de se meritum patiemini, et contra ipsam pugnare naturam sinetis? Ego naturae obsecutus, judices, servo et custodio mihi patrem, etiamsi injuriam *mihi* faciat. Ipse, si licet, filium, a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, obtemperans perdit, et genere

p. 175. τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, οὗτος τὰ τῆς φύσεως παροράᾳ, καὶ καθυβρίζει (δίκαια) y). ὦ z) πατρὸς, μισοῦντος ἀδίκως! ὦ παιδὸς, φιλοῦντος ἀδικώτερον! ἐγκαλῶ γὰρ ἐμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισούμενος, οὐ δέον φιλῶ, καὶ φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε a). καίτοι γε ἡ φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ τοὺς πατέρας ἐπιτάττει φιλεῖν. ἀλλ' οὗτος ἐκὼν καὶ τοὺς νόμους παροράᾳ, οἳ τοὺς οὐδὲν ἠδικηκότας παῖδας τῷ γένει φυλάττουσι, καὶ τὴν φύσιν, ἢ τοὺς γεννήσαντας ἕλκει πρὸς πόθον τῶν γεγεννημέ-
p. 176. νων b) πολὺν, οὐχ ὅπως μείζους ἀρχὰς εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆς εὐνοίας ἐσφέρει, καὶ ἐπιδίδωσιν· ἢ, τύγε ἔλαττον, ἐμὲ μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τοῦ φίλτρου. ἀλλ', οἵμοι τῆς συμφορᾶς! προσέτι καὶ μισεῖ φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα ἐλαύνει, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς φιλόπαιδας νόμους, ὡς μισόπαιδας

y) δίκαια] „deest in P. adest in Edd." Deest etiam in 3011, neque adeo temere uncis inclusit *Schm.* praesertim quum, ut admitteretur, scribendum fuisset τὰ δίκαια, addito articulo. z) ὦ] ὦ B. 3. et mox iterum. a) προσῆκε] προσῆκον 3011. b) γεγεννημένων] „γεγενημ. J. *Pell*, punctum post πρὶν habet, et πᾶς οὖν οὐχ οὕτω." Illud γιγενημ. etiam est in *Ald.* utraque.

privat. Ipse liberorum osor est, amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae vim despicit, et (jus ipsum) contumeliose conculcat. Vah patrem injuste odio habentem! vah filium amantem etiam injustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui exosus praeter officium amem, et magis amem, quam convenit: cum tamen natura patribus magis injungat amare liberos, quam hisce patres. Sed iste ultro et leges despicit, quae liberos nullius injuriae reos servant generi, et naturam, quae parentes ad vehemens eorum, qui nati sunt, desiderium trahit: tantum abest, ut, cum majores habeat benevolentiae erga me caussas, majora etiam benevolentiae officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imitetur, et amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calamitatem! insuper etiam odit amantem, et diligentem exigit, et bene merentem afficit injuria, et amplectentem abdicat, et leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me torquet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges et naturam! Non

κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὦ μάχης, ἣν ἐρᾷς, πάτερ, τοῖς νόμοις κατὰ τῆς φύσεως! Οὐκ ἔστι ταῦτα, οὐκ ἔστιν, ὡς Θέλεις· κακῶς ἑρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. οὐ πολεμεῖ φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν [c]) ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν φύσιν. τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ φύσει; οὓς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ φιλέπαιδας εἶναι Θέλοντας, οὐ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν πινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἐῶν ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ἐπὶ τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι μηδὲ πειμένους. καὶ μὴν οἵ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδόασι κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ πρὸς τῷ [d]) μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς, οἷς εὖ πέπονθε, κολάζειν ἀξιῶν, σκέψασθε, εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν οὔτε ἀποκηρύττειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἅπαξ ἤδη τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, οὔτε p. 176. 19

c) ακολουθοῦσιν] ἀλλ' ἀκολ. Gorl. additamentum grammaticum. d) πρὸς τῷ] „πρὸς τὸ *Fl.* Sed vulgatae ceterarum Edd. lectioni adsentitur P."

sunt, non sunt ista, ut tu vis. Male interpretaris, pater, leges bene constitutas. Non pugnant natura et lex circa benevolentiam: sequuntur hac in re se invicem, et mutuo se dissolvendis injuriis adjuvant. Contumeliose tractas bene de te meritum: in naturam injurius es. Quid etiam leges una cum natura injuria complecteris? quas, bonae, justae, liberorum amantes esse cum velint, *tales* esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, et quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi judicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa, quibus affectus est, beneficia punire cupit, considerate, si quem injuriae excessum reliquerit. Quae cum ita sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui semel jam patriam potestatem expleverit, et usus sit legibus; neque alioquin ju-

p. 176. ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ μηλικαῦτα γεγενημένον ἀπω-
p. 177. θεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας παραιτεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέ-
20 δεικται. Ἤδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἔλθωμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν, ὁποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὴν γνώμην ἀναδραμεῖν τοῦ νομοθέτου. ἕνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι, ὁσάκις ἂν ἐθέλῃς, ἀποκηρύττειν, καὶ κατά γε τοῦ εὐεργέτου προςέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην συγχωρήσωμεν [e]), οὐχ ἁπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης [f]) φησίν, ὅ, τι [g]) ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' ὑμᾶς [h]) ποιεῖ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταί, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. οὐκοῦν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν
21 μετὰ τὴν μανίαν εὐθύς. Τὰ μὲν δὴ πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ σωτὴρ, καὶ εὐερ-

e) συγχωρήσωμεν] „συγχορ. *Fl.* Sed cum vulg. cett. Editionum lectione facit P." f) νομοθέτης] „νόμος marg. A. 1. W." g) ὅ, τι] Sic ex emendatione *Jens.* et *Solqn.* et praeeunte *Par.* scripserunt *Reitz.* et recentt. In vett. Edd. plerisque omnibus est ὅτι. h) ὑμᾶς] „Recte sic Edd. plurimae et P. ὑμῖν male *Fl.*" ἐφ' ὑμῖν vult *Seager.* l. c. p. 165. Sic c. 22. ἐφ' ὑμῖν ἔσται τοῖς παισίν. Sed hac paullo violentiori mutatione neutiquam opus est.

stum esse, bene adeo meritum rejici, et expelli domo, satis, puto, demonstratum est. Jam vero ad ipsam quoque caussam veniamus abdicationis, et crimen ipsum, quale sit, examinemus. Opus vero est rursus ad sententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, et contra bene meritum insuper hanc tibi potestatem concedamus: non tamen simpliciter, puto, neque omnibus de caussis abdicabis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accusaverit pater, abdicato, et, sufficit velle tantum, et arguere.* Quid enim opus fuisset judicio? Sed vos, judices, jubet considerare, magnisne et justis de caussis irascatur pater, an minus. Igitur hoc jam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem statim consecuta sunt. Primum quidem, quod sanitate restituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem rescidit: *tum* servator, bene meritus, et omnia

γέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ· καὶ οὐδὲν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα p. 177.
προσεῖναι ἐδύνατο. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, τί τῶν πάντων αἰτιᾷ [1]);
τίνα θεραπείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρῆκα; πότε ἀπόκοι-
τος ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας πώμους ἐγκαλεῖς;
τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοσκὸς ὕβρισται; τίς ἡτιάσατο; οὐδὲ
εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα ὁ νόμος ἀποκη-
ρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μητρυιά· τί οὖν [k]);
ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαιτεῖς; Οὔ, φησιν. 22
ἀλλὰ τί; ὅτι [l]) θεραπεύειν προστατόμενος; οὐ θέλεις, καὶ p. 178.
διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιος εἶης [m]) ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί.
ἐγὼ δὲ τὸ μὲν, οἷα προστάττοντι αὐτῷ ὑπακούειν οὐ δυνάμε-
νος ἀπειθεῖν δοκῶ, πρὸς ὀλίγον ὑπερθήσομαι. πρότερον
δ' ἁπλῶς ἐκεῖνό φημι, ὡς οὐ πάντα προστάττειν οὗτε τούτῳ
δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ' ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως
ἀναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τῶν προσταγμάτων [n]) τὰ μὲν

i) *αἰτιᾷ*] „Sic *Marc.* *αἰτια* Edd. male. *αἰτιᾶται* B. 2." Cum qua facit B. 3. k) *τί οὖν;*] Cum *Gesnero* interpunxi post has voculas; quae ratio neglecta in ceteris Edd. alium eundemque alienum, sensum efficit. l) *ἀλλὰ τί; ὅτι*] „*ἀλλ' ὅτι Fl.* Vulgatam lect. servant ceterae, cum P. Cod." m) *ἂν ἄξιος εἶης*] *ἄξιος ἂν εἶης* 3011. quem verborum ordinem praestantiorem *Belino* visum admisit *Schm.* n) *ἐν δ' οὖν τοῖς τῶν προσταγμάτων*] *ἔστι δ' οὕτως, προσταγμάτων τὰ μὲν* etc. conj. *Seager.* l. c. Ingenii lusus, quo nos certe carere possumus. *Ἐν τοῖς τῶν προσταγμά-*

eram ego. Nec ullum in his crimen, puto, esse potuit. Eorum autem, quae secuta sunt, omnium quid accusat (*incusas*)? quem cultum, quam curam filii praetermisi? quando abnoctavi? quas compotationes intempestivas, quas comissationes accusas? quae luxuria *mea est*? quis leno pulsatus? quis accusavit *me*? nemo unus. Atqui haec sunt, propter quae maxime abdicare lex permittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc nomine accusas? et morbi rationem a me repetis? *Non*, inquit. Quid ergo? *Quod curare eam jussus non vis; et propter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri.* Ego vero, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obedientiam negare videar, *disputare* paullum differam. Prius vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit injungere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur *a patre*, alia

p. 178. ἀκινδύνα ἐστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῇς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τῶν κατ' οἶκον ἐπιμελεῖσθαι κελεύῃς o), ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν προστάττῃς, ἐγὼ δὲ ἀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα p) εὐλόγους q) ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἐστι τοῖς παισὶν, ὄντα τῶν τεχνῶν, καὶ τῆς τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο, ἐπεί τοι ἄν τῳ γραφεῖ r) πατὴρ προστάττῃ, ταῦτα μὲν, τέκνον, γράφε, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῳ μουσικῷ, τήνδε μὲν τὴν ἁρμονίαν κροῦε, τήνδε δὲ μή· καὶ τῳ χαλ-
p. 179. κεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μή· ἆρα ἄν s) τις ἀνάσχοιτο ἀποκηρύττοντα, ὅτι μὴ κατὰ τὰ ἐκείνῳ δοκοῦντα ὁ
25 παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ; Οὐδὲ εἷς, οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησιμώτερον, τοσούτῳ καὶ

quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, *si violentur*, digna: si aegrotes ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare jubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere injungas, ego pigrer. Omnia haec, et quae sunt in eodem genere, rationabiles habent caussas et reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, inprimis si ipse pater nulla *inde* laedatur injuria. Quandoquidem si *(cui)* pictori pater injungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non*; et musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non*; et fabro, *Talia fabricare, talia non*: num quis ferat abdicare volentem, quo filius non, prout ipsi placet, arte utatur? Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est et vi-

των ad eandem rationem syntacticam referendum, quae est in, τὸ τῆς ἰατρικῆς cap. seq. init. et de qua agit *Schaefer.* Melett. p. 31. o) κελεύῃς] „ex P. est. Nam abest ab Edd. κελεύεις tamen etiam marg. A. 1. W." Abesse vult *Dorvill.* Vid. Adnot. p) τοιαῦτα] „Sic in marg. *Ald.* correctum, quum τοιτα tantum editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus optimas Edd. mendis typographicis non carere." Scilicet in A. 1. τοιαῦτα in duobus versibus divisum legitur sic: τοι—τα, in A. 2. tamen plene τοιαῦτα, pro quo 3011. habet τούτοις ὅμοια. q) εὐλόγους] εὐλόγως B. 1. r) γραφεῖ] „Sic sola *Fl.* ceterae male γράφειν." Pro τῷ, quod in A. 2. *Reitz.* et recentt. est, ex A. 1. B. 1. 3. restitui τῳ, quemadmodum etiam in seqq. ubi constanter Edd. priores καὶ τῷ μουσικῷ et καὶ τῷ χαλκεύοντι. s) ἄν]

ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς χρωμένοις, καὶ τινα προ- p. 179.
νομίαν [t]) ἔχειν [u]) τὴν τέχνην δίκαιον τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρή-
σεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ προστάττεσθαι, πρᾶγμα
ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα, καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευ-
μα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν γενέσθαι [x]) νόμου, μηδ' ὑπὸ φόβον,
καὶ τιμωρίαν δικαστηρίου, μηδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ πατρὸς ἀπει-
λὴν, καὶ ὀργὴν ἰδιωτικήν. ὥστε καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς οὕ-
τωσὶ, καὶ διαῤῥήδην ἔλεγον, οὐ βούλομαι, οὐδὲ θεραπεύω
δυνάμενος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ πα-
τρὶ, τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τύ-
ραννος οὕτω βίαιος, ὡς ἀναγκάσαι ἂν καὶ ἄκοντα χρῆσθαι
τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα ἱκετείαις καὶ δεήσεσιν, οὐ νόμοις
καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν, οἶμαι, προσήκει· πεί-
θεσθαι τὸν ἰατρὸν χρὴ, οὐ κελεύεσθαι, βούλεσθαι, οὐ φο-
βεῖσθαι [y]), ἐπὶ τὴν θεραπείαν αὐτὸ ἄγεσθαι, ἑκόντα δὲ ἐρχό-
μενον ἥδεσθαι· πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρος, ἀτελὴς [z]) ἡ p. 180.
τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ [a]) αἱ πόλεις τιμὰς,

„decrat in S. aderat in J. *Par.* etc." t) προνομίας] „προνομείαν] Sic Edd. vett. et recentt. προνομίαν Vorst." Sic 3011. *Bel. Schm.* unice recte. u) ἔχειν] „εἶχεν J. male." x) γενέσθαι] „γίνεσθαι marg. A. 1." y) βούλεσθαι, οὐ φοβεῖσθαι] Haec absunt a Gorl. z) ἀτελὴς] καὶ ἀτελὴς conj. *Solan.* quam *Gesner.* in versione expresserat. At vid. Adnot. a) δημοσίᾳ] δημοσίαις 2954.

tae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; et praerogativam habere hanc artem justum est in ipsa utendi potestate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, traditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti legum subjici, neque metui et poenae judicii neque suffragio, et minis patris, et irae hominum imperitorum. Itaque etiamsi hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, neque curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, reliquis omnibus indoctus esse volo:* quis tyrannus ita violentus, qui cogere audeat, et invitum arte sua uti *aliquem velit*? Haec enim talia supplicationibus et precibus, non legibus et iris, et judiciis subjicere, puto, convenit. Persuasione vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri; ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaudere. Necessitatis autem a patre impositae expers est immunis haec ars, cum medicis publi-

p. 180. καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προνομίας [b]) διδόασι. Ταῦτα μὲν οὖν ἁπλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδαξαμένου με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαντος, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν ταύτην [c]) δυνατὴν οὖσαν, ἀντέλεγον. νυνὶ δὲ [d]), κἀκεῖνο ἐννόησον, ὡς παντάπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἐῶν [e]) με χρῆσθαι μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην οὐχ υἱὸς ὢν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νάμῳ ὑποκείμενος, καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, (καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας [f]),) οὐδέν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα φαρμάκων παρασκευήν; οὐδ' ἡντιναοῦν· ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεούμενος, ἐπαιδευόμην. καί μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ
p. 181. ἀπορία, καὶ μῖσος [g]) οἰκείων, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ

b) προνομίας] „προνομείας" Sic rursus Edd. unanimi consensu. Sed προνομίας marg. A. 1. W." Προνομίας iterum 3011. *Bel. Schm.* c) θεραπείαν ταύτην] θεραπείαν, καὶ ταύτην *Solan. Reitz.* et recentt. contra librorum fidem et loci sensum. Vid. Adnot. d) νυνὶ δὲ] „νῦν ἴδε *Fl.* male. Vulgatam tenent cett.. Edd. cum Cod. P." e) οὐκ ἐῶν] οὐχ ἑῶν B. 3. turpissimo vitio. f) καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Parenthetice haec capienda non cum *Guyeto* post ἔχων transponenda, nec ἔχων cum *Gesnero* in ἔχω aut cum *Belino* in εἶχον, aut cum *Reitzio* in παρέχων, mutandum. Vid. Adnot. g) καὶ μῖ-

ce etiam civitates, honores, et sedem antiquiorem, et immunitates, et praerogativas tribuant. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte dicerem, etiamsi tibi, cum docendum me curasses, et providisses multum, et in doctrinam meam impendisses, in una tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem. Jam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem rationem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris. Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum tuae legi subjectus non essem: et tamen tibi eam didici, (primus fructum illius percepisti,) nihil a te ad discendum *praesidii* habens. Quem magistrum conduxisti? quem medicamentorum apparatum *emisti*? Nihil quidquam. Sed pauper ego, et necessariis rebus destitutus, misericordia magistrorum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discen-

τούτων τοίνυν χρῆσθαί μου τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης p. 181.
εἶναι θέλεις τῶν, ὅτ' [h]) οὐκ ἦσθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν, οὐ προοφείλων, εὖ ἐποίησα, μηδεμίαν μηδὲ τοῦ γε [i]) χάριν ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος [k]). Οὐ δὴ δεῖ τὴν εὐποιΐαν τὴν ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ 25
λοιπόν μοι γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἐκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ ἄκοντα κελεύεσθαι καταστῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦτο, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς ἀεὶ θεραπεύειν, ὁπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ· ἐπεὶ δεσπότας ἂν οὕτω καθ' ἡμῶν εἴημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροτονηκότες, καὶ μισθὸν τὸ δουλεύειν [l]) αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προσδεδωκότες [m])· οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον; διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα, διὰ τοῦτο νομίζεις ἐξεῖναί σοι καταχρῆσθαί μου τῇ τέχνῃ; Ταῦτα μὲν οὖν εἶχον ἂν 26

σος] „μῖσος] καὶ μῖσος marg. A. 1. W.“ Copulam inserunt etiam Codd. 3011. et Gorl. admisitque *Schm.* h) ὅτ'] „ὧν *Voret.* male. Vulgatam tuentur J. *Fl.* B. 2. H. *Par.* S.“ i) τοῦ γε] „Sic J. *Fl.* A. 2. *Par.* S. etc. τότε P. et L. et marg. A. 1.“ In B. 1. et 3. A. 1. et 2. reperio μηδέ του γε editum, sed vitiose. τό pro τοῦ γε 3011. k) δυνάμενος] „Nihil se varietatis hic reperisse testatur *Solanus.*“ Voluit autem *Solanus* δυνάμενον· recte contra *Gesnerus* Nominativum tuetur. l) τὸ δουλεύειν] „τοῦ δουλεύειν P. L. et marg. A. 1. W.“ Cf. Adnot. ad De Merc. Cond. c. 20. Tom. III. p. 658. m) προσδεδωκότες] „προδεδωκότες] Sic Edd. omnes et Cod. P. προδεδωκότας *Fl.* προσδεδωκό-

dum viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiarium, aversatio cognatorum. Pro his igitur uti arte mea postulas, et dominus esse eorum, quae suppeditata mihi sunt, cum dominus non esses. Satis habeto, si quid tibi prius ultro, cum nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum hujusce *tanti muneris*, gratiam possem reposci. Non sane debet beneficentia mihi mea necessitas reliquo tempore fieri, neque, quod volens bene merui, caussa constitui, cur invito imperari possit; neque illa consuetudo exsistere, ut qui semel aliquem sanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is, qui curatus est, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in nos constituerimus, quos curamus, et mercedem ultro ipsis dederimus, serviendi illis, et quidquid imperent ‖ ministrandi: quo quid fieri possit injustius? Quoniam te difficili adeo mor-

p. 181. λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι οὗτος προσέταττεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάν-
p. 182. τας ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην ὑπήκουον. νῦν δὲ ἤδη σκέ-
ψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτοῦ τὰ ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσατο,
φησὶ, μεμηνότα, μέμηνε δὲ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει,
(τοῦτο γὰρ οἴεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύ-
νασαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἔδειξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλλαττέ
ἤδη τῆς νόσου. τοῦτο δὲ οὑτωσὶ μὲν ἁπλῶς ἀκοῦσαι, πάνυ
εὔλογον ἂν δόξειε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ ἀπείρῳ ἰατρικῆς.
εἰ δέ μου ἀκούσεται ὑπὲρ τῆς τέχνης δικαιολογουμένου, μά-
θοιτ' ἄν, ὡς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατά ἐστιν, οὔθ' αἱ τῶν
νοσημάτων φύσεις παραπλήσιοι, οὔτ' ἴασις ἡ αὐτὴ, οὔτε
φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυρὰ· καὶ τότ' ἔσται δῆλον,
ὡς παμπολὺ τοῦ μὴ βούλεσθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δέ μου τὰ περὶ τούτων φιλοσοφοῦντος, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον, μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον.

27 Ἱρῶτα μὲν δὴ σωμάτων φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταὶ,

τας (?) *Gron.* προσδεδωκότες marg. A. 1. W." Nos praeeunte *Schmiedero* lectionem marg. A. 1. W. admisimus. Vid. Adnot.

bo laborantem suscitavi, propter ea licere tibi putas abuti arte mea? Haec haberem dicere, etiamsi ea mihi iste imperaret, quae possem: ego vero nec omnibus omnino, neque, *ut* necessitate *coactus*, parerem. Nunc vero jam considerate etiam, qualia sint istius imperia. *Cum enim me sanaveris*, inquit, *furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque modo affecta*, sic enim arbitratur, *et ab aliis similiter deposita; possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, et morbo libera.* Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile omnino videatur, indocto praesertim, et medicinae imperito. Si vero me audieritis caussam pro arte dicentem, intelligetis, neque omnia esse in nostra potestate, neque naturas morborum esse similes, neque curationem eandem, neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc apparebit, quantum distent, non velle aliquid, et, non posse. Sed ferte me de hisce rebus philosophantem; nec ineptam, aut evagantem extra caussam, aut alienam aut intempestivam earum rerum disputationem putate. Ac primum quidem naturae corporum ac temperaturae

πᾶν ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογοῦντας· ἀλλὰ p. 182.
τὰ μὲν τῶνδε, τὰ δὲ τῶνδε, μᾶλλον ἢ ἧττον μετέχει. καὶ
λέγω τοῦτο ἔτι n) περὶ τῶν ἀνδρείων, ὡς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν
ἴσα, ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα
γὰρ o) δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἴδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήματα
ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ πρὸς τὴν
θεραπείαν ἀναπεπταμένα, τὰ δὲ, τέλεον ἀπεγνωσμένα, καὶ
ῥᾳδίως ἁλισκόμενα, καὶ κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμ-
βανόμενα. τὸ τοίνυν οἴεσθαι πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν φθόην, p. 185.
ἢ περιπνευμονίαν, ἢ μανίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οὖσαν τῷ
γένει, ὁμοίαν ἐπὶ παντὸς εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων,
οὐδὲ λελογισμένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ἐστὶν ἀνθρώ-
πων· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῷδε, ῥᾴδιον ἰᾶσθαι p), ἐν δὲ
τῷδε, οὐκ ἔνι. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἢν τὸν αὐτὸν ἐς
διαφόρους χώρας ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ βα-
θείᾳ, καὶ ποτιζομένῃ, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ ἐξειρ-
γασμένῃ, ἀναφύσεται q), εὐθαλὴς r), οἶμαι, καὶ εὔτροφος,

n) ἔτι] „ἐκτὶ *Fl.* male. ἔτι cett. et P.“ o) γὰρ] „ex J. et marg. A. 1. restitutum. Deest enim in reliqq. Edd.“ Pro δὴ in B. 3. δὲ legitur. p) ἰᾶσθαι] „Et sic habere Edd. principes, notat *Solanus*.“ q) ἀναφύσεται] „Ita restitui ex J. et L. ἀναφύεται enim male *Fl. Ald.* H. B. 2. *Fr. Par.* S. *Amst.*“ r) εὐθαλὴς] Sic recte *Ald.* B. 2. H. *Par.*

non sunt eaedem, licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed illorum alia aliorum majorem minoremve partem habent. Et loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque consistentia; diversos sane et magnitudine et specie morbos in illis exsistere necesse est: et alia quidem sanatu esse facilia, et curationi opportuna; alia autem plane desperata, quae et capiantur facile, et vi a morbis superentur. Putare igitur, febrim omnem, aut tabem, aut pulmonum morbum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpore, genere similem, non est hominum prudentium, qui rationes harum rerum subduxerint, et exquisiverint. Verum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item. Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros spargas, aliter in campestri et profundo, et irriguo, et aprico, et bonis ventis opposito, et culto, enascetur; laetum puto,

p. 183. καὶ πολύχους καιρὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπολίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπωρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἕκαστους τόπους. οὕτω δὲ καὶ τὰ νοσήματα παρὰ τοὺς ὑποδεξαμένους τόπους, ἢ εὔφορα, ἢ εὔτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίνυν ὑπερβὰς ὁ πατὴρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν, ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τὴν ἐν ἅπαντι σώματι,
28 ὁμοίαν εἶναι, καὶ τὴν θεραπείαν ἴσην. Πρὸς δὲ τούτοις, τοσούτοις οὖσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπολυ τῶν ἀνδρείων διαφέρει, πρός τε νόσου διαφορὰν [s]), καὶ πρὸς θεραπείας ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ τῶν ἀνδρῶν εὐπαγῆ, καὶ εὔτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι. καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα, καὶ ἀσυμπαγῆ, ἐσκιατροφημένα [t]), καὶ λευκὰ αἵματος ἐνδείᾳ, καὶ θερμοῦ ἀπορίᾳ, καὶ ὑγροῦ περιττοῦ [u]) ἐπιῤῥοίᾳ· εὐαλωτότερα τοίνυν
p. 184. τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νόσοις ἐκκείμενα [x]), καὶ τὴν ἴασιν

S. et P. εὐσταλὴς male J. et *Fl.*" Illud etiam in B. 1. et 5. est. 5) διαφορὰν] „Ita restitutum ex Cod. P. et B. 2. (et 3.) ac marg. A. 1. W. διαφθορὰν enim cett. male habebant." t) ἐσκιατροφημένα] Vulg. ἐν σκιᾷ τετραφημένα, prorsus contra regulam et usum, ut ait *Lobeck.* in Parergis ad *Phrynich.* p. 578. Lectio restituta debetur Codd. 2954. et 3011. Omnino vide *Lobeck.* l. l. u) περιττοῦ] abest a 2954. et 3011. x) ἐκκείμενα] „μᾶλλον ἐκκείμενα Vorst."

et pingue; et fructus *inde* multiplex: aliter autem in monte, et lapidoso tenuique solo; aliter in eo, quod solem non habet, aliter ad montis radices, et in universum pro locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriuntur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac universum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem, in quocunque sit corpore, similem esse, et parem ejus curationem. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam facile est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a virilibus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida, nervosa, laboribus et motionibus, et subdiali victu exercitata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis et caloris defectu, et humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia et exposita morbis, et curationem

οὐ περιμένοντα, καὶ μάλιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργίλον, καὶ κοῦφον, καὶ ὀξυκίνητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τὴν τοῦ σώματος αὐτοῦ δύναμιν, ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο κατολισθαίνουσιν. Οὐ δίκαιον τοίνυν παρὰ τῶν ἰατρῶν τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας, ὡς πολὺ τοὐνμέσῳ [y]), βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμένων. ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμηνε, προστίθει ὅτι καὶ γυνὴ οὖσα μέμηνε· καὶ μὴ σύγχει ταῦτα πάντα τῷ τῆς μανίας ὑπάγων ὀνόματι, ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ χωρίσας [z]), ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν [a]) τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅπερ [b]) ἐν ἀρχῇ τῶν λόγων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύσιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κρᾶσιν [c]), καὶ τίνος πλείονος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον, ἢ παρηβηκὸς, καὶ μέγα, ἢ μικρὸν, καὶ πιμελὲς, ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως, ἄν τις αὐτὰ p. 184. 29

y) τοὐνμέσῳ] „Sic J. H. *Par.* etc. τῶν ἐν μέσῳ P. et L.“ z) χωρίσας] χωρήσας B. 1. et 3. a) ἐν] „Sic P. L. et marg. A. 1. W. ὂν Edd. ὃν Ex. *Fl.* et *Ald.*“ In *Ald.* utraque cerno ὂν, ut in reliqq. Edd. b) ὅπερ] ὅσπερ B. 3. c) κρᾶσιν] Ita correxi vulgatam scripturam κράσιν. quod idem et Zeux. c. 5. factum, Tom. IV. p. 134.

non sustinentia, et ad furores praesertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant et levitatis, et valde sint irritabiles, corporis autem parum robusti, facile in hunc morbum labuntur. Injustum ergo fuerit, a medicis similem utrorumque curationem poscere, cum sciamus, quam multum intersit inter homines vita tota, et omnibus actionibus, et studiis omnibus, statim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur; sed separa, ut etiam est in natura; quid in unoquoque fieri possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis hujus me dicere memini, primum videmus naturam corporis et temperamentum; et cujus *qualitatis* plus habeat, et utrum calidius an frigidius, maturae aetatis an jam inclinatae, magnum an parvum, pingue an extenuatum, et omnia in eo genere. Et sane si quis ista ante explo-

p. 184. προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστος ἂν εἴη, ἀπογινώσκων τι, ἢ
30 ὑπισχνούμενος. Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς μυρία εἴδη ἐστὶ,
καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐ-
τὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ
p. 185. λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ μᾶλλον ἢ ἧτ-
τον ἔχεσθαι τῇ νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν· αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀν-
δράσιν ἄλλαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν,
τοῖς μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις
μὲν [d]) πλῆθος ὡς τὸ πολὺ, γέροντας [e]) δὲ [f]) διαβολὴ ἄκαιρος,
καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείαν ἐμπεσοῦσα, τὸ μὲν
πρῶτον, διετάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν περιέτρεψε·
γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ῥᾳδίως ἐς τὴν νόσον ἐπά-
γεται, μάλιστα δὲ μῖσος κατά τινος πολὺ, ἢ φθόνος ἐπ' ἐχ-
θρῷ εὐτυχοῦντι, ἢ λύπη τις, ἢ ὀργή· κατ' [g]) ὀλίγον ταῦτα
ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῷ χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτε-
31 λεῖ. Τοιαῦτά σοι, ὦ πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως

d) μὲν] μέν τι conj. *Jacobs.* Vid. Adnot. e) γέροντας] „γέρουσι] γέροντας L. rectius. Sed vulgatam servant Edd. optimae omnes." Illud cum *Schm.* recepi confirmatum Codd. quoque 2954. et Gorl. f) δὲ] „καὶ *Fl.*" g) ὀργή· κατ'] „Vid. notas."

raverit, fide omnino dignus fuerit, sive spem superesse neget, sive promittat aliquid. Quandoquidem etiam furoris ipsius sexcentae sunt species, isque multas habet caussas, neque appellationibus similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum esse, furere; sed haec omnia vel asperioris vel mitioris morbi nomina sunt. Tum caussae in viris aliae, aliae in mulieribus; ipsorumque virorum aliae in juvenibus, diversae in senibus: verbi caussa, in juvenibus multitudo plerumque *bilis et acrium humorum;* senes vero calumnia intempestiva, et irrationabilis ira, contra familiares saepe ingruens, primo perturbare *solet*, deinde paullatim in furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus facile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum felicem, aut dolor aliquis, aut ira. Haec paullatim sub cineribus quasi gliscentia, et alita longo tempore, furorem efficiunt. Talia, pater, uxori tuae evenerunt, et forte nuper aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat:

τι λελύπηκεν αὐτὴν ἔναγχος. οὐδὲν [h]) γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν p. 185.
ἤρτηταί γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἰατροῦ θεραπευθῆναι δύναιτο· ὡς εἴγε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, εἴ τις ἀπαλλάξειε, μίσει [i]) τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν κἀκεῖνο, ὦ πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι, εἰ καὶ μὴ τελέως οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλά τις ἔτι σωτηρίας ἐλπὶς ὑπεφαίνετο, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ῥᾳδίως προσηψάμην, οὐδ' αὖ προχείρως φάρμακον ἐγχέαι ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύχην, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δυσφημίαν. ὁρᾷς ὡς οἴονται πάντες εἶναί τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πάσαις μητρυιαῖς, κἂν ὦσι χρησταὶ, καὶ p. 186
τινα κοινὴν μανίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμηνέναι; τάχα οὖν [k]) τις ὑπώπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ πακοῦ, καὶ τῶν φαρμάκων οὐ δυνηθέντων, πακοήθη καὶ δολερὰν τὴν θεραπείαν γεγονέναι. Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ὦ πάτερ, 32
οὕτως ἔχει· καὶ πάνυ σοι τετηρηκὼς λέγω· οὔ ποτε ῥᾷον ἕξει, κἂν μυριάκις πίῃ τοῦ φαρμάκου· διὰ τοῦτ' ἐπιχειρεῖν οὐκ

h) οὐδὲν] „*Vorst.* οὐδένα. Nihil mutant Edd.“ Habet tamen Gorl. οὐδένα. At multo praestat οὐδέν· callide enim dissimulat veram caussam, quae sane in nimio privigni odio quaerenda esse videtur; quod compluribus in locis, quamquam tecte, annuitur. i) μίσει] „Sic etiam esse in J. *Fl.* et H. notat *Solanus.*“ k) τάχα οὖν] τάχα ἂν 2954. *Bal. Schm.* Vid. Adnot.

verumtamen tenetur, neque a praesentibus *malis* sanari medici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis liberaverit eam; tum odio me, tanquam injuriae auctorem, persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiamsi non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis spes adfulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec promte medicamentum auderem infundere, fortunam veritus et *iminentem* a multis infamiam. Videsne, ut omnes arbitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omnibus, quantumvis bonae sint, et communem quendam muliebrem furorem omnes furere? Facile igitur aliquis, si secus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta, suspicetur, malignam et subdolam curationem fuisse. Ita se habent, pater, res uxoris tuae: et omnino tibi post observationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius, si decies millies de medicina biberit; propterea conari non est operae

p. 28. ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με καταπείρεις, καὶ κακοδοξίᾳ περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον *) ὑπὸ τῶν ὁμοτέχνων φθονεῖσθαι. ἐὰν δέ με ἀποκηρύξῃς πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἔρημος γενόμενος, οὐδὲν κατὰ σοῦ δεινὸν εὔξομαι. τί δ' [l]), ἂν, ὅπερ μὴ γένοιτο, αὖθις ἡ νόσος ἐπανέλθῃ [m]); (φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρεθιζόμενα παλινδρομεῖν) τί με πρᾶξαι δεήσει; θεραπεύσω μὲν, εὖ ἴσθι, καὶ τότε, καὶ οὔποτε λείψω τὴν τάξιν, ἣν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους, τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐπιλήσομαι. εἶτ', ἂν σωφρονήσῃς, αὖθις ἀναλαμβάνειν πώποτε [n]) πιστεῦσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ἐπισπᾷ τὴν νόσον, καὶ ὑπομιμνήσκεις [o]) τὸ πάθος· χθὲς, καὶ πρώην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀναφήλας, διατείνῃ, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἵμοι, πάτερ, τοιαῦτ' [p]) ἦν σοὺ καὶ τῆς πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

*) ἔασον] ἐάσων B. 3. prave. l) τί δ'] ἦν δ' ead. mendose. m) ἐπανέλθῃ] Hanc *Jacobsii* conjecturam pro vulg. ἐπαφέλθοι confirmat Gorl. n) πώποτε] „Ita etiam exstare in J. H, B. 2. et *Fl.* notat *Solanus.*" o) ὑπομιμνήσκεις] „In *Par.* erat ὑπομιμνήσκει. Sed prius habent J. *Ald.* et reliquae." p) τοιαῦτ'] „ταῦτ' *Fl.*"

pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti excidam conatu, et infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris, nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi imprecabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus? (solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere) quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, bene noveris, et stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deseram, neque unquam generis mei *(quantum in me erit)* obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursusne quondam te recepturum me, credendum est? Vides jam, dum ista facis, arcessis morbum, et malum quasi admones. Heri et nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, et clamas, et, quod maximum, irasceris, et ad odium verteris, et leges iterum advocas. Hei mihi! pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ.

p. 187.

Arg. Fingit auctor, Phalaridem, Agrigentinorum tyrannum, taurum Perilai aeneum Delphos mittere, qui donarii loco Apollini consecretur; legatos autem ibi ad iniquissimam crudelitatis, in quam ille inciderat, famam diluendam ipsius nomine orationem habere, qua ejus imperandi et omnino vivendi ratio universa ab omni invidia defendatur; inde imprimis argumento desumto, quod Perillaum, ingeniosissimum quidem artificem, sed eundem summae malignitatis hominem, justissimo affecerit supplicio. Exemplum eximiae artis tum rhetoricae, tum sophisticae, quod passim non sine quodam horrore legas!

Ἔπεμψεν ἡμᾶς, ὦ Δελφοί, ὁ ἡμέτερος δυνάστης [a]) Φάλαρις, 1
ἄξοντας τῷ θεῷ τὸν ταῦρον τοῦτον [b]), καὶ ὑμῖν διαλεξομένους τὰ εἰκότα ὑπέρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἥκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἃ δέ γε πρὸς ὑμᾶς ἐπέστειλεν [c]), ταῦτα· Ἐγώ, φησιν, ὦ Δελφοί, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι τοιοῦτος ὑπολαμβάνεσθαι, ὁποῖός

a) δυνάστης] „Alii διασότης *Coll.* Nil mutant J. *Fl.* H. *Par.*“ b) τοῦτον] τουτονὶ 2954. *Bel. Schm.* c) ἐπέστειλεν] „Sic *Fl.* H, *Par. Ald.* ἀπέστειλεν J. ἐπίστειλεν etiam *Coll.* Sed addunt τάδε τα.“ Hoc ταῦτα, quod vulgo aberat, cum *Bel.* et *Schm.* restitui e 3011. ἐπέστειλεν vero habent etiam B. 1. 3. et A. 2.

PHALARIS PRIOR.

Misit nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferremus Deo taurum hunc, et apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere dissereremus. Cujus igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari jussit, ista. Equidem, *inquit*, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qua-

p. 187. εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὁποῖον ἡ παρὰ τῶν μισούντων καὶ φθονούντων φήμη ταῖς τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς παραδέδωκεν, ἀντὶ τῶν πάντων [d]) ἀλλαξαίμην ἄν· μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν [e]), ὅσῳ [f])
p. 188. ἱεροί τέ ἐστε, καὶ παρεδροι τοῦ Πυθίου, καὶ μονονοὺ σύνοικοι, καὶ ὁμωρόφιοι τοῦ Θεοῦ. ἡγοῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῖν [g]) ἀπολογησαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὠμὸς ὑπειλῆφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἥσεσθαι. καλῶ δὲ, ὧν ἐρῶ, τὸν Θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἔνι [h]) δήπου παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεῖ λόγῳ παραγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥᾴδιον· Θεὸν δὲ, καὶ μάλιστα τοῦτον, διαλα-
2 θεῖν ἀδύνατον. Ἐγὼ γὰρ οὐ τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὤν, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος εὖ γεγονὼς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχηκὼς, ἀεὶ διετέλουν τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἐμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις ἐπιεικῆ [i]), καὶ μέτριον. βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέναστον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεπάλει μου τῷ πρατέρῳ ἐκείνῳ βίῳ.

d) τῶν πάντων] „πολλῶν, et sine articulo *Coll.*" e) ὑμῖν] „Sic recte *Pal.* J. H. *Fr. Ald.* ἡμῖν male *Amst.* et S. ἡμῶν *Fl.*" ὑμῖν etiam A. 2. B. 1. et 3. f) ὅσῳ] „Hanc esse constantem lectionem notat *Solanus.*" Ὅσοι 3011. male, ait *Bel.* g) ὑμῖν] ἡμῖν A. 2. pessime. h) ἔνι] ἔστι 3011. minus bene, judice *Belino.* i) ἐπιεικῆ] „ἐπιεικῆ τε Coll.

lem *orta* ab inimicis et invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum inprimis apud vos, in quantum et sacrosancti estis, et accolae Pythii, et tantum non contubernales sub eodem tecto Dei. Arbitror enim, si probare vobis caussam possim, et persuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, testem illum Deum, quem non licet nimirum arguto sermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile est, Deum autem, hunc maxime, ut quis subterfugiat, fieri non potest. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, sed si quis alius bene natus, et educatus liberaliter, studiis doctrinae animum applicui, semper popularem me in civitate praestiti, iisque, qui mecum in republica versarentur, aequum et moderatum. Vim autem a me factam, aut sinisteritatem, aut superbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad suum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in

ἐπειδὴ δὲ [k]) ἑώρων τοὺς τἀναντία μοι πολιτευομένους ἐπιβου- p. 188.
λεύοντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας (διῃρη-
το δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀποφυγὴν καὶ ἀσφά-
λειαν εὗρισκον, τὴν αὐτὴν ἅμα καὶ τῇ πόλει σωτηρίαν, εἰ p. 189.
ἐπιθέμενος τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀναστείλαιμι, καὶ παύσαι-
μι ἐπιβουλεύοντας, τὴν πόλιν δὲ σωφρονεῖν καταναγκάσαιμι.
καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι ταῦτ' ἐπαινοῦντες [l]), ἄνδρες μέτριοι,
καὶ φιλοπόλιδες, οἳ καὶ τὴν γνώμην ᾔδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ
τῆς ἐπιχειρήσεως τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησά-
μενος, ῥᾳδίως ἐπράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως. Τοὐντεῦθεν οἱ 5
μὲν οὐκ ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον [m])· ἐγὼ δὲ ἦρχον, ἡ
πόλις δ' ἀστασίαστος [n]) ἦν. σφαγὰς δὲ, ἢ ἐλάσεις, ἢ δη-
μεύσεις, οὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβουλευκότων εἰργαζόμην, καίτοι
ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν, ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας μάλι-
στα. φιλανθρωπίᾳ γὰρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ ἡμέρῳ, κἀξ
ἰσοτιμίας [o]), θαυμασίως [p]) ἐγὼ ἤλπιζον ἐς τὸ πείθεσθαι

k) δὲ] abest a B. γ. l) ταῦτ' ἐπαινοῦντες] „ταῦτα συνεπαινοῦντες *Coll.*" Τὰ αὐτὰ conj. *Solan.* non necessario. m) ὑπήκουον] ἐπήκουον ζοιι. n) ἀστασίαστος] „restituit *Solanus* ex Codd. A. G. L. P. ἀπαῤῥησίαστος enim priores omnes. Sed restitutam lectionem etiam confirmat marg. A. 1. W." o) κἀξ ἰσοτιμίας] καὶ ἰσοτιμίᾳ conj.

priori illa vita mea accusavit. Cum vero viderem, qui mihi obtrectarent in republica, eosdem insidias mihi struere, et omni modo necem meam quaerere, (dissidiis autem tum nostra vexabatur civitas) solum illud perfugium et securitatem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si, vindicato mihi imperio, cum reprimerem illos insidiatores, tum civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant etenim non pauci, qui ista laudarent, viri moderati, et civitatis amantes, qui et consilium scirent meum, et conatus illius necessitatem. Hisce adjutoribus usus, facile cogitata perfeci. Ab eo inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; imperium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libera. Caedes autem, aut exsilia, aut publicationes bonorum, neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quamquam necessarium talia audere, in principio potestatis maxime. Humanitate enim, et mansuetudine, et miti atque civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad ob-

p. 189. προσάξεσθαι τούτους. εὐθὺς γοῦν τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἐσπεισμην, καὶ διηλλάγμην q), καὶ συμβούλοις καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πόλιν αὐτὴν ὁρῶν ὀλιγωρίᾳ τῶν
p. 190. προεστώτων r) διεφθαρμένην, τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἁρπαζόντων τὰ κοινὰ, ὑδάτων τε ἐπιῤῥοίαις ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομημάτων ἀναστάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν περιβολῇ s) ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ, τῇ τῶν ἐφεστώτων ἐπιμελείᾳ ῥᾳδίως ἐπηύξησα, καὶ τῆς νεολαίας ἐπεμελούμην, καὶ τῶν γερόντων προὐνόουν t), καὶ τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ δημοθοινίαις, δυήγον· ὕβρεις δὲ παρθένων, ἢ ἐφήβων διαφθοραὶ, ἢ γυναικῶν ἁπαγωγαὶ, ἢ δορυφόρων ἐπιπέμψεις u), ἢ δεσποτική τις ἀπειλὴ
4 x), ἀποτρόπαιά μοι καὶ ἀκοῦσαι ἦν. Ἤδη δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀφεῖναι τὴν ἀρχὴν, καὶ καταθέσθαι τὴν δυναστείαν, ἐσκοπούμην y), ὅπως μόνον ἀσφαλῶς παύσαιτο z) ἄν

Seager. Class. Journ. Vol. XV. p. 153. frustra. Sic intelligeretur status, non virtus. Vid. Piscat. c. 34. p) θαυμασίως] θαυμασίας B. 3. mendose. *Schmied.* mallet θαυμάσιος, non intelligo, qua justa de caussa. q) διηλλάγμην] διηλλάγην 2954. r) προεστώτων] „Sic *Fl.* J. B. 2. H. *Ald. Par.* S. et *Amst.*" Scilicet *Jens.* maluerat προεφεστώτων. s) περιβολῇ] „περιβολαῖς marg. A. 1." t) προὐνόουν] „Sic *Coll. Fl.* H. *Par.* S. προὔνουν J." u) ἐπιπέμψεις] „ἐπίπεμψις marg. A. 1. W." ἐπιμέμψεις 3011. prave. x) ἀπειλὴ] „Recte sic *Par.* B. 2. et 1. et S. ἀπηλὴ male J. *Ald. Fl.* H." y) ἐσκοπούμην] „διενοούμην P. Prius servant J. *Fl.* H. *Par.* aliaeque." z) παύσαιτο]

sequium illos me redacturum. Quare celeriter induciis et pace facta conciliatus sum hostibus, et consilio atque convictu plerorumque usus sum. Urbem porro ipsam videns magistratuum negligentia perditam, cum vulgo homines furtis, vel rapinis potius, rempublicam vastarent; hinc aquaeductibus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moenibus circumpositis munivi, publicosque reditus eorum, quos praefeci, cura auxi facile, et juventutis curam suscepi, et prospexi senibus, et populum spectaculis, congiariis, diebus festis, et epulis publicis, detinui. Virginum vero contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut conjugum abductae, aut immissi satellites, aut heriles minae, res auditu etiam mihi abominabiles, Jamque de dimittendo imperio, de potestate depo-

τις, ἐννοῶν [a]). ἐπεὶ τό γε ἄρχειν αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, p. 190.
ἐπαχθὲς ἤδη, καὶ σὺν φθόνῳ καματηρὸν ἐδόκει μοι εἶναι· p. 191.
τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοιαύτης τινὸς θεραπείας δεήσεται ἡ πόλις,
τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· κἀγὼ μὲν ὁ ἀρχαῖος περὶ ταῦτα εἶχον. οἱ
δὲ ἤδη τε συνίσταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπι-
βουλῆς, καὶ ἀποστάσεως [b]) ἐσκοποῦντο [c]), καὶ συνωμοσίας
συνεπρότουν, καὶ ὅπλα ἤθροιζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο,
καὶ τοὺς ἀστυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ
Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ
ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθείην, ἐδέδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με
αὐτοχειρίᾳ διασπάσασθαι ἠπείλουν, καὶ ἃς κολάσεις ἐπενόουν,
δημοσίᾳ στρεβλούμενοι ἐξεῖπον. τοῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν
τοιοῦτον οἱ θεοὶ αἴτιοι, φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν· καὶ μά-
λιστά γε ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσον-
τας ἕκαστα ἐπιπέμπων. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, p. 192.
ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιῶ περὶ

„πείσαιτο *Voret.* Nil mutant J. *Fl.* B. 2. *Par.*" a) ἐν-
νοῶν] ἐπινοῶν 3011. b) ἀποστάσεως] „Alii ἀποστασίας
Coll." Vid. Adnot. c) ἐσκοποῦντο] „ἐπεσκοποῦντο
Coll."

nenda, cogitabam, illud solum deliberans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum imperare, et agere omnia, jam molestum mihi, et cum invidia laboriosum videretur. Jamque illud quaerebam, quomodo *eo adduci res posset*, *ut* tali quadam curatione non amplius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium simplicitatis homo haec agitabam. At illi jam contra me consurgere, ac de insidiarum defectionisque ratione dispicere, et comparare conjuratos, et arma congerere, et conferre pecunias, et vicinos advocare, et in Graeciam ad Spartanos Atheniensesque legatos mittere. Quae de me ipso, si caperer, jam decreta ipsis essent, et ut suis me manibus discerpere minati sint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaestione fassi sunt. Quod quidem nihil tale passus sum, Dii caussa fuerunt, deprehendendis insidiis; et inprimis quidem Pythius, qui somnia mihi ostenderet, et indices omnium ad me mitteret. Jam hic ego vos, Delphi, rogo, ut in eodem metu *animis* et cogitatione constituti, ipsi consulatis, quid

p. 192. τῶν τότε πραχθέντων μοι συμβουλεῦσαι, ὅτε ἀφυλάκτως d) ὀλίγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ e) τῶν παρόντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἴπατε τί δεῖ ποιεῖν. φιλανθρωπίᾳ χρῆσθαι f) πρὸς αὐτοὺς ἔτι, καὶ φείδεσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ γυμνὴν g) ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάνυ ἠλιθίου τινὸς εἶναι, γενναῖα δὲ, καὶ ἀνδρώδη διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονος καὶ ἠδικημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μετελθεῖν ἐκείνους· ἐμαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνόντων τὴν ἐς τὸ ἐπιὸν ἀσφάλειαν παρασχεῖν; ταῦτ'
6 οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατε ἄν. Τί οὖν ἐγὼ μετὰ τοῦτ' ἐποίησα;
p. 193. μεταστειλάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδοὺς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐλέγχους παραγαγών, καὶ σαφῶς ἐξελέγξας ἕκαστα, ἐπεὶ μηδ' αὐτοὶ ἔτι ἔξαρνοι ἦσαν, ἠμυνόμην, ἀγαναπτῶν τὸ πλέον, οὐχ ὅτι ἐπεβεβουλεύμην, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐ-

d) ἀφυλάκτως] „Sic Edd. quas vidi omnes.“ Maluerat tamen *Solan.* ἀφύλακτος, citra necessitatem. e) περὶ] παρὰ conj. *Bel.* vel ἐκ. Vid. Adnot. f) χρῆσθαι] Ita scripsi, duce C. Gorl. pro vulg. χρήσασθαι g) γυμνὴν] „Constans et proba lectio. *Γυμνὸν* vult *Gron.*“

mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, salutis aliquam in re praesenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conspectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum sit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, et parcere, et tolerare, jam statim ultima ab illis subiturum? aut potius nudum jam jugulum praebere, et prae oculis interire videre, *quae mihi sunt* carissima? an ista quidem plane stupidi hominis esse *censetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque injuria laesi assumta, illos ulcisci, mihique pro praesenti facultate, futuri temporis securitatem praestare? Haec, novi ego, mihi consuleretis. Quid igitur post ea feci? Arcessitos noxios, et caussae dicendae copia illis facta, prolatis argumentis, plane de singulis convictos, quandoquidem negare nec ipsi poterant, ultus sum; aegerrime ferens, non quod factae mihi essent insidiae, sed quod mihi per illos

τῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ προαιρέσει μεῖναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. p. 195.
καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, φυλάττων μὲν ἐμαυτὸν διατελῶ· ἐκείνων
δὲ τοὺς ἀεὶ ἐπιβουλεύοντάς μοι κολάζων· εἶθ' οἱ ἄνθρωποι
ἐμὲ τῆς ἁμάρτητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι, παρὰ ποτέ-
ρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· συνελόντες [h]) δὲ τὰν μέ-
σφ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας αὐτὰς ἠτιῶντο, καὶ
τὰς δακούσας ἐν αὐταῖς ἁμότητας. ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν
ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς πέτρας ῥιπτούμενον [i]), ἃ μὲν
ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς νύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ
κατέσπασε τὰ ἀναθήματα, καὶ τοῦ ξοάνου ἥψατο, κατηγοροίη
δὲ ὑμῶν [k]) πολλὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ
εἶναι λέγοντες, ὑπεμείνατε ἄνθρωπον Ἕλληνα πλησίον τοῦ p. 194.
ἱεροῦ (καὶ γὰρ οὐ πάνυ πόῤῥω [l]) τῆς πόλεως εἶναι λέγεται ἡ
πέτρα) κολάσει τοιαύτῃ περιβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε
καταγελάσεσθε [m]), ἢν ταῦτα λέγῃ τις παθ' ὑμῶν [n]), καὶ οἱ

h) συνελόντες] „A συνελόντες ad οἷς nil variare Edd. et *Coll.* notat *Solanus.*“ i) ῥιπτούμενον] „Alii ἠγηνύμενον *Coll.*“ ῥιπτόμενον Gorl. Cf. infra c. 12. κατὰ κρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα. Contra ἀποῤῥιπτοῦντες Timon. c. 12. et, nisi fallor, saepius. k) ὑμῶν] „Sic recte *Par.* marg. A. 1. S. et L. ἡμῶν male J. *Ald. Fl.* H.“ Illud ὑμῶν etiam est in B. 5. sed ἡμῶν in B. 1. A. 1. et 2. l) πάνυ πόῤῥω] „πόῤῥω πάνυ *Coll.*“ m) καταγελάσεσθε] „γελάσεσθε tantum *Ald. Fl.* H. B. 2. *Par.* S. καταγελάσασθε J. unde jam καταγελάσεσθε fecimus.“ γελάσεσθαι mendose B. 5. n)

integrum non esset in illa ratione permanere, quam initio instituera. Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me custodiam, illorum vero ex numero eos, qui mihi semper insidiantur, puniam. Deinde crudelitatis me accusant homines, non cogitantes illud, ab utro nostrum prima horum origo sit. Nimirum omissis iis, quae erant in medio, et propter quae puniebantur, poenas accusabant ipsas, et quae viderentur in illis *versari* crudelitates. Perinde ac si quis apud vos sacrilegum de rupe videns praecipitari, quae ille ausus sit, non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria detraxerit, signumque *ipsum* contrectarit; sed multum vestram feritatem accuset, qui Graecos vos et sanctos homines cum dicatis, sustinueritis tamen Graecum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi, puto, ridebitis, si quis talia contra vos

p. 194. ἅπαντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν ἀσεβούντων
7 ἐμότητα. Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες, ὁποῖός τις
ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστὼς ἐστιν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἄδικος,
αὐτὸ ἁπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραν-
νον· κἂν Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ᾖ, ὁμοίως [o]) ἐξ
ἅπαντος [p]) ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ
ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς
προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. Ἔγωγ' οὖν
p. 105. ἀκούω καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι τυράννους
σοφοὺς ὑπὸ φαύλῳ ὀνόματι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἥμερον
ἦθος ἐπιδεδειγμένους· ὧν [q]) ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς
ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ
8 Πυθίῳ. Ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστικῷ εἴδει τὸ
πλέον νέμοντας, ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος
προείη, καὶ ἐλπὶς τῆς κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ
ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα,
καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπιβουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν,

ὑμῶν] „ἡμῶν male rursus J. ceterae recte ὑμῶν.“ o) ὁμοίως] „ὅμως legi jubet *Solanus*.“ Frustra. p) ἐξ ἅπαντος] „*Pell.* Forte ἀπαξάπαντας. Ita consignavit idem, sed ἀπαξάπαντας voluit.“ q) ὧν] „ὡς J. sola, et marg. A. 1. W.“

dicat, et reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, justusne an injustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; et tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim student tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyrannos fuisse sapientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum et placidum ostendentes ingenium: et quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita, *quasi* signa quaedam et donaria, Pythio. Videtis legislatores etiam poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nullus sit usus, nisi metus adsit et exspectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quantum invitis imperamus, et cum hominibus versamur, qui odio nos habent et insidiis appetunt,

ἔπου μηδὲ τῶν μυρμολυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ p. 195.
τῷ περὶ τῆς Ὕδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' ἔοικεν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐκκόπτωμεν, τοσῷδε [r]) πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφορμαί. φέρειν [s]) δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκκόπτειν αἰεί, καὶ ἐπικαλεῖν, νὴ Δία, καὶ τὸν Ἰόλεων, εἰ μέλλοιμεν ἐπικρατήσειν. τὸν γὰρ ἅπαξ εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν [t]) p. 196.
ἠναγκασμένον, ὅμοιόν χρὴ εἶναι τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν [u]) ἢ φειδόμενον τῶν πέλας ἀπολωλέναι. ὅλως δὲ, τίνα [x]) οἴεσθε [y]) οὕτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὃς ἥδεσθαι μαστιγοῦντα, καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους ὁρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι [z]) τινὰ μεγάλην τοῦ κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμένων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπομένων; ἀνδρὶ γὰρ φύσει μὲν ἀγαθῷ, διὰ δ' ἀνάγκην πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ

r) τοσῴδε] Sic *Reitz.* et *Bip.* In vett. est τοσῶδε, excepta B. 3. ubi τὸ σῷδε foedissime. In *Schm.* legitur τόσῳδε. s) φέρειν] θερίζειν conj. *Jens.* δέρειν *L. Bos.* ἀφαιρεῖν *Gesn.* cum quo facit *Bel.* t) εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν] „Nihil hic mutare *Coll.* et Edd. primarias notat *Solanus.*" u) καὶ αὐτὸν] καὶ τὸν αὐτὸν conj. *Seager.* l. l. aut ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει εἶναι, ἢ αὐτόν. At sanissima sunt vulgata, modo recte capiantur. x) δὲ, τίνα] „Et sic eaedem (primariae illae) Edd. δέ τινα P." y) οἴεσθε] οἴεσθαι B. 3. z) ἔχοι] ἔχει 3011.

ubi terriculamentis larvatis nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exciderimus, tanto plures subnascuntur puniendi occasiones. Auferre autem oportet, quod subnascitur, et excidere semper, et urere Jolai instar, vincere si velimus. Eum enim, qui semel in hanc vitam incidere coactus est, oportet aut *ipsum quoque* similem esse argumento, *quod agendum suscepit*, aut, dum aliis parcit, ipsum perire. Quem vero omnino putatis hominem ferum adeo et immitem esse, qui delectetur flagellandis *aliis*, et ploratu illorum audiendo, et spectandis caedibus, nisi magnam aliquam habeat puniendi causam? Quoties ego, dum flagellis alii caederentur, illacrimavi! quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor, majorem ipse et longiorem poenam sustinens! Viro enim natura bono, sed quem acerbum esse cogat necessitas, punire multo, quam puniri, difficilius est.

p. 196. κολάζειν χαλεπώτερον. Εἰ δὲ δεῖ μετὰ παῤῥησίας εἰπεῖν, ἐγὼ
9 μὲν, εἰ αἵρεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὡς οὐδὲν μελλήσας, ἑλοίμην ἂν τεθνάναι[a] μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδικοῦντας κολάζειν. εἰ δέ τις φαίη, βούλει, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνάναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβουλους; τοῦτο[b] βουλοίμην ἄν. αὖθις γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινόν ἐστιν[c] ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σώζειν[d] τὸν ἐπιβουλευκότα; οὐδεὶς οὕτως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν πρασμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σώζων τοὺς ἐχθροὺς
p. 197. ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπιχειρησάντων μοι, καὶ φανερῶς ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἄκανθον τουτονὶ, καὶ Τιμοκράτην, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ,
10 παλαιᾶς συνηθείας τῆς πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας. Ὅταν δὲ βουληθῆτε τοὐμὸν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαν

a) τεθνάναι] τεθνᾶναι *Reitz. Bip.* et *Schm.* et mox iterum. At correxi ego ad normam formae Diall. Deor. XXVI, 2. salvo alioquin *Aeschyleo* τεθνᾶναι in Agamemn. v. 540. *Schaef.* sive v. 547. *Schütz.* H. l. A. 1. et 2. τεθνάναι habent, et mox itidem; sic et B. 1. in priori loco, in posteriori vero τεθνᾶναι. Sed B. 3. in utroque τεθνᾶναι. b) τοῦτο] οὐ conj. *Solan.* c) ἐστιν] Sic emendari voluerat *Schaefer.* vulgatum εἶναι. Minus probabiliter proximum ἀδίκως in δοκεῖ mutandum censuit. d) ἀδίκως σώζειν] ἐνδίκως κολάζειν sententiam postulare putat *J. Seager.* At

Si vero libere dicendum est, equidem optione proposita, utrum malim injuste quosdam punire, quam ipse mori; scitote, me nulla cunctatione interposita mortem potius electurum, quam, qui nihil injuste egerint, punire. Si quis vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipse injuste mori, an juste punire insidiatores? hoc sane *posterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in consilium mihi advoco, meliusne sit injuste mori, an injuste servare insidiatorem? Nemo ita, puto, stupidus est, quin vivere potius praeferat, quam inimicis servandis ipse perire. Quamquam quot ego eorum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc et Timocratem, et Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis prae-

τα ξένους ἐρωτήσατε, ὁποῖος ἐγὼ περὶ αὐτούς εἰμι, καὶ εἰ p. 197. φιλανθρώπως c) προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὅς γε καὶ σκοπους d) ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχω, καὶ πευθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν e) καταπεπλεύκασιν, ὡς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμποιμι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ' ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ φεύγουσι τὴν συνουσίαν τὴν ἐμήν· ὥςπερ ἀμέλει καὶ πρώην ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἦκεν ὡς f) ἡμᾶς; ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀπηκοάς. ἐπεὶ δ' ἐπειράθη, ἀπῆλθεν ἐπαινεῶν με τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐλεῶν τῆς ἀναγκαίας ὠμότητος. εἶτα οἴεσθε g) τὸν πρὸς τοὺς ὀθνείους φιλάνθρωπον, οὕτως ἀδίκως τοῖς οἰκείοις προσφέρεσθαι, εἰ μή τι διαφερόντως ἠδίκητο; Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀλη- 11
θῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καιρὸς ὑμᾶς ἀκοῦσαι, ὅθεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω μανείην, ὡς p. 198.
τοιούτων ἐπιθυμῆσαι πημάτων. ἀλλὰ Περίλαος h) ἦν τις ἡμε-

vid. Adnot. e) καὶ εἰ φιλανθρώπως] „Et sic habere *Coll.* cum Edd. notat *Solanus.*" f) σκοπους] „κατασκόπους marg. A. r. W." g) τίνες καὶ ὅθεν] καὶ τίνες ὅθεν 3011. temere. h) ὡς] εἰς B. 3. et 3011. Cod. In illa etiam deinceps ἀλλὰ pro ἄλλα. i) οἴεσθε] οἴεσθαι. B. 3. eodem vitio, quo supra c. 8. k) Περίλαος] „Sic Edd. quas consului omnes, J. *Ald. Fl.* B. a. H. *Par.* S. Πέριλλος ta-

beam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui et unde navibus venerint? ut pro dignitate *cujusque* honoratos dimittam. Quidam vero etiam dedita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec consuetudinem meam refugiunt. Ut nempe etiam nuper sapiens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audisset, experimento facto discessit, meam laudans justitiam, et necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, hominem peregrinis adeo humanum, injuste tractaturum suos, nisi insigni affectum injuria? Atque haec quidem pro me dixi, vera, justa, laude potius, *ut ego mihi persuadeo*, quam odio, digna. Jam de donario vos audire tempus est, quomodo dominus hujus tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim a me ille furor, ut tale quid possidere cupiam. Sed fuit Perilaus aliquis nostras, faber

p. 198. δαπὸς, ζαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, πονηρὸς δὲ ἄνθρωπος. ουτος πάμπολυ τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρτηκὼς, ᾤετο χαριεῖσθαί μοι, εἰ καινήν τινα πόλασιν ἐπινοήσειεν, ὡς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. καὶ δὴ κατασκευάσας τὸν βοῦν, ἥκέ μοι νομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως γὰρ αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθὺς, ἄξιον τὸ κτῆμα τοῦ Πυθίου· πεμπτέος δ' ταῦρος τῷ Θεῷ. ὁ δὲ Περίλαος [l]) παρεσκὼς, Τί δ', εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρείαν, ἣν παρέχεται; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἥν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλῃς [m]), ἐμβιβάσας εἰς τὸ μηχάνημα τοῦτο, καὶ κατακλείσας, προσθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τούσδε πρὸς τοὺς μυκτῆρας [n]) τοῦ βοὸς, πῦρ δ' ὑποκαίειν κελεύειν [o]). καὶ ὁ μὲν οἰμώξεται, καὶ βοήσεται, ἀλήπτορες ταῖς ὀδύναις ἐχόμενος· ἡ βοὴ δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, οἷα λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλήσει
p. 199. θρηνῶδες, καὶ μυκήσεται [p]) γοερώτατον, ὡς τὸν μὲν κολά-

men adscripsit margini M. *Solanus*. " l) *Περίλαος*] „Hic vero nihil adscripsit idem. Sed neque hic Edd. variare invenio, neque postea, ubi idem nomen recurrit." m) *ἐθέλῃς*] *ἐθέλοις* Sguil. soloece, ait *Bel.* n) *μυκτῆρας*] *μυξωτῆρας* id. *μυκτῆρας* falso accentu Edd. vett. o) *ὑποκαίειν κελεύειν*] „Et sic *Fl.* habere cum J. notat idem" (*Solanus.*) p) *μυκήσεται*] „Sic B. a. *Par.* et S. recte.

bonus, sed homo *idem* pessimus. Hic multum a conjectando animo meo aberrans, gratum se mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino gandenti, si novam quandam poenam excogitasset. Fabrefactum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima specie, et ad exactissimam similitudinem elaboratum: solo enim motu et mugitu deficiebatur, quo minus animatus esse videretur. Ad primum autem conspectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adstans autem Perilaus, *Quid si*, inquit, *noris artem in illo adhibitam, et quem usum praebeat?* et simul aperiens prope tergum bovem, *si quem punire*, inquit, *volueris, imposito illo in hanc machinam, eaque clausa, applicari has tibias jube naribus bovis, et succendi ignem. Sic iste ejulabit et clamabit, dolore infinito cruciatus: clamor autem iste per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime (quam argutissime),*

ζεσθαι, αὐλὸν δὲ πέρπεσθαι μεταξὺ κατανλούμενον q). Ἐγὼ δὲ ὡς p. 199.
τοῦτ' ἤκουσα, ἐμυσάχθην τὴν κακομηχανίαν r) τοῦ ἀνδρὸς, καὶ 12
τὴν ἐπίνοιαν ἐμίσησα τοῦ κατασκευάσματος, καὶ οἰκείαν αὐτῷ
τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ
ἄλλως ὑπόσχεσις ταῦτά ἐστι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν τὴν
ἀλήθειαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τοὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶ-
μεν s), εἰ καὶ, ἃ φῂς, μέλη διὰ τῶν αὐλῶν φθέγγεται. πεί-
θεται μὲν τούτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, κατα-
κλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε, εἰπὼν,
τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς θαυμαστῆς σου τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος
τῆς μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῇς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν,
ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι
ἔμπνουν ὄντα τὸν ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὡς μὴ μιά-
νοιτο τὸ ἔργον ἐναποθανὼν, ἐκεῖνον μὲν ἄταφον κατὰ πρημνῶν
ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τὸν βοῦν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀνα-
τεθησόμενον τῷ θεῷ, καὶ ἐπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τὴν p. 200.

μηκήσεται male J. H. *Fl. Ald.*" Et utraque quidem *Ald.* sed B. 1. et 3. *μυκ.* q) κατανλούμενον] „καταλούμενον male sola B. 3." In eadem supra οἷα et ἐπανλύσει, quippe referta ejusmodi erroribus typographicis. r) κακομηχανίαν] κακοδαιμονίαν 3011. s) εἰδῶμεν] εἰδῶ μὲν A. 2. εἰδῶ μεν separatim certe A. 1. quamquam *μεν* sine accentu.

et threnis aptos sonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet; adeo ut, dum ille punitur, tibias tu sonis interim demulceare. Ego vero, his auditis, infelix artificium hominis abominatus, et exosus ingenium hujus machinae, propriam illi poenam imposui: et, *Age sane*, inquam, *Perilaë, nisi vana temere illa sunt promissa, ostende nobis ingressus ipse veritatem artis tuae, et imitare clamantes, ut sciamus, utrum, quos praedicas modulos, is per tibias sonent.* Obsequitur Perilaus: at ego, cum intus esset, concluso homine, ignem succendi jussi, *Habe tibi*, dicens, *dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magister illius musices primus ipse canas.* Atque ille digna factis suis passus est, fructum percipiens ingeniosae machinationis. Caeterum ego viventem adhuc et spirantem hominem eximi jussi, ne intra moriendo opus pollueret, et insepultum per praeceps abjici. Expiatum vero bovem vobis misi dedicandum Deo, et inscribi totam narrationem jussi, meum, dedicantis, no-

p. 200. πᾶσαν διήγησιν· τοῦ ἀνατιθέντος ἐμοῦ τοίνυν, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, τὴν ἐπίνοιαν τὴν ἐκείνου, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν, τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκέως μέλη, τὴν πρώτην πεῖραν τῆς μουσικῆς. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοὶ, δίκαια ποιήσετε, θύσαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβεων, ἀναθέντες δὲ τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, ὡς πάντες εἰδεῖεν οἷος ἐγὼ πρὸς τοὺς πονηρούς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περιττὰς ἐς κακίαν ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γοῦν καὶ τοῦτο μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαος κολασθεὶς, καὶ ὁ ταῦρος ἀνατεθεὶς, καὶ μηκέτι φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελῳδήσας ἄλλο ἔτι, πλὴν μόνα τὰ τοῦ τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πεῖραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα τὴν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ᾠδήν. καὶ τὰ μὲν παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλλα πολλάκις, ἐπειδάν μοι παράσχῃ 14 μηκέτι δεῖσθαι κολάσεων. Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ παρὰ τοῦ Φαλάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα, καὶ δίκαιοι ἂν εἴημεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δο-

men, artificem Perilaum, ipsius commentum, meam justitiam, poenam decentem, sapientis fabri modulos, primum musices experimentum. Vos vero, Delphi, quod justum est, feceritis, si pro me cum legatis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum honesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos sim, et quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupiditates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia melodia edita, praeter solos artificis mugitus: et quod in illo solo et experimentum cepi artis, et finem imposui cantui illi a Musis et humanitate abhorrenti. Et in praesens ista quidem a me Deo *oblata sunto*. Dedicabo autem saepe etiam alia, si hoc mihi praestiterit, ut poenis non amplius indigeam. *Haec, Delphi, quae a Phalaride dicere jussi sumus, vera omnia, et qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui scimus, et nul-*

κοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἠναγκασμένου, ἱκετεύομεν p. 200.
ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντῖνοι, Ἕλληνές τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, προσήσεσθαι [t]) τὸν ἄνδρα, φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὁρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοὶ τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάθετε, καὶ p. 201.
εὔξασθε ὑπέρ τε τῆς Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, μήτ' ἐκεῖνον ὑβρίσητε, μήτε τὸν θεὸν ἀποστερήσητε [u]) καλλίστου τε ἅμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

t) προσήσεσθαι] „Sic J. H. *Fl. Par.* etc. προσέσθαι P. L. et marg. A. 1. W." u) ἀποστερήσητε] ἀποστερήσετε A. 2.

lam jam mentiendi caussam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine caussa videtur (vulgo habetur) malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, et antiqua origine Dores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, et multa in vos publice, et privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, et dedicate, et pro Agrigento, ipsoque Phalaride vota facite: et nec infecta re nos dimiseritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo justissimoque donario privaveritis.

p. 201. ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Arg. Dubitantibus sacerdotibus Delphicis, et deliberantibus, utrum taurum Phalaridis aeneum recipere, an retro mittere placeat, unus e sancto illo concilio prodit, suadens hac oratione, ut recipiatur; et argumentis quidem, tum ex impietate, tum ex imprudentia, contrariae rationis repetitis. Hic passim subrideas de ingenua sacerdotalium (nempe Delphicorum) studiorum confessione.

1 Οὔτε Ἀκραγαντίνων, ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, πρόξενος ὢν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος, οὔτ' ἄλλην ἔχων πρὸς αὐτὸν ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης φιλίας ἐλπίδα· τῶν δὲ πρέσβεων ἀκούσας τῶν ἡκόντων παρ' αὐτοῦ, ἐπιεικῆ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέπον προορώμενος, ἀνέστην παραι-
p. 202. νέσων ὑμῖν, μήτε ὑβρίζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μήτ' ἀνάθημα ἤδη τῷ Θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριοῦν· καὶ ταῦτα, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς ἀεὶ ὑπόμνημα γενησόμενον,

PHALARIS ALTER.

Neque cura mihi Agrigentinorum hospitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hospitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum caussam, aut futurae spem amicitiae. Caeterum auditis legatis ab eo venientibus, aequa et moderata disserentibus, atque id, quod pium, et publice utile est, et Delphos maxime decet, spectans, surrexi adhortaturus vos, ut neque contumelia afficiatis virum potentem, religiosum, neque donarium, jam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monumentum futurum est, artis praestantissimae, commenti

τέχνης καλλίστης καὶ ἐπινοίας κακίστης, καὶ δικαίας κολάσεως. p. 202.
Ἐγὼ μὲν οὖν καὶ τὸ ἐνδοιᾶσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ δη- 2
μιουργοὺς [a]) ἡμῖν προθεῖναι [b]) τὴν διάσκεψιν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὖθις ἀποπέμπειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑπερβολὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστι, μακρῷ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καθ' ὅσον [c]) τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον. Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ 3
ἴσον μετέχων [d]) τῆς τε δημοσίου εὐκλείας, εἰ φυλάττοιτο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μήτ' ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους [e]) διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ θεῷ συνοφαντοῦσαν, καὶ ψήφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκιμάζουσαν τοὺς ἀνατιθέντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι τολμήσειεν ἄν, εἰδὼς οὐ [f]) προσησόμενον τὸν θεὸν, ὅ, τι ἂν μὴ πρότερον p. 203.

a) δημιουργοὺς] „deest in *Angl.* adest in Edd.“ b) προθεῖναι] „προσθεῖναι marg. A. 1. W.“ c) καθ' ὅσον] „καὶ ὅσῳ] Ita restitutum ex L. et marg. A. 1. ὅσον Edd.“ Nos quidem cum *Seagero* maluimus, ὅσον servato, repetere καθ' ὅσον. Vid. Adnot. d) μετάσχων] μετέχον B. 3. e) ἀνθρώπους] abest a Gorl. f) οὐ] „μὴ marg. A. 1. W.“

pessimi, et justi supplicii. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *sitne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum, ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto *(in quantum)* nimirum major est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, et in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosis, neque civitati nostrae infamiam apud omnes homines concilietis, quasi ea, quae mittuntur Deo, calumnietur, et calculo judicioque exploret, qui aliquid donant. Nemo enim amplius donare quidquam temere audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non prius Del-

p. 205. Ἀδελφοῖς δοκῇ. Ὁ μὲν οὖν Πύθιος τὴν δικαίαν ἤδη περὶ τοῦ
4 ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γοῦν ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ
τὸ δῶρον αὐτὸ [g]) ἐμυσάττετο [h]), ῥᾴδιον ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ [i]) μέ-
σῳ καταδῦσαι αὐτό, μετὰ τῆς ὀγούσης ἁλκάδος. ὁ δὲ πολὺ
τοὐναντίον ἐν εὐδίᾳ [k]) τε διαπεραιωθῆναι, ὡς φησι, παρέσχεν
5 αὐτοῖς, καὶ σῶς [l]) ἐς τὴν Κίρραν κατῆραι. Ὡς καὶ δῆλον, ὅτι
προσίεται τὴν τοῦ μονάρχου εὐσέβειαν. χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ
αὐτὰ ἐκείνῳ ψηφισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τού-
τοις τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ'
ἀτοπώτατον, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπῆ οὕτω δῶρα θεῷ,
τὴν καταδικάζουσαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ μισθὸν
νομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ τοῦ ἀνατεθῆναι
6 ἄξιος. Ὁ μὲν οὖν τἀναντία μοι ἐγνωκὼς, καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκρα-
γαντος ἄρτι καταπεπλευκὼς, σφαγάς τινας, καὶ βίας, καὶ ἁρπα-
γάς, καὶ ἀπαγωγὰς [m]) ἐτραγῴδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐ-
τόπτης γεγενῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου ἀποδε-

g) αὐτὸ] „Sic *Pl.* H. *Par.* S. *Ald.* αὐτοῦ J. et marg. A. 1. W.[a]" h) ἐμυσάττετο] „ἠμυσάττετο J. Prius servant H. *Ald.* (1.) *Par.* etc." Cum J. consentiunt A. 2. i) Ἰονίῳ] Sic A. 1. et 2. *Reitz.* et recentt. Ἰωνίῳ B. 1. et 5. mox tamen c. 7. fin. eaedem cum cett. Ἰόνιον. Vid. nott. ad Hermot. c. 28. k) εὐδίᾳ] „ex Cod. L. ἀδίᾳ marg. A. 1. W. εὐδίῳ Edd. priores." l) σῶς] σῷς iota subscr. *Ald.* 1. et 2. m) καὶ ἀπαγωγὰς] absunt a Gorl. ἐπαγωγὰς

phis, *admittendum* videatur. Ac Pythius quidem justum jam de donario suffragium tulit. Si enim odisset Phalarin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat medio in Jonio illud, cum ipsa navi, quae vehebat, demergere. Verum ille contra per serenitatem uti trajicerent, ut ajunt, ipsis tribuit, et salvi ad Cirrham uti appellerent. Qua re etiam manifestum est, admitti ab eo monarchae pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, et adjicere hunc tarum reliquis templi ornamentis. Omnium enim absurdissimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo missi auctorem damnans ex templo suffragium referre, et mercedem hanc religionis suae habere, ut ne dignus quidem sit habitus, qui aliquid donet. Ille quidem, qui contraria mihi decrevit, quasi qui Agrigento modo huc appulerit, caedes quasdam, et vim factam, et rapinas, et abductiones tyranni tragica oratione retulit,

δημιούρτα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα μηδὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσι πάσιν πιστεύειν διηγουμένοις, (ἄδηλον γάρ, εἰ ἀληθῆ λέγουσιν,) οὐχ ὅπως αὐτοῖς [n], ἃ μὴ [o] ἐπισταμεθα, κατηγορεῖν· ἐπεὶ δ' οὖν τι καὶ πέπρακται τοιοῦτον ἐν Σικελίᾳ, τοῦτ' ἐκ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν; ἢ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δεόμεθα εἶναι ἀξιοῦμεν; καὶ, δέον θύειν, καὶ τἆλλα [p] θεραπεύειν τὸν θεόν, καὶ στεφανωθέναι, εἰ πέμψειέ τις, ἐκεῖ καθήμεθα, ἐξ ὧν ἐσμεν τῶν ὑπὲρ τὸν Ἰόνιον διαπλεόντων ἢ ἀδίκως τυραννούντων. Καὶ τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω, ὅπῃ ἂν βούληται· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειντο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει· καὶ τί ποιοῦσιν ἥδιον ἢ ἧττον. ὅπου μὲν δὴ ἐν πρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γεωργοῦμεν, οὐχ Ὅμηρον χρὴ περιμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὁρᾶν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῷ ἀεὶ συνήμεν ἄν· τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ἃ Πύθιος, καὶ τὸν θεὸν

Iliad. Π, 519.

n) B. 3. casu, opinor. n) αὐτοὺς] „αὐτοὺς] Sic J. Fl. Par. S. αὐτοὺς P. H. *Ald.* et B. 2." Sic in *Ald.* utraque et B. 1. sed αὐτοῦς in B. 3. Vid. Adnot. o) ἃ μὴ] μὴ ἃ *Salm.* et *Amst.* solae. p) κἀ τἆλλα] „καὶ τ' ἄλλα] Sic recte L. Aug. A. 1. et J. nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. καὶ ἄλλα tantum Edd. reliquae." Nos, re ipsa flagitante, τἆλλα restituimus. Vid. Adnot.

tantum non visa esse narrari dicens; quem tamen neque ad navem usque peregrinatum esse novimus. Oportet autem talia ne his quidem, qui se passos esse dicunt, omnino credere narrantibus; cum, utrum vera dicant, incertum sit: nedum ut ipsi, quae non *certo* scimus, accusemus. Utrum igitur tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus jam judices esse postulamus; et cum mactare nos oportebat, et reliquum Dei cultum peragere, et una ponere donaria, si quis mittat, sedemus, disceptaturi, si qui trans Jonium mare juste aut injuste tyrannidem gerant *(sub tyrannide habeantur)*. Aliorum quidem res, quomodocunque fuerint, se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, et quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, et saxa arare, non Homerus nobis exspectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: et quantum ad terram, prolixa semper cum fame essemus. Sed templum, et Py-

p. 204. σήμερον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόοδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν
Hom. Od. IX, 109: αἱ τροφαί, (χρὴ γὰρ πάλιν θῆ πρός γε ἡμᾶς [q]) αὐτοὺς [r]) λέγειν,) καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα
p. 205. φύεται καὶ πάντα ὑπὸ γεωργῷ τῷ θεῷ, ὃς οὐ μόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις [s]) ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχει, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυξίν, ἢ Λυδοῖς [t]), ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλοῖς, ἢ Ὑπερβορέοις αὖτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς ἀφικνεῖται καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα
9 τὰ μέχρι νῦν, καὶ μὴ παυσώμεθά γε οὕτω βιοῦντες. Δῖμαρτον δὲ οὐδεὶς πώποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀνεδεθεῖσαν, οὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατεθῆναι. καὶ διὰ τοῦτ', οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ηὔξηται τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερπλέουσι ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδ' ἐν τῷ παρόντι καινοτομεῖν μηδὲν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νόμον πραθμετά-

q) ἡμᾶς] „Male ὑμᾶς S. *Par.* et *Fl.* recte J. H. *Ald.*" Nec non B. 1. et 5. r) αὐτοὺς] „Recte *Fl.* et *S.* spiritu leni. αὑτοὺς ceterae." Excepta tamen B. 5. ubi recte αὐτοὺς, ut supra τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι. s) παρὰ τοῖς ἄλλοις] "Ελλησιν addidit ex L. et marg. A. 1. W. *Reitz.* et hunc secuti recentt. Abest. autem recte in Edd. vett. Vid. Adnot. t) Λυδοῖς] Λύδοις B. 1. et 5. falso accentu. Cf. Charon.

thius, et oraculum, et mactantes, et religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere) et quod a poëtis dicitur, sine semine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos *(Graecos)* nascuntur, bona nobis praebet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, *nascitur*, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loco nos colimur ab omnibus, et abundamus, et beati sumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, et utinam ita vivere non desinamus! Recordatur autem nemo unquam suffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipsum, puto, supra modum auctum est sacrum, et abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum quidquam, neque

νων, φιλοκρινεῖν u) καὶ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν τὰ παρ- p. 109.
γμένα, ὅθεν, καὶ ἀφ' ὅτου, καὶ ὁποῖα· δεξαμένους δὲ
ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν, καὶ τῷ θεῷ,
καὶ τοῖς εὐσεβέσι. Δοκεῖτε x) δέ μοι, ὦ ἄνδρες Δελφοί, ἄρ- 10
κιον βουλεύσασθαι παρὰ τῶν παρόντων, εἰ λογίσασθε y) πρῶτον;
ὑπὲρ ὅσων καὶ ἡλίκων ἐστὶν ἡ σκέψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ p. 110.
θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ θυσιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ
ἐθῶν z) ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν παλαιῶν, καὶ δόξης τοῦ μεν-
τοι λόγου· ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων
τῇ τε κοινῇ ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ ἑκάστῳ Δελφῶν· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τῇ
παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις εὐκλείᾳ ἢ κακοδοξίᾳ. τούτων γὰρ οὐκ
οἶδα εἴ τι μεῖζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσεσθε
ἄν. Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτ' ἐστίν. οὐ Φάλαρις 11
τύραννος ἦν, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μόνον, ἀλλὰ
πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι νῦν χρῶνται τῷ
ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια, πολλὰ

u. 13. ibique Varr. Lectt. u) φιλοκρινεῖν] „Ita Edd. unanimiter.“ Sed *Cod.* Angl. habet φιλοκρινεῖσθε. x) δοκεῖτε] δοκεῖται B. 5. prave. y) λογίσεσθε] λογίσεσθαι A. 2. non minus prave. z) ἐθῶν] „Merito conspirat cum Edd. Cod. P. θεῶν male *Fl.* sola.“

praeter patrium morem lex constituenda, ut accurate judicentur donaria, et eorum, quae mittuntur, origo inquiratur, unde, a quo, et qualia sint? sed accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo ministrantes, tum religiosis. Videmini autem mihi, Delphi, sic demum optime de praesentibus judicaturi, si primum consideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo quidem de Deo, et templo, et victimis, et donariis, et moribus antiquis, et legibus vetustis, et gloria oraculi: deinde de tota civitate, et his, quae cum reipublicae nostrae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: super omnia vero de bona aut mala apud omnes homines fama. Hisce enim si quid majus, magisve necessarium, modo sanum adhibeatis judicium, existimetis, non novi. Haec ergo sunt, de quibus deliberamus: non Phalaris unus tyrannus, neque taurus iste, neque aes tantum; sed reges omnes, et omnes Dynastae, qui jam sacro utuntur, et aurum, et argentum, et quaecunque alia

p. 206. πολλάκις ἀνατεθησόμενα τῷ θεῷ. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ
12 τὸν θεὸν ἐξετασθῆναι ἄξιον. Τίνος οὖν ἕνεκα μηδ' [a]), μηδ' ὡς ἀεὶ [b]), μηδ' ὡς πάλαι, τὰ περὶ τῶν ἀναθημάτων ποιήσο-
μεν [c]); ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς παλαιοῖς ἔθεσι καινοτομήσομεν καὶ ὃ μηδὲ [d]) πώποτε, ἀφ' οὗ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύ-
p. 207. θιος χρᾷ, καὶ ὁ τρίπους φθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνέσασα γεγένηται ἡμῖν, νῦν κατασκησόμεθα, κρίνεσθαι, καὶ ἐξετά-
ζεσθαι, τοὺς ἀνατιθέντας; καὶ μὴν ἐξ ἐκείνου μὲν τοῦ παλαιοῦ ἔθους, τοῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁρᾶτε ὅσων τῶν θεῶν ἐμπέπλησται [e]) τὸ ἱερὸν, ἁπάντων ἀνατιθέντων, καὶ ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐνίων δωρουμένων τὸν θεόν.
13 Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτοὺς δοκιμαστὰς καὶ ἐξεταστὰς ἐπιστήσεσθε τοῖς ἀναθήμασιν, οὐκῶ μὴ ἀπορήσωμεν [f]) τῶν δοκιμασθησομένων ἔτι, οὐδενὸς ὑπομένοντος ὑπόδικον αὐτὸν [g]) καθιστάναι, καὶ ἀναλίσκοντα, καὶ καταδαπανῶντα παρ' αὐτοῦ [h]), κρίνεσθαι

a) μηδ'] μὴ Gorl. At vid. Charon. c. 23. ibique Varr. Lectt. b) ἀεὶ] „Sic J. *Fl.* H. *Par. Ald.* etc.“ Gorl. ἀεὶ, frustra. c) ποιήσομεν] „ποιήσωμεν penult. longa habebant J. *Fl.* H. *Par.* At recte, quod edidimus, est in P. et B. 2. et marg. A. 1. W.“ Et B. 3. d) μηδὲ] „Al. μὴ δέ.“ Ut solent imprimis *Aldinae.* e) ἐμπέπλησται] „Ita recte *Par.* B. 2. H. *Fl.* aliaeque. ἐμπέπλησθαι male J.“ f) ἀπορήσωμεν] „Bene jam sic J. item H. B. 2. *Ald.* S. *Par.* et P. ἀπορήσομεν *Fl.*“ Sic et B. 3. g) αὐτὸν] „αὐτὸν Edd. priores.“ Illud jam jusserat *Guyet.* h) παρ' αὐτοῦ,] Vulgo παρ' αὐτοῦ commate ante posito. Mutatam vocem αὐτοῦ et

pretiosa dedicanda sunt in posterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum pertinet, exploratu dignum. Qua igitur de caussa non ut semper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, faciemus? aut quid reprehendentes in vetusto more novabimus; et quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, et Pythius respondet, et tripus loquitur, et sacerdos inspiratur, factum est, nunc constituemus, ut judicentur, et explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiscue, et omnibus hoc licet, videtis, quot quantisque bonis templum impletum sit, dedicantibus omnibus, et supra vires suas quibusdam Deo donantibus. Si vero vos cognitores quaesitoresque donariis constitueritis, metuo, ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum sit, ut nemo sustineat reum se constituere, et sumtibus atque

καὶ ὑπὲρ i) τῶν ὅλων κινδυνεύειν. ἢ τίνι k) βιωτὸν, εἰ κριθή- p. 207.
σεται τοῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος;

emendatam distinctionem debemus *Schaeferi* eleganti ac subtili judicio. Vid. Adnot. i) καὶ ὑπὲρ] „καὶ μὴ ὑπὲρ *Vorst.*, male. Sic notat *Solanus*“ k) ἢ, τίνι] „ἢ τινι Ex. *Fl.* At vulgatam Edd. lectionem firmat P.“

impensis e sua re familiari enim vivendum sibi putet, si factis insuper judicari, et pe- indignus, qui donet aliquid, riclitari adeo de capite. Quis judicetur?

p. 207.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

Arg. Exponit in hoc libello, ad Celsum scripto, Lucianus Alexandri Abonoteichitae Paphlagonis, aequalis sui, ejusdemque prophetae et praestigiatoris longe audacissimi ac versutissimi, vitam, mores et artes; ita quidem, ut lectio hujus utilissimae narrationis maxime iis commendari possit, qui mentis quadam imbecillitate capti facile sibi a miraculorum oraculorumve professoribus imponi et glaucomam sibi objici patiuntur.

1 Σὺ μὲν ἴσως, ὦ φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τοῦτο καὶ φαῦλον
p. 208. οἶει τὸ πρόσταγμα, προστάττειν τὸν Ἀλεξάνδρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ ἐπινοίας [a]) αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς [b]) βιβλίον ἐγγράψαντα πέμψαι. τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς [c]) ἕκαστον ἐπεξιέναι, οὐ μεῖόν ἐστιν, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος εἰς κακίαν [d]) οὗτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος.

a) ἐπινοίας] „Sic J. *Fr.* S. L. et marg. A. 1. ἐποινίας B. 2. *Par. Ald.* (1.) *Fl.* H. male. ἀπονοίας *Heins.*“ A. 2. recte habet ἐπινοίας, sed B. 1. et 3. ut B. 2. ἐποινίας. b) εἰς] ἐς 3011. *Bel. Schm.* c) πρὸς τὸ ἀκριβὲς] πρῶτον ἀκριβῶς 3011. male. d) εἰς κακίαν] „Nil mutant Edd. ἐν

ALEXANDER SEU PSEUDOMANTIS.

Parvum tu forte, Celse carissime, et leve existimas, quod jussisti, Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris vitam, et commenta, et ausus, et praestigias, in librum relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula persequi, non minus est, quam Alexandri, Philippi filii, actiones describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, et,

ὡς δὲ εἰ μετὰ σπουδῆς ἐκτραγῳδήσω ἅπαντα, καὶ τὸ μὴ
ἐθέλοντα τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐρεθίζειν, ἐπιστάμενος ὅτι
τὸν ἄθλιον, καὶ τὴν ἀνάγκην μισοῦσιν. ἐγὼ δὲ οὐ πάνυ
οἶδ' εἰς ὑπόνοιάν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἐπειδὴ μηδὲν ἐπιτιμᾶν,
μήτοι ὅσους τῶν τοιούτων ἐπιτηδεύω· εἰς ἐκ ἀπείρου
παιδείας, καὶ εἰς ἀπειρίαν, τὸ ἡ πάντας
ἐν ταχείαις ἡμᾶς ἐν πάσαις ἔσται πάσαις ἐπιστῆναι. ἀπιστῶ
μὲν οὖν ἔτι ἐμαυτῷ. ἐπεὶ τί οἶδ', εἰ ἔστιν ἐπιτιμᾶν
τοῖς μὲν, ἐξαιρέτως αὐτῇ καὶ γραφῇ τοιαύτῃ ἐστὶν
ἀφειδέστερον· ἐπεὶ ἔ, ἐπειδὴ ἐπιτιμᾶν ἐν ἀπειρίᾳ
ἀφείς, καὶ τρόπῳ ἐπίφασιν, ἐν ἐπὶ ἐπιτιμᾶν ἐν
τοῖς τῶν ἀπειροτέρων τὸ ἐξεῖν. καὶ ἐν ἐπιτιμᾶν ἐν ἐ
μετὰ θεατῶν ἀρέσκει, ἐπὶ ἐπιτιμᾶν, ἢ ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν
ἀφεῖναι. ἐπεὶ ἢ τοῦ ἐπὶ ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν τὸ ἐπιτιμᾶν. ἐπὶ
ἐν μὴ ἐπιτιμᾶν εἰς ἐπιτιμᾶν τὸ ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπὶ ἐπ-

ἐπιτιμᾶν. Ἐ ἐπ' ἐν ἐ ἐ ἐ ἐπιτιμᾶν ἐ ἐπιτιμᾶν, ἐ ἐπιτιμᾶν
μὲν μὲν ἐπιτιμᾶν ἐν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν. ἐ ἐ ἐ ἐ ἐ
ἐν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐ ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐ ἐ
ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐ
ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐ
ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐ
ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐ
ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐπιτιμᾶν ἐ

ne decorem exercitum, impetu conterrere et obstupefacere hostium aciem. nec ego ea ratione stabam, quia non satis fidebam meis viribus, certe per virtutem nihil hostium. quem non corpore stabam. quamvis me aliquod crudelius esse, si ex hac causa pugnam, quod ita pugnare possem, quemadmodum ante, non recusarem. quod ita me alter judicaret. ego tamen me ipse non judicabam. Ita enim mihi videbar, ac non: hic, qui in periculo et in

p. 207.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

Arg. Exponit in hoc libello, ad Celsum scripto, Lucianus Alexandri Abonoteichitae Paphlagonis, aequalis sui, ejusdemque prophetae et praestigiatoris longe audacissimi ac versutissimi, vitam, mores et artes; ita quidem, ut lectio hujus utilissimae narrationis maxime iis commendari possit, qui mentis quadam imbecillitate capti facile sibi a miraculorum oraculorumve professoribus imponi et glaucomam sibi objici patiuntur.

1 Σὺ μὲν ἴσως, ὦ φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τοῦτο καὶ φαῦλον
p. 208. οἶει τὸ πρόσταγμα, προστάττειν τὸν Ἀλεξάνδρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ ἐπινοίας [a]) αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς [b]) βιβλίον ἐγγράψαντα πέμψαι. τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς [c]) ἕκαστον ἐπεξιέναι, οὐ μεῖόν ἐστιν, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος εἰς κακίαν [d]) οὗτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος.

a) ἐπινοίας] „Sic J. *Fr.* S. L. et marg. A. 1. ἐποινίας B. 2. *Par. Ald.* (1.) *Fl.* H. male. ἀπονοίας *Heins.*“ A. 2. recte habet ἐπινοίας, sed B. 1. et 3. ut B. 2. ἐποινίας. b) εἰς] ἐς 3011. *Bel. Schm.* c) πρὸς τὸ ἀκριβὲς] πρῶτον ἀκριβῶς 3011. male. d) εἰς κακίαν] „Nil mutant Edd. ἐν

ALEXANDER SEU PSEUDOMANTIS.

Parvum tu forte, Celse carissime, et leve existimas, quod jussisti, Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris vitam, et commenta, et ausus, et praestigias, in librum relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula persequi, non minus est, quam Alexandri, Philippi filii, actiones describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, et,

ἅμως δὲ εἰ μετὰ συγγνώμης ἀναγνώσεσθαι μέλλοις e), καὶ τὰ p. 208.
ἐνδέοντα τοῖς ἱστορουμένοις προσλογιεῖσθαι, ὑποστήσομαί σοι
τὸν ἄθλον, καὶ τὴν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν,
ἀλλ' εἰς δύναμίν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀνακαθήρασθαι πειράσομαι,
ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ' ἐκείνων
τεκμαίροιο, πόση πᾶσα, καὶ ὡς ἀμέτρητος f) ἦν ἡ κόπρος, —
ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύναντο. Αἰδοῦ- 2
μαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπέρ τε σοῦ, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ·
σοῦ μὲν, ἀξιοῦντος μνήμῃ καὶ γραφῇ παραδοθῆναι ἄνδρα —
τρισκατάρατον· ἐμοῦ g) δὲ, σπουδὴν ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ
ἰατορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώπου, ὧν οὐκ ἀναγιγνώσκεσθαι p. 209.
πρὸς τῶν πεπαιδευμένων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ με- —
γίστῳ θεάτρῳ ὁρᾶσθαι, ὑπὸ πιθήκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον. ἀλλ' ἤν τις ἡμῖν ταύτην ἐπιφέρῃ τὴν αἰτίαν, ἐξο- —
μεν καὶ αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀἰ-

καιία. P. et *Angl.* ἐς et h. l. 3011. et mox iterum, et semper per hunc libellum. Sic inde etiam *Schm.* e) *μέλλοις*] „Ita esse in J. *Fl.* H. et B. 2. notat *Solanus.*" Sed et est in *Ald.* etc." f) *ἀμέτρητος*] „Sic. Edd. *ἀμήθητος* marg. A. 1. W. *ἀμύθητος* P." Sic et 3011. probante *Blanco*, qui *ἀμέτρητος* pro glossemate habet et *ἀμύθητος* reddit *inexprimable.* Imo vero *ἀμύθητος* ex ea lectione ortum est, quam notatam servavit margo A. 1. W. *ἀμήθητος*, et haec rursus e genuina, eaque probissima, quae vulgatur. g) *ἐμοῦ*] „*ἐμαυτοῦ* marg. A. 1."

quae deerunt narrationi, imputare *et adjicere* de tuo, laborem tibi illum sustinebo, et Augiae stabulum, etsi non universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe judicare possis, quantum omne, quam immensum fuerit stercus, quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt. Ac verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter, ac meo: tuo, qui petas memoriae et scriptis commendari hominem omnibus modis exsecrabilem; meo, qui studium in tali historia ponam et actionibus hominis, quem non legi conveniebat ab eruditis hominibus, sed in maximo theatro, totisque populis confluentibus frequentissimo, spectari a simiis lacerandum aut vulpibus. Verum si quis hoc nos crimine accuset, habebimus et ipsi exemplum, ad quod illum ablegemus. Etenim Arrianus, Epicteti discipulus, vir ex primis Romanorum,

p. 209. βιανὸς γὰρ, ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητὴς, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγενόμενος, ὅμοιόν τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν. Τιλλιβόρου [h]) γοῦν τοῦ λῃστοῦ κἀκεῖνος βίον ἀναγράψαι ἠξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμοτέρου λῃστοῦ μνήμην ποιησόμεθα, ὅσῳ μὴ ἐν ὕλῃ [i]) καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πόλεσιν οὗτος ἐλῄστευεν, οὐ Μινύαν [k]) μόνην, οὐδὲ τὴν Ἴδην κατατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα [l]) λελῃσάμενος, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν,
3 τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐμπλήσας τῆς λῃστείας τῆς αὐτοῦ. Πρότερον δέ σοι αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας τὴν μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γρα-
p. 210. φικός τις ὤν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦτο δείξω, μέγας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς· λευκὸς τὴν χρόαν, τὸ γένειον οὐ πάνυ λάσιος, κόμην τὴν μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος, εὖ μάλα εἰκασμέ-
— νην, καὶ τοὺς πολλούς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελῃθυῖαν· ὀφθαλ-

h) Τιλλιβόρου] Τιλλορόβου 3011. i) ὕλῃ] ὕλαις idem Cod. et hinc *Schm.* probante *Belino*. At vero ἐν ὕλῃ collective significat omnium regionum latrocinia silvestria, ut nostrates quoque dicunt: *im Walde leben* pro, *agere vitam silvestrem*. k) Μινύαν] „Nil mutant Edd. *Mysiam Palm.*" Nomen haud dubie corruptum. l) ἐρημότερα] ἐρημότατα 3011. minus bene, ait *Bel.*

et tota vita in doctrinae studiis versatus, cui simile quid usu venit, caussam etiam pro nobis dixerit. Tillibori enim latronis vitam scribere ipse quoque dignatus est. Nos autem crudelioris longe latronis monumentum faciemus, quatenus non in silva et montibus, sed in urbibus hic latrocinatus est, qui non Minyam solam neque Idam percurrerit, neque salas Asiae partes desertiores sit depraedatus; sed omne, fere dixerim, Romanorum imperium latrocinio suo oppleverit. Prius vero ipsum tibi oratione describam, formamque illius, quam simillime potero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo. Corpore enim, ut hoc etiam tibi ostendam, et magnus erat, et honesta specie, et quae Deo dignum aliquid re vera praese ferret: colore candidus, mento non nimis hirsuto, comatus tum sua coma, tum adscita, praeclare illa assimulata, ut plerorumque oculos, alienam esse, fugeret: oculi vivaci lumine, et Deo plenum ostendentes: vox suavissima simul et splendidissi-

καὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες· φώνημα ἡδι- p. 210.
στόν τε ἅμα καὶ λαμπράτατον· καὶ ὅλως, οὐδαμόθεν μεμπτὸς m)
ἦν ταῦτά γε. Τοιόσδε n) μὲν τὴν μορφήν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ 4
γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσ-
κουροι σωτῆρες, πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ —
συγγενέσθαι o) τοιούτῳ τινί. συνέσει μὲν γὰρ, καὶ ἀγχινοίᾳ,
καὶ δριμύτητι, πάμπολυ τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τό γε πε-
ρίεργον, καὶ εὐμαθὲς, καὶ τὸ p) μνημονικὸν, καὶ πρὸς τὰ
μαθήματα εὐφυὲς, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρ-
χεν αὐτῷ· ἐχρῆτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χείριστον· καὶ ὄργανα ταῦ-
τα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακίᾳ p. 211.
διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ
τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυνώνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σώστρα-
τον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ Ῥουτιλλιανῷ q) ποτε γράφων, καὶ
τὰ μετριώτατα ὑπὲρ αὐτοῦ r) λέγων, Πυθαγόρᾳ ὅμοιος εἶναι —
ἠξίου. ἀλλὰ ἵλεως μὲν ὁ Πυθαγόρας εἴη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ
τὴν γνώμην θεσπέσιος· εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγένητο, παῖς ἄν, —

m) μεμπτὸς] „μωμητὸς P.“ μιμητὸς 3011. unde *Bel.* vult μωμητὸς, ut in P. est. n) τοιόσδε] Ita vett. Edd. Sed τοιὸς δε *Reitz.* et recentt. omnes. o) ἢ συγγενέσθαι] καὶ μὴ συγγενέσθαι 2954. et 3011, quod merito improbat *Bel.* p) τό] „deerat in *Ald. Par. Fl.* H. S. aderat in J.“ q) Ῥουτιλλιανῷ] „Ῥουτιλιανῷ *Fl.*“ r) αὐτοῦ] „Sic recte B. 2. αὐτοῦ ceterae.“

ma: et, paucis ut absolvam, nulla pars, quantum ad haec, reprehensionem habebat. Talis quidem erat forma. Animus autem et mens hominis, averruncator Hercules, et Jupiter depulsor, et servatores Jovis liberi! in hostes nostros et inimicos potius incidamus, quam versemur cum tali. Nam intelligentia, et solertia, et acumine, multum alios excelluit: tum curiositas, et docilitas, ac memoria, et ingenium disciplinae capax, omnia haec, et ad excelsum usque singula ipsi aderant. Verum utebatur illis pessime: et cum instrumenta ista virtutis in potestate haberet, mox famosissimae malitiae hominum summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum, aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostratum. Ipse enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, et modestissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat. Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir et divina mente praeditus. Si

p. 211. εὖ οἶδα ὅτι, πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μή με νομίσῃς ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν, ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς εἰς [s]) ὁμοιότητας τῶν πράξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείριστα καὶ βλασφημότατα τῶν ἐπὶ διαβολῇ περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν πεισθείην, ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συνάγαγοι ἐς τὸ αὐτό, πλλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην [t])
p. 212. τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ἐπιορκιῶν, καὶ κακοτεχνιῶν συγκειμένην, ῥᾳδίαν, τολμηρὰν, παράβολον, φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βουλήσεως [u]) ἐοικυῖαν. οὐδεὶς γοῦν τοπρῶτον [x]) ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπιεικέστατος, καὶ προῃτὶ ἁπλοϊκώτατός τε, καὶ ἀφελέστατος [y]). ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγα-

s) εἰς] „Sic *Ald. Par.* H. πρὸς J." Sic et 3011. t) ποικιλωτάτην] „ποικιλοτάτην Edd. priores." Mutavit *Reitzius*, monente *Jensio*. u) βουλήσεως] „Ita bene *Par.* B. 2. (et 1. et 3.) et marg. A. 1. W. βολήσεως male S. *Amst.* J. H. *Ald. Fl.*" x) τοπρῶτον] Ita *Reitz.* et recentt. praeeuntibus A. 1, et 2. sed τὸ πρῶτον separatim B. 1. et 3. y) ἀφελέστατος]

vero hujus aetate vixisset, puer, bene novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli putare, me contumeliae in Pythagoram causa ista dicere, aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum similitudines. Verum si quis pessima quaeque, et contumeliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora, quibus ego fidem, ut veris, nunquam adhibuero, tamen in unum conducat omnia; vix minima pars ea fuerit ejus, quae in Alexandro fuit, calliditatis. Omnino enim cogita mihi, et in animo effinge, variam vehementer animae temperaturam, ex mendacio, dolis, perjuriis, malis artibus compositam, agilem, audacem, periculis se objicientem, laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae fidem facile inveniat, quae optima simulet, et maxime his, quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo illum convenisset, non sic ab eo discessit, ut putaret omnium illum hominum optimum, et aequissimum, et ad haec simplicissimum, atque ab omni fuco alienum. Super

λουργὲς προσῆν [z]), καὶ τὸ μηδὲν ἀεὶ [a]) μικρὸν ἐπιφρεῖν, ἀλλ' p. 212.
ἀεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν. Μειράκιον μὲν οὖν ἔτι
ὢν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι,
καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν
ἐπὶ μισθῷ τοῖς βουλομένοις [b]). ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει
τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπῳδὰς θεσπεσίους p. 213.
ὑπισχνουμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγω-
γὰς τοῖς ἐχθροῖς [c]), καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων
διαδοχάς. οὗτος ἰδὼν εὐφυᾶ [d]) παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν
τῶν αὐτοῦ [e]) πράξεων ἑτοιμότατον, οὐ μεῖον ἐρῶντα τῆς κα-
κίας τῆς αὐτοῦ, ἢ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε
αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῷ, καὶ ὑπηρέτῃ, καὶ διακόνῳ
χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲν δῆθεν ἰατρὸς ἦν,
ἠπίστατο δὲ κατὰ τὴν Θῶνος [f]) τοῦ Αἰγυπτίου γυναῖκα,

„Sic P. et Edd. optimae: ἀσφαλέστατος male Ex. *Fl.*“ z) προσῆν] „προῆν Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P.“ a) ἀεὶ] abest et hic, et paullo post, in Cod. 3011. et prius quidem abesse vult *Bel.*, uncis autem notavit *Schm.* quorum neutrum mihi placet: necessarium enim et prius ἀεὶ est ad vim sententiae propriam exprimendam. b) βουλομένοις] „Sic A. P. L. et marg. A. 1. W. δεομένοις Edd. priores.“ c) τοῖς ἐχθροῖς] „ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς *Fl.*“ d) εὐφυᾶ] „Ita etiam habere J. *Fl.* et B. 2. notat *Solanus.* Sed habet et H. etc.“ e) αὐτοῦ] ἑαυτοῦ 3011. improbante merito *Bellino.* f) Θῶνος] „Θάωνος Cod. A. et P. Prius Edd.

ea vero omnia inerat quaedam in viro magnificentia, et quod nihil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis mentem applicaret. Cum igitur adolescens adhuc esset formosus admodum, quod licebat e stipula *quasi et reliquiis formae* colligere, et audire a narrantibus, effuse impudicus, pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit illum amator aliquis, praestigiator, ex eorum genere, qui magicas artes et divinas incantationes pollicentur, et philtra venerea, et inimicorum illicia, et thesauros eruendos, et hereditates. Hic videns ingeniosum puerum, et ad suarum actionum ministeria paratissimum, non minus suae cupidum malitiae, quam ipse florem illius aetatis deperierat: instituit illum, et adjutore, ministro, atque famulo perpetuo usus est. Caeterum ipse ille publica quidem professione medicus, sciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Hom. Od. IV, 230. Φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά· ὧν ἁπάντων πληρονόμος, καὶ διάδοχος οὗτος [g]) ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεὺς, τῶν
p. 214. Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ [h]) τῷ πάνυ [i]) συγγενομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰδότων. ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι διατριβῆς
6 ἄνθρωπον λέγω; Ἤδη δὲ πώγωνος ὁ Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηνθηκυίας ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' [k]) ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει [l])· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ χρονογράφῳ [m]), τῶν καθιέντων [n]) ἐς τοὺς ἀγῶνας, πολὺ καταρατοτέρῳ τὴν φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) πε-

constanter." Illud et in 3011. g) οὗτος] „αὐτὸς] οὗτος A. P. L. αὐτὸς Edd. vett." *Οὗτος* e 3011. recepimus cum *Schm.*, probatum etiam *Belino*. h) *Τυανεῖ*] „*Τειανεῖ* J. sola." i) *πάνυ*] „*τῷ πάνυ Mare*. Nihil mutant Edd." Secutus tamen *Reitz.* et hinc *Bip.* et *Wolf.* Omnino utraque vox abest a Cod. 3011. probante *Belino*, quem secutus *Schm.* eas uncinis inclusit, non recte, opinor, faciens. Cf. Adnot. k) *ἀφ' ἧς*] *ὑφ'* 3011. quod praefert *Bel.* injuria: ignorabat, credo, discrimen formularum *ἀπό τινος τρέφεσθαι*, et *ὑπό τινος*. Cogita *aetatis florem, unde victum sibi parare posset*. Multo aliter c. 7. *τρέφεσθαι ὑπὸ γυναικῶν*, non *ἀπό*. l) *ἐπενόει*] „*ἀπενόει Par.*" m) *χρονογράφῳ*] „Sic J. H. *Par. S. Ald.* B. 2. *χορογράφῳ Fl.*" Cum Edd. cett. faciunt etiam B. 1. et 3. et *Ald.* 2. Sed *χορογράφῳ* habet 3011. (ut *Bel.* refert in recensu variarum lectt.) vel 2954. (ut idem narrat in not. ad vers. Tom. III. p. 7.) idque recepit *Schm.* probatum etiam *Belino*, qui tamen malle videtur *πορνοτρόφῳ*. Conjecerunt praeterea *χρησμογράφῳ La Croze*, et *λογογράφῳ Solanus*. *Wielandius* imprudens, ut puto, vertit, ac si legeretur *λογοποιῷ*, *einen Komödien-Fabricanten*. Vid. Adnot. n) *καθιέντων*] *κατιόντων* conj. *Guyet.* frustra. Vid. Adnot.

Pharmaca multa remixta bona, ast idem mala multa;

quorum iste omnium heres et successor factus est. Fuerat autem magister illius et amator Tyaneus genere, ex familiaribus Tyanensis Apollonii, summi viri, qui omnem illius tragoediam nossent. Vides, e qua tibi schola hominem narrem? Jam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanensi, in paupertate constitutus, cum jam defloruisset aetatula, qua ali poterat, nihil parvum cogitabat: sed societate inita cum Byzantio quodam annalium scriptore ex eo genere, qui in certamina descendunt, multum etiam exsecrabilioris ingenii homine, Cocconas, pu-

ρήσαν γοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομάζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βουλομένην, ἐξευρόντες, ἐπεσιτίσαντό °) τε τὰ ἀρκοῦντα παρ' αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πελλαία *) δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμονος χωρίου κατὰ τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινοὺς καὶ ὀλίγους P) τοὺς οἰκήτορας ἔχοντος. Ἐνταῦθα ἰδόντες δράκοντας παμμεγέθεις, ἡμέρους πάνυ, καὶ τιθασσοὺς, ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθεύδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομένους μὴ ἀγαναπτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κατὰ ταυτὰ r) τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς s), ὅθεν καὶ τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον διαφοιτῆσαι πάλαι εἰκός, ὁπότε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δράκοντος τινὸς t), οἶμαι, τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ) ὠνεῦνται τῶν ἑρπετῶν ἓν τὸ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν. Καὶ, κατὰ τὸν

p. 214.

p 215.

6) ἐπεσιτίσαντο] „ἀπεσιτ. male *Par.*" *) Πελλαία] Πελλαία B. 5. p) ὀλίγους] ὀλιγίστους 5011. (teste *Belino*, non, ut *Schm.* refert, 2954.) idque probatum *Bel.* Cf. Adnot. r) ταυτὰ] Hanc vett. Edd. lectionem nos restituimus, ut aliquoties, et h. l. quum *Reiz.* et recentt. male ταῦτα ediderint. s) τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς] παρ' αὐτοῖς τοιοῦτοι 5011. t) τινὸς] abest a 5011.

to, vocabatur, circumibant praestigiis utentes, et pingues hominum (sic ipsi patrio magorum nomine vulgus appellabant) detondentes. In hisce vero etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam quidem, sed quae amabilis esse vellet, cum invenissent, annonae quantum opus esset ab illa nacti, e Bithynia illam in Macedoniam secuti sunt. (Ex Pella autem ea fuit, beato quondam oppido Macedonum regum temporibus, jam vero paucos eosque humiles cives habente. Hic visis draconibus ingenti specie, mansuetis plane et cicuribus, qui etiam alerentur a mulieribus, et jacerent cum pueris, et calcari se paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, et infantis instar lac e mamma sugerent, (multi autem tales apud illos nascuntur: unde etiam illam de Olympiade fabulam olim exiisse probabile est; cum Alexandrum utero ferret, tali, puto, angue cum illa cubante) emunt horum serpentium unum pulcherrimum pauca

p. 215. Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥᾳδίως κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν [u]) τούτοιν μεγίστοιν τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου, καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσειεν ἄν. ἐν [x]) ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι [y]), καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὴν πρόγνω-
p. 216. σιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ ποθεινοτάτην οὖσαν, καὶ Δελφοὺς οὕτω πάλαι πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων ἀεὶ, δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον, φοιτώντων ἐς τὰ ἱερὰ [z]), καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους στρέφοντες, καὶ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστήριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐτίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπιζον· ὅπερ μειζόνως [a]) ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν ἀπήν-

u) δυεῖν] „δυοῖν *Par.* δυεῖν *Ald.* H. B. 2. *Fl.* S. recte. de J. vid. nott." x) ἐν] „abest a *Fl.* adest in aliis." y) δεδιότι] δειδιῶτι vitiose *Reitz.* et *Wolf.* ex Edd. vett. Recte δειδιότι 3011. *Bip. Schm.* z) ἐς τὰ ἱερά] „Deest articulus τὰ in *Fl.* H. *Par.* S. B. 2. adest in J." a) μειζόνως] „ἐπὶ μεῖζον A. L. P. Nihil vulgatam lectionem mutant Edd.

obolis. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *jam belli principia.* Tanquam enim pessimi duo *mortales*, et audacissimi, et ad maleficium promtissimi, societatem coëuntes, facile intelligebant, a duobus hisce maximis quasi tyrannis vitam regi, spe et metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus sit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel speraretur, videbant futuri scientiam et maxime necessariam et inprimis desiderabilem esse: eaque ipsa ratione Delphos olim divites factos esse atque celebres, et Delum, et Clarum, et Branchidas, hominibus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac metum, ad templa euntibus, et praediscere futura cupientibus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, et aureos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac miscentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant futuros: quae quidem res

τησεν αὐτοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος. Τοὐντεῦ- p. 216.
θεν τὴν σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα [b]) μὲν περὶ τοῦ χωρίου, 9
δεύτερον δὲ, ἥτις ἡ ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπι-
χειρήσεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς τὴν Χαλκηδόνα [c]) ἐδοκίμαζεν
ἐπιτήδειον εἶναι, ὡς ἐμπόρων [d]) χωρίον, τῇ τε Θρᾴκῃ καὶ
τῇ Βιθυνίᾳ προοικοῦσαν [e]), οὐχ ἑκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ
Γαλατίας [f]), καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἁπάντων. ὁ δὲ
Ἀλέξανδρος ἔμπαλιν τὰ οἴκοι προὔκρινε, λέγων, ὅπερ ἀληθὲς p. 217.
ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν, ἀνθρώ-
πων δεῖν παχέων καὶ ἠλιθίων τῶν ὑποδεξομένων [g]), οἵους
τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ὑπεροικοῦντας τὸ τοῦ Ἀβώ-
νου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ ἠλιθίους [h]), καὶ
μόνον εἰ φανείη [i]) τις αὐλητὴν, ἢ τυμπανιστὴν, ἢ κυμβάλοις

ἐπὶ μεῖζον etiam marg. A. 1. adscriptum fuerat, sed erasum deinde." Sic et 3011. unde et *Schm.* sic edidit, praecipiente *Belino*. At vid. Adnot. b) πρῶτα] πρῶτον 3011. quod *Belinus* praeferri voluit ob sequens δεύτερον, et *Schmied.* vere recepit. Ego hunc rigorem orationis non necessario judicabam *Luciano* esse vindicandum. c) Χαλκηδόνα] „constans lectio." d) ὡς ἐμπόρων] „καὶ ἐμπόρων] Et hanc esse constantem lectionem notarat *Solanus*." Καὶ mutabam in ὡς ex emendatione *Schaeferi*, de qua vid. Adnot. e) προοικοῦν] „πρόοικον J. *Pell.*" f) Γαλατίας] Sic B. 1. et 3. ut infra c. 44. consentientibus Edd. et ap. *Strabon.* XII, 5. Γαλατῆς A. 2. Γαλατείας A. 1. et hinc *Reitz.* et recentt. omnes. Mendum e jotacismo ortum. g) ὑποδεξομένων] ὑποδειξομένων *Reitz.* sola, invito, credo, editore. h) ἠλιθίους] πλούτους 3011. i) φανείη] φανοίη conj. *Pierson.* ad *Moer.* p. 320. adsentiente *Bel.* Ni-

magis illis, quam pro prima exspectatione, respondit, et spe melior apparuit. Hinc dispiciebant primum de loco, deinde quod principium, quae ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem probabat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thraciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul distaret Asia, nec Gallograecia, gentibusque quae superjacent, omnibus. Vicissim Alexander suam patriam praeferre, dicens, quod verum erat, ad talium rerum initia et conatum opus esse hominibus pinguibus et stupidis, qui recipiant, quales esse Paphlagonas dicebat, eos, qui ad Aboni castrum habitarent, superstitiosum vulgus, et stolidos, qui, si quis modo illis se ostendat, qui tibicinem, aut tympanistam, aut stre-

p. 217. κροτοῦντα k) ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας. Ὀλίγης δὲ περὶ τοῦτο l) στάσεως αὐτοῖς γενομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ m), ὅπερ ἀρχαιότατόν ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς n), λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν o) εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου
p. 218. τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὑρεθεῖσαι, διαφοιτήσαι ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λόγον p) ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. κἀκεῖνοι q) γὰρ r) καὶ νεὼν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους ἤδη ἔσκαπτον. κἀνταῦθα s) ὁ μὲν

hil mutandum. Cf. Prom. in Verb. c. 7. k) ἀνλητὴν — κροτοῦντα] ἀνλητὴς, ἢ τυμπανιστὴς, ᾧ κυμβ. κροτεῖν Soll. l) περὶ τοῦτο] τῆς περὶ τοῦτο Soll. inepte; etsi *Schmiederus*, monente *Belino*, articulum inseruit. m) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ] τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῷ ἱερῷ Soll. perperam. n) χαλκᾶς] „χαλκᾶς ridicule J.“ o) μέτεισιν] κάτεισιν conj. *Seager.* Class. Journ. Vol. XV. p. 154. quamquam ipse fatetur, μέτεισιν εἰς τ. Π. esse posse: *adesse in Ponto*; vel potius *advenire*, et h. l. *adventurum esse*. p) διαφοιτῆσαι ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λόγον] διαφ. τὸν λόγον τοῦτον ῥᾳδίως Soll. q) κἀκεῖνοι] „Sic dedi ex J. et marg. A. i. ἐκεῖνοι enim erat in reliquis.“ r) γὰρ] „Sic J. H. *Fl.* B. 2. S. *Ald.* γοῦν mavult *Solan.* non inepte quidem, sed nec necessario. s) κἀνταῦθα] Sic cum *Schm.* edidi e Soll. pro vulg. ἐνταῦθα.

pentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio est, vaticinetur, statim omnes hianti ore, tanquam coelestium quendam, illum adspiciant. Hac de re cum aliquamdiu dissedissent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, (nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis visa est) in templo Apollinis, quod antiquissimum est Chalcedonensibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus scriptum esset, propediem Aesculapium cum patre suo Apolline, in Pontum venturum esse, et Aboni castrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae, facile hunc sermonem per universam Bithyniam atque Pontum distulere, et multum ante alias *urbes*, ad Aboni castrum. Illi enim et templum statim excitare decreverunt, et funda-

Κρηπωνέᾳ ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, δικτυούς τινας καὶ ἀμ- p. 218.
φιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον —
ἐτελεύτησε τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθείς. Προεις- 11
πέμπεται [t]) δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλοκάμους κα-
θειμένος, καὶ μεσόλευκον [u]) χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκώς,
καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἅρπην ἔχων
κατὰ τὸν Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει [x]) μητρόθεν·
καὶ οἱ ὄλεθροι [y]) ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἄμφω [z])
τοὺς γονέας ἀφανεῖς καὶ ταπεινούς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ
λέγοντι,

Περσείδης [a]) γενεήν, Φοίβῳ φίλος οὗτος ὁρᾶται, p. 219.
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.

οὕτως [b]) ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν
φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας στένεσθαι [c]) ἐπὶ

t) προεισπέμπεται] „προπέμπεται A. P. At prius recte Edd. vett.“ Cum duobus illis Codd. facit 5011. u) καὶ μεσόλευκον] „καὶ deest in Edd. *Ald. Par.* S. H. adest in marg. A. 1. W. et J. et *Fl.*“ x) ἐγενεαλόγει] γενεαλόγων (— ὤν) ἦν 5011. haud improbante *Belino.* y) ὄλεθροι] „*Heins.* et *Guyet.* ὀλέθριοι.“ Sic 5011. et hinc *Schm.* monente *Bel.* z) ἄμφω] ἀμφοτέρους 5011. *Bel.* a) Περσείδης] „Περσάδης] Sic Edd. Περσείδης marg. A. 1. W.“ Sic et *Schm.* e conj. *Guyeti* certissima. b) οὕτως] „ex emendatione *Solani.* Οὗτος enim Edd. priores.“ c) στένεσθαι] „στέλλεσθαι] Sic A. P. L. et marg. A. 1. στύσεσθαι Edd. omnes.“ Στέλλεσθαι tamen A. 2. et *Wolf.* e *Reitz.* Sed στένεσθαι recte e Cod. 2954. restituerunt *Bip.* et *Schm.* d) εὕρητο] „εἵρητο P. A. Vulgatam servant J.

mentis fossam jam fodiebant; cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam et duplicia atque perplexa oracula scribens, nec ita multo post diem obiit, morsus, opinor, a vipera. Praemittitur autem Alexander jam comatus, demissisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, et pallium superinjectum gerens candidum, falcem gestans, qualis Persei *pingitur*, a quo maternum genus deducebat. Et perditi illi Paphlagones, qui scirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Perseides genus hic, Phoebo carusque, videtur,
Divus Alexander, Podalirii sanguine cretus,

Hic *(Adeo)* ergo Podalirius libidinosus, et natura ad furorem usque mulierosus, qui *(ut)* a Tricca inde usque in

p. 219. τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. εὑρητο [d]) δὲ χρησμὸς ἤδη, ὡς [e])
Σιβύλλης προμαντευσαμένης,

Εὐξείνου Πόντοιο παρ' ἠϊόσ' ἄγχι [f]) Σινώπης,
Ἔσται τις κατὰ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφήτης,
Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τρισσῶν δεκάδων τε,
Πέμπτ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισσάριθμον,
Ἀνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην τετράκυκλον [g]).

p. 220. 12 Εἰσβαλὼν γοῦν [h]) ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγῳδίας διὰ πολλοῦ ἐς τὴν πατρίδα, περίβλεπτός τε καὶ λαμπρὸς ἦν, μεμηνέναι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ ἄφρου ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥᾳδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασσησαμένῳ [i]). τοῖς δὲ [k]) θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἀφρός [l]). ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκεύαστο κεφαλὴ δράκοντος ὀθονίνη, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα [m]), κατάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ

d) *Fla. Ald. Par.* H. etc. Εἵρητο 3011. quod probatum *Belino*, qui reddit: *fut publié*, recepit *Schm.* e) ὡς] abest a 3011. f) ἠϊόσ' ἄγχι] „ἠιόσσ' ἄχρι J. sola.“ παρ' ἠϊόσιν 3011. probante *Belino*. g) τετράκυκλον] „τετράκικλον male J.“ ὁμωνυμίην B. 1. et 3. mendose. h) εἰσβαλὼν γοῦν] ἐσβαλὼν οὖν 3011. quod *Belino* probatum recepit *Schmied.* i) διαμασσησαμένῳ] διαμασηθ. 3011. quod *Belino* praeferri vult non optimo jure. k) τοῖς δὲ] τοῖσδε B. 1. l) ὁ ἀφρός] καὶ ὁ ἀφρὸς 3011. probante *Bel.* m) ἐπιφαίνουσα] ἐκφαίνουσα id. probante eod.

Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quasi Sibyllae praedicentis:

Littora ad Euxini Ponti vicina Sinopae,
Ad Turres erit Ausonio sub rege propheta,
Post primam ostendens monadem, ternas decadasque,
Quinque alias monadas, viginti et ter numerata;
Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.

Adveniens igitur cum hac histrionia Alexander post aliquod intervallum in patriam suam, conspicuus erat et splendidus, furere interdum se simulans, et spuma os oppletum habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam et terribile spuma illa videbatur. Factum autem illis et praeparatum olim caput draconis linteum, humanae formae affine quiddam habens, pictum, accurate assimilatum, equina seta aperiens os et ite-

θρίξιν ἐκπελαις ἀνοίγουσά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα καὶ γλῶττα, οἷα δρακόντων [n]), ὄφις, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ τριχῶν καὶ αὐτὴ [o]) εἱλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων προϋπῆρχε, καὶ οἶκοι ἐτρέφετο, κατὰ καιρὸν ἐπιφανησόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ πρωταγωνιστὴς ἐσόμενος. Ἤδη δὲ ἄρχεσθαι δέον, μηχανᾶταί τι τοιόνδε [p]): Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ νεὼ τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους [q]) (σύνεστι δὲ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν, ποθὲν συλλειβόμενον [r]), ἢ ἐξ οὐρανοῦ πεσόν) ἐνταῦθα κατατίθεται χήνειον ὠὸν προεκκενωμένου, ἔνδον φυλάττον ἑρπετόν τι ἀρτιγέννητον· καὶ ῥυθίσας τρόπον τινὰ ἐν μυχῷ τοῦ πηλοῦ, οἴκαδε αὖθις ἀπηλλάττετο. Ἔνθεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προπηδήσας, δεάζωμα δὲ περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσόν καὶ τοῦτο, καὶ τὴν ἅρπην ἀφανῆ φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἄνετον, ὥσπερ οἱ τῇ Μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες [s]), ἐξημιγήθει ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβάς, καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δεξομένην [t]) ἐναργῆ τὸν θεόν. οἱ p. 220.

p. 221.

13

temere, ut mihi videtur. n) δρακόντων] δρακοντος 3011. o) αὐτὴ] „Sic God. P. recte. Λύτη Edd. priores male.“ p) τοιόνδε] Sic vett. omnes. Sed *Reitz.* et recentt. τοιόνδε. Vid. Varr. Lectt. ad Hermot. c. 20. et 22. q) τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους] τοῦ ἄρτι ὀρυττομένου 3011. minus bene, censente *Bellnb.* r) συλλειβόμενον] συνβλιβόμενον A, P. Nihil mutant Edd.“ s) ἐνθεάζοντες] „ἐνθεαζόμενοι A, P, L. et marg. A. t) Nil mutant Edd.“ t)

rum claudens, et lingua, qualis serpentum, bisulca, nigra, prominebat, setis et ipsa mobilis. Pellaeus autem ille draco ipsis jam ante fuerat, qui domi alebatur, suo tempore appariturus, et adjuturus tragoediam, vel primarum potius partium ipse actor futurus. Cum jam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Accedens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus aqua constiterat, vel ibidem undecunque collecta, vel caelestis, deponit ibidem anserinum ovum ante excavatum, in quo inclusus serpens recens natus. Hoc in recessu quodam luti defixo, domum redit. Postridie vero nudus in forum prosiliens, segestri circa pudenda vinctus aureo illo quoque, illamque falcem gestans, solutam simul comam quatiens, ut qui matri Deorum *coetum* colligunt fanatici, concionatur conscenso altari quodam excelso, beatam urbem praedicat, quae praesen-

παρόντες δὲ (συνδεδραμήκει γὰρ σχεδὸν ἅπασα ἡ πόλις, ἅμα γυναιξὶ, καὶ γέρουσι, καὶ παισὶν) ἐτεθήπεσαν, καὶ ηὔχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ φωνάς τινας ἀσήμους φθεγγόμενος, οἷαι γένοιντ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας ὅ, τι καὶ λέγοι [u]: πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀσκληπιόν.

14. Εἶτ' ἦθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἐσόμενον νεών· καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν προσκιονομημένην [x] ποῦ χρηστηρίου πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὑμνους τε ᾖδεν Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ τῇ [y] ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἶτα φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ἐραδίως ὑποβαλὼν, ἀνιμᾶται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ᾠὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ καὶ ψιμμυθίῳ τὴν ὁρμογὴν τοῦ πώματος [z] ξυγκεκολλημένον·

δεξομένην] „δειξομένην] δεξομένην *Jens. Pell.* quoque an δεξομένην; idem habet et marg. A. 1. W. Sed δειξ. Edd. pertinaciter retinent." A. 2. tamen habet δεξομένην. Hinc et nos, praeeunte *Schm.* unice veram lectionem restituimus. Cf. Adnot. u) ὅ, τι καὶ λέγοι] „ὅ, τι λέγοι] ὅ, τι καὶ λέγοι marg. A. 1. W." Sic et A. 2. x) προφκονομημένην] „προφκονομουμένην] Sic P. R. sive B. et *Fl.* προφκοδομημένην, Edd. cett." In lectione *Reitz.* quam et recentt. omnes repetierunt, per se quidem probissima illa peccatum tamen grammaticum, quod erat in vocali ου, a Praeteriti forma aliena, corrigere placuit. Ceterum προφκοδ. habet *goth.* quod magis arrisit *Belino.* y) τῇ] „aderat in *Fl.* aberat a reliquis Edd." z) πώματος] „Sic Edd. *Par.*

tem jam statim Deum susceptura esset. Qui praesentes erant, (concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, senibus, pueris) stupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obscuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid sibi vellet nescientes, praeter illud solum, quod omnibus immiscebat Apollinem et Aesculapium. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad fossam, praeparatamque ante oraculi scaturiginem, in aquam ingressus, hymnosque magna voce canit Aesculapii et Apollinis, Deumque faustis auspiciis in urbem venire jubet. Tum phialam poscit: quam cum dedisset aliquis, facile subjicit, hauritque cum aqua et luto ovum illud, in quo Deum ipse incluserat, commissuris operculi cera alba et cerussa ferruminatis. Hoc in

καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον ὅ, τι [a]) καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ᾠὸν ἐν τῷ ὕδατι εὑρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατάξας αὐτὸ ἐς κοίλην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο [b]) τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκείνου ἔμβρυον, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις εἰλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἠσπάζοντο τὸν θεὸν, καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμπλατο τῶν εὐχῶν, θησαυρῶν, καὶ πλούτου, καὶ ὑγιείας, καὶ τἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ ἁρμαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἤιετο [c]), φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιὸν δὶς τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτονται ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης [d]), ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγεννημένον [e]). ὁ δὲ λεὼς ἅπας ἠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμηνότες ὑπὸ τῶν ἐλπίδων. Ἡμέρας μὲν οὖν οἵδε ἔμειναν, ἐλπίζων, ὅπερ ἦν, ὑπὸ τῆς φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγόνων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ

p. 225.

Ald. H. et reliquae. Στόματος J. et P. στόμαρος etiam 3011. et jam etiam *Schm.* probante *Bel.* sed injuria, opinor. a) ὅ, τι] ὅτι B. 1. b) ὑπεδέξατο] ὑπεδείξατο com. *Bel.* et sic etiam vertit; satis quidem inepte. c) ἤιετο] Ita ex A. 2. In ceteris omnibus minus recte ἴετο. Cf. Tyrann. c. 7. et vid. Adnot. ad Diall. Deor. XII, 1. Tom. II. p. 521. sq. d) οὐδ' ἐκ κορώνης] suspecta sunt *Schm.* injuria. e) γεγεννημένον] „γεγεν. Edd. priores.“

manus sumto, habere se jam proclamat Aesculapium. At illi defixis oculis videre, quid tandem fieret, qui multum ante jam admirati essent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum susciperet foetum serpentis, viderentque praesentes moveri illum et circa digitos volvi, exclamant statim, et Deum salutant, et beatam civitatem praedicant, et magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, thesauros, divitias, sanitates, bona reliqua, ab eo sibi quisque expetunt. At ille curriculo rursus domum repetit, ferens secum etiam recens natum Aesculapium, bis natum, cum alii semel tantum nascantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, sed ex anseré natum. Populus autem universus sequitur, fanatico instinctu pleni, et prae spe furentes. Dies igitur aliquot domi manet, sperans futurum, quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphlagones concurrerent. Cum au-

p. 223. ὑπερεπίπλησεο ἀνθρώπων ἡ πόλις, ἁπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξηρημένων [f]), οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων, ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλίνης καθεζόμενος, μάλα θεοπρεπῶς ἐστελμένος, λαμβάνει εἰς [g]) τὸν κόλπον τὸν Ἡφαιστίου ἐκεῖνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον, ὡς ἔφην, ὄντα, καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ [h]) δρακοντίῳ περιειλήσας, καὶ τὴν οὐρὰν ἔξω ἀφεὶς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προπολεμῷ προκεχύσθαι αὐτοῦ [i]), καὶ γοῦν τὸ μέρος ἐπισύρεσθαι) μόνην τὴν περφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ ἀποκρύπτων, ἀνεχομένου πάντα ἐκείνου, προῦφαινε τὴν ὀθονίνην κεφαλὴν κατὰ θάτερα [k]) τοῦ χιτῶνος, ὡς δῆθεν ἐκείνου τοῦ φαινομένου πάντως οὖσαν. Ἐλάτα μοι ἐπινόησον οἰκίσκον οὐ πάνυ φαιδρὸν, οὐδὲ ἐς πόρρω τοῦ φωτὸς δεχόμενον, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγμένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαωρουμένων [l]), περάσιον,

f) προεξηρημένων] προεξηρ. *Mars.* Nihil mutant Edd. Sed 3011. recte habet προεξηρ. quod nos, praecunte *Schm.*, praetulimus. g) λαμβάνει εἰς] ἐλάμβανεν ἐς 3011. unde certe ἐς *Schm.* h) αὐτοῦ] αὐτοῦ cum J. etiam H. *Fl. Par.* etc. Sed αὐτοῦ recte correxit *Gesner.* i) προκεχύσθαι αὐτοῦ] αὐτοῦ κεχύσθαι 3011. k) κατὰ θάτερα] κατὰ τὰ θάτερα B. 1. et 3. nimis liberaliter. l) εἰσελθοῦσι] ἐσελθοῦσι 3011. *Schm.*

Aemi supra modum plena hominibus urbs esset, qui jam ante cerebra pariter et corda detonsa *(exemta)* haberent, nulla re similes hominibus frumento vesci solitis, sed sola forma ab ovibus distincti, in quadam aedicula in lecto assidens, vestitu, qui plane Deum deceret, longo indutus, sinu suscipit Pellaeum illum Aesculapium, maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum suae cervici circumponens, cauda extra *vestem* relicta, (adeo autem magnus erat draco, ut et in gremio ipsius provolutus jaceret, et humi pars ipsius traheretur) caput solum sub ala habens et abscondens, sustinente illo omnia, linteum illud caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius *draconis*, qui videndum se praebebat, omnino esset. Tum cogita mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum satis est lucis capientem, et multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, et jam ante *admiratione* per-

ὡς εἰκός, τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἑρπετοῦ, P. 224.
ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι· καὶ ταῦτα m), ἀνθρωπόμορφον, καὶ τιθασσόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν ἀεὶ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον n) ἄλλη ἔξοδος, οἷόν τι τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐχ ἅπαξ ὁ μιαρὸς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἴ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο νεαλέστεροι o). Ἐνταῦθα, ὦ φίλε Κέλσε, 17
εἰ δεῖ ταληθῆ λέγειν, συγγνώμην χρὴ ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἀπτόμενοι τοῦ δράκοντος, (καὶ γὰρ τοῦτο παρεῖχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε p) p. 225.

m) καὶ ταῦτα] „An καὶ τὰ αὐτά;“ Minime gentium. Ceterum haec in Edd. vett. omnibus prave legebantur post ἀνθρωπόμορφον. Primus ordinem invertit *Solanus*, quem recentt. omnes recte secuti sunt. n) τὸ ἀντίθυρον] „Sic *Ald.* J. *Fl.* H. B. 2. *Fr. Par* S.“ Sic et B. 1. 3. et A. 2. o) νεαλέστεροι] „νεωρώτεροι] νεαλέστεροι *Fl.* et marg. A. 1. W. At prim. God. P. et cett. Edd.“ Sed νεαλέστεροι confirmat etiam Codex 3011. unde, adsentiente *Belino*, hoc recepit *Schm.* Cf. De Merc. Cond. c. 26. p) γε] abest a 3011.

culsorum, et ad spes sublatorum, quibus ad primum ingressum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum serpente, intra paucos dies draconem tantum prodiisse, eumque humana forma, *capitis*, et mansuetum: urgebantur autem statim ad exitum, et ante quam accurate vidissent, exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perforatus autem fuerat e regione januae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone fecisse, aegrotante Alexandro, sermo est, cum ille male jam haberet; illi vero regiam circumstantes videre illum desiderarent, et ultimum alloqui. Caeterum hanc ostensionem, non semel impurus homo, sed, saepe fecisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens advenissent. Hic, mi Celse, si, verum dicendum est, ignoscere par est Paphlagonibus, illis, et Ponticis, pingui ingenio et ineruditis hominibus, si contacto ipso dracone, (nam hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum vi-

p. 225. ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτοῦ ἀναλυομένην τε καὶ συγκλείουσαν τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχάνημα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινὸς, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ τινος [q]) ἄλλου, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα [r]) — τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅπερ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὑρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένου, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τὸ δ' οὖν
18 πᾶν [s]) ψευδὸς ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον. Κατ' ὀλίγον οὖν καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ Γαλατία, καὶ ἡ Θρᾴκη συνέῤῥει, ἑκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἰκὸς, λέγοντος, ὡς καὶ γενόμενον [t]) ἴδοι τὸν θεὸν, καὶ ὕστερον ἅψαιτο [u]) μετ' ὀλίγον παμμεγέθους αὐτοῦ γεγενημένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ ἐοικότος· γραφαί τε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ

q) ἢ τινος] ἢ τινὸς vett. Edd. Mutavit accentum *Reitzius*, in aliis locis similibus parum sibi constans. Cf. infra not. x.) r) πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα] „exhibent *Ald. J. Par.* B. 2. *Fr.* et S. πρὸς τὰ τοιαῦτα *Fl.*" s) πᾶν] „πάνυ L. P. et marg. A. 1. W. Vulgatam servant priscae Edd. earumque lectio est melior." Ceterum in omnibus prioribus, excepta *Wolf.*, falso scriptum erat τόδ' οὖν. t) γενωμένου] „Sic jam gemino ν recte Edd." *Γεννώμενος* tamen prave B. 1. u) ἴδοι — ἅψαιτο] Vix credibile, adhuc *Belinum* in his Optativis offendere potuisse, ac tentare: ἴδῃ (sic enim revera scripsit prae ignorantia) et ἥψατο.

derent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os et claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec et talia mentem habente, qui diffideret, et, quid res esset, conjiceret, et si ipsum invenire modum non posset, at illud certe jam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse. Paullatim igitur et Bithynia, et Gallograecia, et Thrace confluxit, unoquoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, et nascentem a se visum Deum, et postea contactum, cum ingens brevi tempore interjecto factus esset, et vultum haberet humano similem. Super haec picturae, et imagines, et simulacra, ex aere partim, partim ex argento assimilata; et nomen Deo impositum, Glycon enim ap-

θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἔκ τινος x) ἐμέτρου p. 225.
καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

Εἶμι Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, φάος ἀνθρώποισι.

Καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, οὗπερ ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμηχάνητο y), 19
καὶ χρᾶν τοῖς δεομένοις, καὶ θεσπίζειν, παρ' Ἀμφιλόχου z) p. 226.
τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος μετὰ
τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τοῦ Ἀμφιαρέω, καὶ τὸν ἐν Θήβαις
ἀφανισμὸν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς a) τὴν Κιλικίαν
ἀφικόμενος, οὐ πονήρως ἀπήλλαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς
τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα, καὶ δύ' ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ
λαμβάνων·) ἐκεῖθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος,
προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται b) ὁ θεὸς,
ῥητήν τινα ἡμέραν c) προειπών. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, οὗ
δέοιτο d) ἂν καὶ ὅ e) μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγ-
γράψαντα, καταῤῥάψαι τε, καὶ κατασημήνασθαι κηρῷ, ἢ p. 227.

x) ἔκ τινος] Ita vett. Edd. ἐκ τινὸς *Reitz.* et recentt. y) ἐμεμηχάνητο] ἐμεμηχάνωτο 3011. z) Ἀμφιλόχου] „ex emendatione *Solani* et *Gesneri*. Ἀντιλόχου Edd. priores, a) εἰς] ἐς 3011. *Schm.* b) μαντεύσεται] „μαντεύεται J. Sola.“ c) ἡμέραν] „deerat in Edd. excepta J. quae ῥητὴν ἡμέραν τινα. At quod edidi est in P. τινα ἡμέραν ἄνευ τοῦ προειπὼν G.“ Vid. tamen Adnot. d) οὗ δέοιτο] „ὃ δέοιτο marg. A. 1. W. e) ὅ] quod vulgo aberat, restituerunt, monente *Belino*, *Bipp.* et *Schm.* Sed praeiverat jam A. 2.

pellabatur, ex divino jussu carmine concluso. Exclamarat enim Alexander,

Tertius ecce, Glycon, sanguis Jovis, atque hominum lux.

Et cum tempus esset ejus rei, propter quam instituta fuerant omnia, *nimirum* oracula edendi rogantibus ac vaticinandi, praecentorem quasi secutus Amphilochum, qui in Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris mortem, cum Thebis ille periisset, ejectus domo et in Ciliciam delatus, non male rem gessit, praedicens et ipse futura Cilicibus, et duo pro unoquoque oraculo obolos accipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexander advenientibus denuntiat, oracula redditurum Deum, diemque certum praedicit. Jubet autem, unumquemque, quod sibi opus sit et *(quod)* maxime velit discere, in libellum inscribere, eumque trajectum filo obsignare cera,

p. 227. πηλῷ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ ἄδυτον κατελθών, (ἤδη γὰρ ὁ νεὼς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ παρεσκεύαστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δεδωκότας, ὑπὸ κήρυκι, καὶ Θεολόγῳ· καὶ [f]) παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεσημασμένον, ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ἐπιγεγραμμένην [g]) πρὸς ἕπος, ἀμειβομένου τοῦ Θεοῦ περὶ ὅτου τις ἔροιτο [h]). Ἦν δὲ τὸ μηχάνημα τοῦτο ἀνδρὶ μὲν οἵῳ σοὶ, εἰ [i]) δὲ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἵῳ ἐμοὶ, πρόδηλον, καὶ γνῶναι ῥᾴδιον, τοῖς δὲ ἰδιώταις, p. 228. καὶ κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα, τεράστιον, καὶ πάντῃ [k]) ἀπίστῳ ὁμοιον. ἐπινοήσας γὰρ ποικίλας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκέ τε τὰς ἐρωτήσεις ἑκάστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνατο, εἶτα κατειλήσας αὖθις, καὶ σημηνάμενος, ἀπεδίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ οὗτος ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ [l]) ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγῖσι [m])

f) καὶ] „καὶ ὡς] ὡς inserui ex marg. A. 1. W. deerat in Edd.“ deest etiam in 3011. et 2954. et recte quidem, uti recte judicavit *Bel.* quem secutus est *Schm.* g) ἐπιγεγραμμένην] „ὑπογεγραμμένην] Sic Edd. ἐπιγεγρ. marg. A. 1. W.“ Vid. Adnot. h) ἔροιτο] ἂν ἔροιτο conj. *Bel.* temere. i) εἰ] abest a B. 3. k) πάντῃ] „πάνυ] Sic P. et J. Ed. πάντῃ cett.“ Sic et 2954. nec caussa erat, cur a bona lectione recederetur. l) πάνυ] πάντα 3011. m) σφραγ-

aut creta, aut id genus re alia. Ipse autem in adytum ubi descendisset, (jam enim aedificatum erat templum, et parata scena) ordine vocaturus eo erat per praeconem, et adhibito Theologo, illos, qui dedissent, et auditis a Deo omnibus, libellum *cuique suum*, ut signatus fuit, redditurus, responsumque illius inscriptum carmine, reponente Deo, de quocunque aliquis interrogasset. Erat vero machinatio ista viro quidem, qualis tu, et, si non est insolens dictu, etiam qualis ego sum, manifesta, et cognitu facilis; imperitis autem, et *obesae ac* plenae pituita naris hominibus, prodigiosa, et undique incredibili similis. Excogitatis enim diversis solvendi sigilla generibus, legit interrogationes singulas, et, quae viderentur, ad eas respondit, tum involutas iterum et obsignatas reddidit multa cum admiratione accipientibus: et frequens inter illos haec erat oratio, *unde enim iste sciret, quae firmiter ad-*

δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα γιγνώσκων ἦν; p. 228.
Τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαι; ἴσως n) ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς 21
ἔχοις o) ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ὦ φίλτατε
Κέλσε· βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγῖδα μέρος τοῦ
κηροῦ διατήκων, ἐξῄρει, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ
αὖθις ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν, τόν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ
τὸν αὐτὴν τὴν σφραγῖδα ἔχοντα, ῥᾳδίως συνεκόλλα. ἕτερος
δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό
ἐστιν ἐκ πίττης Βρυττίας p), καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ δια-
φανοῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ, καὶ μαστίχης· ἐκ γὰρ τού- p. 229.
των ἁπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ,
σιάλῳ τὴν σφραγῖδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ ἀπέματτε q) τὸν —
τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηροῦ ἐκείνου γενομένου, λύσας ῥᾳδίως,
καὶ ἀναγνοὺς, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν, ἀνετύπου, ὥςπερ ἐκ λίθου —
τὴν αὐτὴν σφραγῖδα εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ ἐοικυῖαν. τρίτον
ἄλλο πρὸς τούτοις ἄκουσον· τιτάνου r) γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβά- —

γῖσι] Scribebatur σφραγίσι, nox tamen ter σφραγῖδα. Recte Adv. Indoct. c. 8. et 10. vulgo legunt σφραγῖσι, σφραγίδας contra falso ibid. c. 9. Cf. Adnot. ad Catapl. c. 15. Tom. III. p. 614. n) ἴσως] ἴσως γὰρ 3011. o) ἔχοις] ἔχεις 2954. et 3011. p) Βρυττίας] „Ita ex *Fl.* dedi. Βηρυττίας male ceterae.“ *Βιρυττίας* 3011. Genuinam vocem etiam conjecerat *Gron.* q) ἀπέματτε] „ἀπεμάττετο marg. A. 1. W.“ Sic 3011. sed minus bene. r) τιτάνου] „Ita Edd. con-

modum obsignata ipsi dedi sub sigillis imitatu difficillimis, nisi revera Deus esset cognoscens omnia? Quae sunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta? Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celse carissime, illud est: Acu ignita partem cerae, quae infra signum est, ubi liquefecit; signum ipsum detraxit, lectoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra sub lino est, tum eam, quae sigillum ipsum continet, facile conglutinavit. Altera est ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, et asphalto, et speculari lapide trito, ceraque et mastiche. Fictum ex his omnibus collyrium, et igni calefactum, in signum, saliva prius madefactum, imposuit, et typum expressit. Deinde collyrio celeriter siccato, solutas facile tabellas legit; tum cera imposita idem sigillum optime conveniens archetypo, tanquam gemma expressit. Tertiam aliam praeter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant, in-

p. 229. λων, ἢ κολλῶσι τὰ βιβλία, καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ σφραγῖδι [s]), καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) τούτῳ [t]) δὴ ἐχρῆτο πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο ἐπινενοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι ἁπάντων, ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίημεν, καὶ μάλιστα σοῦ, ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα, καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σωφρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ παραθεμένου, καὶ πολλῷ τούτων πλείονα.

22 Ἔχρα [u]) οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώ-
p. 230. μενος, καὶ τὸ εἰκαστικὸν [x]) τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῆ [y]). χρησμῳδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἐδόκει. τοὺς δὲ ἀπέτρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἂν ἄμεινον [z]) ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι· τοῖς δὲ θεραπείας προὔλεγε καὶ διαίτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφην) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μά-

stanter habere notat *Solanus*.“ s) σφραγῖδι] σφραγίδι una *Wolf*. t) τούτῳ] „τοῦτο male Ex. *Fl*. Nihil vulgatam mutat P.“ u) ἔχρα] „Sic P. ἔχρη Edd. priores.“ Imprudenter tamen *Reitz*. ἔχρη, et hinc *Wolf*. quoque. Sed *Bip*. et *Schm*. ἔχρα. x) εἰκαστικὸν] „ex G. P. L. εἰκὸς Edd.“ Hoc etiam in 2954. y) ἀσαφῆ] ἀσφαλῆ mendose 3011. z) ὡς ἂν ἄμεινον] Particulam mediam, praeeunte *Schmiedero*, inserui e Cod. 3011.

jectam, et in massam cerae similem redactam, mollem adhuc sigillo imponebat: ablata deinde (nam siccatur statim, et cornu, quin ferro fit solidior) ad exprimendum utebatur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipsum excogitata, quorum mentionem facere omnium nihil opus est, ne inepti videamur; praesertim cum tu in libris, quos contra magos scripsisti, pulcherrimis pariter atque utilissimis, quique prudentes reddere lectores possunt, satis multa proposueris, et multo his nostris plura. Oracula ergo fundebat, et responsa dabat divina, multa hic prudentia usus, et probabilitatem adjungens commentis suis, qui perplexa quibusdam et ambigua responderet ad interrogationes, aliis vero plane obscura; etenim hoc etiam ad oracula pertinere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel impulit, prout melius esse conjiceret. Aliis curationes praecepit et victus rationem, qui, quod primum

λιστα δὲ χαὐδοκίμουν [a]) παρ' αὐτῷ αἱ κυτμίδες [b]), ἀκάκου τι p. 230.
ὄνομα πεπλασμένου, ἐκ λίπους αἰγείου [c]) συντεθειμένον [d]).
πολὺς μέντοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ πλήρων διαδοχὰς εἰς- p. 231.
αὖθις ἀεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὁπόταν
ἐθελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεηθῇ, καὶ
εὔξηται ὑπὲρ ὑμῶν. Ἐπέτακτο δὲ καὶ μισθὸς ἑφ' ἑκάστῳ χρή- 23
σμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν δὲ [e]) οἰηθῇς [f]), ὦ
ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς
ἑπτὰ [g]) ἢ ὀκτὼ [h]) μυριάδας ἑκάστου ἔτους ἤθροιζεν, ἅμα [i])
δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ [k]) ἀπλη-
στίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ, οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος,
οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπεθησαύριζεν, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ p. 232.
αὐτὸν [l]) ἔχων συνεργοὺς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ πευθῆνας, καὶ

a) ἡδοκίμουν] Vulg. εὐδόκ. ubi notavit *Reitz.* „Sic *Fl.* J. H. B. 2. legere notat *Solanus.* Sed et *Ald.* ac *Par.* ita habent." Vid. Adnot. b) κυτμίδες] „κυτώδες male P. Nihil mutabant Edd." Sed κυτώδεις κοπρεῦ 3011. c) αἰγείου] „ἀρκείου Edd. priores. ἀγείου Cudd. L. G. P. et marg. A. 1. W." Ἀρκείου tamen 3011. d) συντεθειμένον] συντεθειμένου conj. *Seager.* At vid. Adnot. e) δὲ] „Illud δὲ inserui ex marg. A. 1. deerat enim in Edd." f) οἰηθῇς] „Sic restituit *Salam.* ex L. Eandem correctionem habet et margo A. 1 W. Itaque firmatur coniectura *Jensii* et *Vorstii*; οἰηθεὶς enim Edd. antea male." g) εἰς ἑπτά] „ἢ ἑπτὰ J. εἰς recte ceterae." Ἢ εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ 3011. Sed *Belinus* mavult ἢ ἑπτὰ ἢ ὀκτώ. h) ἢ ὀκτώ] „Ita reposui ex marg. A. 1. W. pro vulgato Editionum καὶ ὀκτώ." i) ἅμα] „ἅμα L. Nil mutant Edd. vett." k) ὑπὸ] „ἀπὸ J. sola." l) περὶ αὐτὸν] Sic *Reitz.* in textu; in nota vero: „περὶ

dicebam, multa etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probabantur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem et dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, et bonorum incrementa, et hereditatum successiones in futurum semper rejiciebat, adjiciens, *fient omnia, si volvero ego, sique Alexander propheta meus rogaverit, et vota pro vobis fecerit.* Constituta autem erat etiam merces unicuique responso, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, amice, aut minutum fuisse hunc reditum: ad septuaginta vel octuaginta millia quotannis congessit, dena vel quindena responsa hominibus prae inexplebili cupiditate sibi reddi petentibus. Quae autem acceperat, iis non solus usus est, neque in thesauros repo-

p. 232 χρησμοποιοὺς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ἐπισφραγιστὰς, καὶ ἐξηγητὰς, ἅπασιν ἔνεμεν ἑκάστῳ τὸ παρ' 24 ἀξίαν. Ἤδη δέ τινας καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησομένους, ὡς προείποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ ληστὰς ἐξελέγξειε [m]), καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι παφάγροι, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιτο, ἐνίους δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ ὠθισμὸς ἀπανταχόθεν ἐγίγνετο καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ [n]) διπλάσια τῷ προφήτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμὸς,

Τιέμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφήτην [o]).

Οὐ γάρ μοι πτεάνων μέλεται ἄγαν, ἀλλ' ὑποφήτου.

25 Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ [p]) τῶν νοῦν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μὲ-

αὐτὸν] Sic cum J. etiam habere *Fl.* notat *Selanus*. Sed habent et aliae, ut H. *Ald.* etc. Et περὶ rectum est, licet παρὰ forte quaesierit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi." Textum *Reitz.* cum quo nota omnino quidem conspirat, secuti sunt recentiores; neque id injuria. m) ἐξελέγξειε] Ita scripsi e soli. pro vulg. ἐξελέγοι. Sed *Belinus* mirum in modum mutari totum locum sic voluit: ὡς προείπει — ἀνεύρει — ἐξελέγξει, et sic forsan etiam παρέσχε, ἐάσατο et ἀνέστησε, quamquam id non diserte jubet. Hoc scilicet est emendare vitia librariorum! n) καὶ] delendum censet *Seager.* Sed *Schmied.* mallet deinceps τῷ θεῷ καὶ τῷ προφήτῃ etc. At vid. Admot. o) Θεράποντα προφήτην] θεράποντ' ὑποφήτην soli. quod *Belino* probatum recepit *Schm.* non offensus indignissime utriusque

suit; sed cum multos jam circa se haberet administros, et operarios, et exploratores, et scriptores oraculorum pariter ac custodes, et exceptores, et obsignatores, et conjectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit. Jam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, et inveniat fugitivos, ac fures et latrones convincat, et effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot jam mortuos resuscitaverit. Concursus igitur et urgentium se undique turba orta est. Hinc sacrificia, et donaria, et duplex prophetae discipulo- que Dei merces. Nam haec etiam sors exierat:

Vatem ornare meum jubeo vos atque ministrum:
Divitias nec enim curo, sed curo prophetam.

Cum multi prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate

θῆς βαθείας ἀναφέροντες [q]), συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μά- p. 232
λιστ' ὅσοι Ἐπικούρου ἑταῖροι ἦσαν [r]), καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώρατο ἡρέμα ἡ πᾶσα [s]) μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φόβητρόν [t]) τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων, ἀθέοις ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἳ περὶ αὐτοῦ τοῦ p. 233
μῶσι τὰ κάκιστα βλασφημεῖν, οὓς ἐχρῆν λίθοις ἐλαύνειν, εἴ γε ἐθέλουσιν ἵλεω ἔχειν τὸν θεόν. περὶ δὲ Ἐπικούρου, καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγξατο. ἐρομένου γάρ τινος, τί πράττει ἐν ᾅδου ὁ Ἐπίκουρος; μολυβδαλίας [u]), ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἶτα θαυμάζεις, εἰ ἐπὶ μέγα ἦρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν πὰς ἐρωτήσεις τῶν προϊόντων συνετὰς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν· πάλαι εἰκότως· τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἀνθρωπος, καὶ ἀφροτείρα φίλος, ἀληθείᾳ δὲ ἠθύστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τὴν φύ-

p) ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ] ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ 3011. minus bene, ait *Bel.*. q) ἀναφέροντες] „ἀνανήφοντες corrigit *Solanus*, vid. nott. r) καὶ μάλιστ' ὅσοι Ἐπικούρου ἑταῖροι ἦσαν] καὶ μάλιστ' οἱ Ἐπικούρου ἑταῖροι, πολλοὶ δὲ ἦσαν 3011. probante *Belino*. s) ἡρέμα ἡ πᾶσα] ἡρέμα ἦδε πᾶσα ἡ μαγγ. 3011. *Bel. Schmi.* t) φόβητρόν] ita duplici accentu Edd. vett. Sed φοβητρόν, (omisso accentu voci proprio in antepenultima *Reit.* et recentt. u) μολυβδαλίας] „μολυβδίνας vult *Solanus* et

recipientes, contra ipsum consisterent, inprimis quotquot Epicuri sodales essent, et in urbibus deprehensae paullatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse et Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spargere: quos lapidibus jussit abigi, si propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *quid agat apud inferos Epicurus? Plumbeis*, inquit, *pedicis vinctus desidet in coeno.* Deinde miraris, si ad magnam *gloriam* elatum est oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes *adeo* atque eruditas? Universim implacabile ipsi et infinitum bellum erat contra Epicurum. Nec profecto injuria. Contra quem enim justius pugnaret homo praestigiator, et portentosarum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspexisset,

p. 253. *σιν πᾶν πραγμάτων παθεωρακότι* x), *καὶ μόνῳ τὴν ἐν συνόδῳ ἀλήθειαν εἰδότι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, καὶ Χρύσιππον, καὶ Πυθαγόραν, φίλοι, καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄνεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἀμαστριν ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἰσχύσατα, τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς ἐνόντας* y) *ἐν τῇ πόλει, οὐδὲ ἐχρησμῴδησε πώποτε Ἀμασριανῷ ἀνδρί. ἀτάρ δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῷ συγκλητικοῦ χρησμῳδῆσαι, κεκαγελάστως* z); *ἀπήλλαξεν, οὐχ εὑρὼν οὔτ'* a) *αὐτὸς πλάσασθαι χρηστὸν δεξιὸν, οὔτε τὸν ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ αὐτῷ στομάχου ἐδύνην, προστάξαι βουλόμενος ὕειον πόδα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένην ἐσθίειν, οὕτως ἔφη·*

Μάλβακα χοιρείων b) *ἱερῇ καμίνευε* c) *σινύθνῳ.*

26 *Πολλάκις μὲν* d), *ὡς προεῖπαν, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς δεο-*

marg. A. 1. W. *μολυβδαίνας* Edd. "Ustatiorem formam exhibet Cod. 3011. et hinc recepit *Schm.* Vide tamen Admôt. x) *παθεωρακότι*] *διαφορηκότι* 3011. y) *ἐνόντας*] *ὄντας* idem. z) *κατα γελάστως*] „*κατογέλαστος* P. Nil mutant Edd. veti." a) *οὔτ'*] *οὔτε* 3011. quod praestare dicit *Bahnius* ob sequens *οὔτε*. Non intelligo, quid hoc sibi velit. b) *χοιρείων*] *χοιράων* 3011. c) *καμίνευε*] *καμίνευε* B. 1. et 3. d) *μὲν*] „*μὲν οὖν* marg. A. 1. W." quod probare videtur *Schaefer.* Melett. p. 30.

solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoici, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicurus ille molliri nescius, (sic enim ipsum appellabat) inimicissimus, qui juste omnia ista pro risu et ludibrio sibi haberet. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Ponticarum, quod sciebat, Lepidum, et alios illi similes plures, in ea urbe esse: nec unquam Amastriano cuiquam oraculum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri senatorii viri respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset responsum fingere callidum, nec inveniret, qui in tempore illud facere sibi posset. Querenti enim illi ventriculi dolores, cum comedendum imperare vellet suillum pedem, cum malva paratum, sic dixit,

Malvaca porcina sacrato vase eumina.

Saepe quidem, ut dixi antea, ostendit draconem roganti-

μένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μάλιστα καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκὼς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ πόλπου ἀθέατον φυλάττων. ἐθελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου χρησμῳδοῦντα *). εἶτα οὐ χαλεπῶς γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνης τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότητα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις, τῆς φωνῆς διὰ τοῦ ὀθονίνου [f]) ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐπαρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις. Ὁ γοῦν Σευηριανῷ [g]) δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν [h]) εἰσόδου, τῶν αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν εἰσβολὴν, οὕτως ἔφη· p. 234. p. 235. 27

Πάρθους Ἀρμενίους τε θοῷ ὑπὸ δουρὶ δαμάσσας [i]),
Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος [k]) ἀγλαὸν [l]) ὕδωρ,
Στέμμα φέρων προτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

e) χρησμῳδοῦντα] „Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare Edd. vett. notarat *Solanus*. f) ὀθονίνου] ὀθονίου B. 3. g) Σευηριανῷ] „Sic jam Edd. J. *Ald.* H. *Par.* S. etc. Cum ante in Quom. Hist. c. 21. Σεβηριανῷ vel Σεβεριανῷ haberent." h) ἐς Ἀρμενίαν] Ἀρμενίων 3011. i) δαμάσσας] Sic, probante *Belino*, reposuit *Schm.* e 3011. pro vulg. δαμάσας. k) Θύμβριδος] Θύβριδος 3011. l) ἀγλαὸν] ἄγλαον B. 1. et 3.

bus, non totum, sed caudam maxime et reliquum corpus protendens, caput autem in sinu, ubi videri non posset, occultans. Cum vero magis perelleret multitudinem vellet, promisit, se loquentem etiam Deum illis praestiturum, oracula reddentem sine vatis excipientis ministerio. Commissis deinde non difficulter gruum arteriis, et per caput illud, ad similitudinem humani fabricatum, transmissis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata respondit, voce per linteum illum Aesculapium accidente. Vocabantur oracula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, sed vestitis magnifice, et locupletibus, et magna munera offerentibus. Itaque illud Severiano datum, de suo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque fuit. Adhortans illum ad impressionem *faciendam*, sic dixerat:

Parthosque Armeniosque hasta domiture furenti,
Urbem ad Romanam Tiberisque fluenta redibis,

p. 235. εἶτ' ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰςέβαλε m),
p. 236. καὶ ἀπήλλαξεν n), αὐτῇ στρατιᾷ o) ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου p) κατακοπεὶς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπομνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ·

Μὴ σύ γ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν q) στρατὸν, οὐ γὰρ ἄμεινον,
— Μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξου ἄπο λυγρὸν
Πότμον ἐπιπροϊεὶς r), παύσῃ βιότοιο φάους τε s).

28 Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μεταχρονίους χρησμοὺς t) ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν κακῶς προτεθεσπισμένων, καὶ ἀποτετευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο, ἀποθανόντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινῳδῶν,

Μηκέτι δίζησθαι u) νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν·
Πότμος γὰρ προφανὴς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

29 Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ Μαλλῷ x), καὶ

m) εἰςέβαλε] ἐσέβαλε 3011. *Schm.* n) καὶ ἀπήλλαξεν] καὶ κακῶς ἀπήλλαξεν conj. *Seager.* Sed vid. Adnot. o) στρατιᾷ] „ex correctione *Solani.* στρατείᾳ Edd. priores.“ p) Ὀθρυάδου] Ὀσρόου conj. *Kuhn.* Vid. Adnot. q) ἐλάαν] ἐλάᾳν jota subscripto B. 1. et 3. r) ἐπιπροϊεὶς] ἐπιπροΐεις B. 1. ἐπιπροϊεῖς *Wolf.* s) βιότοιο φάους τε] βιότου φάεός τε 3011. t) χρησμούς] θεσμοὺς idem. u) δίζησθαι] δίζησθε 3011. x) Μαλλῷ] „Δήλῳ P. et marg. A. 1. W. male.“

Permixta radiis lauro tua tempora vinctus.

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, irruptionem fecisset, sed male ei (nam cum exercitu suo ab Othryade caesus est) expeditio cessisset, hoc oraculum exemit e commentariis, posuitque pro eo illud:

Ducere in Armenios noli; nec enim bene cedet:
Ne tibi femineo vir amictu triste per arcum
Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracula post eventum facta, quibus emendarentur ea, quae male praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante mortem sanitatem promiserat: mortuis autem illis oraculum praesto illud fuit, quo prius retractaretur,

Auxilium tristi modo desine quaerere morbo:
Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

Caeterum quod sciret, etiam Clarios, ac Didymaeos et Mallenses celebrari simili va-

αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντες ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, φίλους p. 237.
αὐτοὺς ἐποιεῖτο, πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτούς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἴεσο νῦν, τοὐμοῦ πατρὸς ὡς ὄπ' ἀκούσῃς [y]).

καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλύε [z]) χρησμῶν.

καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χώρει, φεαπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιό.

Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, 30
καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν
διεφοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν
ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπείγετο· οἱ μὲν
αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι,
καὶ μέγιστον ἀξίωμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες· ὧν πρῶτος καὶ κορυ-
φαῖος ἐγένετο Ῥουτιλλιανὸς [a]), ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ
ἀγαθὸς [b]), καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι [c]) Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος, p. 238.

y) ἀκούσῃς] Ita *Schm.* e 3011. consentiente *Belino.* Vulgo ἀκούσῃ, neque hoc male. z) κλύε] Ita accentum mutavi, metro flagitante, et praeeunte B. 3. Vulgo enim scribebatur κλῦε. a) Ῥουτιλλιανὸς] Ῥουτιλιανὸς 3011. hic et postea ubique. b) καὶ ἀγαθὸς] κἀγαθὸς *Bel.* mavult. c) τάξεσι] „πράξεσι] restitutum ex G. P. L. et marg. A. 1. τάξεσι Edd. priores." Nos cur vulgatam restituerimus, vide in Adnot.

ticinandi arte, eos sibi conciliavit, multis eorum, qui ad se venirent, eo ablegandis, dicens:

Jam Claron ito mei vocem patris auditurus.

et rursus:

Branchidaon adytis accede, oracula et audi.

et iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum oracula vade.

Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, et Ciliciam, et Paphlagoniam, et Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuisset oraculi fama, et in Romanorum urbem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret: alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: et inprimis potentissimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum et caput quasi Rutilianus fuit, vir caetera bonus et honestus, et in multis magistratibus Romanis probatus *(versatus)*; sed circa Deos *religioso* quodam morbo laborans, et ab-

p. 238 τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοῦς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκὼς, καὶ d) εἰ μόνον ἀλιλιμμένον e) που λίθον, ἢ ἐστεφανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων ἀεὶ f), καὶ προσκυνῶν, καὶ ἐπιπολὺ παρεστὼς, καὶ εὐχόμενος, καὶ ταγαθὰ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικροῦ μὲν ἐδέησεν ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτῆναι. ἔπεμπε δ' οὖν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται, ῥᾳδίως ἐξαπατηθέντες ἂν g). ἐπανῆεσαν, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες p. 239 καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προεπιμετρούντες ἔτι πλείω τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότῃ· ἐξέπαιον μοῦν τὸν ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐῤῥωμένην ἐνέβαλλον.

31 Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος ὢν, περιῆει, τὰ μὲν διηγούμενος, ὡς ἀκούσειε παρὰ τῶν πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ h) προστιθείς. ἐνέπλησε i) δ' οὖν

d) καὶ] „abest a *Fl. Par. Ald.* etc. adest in J. et marg. A. 1. W." e) ἀλιλειμμένον] Ita recte *Reitz.* et recentt. duce *Ald.* 1. Sed A. 2. B. 1. et 3. ἀλιλειμμένον, minus probe. Vid. ad Piscat. c. 36. Tom. III. p. 579. sq. f) ἀεὶ] εὐθὺς 3011. *Bel. Schm.* minime recte, etsi versio *Gesneri* habet *statim.* Sed ἀεὶ est *semper*, jedesmal; quod neminem fugit. g) ἄν] quae particula vulgo abest, restituta e 3011. probante *Belino.* Vertenda *fere.* h) αὐτοῦ] „αὑτοῦ] αὐτοῦ J. *Fl.* H. *Par.* Et reliquae non secus; neque id temere: nam παρ' αὐτοῦ est *ex se ipso.* Male itaque recentt. Editores *Reitzii* arbitrium secuti sunt. i) ἐνέπλησε] „ἐνέπλῆξε J. *Pall.*"

surdas de iis persuasiones habens, qui si qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret statim adorandi causa, multumque adstans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audisset, parum aberat, quin, mandato sibi munere relicto, ad Aboni castra advolaret: misit certe alios super alios. Missi vero *qui essent*, imperiti quidam servi, facile decepti, *(fere)* post reditum, alia a se visa, alia tanquam visa et audita narrant, et plura his corollariorum instar adjiciunt, ut gratiosiores nempe essent apud dominum. Accendunt ergo misellum senem, et in robustam illum insaniam conjiciunt. At ille, qui amicus esset plerisque et potentissimis, circumire et narrare partim quidem, ut audierat ex his, quos miserat, partim etiam de suo adjecta. Implet

ἀφ' πόλεως, καὶ διαπύθοιτο οὗτος, τίνες ἐν τῇ πόλει τοὺς πλουσίους διαποροῦσιν, οἱ ταχέως καὶ αὐτοὶ ἐπιβήσονται ἀναγωγοῦ τινὸς αὐτοῖς, ὁ δὲ τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίοις [k]τε καὶ ἄλλοις δώροις πολυτελέσι σύνους ἐργαζόμενος αὐτῷ [l]), ἀπέπεμψεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑπερφυᾶ τὸν ξένον καὶ τεράστιον ὑπὲρ τοῦ μαντείου καὶ αὐτοῦ [m]) ψευσομένους. Ἀλλὰ [n]) καὶ μηχανᾶταί τι ὁ τριςκατάρατος οὐκ ἄσοφον, οὐδὲ τοῦ παροτρύνοντος ἥδιστον ἄξιον, λύων γὰρ τὰ κεκλεισμένα βιβλία [o]), καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὑροι ἐπισφαλὲς [p]) καὶ παρακεκινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατέσχεν αὐτὸς [q]), καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς ὑπαχθρίους, καὶ μονονουχὶ δούλους διὰ τὸ δεῖσθαι ἔχοι τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους, οἷα ἦν, ἃ ἤροντο. ὄντως δὲ, οἵας [r]) εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ μεγάλα [s]) δυναμέ-

p. 239, 88

p. 240.

82

83

k) ξενίοις] „Recte sic P. ut Jun., voluit, ξενίοις enim Edd.“ l) εὔνους ἐργαζόμενος αὐτῷ] „φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ Pell. εὔνους ἐργαζομένους marg. A. 1. W. Eodemque modo in αὐτῷ mutavi.“ Et hoc quidem optime jure. Sed εὔνους cum *Schm.* inserui ex auctoritate non solum marg. A. 1. W. sed etiam Codicis 3011. m) αὐτοῦ] „εὔνους P.“ n) ἀλλὰ] „ex P. et marg. A. 1. deerat in Edd.“ o) τὰ πεπεμμένα βιβλία] τὰ πεπεισμένα βιβλίδια 2954. p) ἐπισφαλὲς] οὐκ ἀσφαλὲς idem. q) αὐτὸς] αὐτὸ 3011. r) οὔσης δὲ, οἵας] „οὔσας δὲ, οἵας ex emendatione *Solani*. Συνιεὶς δ. ὁ. *Fl.* συνίσι δὲ, οἷα Edd. ceterae. συνιεῖς etiam marg. A. 1.“ Συνιεὶς δὲ οἷα 2954. convenienter cum *Fl.* unde conjicias lectionem A. 1. W. συνιεῖς veram esse. s) μέγα] „μεγαλὰ Ed. *Fl.* Nihil mi-

igitur urbem, et commovet hic vir, et de aula plerosque solicitat, qui statim ipsi quoque festinant de suis rebus aliquid audituri. At noster, blande qui exciperet venientes, hospitalibusque et aliis magni pretii muneribus suos faceret, dimisit illos, qui non renuntiarent modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, et prodigiosa de oraculo, seque ipso mentirentur. Ac machinatur quiddam homo execrabilis, non insipiens et infrunis minime vulgari diligentia; solvens enim libellos sibi missos et legens, si quid inveniret audax et periculosum in interrogationibus, retinuit ipse, nec remisit, ut obnoxios et tantum non servos sibi retineret isto metu eos, qui miserant, memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interrogassent. *Probe* autem intelligis, quas interrogationes proponi a diviti-

p. 240. νους τὰς πύστεις ποιεῖσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ'
33 ἐκείνων, εἰδότων ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τῶν ἀφύων. Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ῥουτιλλιανῷ δοθέντων χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν. πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ [w]) τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅντινα προστήσαιτο [x]) διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτόν; ἔφη·

p. 241. *Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν ἀοιδόν.*

εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος, ὁ μὲν ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, παρὰ πόδας οὕτως ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ· ὁ δὲ Ῥουτιλλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεὸν, καὶ δι' αὐτό [y]), ζῶντα μὲν κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἑλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μειράκιον ἐν ᾅδου νῦν συνεῖναι. τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ,
34 *εἰ τοιούτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίου; Λύθις δὲ πυνθανομένῳ αὐτῷ τὴν τίνος [z]) ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·*

[w]) tant Edd. nec P. " x) ἔχει] ἔχοι ζοιμ. ü) περὶ] ὑπὲρ idem. x) προστήσαιτο] προστήσαιεν ἄν conj. *Bel.* y) αὐτό] τοῦτο ζοιμ. z) τὴν τίνος] „Nihil hic mutare H. et *Fl.* notat *Solanus.* Sed nec quidquam J. *Ald. Par.*"

bus et potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent, se intra illius retia conclusos. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui jam ad aetatem institutionis capacem pervenisset, *quem discendi magistrum ei praeficeret?* respondit:

Pythagoram, egregieque canentem proelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere, quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro suscepta oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea non vivum illi praeceptorem capi jussisse, sed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum versari nunc pueruum apud inferos probabile sit. Quid vero reprehendendus est Alexander, si tales inter homunciones versari voluit? Rursus interroganti, *cujus ipse animam nactus esset?* ait:

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου· μετὰ ταῦτα Μένανδρος p. 241.
Εἶτ', ὃς νῦν ζῇς, μετὰ δ' ἔσεαι πάντων ὕστατος, p. 242.
Ζήσεις δ' ὑγδώκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑπτὰκις ἑξήκοντα.

ὁ δ' ἑβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐδὲ [b]) περιμείνας τὴν τοῦ θεοῦ ἀπάντησιν. Καὶ οὗτος ὁ χρησμὸς πᾶσιν ἐπιφανὴς ἦν. ἐρωμένῳ [c]) δέ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ γάμου, ῥητῶς ἔφη·

Γῆμαι Ἀλεξάνδρου σε Σελήνας τε θύγατρα.

διεδέδοσαν δὲ πάλαι λόγον, ὡς τῆς θυγατρὸς, ἣν εἶχεν, ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἁλῶναι αὐτοῦ, παθεύδοντά [d]) πατ' ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτῇ ἔθος, κοιμωμένων ἐρᾶν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν μελλήσας [e]) ὁ συνετώτατος Ῥουτιλλιανὸς, εὐθὺς ἔπεμπεν ἐπὶ τὴν πάρην, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει [f]) ἑξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συννὼν, τὴν πενθερὰν Σελήνην [g]) ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἰς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγονέναι. Ὁ δ' ὡς ἅπαξ τῶν ἐν Ἰτα- p. 243.

a) ἡλιάδας] „Iliadas male P. Nil vulgatum mutant J. Fl. H. Par.“ b) οὐ δὲ] „οὐ J.“ c) ἐρωμένῳ] ἐρωμένῃ B. et z. ridicule. d) καθεύδοντα] καθευδόντος 3011. male. e) μελλήσας] „Sic recte J. etc. μελήσας Fl. passim.“ f) συνετέλει] ξυνεξετέλει 3011. Bel. Schm. cujus quidem mutationis ego nec necessitatem, nec omnino caussam, video. g) τὴν πενθερὰν Σελήνην] τῇ πενθερᾷ Σελήνῃ Fl. Cum vulgata nostra facit P.

Pelides primum fueras, post ista Menander,
Tum, qui nunc vivis, radius post omnia Solis,
Cum supra centum octogintà exegeris annos.

At ille septuagenarius diem suum obiit, morbo atrabiliario, non exspectata promissione Dei. Etiam hoc erat vocalium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis diserte dixit:

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Nempe olim rumorum sparsarat, filiam, quam habebat, ex Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam, cum dormientem vidisset, Mos scilicet illius, dormientes formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias celebravit sexagenarius sponsus, et cum illa cubuit, placata prius socru Luna, totis hecatombis, putansque se quoque jam coelestium unum esse factum. At ille cum semel res Italicas attigisset,

p. 243. λίθ πραγμάτων ἐλάττων, μείζω ἀεὶ προσεπενόει [h]), καὶ πάντοσε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἔπεμπε χρησμοφόρους [i]), τὰς πόλεσι προλέγων, λοιμούς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισμούς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὡς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. ἕνα δή [k]) τινα χρησμὸν, αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἕν·

Φοῖβος ἀπερσεκόμης [l]) *λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.*

καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλώνων [m]) γεγραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τὸ δ' [n]) ἐς τοὐναντίον τοῖς πλείστοις προὐχώρει. κατὰ γάρ τινα τύχην αὖναι μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, αἷς [o]) τὸ ἔπος ἐπεγέγραπτο. καὶ μή με νομίσῃς τοῦτο λέγειν, ὅτι διὰ τὸ ἔπος ἀπώλλυντο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ οὕτως ἐγένετο. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταθαῤῥοῦντες [p]) τῷ στίχῳ, ἠμέλουν, καὶ ῥᾳθυμότερον διῃτῶντο,

h) *μείζω ἀεὶ προσεπενόει*] „Sic Edd. omnes, excepta *Fl.* quae *μεῖζον ἀεὶ προσενάει.*“ *Μεῖζον* etiam in 3011. i) *χρησμοφόρους*] *χρησμολόγους* marg. A. 1. W.“ Sic et 3011. k) *δὴ*] *δὲ* 3011. ut in Ed. B. 3. l) *ἀπερσεκόμης*] „*ἀπερροκόμης* P. Nil mutant Edd.“ m) *πυλώνων*] „*πυλῶν*] Sic P. et marg. A. 1. W. *πυλωνῶν* Edd. vulgo.“ Sic et 3011. et recte quidem. Vid. Adnot. n) *τὸ δ'*] Sic correxi vulgatum saepius vitium *τόδ'*. o) *αἷς*] „*ἐν* (ante *αἷς*) aderat in J. et marg. A. 1. W. aberat a *Fl.* H. *Par. Ald.* B. 2.“ Etiam a 2954. unde omisit *Schm.* probante *Bel.* nec sane injuria. p) *τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταθαῤῥοῦντες*]

majora semper adinvenit, et per omnes Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, pestilentias et incendia ut caveant, et terrae motus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide se adjuturum. Unum sane oraculum vocalq ipsum quoque ad omnes gentes de pestilentia misit. Erat autem versiculus unus:

Intonsus nobem pestis depellit Apollo.

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tanquam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et ne putes, me hoc dicere, per ipsum illos versiculum periisse. Quin forte quaedam ita factum est. Forte etiam vulgo homines, fiducia versiculi, negligentius agebant, amissa victus cura, nihil adjuvantes oraculum pon-

οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νόσον συντελοῦντες, ὡς ἂν ἔχοντες p. 244.
προμαχομένας αὐτῶν [q]) τὰς [r]) συλλαβὰς, καὶ τὸν ἀπερσεκόμην [s]) Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμόν. Πευθῆνας μέντοι ἐν 37
αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἳ τὰς ἑκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνυον [t]), καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται· ὡς ἕτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἥκειν τοὺς πεμπομένους καταλαμβάνεσθαι. Καὶ πρὸς μὲν τοὺς [u]) ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ταῦτα καὶ 38
τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο [x]). τελετήν τε γάρ τινα συνίσταται, καὶ δρδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας [y]), τριῶν ἐξῆς ἀεὶ τελουμένων [z]) ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ προῤῥήσις [a]) ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς, ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, φευγέτω· οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ θεῷ, τελείσθωσαν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. εἶτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ p. 245.

τάχα δὲ καὶ οἱ πολλοὶ θαῤῥοῦντες 3011. in quibus certe καὶ suo loco positum esse judicat *Belinus*, quem secutus est *Schmiederus*, me quidem non probante: vulgaris enim verborum ordo aptior et gravior esse videtur. q) αὐτῶν] αὐτῶν temere *Reitz.* et recentt. r) τὰς] „ex P. additum, deest in Edd." s) ἀπερσεκόμην] „Sic Edd. reliquae. Ἀπειροκόμην *Fl.* vid. nott." t) προεμήνυον] προεμήνυον 3011. u) τοὺς] „τὰς] τοὺς B. 2. sola." Sic et B. 3. quod probat *Schaefer.* Sed τὰ cum *Gesnero* praefert censor Edit. *Reitz.* in Novv. Actt. Erudd. Vid. Not. x) προεμηχανᾶτο] „προεμήχαν τοῦτο P." Προὐμηχ. conj. *Bel.* y) ἱεροφαντίας] ἱεροφαντείας B. 1. et 3. z) τελουμένων] τελουμένας conj. *Guyet.* a) προῤῥήσις] „Sic recte *Par.*

tra vim morbi, qui haberent propugnaturas pro se *illius* syllabas, et intonsum Phoebum telis abacturum pestilentiam. Verum etiam exploratores in ipsa Roma multos sane constituerat conjuratorum, qui sententias uniuscujusque sibi nuntiarent, et ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad responsiones, jam ante adventum suum missi invenirent. Et ad *res* Italicas *(Italos)* haec et similia praeparabat. Mysteria etiam quaedam instituit, et facum gestationes, et sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus festo ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Christianus, aut Epicureus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt, initiantor bonis auspiciis!* Deinde statim a

p. 245. ἐξέλασις ἐγίγνετο. καὶ ὁ μὲν ἡγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανούς! τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπεφθέγγετο [h]), ἔξω Ἐπικουρείους! εἶτα Λητοῦς ἐγίγνετο λοχεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπιφάνεια καὶ γένεσις [c]) τοῦ Θεοῦ. Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ Ποδαλειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος [d]). Δαδὶς
39 δὲ ἐκαλεῖτο [e]), καὶ δᾷδες δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρως [f]), καὶ τικτομένη τοῦ Ῥουτιλλιανοῦ ἡ γυνή [g]). ἐδαδούχει δὲ καὶ ἱεροφάντει ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος. καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῄει δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τῆς ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ, ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ῥουτιλλία [h]) τις ὡραιοτάτη [i]), τῶν Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνή, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα [k]) τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀντε-
p. 246. ρωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης [l]) ἀνδρὸς, φιλήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέσῳ, καὶ περιπλοκαί,

H. *Fl.* B. 2. *πρωΐρησις* J. male. Conf. De Sacrif. c. 12." *Πρωΐρησις* habet etiam *Ald.* 2. b) *ἐπεφθέγγετο*] „ἐφθέγγετο *Fl.* Pro vulgata stat Cod. P. et reliquae Edd." c) *γένεσις*] *γέννησις* 3011. d) *γάμος*] „ἔρως P." e) *Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο*] Haec verba desunt in 3011. f) *ἔρως*] „γάμος marg. A. 1." g) *ἡ γυνή*] „Deest articulus in *Fl.* adest in J. H. *Par.* etc." h) *Ῥουτιλλία*] *Ῥουτιλλεία* 3011. i) *ὡραιοτάτη*] Vitium *ὡραιωτάτη* e *Reitz.* in recentt. Edd. transierat, excepta *Wolf.* k) *ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα*] *ἐρῶσα ὡς ἀληθῶς* 3011. l) *ἐκείνης*] „ex Ms. Gr. *ἐκείνου*

principio flebat exactio. Atque ipse initio dicebat, *Foras Christianos!* Multitudo universa subjiciebat, *Foras Epicureos!* Tum Latonae agebatur puerperium, et Apollinis partus, et Coronidis nuptiae, et nascebatur Aesculapius: altero autem die Glyconis adventus et nativitas Dei. Tertio, Podalirii erant et matris Alexandri nuptiae. Dadis [*facularia*] autem *illa dies* vocabatur, et faces accendebantur. Tandem *agebantur* Lunae et Alexandri amores, nascensque uxor Rutiliani. Facem porro gestabat, et praeibat cerimonias *alter* Endymion, Alexander. Ac ipse quidem dormiens jacebat in medio, descendebat autem ad illum ex tecto tanquam e caelo, pro Luna, Rutilia quaedam formosissima, procuratorum Caesaris cujusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, et amata vicissim ab illo, atque in oculis miseri illius viri, osculaque intercedebant in medio, et complexus: si vero minus multae essent faces,

εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾷδες, τάχ' ἂν τι καὶ τῶν ὑπὸ πόλ- p. 246.
πους [m]) ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν δὲ εἰσῆλθε πάλιν ἱεροφαντικῶς
ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλῃ
τῇ φωνῇ, Ἰὴ [n]) Γλύκων! ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολου-
θοῦντες, Εὐμολπίδαι δῆθεν καὶ Κήρυκές [n*]) τινες Παφλα-
γόνες, καρβατίνας [o]) ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην
ἐρυγγάνοντες, Ἰὴ Ἀλέξανδρε! Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ [p]) 40
καὶ τοῖς μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μηρὸς αὐτοῦ ἐξεπί-
τηδες, χρυσοῦς διεφάνη [q]), δέρματος, ὡς εἰκὸς [r]), ἐπιχρύ-
σου περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων ἀπο-
στίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο τισὶ τῶν p. 247.
μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυθαγόρου τὴν [s]) ψυχὴν ἔχοι
διὰ τὸν χρυσοῦν μηρὸν, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν αὐτῇ [t]), καὶ τὴν

Edd. priores.“ m) κόλπους] „κόλπου] recte Edd. κολ-
πους P.“ Κόλπους recto accentu 3011. idque unice verum. Vid. Adnot. n) Ἰὴ] „Nihil hic variate Edd notat *Solanus*, neque hic, neque paullo post in eadem voce.“ n*) Κήρυκες] „Κήρυκες minore litera Edd. priores, aeque ac mox καρβατίνας.“ Observandum etiam erat, vocem Εὐμολπίδαι in iisdem Edd. prioribus minori litera scriptam reperiri; quod et aliis nominibus propriis crebro in libris vett. accidisse constat. o) καρβατίνας] „καρβατίδας *Fl.* male.“ p) ἐν τῇ δαδουχίᾳ] ἐπὶ ταῖς δαδουχίαις 3011. q) διεφάνη] ἐξεφάνη 3011. quod praeferendum censet *Bel.* perperam. r) ὡς εἰκὸς] ὡς τὸ εἰκὸς 3011. s) τὴν] Articulum vulgo omissum restituerunt e Cod. 3011. *Bip.* et *Schm.* auctore *Belino*. t) αὐτῇ] „Sic *Ald. Fl. H. Par.* B. 2. S.

forte etiam quiddam eorum, quae sub veste fieri solent, patratum esset. Parvo autem interjecto temporis spatio rursus intrabat, ut antistitem cerimoniarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaque voce dicebat, *Jo Glycon!* Succlamabant autem illum secuti, Eumolpidae nimirum et Ceryces quidam e Paphlagonia, carbatinis calceati, acrem allii odorem multum ructantes, *Jo Alexander!* Saepe autem in illa facum gestatione et mysticis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, aureum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inaurata, et ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exorta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius consultos, *utrum Pythagorae animam haberet propter aureum illud femur, an aliam illius similem?* eamque quaestionem ad ipsum Alexandrum referentibus, Gly-

p. 247. ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν·

Πυθαγόρου ψυχή, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει.
Ἡ δὲ προφητεία, δίης u) *φρενός ἐστιν ἀποῤῥώξ.*
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν x) *ἐπαρωγόν.*
Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα y) *κεραυνῷ.*

41 Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι παιδίου z) συνουσίας, ὡς ἀσεβὲς ὄν, αὐτὸς τοιόνδέ τι a) ὁ γεννάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγονικαῖς b), ἐπήγγελλε θεοπρόπους c) πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσοντας d) παρ' αὐτῷ
p. 248. τὸν θεόν. καὶ ἔδει δοκιμασθέντας, καὶ προκριθέντας τοὺς εὐγενεστάτους, καὶ ὡραιοτάτους, καὶ κάλλει διαφέροντας πεμφθῆναι. οὓς ἐγκλεισάμενος, ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο

αὐτῷ J. et P. cum marg. A. 1." u) *δίης*] „Sic Edd. plurimae. *Διίης* J. et marg. A. 1. *Διὸς Schol.*" x) *ἀνδρῶν*] „Sic recte *Fl.* et P. Deerat in J. H. B. 2. *Ald.* S. Sed et additum in marg. A. 1. W." y) *Διὸς βληθεῖσα*] „*Διὸς μεγάλου βλ. Pell.* male. vid. nott. ad *καὶ πάλιν*. z) *παιδίου*] „Ita esse in J. *Fl.* H. B. 2. notat *Solanus*. Sed et est in aliis." a) *τοιόνδέ τι*] Sic A. 1. 2. et B. 1. *τοιὸν δέ τι* B. 3. *τοῖόν δέ τι Reitz.* et recentt. Cf. Varr. Lectt. ad Hermot. c. 20. et 22. b) *Παφλαγονικαῖς*] Hanc legitimam formam restitui e B. 1. et 3. Vitiose in omnibus reliquis, etiam recentt. *Παφλαγονικαῖς*. c) *θεοπρόπους*] „Sic Edd. plurimae. *Θεοεικέλους Fl. Θεοπόλους Θεοεικέλους* adscriptum marg. A. 1. W." *Θεοπρέπους* conj. *Solan. Θεοπόλους* 3011. probante *Belin.* Vid. Adnot. d) *ὑμνήσοντας*] „*ὑμνήσοντας* J. male."

con rex oraculo dubitationem illam dissolvit:

Pythagorae vicibus mens alma peritque reditque:
Vatis at est animus Joviali e mente propago:
Missus adest jussu patris auxiliator honestis,
Et redit ad patrem Joviali fulmine tactus.

Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis injunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent: oportebatque probatos ac praelatos caeteris generosissimos quosque, et formosissimos, et honestissimos mitti: quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua utebatur, dormiens cum illis et omni genere in-

συγκαθεύδων, καὶ πάντα τρόπον ἐμπαροινῶν. καὶ νόμον δὲ p. 248,
ἐπεκοίνητο, ὑπὲρ τὰ ἀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτοῦ στόματι δεξιοῦσθαι, μηδὲ φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις πρατείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τοὺς ὡραίους καταφιλεῖ· καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι [e]) οἱ ἐντὸς τοῦ φιλήματος. Τοιαῦτα 42
ἐντρυφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκάς τε ἀνέδην διαφθείρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐκτὸν ἑκάστῳ, εἴ τινος γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ φιλήματος ἀξιώσειεν, αὐθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾤετο ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυήσεσθαι· πολλαὶ δὲ καὶ ηὔχουν [f]) τετοκέναι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρτύρουν, ὅτι ἀληθῆ [g]) λέγουσιν. Ἐθέλω 43
δέ σοι καὶ διάλογον διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ Σακέρδωτος [h]), Τιανοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἶσῃ ἀπὸ τῶν ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένον ἐν Τίῳ, ἐν τῇ τοῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. p. 249.
εἰπὲ γάρ μοι, ἔφη, ὦ δέσποτα [i]) Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἠδ'

e) οὗτοι] „deest in *Fl.* adest in cett. et Cod. P.“ f) ηὔ-χοντο] „ηὔσχοντο male pro εὔχροντο marg. A. 1. W. vel ηὐχοῦντο.“ g) ἀληθῆ] „ex J. ἀληθῶς cett. minus recte.“ h) Σακέρδωτος] „Sic Edd. Σακερδώτος P.“ i) δέσποτα] „δέσπωτα male J. sola.“ Sic et A. 2. unde vitium in *Juntinam* translatum.

temperantis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis major inter salutandum complectendumque ipsum oscularetur: verum aliis manum ad osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur; dicebanturque hi *intra osculum esse*. Hunc ad modum stupidis hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout collibitum esset, mulieribus, et pueris constuprandis. Et magnum erat unicuique atque optabile, si cujus uxorem adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut bona fortuna in domum suam influeret, futurum unusquisque putabat. Multae vero etiam se perisse ex eo gloriabantur, et, vera illas dicere, mariti illis testabantur. Volo tibi etiam colloquium referre Glyconis et Sacerdotis, Tianensis cujusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex interrogationibus discere poteris. Legi autem illud *colloquium*, aureis literis scriptum in Tio urbe in domo Sacerdotis. Nempe, *Dic mihi*, in

— p. 249. ὦ, Ἀσκληπιὸς νέος, ἄλλος παρ' ἐκεῖνον τὸν πρότερον. πῶς λέγεις; οὐ θέμις ἀκοῦσαί σε τοῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν ἔτη παραμενεῖ χρησμῳδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἶτα, ποῖ μετανάστης; ἐς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδημίας τῆς ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν Διδύμοις [k]), καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν προπάτορα [l]) τὸν Ἀπόλλω χρησμῳδοῦντα [m]), ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μηδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι, οὐ γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμηλος, εἶτα ἵππος, εἶτ' ἀνὴρ σοφὸς, καὶ προφήτης οὐ μείων Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διελέχθη [n]). ἐπὶ τέλει δὲ χρησμὸν ἔμμετρον ἐφθέγξατο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα.

Μὴ πείθου Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

πάνυ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὥς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ. Ἕνα γοῦν
p. 250. τινα τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελέγχειν αὐτὸν ἐπὶ

k) Διδύμοις] „Sic recte Par. S. B. 1. et 2. (et 3.) Δυδίμοις male J. Fl. H. Fr. Ald." l) προπάτορα] „πατέρα Fl." m) χρησμῳδοῦντα] „χρησμοδοτοῦντα J. sola. Octo reliquae, ut edidimus." n) διελέχθη] In omnibus priori-

quit, *Domine Glycon, qui es? Ego*, inquit ille, *Aesculapius junior, diversus ab illo priore. Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos manebis apud nos et dabis responsa? Tres supra mille annos. Deinde quo te conferes? Bactra, et ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habentne progenitorem tuum Apollinem reddentem sibi oracula? an mendacia sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post equus, post vir sapiens, et propheta non minor Alexandro.* Haec cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oraculum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem esse sciret:

Ne Lepido credas: tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte sua et sapientia praestigias ipsius oppugnantem. Unum igitur

πολλῶν παρόντων, ἐς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν p. 250.
γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Σὺ μέντοι γε o), ὦ
Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα Παφλαγόνα προσαγαγεῖν p) οἰκέτας αὐ-
τοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς Γαλατίας, τὴν q) ἐπὶ θανάτῳ ἀγέπειρας,
ὡς ἀπεκτονότας r) τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμε-
νον, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν s) μετὰ τὴν τῶν
οἰκετῶν ἀπώλειαν, θηρίοις ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτον
δέ τι ἐγεγένητο t). ἀναπλεύσας u) ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον
ἄχρι τοῦ Κλύσματος x), πλοίου ἀναγομένου, ἐπείσθη καὶ αὐ-
τὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, κἀπειδήπερ ἐβράδυνεν y), οἱ δυστυ-
χεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα
διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ λῃστῶν (πολλοὶ δὲ z)
ἦσαν τότε) ἀνῃρῆσθαι, ἐπανῆλθον ἀπαγγέλλοντες αὐτοῦ τὸν p. 251.
ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς, καὶ ἡ καταδίκη· μεθ' ἣν ἐπέ-

bus vitiose scribebatur διηλέχθη. o) Σὺ μέντοι γε] Σὺ μὲν 3011. p) προσαγαγεῖν] „προσάγειν P. et marg. A. 1. Vulgatam servant J. *Fl.* H. *Par.* etc.“ Illud etiam in 3011. q) τὴν] ejici vult *Bel.* At vid. Adnot. r) ἀπεκτονότας] ἐκτονότας A. 2. s) ζῶν] abest a 3011. t) ἐγεγένητο] γεγένηται 3011. u) ἀναπλεύσας] „Sic *Fl. Ald. Fr.* H. B. 2. S. *Par.* ἀνεπλεύσας J.“ Sic et 3011. x) Κλύσματος] „κλυσμ. minore x Edd. priores.“ y) κἀπειδήπερ ἐβράδυνεν] κἀπειδὴ παρεβράδυνεν 3011. non improbante *Belino*, si παραβραδύνειν exemplis confirmari possit. z) δὲ] „Sic omnes praeter J. quae γάρ.“ Sic et 3011. Vid. Somn.

quendam Epicureorum, audentem etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *persuasisti, ut apud Praesidem Gallograeciae postularet servos suos ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causa versantem interfecissent. Vivit autem adolescens, et salvus rediit post servorum interitum, bestiis a te objectorum.* Factum vero ejusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clysma usque, solvente *commodum* navi persuaderi sibi passus est, ut et ipse navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi tum erant, sublatum, redierunt, amissum illum nuntiantes. Tum *secutum est* oraculum, et condemnatio

p. 251. στη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα
45 ἤκουεν. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγανακτήσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ
φέρων τοῦ ὀνείδους τὴν ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λί-
θοις βάλλειν αὐτὸν, ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ Ἐπι-
κούρους [a]) κληθήσεσθαι. τῶν δὲ βάλλειν ἀρξαμένων, Δημό-
στρατός τις ἐπιδημῶν, τοῦ Πόντου [b]) πρῶτος, περιχυθεὶς,
ἐρρύσατο τοῦ θανάτου τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καταλευ-
σθέντα, πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μάνον φρονεῖν ἐν τοιού-
τοις μεμηνόσι, καὶ παραπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μωρίας;
46 καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκεῖνον, τοιαῦτα. Εἰ δέ τινι προκαλουμέ-
p. 252. νων [c]) κατὰ τάξιν τῶν χρησμῶν, (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ Θεσπι-
ζειν ἐγίγνετο,) καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ Θεσπίζοι [d]); τῷ
δὲ [e]) ἀνεῖπεν ἔνδοθεν [f]), Ἐς κόρακας! οὐκ ἔτι τὸν τοιοῦτον

c. 11. ibique Adnot. Tom. I. p. 197. a) Ἐπικούρους] „Sic Edd. omnes, excepta J. quae ἐποικούρους.“ Majore tamen initiali nonnisi B. 1. et 3. minore A. 1. et 2. b) τοῦ Πόντου] „τῷ Πόντῳ] τοῦ Πόντου P. et L.“ Vulgo scilicet sic legebatur: — ἐπιδημῶν τῷ Πόντῳ, πρῶτος περιχ. Sed ita, ut nos edidimus, habet 3011. et edidit *Schm.* probante *Bel.* c) προκαλουμένων] προκαλ. conj. *Bel.* qui idem probat lectionem 3011. νενων pro τινι. d) Θεσπίζοι] „θεσπίζει *Fl.*“ Sic et 3011. e) τῷ δὲ] τότε conj. *Guyet.* τὸ δὲ *Marcil.* τῷδε *Seager.*, quod is cum Θεσπίζοι conjungi vult, et καὶ ante ἐρομένου deleri. Vid. omnino Adnot. f) ἔνδοθεν] ἔνδον 3011.

post quam adfuit juvenis, suam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit. Alexander vero indigne ferens, se redargui, veraeque reprehensionis impatiens, jussit, qui praesentes erant, lapidibus illum petere, alioquin ipsos quoque devoti capitis futuros, ejusque adjutores *(et Epicuros)* vocatum iri. Cum jam lapidare inciperent, Demostratus aliquis peregrinatus, Ponti princeps, circumfusus homini, morti illum eripuit, cum parum abesset, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat, solum saepere inter tot insanientes, et luere alienam Paphlagonum stultitiam? Et haec de illo ejusmodi *erant*. Si vero eorum alicui, qui advocarentur ordine oraculorum, (fiebat autem hoc pridie quam responderet) atque interrogante praecone, *an responderet?* intus diceret, *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed

οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοινώνει, ἀλλ' p. 252.
ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ, καὶ ἄθεον, καὶ
Ἐπικούρειον· ἦπερ ἦν ἡ μεγίστη λοιδορία [g]). Ἐν γοῦν καὶ 47
γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὑρὼν γὰρ τὰς Ἐπικούρου
πυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶσθα, τῶν βιβλίων, καὶ
κεφαλαιώδη [h]) περιέχον τῆς τἀνδρὸς σοφίας τὰ δόγματα, κο-
μίσας ἐς τὴν ἀγορὰν μέσην, ἔκαυσεν [i]), ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς
δῆθεν αὐτὸν καταφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν ἐς θάλασσαν ἐξέβα-
λεν, ἔτι καὶ χρησμὸν ἐπιφθεγξάμενος·

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος. p. 255.

οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος, ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῖς
ἐντυχοῦσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην, καὶ
ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων μὲν, καὶ
φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλπίδων ματαίων,
καὶ περιττῶν ἐπιθυμιῶν· νοῦν δὲ καὶ ἀλήθειαν ἐντιθὲν, καὶ
καθαῖρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώμας, οὐ δᾳδὶ [k]) καὶ σκίλλῃ,

g) λοιδορία] λοιδωρία B. 1. et 3. h) κεφαλαιώδη] „κεφαλαιωδῶς] ex emendatione *Solani*. κεφαλεώδες J. κεφαλαιώδη *Fl.* κεφαλαιῶδες reliquae. *Solani* emendationem, quam cum *Reitzio* et recentt. Editores amplexi sunt, equidem non poteram agnoscere. Imo vero Ed. *Fl.* et Cod. 2954. veram exhibent lectionem κεφαλαιώδη. Vid. Adnot. i) κομίσας — ἔκαυσεν] κομίσαι — ἐκέλευσεν 3011. male, ut recte judicat *Bel.* k) οὐ δᾳδὶ] „οὐχ ὑπὸ δᾳδὶ Edd. H.

cogebatur e terra una vagari ad aliam, tanquam impius homo, et atheus, et Epicureus, quod quidem maximum erat convicium. Unum ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum invenisset sententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod nosti, illius librorum et qui summam placitorum sapientiae hujus viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis cremavit, quasi ipsum videlicet exureret; et in mare abjecit cineres, oraculo adjecto:

Edico decreta senis comburere caeci.

Ignorabat nempe homo exsecrabilis, quantorum bonorum liber ille legentibus caussa fiat, quantam in illis pacem, tranquillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, et spectris, et prodigiis non minus, quam a spe vana et non necessariis cupiditatibus eos liberet; sed intelligentiam et veritatem inserat, et vere mentes purget non face, aut squilla, et nugis similibus, sed recta ratione, et veritate, et

p. 253. καὶ ταῖς τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ, καὶ ἀληθείᾳ,
48 καὶ παῤῥησίᾳ. Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἓν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μιαροῦ ἀνδρὸς ἄκουσον· Ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ [l]) τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐ-
p. 254. δοκιμοῦντα [πάροδον m),] διαπέμπεται χρησμὸν τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε Θεὸς Μάρκος n) ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἠξίου δὲ ὁ χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας εἰς τὸν Ἴστρον μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμόν·

Ἐς δίνας Ἴστροιο διϊπετέος o) ποταμοῖο,
Ἐμβαλέειν p) κέλομαι δοιοὺς Κυβέλης θεράποντας,
Θῆρας ὀρειτρεφέας q) καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀὴρ
Ἄνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεας· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκνη-

Par. Ald. Fl. B. 2. (1. et 3.) *Fr.* S. ὑπὸ ὕδατι J. marg. A. 1. et Codd. A. L. ὕδατι sine ὑπὸ P.“ οὐχ ὕδατι 3011. l) καὶ] διὰ conj. *Bel.* m) εὐδοκιμοῦντα πάροδον] „Desunt haec duo in P. πάροδον etiam omittit *Fl.*“ παρόδιον conj. *Reitz.* Ceterum vid. Adnot. n) ὅτε Θεὸς Μάρκος] ὅτε ὁ Μάρκος 3011. o) διϊπετέος] „διηπετέος] διΐπ. *Voret.* Nil mutant *Fl. Ald.* J. *Par.* B. 2. H.“ *Voretii* conjecturam confirmarunt Codd. 2954. et 3011. et receperunt *Bip.* et *Schm.* p) ἐμβαλέειν] „ἐξβαλέειν J. sola.“ Cum qua consentiunt 2954. et 3011. unde et *Schm.* sic edidit. Sed cf. supra ἐμβληθῆναι. q) ὀρειτρεφέας] ὀριτρεφέας 3011.

libertate. Inter reliqua vero unum quoddam et audacissimum facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad regiam atque aulam, et Rutilianum gratia florentem, mittit ad illum oraculum vingente bello Germanico, cum divus Marcus jam Marcomannis et Quadis esset implicitus. Postulabat autem illud oraculum leones duo conjici vivos in Istrum multis cum aromatis, et sacrificiis magnificis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles,
edico, ministros
Montibus eductos: et, quos
alit Indicus aër
Flores, atque herbas fragrantes: evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.

Factis autem hisce, ut jusserat, leones, cum in hosticum

ξαμένους r) ἐς τὴν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατειργά- p. 254.
σαντο, ὥς τινας κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, δισμυρίων s) που σχεδὸν ἀθρόων ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληΐαν γενόμενα, καὶ ἡ παρὰ μικρὸν τῆς πόλεως ἐκείνης ἅλωσις. ὁ δὲ, — πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ — τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν ψυχρῶς t) παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεὸν, μὴ μέντοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων. Ἤδη δὲ πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπεχρεόντων u), καὶ 49
τῆς πόλεως αὐτῶν θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ μὴ ἐχού- p. 255.
σης, ἐπινοεῖ τοὺς νυκτερινοὺς καλουμένους χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, οὐ μέντοι σαφεῖς τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένους, καὶ μάλιστα εἴ ποτε θεάσαιτο περιεργότερον τὸ βιβλίον κατεσφρα-

r) ἐκνηξαμένους] διανηξαμένους 3011. quod cur *Belino* et *Schmiedero*, qui hoc praetulit illi, tantopere placuerit, non video. s) δισμυρίων] „δυσμ. J. male cum *Ald.* et reliquis.“ t) ψυχρῶς] „Sic P. et Edd. plurimae. ψυχρὸς *Fl.* male.“ u) πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπεχρεόντων] „ἐπιφρεόντων] ἐπεχρεόντων marg. A. 1. W. ἐπὶ πολλοῦ ἐπεχρ. P. et A. Nihil mutant Edd.“ Sicut nos edidimus, plane habet, referente et probante *Belino*, Codex 3011. et sic ediderat jam *Schm.*

enatassent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accepere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde consecuta sunt ea, quae ad Aquilejam contigere, urbsque illa paene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, et Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset, an hostium? Jam vero confluentibus *perquam* multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariarum habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, et quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua et perturbata; inprimis si quando videret curiosius obsignatum libellum.

p. 255 γισμένον. οὐ γὰρ παρακινδυνεύων x), τὸ ἐπιθὸν y) ἅπλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμενος· καὶ ἦσάν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοὺς τοιούτους χρησμοὺς ἀπολαμβανόντων z) ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ διαλύσει αὐτῶν· καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον ἦν a). ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἕκάτερος. Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρομένου τινὸς, μήτε πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμῴδει πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

— Δίζεαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λελῃθὼς
Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγει κατὰ δῶμα;
Δοῦλος Πρωτογενὴς b), τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
Ὤπνιες c) γὰρ ἐκεῖνον, ὁ δ' d) αὖθις σὴν παράκοιτιν,

x) παρακινδυνεύων] „παρακινδὺν P. aut L. (Sic expressis verbis signante *Solano*) παρακίνδηνον male A. παρακινδυνεύων *Fl.* Vulgatam habent cett.“ y) ἐπιθὸν] „Sic J. ὑπελθὸν reliquae, ἔδεθλον male A.“ sic tamen, ut vera lectio haud obscure perspiciatur. z) ἀπολαμβανόντων] „ex *Pell.* restitutum. Τπολαμβ. Edd. priores.“ a) ἦν] γίγνεται 3011. b) Πρωτογενὴς] Sic majori initiali scripsi nomen, ut reddiderant *Gesnerus* et recentt. Interprr. *Erasmus* vero: *servorum ex agmine primus*, ut vulgo omnes ediderunt minori initiali. c) ὤπνιες] „ὠπύιες] Sic restitui ex *Fl.* ὤπνες cett.“ Male certe *Reitz.* accentum posuerat, nec non recentt. d) ὁ δ'] Sic scripsi de meo arbitrio. Vulgo minus recte ὅδ'.

Periculum enim *aperiendi* (an potius *errandi?*) non subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant constituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues acciperent, interpretationis et explicationis caussa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unusquisque Atticum. Interdum vero, licet neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin neque omnino esset, [*ad quem pertineret oraculum*] oracula fundebat ad stuporem hominum insipientium; quale est hoc quoque:

Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,
In stratis furtim subigat tecto sub herili?
Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua conjux,

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας c) ἀποτίνων. p. 256.
Ἀλλ' ἐπὶ σοὶ δὴ φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται,
Ὡς μήτ' εἰσαΐοις d), μήτ' εἰσοράᾳς, ἃ ποιοῦσιν. —
Εὑρήσεις δὲ πάτω e) ὑπὸ σῷ λέχει ἀγχόθι τοίχου,
Πρὸς πεφαλῆς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

τίς οὐκ ἂν Δημάριτος διεταράχθη, ἀκούσας ὀνόματα h), καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἂν, συνεὶς τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν; Ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις i) ἔχρησεν, εἴ 61
τις τῇ πατρίᾳ ἔροιτο φωνῇ, Συριστὶ, ἢ Κελτιστὶ, οὐ k) ῥᾳδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμοεθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. Διὰ τοῦτο καὶ πολὺς ὁ ἐν μέσῳ l) χρόνος ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησμῳδίας, ὡς ἐν τοσούτῳ κατὰ σχολὴν λύοιντό m) τε οἱ χρησμοὶ ἀσφαλῶς, καὶ εὑρίσκοιντο οἱ ἑρμη- p. 257.
νεῦσαι δυνάμενοι ἅπασα, οἷος καὶ ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρη- σμός ἦν·

c) ἰδίας] ἄχαριν 3011. d) εἰσαΐοις] εἰσαΐης conj. *Bel.* e) δὲ πάτω] δπάνω una voce *Bas.* 3. errore paene ridiculo. h) ὀνόματα] „τὰ ὀνόματα marg. A. 1. W.“ i) πολλάκις] πανράκις conj. *Guyet.* k) οὐ] „deest in *Fl.* adest in aliis.“ Deesse vult *Belinus*, nuncis inclusit *Schmiederus*. Imo mihi quidem plane non abesse debere videtur negatio. l) ἐν μέσῳ] „ὁ ἐν μέσῳ marg. A. 1. W.“ Sic et 3011. quum vulgo desit articulus. Restituit autem *Schmiederus*, monente *Belino*. m) λύοιντο] „Sic Edd. omnes. δίδοιντο P. A. δίδοιτο L.“ Sic et 3011. quod probat *Belinus*, non inspecta, credo, *Reitzii* nota.

Vindictam is repetit factis pro turpibus istam.
Tristia jamque tibi per utrosque venena parata,
Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.
Ad murum invenies haec, et supposta cubili
Ad caput: est horum tua conscia serva Calypso.

Quis non Democritus confundatur, auditis nominibus accurate et locis, ac deinde paullo post non despuat intellectum illorum contentum? Verum respondit saepe etiam barbaris, si quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe ejusdem gentis, cujus essent, qui darent *libellos*. Propterea et multum temporis intercedebat inter datos libellos, et ipsa oracula, ut interea per otium solverentur libelli secure, invenirenturque qui interpretari possent singula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

p. 257. Μόρφι n) ἐβάργουλις εἰς σκιὴν γνέγχιραγγε λείψει φάος o).
52 Ἄλλως p) πάλιν, οὔτε παρόντι, οὔτε ὅλως q) τινὶ ὄντι, ἔφη ἄνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε, τέθνηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμεραν, λῃστῶν προσελθόντων r) — Μάγνου s), καὶ Κέλερος, καὶ Βουβάλου, οἳ καὶ ἤδη δέδενται
53 ληφθέντες. Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ δοθέντων ἄκουσον. ἐρομένου γάρ μου, εἰ φαλακρός ἐστιν Ἀλέξανδρος; καὶ κατασημηναμένου περιέργως, καὶ προφανῶς, ὑπογράφεται χρησμὸς νυκτερήσιος,

— Σαβαρδαλάχου μάλαχ Ἄττις ἄλλος t) ἦν.

καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὅμηρος ὁ ποιητής; ἐπ' ἄλλου καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν, ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, (ἐρωτηθεὶς γὰρ, ἐφ' ὅ, τι ἦκε, θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευροῦ·)

n) μόρφι] „Μορφεῦ βαργούλω ἰαχὶ ἀγχινέχιφι φάος δέ. A.“ *Μορφεῦ μάργουλος ἰσχιάγχνε χίφι φάος δᾶ.* 3011. *Μορφὴν εὐβάργουλις εἰς κακίαν γνέγχι κραγὴ λ. φ.* 2954. o) λείψει φάος] λεῖψε φᾶος F.“ p) ἄλλως] „Sic *Par. Fl.* B. 2. S. ἄλλος J. *Ald.* H. *Fr.*“ q) ὅλως] „ἄλλῳ A. et P. ἄλλως marg. A. 1. Sed prius Edd. habent omnes.“ r) προσελθόντων] „ἐπαχθέντων marg. A. 1. W. et P. Nil variant Edd. in vulgata.“ *Καὶ τῶν ἐπαχθέντων* 3011. s) Μάγνου] Ita *Schm.* monente *Bel.* scripsit pro vulg. *Μάνγου.* t) μάλαχ Ἄττις ἄλλος] „μάλαχα ἀττίαλος *Fl.*“

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

Rursus neque praesenti, neque omnino viventi cuiquam dixit extra versum: *Retro abi: qui enim te misit, interfectus est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Magno, et Celere, et Bubalo*, qui etiam capti jam sunt et vincti. Pauca etiam eorum, quae reddita mihi sunt, audi. Interrogante me, *an calvus sit Alexander?* et curiose obsignante atque manifeste, subscribitur nocturnum oraculum,

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rursus, cum duobus libris interrogassem diversis, et sub nominibus diversis, interrogationem eandem, *cujas Homerus poëta fuisset?* alteri subscripsit, deceptus a meo puero, qui quaerenti, *cujus rei causa veniret?* responderat, *petitum curationem ad dolorem lateris:* ab hoc igitur inductus, scripsit:

Κυτμίδι μ) σε χρίσθαι χ) κέλομαι, δροσίην τέ κε ν) λητοῦς. p. 258.
τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ ξ) καὶ νοῦτο ο) ἠρώτησεν, ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος π) εἴτε μοι ρ) πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῷον; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον·

Μὴ σύ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ καθ' οἶμον ὄδευε.

Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχάνησάμην αὐτῷ· οἷον 54
καὶ ἐκεῖνο· μίαν ἐρώτησιν ἐρωτήσας σ), ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος· τοῦ δεῖνος χρησμοὶ ὀκτώ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταῦταις, πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τ) τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἦν δὲ αὕτη· πότε ἁλώσεται μαγγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτώ μοι χρησμοὺς ἔπεμψεν, οὔτε γῆς, φασὶν, οὔτε οὐρανοῦ ἁπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἅπερ ὕστερον αἰσθόμενος,

μ) κυτμίδι] „κυτμίδα marg. A. 1. W." χ) χρίσθαι] „Sic *Fl.* et *Par.* χρίεσθαι J. et cett." Sic et 3011. sed χρῖσθαι *Schm.* ν) τέ κε] „Sic *Ald. Par.* B. 2. Addit et H. *Solanus.* At in ea dubium, sitne unum, an duo vocabula. τέκε, quasi a τίκτω esset, J. *Fl.*" Sic et *Ald.* 2. Ceterum *Bel.* conj. δροσίη τε καὶ Ἠοῦς. Vid. Adnot. ξ) ἐπειδὴ] ἐπεὶ 3011. ο) τοῦτο] τούτου conj. *Seager.* At sanissima est lectio vulgata. π) ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος] „ἐραμένου τοῦτον καὶ πλευσοῦντος A." Ὡς ἐρόμενος παρὰ τοῦ πέμψαντος ὡς εἰ δέοι πλεῦσαι 3011. ρ) μοι] οἱ conj. *Seager.* explicans τῷ πέμψαντι, frustra: ipse enim hic habes ejus, qui interrogabat, verba. σ) ἐρωτήσας] Sic *Schm.* e 3011. pro vulg. ἐπερωτήσας. τ) ἐπιγραφῇ] „ἀπογραφῇ male *Fl.*"

Cytmide te jubeo ac Latonae roribus ungi.

Alteri autem, cum et hoc audisset, interrogare eum, qui mitteret, *navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter facere?* respondit nihil ad Homerum:

Nāvibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Multa enim in eo genere et ipse illi machinatus sum, ut illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, inscripsi libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo:* et drachmas octo, quodque insuper efficitur, misi. At ille mercedi missae credens, et inscriptioni libelli, ad unam quaestionem (erat autem haec: *Quando deprehendetur, ut praestigiator, Alexander?*) octo mihi responsa misit, quae neque terram, ajunt, neque coelum tangerent, sensu carentia autem et difficilia uni-

p. 258. καὶ ὅτι Ῥουτιλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον νοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκεῖσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει, ὡς τὸ πᾶν, καὶ ἔχθιστον ἡγεῖτο. καί ποτε περὶ ἐμοῦ ἐρομένῳ τῷ Ῥουτιλιανῷ, ἔφη.

Νυκτιπλάνοις ὄαροις χαίρει, κοίταις τε δυςάμνοις.

55 Καὶ ὅλως, ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγώ. κἀπειδὴ ἐςελθόντα [f]) με p. 259. ἐς τὴν πόλιν ᾔσθετο, καὶ ἔμαθεν, ὡς ἐκεῖνος εἴην ὁ Λουκιανὸς, (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λαγχοφόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Καππαδοκίας, φίλου τότε [g]) ὄντος, λαβὼν, ὡς με παραπέμψειαν μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταστέλλεται δεξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτόν· συνεπηγόμην δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν προὔτεινέ μοι κῦσαι τὴν δεξιὰν, ὥςπερ εἰώθει [h]) τοῖς πολλοῖς, ἐγὼ δὲ προσφὺς ὡς φιλήσων, δήγματι χρηστῷ [i]) πάνυ μικροῦ δεῖν χωλὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν παρόντες, ἄγχειν με καὶ παίειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυλον, καὶ

f) ἐςελθόντα] Sic B. 1. et 3. *Reitz.* et recentt. sed εἰςελθ. A. 1. et 2. g) τότε] abest a 3011. pertinere *Schmiederus* putat ad ἡγουμένου. Verum non apparet, cur quidquam mutandum sit. h) εἰώθει] „restitutum ex P. εἴωθε Edd. priores." i) χρηστῷ] „χρηστῷ male J."

versa. Quae postea rum sensisset, et illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum a nuptiis, et ne nimis intentus esset spei ab oraculo ostensae, oderat me, ut facile est ad existimandum, et inimicissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

Et in summa infensissimum merito sibi me habuit. Cumque sensisset in urbem me ingressum, et didicisset me illum esse Lucianum, (adduxeram autem mecum milites duo, hastatum et contarium, quos a praeside Cappadociae, qui amicus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deducerent) statim invitari me jubet dextre sane et cum multa humanitatis significatione. Adveniens ego multos cum illo deprehendo: adduxeram autem mecum, bona fortuna mea, milites. Et ille protendit mihi osculandam manum, ut solebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad osculum, praeclaro morsu tantum non claudam feci viro manum. Praesentes ergo angere me et pulsare tentabant, pro sacri-

πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες, ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ p. 259.
μὴ προφήτην [k]), προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας,
κατέπαυέ τε [l]) αὐτούς, καὶ ὑπεῖχνεῖτο πιθανόν με ῥᾳδίως ἀπο-
φανεῖν, καὶ δείξειν τὴν Γλύκωνος ἀρετὴν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ
τραχυνομένους φίλους ἀπεργάζεται. καὶ μεταστησάμενος ἅπαν-
τας [m]), ἐδιπαιολογεῖτο πρός με [n]), λέγων, πάνυ με εἰδέναι,
καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα· καὶ τί παθὼν, p. 260.
ταῦτά [o]) με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ [p]) μέγα προαχ-
θῆναι παρ' αὐτῷ; κἀγὼ ἅσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν φιλοφρο-
σύνην ταύτην, ὁρῶν οἱ κιγδύνου παθεισήκειν· καὶ μετ' ὀλί-
γον προῆλθον φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν θαῦ-
μα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι ῥᾳδία γενομένη μεταβολή [q]).

k) ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην] ὅτι Ἀλέξανδρον, ἀλλὰ μὴ προφήτην αὐτὸν 3011. quem verborum ordinem *Belino* sine idonea caussa probatum secutus est *Schmiederus*. l) κατέπανέ τε] κατέπαυσέ τε J. sola. " κατεπαύεται B. 1. prave. m) ἅπαντας] Post hanc vocem inserit 3011. verba: εὐμενῶς ὁρᾷ καὶ, probante *Belino*. Optimo consilio continuit se *Schmiederus*. n) καὶ ἐδικαιολογεῖτο πρός με] καὶ ἐδικαιολογεῖτο τότε πρὸς ἔμε 3011. sic narrante *Belino*. Πρός με, uti scriptum est in omnibus Edd. vett., retinui. Mutato accentu πρὸς μὲ *Reitz*. et recentt. Vid. ad Hermot. c. 19. adnot. Tom. IV. p. 396. ubi hoc adderé licebit exemplum Tyrannic. c. 11. o) ταῦτα] τάδε 3011. p) ἐπὶ] „deest in Ex. Fl. adest in Edd. et P." q) οὕτω μοι ῥᾳδία γενομένη μεταβολὴ] „οὕτω ῥᾳδία γενομένη μου ἡ μεταβολὴ c. Fl. Ed. *Fl.*" Vulgo nempe erat: οὕτω μοι ῥᾳδίας γενομένης μεταβολῆς. Sed 3011. paene consentiens cum Ed. *Fl.* οὕτω μου ῥᾳδία γενομένη μεταβολὴ, quam lectionem, *Belino* probatam, recepi ego, ea tamen lege, ut vulgatum μοι retinerem.

lego, jam prius iruti, quod Alexandri ipsum nomine, non Prophetae, salutaveram. Ille vero generosa illud patientia sustinens, et ipsos sedavit, promisitque, se mansuetum facile me redditurum, et vim Glyconis ostensurum, qui valde asperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expostulat, dicens, *Me sibi omnino notum, et quid Rutiliano auctor fuerim: et, qua de caussa*, inquit, *haec mihi fecisti, cum possis à me in magnum gradum apud ipsum provehi?* Hic ego lubens jam illam humanitatem accepi, videns, quo in periculo constitissem; ac paullo post prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mu-

p. 260. Εἶτα δή μου [r]) ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια καὶ δῶρα πολλὰ
56 πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ἐκδημῶν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐς Ἄμαστριν προὐπεπομφὼς [s]) ὑπισχνεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας· κἀγὼ μὲν ᾠόμην ἁπλοῦν τοῦτ' [t]) εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον [u]) ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελλόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀραμένους ῥίψαι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν [x])· ὅπερ εἰ ἐγεγένητο, ῥᾳδίως ἂν [y]) αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς
p. 261. ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συνναύτας μηδὲν δεινὸν [z]) ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, Ἔτη ἑξήκοντα, ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον προβεβιωκὼς [a]), οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, καὶ γυναῖκα καὶ τέκνα

r) δή μου] δ' ἐμοῦ conj. *Seager.* inepte. s) προὐπεπομφὼς] προπέμπων 3011. t) ἁπλοῦν τοῦτ'] „ἁπλοῦντι conjunctim J. Sed pro τι in Cod. P. est τοῦτο" Τοῦτ' in 3011. idque recepi pro vulg. τι, quod e compendio ortum esse videtur. u) πόρον] „restitutum ex L. et *Fl.* πόντον Edd. priores." x) εἰς τὴν θάλασσαν] ἐς τὴν θάλατταν 3011. *Bel. Schm.* y) ῥᾳδίως ἄν] „ῥᾳδίως] ῥᾳδίως ἂν marg. A. 1. W." Sic et 3011. *Bel. Schm.* z) δεινὸν] ἢ κακὸν addit 3011. e glossemate. a) προβεβιωκὼς] „προβεβηκὼς *Fl.* Sed vulgatam tuetur Cod. P." βεβιωκὼς 3011. Vid. *Pierson.* ad *Moer.* p. 475.

tatione facta. Postea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis missis, (solus autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem et meos Amastrin praemiseram) promittit etiam navim se praebiturum et remiges, qui me abducerent. Ac simpliciter illum et dextre facere ista putabam equidem. Cum vero medio in trajectu essem, flentem videns gubernatorem, et nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de his, quae futura essent, sperabam. Erat autem illis ab Alexandro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipitarent: quod si factum esset, facile contra me debellatum erat. Sed ille lacrimis suis reliquis etiam nautis persuasit, ne quid durum in nos consulerent; atque ad me, *sexaginta annos*, inquit, *ut vides, irreprehensam et sanctam vitam cum vixerim, nolim hac aetate, qui conjugem habeam et liberos, caede maculare manus:* indicans, quo nos consilio rece-

ἔχων, μιᾶναι [b]) φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν, ἐφ' ὅπερ [c]) ἡμᾶς p. 261. ἀνειλήφει, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου προστεταγμένα [d]). Κα- 57
ταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν [e]). ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὑρὼν Βοσπορανοὺς [f]) τινας πρέσβεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπιόντας ἐπὶ κομιδῇ τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ δεξιῶν [g]) αὐτῶν τυχών, ἀναληφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον, διεσώζομαι ἐς τὴν Ἄμαστριν, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν· τοὐντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμην [h]) αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ [i]) τῆς ἐπιβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτόν, καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὴν τοῦ τρόπου μιαρίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὁρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ Τιμοκρά- p. 262.
τους τοῦ Ἡρακλεώτου φιλοσόφους [k])· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος

b) μιᾶναι] μιάναι A. 1. et 2. μιάναι B. 1. 5. *Reitz.* et recentt. Accentum ipse mutavi. c) ὅπερ] ᾧπερ 5011. d) προστεταγμένα] προστεταχμένα A. 2. e) ἀπήλαυνεν] ἀπήλαννον B. 1. et A. 1. quod haud dubie *Gesnerus* respiciens vertit navigarunt. Sed ἀπήλαννον manifestus est *Ald.* 1 error typographicus. f) Βοσπορανοὺς] „Sic *Fl.* H. *Par.* *Ald.* B. 2. S. Βοσπορειανοὺς J." g) δεξιῶν] „δεξιῶς] δεξιῶν marg. A. 1. W." h) ἐπεκορυσσόμην] ἐπεκηρυσσόμην 5011. ἐπεκορυσσόμην B. 3. i) πρὸ] „πρὸς male J. sola." k) φιλοσόφους] „Hoc habent *Ald Par. Fl.* H. B. 2. S. φιλοσόφου J." Sic et B. 3.

pisset, et quae sibi essent mandata ab Alexandro. Cum autem exposuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus meminit, retro navigavit. Ibi ego praeternavigantes cum invenissem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore rege abeuntes in Bithyniam, ut annuum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, et receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuissem. Hinc et ipse in illum concitatus, omnem funem, *ajunt*, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem et ante insidias jam odissem, et infensissimum propter morum impuritatem haberem: jamque accusationem meditabar, subscriptores habens multos, praesertim philosophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam et Pontum regebat, impediit

p. 262. Βιθυνέας καὶ τοῦ Πόντου αὐτὸς [l]) ἐκέσμε, μονόφρυχι ἱκετεύσας καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ῥουτιλλιανὸν εὔνοιαν, μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὁρμῆς [m]), καὶ ἀνεπανύμην, οὐκ ἐν δέοντι [n]) θρασυνόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ δια-
58 κειμένου. Ἐκεῖνο δὲ πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετονομασθῆναι [o]) τὸ Ἄβώνου τεῖχος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι· καὶ νόμισμα καινὸν κόψαι, ἐγκεχαραγμένον [p]) τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος, κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματά τε τοῦ πάππου
p. 263. Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν ἅρπην [q]) ἐκείνην τοῦ πατρομήτορος τοῦ
59 Περσέως ἔχοντος; Προειπὼν δὲ διὰ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζήσαι εἵμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, εἶτα περαννῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέλει, φύδε ἑβδομήκοντα ἔτη

l) αὐτὸς] ἀνεκτὸς 3011. m) ὁρμῆς] „Sic restitutum ex P. et L. et marg. A. 1. ὀργῆς enim Edd. Sed et pro ἀνεπανόμην, ἀνεπαυσάμην est in P. et marg. *Ald.*“ ἐπαυσάμην etiam in 3011. De temporum diversitate vid. Diall. Deor. XIX, 1. ibique Adnot. Tom. II. p. 349. et Hermot. c. 81. H. l. cogita: ἀνακοπεὶς — ἀνεπανόμην, ut vertit *Gesnerus.* n) ἐν δέοντι] „Sic fere J. cum *Fl.* et apertius *Ald.* (1.) Ceterae ἐνδέοντι junctim. ἐνδέον τι pejus Par.“ Hoc e B. 1. et 3. cf. Piscat. c. 17. o) μετονομασθῆναι] μετων. *Reitz.* et *Wolf.* praeeuntibus Edd. vett. Sed *Bipp.* et *Schm.* emendaverant vitium. p) ἐγκεχαραγμένον] „καινὸν κόψαι ἐγκ. marg. A. 1. et J. Sed illud κόψαι ignorant Edd. Adest tamen etiam in 3011. unde, monente *Belino*, recepit *Schm.* quem nos facile sumus secuti. q) τὴν ἅρπην] „τὴν

ipse, tantum non supplicans obsecrassque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab impetu repulsus acquievi, intempestive audax sub judice sic affecto futurus. Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eamque urbem Ionopolin vocari: et quod novus nummus percussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, et falcem illam materni progenitoris sui Persei? Cum vero praedixisset, reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta et centum, deinde fulminis ictu se moriturum; miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit, ut fi-

γεγονὼς, ἐπίθωνα, ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς, διαφθείρεται τὸν πό- p. 265.
δα μέχρι τοῦ βουβῶνος, καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτε περ καὶ ἐφω-
ράθη [r]) φαλακρὸς ὤν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτοῦ
τὴν κεφαλὴν διὰ τὴν ὀδύνην· ὃ οὐκ ἂν ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ
ἀφελοῦσης φενάκης ἀφῃρημένης. Τοιοῦτο τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου 60
τραγῳδίας, καὶ αὕτη τοῦ παντὸς δράματος ἡ καταστροφὴ ἐγέ-
νετο· εἰς εἰπάζειν προνοίας [s]) τινὸς τὸ τοιοῦτον [t]), εἰ καὶ κατὰ
τύχην συνέβη. Ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτῷ ἄξιον γενέσθαι
τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστήσασθαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου p. 264.
τῶν συνωμοτῶν [u]), καὶ γοήτων, ὅσοι περιφανεῖς ἦσαν, ἀνελ-
θόντων ἐπὶ διαιτητὴν τὸν Ῥουτιλλιανὸν, τίνα χρὴ προκριθῆ-
ναι αὐτῶν, καὶ διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι
τῷ ἱερατικῷ καὶ προφητικῷ [x]) στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς
καὶ Παῖτος ἰατρὸς τὴν τέχνην, πολιώδης [y]) ὤν, οὔτε ἰατρῷ
πρέποντα, οὔτε πολιῷ ἀνδρὶ, ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέ-

ἀρετὴν *Fl.* male. ἀρτὴν male etiam P. At *Par.* cum cett. Edd. recte ἄρπην." r) ἐφωράθη] „ἐφάνη P. et marg. A. 1. W." Sic et 3011. s) προνοίας] ἐκ προνοίας conj. *Lennep.* ad *Phalar.* Ep. p. 143. satis improbabiliter. Int. προνοίας τινὸς (ἔργον). t) τὸ τοιοῦτον] Sic 3011. *Bel. Bip. Schm.* Vulgo τὸ τοιοῦτο. u) τῶν συνωμοτῶν] ἐκείνων addit 3011. probante *Belino.* x) καὶ προφητικῷ] „Deerat καὶ in S. et *Amst.* aderat in B. 2. H. *Par. Ald.* J. *Fl.* et *Fr.*" y) πολιώδης] „Sic S. ejusque asecla *Amst.* πόλιος marg. A. 1. W. πολίτης J. *Ald. Fl. Fr.* et ceterae omnes." Sic et 3011.

lius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede, et scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio, capillamento facere non poterant. Ille finis tragoediae Alexandri, haec totius fabulae conversio fuit, ut conjicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei, prout ista vita dignum erat, et certamen institui pro oraculo *obtinendo*, cum conjuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis suscipere deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa et prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus, arte medicus, civis, (jam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in

p. 264 τῆς Ῥουτιλλιανοῦ, ἀστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψεν, αὐτῷ [z]) τὴν προφητείαν φυλάττων μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγήν. 61 Ταῦτα, ὦ φιλότης, ἐλήλυθα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψας ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲν χαριζόμενος ἀνδρὶ ἑταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας ἔχω, ἐπί τε σοφίᾳ [a]), καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι [b]), καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαληνῇ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας· τὸ πλέον δέ, ὅπερ καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικούρῳ τιμωρῶν [c]), ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ παραδεδωκότι [d]), καὶ ἐλευ- p. 265. θερωτῇ τῶν ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ [e]). οἶμαι δὲ, ὅτι καὶ τοῖς ἐντυχοῦσι [f]) χρήσιμόν τι ἔχειν δόξει ἡ γραφὴ, τὰ μὲν διεξελέγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμαις βεβαιοῦσα [g]).

z) αὐτῷ] „Sic Edd. αὐτῷ correxerat *Solanus* male.“ E conjectura scilicet *Guyeti*. a) ὃν ἐγὼ — σοφίᾳ] ὃν οὕτω μάλιστα πάντων ἔχω διά τε σοφίαν 3011. pessime. b) πραότητι] πραότητι absente jota subscr. A. 1. et 2. c) τιμωρῶν] „βοηθῶν A. et P. Nil mutant Edd.“ d) παραδεδωκότι] περὶ ἀδήλου 3011. mira lectio. e) γενομένῳ] βουλομένῳ idem. f) ἐντυχοῦσι] „ἐντυχοῦσοι male J. Conf. supra c. 47.“ g) βεβαιοῦσα] βεβαιοῦσι *Reitz.* errore typorum, quem repetiit *Wolf.*

re egit. Sed praeses hujus certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis caussa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, et amico, quemque ego maxime admiror, cum propter sapientiam et veritatis amorem, et mores mansuetos, tum propter aequitatem, et vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu; partim vero Epicuri ulciscendi caussa, viri vere sancti, et divino ingenio, quique solus cum veritate, quae pulchra sunt, cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero, *aliis* etiam, qui inciderint, utile quiddam continere visum iri hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene sentientium animis confirmet.

ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

p. 265.

Arg. Continet hic dialogus defensionem et laudationem saltationis, i. e. artis pantomimicae; defensionem quidem a criminationibus philosophorum, quod graves ac fortes viros illa dedeceat; laudationem vero, utpote vetustissimae, dignissimae, suavissimae et utilissimae artis. Admixta etiam obiter reperiuntur praecepta de ipsa arte, ejusque vel materia, vel forma, et de virtutibus, quae requirantur in perfecto saltatore, sive pantomimo. Omnino haec est sophistica declamatio, cujus pretium nimis detrectant *Wielandius* et *Schmiederus*, quod ille huic operi ingenium, artem, rationem ac viam, judicium denique omne, abjudicat, hic etiam indignum *Luciano* librum dicit, qui saltem nimis festinanter sit scriptus. Imo vero per omnem libellum agnoscas tum ingenium, tum judicium, Lucianeum, desideres vero passim constantem diligentiam et ultimam limam.

ΛΥΚ. Ἐπεὶ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινήν τινα ταύτην κατηγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος κατηγόρηκας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, ὡς ἐπὶ φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἄκουσον, ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέληθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν [a]). καὶ συγγνώμη σοι, εἰ ἐξ ἀρ- 1

a) κατηγορῶν] „ἀποστερῶν Em. *Marcil.* Nihil mutant Edd. nec M.“

DE SALTATIONE.

Lyc. Quandoquidem ergo, Crato, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum et ipsius saltandi artis, et nostrûm insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili et muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi jam, quantum a recta via aberres, et quam imprudens maximum in vita bonum

p. 265. χῆς [b]) βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, κατηγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.

2 ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δὲ τίς [c]) ὢν, ὦ λῷστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ
p. 266. σύντροφος, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὡμιληκὼς [d]), ἀφέμενος [e]), ὦ Λυκῖνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι [f]) κατωλολύμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ὄρμασιν ἀκολάστοις ἐνεβρυνόμενον [g]), καὶ μιμούμενον ἑρωτικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινὰς, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ κρούμασί, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ καταγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἵῳ σοὶ πρέποντα; ὥστε ἔγωγε πυθόμενος, ὡς ἐπὶ τοιαύτῃ θέᾳ σχολάζοις [h]), οὐκ ἠδέσθην μόνον ὑπέρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἠνιάθην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυσίππου καὶ

b) ἐξ ἀρχῆς] Sic *Par.* B. 2. (1. et 3.) ἐξαρχῆς una voce J. H. *Addl. Fl. Pr.* S.[ec] c) ὅ δὲ τίς] Sic necessario corrigendum duxi vulgatum mendum δέ τις. Vid. Adnot. d) ὡμιλημένως] Ita B. 1, et 3. In reliquis, etiam recentt., ὁμιλ. vitiose. e) ἀφέμενος] „ἀφήμενος male *Amst.* sola." f) κάθησαι] κάθηται conj. *Seager.* g) ἐναβρυνόμενον] „Edd. priores et M. ἐναμβρυνόμενον habebant. Sed recte μ delevit *Solanus*." h) σχολάζοις] σχολάζεις 3011. Gorl. quod probatum *Belino* edidit *Schm.* sine justa caussa.

accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi adsuetus, et, quod durum est, solum bonum esse judicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

Crat. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, et cum philosophia versatus mediocriter, qui, relicto optimarum rerum studio, et antiquorum consuetudine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum spectans hominem, molli vestitu, et lascivis canticis delicatum, et amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas, libidinosissimas, Phaedras, et Parthenopas, Rhodopas quasdam: et haec omnia ad pulsationes, et frequentamenta, et pedum [*scamillorumque*] strepitus, quae res oppido ridiculae, et minime virum liberalem et tui similem decentes? Itaque ipse ego cum audirem, tali te spectaculo vacare, non erubui modo vicem tuam, sed moleste tuli, si Platonis, et Chrysippi, et

Ἀριστοτέλους ἐπιλαθόμενος, κάθησαι, τὰ ὦμοτα i) πεπονθὼς p. 266.
τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις· καὶ ταῦτα, ϱυφίων ἄλλων
ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων σπουδαίων, εἰ τούτων τις p. 267.
δέοιτο τῶν κυκλικῶν k) αὐλητῶν, καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα
προσᾀδόντων, καὶ μάλιστα τῆς σεμνῆς τραγῳδίας, καὶ τῆς
φαιδροτάτης κωμῳδίας, ἅπερ καὶ ἐναγώνια εἶναι ἠξίωνται.
Πολλῆς οὖν, ὦ γενναῖε, τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει l) πρὸς 3
τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκπεκρίσθαι,
καὶ τῆς τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τό γε ἄμει-
νον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρνήσει τὸ παῖν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ
τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομῆσθαί σοι. πρὸς
δὴ m) τοὐπιόν, ὅρα, ὅπως μὴ λάθῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τοῦ πάλαι,
Αὐδή τις ἦ Βάκχῃ γενόμενος· ὅπερ οὐ σὸν ἂν ἔγκλημα
εἴη μόνου n), ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὸν Ὀδυσσέα
τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς ἐπανά-
ξομεν, πρὶν λάθῃς τελέως ὑπὸ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ Σειρήνων
κατεσχημένος. καίτοι ἐκεῖναι μὲν τοῖς ὠσὶ μόνοις ἐπεβούλευον,

i) τὰ ὦμοτα] „τὸ ὦμοτον W.“ k) κυκλικῶν] „Nil mutant Edd.“ l) δεήσει] „δεήσῃ W. Nil mutant Edd.“ m) δ' ἡ] „δ' οὖν W.“ n) μόνου] „ex *Pl.* et M. dedi. μόνον Edd. vulgo.“ *Μόνον* etiam Codd. 3011. et Gorl. quod temere *Schmiederus*, temerarium *Belini* judicium secutus, recepit.

Aristotelis oblitus sedeas, iis similis, qui pinnula aures titillant? idque cum sexcentae sint honestae aurium et oculorum voluptates, si quis illos in circulis tibicines desideret, et qui ad citharam legitimos modos accinunt; illa praesertim gravis tragoedia, et comoedia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia esse meruerunt. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si ejici non omnino velis, et ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Bacha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis insidiabantur auribus, propter quod cera opus

p. 268. καὶ διὰ τοῦτο μηροῦ ἐδέησε πρὸς τὸν παράπλουν αὐτῶν. σὺ δὲ καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλος o) δεδουλῶσθαι.

4 ΑΤΚ. Παπαὶ, ὦ Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἦχον ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα. πλὴν τό γε παράδειγμα τὴν τῶν Λωτοφάγων καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτάτην μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα· παρ' ὅσον τοῖς μὲν τοῦ λωτοῦ γευσαμένοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν, ὄλεθρος ἦν τῆς τε ἐδωδῆς, καὶ τῆς ἀκροάσεως τοὐπιτίμιον· ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τὴν ἡδονὴν παραπολὺ ἡδίω πεφηνέναι p), καὶ τὸ q) τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴκοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν περιΐσταμαι, ἀλλ', εἰ χρὴ μηδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πιννοτώτερος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διορατικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου σοι r) ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὰ τοῦ Ὁμήρου αὐτὸ εἰπεῖν καλὰν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα,

Hom. Od. XII, 188. — τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ' αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικας. τὸ γοῦν

Vid. Adnot.“ o) ὅλος] „Sic W. ὅλως Edd. priores.“ p) πεφηνέναι] πεφυκέναι Bourd. q) τὸ] vulgo omissum articulum supplevi e Gorl. r) σοι] „deerat in Edd. inserui ex Cod. W.“

erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in servitutem videris redactus.

Lyc. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum et Sirenum imaginem, usque quaque dissimilem eorum protulisse mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his, qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus, tanquam praemium esus illius auditionisve propositum erat; mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem rerum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed, si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior et perspicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Homeri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum,

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras:

Crat. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non pudeat harum rerum: ut tibi etiam placere iis videare. Gra-

δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μηδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῖν ὑποφαι- p. 269.
νεις [s]) ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ οὕτως αἰσχρὰ, καὶ κα-
τάπτυστα.

ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ ὃ
τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων, ἰδὼν πολλάκις [t]), αὐτὸς ἐπιτι-
μᾷς, ἢ ἀπείρατος ὢν τοῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ
κατάπτυστον, ὡς φῂς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου
ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι [u]) · εἰ δὲ μή, ὅρα, μὴ ἄλογος ἡ ἐπι-
τίμησις εἶναί σου δόξῃ, καὶ θρασεῖα, κατηγοροῦντος, ὧν
ἀγνοεῖς.

ΚΡΑΤ. Ἔτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ [x]) λοιπὸν ἦν [y]) ἐν βαθεῖ
τούτῳ τῷ [z]) πώγωνι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον
ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμηνόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κρο-
τοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα,
ὀλέθρῳ [a]) τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς [b]) οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ;

s) ὑποφαίνεις] ἀποφαίνεις 3011. t) ἰδὼν πολλάκις] Vulgo haec sejunxerant inter se commate post ἰδὼν posito. Rectius *Schmiederus*, *Geneeri* versionem secutus, post πολλάκις comma illud transtulit, omnino omisit B. 3. u) ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι] „ἐξίσης ἡμῖν καὶ συγγεγένησαι *Fl.* At vulgatum servant J. H. *Par.* etc. cum Codd. M. P.“ x) τὸ] „Ita esse in J. *Fl.* H. notat *Solanus*; sed et est in aliis.“ Abest in 3011. neque tamen recte, ut ego censeo. y) ἦν] „οὖν *Par.* male. ἦν recte cett. et M.“ z) τῷ] vulgo praetermissum restitui cum *Schm.* e 3011. a) ὀλέθρῳ] ὀλεθρίῳ 3011. *Bel. Schm.* b) εἰς] ἐς 3011.

vissimum enim hoc est, quod neque curationis ullam nobis spem ostendis, qui laudare audeas turpia adeo ac despuenda.

Lyc. Dic mihi, Crate, istane de saltatione, atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum saepe ea videris; aut spectaculum nunquam a te usurpatum tamen turpe et despuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidisti, nobis exaequatus es: sin minus; vide, ne irrationabilis reprehensio tua esse videatur, et audax, qui, quae nescis, *ea tamen* accuses.

Crat. Nempe illud adhuc mihi supererat, cum prolixa istac barba, et cano capillo sedere medium inter mulierculas, et spectatores furiosis similes, plaudentem insuper, et laudes indecentissimas inclamantem perdito alicui homini, praeter decorum se frangenti.

p. 269. *ΛΥΚ.* Σύγγνωστά σου [c]) ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πεισθείης ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα παράσχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάσχοιο ἂν,
p. 270. μὴ οὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θέαν ἐν ἐπιτηδείῳ [d]) καταλαμβάνων· ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκούσῃ ἅπαντα.

ΚΡΑΤ. Μὴ ὥραισιν ἆρα [e]) ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνασχολίμην ποτὲ, ἔχτ' ἂν δασύς τε εἴην νὰ σκέλη, καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτος, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

6 *ΛΥΚ.* Βούλει οὖν ἀφέμενος, ὦ ἑταῖρε, τῶν βλασφημιῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς ῥυθμίζει [f]) τῶν ὁρώντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἀρίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ

c) σου] σοι conj. *Bel.* inepte. d) ἐν ἐπιτηδείῳ] ἐπιτήδειον 2951. At int. τόπῳ *Schaefer.* ad *L. Bos* de Ellipss. p. 488. e) ἆρα] οὕτω 2954. f) ῥυθμίζει] „Sic M. et Edd. *Fl.* B. 2. (et 3.) *Par.* S. recte. ῥυθμίζοι male J. H. *Ald.* (et B. 1.)"

Lyc. Ignoscendum tibi, Crato. Si vero mihi obsecutus aliquando, vel experimenti causa te des *ad spectandum*, et oculos aperias; bene novi, te nihil intermissurum, quo ante alios spectaculum idoneo loco occupes, unde et videas accurate omnia, atque audias.

Crat. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam, quamdiu quidem hirsuta crura habuero, et mentum non vulsum: itaque tui me jam miseret, plane bacchico furore correpti.

Lyc. Vis igitur, amice, omissis maledictis hisce, audire me de saltatione aliquid dicentem, et quae in illa bona insint, et quam non ad delectationem modo pertineat, sed utilis etiam sit spectantibus, et quot ad res instituat, et quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, et optimis in rebus audiendis continet, et communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit? Quod enim etiam cum musica et rhythmo facit haec omnia,

καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ ῥυθμοῦ ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ φόγος p. 270.
ἂν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἂν εἴη [g]).

ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πάνυ σχολὴ μεμηνότος ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὴν νόσον τὴν αὐτοῦ ἐπαινοῦντος· σὺ δέ, εἰ βούλει λῆρόν τινα κατασκεδάσαι μου, ἕτοιμος φιλικὴν ταύτην λειτουργίαν [h]) ὑποστῆναι, καὶ παρασχεῖν τὰ αὑτα, καὶ ἄνευ πηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμενος. ὥστε ἤδη σιωπήσο- p. 271.
μαί σοι, καὶ λέγε, ὁπόσα ἐθέλεις [i]), ὡς μηδὲ ἀκούοντός τινος.

ΑΤΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τούτου ἐδεόμην μάλιστα. 7
εἶση γὰρ κατ' ὀλίγον, εἰ λῆρος εἶναί σοι δόξει τὰ λεχθησόμενα. καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἠγνοηκέναι μοι δοκεῖς, ὡς οὐ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἵ γε τἀληθέστατα ὀρχήσεως πέρι γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἄν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφα-

g) ἔπαινος ἂν εἴη] ἔπ. μᾶλλον ἂν εἴη 3011. inserto μᾶλλον ab aliena manu. In Gorl. legitur ἔπαινος μᾶλλον εἴη, omisso altero ἄν. h) λειτουργίαν] λειτουργίαν *Ald.* (1.) Sed in marg. λειτουργία adscriptum. Cett. Edd. recte, ut edidimus." Sic et *Ald.* 2. i) ἐθέλεις] „ἐθέλοις] Nil mutare J. *Fl.* notat *Solanus.*" Sed ἐθέλεις recte 3011. *Bel. Bip.* et *Schm.* Sed ἐθέλοις habent etiam A. 1. 2. et B. 1. 3.

ea non reprehensio illius, sed laus fuerit.

Crat. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis magis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, et praebere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci possim. Itaque jam silentium tibi praebebo, et dic, quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

Lyc. Bene sane, Crato: hoc maxime petebam. Scies enim paullo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videantur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare, quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut nudius tertius coeperit, verbi caussa progenitorum nostrorum aetate, eorumve, qui horum fuere majores; sed qui verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum primo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim

p. 271. νεῖσαν. ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων συμπλοκὴ, καὶ εὔρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὔτακτος ἁρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματά ἐστι, κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλτιον ἀεὶ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηρτεκέναι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ παναρμόνιον, καὶ πολύ-
8 μουσον ἀγαθόν. Πρῶτον [k]) δέ φασι Ῥέαν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ
p. 272. ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς Κουρῆτας [l]) ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὤνατο τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ [m]) περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶστρα εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοίη αὐτοῖς, ἐκφυγὼν διὰ τὴν αὐτῶν [n]) ὄρχησιν τοὺς πατρῴους ὀδόντας. ἐνόπλιος [o]) δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδώντων ἔνθεάν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ πράτιστοι ἐνεργῶς ἐπιτηδεύσαντες

k) πρῶτον] „Et sic habere Edd. vett. notat *Solanus*." l) Κουρῆτας] „Sic Edd. J. *Fl.* H. *Ald. Par.* S. κούρητας W. *Κυρῆτας* S. habere *Solanus* notat; sed fallitur, si *Salm.* Ed. putat." m) γὰρ] „γὲ M. et *Fl.* Vulgatam servant cett." Illud tamen etiam in C. Gorl. n) αὐτῶν] ἐκείνων Gorl. o) ἐνόπλιος] „ἐν ὅπλοις] Sic J. *Fl.* B. 2. *Ald.* H. *Par.* S. ἐνόπλιος W." Sic et 3011, quod recte multo praestantius visum *Belino*, recepit jure suo *Schm.* Confirmatur etiam Codice Gorl.

illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes conjunctio, et concinna illorum communio, et ordinatus ille concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt. Cum autem paullatim creverit, et accessionem subinde in melius nacta sit, jam ad summum videtur perfecta, et evasisse varium quoddam, et consentiens undique, et Musarum plurium bonum. Primum autem dicunt Rheam, delectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in Creta, saltare jussisse: nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Jovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Jovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, et tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores

αὐτὸν ἄριστοι ὀρχηστὰι ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύνων [p]) βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμῆσαι, ὀρχησταῖν προσεῖπε, καὶ οὕτως ὥρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασιν ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοί, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἑώρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὴν ἐν τῷ πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχήσεως εἰσπεπήγει. φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδέ πως [q]) p. 272.

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστὴν περ ἐόντα,
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε. Hom. Il. XVI, 617.

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἅτε γὰρ ἠσκημένος ἐν τῇ ὀρχηστικῇ, ῥᾳδίως, οἶμαι, διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτὸν ἀφέσεις p. 273. 9
τῶν ἀκοντίων. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τῶν ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους [r]), καὶ τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ διαπρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἰ-

p) αἰσχῦναι] Ita correxi vulgatam scripturam αἰσχύναι. Vid. Addenda Tom. IV. ad p. 87. l. 9. q) φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδέ πως] φησὶ δέ πως ὧδε τὰ ἔπη ζοιι. r) ἐγγεγυμνασμένους] ἐγγεγυμνασμένοις et deinde πεποιημένοις ζοιι. vitiose.

optimi facti sunt, neque de plebe modo homines et privati, sed regibus proximi, et qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumeliosa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat et notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Trojani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, et concinnum mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita autem fere versus dicunt:

Merione, quamquam saltator maximus audis,
Ista tamen forsan mea te confecerit hasta.

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim exercitatus saltandi arte, facile, puto, effugit emissa in ipsum jacula. Multos autem alios etiam heroum dicere cum possim iisdem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habuere, satis puto, Neoptolemum, Achillis filium, saltan-

p. 273 δὲς τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, Πυρρίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς συνθανόμενος, μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει, καὶ τῇ (ἄλλῃ) [s]) ἀλκῇ αὐτοῦ τοιγαροῦν τὴν Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὖσαν ἡ ἐκείνου ὀρχήστικὴ καθεῖλε καὶ εἰς ἔδαφος κατέρριψε. Λακεδαιμόνιοι μὲν [t]), ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, παρὰ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος καρυατίζειν μαθόντες (ὀρχήσεως δὲ καὶ ταύτο εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ Μουσῶν ποιοῦσιν, ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ῥυθμὸν, καὶ εὔτακτον ἔμβασιν τοῦ ποδός· καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι [u]). τοιγαροῦν καὶ ἐκράτουν ἁπάντων, μουσικῆς αὐ-
p. 274 τοῖς [x]) καὶ εὐρυθμίας ἡγουμένης. ἴδοις δ' ἂν [y]) νῦν ἔτι καὶ τοὺς ἐφήβους αὐτῶν οὐ μεῖον ὀρχεῖσθαι ἢ ὁπλομαχεῖν μανθάνοντας. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι, καὶ παίσαντες [z]), καὶ

s) ἄλλῃ] abest a Cod. Gorl. nec sane facile ferri potest; ortum, nisi fallor, e similis soni vocibus κάλλει et ἀλκῇ festinantius auditis. t) μὲν] δὲ M. sed a recentiore manu. u) ἐνδίδωσι] „Et sic cum J. habere *Fl.* notat *Solanus.* Sed habent et H. *Par.* etc." x) αὐτοῖς] „αὐτῆς *Fl.* et L. Prius retinent Edd. cett. cum Codd. M. et P." y) δ' ἂν] „δ' ἂν νῦν ἔτι W. et καὶ supra scriptum est." Adsentiuntur Codd. 3011. et Gorl. et ex parte etiam 2954. ubi tamen abest νῦν. Unde, monente *Belino*, jure optimo voculas νῦν ἔτι restituit. z) παίσαντες] „παίσαντες ἀλλήλους Edd.

di arte praestantissimum, qui genus pulcherrimum adjecit Pyrrhichiam ab ipsius nomine [*Pyrrho*] dictam: et Achilles, audiens ista de filio, magis, arbitror, eis gavisus est, quam pulchritudine et virtute illius reliqua *(et robore illius)*. Itaque Ilium, invictam ad eum diem urbem, illius saltatoria destruxit et solo aequavit. Lacedaemonii quidem, qui fortissimi Graecorum esse videntur *(vulgo habentur)*, a Polluce et Castore Caryaticam edocti, (saltationis id genus est, quod Caryis, Laconicae pago, discitur) cum Musis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam et rhythmum pugnent, et ordinatum pedis ingressum; et primum signum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, musica duce, et motuum concinnitate; videasque *etiamnum* illorum adolescentes non minus saltare, quam pugnare armis discentes. Cum enim manibus jam consertis percussere, et per-

παιδόνες, ἐν τῷ μέρει παύονται, εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητὴς μὲν ἐν τῷ μέσῳ πάθηται ἐπαυλῶν καὶ πυπτῶν τῷ ποδὶ, αἱ δὲ, κατὰ στοῖχον [a]) ἀλλήλοις ἑπόμεναι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνουσαι, ἄρτι μὲν πολεμικὰ, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικὰ [b]), ἃ Διονύσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ φίλα. Τοιγαροῦν καὶ τὸ ᾆσμα, δ μεταξὺ ὀρχούμενοι ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς ἐστι καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ᾀσμάτων (δύο γὰρ ᾄδεται) καὶ διδασκαλίαν [c]) ἔχει, ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γάρ, φασὶν [d]), ὦ παῖδες, πόδα μετάβατε, καὶ κωμάσατε [e]) βέλτιον, τουτέστιν, ἁμεινόν ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὅρμον καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν. Ὁ δὲ ὅρμος ὄρχησίς ἐστι κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων, παρ' [f]) ἕνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅρμῳ ἐοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ ἔφηβος τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πολέμῳ [g]) χρήσεται, ἡ παρθένος δὲ ἕπεται

p. 274. 11

p. 275. 12

Abest ἀλλήλους a W. Ideo expunxit *Solanus.*" a) στοῖχον] στίχον 3011. b) χορευτικὰ] φορευτικὰ B. 3. c) διδασκαλίαν] „καὶ διδασκαλίαν *Fl.* Abest καὶ a reliquis et ab M." Adest in 2964. et 3011. et per se ipsum maxime commendatur. d) φασὶν] „Nil mutat J. *Fl.* H. *Par.* et M." e) κωμάσατε] „Sic *Fl.* κωμάσαστε cett. et M." f) παρ'] καθ' Gorl. g) πολέμῳ] πολέμοις 3011.

cussi sunt, cum per vices quiescunt, in saltationem illis certamen exit. Ac sedet in medio tibicen, canens, pede solum percutiens; illi vero, ut in versus divisi sunt, se invicem secuti habitus ostendunt omnis generis, incedentes ad numeros, jam quidem bellicos, paullo post autem saltatorios, Baccho et Veneri gratos. Quare etiam canticum, quod inter saltandum canunt, Veneris invitatio est et Cupidinum, ut saltent secum, et tripudient: alterum vero canticorum (duo enim canuntur) institutionem continet, quomodo saltandum sit. *Porro* enim ajunt, *o pueri, promovete pedem, et saltate melius.* Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum saltant. Est autem Hormus saltatio communis adolescentium atque virginum, alterna serie choreas agentium, monilique, qui Hormus est, re vera similium. Ac ducit choream juvenis, juveniles gressus saltans, et quibus deinde in bello usurus est: sequitur virgo, decenter saltare suum sexum docens;

p. 275. κοσμίως, τὸ θῆλυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὅμοιον ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας [h]) πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαιδίαι [i]) δὲ αὐτοῖς ὁμοίως [k]) ὄρχησίς ἐστιν. Ἀριάδνης δὲ Ὅμηρος ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἤσκησεν, ὡς ἀνεγνωκότι σοι παρίημι· καὶ τοὺς ὀρ-
Hom. Iliad. XVIII, 605. χηστὰς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς μυβιστητῆρας [l]) καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ· καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ [m]) ἀσπίδι λέγει· Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνευον [n]). ὡς τι πάλαιστον τοῦτο τοῦ Ἡφαίστου ἐμποιήσαντος τῇ ἀσπίδι, τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαίρειν, ἁβρούς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβοντας. ὁ γοῦν Ὅμηρος
Hom. Odyss. VIII, 265. τοῦτο αὐτῶν μάλιστα θαυμάζοντα πεποίηκε τὸν Ὀδυσσέα, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν ποδῶν θεώμενον [o]). Ἐν μέν γε Θεσσαλίᾳ τοσοῦτον ἐπέδωκε τῆς ὀρχησικῆς ἡ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχηστῆρας [p]) ἐκά-

h) ἀνδρίας] „ἀνδρείας W. Prius tenent J. *Pl. Par.* H. *Ald.*“ i) γυμνοπαιδίαι] „γυμνοποδίαι male Edd. priores et M.“ k) ὁμοίως] „ὅμοιος *Graev.* male. Nil mutant Edd.“ l) κυβιστητῆρας] „Sic W. et *Homer. Κυβηστ.* Edd. priores.“ m) αὐτῇ] „insertum ex W. deerat in Edd.“ n) ἐδίνευον] „ἐδίνεον] restitutum ex *Homer. ἐδίνευον* male Edd. Luciani priores.“ Imo vero recte cum in *Homero*, tum in *Luciano* legitur *ἐδίνευον*. altera autem lectio nec cum metri rationibus convenit, nec Luciani exemplaribus confirmatur. o) θεώμενον] θεασάμενον 5011. p) προορχηστῆρας] προορχηστάς idem.

ut adeo sit *monile* quasi ex modestia et fortitudine plexum. Gymnopaediae similiter saltatio apud eos est. Quae autem Homerus de Ariadne in clypeo *Achillis describendo fecit carmina*, et de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, et saltatores duo, quos ibi poëta *in caput saltantes* appellat, chori duces: et quae rursus ait in clypeo, *Saltantes juvenes convertebantur in orbem*, velut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elaboravisset. Phaeaces quidem maxime consentaneum erat saltatione gaudere, delicatos homines, et in felicitate omni vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis miratum induxit Ulyssem, *Spectantemque pedes motu trepidante micantes*. In Thessalia tantum aucta fuerat saltatoriae exercitatio, ut suos duces et propugnatores *Praesules* dicerent: indicantque illud statuarum in-

λουν. καὶ δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οὓς p. 276.
τοῖς ἀριστεύουσιν *) ἀνίστασαν. Προὔκρινε γάρ, φησι q),
προορχηστῆρα ἁ πόλις r). καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα s)
ὁ δᾶμος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν. Ἐῶ λέγειν, ὅτι τελετὴν p. 277.
ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὑρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως δηλα- 15
δὴ καὶ Μουσαίου (καὶ) t) τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν κατα-
στησαμένων αὐτάς, ὡς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο u) νομοθετη-
σάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ' οὕτως ἔχει....
τὰ μὲν ὄργια σιωπᾷν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων ἕνεκα· ἐκεῖνο δὲ
πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια, ἐξορ-
χεῖσθαι λέγουσιν αἱ πολλοί. Ἐν Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι 16
ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο.
παίδων χοροὶ συνελθόντες ὑπ' αὐλῷ x) καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν
ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν.
τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα, ὑπορχήματα p. 278.

*) ἀριστεύουσιν] ἀριστεύσασιν Gorl. q) φησι] „φασιν Wi." r) ἁ πόλις] ἀπόλις una voce A. 1. et 2. ἅ πόλις B. 3. sed ἁ πόλις recte B. 1. ut *Reitz.* et recentt. s) τὰν εἰκόνα] „restitui ex W. τὰς εἰκόνας Edd. male." t) καὶ] ejiciendum statuit *Wieland.* et omiserat jam *Opsopoeus* in versione. Mihi quidem καὶ defendi posse videtur, si praeter Orphea et Musaeum etiam Linum cogites, quem rhythmi inventorem fuisse testatur *Diodor. Sic.* III, 67. u) τοῦτο] „τοῦτον male J. sola." x) ὑπ' αὐλῷ] „Sic dedi ex W. ἐν αὐλῷ Edd." σὺν αὐλῷ conj. *Elsner.* Sched. Crit. p. 5.

scriptiones, quas viris fortibus ob rem bene gestam posuere. *Elegit* enim, ait una, *Praesulem civitas:* et rursus, *Nationi statuam dedit populus bene saltata pugna.* Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus et Musaeus, (et) qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint, qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legibus posuerint, ut cum rhythmo et saltatione homines initiarentur. Rem ita se habere.... ipsa quidem orgia tacere oportet, propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos, qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo dici. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *peragebantur*, sed cum hac et cum musica fiebant. Nempe puerorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim quidem agebant choreas, partim vero cantum et modos praebant praestantissimi ex eorum numero delecti. Carmina igitur

p. 278 ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπλησto τῶν τοιούτων ἡ λύρα y). Καὶ τί σοὶ
17 τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὰν ἔωθεν ἀνασταντες προσεύχωνται τὸν Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς τὴν χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῆ ἡμῶν εἶναι τὴν εὐχήν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ; καὶ μιμούμενοι τὴν χορείαν τοῦ θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἔστιν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις ἱλεοῦνται τὸν θεὸν δῖς, καὶ ἀρχομένης
18 καὶ δυομένης τῆς ἡμέρας. Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφείη z) τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τῆς κεφαλῆς, (ταύτῃ γὰρ ἀντὶ φαρέτρας χρῶνται, περιδέοντες αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε τῇ
19 ὀρχήσει τὸν πολέμιον. Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν a), καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος
p. 279. καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον οὐκ ἄλλο τι, ἢ ὀρχηστήν τινα,

y) ἡ λύρα] „Nihil hîc mutare Edd. et M. notat *Solanus*. z) ἀφείη] Vulgo ἀφίῃ, solœce. a) διεξεληλύθαμεν] διεξεληλύθα μὲν duabus vocibus *Reitz*. Emendarunt errorem recentt.

scripta his choris, vocabantur Hyporchemata, quorum pleni sunt poëtae Lyrici. Et quid Graecos tibi commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexerunt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum sumus osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, silentio conformantes se, et Dei hujus saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, et chori, et sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die, tum occidente. Aethiopes autem etiam dum proeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emiserit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius, et habitu minatus sit, et saltatione hostem ante terruerit. Operae pretium autem est, cum Indiam et Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula, Aegyptium Protea nihil aliud quam saltato-

γενέσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς πάντα σχη- p. 279.
ματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα, καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παραλαβὼν πρὸς τὸ παραδοξότερον τὴν φύσιν αὐτοῦ διηγήσατο, ὡς γιγνομένου ταῦτα, ἅπερ ἐμιμεῖτο· ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν ὀρχουμένοις πρόσεστιν. ἴδοις τ' ἂν οὖν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐτὸν [b]) καιρὸν ὠκέως διαλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμουμένους τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἔμπουσαν [c]) τὴν ἐς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδόσθαι. Ἐπὶ τούτοις δίκαιον, μηδὲ 20
τῆς Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ εὐγενέστατοι αὐτῶν τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἄρει, οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρχοῦνται σεμνοτάτην τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτην. Βιθυνὸς δὲ μῦθος καὶ οὗτος, οὐ πάνυ τῶν Ἰταλιωτικῶν [d]) ἀλλότριος, (οἳ) [e]) τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμι- 21

b) αὐτὸν] αὐτῶν conj. *Seager.* reddens: *prout tempora, occasiones, ab illis postulant.* Quod, non video, qua ex parte vulgatae rationi praestet. c) Ἔμπουσαν] „Ἐμπούσσαν W." d) Ἰταλιώτικῶν] Ἰταλικῶν Gorl. e) οἳ] cum *Schaef.* ad *L. Bos* p. 635. suspectum potius habeo, quam ut cum *So-*

rem quendam fuisse, dicere, virum imitandi facultate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, et mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur, et celeritatem ignis motus vehementia, et leonis feritatem, et pardalis iracundiam, et agitationem arboris, et quidquid denique vellet. Sed fabula *ea parte rem* assumens, qua erat admirabilior, naturam ejus narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur. Quod his etiam, qui nunc saltant, inest. Videas enim illos eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Protea. Conjicere licet, Empusam etiam illam, in sexcentas species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse traditam. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivione praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Salii vocantur, quae sacerdotii appellatio est, Deorum bellicosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque. Bithyna autem fabula et ista est, ab Italicis non multum

p. 280. στὴν, τῶν Τιτάνων, οἶμαι, ἕνα, ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένων [f]), τὸ [g]) ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν Ἄρη [h]), παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικὸν, μὴ πρότερον ὁπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἀπειργάσατο· καὶ ἐπὶ τούτῳ καὶ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἥρας ἐγένετο, δεκάτην ἀεὶ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου περιγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν.

22 Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ περιμένειν ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὄρχησις ἐκεῖνα πάντα ἦν. τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων [i]) ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος, καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὑτῶν [k]) ἑκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυῤῥηνοὺς [l]) καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο. Ὥρα, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ᾖ,

p. 281. 23

lano, *Gesnero* et *Reitzio* φασι vel suppleam, vel excidisse credam. f) πεποιημένων] „Sic J. πεποιημένον reliquae et M.“ *Πεπονημένον* conj. *Gron.* superflua. g) τὸ] „An τὰ; *Solanus.*“ Sic vere Gorl. habet, sed perperam. Vid. omnino de omni loco Adnot. h) Ἄρη] „*Ἄρην Fl.* Nihil mutant cett. nec M.“ i) γενικωτάτων] „Sic M. et Edd. praeter B. 2. (et Z.) quae γεννικωτ.“ k) ἀφ' αὑτῶν] Sic A. 1. *Reitz.* et *Bip.* ἀφ' αὐτῶν A. 2. et *Schm.* casu forsan in utraque. Sed ἀπ' αὐτῶν B. 1. et Z. l) Τυῤῥηνοὺς] ὃς Τυῤῥηνοὺς Zoïl. male.

abhorrens, (quae *vitant*,) Priapum, bellatorem genium, Titanum puto unum aut Dactylorum Idaeorum, disciplinam vibrandi arma professorum, acceptum a Junone Martem, puerum illum quidem adhuc, sed durum et supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Junone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet. Dionysiaca enim et Bacchica non puto te exspectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis et Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos et Indos et Lydos domuit, et gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit. Quae cum ita sint, vir admirabilis, vide, ne impium sit accusare studium divinum simul, et my-

παρηγορεῖν ἐπιτηδεύματος θείου τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοῖς θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐτῶν δρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ παιδιὰν [m]) ὠφέλιμον παρεχομένου. θαυμάζω δέ σου κἀκεῖνο, εἰδὼς Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε, (αὖθις γὰρ ἐπὶ τοὺς ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὅμηρος τὰ ἥδιστα [n]) καὶ κάλλιστα καταλέγων, ὕπνον, καὶ φιλότητα, καὶ μολπήν, καὶ ὄρχησιν, μόνην ταύτην [o]) ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νὴ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅπερ ἀμφότερα τῇ ὀρχηστικῇ πρόσεστι, καὶ αὐδὴ γλυκερὰ, καὶ ὀρχηθμὸς [p]) ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾶσθαι ἐπινοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως: p. 281. *Hom.* Il. XIII, 636.

Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε Θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν τε [q]), καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. p. 282. *Hom.* Il. XIII, 730. et Od. I, 421.

m) παιδιὰν] „παιδειὰν" Sic dedi ex Codd. M. P. *Exc. Fl.* et B. 2. (nec non B. 1. et 3.) παιδιὰν habebant Edd. ceterae." Veram lectionem restituimus, quamquam non praeeunte *Schmiedero*, qui παιδείαν scripsit, probatiore saltem accentu. n) ἥδιστα] „ἥδιστα male J." o) μόνην ταύτην] ταύτην μόναν 3011. prave. p) ὀρχηθμὸς] „Sic restitui pro ὀρχησμὸς, quod omnes Edd. obsidebat." q) ὀρχηστύν τε] „ὀρχηστὴν τε male Edd. J. *Par.* et cett. omnes, praeter S. et *Amst.* quae recte ὀρχηστύν τε, quod confirmant Codd. M. P. L."

sticum, et a tot Diis cultum, et illorum honori exercitum, et tantam delectationem simul, et utilem lusum praebens. Miror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Hesiodi inprimis norim, (rursus enim ad poëtas redeo) quomodo contradicere illis audeas, saltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus suavissima et pulcherrima dum enarrat, *somnum*, et *amorem*, et *cantum*, et *saltationem*, solam hanc nominavit *reprehensionis expertem*, qui etiam suavitatem suo testimonio cantui tribuat; quorum utrumque sane saltatoriae adest, cum cantus dulcis, tum saltatio reprehensionis expers, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rursus alia parte poëscos:

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,
Hunc alium choreaeque, et cantus amabilis ornat.

p. 282. ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ μετ' ὀρχήσεως ᾠδὴ [r]), καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διῃρηκὼς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθεικέναι. Ὁ δὲ Ἡσίοδος, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔφθεν εὐθὺς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγεῖται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ[s] ἁπαλοῖσιν [t]) ὀρχεῦνται [u]), ταῦ πατρὸς τὸν βωμὸν περιχορεύουσαι. ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς τὴν ὀρχηστικήν. Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, (εἰ γῇ πιστευτέον ταῦτα περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ,) οὐ μόνον p. 283. ἐπῄνει τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἠξίου, μέγιστον νέμων [v]) εὐρυθμίᾳ, καὶ εὐμουσίᾳ, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνῃ τοῦ κινουμένου, καὶ οὐκ ἠδεῖτο γέρων ἀνὴρ, ἓν τῶν σπουδαιοτάτων μαθημάτων καὶ ταῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἔμελλέ γε ἐκεῖνος περὶ ὀρχηστικὴν οὐ μετρίως σπουδάσεσθαι, ὅς γε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ὤκνει [x]) μανθάνειν, ἀλλὰ καὶ

r) ᾠδὴ] ἀοιδὴ Gorl. s) ἁπαλοῖσιν] ἀπαλοῖσιν leni spiritu A. 2. t) ὀρχεῦνται] „ὀρχοῦνται *Par.*“ u) νέμων] ἀπονέμων 3011, quod recipiendum censet *Bel.* At cf. Quom. Hist. Conscr. c. 41. x) ὤκνει] „ὀκνεῖ W. male.

Amabilis enim res vera cantus cum chorea, et donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum et pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse. Hesiodus vero, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltant,
Et patris circum ductant altare choreas,

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumeliose de saltatoria loqueris. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium putabat, qui plurimum tribueret concinnitati, et musicae venustati, et numerosis motibus, et decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum senem, qui nempe disciplinam hanc quoque maxime seriam putaret. Nec mediocriter ille circa saltatoriam elaboraturus erat,

εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐληπρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ' ἑταίρας p. 283.
γυναικὸς οὐκ ἀπηξίου ἀκροᾶσθαί τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας. καίτοι ἐκεῖνος ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα τότε x) τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω εἰς τοσοῦτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ἐπὶ μέγιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεᾶτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν ἐκεῖνός γε ἀφέμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ αὐτοῦ y) ἐδίδαξατο. Δοκεῖς δέ μοι, ὅταν κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ἐπαινῇς, 26
ἐπιλελῆσθαι, ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων ὀρχήσεως ἴδιόν τι εἰδός ἐστιν, οἷον τραγικὴ a) μὲν, ἡ Ἐμμέλεια, κωμῳδικὴ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτης b), Σικιννίδος προσλαμβανο- p. 284.
μένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετίμησας τῆς ὀρχήσεως τὴν τραγῳδίαν καὶ τὴν c) κωμῳδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦτα, καὶ διὰ τοῦτο d) σεμνὰ προσεικών· φέρε νῦν, ἀντεξετάσωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν, καίτοι τὸν μὲν αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν·

y) τότε] „Hoc inserui ex W. deerat enim in Edd.“ x) αὐτοῦ] „Sic recte *Fl. H. Par.* αὐτοῦ male J.“ a) τραγικὴ] „τραγικὴ et κωμῳδικὴ *Fl.* Nil variant cett. nec M.“ b) τρίτης] „ex P. restitui. *Τρίτη* Edd. male.“ c) τὴν] „Articulus abest ab W.“ d) διὰ τοῦτο] „διατοῦτο uno verbo *Ald.*“ Et utraque quidem sic, ut solent.

qui parva etiam impigre disceret, quin tibicinarum scholas frequentaret, et a meretrice Aspasia gravem quiddam audire non dedignaretur. Quamquam ille nascentem demum videbat artem, et nondum ad tantam pulchritudinem *quasi* articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidisset, qui nunc ad summum eam *fastigium* evexerunt, omnibus ille, bene novi, relictis, soli huic spectaculo advertisset animum, nec prius quidquam pueros doceri iussisset. Videris autem mihi, cum Comoediam laudas et Tragoediam, oblitus esse, etiam in unaquaque illarum suum quoddam saltationis genus inesse, nempe Tragicae *poësi* eam, quae Emmeleia vocatur, Comicae autem Cordacem: interdum vero tertium quoque, assumta Sicinnide. Cum vero in principio etiam praetuleris saltationi Tragoediam et Comoediam, et illos in circulis tibicines, et citharoedorum artem, quae certaminis materiem, et ob id ipsum honesta, appellares: age jam componamus unumquodque eorum cum saltatione. Quamquam tibiam citha-

p. 284. 27 μέρη γὰρ τῆς τοῦ ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα. Τὴν τραγῳδίαν δέ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος πρώτου e) καταμάθωμεν, οἷα ἐστὶν f), ὡς εἰδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄῤῥυθμον g) ἡσκημένος h) ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος, καὶ στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατάς· ἐῶ λέγειν πρωστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετὴν καὶ
p. 285. ἐπιτεχνητὴν παχύτητα προσκοιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἡ ἀῤῥυθμία i) ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγχοιτο· εἶτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν k) καὶ κατακλῶν, ἐνίοτε καὶ περιᾴδων τὰ ἰαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἴσχιστον, μελῳδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν· τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε προπολλοῦ l) ποτε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχη τις, ἢ Ἑκάβη ἐστὶ, φορητὸς ἡ ᾠδή. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῳδῇ, ἐπιλαθόμε-

e) πρώτου] „Sic J. *Ald.* H. *Fl. Par.* πρῶτον J. *Pell.*" f) οἷα ἐστιν] οἷά ἐστιν B. g. οἷά ἐστιν A. 2. g) ἄῤῥυθμον] ἄρυθμον 3011. h) ἡσκημένος] „ἐσχηματισμένος *J. Pell.*" ἠχημένος conj. *Reitz.* i) ἀῤῥυθμία] ἀρυθμία 3011. k) ἀνακλῶν] ἀνακαλῶν 3011. mendose. l) προπολλοῦ] Sic A. 1. 2. *Reitz.* et recentt. sed παὸ πολλοῦ duabus vocibus B. 1. et 3.

tamque, si videtur, praetermittamus: partes enim istae quoque ministerii saltatoris. Tragoediam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplemur. Quam odiosum simul et terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis invectus altis, personam impositam gerens, quae ultra caput emineat, et os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores, omitto dicere, antepectoralia, et anteventralia, adsciticiam et artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: deinde intra personam ipse clamans, nunc sublata nunc demissa voce et fracta, nunc circumducta, canens jambicos versus, et, quod turpissimum est, ad modos praescriptos cantans *alienas* calamitates, et solus se vocis auctorem praestans; reliqua enim poëtae, qui olim fuere, curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba est, *quae agitur*, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus *in scenam* ipse Hercules solus canit, oblitus sui, nec leoninam reveritus, ne-

νος αὐτοῦ, καὶ μήτε τὴν λεοντῆν [m]) αἰδεσθεὶς, μήτε τὸ ῥόπα- p. 285.
λον, ὃ περίκειται, σολοικίαν εὖ φρονῶν εἰκότως φαίη ἂν τις
τὸ πρᾶγμα. Καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, τὸ 28
ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας, ποινὸν τοῦτο καὶ τῆς τρα-
γῳδίας καὶ τῆς κωμῳδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλείους γοῦν ἐν
αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. Ἡ κωμῳδία δὲ καὶ τῶν 29
προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ [n]) p. 286.
νενόμικεν [o]), οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ Μαγείρων πρόσωπα.
τὸ δὲ τοῦ ὀρχηστοῦ σχῆμα ὡς μὲν κόσμιον καὶ εὐπρεπὲς, οὐκ
ἐμὲ χρὴ λέγειν· δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσ-
ωπον αὐτό, ὡς κάλλιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι ἐοικὸς,
οὐ πεχηνὸς δὲ, ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς
τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ βοῶντας. Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ [p]) καὶ ᾖδον 30
καὶ ὠρχοῦντο· εἶτ' ἐπειδὴ κινουμένων [q]) τὸ ἄσθμα τὴν ᾠδὴν
ἐπενάραττεν [r]), ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπᾴδειν. Αἴ 31

m) λεοντῆν] λεοντὴν B. 1. et 3. λεοντῆν cett. Edd. n) αὐτῇ] „Nil mutant Edd. vett.“ Αὐτῆς scilicet voluerat *Guyet.* o) νενόμικεν] „Hoc ex W. restituit *Solanus*: νενέμηκεν Edd. priores.“ p) αὐτοὶ] οἱ αὐτοὶ conj. *Seager.* bene quidem, sed sine caussa cogente. q) κινουμένων] „κινόμενον *Fl.* At vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P.“ r) ἐπενάραττεν] Nihil mutare M. [S. J. H. N. et *Par.* notat *Solanus.*“ Gorl. ἐπετάραττεν. At cf. Diall. Mortt. II, 1. et Catapl. c. 19.

que clavam, quibus indutus est, soloecismum eam rem prudens merito vocaverit. Rursus enim, quod reprehendebas saltatoriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune Tragoediae pariter et Comoediae crimen fuerit; plures enim viris in utraque mulieres. Comoedia vero ridiculas sibi personas ipsas quoque, ut partem delectationis attribuit, quales sunt Davorum et Tibiorum et coquorum personae. Contra saltatoris habitus, quam ornatus et decorus sit, non opus est, uti dicam. Manifesta enim sunt ista his, qui coeci non sunt. Persona autem ipsa ut pulcherrima est, et subjectae actioni apta! non hians, ut ille, sed clauso ore: nam multos habet pro se clamantes. Etenim olim iidem canebant saltabantque; deinde cum moventium se spiritus difficilius commeans turbaret cantum, commodius visum est, alios illis succinere. Caeterum argumenta utrisque communia, neque differunt

p. 286. δὲ ὑποθέσεις καιναὶ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδέν τι διακεκραμέναι
τῶν τραγικῶν αἱ ὀρχηστικαὶ, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὗται, καὶ
32 πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι. Εἰ δὲ μὴ
ἐναγώνιος ἡ ὄρχησις, ἐκείνην φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι
τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε
εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐῶ λέγειν, ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, τοῦ [s])
Χαλκιδικοῦ γένους ἡ ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα,
33 τῷ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι προστέθεικεν [t]). Ἐθέλω δέ σοι ἐνταῦθα
p. 287. ἤδη ἀπολογήσασθαι ὑπὲρ τῶν παραλελειμμένων τῷ λόγῳ,
παμπόλλων ὄντων, ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας [u]) παρά-
σχωμαι [x]). οὐ γάρ με λέληθεν, ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ
ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς γραφῆς
ἐποιήσαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἴδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνό-
ματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἑκάστη, καὶ ὑφ' ὅτου
εὑρέθη, πολυμαθείας [y]) ταύτην ἐπίδειξιν ἡγούμενοι παρέξειν.
ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τὴν περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν

s) εοῦ] „abest a *Fl.*" t) προστέθεικεν] „προστέθηκεν *Fl.*" u) ἀμαθίας] „Sic esse in J. *Fl.* H. notat *Solanus.* Sed et *Par.* aliaeque sic habent. Forsan quaesivit, num quae ἀμαθίας haberent, ut mox." x) παράσχωμαι] „M. recte oum. Edd. sed J. male παράσχομαι." y) πολυμαθείας] „Sie jam Edd. J. *Fl.* H. *Par.* etc. πολυμαθίας W."

a Tragicis saltatoria, nisi quod haec majorem varietatem habent, et plus doctrinae, et mille mutationes. Si vero certaminum publicorum materia non est saltatio, ejus rei hanc ajo esse caussam, quod praesidibus certaminum major res videtur atque honestior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praestantissima, etiam hoc, quasi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud se aguntur, adjecit. Volo autem hic tibi jam caussam dicere pro his, quae in oratione mea, et multa quidem, praetermisi, ne ignorantiae aut inscitiae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos, de saltatione qui scriberent, majorem scriptionum suarum partem in eo consumsisse, ut omnes saltationis species percurrerent, et nomina illarum recenserent, et quae esset unaquaeque, et a quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae demonstrationem exhibituros. Ego vero inprimis ambitiosum circa ta-

τε, καὶ ὀφιμαθῆ [z]), καὶ ἀμαυτῷ ἄκαιρον οἶομαι εἶναι, καὶ p. 287.
διὰ τοῦτο παρίημι. Ἔπειτα δὲ κἀκεῖνό σε ἀξιῶ ἐννοεῖν καὶ 34
μεμνῆσθαι, ὅτι μοι νῦν οὐ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειται γενεαλογεῖν, οὐδὲ τοῦτον [a]) τὸν σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνόματα καταριθμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων ἐπεμνήσθην τὰς γενικωτέρας [b]) αὐτῶν προχειρισάμενος. ἀλλὰ τό γε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τοῦ λόγου, τοῦτό ἐστι, τὴν νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, καὶ δεῖξαι, ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα περιλαβοῦσα [c]) ἔχει, οὐ πάλαι ἀρξαμένη εἰς τοσοῦτον κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μά- p. 288.
λιστα. εἰ μὲν γὰρ πρῶται ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ῥίζαι καὶ θεμέλιοι [d]) τῆς ὀρχήσεως ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸν τελεώτατον καρπόν, ὅπερ [e]) νῦν μάλιστα εἰς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται [f]), τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ θερμαϋσιῤῥίζειν [g]), καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ

z) ο ψ ι μ α θ ῆ] ἀψιμαθῆ 3011. mendose. a) τ ο ῦ τ ο ν] τοῦτο B. 3. per errorem. b) γ ε ν ι κ ω τ έ ρ α ς] „Sic Edd. plerae que et M. *γεννικωτ. Par.* et B. 2.“ Sic et B. 1. et 3. c) π ε ρ ι λ α β ο ῦ σ α] παραλαβοῦσα male 3011. d) θ ε μ έ λ ι ο ι] „Θεμέλια L. Prius habent Edd.“ *Θεμέλια* 3011. quod magis probatur *Belino*, injuria. Cf. Alex. c. 10. e. a. e) ὅ π ε ρ] „L. recte. Ὅσπερ Edd. cum Codd. M. P. male, si sequens τοῦτο spectes.“ Ὥσπερ B. 1. sola, prave. f) ἀ π ο τ ε τ έ λ ε σ τ α ι] ἀποστέλλεται 3011. minus bene. g) θ ε ρ-

lia studium ineptum, et hominis seri studiorum, et mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto. Deinde vero illud etiam te cogitare et meminisse jubeo, mihi jam non propositum hoc esse, ut uniuscujusque saltationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum a me constitutum, enumerare saltationum nomina, praeter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum summa earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis libri haec est, laudare saltationem, ut nunc constituta est, atque ostendere, quantum illa delectationis et utilitatis complexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudinis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante. Nam primae illae quasi radices quaedam et fundamenta erant saltationis: sed florem illius, et perfectissimum fructum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso, quid sit Thermaystrida vel gruem saltare, et

p. 288. ἄλλα, ὡς μηδὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσῆκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύγιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικὸν, μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα, ὑπ' ἀγνοίας παρέλιπον [h]), ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ μέν τινα εἴδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, διαιρῶν αὐτὰ ἔς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύνων αὐτῶν τὰ [i]) ἀσχημονέστερα, προτιμῶν δὲ
65 καὶ θαυμάζων θάτερα [k]). Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα. τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνειν τὸν λόγον, ἀπειρόκαλον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρή, καὶ ὅπως δεῖ ἠσκῆ-
p. 289. σθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ ἔργον, ἤδη σοι δίειμι, ὡς μάθῃς, οὐ τῶν ῥᾳδίων καὶ τῶν εὐμεταχειρίστων οὖσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παιδεύσεως ἐς τὸ ἀκράτατον ἀφικνουμένην, οὐ μουσικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥυθμικῆς, καὶ γεωμετρικῆς [l]), καὶ τῆς σῆς φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς τε φυ-

μαθσπολίξειν] „περμ. male J. Reete ceterae per θ cum Codd. M." h) παρέλιπον] „παρέλειπον W." i) τὰ] „deest in S. adest in cett. et W." k) θάτερα] „θέατρα W. male." l) γεωμετρικῆς] „μετρικῆς W."

reliqua, quae nihil jam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phrygium saltationis genus, violentum illud et in ebriorum conviviis exerceri solitum, rusticorum saepe ad tibicinae cantum saltantium saltus vehementes et laboriosos, qui nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia quadam praetermisi; verum quod haec talia nihil cum hodierna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus, quaedam hujus genera laudat, quaedam vero plane rejicit, dividens illa ipsa in delectationem et utilitatem, et removens inde indecora, praeferens autem et admiratione prosequens altera. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit. Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo exercitatus esse debeat, et quae didicisse, et quibus rebus confirmare opus suum, jam tibi enarro, uti discas, non inter faciles et leves tractatu esse hanc artem, sed ad summum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae modo, sed rhyth-

σικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς, τὴν γὰρ διαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν p. 289.
ἄκαιρον αὐτῇ [m]) νενόμικεν. οὐ μὴν οὐδὲ ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἤθους τε καὶ πάθους ἐπιδεικτική ἐστιν, ὧν [n]) καὶ οἱ ῥήτορες γλίχονται. οὐκ ἀπήλλακται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμουμένη φαίνεται, ὡς μηδὲν ἀμείνω μήτε Φειδίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι δοκεῖν. Πρὸ 36
πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς Πολύμνειαν [o])
ἵλεων ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ μεμνῆσθαι πειρᾶται ἁπάντων.
κατὰ γάρ τοι τὸν Ὁμηρικὸν Κάλχαντα τὸν ὀρχηστὴν εἰδέναι Hom.
χρὴ [τά τ' ἐόντα [p]), τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἔοντα,] ὡς μη- Il. I, 70.
δὲν αὐτὸν διαλανθάνειν [q]), ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴν μνήμην
αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητική τίς
ἐστιν ἐπιστήμη, καὶ δεικτική, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγο- p. 290.
ρευτική, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστική. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδί-

m) αὐτῇ] „Ita cum J. etiam habere *Fl.* et H. notat *Solanus.*" n) ὧν] „De hoc idem notavit." o) *Πολύμνειαν*] „*Πόλύμνιαν*] *Πολύμνειαν* M. Nihil mutant Edd." Praefixit huic notae *Reitzius* nomen *Πολύμνιαν*, quum in textu tamen ediderit cum Edd. omnibus *Πολύμνειαν*. Quid ergo sibi voluit? Nisi fallor, indicare voluit, M. legere *Πολύμνιαν*, Edd. vero *Πολύμνειαν*. Festinando autem a vero deflexit. p) *τά τ' ἐόντα*] „Sic M. Vulgo Edd. *τά τε ὄντα.*" q) *διαλανθάνειν*] *διαλαθεῖν* Solan.

micae etiam, et geometricae, et philosophiae illius tuae maxime, tum naturalis, tum moralis, nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi putavit. Verum ab oratoria non removit se, sed hujus quoque partem sibi vindicavit, in quantum mores atque affectus declaret, cujus rei etiam oratores cupidi sunt. Neque vero abhorret a pictura et plastice, sed harum artium concinnitatem inprimis imitari deprehenditur, ut nihilo melior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur. Ante omnia vero Mnemosynen ejusque Polymneian filiam propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat omnium. More enim Homerici illius Calchantis scire oportet saltatorem *omnia, quae sunt, et quae fient, quaeque fuere*, ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum et propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique, et cogitata proferendi, et obscu-

p. 290. δης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ
Thucyd. τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γνῶναί τε τὰ
II, 60. δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτά [r]). ἑρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφή-
37 νειαν τῶν σχημάτων λέγω. Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστίν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθὺς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τῶν κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι περιωρίσθω ἡμῖν ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμάθεια, καὶ τὰ διὰ μέσου μάλιστα ἑστῶ, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γονὰς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἁπάτην, λίθου ὑποβολὴν [s]), Κρόνου δεσμὰ, τὸν τῶν
p. 291. τριῶν Ἀδελφῶν κλῆρον. Εἶτα ἑξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν,
38 πυρὸς κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως πόλασιν, Ἔρωτος ἰσχὺν ἑκατέρου [t]) καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὑρισκόμενον πτῆσει τῶν ἀετῶν.
39 Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ τούτου [u]) τοῦ

r) αὐτὰ] „Thucyd. ταῦτα male. Solanus." Cf. Adnot. s) ὑποβολὴν] ἀποβολὴν 3011. mendose. t) ἑκατέρου] ἀμφοτέρου idem, probante temere Belino. u) ἐπὶ τούτου]

ra declarandi: et quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, et explicare. Explicationem autem nunc dico claram uniuscujusque habitus expressionem. Apparatus omnis hujus operis antiqua historia est, ut praedixi, et prompta illius tum memoria, tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao et prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interjecta sunt, Caeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Jovis nativitatem, fraudem Rheae, subjectumque lapidem, Saturni vincula, fratrum trium sortem. Tum deinceps Gigantum seditionem, ignem furto subductum, homines formatos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et post ista Deli *insulae sublatos* errores, et Latonae partum, et Pythonem sublatum, Tityi insidias, mediumque telluris *locum* volatu aquilarum deprehensum. Deu-

βίου ναυαγίαν, καὶ λάρνακά μίαν λείψανον τοῦ ἀνθρωπείου γένους [x]) φυλάττουσαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώπους πάλιν· εἶτα Ἰάκχου [y]) σπαραγμὸν, καὶ Ἥρας δόλον, καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας τὰς γονὰς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα περὶ Ἡφαίστου [z]), καὶ Ἐριχθονίου, καὶ τὴν ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττικῆς, καὶ Ἁλιρρόθιον [a]), καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίσιν, καὶ ὅλως, τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν. Ἐξαιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὕρεσιν, καὶ Κελεοῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου ἀμπελουργίαν, καὶ τὴν Ἠριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως, καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὖθις εἰς Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς Πανδίονος [b]), ἃ τε ἐν Θράκῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα ὁ Ἀπάμας [c]), καὶ ἡ Φυλλὶς, καὶ ἡ προτέρα δὲ τῆς Ἑλένης ἁρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν, καὶ p. 291. 40 p. 292.

ἐκ' ἐκείνου Gorl. x) γένους] γένου vitiose A. r. et 2. γένους recte cett. y) Ἰάχχου] „scripsi ex W. Ἰάχου male Edd. J. Fl. H. B. 2. Par. S.“ z) ὅσα Ἡφαίστου] „Sine περὶ Edd. etiam Fl. J. H. Par.“ Sic Reitz. sed cum περὶ Bip. et Schm. praeeunte Cod. 3011. a) Ἁλιρρόθιον] „Edd. priores ἁλιῤῥ. minore α.“ b) Πανδίονος] Πανδίωνος B. 1. et 3. rectius reliquae. c) Ἀκάμας] „Nil mutant Edd. et M.“

calionem super haec, et magnum hoc vivente saeculi naufragium, et arcam unam reliquias humani generis servantem, et *enatos* rursus ex lapidibus homines. Tum Iacchum laceratum, et Junonis dolum, et combustam Semelen, et utramque Dionysi nativitatem, et quaecunque *traduntur* de Minerva, et de Vulcano, et Erichthonio, et contentionem de Attica, et *interfectum a Marte* Halirrhothium, et primum *de ea re* in Areopago judicium, et Atticam in universum mythologiam. Praeter caetera vero errorem Cereris, inventamque Liberam, et Celei hospitium, et agriculturam Triptolemi, et vineam ab Icario cultam, et calamitatem Erigones, et quaecunque de Borea, et de Oreithyia, et Theseo, et Aegeo *narrantur*. Ad haec receptionem Medeae, et rursus fugam ad Persas, et Erechthei filias, et Pandionis, quae in Thracia vel passae sunt, vel fecerunt. Postea *tenendi sunt* Acamas et Phyllis, et prior

p. 292. τὸ Ἱππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος. Ἀττικὰ γὰρ
καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν τὰ Ἀθηναίων, ὀλί-
γα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν τῶν παραλελειμμένων
41 διῆλθον. Ἐξῆς δὲ τὰ [d]) Μέγαρα, καὶ Νῖσος, καὶ Σκύλλα [e]),
καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνωος πόρος [f]), καὶ περὶ
τὴν εὐεργέτιν [g]) ἀχαριστία. οἷς ἑξῆς ὁ Κιθαιρών, καὶ τὰ Θη-
βαίων, καὶ τὰ Λαβδακιδῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ
p. 293. βοὸς ὄκλασις, καὶ ὄφεως ὀδόντες, καὶ Σπαρτῶν [h]) ἀνάδοσις,
καὶ αὖθις τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς
λύραν τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς
αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει σιγή,
καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδίποδος, καὶ
Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄθλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ ἡ τῶν παίδων
42 φαγή. Εἶθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη μύθων, τὴν Γλαύ-
κην καὶ τὸν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ αὐτῶν τὸν Βελλεροφόν-
την καὶ τὴν Σθενέβοιαν [i]), καὶ Ἥλιου μάχην, καὶ Ποσει-

d) τὰ] „Sic recte W. deerat enim τὰ in Edd.“ e) Σκύλλα] „Σκύλα W.“ f) πόρος] „Nil mutant Edd. nec M. πόθος vult *Graev.*“ φόρος, vel potius στόλος, conj. *Seager.* g) εὐεργέτιν] „Sic recte M. J. *Fl. Par.* S. εὐεργέτην male H. et B. 2.“ Sic et B. 1. et 3. sed legitime A. 1. et 2. h) Σπαρτῶν] „Sic *Par.* recte. σπαρτῶν minore a plurimae.“ Excepta etiam B. 1. et 3. i) Σθενέβοιαν] Στεν. B. 1.

Helenae raptus, et Dioscurorum contra urbem expeditio, et quae acciderunt Hippolyto, et Heraclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane speciminis ergo de multis omissis retuli. Deinde *occurrunt* Megara, et Nisus, et Scylla, et cincinnus purpureus, et profectio Minois, ingratusque adversus bene de se meritam animus: post quae sequuntur Cithaeron, et Thebanorum Labdacidarumque res, et Cadmi peregrinatio, et bos procumbens, et dentes serpentis, et Spartorum exortus, ac rursus Cadmi in serpentem mutatio, et aedificatio *Amphionis* ad lyram, et furor structoris, et uxoris illius Niobes magniloquentia, et in luctu silentium, et Penthei, et Actaeonis, et Oedipi res, et Hercules suis cum laboribus omnibus, et liberorum *illius* caedes. Tum Corinthus plena et ipsa fabularum, quae Glaucen habeat et Creontem, et ante hos Bellerophontem et Stheneboeam, et Solis atque Neptuni

δεῖνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθάμαντος μανίαν, καὶ τῶν Νε- P. 293.
φέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν διαίριον [k]) φυγήν, Ἰνοῦς
καὶ Μελικέρτου ὑποδοχήν. Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ 43
Μυκήνας, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἶναχος, καὶ Ἰώ,
καὶ ὁ φρουρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ
Ἀερόπη, καὶ τὸ χρυσοῦν ἀρνίον [l]), καὶ Πελοπείας [m]) γάμος; p. 294.
καὶ Ἀγαμέμνονος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία. καὶ
ἔτι πρὸ τούτων, ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν στρατεία [n]), καὶ ἡ τῶν
φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῖς
χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ Ἀντιγόνης διὰ
ταῦτα, καὶ Μενοικέως, ἀπώλεια. Καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ δὲ, ἡ 44
Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιότατα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύ-
ματα. καὶ πρὸ αὐτῶν εἴσεται τὴν Δανάης παρθένευσιν [o]), καὶ
Περσέως γέννησιν [p]), καὶ τὸν ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἆθλον αὐτῷ

k) διαίριον] „διαπόντιον *Marc.* male. Nihil mutant *Fl. H. J. Par.*" l) ἀρνίον] „δέρας] ἀρνίον W. L. et *Fl.* δέρας cett. et P." Confirmant ἀρνίον 2954. 3011. et Gorl. recepitque, adsentiente *Belino*, *Schmiederus*. m) Πελοπείας] „Πελοπίας W." n) στρατεία] „στρατιὰ P. Vulgatam servant Edd." o) παρθένευσιν] „Sic J. H. *Fl.* et M. διαπαρθένευσιν *Par.* male." Et in reliquis Edd. vett. constanter παρθένευσιν legitur. Nihilominus *Schneiderus* in Lex. Gr. διαπαρθένευσιν ex h. l. affert tanquam veram lectionem, usus, opinor, *Parisina* Ed., cujus solius est ista lectio, per se quidem illa haud improbanda. p) γέννησιν] „Ita dedi ex L. P. γένεσιν Edd. priores."

pugnam: ac post haec Athamantis furorem, et liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino et Melicertam *mari* exceptos. Post haec Pelopidarum res et Mycenae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus, atque Io, ipsiusque Argus custos, et Atreus ac Thyestes, et Aërope, et aureum vellus, et Pelopeiae nuptiae, et caedes Agamemnonis, poena Clytaemnestrae: et ante haec etiam septem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque generorum Adrasti exsulum, oraculumque de illis, et insepulti qui ibi ceciderant, et Antigones propter ista Menoeceique interitus. Et quae in Nemea acciderunt, Hypsipyle et Archemorus, res saltatori memoratu maxime necessariae. Et ante ista sciet custoditam Danaës virginitatem, et natum *ex ea* Perseum, propositumque illi contra Gorgonas certamen; cui domestica etiam illa Aethiopica narratio,

p. 294. προγεγραμμένον q), ᾗ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις. Κασσιέπεια r) καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ Κηφεύς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦτα πίστις. ἀρχαῖα δὲ τὰ Αἰγύπτου καὶ Δαναοῦ εἴσεται, καὶ τὴν ἐπιθαλάμιον ἐπιβουλήν. Οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαιμόνων τοιαῦτα παρέχεται, τὸν Ὑάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὴν ὑπὸ τῷ δίσκῳ τοῦ μειρακίου σφαγήν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγραφήν, καὶ τὴν
p. 295. Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν Διὸς ἐπὶ τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ καὶ τὸν Πάριδος ξενισμὸν, καὶ τὴν Ἑλένης ἁρ-
46 παγὴν, μετὰ τὴν ἐπὶ τῷ μήλῳ κρίσιν. Νομιστέον γὰρ, τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ καὶ τὴν Ἰλιακὴν συνῆφθαι, πολλὴν οὖσαν καὶ πολυπρόσωπον. καθ' ἕκαστον γοῦν τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμα τῇ σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνῆσθαι δεῖ τούτων ἀεὶ, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστοις γεγενημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδοῦς ἔρωτος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τετολμημένα.

q) προγεγραμμένον] „Hoc habent *Ald.* B. 2. H. *Fr. Par.* S. et P. προειρημένον J. *Fl.* et M.“ r) Κασσιέπεια] „Sic recte J. B. 2. H. *Fl. Ald.* et M. Κασσιόπεια Par. S. et *Vorst.*“ Sic et B. 3.

Cassiepeia et Andromeda, et Cepheus, quos astris etiam adnumeravit fides posterior. Illa quoque antiqua sciet de Aegypto et Danao, et illas in nuptiali toro insidias. Non pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum, et rivalem Apollinis Zephyrum, et caedem pueri a disco, et florem ex sanguine, inscriptionemque in illo lugubrem; et excitatum ab inferis Tyndarum, Jovemque propterea iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, et Helenae raptum, post judicium de pomo. Putandum enim, Spartanae historiae Iliacam quoque connexam esse, quae multa est et multarum personarum: de unoquoque enim eorum, qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenae propositus est: et meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quae in reditu cujusque facta sunt, et errorum Aeneae, et Didûs amorum, a quibus non alieni actus circa Orestem, et quae in Scythia heros ille ausus est. Nec abhorrent ab hisce, quae ante gesta sunt, sed co-

οὐκ ἀπῳδὰ δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῆ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, καὶ Ὀδυσσέως [s]) μανία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδύσσειος πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος [t]), καὶ ἡ Αἰόλου τῶν ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς τῶν μνηστήρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων, ἡ κατὰ Παλαμήδους ἐπιβουλή, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργή, καὶ ἡ Αἴαντος μανία, καὶ ἡ θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια. Ἔχει πολλὰς καὶ ἡ Ἦλις ἀφορμὰς [u]) ταῖς ὀρχεῖσθαι πειρωμένοις, τὸν Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρώτους τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ' Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγή, Καλλιστοῦς θηρίωσις, Κενταύρων [x]) παροινία, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλφειοῦ ἔρως, καὶ ὕφαλος [y]) ἀποδημία. Ἀλλὰ κἂν εἰς τὴν Κρήτην ἀφίκῃ τῷ λόγῳ, πάμπολλα κἀπεῖθεν ἡ ὄρχησις ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους ἀμφο- p. 295. 47 p. 296. 48 49

s) Ὀδυσσέως] „καὶ Ὀδυσσέως W.“ Καὶ, quod in Edd. vett. deest, habent etiam 5011. et 2954. unde, *Belino.* suadente, *Schmiederus* inseruit; et nos cum illo. t) Τηλέγονος] „Τηλέγωνος J. Sed reliqq. cum M. recte, ut edidimus.“ u) καὶ ἡ Ἦλις ἀφορμὰς] „καὶ ἠδεῖς ἀφορμὰς *Fl.* καὶ Ἦλις ἀφορμὰς M. Cett. Edd. vulgatam servant cum Cod. P.“ Vulgo erat: ἀφορμὰς καὶ Ἦλις. Sed Gorl. ita plane, ut nos edidimus. x) Κενταύρων] „Κενταύρου *Fl.* Nihil mutant cett. nec P.“ y) ὕφαλος] „Recte ὕφαλος minore *v Fl.* S. *Amst.* Ceterae male Τῦφαλος. Vid. nott.“

gnata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commoratio, furor *simulatus* Ulyssis, Philoctetes destitutus, et tota, in universum, Ulyssea peregrinatio, et Circe, et Telegonus, et Aeoli in ventos potestas, et reliqua ad poenam usque procorum. Et ante haec structae Palamedi insidiae, et Nauplii irae, et furor Ajacis, et alterius *Ajacis* in scopulis interitus. Habet multas occasiones Elis quoque pro saltare conantibus, Oenomaum, Myrtilum, Saturnum, Jovem, primos Olympiorum certatores. Multa quoque circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Callistus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis nativitas, amor Alphei et iter sub mari. Verum etiam in Cretam si commemoratione pergas, multa inde quoque sibi saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, et utrobique Tauros, Labyrinthum, Ariadnen, Phaedram, Androgeon,

p. 296. τέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδνην, τὴν Φαίδραν, τὸν Ἀνδρόγεων, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἴκαρον, τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαν-
p. 297. τικήν, τὸν Τάλω, τὸν χαλκοῦν τῆς Κρήτης περίπολον. Κἂν εἰς
50 Αἰτωλίαν μετέλθῃς, κἀκεῖ πολλὰ ἡ ὄρχησις καταλαμβάνει, τὴν Ἀλθαίαν, τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν δαλὸν [z]), καὶ ποταμοῦ καὶ Ἡρακλέους πάλην, καὶ Σειρήνων γένεσιν, καὶ Ἐχινάδων ἀνάδοσιν [a]), καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. εἶτα Νέσσον καὶ Δηϊανείρας ζηλοτυπίαν, ἐφ' ᾗ τὴν ἐν
51 Οἴτῃ πυράν. Ἔχει καὶ Θρᾴκη πολλὰ τῷ ὀρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τὸν Ὀρφέα [b]), τὸν ἐκείνου σπαραγμόν, καὶ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τὴν ἐπιπλέουσαν τῇ λύρᾳ, καὶ τὸν Αἷμον, καὶ τὴν
52 Ῥοδόπην, καὶ τὴν Λυκούργου κόλασιν. Καὶ Θεσσαλία δὲ ἔτι πλείω παρέχεται, τὸν Πελίαν, τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἄλκησιν, τὸν
p. 298. τῶν πεντήκοντα νέων [c]) στόλον, τὴν Ἀργώ, τὴν λάλον αὐτῆς
53 πρῷραν. Τὰ ἐν Λήμνῳ, τὸν Αἰήτην, τὸν Μηδείας ὄνειρον, τὸν Ἀψύρτου σπαραγμόν [d]), καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ γενόμενα·
54 καὶ μετὰ ταῦτα, τὸν Πρωτεσίλαον καὶ τὴν Λαοδάμειαν. Κἂν

z) δαλὸν] Δαλὸν majore litera Δ in Edd. vett. At vid. Adnott. a) ἀνάδοσιν] „Sic Edd. vett. S. et *Amst.* vero ἀνάδυσιν." Hoc probat *Belinus.* b) Ὀρφέα] „Sic *Fl.* H. *Par.* et M. Ὠρφέα J." c) νέων] „restitutum ex W. *Fl.* et vera conjectura *Leop.* νηῶν enim male Edd. priores." d) σπαραγμὸν] „σπαραγμὸν litera σ minore H. *Par. Fl.* S. etc. recte. At J. male, quasi nomen proprium esset." Sic et *Ald.* utraque.

Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem, Talum illum aeneum per Cretam erronem. Et in Aetoliam si transieris, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam, Meleagrum, Atalantam, *fatalem illum* torrem, Herculis cum fluvio luctam, Sirenum natales, et ortas Echinadas, et furore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nessum et Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta rogum. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria: Orpheum, ejus laniationem, caput illius loquax lyrae innatans; et Haemum, et Rhodopen, et Lycurgi supplicium. Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Jasonem, Alcestin, quinquaginta juvenum classem, Argo, loquacem illius carinam. Ea, quae in Lemno acta sunt, Aeetem, Medeae somnium, laceratum Absyrtum, et gesta in praeternavigando: et post ista Protesilaum et Laoda-

εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῇς, πολλὰ κἀκεῖ δράματα. ἡ γὰρ p. 298.
Σάμος εὐθὺς καὶ τὸ Πολυκράτους πάθος, καὶ τῆς θυγατρὸς
αὐτοῦ μέχρι Περσῶν πλάνη· καὶ τὰ ἔτι ἀρχαιότερα, ἡ τοῦ
Ταντάλου φλυαρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῷ θεῶν ἑστίασις, καὶ ἡ
Πέλοπος κρεουργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὦμος αὐτοῦ. Καὶ ἐν 55
Ἰταλίᾳ δὲ ὁ Ἠριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἴγειροι ἀδελφαὶ
θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι. Εἴσεται δὲ ὁ τοιοῦτος 56
καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν φρουρὸν τῆς χρυσῆς ἀπώρας δρά-
κοντα, καὶ τὸν Ἄτλαντος μόχθον, καὶ τὸν Γηρυόνην, καὶ p. 299.
τὴν ἐξ Ἐρυθείας [e]) ἔλασιν τῶν βοῶν. Οὐκ ἀγνοήσει δὲ καὶ 57
τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἁπάσας, ὅσαι [f]) εἰς δένδρα, ἢ
θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι ἐκ γυναικῶν ἄνδρες
ἐγένοντο, τὸν Καινέα [g]) λέγω, καὶ τὸν Τειρεσίαν, καὶ τοὺς
τοιούτους. Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύῤῥαν, καὶ τὸ [h]) Ἀσσύριον 58
ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦτα εἴσεται· καὶ τὰ νεώτερα
δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐτολμήθη ὑπό τε Ἀντι-
πάτρου [i]), καὶ παρὰ Σελεύκου ἐπὶ τῷ Στρατονίκης ἔρωτι. Τὰ 59

e) Ἐρυθείας] „Ἐρυθίας W. Nihil nostram lectionem mutant J. *Fl.* H. *Par.*“ f) ὅσαι] „Sic J. H. *Fl.* B. 2. *Par.* et M.“ g) *Καινέα*] „*Κενέα* W. male.“ h) τὸ] τὸν B. 5. i) *Ἀντικάτρου*] „*Ἀντιγόνου* marg. A. 1. W.“ *Ἀντιόχου* conj. *Schm.* e Quom. Hist. Conscr. c. 55. praeeunte *Wielandio*. At vid. Adnot.

mian. Et si in Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim enim occurrit Samus et Polycratis calamitas, filiaeque ipsius ad Persas usque error: et antiquiora adhuc, lingua Tantali incontinens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pelops, *redditusque illi* humerus eburneus. In Italia vero Eridanus, et Phaëthon, et sorores illius populi plorantes electri lacrumas. Norit talis etiam Hesperides, et custodem aurei auctumni draconem, et Atlantis laborem, et Geryonem, et boves ex Erytheia abactos. Neque ignorabit fabulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut bestias, aut aves mutatae sunt, et quae ex mulieribus viri factae, Caeneum dico, et Tiresiam, et similes. In Phoenice Myrrham, et Assyrium illum luctum alternum. Haec, inquam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *magnum illud* Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipatro, et a Seleuco amo-

p. 299 γὰρ Αἰγυπτίων μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ἐπιδείξεται, τὸν Ἔπαφον λέγω, καὶ τὸν Ὄσιριν, καὶ τὰς
p. 300. τῶν Θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ, τὰ περὶ τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα ἑαυτὸν k)
60 μετεσκεύασεν. Εἴσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ᾅδου ἅπασαν τραγῳδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστῃ αἰτίας, καὶ τὴν Πειρι-
61 θου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ᾅδου ἑταιρείαν. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλιστα τῆς τραγῳδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάνυ ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξελὼν, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε ποιηταῖς ᾄδειν ἀφεὶς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύναι, καὶ σοὶ προεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προειρημένων, ἅπερ ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἕκαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτεταμιευμένα κεῖσθαι ἀναγκαῖον.
62 Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ κινήμασι τὰ φαινόμενα δείξειν
p. 300. ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅπερ l) καὶ τοῖς ῥήτορσι, σα-
p. 301. φήνειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ

k) ἑαυτὸν] „Sic recte M. L. B. 2. *Par.* S. ἑαυτῶν male J. *Fl.* H." Sic etiam A. 2. et B. 1. sed ἑαυτὸν A. 1. et B. 3. l) ὅπερ] ὥσπερ 2954.

re Stratonices. Aegyptiorum illa occultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam demonstrabit: Epaphum dico, et Osirin, et mutatos in animalia Deos: ante omnia vero amores illorum, ipsiusque adeo Jovis, et in quos se habitus mutaverit. Sciet etiam totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, et singulorum caussas, et Pirithoi atque Thesei ad inferos usque amicitiam. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae ab Homero et Hesiodo, et optimis poëtis et maxime tragicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca sane de multis, vel potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enumeravi praecipua, reliqua tum poëtis canenda relinquens, tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibique ad similitudinem praedictorum invenienda, quae omnia in promtu, et unoquoque tempore jam ante praeparata, et in penu quasi reposita esse saltatori necesse est. Quandoquidem vero imitator est, et motibus ostendere ea, quae canuntur, promittit, opus

δηλοῦσθαι, μηδενὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ', ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικὸς χρησμός, δεῖ τὸν θεώμενον ὄρχησιν, καὶ κωφοῦ συνιέναι, καὶ μὴ λαλέοντος m) (τοῦ ὀρχηστοῦ) ἀκούειν. Ὅ δὴ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοιά σοι κατηγόρει n) τῆς ὀρχηστικῆς, λέγων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν συρίγγων καὶ τῶν κτύπων, πάρεργόν τι τὴν ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, οὐδενὸς αὐτῇ νοῦ προσόντος· τῶν δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένων o), ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπείῳ εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ τερετίσμασι p), καὶ τῇ τῶν ᾀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς κοσμεῖσθαι q) μηδὲν ὂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα. ὁ τότε, κατὰ τὸν Νέρωνα, εὐδοκιμῶν ὀρχηστής, οὐκ ἀσύνετος, ὡς φασιν, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος, ἦν τε ἱστορίας μνήμῃ καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκών, ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστά- p. 301. Herodot. I, 47. 63

m) λαλέοντος] „Et sic cum J. *Fl.* et H. habere M. notat *Solanus*." n) κατηγόρει] „Nihil mutare J. *Fl.* H. B. 2. nec M. notat *idem*. Sed ἐκατηγόρει volebat, male. vid. nott." o) γοητευομένων] „Sic restitutum ex L. P. ut *Jens.* recte conjecit. *Γοητευομένοις* enim Edd. priores et M." p) τερετίσμασι] „τερετίσματι *Fl.* Prius est in aliis et M." q) κοσμεῖσθαι] „κοσμεῖται L. Nil mutant Edd."

est illi, quemadmodum et oratoribus, exercere dilucidatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, declaretur, neque interprete opus habeat: sed, quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis et mutum intelligi, et audire nihil loquentem saltatorem. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse ajunt. Cum enim et ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens, tibiae et fistularum et percussionum accessionem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus insit, fascinatis interim hominibus per ea, quae adjuncta rei sunt, vestem Sericam, et personam deceptem, et tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari *diceret* opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator, qui tum floreret, Neronis temporibus, non imprudens, ut ajunt, sed, si quis alius, et historiae memoria, et motus decentia, praestans, petiit a Demetrio rem

p. 502. τὴν, οἶμαι, τὴν δέησιν, ἰδεῖν ὀρχουμένου, ἔπειτα παρηγορεῖν αὐτοῦ, καὶ ὑπέσχετό γε ἄνευ αὐλοῦ καὶ ᾀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ οὕτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυποῦσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγγείλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος μοιχείαν, Ἥλιον μηνύοντα, καὶ Ἥφαιστον ἐπιβουλεύοντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τήν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὸν Ἄρη σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, ὑποδεδοικότα [r]) δὲ [s]), καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσεστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑπερησθέντα τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τὸν μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γὰρ, καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀνεφθέγξατο, Ἀκούω, ἄνθρωπε, ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δοκεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς
64 λαλεῖν. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἐσμὲν τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον [t]) εἰπεῖν, ὅπερ μέγιστος [u]) ἔπαινος ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἄν. τῶν

r) ὑποδεδοικότα] „ὑποδεδυκάτα W. Nil mutant J. *Fl.* H. *Par.*“ Nec A. 1. 2. B. 1. et 3. s) δὲ] τε conj. *Bel.* qua nihil imprudentius esse potuit. t) γενόμενον] λεγόμενον conj. *Seager*, dictum enim, non factum, a *Luciano* narrari. Quam judicii subtilitatem equidem nec perspicio, nec adeo agnosco. u) μέγιστος] „μέγιστον male B. 2.“ Sic et B. 3.

aequissimam, puto, ut saltantem se videret, deinde accusaret; promisitque, se absque tibia et canticis copiam sui facturum. Idque fecit. Imperato enim *scamilla* pulsantibus et inflantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, Solem indicantem, insidiantem Vulcanum, et vincula utrisque, Veneri ac Marti, injicientem, adstantiumque Deorum unumquemque: et Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero et supplicantem Martem, et quaecunque insunt in hac historia; adeo ut supra modum his, quae fierent, delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim, et maxima voce, *audio*, inquit, *homo, quae facis, non solum video; sed ipsis mihi manibus loqui videris*. Quando vero circa Neronem nostra versatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eodem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem maxima saltatoriae artis laus fuerit. Regii gene-

γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβάρου βασιλικός x) τις ἄνθρωπος καὶ p. 502.
τά τι χρέος ἥκων ὡς τὸν Νέρωνα, ἐθεᾶτο μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ὀρχηστὴν ἐκεῖνον, οὕτω σαφῶς ὀρχούμενον, ὡς, καίτοι μὴ ἐπακούοντα τῶν ᾀδομένων, (ἡμιέλλην γάρ τις ὢν ἐτύγχανε) συνιέναι y) ἅπαντων. καὶ δὴ ἀπιὼν ἤδη ἐς τὴν οἰκίαν z), τοῦ Νέρωνος δεξιουμένου, καὶ, ὅ, τι βούλοιτο, αἰτεῖν κελεύοντος, καὶ δώσειν ὑπισχνουμένου, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δοὺς τὰ μέγιστα εὐφραινεῖς. τοῦ δὲ Νέρωνος ἐρομένου, Τί ἄν σοι χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσαίπους, ἔφη, βαρβάρους ἔχω, οὐχ ὁμογλώττους, καὶ ἑρμηνέων οὐ ῥᾴδιον εὐπορεῖν πρὸς αὐτούς. ἢν οὖν τινας δέωμαι, διανεύων οὗτος ἕκαστά μοι ἑρμηνεύσει. τοσοῦτον ἄρα καθίκετο αὐτοῦ ἡ μίμησις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε a) καὶ σαφὴς φανεῖσα. Ἡ δὲ πλείστη διατρι- 65
βὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ὑπόκρισίς ἐστιν, ὡς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ b) καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας ταύτας μελέτας διεξιοῦσιν. οἶδε c)

x) βασιλικὸς] „Sic J. H. *Fl.* S. B. 2. et M. Leg. *βασιλίσκος*, adscripsit *Solanus*.“ y) συνιέναι] „restitutum ex W. *συνεῖναι* Edd. priores.“ z) οἰκίαν] „Sic esse in J. H. *Fl.* S. et M. notat *Solanus*. Est et in *Par.* aliisque. Quid tum?“ a) τε] τις 2954. b) τὰ αὐτὰ] „ταὐτὰ P.“ c) οἶδε] „Sic Edd. *Fl.* H. *Par.* aliaeque pleraeque. *Οἱ δὲ* J. οἶδεν M.“ *Εἴωθε* conjecit et vertit *Gesn.* *σύνοιδε Valcken.* ad Lenep. Phalar. p. XI. Vid. Adnot.

ris homo de barbaris ad Pontum, qui negotii cujusdam sui caussa ad Neronem venerat, spectabat cum aliis saltatorem illum saltantem ita dilucide, ut, licet ea, quae cantabantur, non assequeretur, semi-Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum jam pararet, Nerone illum complectente, et, quidquid vellet, jubente petere, atque dare pollicente, *Beaveris*, inquit, *si saltatorem illum mihi dederis*. Interrogante autem Nerone, *Quinam tibi utilis ibi esse possit? Accolae*, inquit, *habeo barbaros linguae diversae, et difficile est interpretes ad illos nancisci: si quid igitur opus habuero, hic nutibus suis omnia mihi explicabit.* Adeo in animum illius descenderat imitatio saltationis, quae insignis et dilucida illi videretur. Caeterum maxima occupatio et scopus saltatoriae artis est actionis assimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, et illi maxime, qui eas, quas declamationes vocamus, persequuntur. Scit

p. 303. γοῦν [d]) καὶ ἐν ἐκείνοις μᾶλλον ἐπαινουμένη, τῷ ἰδιάζειν τοῖς
p. 304. ὑποκειμένοις προσώποις, καὶ μὴ ἀπῳδὰ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν
εἰσαγομένων ἀριστέων [e]), ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ
γεωργῶν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἐξαίρετον
66 δείκνυσθαι. Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν ἐπὶ
τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ παρε-
σκευασμένα (τοσούτων γὰρ μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν) ἐζήτει, ἵνα
ὁρῶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ ὑποκρινούμενοι
τὰ λοιπὰ προσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ ἔμαθεν, ὅτι ὁ αὐτὸς [f])
ὑποκρινεῖται [g]), καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάντα, Ἐλελήθεις, ἔφη,
ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἓν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων.
67 ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος. Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν
ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ ἁρμόττοντος σχεδόν.
Theogn. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Πον-
v. 216. τίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων [h]), πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει,
καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα· καὶ δεῖ προσφύντα [i]) τοῖς πράγμασι

d) γο ὖν] γὰρ Gorl. e) ἀριστέων] „Et sic cum J. habere *Fl.* et H. notat *Solanus*." f) ὁ αὐτὸς] „Illud ὁ inserui ex W. aberat enim ab Edd." g) ὑποκρινεῖται] „ὑπερκρινεῖται male erat in *Par.* Recte ὑποκρ. in cett." h) ἴσχων] „ἔχων W. Prius vero J. *Fl.* H. *Par. Ald.* etc." i) προσφύντα] προσφῦντα B. 1. et 5. falso circumflexum.

enim se in illis quoque laudari magis eo, quod similis plane sit personis subjectis, eaque, quae dicuntur, non abhorreant ab his, qui introducuntur, viris fortibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut agricolis; sed in unoquoque horum, quod proprium est, quod eximium, demonstretur. Volo autem tibi etiam alterius barbari de hisce rebus dictum referre. Videns enim quinque personas saltatori paratas, tot nempe partium erat actio, et unum modo videns saltatorem, interrogavit, *Quinam saltaturi et acturi reliquas personas essent?* Cum vero audisset, eundem acturum, et modos praeiturum omnes, *Nesciebam*, inquit, *vir optime, te corpus quidem hoc unum, animas autem multas habere.* Haec barbarus. Non absurde autem Itali saltatorem appellant Pantomimum, [*imitatorem omnium*] ab eo, quod sit fere. Pulchra enim illa quoque poëtica adhortatio, *Fili, beluae in saxis marinae* [Polypi] *modo adhaerens urbes populosque frequenta*, et saltatori necessaria; oportetque rebus adhaerescentem *familiarem* se et *quasi* domesticum unicuique eorum,

συνοικειοῦν ἑαυτὸν ἑκάστῳ τῶν δραμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἦθη p. 304.
καὶ πάθη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὄρχησις ἐπαγγέλλεται,
νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζόμενόν τινα εἰςάγουσα, καὶ
ἄλλον μεμηνότα, καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα p. 305.
μεμετρημένως. τὸ γοῦν παραδοξότατον, τῆς αὐτῆς ἡμέρας
ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμηνὼς, ἄρτι δὲ Ἰνὼ φοβουμένη δείκνυ-
ται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης,
εἶτα Αἴγισθος, ἢ Ἀερόπη· καὶ πάντα ταῦτα εἷς ἄνθρωπός
ἐστι. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου [k]) 68
ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κιθάρα, ἢ
διὰ φωνῆς μελῳδία, ἢ τραγικὴ δραματουργία, ἢ κωμικὴ γελω-
τοποιΐα. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει ξυλλαβών [l])· καὶ ἔνεστι
ποικίλην καὶ παμμιγῆ τὴν παρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν,
σύριγγα, ποδῶν πτύπον, κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐ-
φωνίαν, ᾀδόντων ὁμοφωνίαν. Ἔτι δὲ, τὰ μὲν ἄλλα θανέρου 69
τῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος.
ἐν δὲ τῇ ὀρχήσει ἀμφότερα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας
ἐπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως ἐνέρ-

k) ἑκάστου] „Nihil mutant Edd. nec M. ἕκαστον Graev.“
l) ξυλλαβών] Sic Gorl. συλλαβών in cett. edebatur.

quae aguntur, reddere. Atque in universum, mores atque affectus se demonstraturam, atque actione expressuram, saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc irascentem aliquem inducens, et furentem alium, affectum alium tristitia, et sua unumquodque mensura. Quod enim inprimis admirabile est, eodem die jam quidem Athamas furens, jam perterrita Ino ostenditur: et alias idem est Atreus, ac paullo post Thyestes, tum Aegisthus, aut Aërope, et omnia haec unus homo est. Igitur spectacula quidem reliqua et acroamata, unius cujusdam operis specimen edunt: aut enim tibia est, aut cithara, aut vocis cantus, aut tragica actionis repraesentatio, aut comica risus affectatio. At saltator omnia complexus habet, et licet varium illius et mixtum ex omnibus apparatum videre, tibiam, fistulam, pedum percussionem [*scamillum*], cymbali strepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum. Porro reliqua alterius utrius partis in homine opera sunt, partim animae, partim corporis: at

p. 305. χειραν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν ὀρωμένων, καὶ μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειρισόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει, καὶ ἥξει ἐπὶ τὴν
p. 306. θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέψων ἀπὸ τοῦ θεάτρου. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ ἰδών ποτε ἅπαξ, οὐκ ἐξεπίτηδες ἑστὰς, ὀρχήστην τὰ αὐτοῦ ποιοῦντα, Οἷον με, ἔφη,
70 θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστέρηκεν! Εἰ δ' ἔστιν ἀληθῆ, ἃ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμοειδὲς, ὅταν ὀργιζόμενον ἐπιδείκνυται [m]), τὸ ἐπιθυμητικὸν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηται, τὸ λογιστικὸν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ· τοῦτο μέν γε [n]) ἐν ἅπαντι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ ἁρμὴ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρται. κάλλους δὲ προνοῶν, καὶ τῆς ἐν τοῖς ὀρχήμασιν [o]) εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντος, καὶ μέρος τρίτον [p]) ἡγουμένου τἀγαθοῦ καὶ τοῦτο εἶναι; ἤκουσα δέ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προς-

m) ἐπιδείκνυται] ἐπιδεικνῦται corrigi vult *Struve*. Vid. Adnot. n) μέν γε] „Hanc esse Edd. lectionem et Cod. M. notat *Solanus*." o) ὀρχήμασιν] „De hoc idem notat Idem." p) τρίτον] „*Marcil.* δεύτερον. At nil varietatis invenio."

in saltatione commixta sunt utraque. Nam et intellectus demonstrationem habent, quae ibi fiunt, et corporalis exercitationis efficaciam: maximum autem *est* sapientia in his, quae aguntur, et nihil extra rationem. Lesbonax igitur Mitylenaeus, vir honestus et bonus, manu sapientes vocabat saltatores, atque ad spectacula eorum ibat, tanquam melior e theatro reversurus. Timocrates autem illius magister, cum vidisset semel, non dedita opera adstans, edentem opus suum saltatorem, *Quali*, dixit, *spectaculo philosophiae me verecundia privavit!* Si vera sunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pulchre saltator ostendit: iram, cum irati personam gerit; cupiditatem, cum amantes agit; rationem, cum passionem unamquamque frenis quasi moderatur: quod quidem in unaquaque saltatione, quemadmodum in sensibus tactus, disseminatum est. Pulchritudini vero dum prospicit, et speciei in saltationibus, quid aliud, quam verum esse Aristotelis illud, demonstrat, laudantis pulchritudinem, et

ἐκείνων q)] σιωπῆς, ὅτι καὶ αὕτη r)] Πυθαγορικόν τι δόγμα p. 506
αἰνίττεται. Ἔτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τῶν μὲν ἀ 71
τερπνόν, τῶν δὲ τὸ χρήσιμον ὑπισχνουμένων s)], μόνη ἡ ὄρ-
χησις ἄμφω ἔχει. καὶ πολύ γε τὸ χρήσιμον ἀφελιμώτερον, ὅσῳ
μετὰ τοῦ τερπνοῦ γίγνεται. τόσῳ γὰρ τοῦτο ὁρᾶν ἥδιον, ᾗ
πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ῥεομένους, καὶ παλαίον-
τας ἄλλους ἐν πόνει, οὓς ἡ ὄρχησις πολλάκις ἀσφαλέστερον
ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότερον ἐπιδείκνυται! Τὴν μὲν p. 507.
οὖν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρχησικῆς, καὶ στροφὰς αὐτῆς,
καὶ περιαγωγὰς, καὶ κηδήματα, καὶ ὑπτιασμοὺς, τοῖς μὲν
ἄλλοις τερπνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρῶσι· τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν
αὐτοῖς, ὑγιεινότατα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ
εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, ψαλαττον μὲν τὸ
σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κονφίζον, καὶ εὐχερὲς t)] εἶναι πρὸς
μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε οὐ μικρὰν περιποιοῦν τοῖς
σώμασι. Πῶς οὖν οὐ πάναρμόνιόν τι χρῆμα ἡ ὄρχησις, φὴ 72

q) προσωπείων] προσώπων conj. *Seager.* r) αὕτη] „αὐτὴ] αὕτη W." Sic etiam Gorl. In reliquis minusrecte αὐτὴ. s) ὑπισχνουμένων] „ὑπισχνουμένων *J. Ald.* (1. et 2.) et H. At prius recte cett." t) εὐχερὲς] „εὐχερεῖς *Pell.*"

tertiam hanc quoque boni partem esse dicentis? Audivi etiam, qui juveniliter lasciviret de personarum saltatoriarum silentio, *etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innuit.* Praeterea cum studia alia partim quidem jucunditatem, partim vero utilitatem promittant, sola utrumque habet saltatio. Ac tanto plus prodest utilitas, quatenus cum jucunditate contingit. Quanto enim hoc videre jucundius, quam pugnis contendentes juvenes, et sanguine fluentes, luctantesque alios in pulvere, quos saltatio saepe tutius simul, et formosius repraesentat et jucundius. Contentior ergo ille motus saltatoriae, et conversiones, et circumductiones, et saltus, et resupinati flexus corporis, aliis videntibus jucunda visu accidunt; ipsis vero efficientibus salutberrima. Exercitationum quippe omnium pulcherrimam simul hanc et maxime concinnam esse, equidem dixerim, quae subigat corpus, et flectat, et levius reddat, et ad omnem mutationem expeditum esse doceat, roburque non parvum conciliet. Quidni ergo res an-

p. 307. γουσα μὲν τὴν ψυχήν, ἀκούουσα δὲ καὶ τὸ σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμίᾳ, καὶ κιθάσει, διά τε ὀφθαλμῶν, καὶ ἀκοῆς; εἰ γοῦν φωνῆς εὐμοιρίαν ζητοῖς [u]), ποῦ ἂν ἄλλαχόθι εὕροις, ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ ληκυθώτερον, ἅλις καὶ τούτων ἐν ὀρχήσει ἀπολαῦσαί σοι πάρεστιν [x]). ἐῶ λέγειν, ὡς ἀμείνων τὸ ἦθος; ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, γενήσῃ, ὅταν ὀρᾷς μὲν [y]) τὸ θέατρον μισοῦν μὲν τὰ παπᾶς γιγνόμενα, ἀκοῦσαι δὲ τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ ὅλως, τὰ ἤθη τῶν ὁρώ-
73 των παιδαγωγοῦν. Ὃ δ' ἐστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχηστῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἤδη ἐρῶ· τὸ γὰρ [z]) ἰσχύν τε ἅμα καὶ ὑγρό-
p. 308. τητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως [a]) παράδοξον εἶναί μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ καρτερὸν, καὶ
74 Ἀφροδίτης τὸ ἁβρὸν δεικνύοι. Ἐθέλω δὲ ἤδη καὶ ὑποδεῖξαί σοι τῷ λόγῳ, ὁποῖον χρὴ εἶναι τὸν ἄριστον ὀρχηστὴν ἔν τε

u) ζητοῖς] „ζητεῖς] Sic reddidi *Luciano* ex *F.* et M. ζητοῖς Edd. vulgo.“ At ego reddidi *Luciano* vulgatam lectionem, quae non erat *Reitzio* mutanda. x) πάρεστιν] πρόσεστιν 2954. y) μὲν] „inseruit *Solanus* ex W. aberat ab Edd.“ z) γὰρ] „Restitutum hoc ex L. P. καὶ erat in Edd. prioribus.“ a) ὁμοίως] ὥσπερ ὁμοίως B. 3. mira lectio.

dique conveniens saltatio, animum acuens, exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibias, et cymbala, et canticorum concinnitatem oculos auresque demulcens? Si igitur vocis oblectationem quaeras, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? sive tibiae fistulaeque argutiores sonos; satis etiam his frui in saltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in spectaculo si verseris, cum videas theatrum odisse, quae male fiunt, illacrimare autem his, qui opprimuntur injuria, et in universum mores spectantium regere. Quod autem maxime in saltatoribus laudandum est, illud jam dicam. Quod robori simul et mobilitati membrorum studere hic licet, aeque admirabile mihi videtur, ac si quis eodem momento Herculis robur, et delicatos Veneris motus ostendat. Volo jam illud oratione tibi declarare, qualem esse optimum saltatorem anima pariter et corpore oporteat. Quamquam animae pleraque jam dixi.

ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τῆς μὲν ψυχῆς προεῖπον τὰ πλεῖστα· p. 308
μνημονικόν τε γὰρ, καὶ εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐστοχάσθαι φημὶ δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων, καὶ ᾀσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων διαγνωστικὸν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. Τὸ δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδεί- 75
ξειν μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπαμήκης, μήτε ταπεινὸς, καὶ νανώδης τὴν φύσιν, ἀλλ' ἔμμετρος ἀκριβῶς· οὔτε πολύσαρκος, (ἀπίθανον γάρ,) οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολήν· σκελετώδες γὰρ [b]) τοῦτο, καὶ νεκρικόν. Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ δήμου τινὸς οὐ φαύλου τὰ 76
τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι βοὰς εἰπεῖν. οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς σύφυεστάτη πόλις, καὶ ὄρχησιν μάλιστα πρεσβεύουσα, οὕτως ἐπιτηρεῖ [c]) τῶν λεγομένων, καὶ τῶν γιγνομένων ἕκαστα, ὡς μηδένα μηδὲν αὐτῶν διαλανθάνειν. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελ- p. 309
θόντος καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀγα-

b) γὰρ] „insernit *Solanus*, non addens unde. Deerat in Edd. et M.“ Hoc notaverat *Reitzius*, oculis seductus, ad proxime praecedens γάρ, quod in omnibus Edd. reperi. Hoc alterum vero aberat ab Edd. A. 1. 2. B. 1. 3. nec nego sic quoque ferri posse orationem. c) ἐπιτηρεῖ] „ἐπετήρει *Jens.*“ At vulgatam servant J. *Fl.* H. *Par.* et M.

Nam et memoria praestare, et ingeniosum esse, et prudentem, et acutum in cogitando, et opportunitatibus recte uti oportere illum, ajo: ad haec judicare posse de poëmatibus, et cantica atque modulos optimos dignoscere, et male facta redarguere. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regulam illum jam demonstraturus mihi videor. Neque enim procerus sit nimium, et ultra modum longus, neque humili statura et nano similis; sed justae exactaeque mensurae; neque carnosus, (neque enim probari sic potest,) neque ad excessum usque tenuis, ut sceleton referat aut mortuum. Volo tibi etiam populi cujusdam, non mali ad talia notanda, clamores narrare. Antiochenses enim, ingeniosissima civitas, et maxime saltationem commendans, ita quae dicuntur et fiunt singula observat, ut neminem illorum quidquam effugiat. Parvo enim ingresso saltatore et saltante Hectorem, una voce

p. 309. βόησαν, ὡς [d]) Ἀστυάναξ, Ἕκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτέ δέ ποτε μηλίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος, καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι, ἔφασαν, τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι. δεῖ πλίνθος. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ, κηδᾶν μεγάλα πεφαρμένου, Λεάνθη, ἔφασαν, φείσαι [e]) τῆς θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον [f]) τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχε, ὡς νοσοῦντι. τούτων οὐ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς ἴδῃς [g]), ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ῥυθμίζειν τὰ κάλλη, καὶ τὰ αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι.

77 Εὐκλινητος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα καὶ συμπεπηγώς, ὡς λυγίζεσθαί τε, ὅση καιρὸς, καὶ συνεστάσθαι καρτερῶς, εἰ τούτου δέοι. Ὅτι δὲ νῦν ἀπήλλακται ὄρχησις καὶ τῆς ἀναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ

78 p. 310. μετέχει καὶ τῶν Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν ἆθλήσει [h]) παλῶν, ἴδοις ἄν, ἑκάστῃ τῶν μιμήσεων ἐπισχών.

d) ὡς] οὗτος conj. *Geen.* e) φείσαι] „φᾶσθαι W. πεφεῖσθαι P. L. φείσαι J. *Fl. Ald.* H. etc." f) τὸ δὲ ἐναντίον] τῷ δὲ ἐναντίῳ conj. *Seager.* lusus ingenii ineptus. g) ἴδῃς] „εἰδῇς W." h) ἀθλήσει] „αὐλήσει male B. 2. et 5. (et 1.) ἀσκήσει *Palm.* At vulgatam nostram recte tuen-

exclamarunt omnes, *Hic (fere) Astyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, et invadere Thebanorum moenia, *Transcende murum* dicebant, *scalis nihil opus habes.* Ac de crasso pinguique saltatore, magnos tentante saltus, *Debemus,* ajunt, *parcere thymelae.* Contra vehementer attenuato succlamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi caussa mentionem feci, sed ut videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dedeceant, quasi ad normam possent exigere. Mobilis deinde omnino sit *saltator*, et corpore soluto paritur et compacto, ut et inflecti opportune, et firmiter consistere, ubi opus est, possit. Non abhorrere autem saltationem nec ab illa usitata in sacris certaminibus manuum gesticulatione, sed partem habere eorum, quae in mercurii pariter et Pollucis et Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique harum imitationum attendere ani-

Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ· ὀρχήσει δὲ καὶ τὰ ὦτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσεστιν. Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, ὥστε, ἂν ἐρῶν τις εἰς τὸ θέατρον παρέλθοι, ἐσωφρονίσθη ἰδὼν, ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη· καὶ λύπῃ ἐχόμενος ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου φαιδρότερος, ὥςπέρ τι φάρμακον ληθεδανὸν, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν, νηπενθὲς τε καὶ ἄχολον πιών. σημεῖον δὲ τῆς πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν θρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ [j]) δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὁπόταν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνηται. ἡ μέν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καίτοι Σατυρικὴ οὖσα, οὕτω πεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς [k]) ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαστοι καιρὸν ἁπάντων ἐπιλαθόμενοι τῶν ἄλλων [l]), πάθηνται δι' ἡμέρας, Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκόλους ὁρῶντες. καὶ ὀρχοῦνταί γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι, καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδούμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι μᾶλ-

p. 310. *Herodot.* I, 8. 79

Hom. Od. IV, 221.

tur J. *Fr. M. Ald.* H. *Par.* S. et M." i) τὸ] „τῷ καὶ W." k) τοὺς] abest a sola B. 5. l) τῶν ἄλλων] „Desunt haec duo verba in W."

mum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad sensum perveniunt, fideliora esse auribus videntur: at saltationi aurium pariter et oculorum perceptiones adsunt. Ita vero saltatio mulcet, ut si quis amans in theatrum veniat, resipiscat visis multis adeo malis amoris finibus. Et tristitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quasi epoto oblivionis quodam poculo, aut secundum poëtam, *luctus bilisque medela.* Quam vero familiaria sint *naturae nostrae,* quae fiunt *in saltatione*, et quam agnosca tur, illud signum est, quod lacrumantur saepe spectatores, cum triste aliquid et miserabile apparet. Bacchica quidem saltatio, cui in Ionia praesertim et in Ponto seria datur opera, Satyrica licet sit, ita tamen qui ibi sunt homines subegit, ut stato tempore universi reliquorum omnium obliti, totos dies sedeant, ac Titanas, et Corybantes, Satyrosque, et pastores spectent: saltantque ista etiam generosissimi et principes uniuscujusque civitatis, quos, tantum abest, ut pudeat *ejus rei*, ut potius sibi valde in ea placeant, ma-

p. 311. λόν περ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώμασι προ-
80 γονικοῖς. Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχηστικὰς, ἄφωνε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν σώματι ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας οὕτως ἐπιτηρεῖν, οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας (ἀμήχανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται [m])· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι, καὶ μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδήν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ ποὺς [n]), ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὔρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγώ ποτε ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέλην ὑποκρινόμενος βαλλομένην τῷ [o]) περαυνῷ, τὴν Γλαύκην αὐτῇ [p]) ἐπαξε, μεταγενεστέραν οὖσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, καταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς μὲν, ὥςπερ εἰσὶν, ἀμαθεῖς [q]) νομιστέον, ἐπαινετέον δὲ τοὺς ἐννόμως καὶ κατὰ

m) ἐπιδείκνυνται] „ἐπιδεικνηται male J. Cett. recte ut edidimus.“ n) ποὺς] Sic omnes, quas inspexi, Edd. praeter *Schm.* in qua ποῦς. o) τῷ] „ex W. insertum. Aberat in Edd.“ p) αὐτῇ] „αὐτὴν W.“ q) ἀμαθεῖς] „ἀμα-

gis quidem, quam nobilitate, aut muneribus, aut dignitatibus majorum. Quandoquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam vitia. Ac corporis quidem *quae sint*, jam ostendi: mentis vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae inscitia, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes) etiam graves soloecismos in saltatione committunt: alii quidem irrationabiliter moventes se, et nihil, ajunt, ad chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii numerose quidem illi, sed res ipsae aut post tempus *justum*, aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memini. Jovis enim natales saltans aliquis, et Saturni in liberis suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thyestis mala, similitudine abductus: et alius Semelen agens dum feritur fulmine, Glaucen illi assimilavit tempore posteriorem. Sed non puto, tales propter saltatores ipsam damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt, habendos, lau-

ῥυθμὸν τῆς τέχνης ἱκανῶς ἕκαστα δρῶντας. Ὅλως δὲ τὸν ὀρ- p. 512.
χηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπηκριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔ-
ρυθμον, εὔμορφον, σύμμετρον, αὐτὸ αὑτῷ ἑοικὸς, ἀσυκο-
φάντητον, ἀνεπίληπτον, μηδαμῶς ἐλλιπὲς [r]), ἐκ τῶν ἀρίστων
κεκραμένον· τὰς ἐνθυμήσεις ὀξύν· τὴν παιδείαν [s]) βάθυν·
τὰς ἐννοίας ἀθρώπινον μάλιστα. ὁ γοῦν ἔπαινος αὐτῷ τότ' ἂν
γίγνοιτο ἐντελὴς παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρῶν-
των γνωρίζῃ τὰ αὑτοῦ [t])· μᾶλλον δὲ, ὥςπερ ἐν κατόπτρῳ,
τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἃ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἃ ποιεῖν
εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑφ' ἡδο-
νῆς δύνανται, ἀλλ' ἀθρόοι πρὸς τὸν ἔπαινον ἐκχέονται, τὰς
τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ αὐτοὺς [u])
γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖνο τὸ ΓΝΩΘΙ
ΣΕΑΥΤΟΝ [x]) ἐκ τῆς θέας ἐκείνης αὐτοῖς περιγίγνεται· καὶ

θῶς male B. 2. Prius est in J. H. *Fl. Par.* et M. ἀμαθοὺς B. 3. r) ἐλλιπὲς] „ἐλλιπῆ W. sed a recentiore manu. nihil mutant J. *Fl.*" s) παιδείαν] „Sic recte *Fl.* H. *Par.* et M. παιδίαν J." Sic et A. 2. quae mox etiam ἐνοίας. Ceterum falsam loci distinctionem, quae erat in vett. Edd. correxerunt *Jens.* et *Solan.*, quos recentt. secuti sunt omnes. t) αὑτοῦ] „αὐτοῦ Edd. priores. Correxit *Solanus.*" Correctum jam erat in B. 3. u) αὐτοὺς] „Hoc jam bene H. *Fl. Par.* αὐτοὺς J." Αὐτοὺς etiam A. 1. 2. B. 1. 3. x) ΣΕΑΥΤΟΝ] „ex W. dedi. Σαυτὸν Edd. priores, excepta *Fl.* quae σεαυτόν."

dandos vero, qui legitime, et concinno artis ordine omnia faciunt. In universum autem oportet undique perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia sibi similia, calumnia et reprehensione superiora, deficiant nusquam, temperata sint ex optimis. *Saltatorem ipsum oportet esse* acutum in cogitando, profunda eruditione, humanissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi perfecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquisque sua *quaedam* agnoscet, vel potius tanquam in speculo, sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, et quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se possunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effunduntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque imaginem. Plane enim Delphicum illud NOSCE TE IPSUM ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro,

p. 512. ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἅ τε χρὴ αἱρεῖσθαι, καὶ ἃ φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἃ πρότερον ἠγνόουν, διδαχθέντες.
82 Γίγνεται δὲ, ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ [y]) ἐν ὀρχήσει ἡ πρὸς
p. 513. τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἴ μέγα τι δεῖξαι δέοι, ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἴ ἁπαλὸν, καθ' ὑπερβολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι
83 τοῦ ἀγρίου καὶ θηριώδους προαγόντων. Οἷον ἐγώ ποτε μέμνημαι ἰδὼν ποιοῦντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν μὲν τἆλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ οἶδα δὲ ἢ τινι [z]) τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑπόκρισιν δι' ὑπερβολὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τὸν Αἴαντα, μετὰ τὴν ἧτταν εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερεξέπεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι ἔδοξεν. ἑνὸς γὰρ τῶν τῷ σιδηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέῤῥηξεν. ἑνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἁρπάσας, τοῦ Ὀδυσσέως πλησίον ἑστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα

y) οὕτω καὶ] οὕτω δὲ καὶ Cod. Vat. quod probatur *Bastio* Epist. Crit. p. 227. mihi quidem minus, ob praecedens γίγνεται δέ. De ceteris, quae ibidem ab eodem afferuntur, exemplis facilius assentior. z) ἢ τινι] „εἴ τινι *Fl.* et M. Ceterae vulgatam bene servant.

quae eligenda sint, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante ignoraverant. Exsistit autem quemadmodum in oratione, sic in saltatione etiam ea, quae cacozelia vulgo dicitur, eorum, qui egrediuntur modum imitationis, et ultra, quam par est, contendunt, et si quid magnum ostendendum sit, immensum ostendunt; et si molle, ad excessum usque effeminatum; eaque, quae virilia sunt, ad agrestem usque feritatem producunt. Quale quid ego quondam memini facientem videre saltatorem, qui ante haec florebat laudibus, prudentem illum quidem de caetero, et admiratione vere dignum, sed qui, nescio quo fato, in indecentem actionem per excessum imitationis incidisset. Saltans enim Ajacem furentem, cum primum victus esset, adeo modum omnem egressus est, non ut ageret jam furentem, sed furere ipse facile alicui videretur. Unius enim eorum, qui ferrea solea humum feriebant, vestimenta laceravit, modos autem tibia accinentium uni ereptam

φρονοῦντος διεῖλε τὴν κεφαλὴν τατενεγκών· καὶ εἴ γε μὴ ὁ πῖ- p. 314.
λος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπολώλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεὺς, ὀρχηστῇ παραπαίοντι περιπεσών· ἀλλὰ τό γε θέατρον ἅπαν συνεμεμήνει [a]) τῷ Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀνερρίπτουν [b]). οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο [c]) ἰδιῶται, τοῦ μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐστοχασμένοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦτα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ αἰδούμενοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιωπῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς ὀρχήσεως ἐπικαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες, ὅτι οὐκ Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. οὐ γὰρ ἀρκεσθεὶς [d]) τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ

a) *συνεμεμήνει*] *συνεμαιμήνει* A. 1. et 2. b) *ἀνερρίπτουν*] Sic e Cod. Vat. pro vulg. *ἀπερρίπτουν*. Vid. *Bast.* et *Schaef.* ad *Gregor. Cor.* p. 922. c) *τοῦτο*] deest in B. 3. d) *ἀρκεσθεὶς*] *ἠρκέσθη Seager.* vel potius *ἀρκεσθεὶς — ἀλλα — γελοιότερα ἔπραξε.* Frustra utrumque. Absoluti Participii in Nominativo positi exempla vide Pro Merc. Cond. c. 9. Hermot. c. 61. Scyth. c. 2.

tibiam, Ulyssis prope adstantis et victoria sibi placentis capiti ita impegit, ut divideret, et, nisi obstitisset pileus, majoremque plagae partem excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Ajace furebat; exsultabant, clamabant, sursum jaciebant vestes. Nempe de plebe homines, et plane idiotae, decorum ipsum non assecuti, pejus aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, et puderet eos illorum, quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Ajacis furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista fecisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos assidebat, valde metuentes, ne

p. 514. δεδιότων, μὴ καὶ αὐτῶν τινα, ὥςπερ κριὸν, μαστιγώσῃ [e]) λαβών· καὶ τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώπτευον, μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ
p. 515. πάθους ἀλήθειαν ὑπηνέχθη. Καὶ αὐτὸν μέντοι, φασὶν, ἀνα-
84 νήψαντα οὕτω μετανοῆσαι, ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥςτε καὶ νοσῆσαι [f]) ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς [g]) ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένον· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, παρα-στησάμενος [h]) τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον· Ἱκανόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠγίασεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος [i]), οὕτω κοσμίως καὶ σωφρόνως τὴν μανίαν ὑπε-κρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως
85 ὅρων [k]), καὶ μὴ παροινήσας εἰς τὴν ὑπόκρισιν. Ταῦτά σοι, ὦ φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμπόλλων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ἐπιτηδεύματα, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουληθείης κοινωνῆσαί μοι τῆς θέας, εὖ οἶδα

e) μαστιγώσῃ] „Sic una cum Edd. legit M.“ f) νοσῆσαι] νοσήσαι A. 2. pessimo vitio. g) ἀληθῶς] ἀληθεῖ conj. *Seager*, quo plane non opus est. h) παραστησάμενος] „παραιτησάμενος L. Nihil mutant J. H. *Fl. Pax.*“ i) γραφέντος] „Sic J. H. *Fl.* B. 2. *Par.* S. etc.“ k) ὅρων] ὁρῶν B. 1. et 3.

de ipsis etiam aliquem, ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, numquid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset. Ipsum quidem ajunt, cum resipuisset, adeo poenituisse factorum suorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, seque veri ipse furoris damnaret. Et satis aperte hoc declaravit ipse. Cum enim, rursus Ajacem ut sibi saltaret, factionis illius homines peterent, et actorem *alium* commendans dixit ad theatrum: *Satis est semel insaniisse.* Maxima vero illum molestia adfecit adversarius in certamine et artis aemulus. Cum enim similis illi scriptus esset Ajax; adeo decenter, modeste adeo simulavit furorem, ut laudaretur, quod mansisset intra terminos saltationis, nec ebrioso quasi furore actionem violasset. Haec tibi, amice, pauca de plurimis proposui saltationis opera atque studia, ne omnino aegre fe-

ἐγὼ πάνυ ἀλωσόμενόν σε, καὶ ὀρχησταμανήσοντά [l]) γε προείπω. ὥστε οὐδὲν δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σὲ εἰπεῖν, τὸ, p. 315.

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔτι [m]), πιὼν τάδε φάρμακ', ἐθέλχθης. *Hom.* Od. X, 326. p. 316.

θελχθήσῃ γὰρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ἄνου κεφαλήν, ἢ συὸς παρδίαν ἔξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νόος [n]) σοι ἐμπεδώτερος ἔσται, σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τοῦ κυκεῶνος ἄλλῳ μεταδώσεις πιεῖν. ὅπερ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς Ἑρμοῦ ῥάβδου τῆς χρυσῆς λέγει, *Hom.* Od. V, 47. 48.

ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, [Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει,] τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διάψοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων.

KPAT. Καὶ μὴν ἤδη ἐγώ, ὦ Λυκῖνε, πείθομαί τέ σοι, καὶ ἀνεπεταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέ-

l) ὀρχησταμανήσοντα] „Hoc ex W. restitutum. ὀρχησομανήσοντα Edd. priores.“ m) οὔτι] „Sic Edd. et M. Sed οὔτε in *Hom.* esse ait *Solanus.* Vid. notas.“ n) νόος] „Ita habere J. cum *Fl.* notat idem. Sed habent et aliae, nec immerito.“

ras, me cupide illa spectare. Si vero in partem venire spectaculi mecum volueris, bene novi, captum te iri, et insuper ad furorem usque amaturum saltationem. Itaque non opus habebo Circes illud apud te dicere:

Miror, nec puto demulctum
te te esse veneno.

Demulceberis enim, et medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*
Mulcet, cum lubuit, somnos
dispellit eadem:

hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, et mentem ad singula, quae fiunt, excitans.

Crat. Quin nunc jam Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque et hiantes habeo cum auribus

μνησό γε, ὦ φιλότης, ἐπειδὰν εἰς τὸ θέατρον ἴῃς, καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκεῖθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίοις.

oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi juxta te occupare spectaculum, ne solus inde nobis sapientior revertaris.

ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ. p. 517.

Fingitur Lexiphanes, cupidissimus inepti et obscuri dicendi generis sectator, a Lycino, i. e. Luciano, amico Sopolidis medici ope sanari eo remedio, quo fere insaniae morbo a veteribus occurri solebat. Spirare hic sentias Aristophaneam quandam licentiam et petulantiam, non sine veritate illam adhibitam. De consilio libelli vide Adnotationes.

ΛΥΚ. Λεξιφάνης ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου; 1

ΛΕΞ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, γράμμα ἔστι τητινόν τι [a]) τῶν p. 518. ἐμῶν κομιδῇ [b]) νεοχμόν.

ΛΥΚ. Ἤδη γάρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῖν γράφεις;

ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφὲς οὕτω καλεῖν. σὺ δὲ κυψελόβυστα [c]) ἔοικας ἔχειν τὰ ὦτα [d]).

ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἑταῖρε· πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ τὸ νεοχμὸν [e]) μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῷ συγγράμματι;

a) τι] abest a B. g. b) κομιδῇ] „aberat ab Edd. Insertum nunc ex B. et W." c) κυψελόβυστα] „Sic Edd. omnes, *Κυφελοῦντα* Ms. RG." d) τὰ ὦτα] Sic Gorl. Ms. Sed deerat articulus in Edd. prioribus. e) νεοχμὸν] „*νεχμὸν* S. male. Recte aliae *νεοχμ.*"

LEXIPHANES.

Lyc. Lexiphanes ille pulcher cum libro *quid sibi vult?*

Lex. Per Jovem, Lycine, scriptum est hornum quoddam de meis, musteum.

Lyc. Nempe de musto aliquid nobis scribis?

Lex. Minime equidem; neque mustum nominavi: sed memineris musteum vocare, quod modo scriptum est. At tu sordibus [*Gr.* Cypseli] obturatas habere aures mihi videris.

Lyc. Ignosce mihi, sodalis: multum enim de musto habet musteum. Sed dic mihi, quod scripti consilium est?

p. 318. ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω τὸν [f]) Ἀριστωνος ἐν αὐτῷ.

ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀριστωνες· σὺ δὲ, ὅσον ἀπὸ τοῦ συμποσίου, τὸν Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέγειν.

ΛΕΞ. Ὀρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλῳ παντὶ ἀνόητον ἂν ἦν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν [g]) ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου,
p. 319. ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολειπτοίμην τῆς ἑστιάσεως. νέκταρος γάρ τινος ἔοικας οἰνοχοήσειν ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ.

ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα πεδοῖ κατάβαλε· σὺ δὲ εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα ἡ Κυψελίς.

ΛΥΚ. Λέγε θαῤῥῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις, οὔτε Περίανδρος ἐν τοῖς ὠσὶ κάθηται.

ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μεταξὺ, ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ εὔαρχός [h]) γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὔλεξις, ἔτι δὲ εὐώνυμος.

ΛΥΚ. Ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὤν. ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

f) τὸν] „τῷ *Fl.* et W." g) οὐκοῦν] οὐκ οὖν duabus vocibus B. 1. et 3. h) εὔαρχος] „Sic Edd. et M. ἐνάρχος J. vel saltem dubie." Εὔαρχος A. 2. non dubie. Pro εἰ — γε autem Gorl. habet εἴτε.

Lex. Convivio instruendo aemulor *filium* Aristonis.

Lyc. Multi sunt Aristones: tu vero, quantum e convivii *mentione suspicor*, dicere mihi Platonem videris.

Lex. Recte agnovisti: sed quam istud dictum ignorabile fuit cuivis alii!

Lyc. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio illo excludar. Videris enim nectar nobis de illo ministraturus.

Lex. Illum quidem cum irrisione simulatorem *animum et linguam* solo allide: tu vero commeabiles fac aures, et jam audi: absit vero obturatrix illa Cypselis.

Lyc. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypselus, neque [*filius illius*] Periander in auribus mihi residet.

Lex. Considera autem interea, quomodo peragam, Lycine, sermonem, num beneprincipiatus sit, multamque beneloquentiam ostendens, et bonis verbis constans, bonisque insuper nominibus.

Lyc. Videtur talis esse, tuus cum sit. Sed incipe tandem.

ΛΕΞ. Εἶτα δειπνήσομεν, ἢ δ' ὃς ὁ Καλλικλῆς· εἶτα τὸ [i]) δειλινὸν περιδιαιτησόμεθα ἐν Λυκείῳ [k])· νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαὲς, καὶ πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, ἀρτοσιτεῖν· καὶ ἤδη γε ἀπιτητέα. σὺ δὲ, ὦ παῖ, στλεγγίδα [l]) μοι, καὶ βύρσαν, καὶ φωσφώνια, καὶ ῥύμματα, ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τυρίλλιον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαράζε παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην δύ' ὀβολώ. σὺ δὲ τί [m]) καὶ πράξεις, ὦ Λεξίφανες, ἥξεις, ἢ ἐλιννύσεις [n]) ἔνι αὐτόθι; κἀγὼ, ἦν δ' ἐγὼ, τριπαλαι λοιτιῶ. οὐκ εὐπορως τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἀμφὶ τὴν τράμιν [o]) μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχηθείς. ὁ γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκωλιάζων αὐτός· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀμελὴς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέλαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν Θερινὴν ᾠδήν· τοὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ κατασκευάζοντας. συντυμβωρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναγρῦσι τὰ ἄνδηρα, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνους μὲν διαλαβὼν ἀπιέναι παρεσκεύασα· ἐμὲ δὲ οὐκ ἔφη δεῖν ἀπιέναι, πρὶν ἂν ἐπιδείξω τὸν τάφον. ἐπιδείξας δὲ, καὶ ἐπιθεὶς τὸν λίθον, ἐπιγράψας τε τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, καὶ τὸ ἐμὸν, καὶ τὸ τῆς πατρίδος, ἀπῆλθον ἐπὶ τὸ λουτρὸν, ἐπιστρεψάμενος τὸν ἀστράβην. ἐκεῖ δὲ ἐπιτυχὼν τῷ Ἀγασῷ, καὶ ἐπιτρίψαντι ἐμὲ ἐν τῷ ἀπορρίπτειν τὸν δίσκον, ἐπειδὴ ἐλούσατο, ἐκέλευσα ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἰέναι. ἐνταῦθα δὲ ἐπιτυχὼν καὶ τῷ Δαμίππῳ, καὶ τῷ Ἀντιφάνει, καὶ τῷ Ἀρίστωνι, καὶ τῷ Ἀμφικλεῖ, καὶ τῷ Ἀντιμάχῳ, καὶ τῷ Ἀντιγένει, καὶ τῷ Ἀριστοκλεῖ, καὶ τῷ Ἀριστοτέλει, καὶ τῷ Ἀριστοφάνει, καὶ τῷ Ἀριστοδήμῳ, καὶ τῷ Ἀριστοβούλῳ, καὶ τῷ Ἀριστοκράτει, καὶ τῷ Ἀριστάρχῳ, καὶ τῷ Ἀριστείδῃ, καὶ τῷ Ἀριστοφῶντι, καὶ τῷ Ἀριστοκρίτῳ, καὶ τῷ Ἀριστοκύδει, καὶ τῷ Ἀριστοφίλῳ, καὶ τῷ Ἀριστοκλείδῃ, καὶ τῷ Ἀριστοφάν

p. 322. φῆνα, τοῦ τε πρύους ἕνεκα, καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἶσθα δὲ, ὡς ἐν πρίει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ περιελθὼν τὰ ἀρώματα [p]), σκόροδά [q]) τε εὗρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ γηπαττάλους [r]) τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανδίκων, καὶ βρακάνων [s]) λαχανευσάμενος [t]), ἔτι δὲ κάχρυς πριάμενος (οὔπω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδί-
p. 323. ξειν) ἀνατεθεὶς ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐδάρην [u]) τὸν ὄρθρον. καὶ νεῦν βαδίζω τε ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίῳ θαμὰ, καὶ μαλακιᾷ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι διανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι ἐπιπλεῖστον, χαί-
3 ρω δὲ μετὰ κάματον ἀπολουόμενος [x]). Ἀποθρέξομαι [y]) οὖν καὶ αὐτὸς τὸν παῖδα [z]), ὃν εἰκὸς ἦ παρὰ τῇ λεκυθοπώλιδι, ἢ παρὰ [a]) τῷ γρυμαιοπώλῃ [b]) με περιμένειν. καίτοι προη-
p. 324. γόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ σέλγη [c]) ἀπαντᾶν. ἀλλ' εἰς καιρὸν οὕτοσὶ αὐτὸς ἐμπολήσας γε, ὡς ὁρῶ, πυριάτην τέ τινα, καὶ

p) ἀρώματα] Sic A. 1. et 2. Sed ἀρώματα B. 1, 3. *Reitz.* et recentt. Vid. Adnot. q) σκόροδά] σκόρδά A. 2. errore Typographico. r) γηπαττάλους] „γῆ παττάλους *Coll.* Cum vulgata facit M. et et *Fl.* etc.“ s) βρακάνων] „βραχάνων *Coll.* Nil mutant *Fl.* H. M. etc. t) λαχανευσάμενος] „λιχν. *Fl.*“ u) ἐδάρην] „Edd. priores ἐδάῤῥην. male.“ Correxerunt *Guyet.* et *Gesner.* x) ἀπολουόμενος „Sic Edd. Ἀπολούμενος W. et *Fl.*“ Ἀπολουσάμενος Gorl. y) ἀποθρέξομαι] „ἀποῤῥίξ. conj. ap. B.“ z) τὸν παῖδα] ὡς τὸν παῖδα conj. *Gesn.* a) παρὰ] περὶ B. 1. b) γρυμαιοπώλῃ] χρυμεοπ. conj. *Lobeck.* Vid. Adnot. c) σέλγη] „Nihil mutant Edd. nec M. γέλγη *Meurs.*“ Qui adsentitur *Pierson.* ad *Moer.* p. 115.

quod essent ustiones: nosti autem, in frigore vehementi ustiones exsistere. Ego autem obiens vervacta, alliaque inveni ibi nata, et effossis quibusdam terrae clavis, et scandicibus, et bracanis pro olere lectis, erutisque insuper cachrybus, (nondum autem odorifera erant prata, ut meis ipse pedibus ambulare mallem) in mulam iterum impositus excoriatus sum in perinaeo, et nunc incedo cum dolore, et sudo frequenter, et langueo corpore, atque opus habeo pernatare in aqua plurimum. Gaudeo autem fessus ablui. Decurram igitur ipse quoque ad puerum, quem credibile est aut apud pisorum venditricem, aut salsamentarium me exspectare. Quamquam praedictum ipsi fuerat, ut occurreret ad panes. Sed opportune hic ipse adest, mercatus, ut video, oliganarium panem, et alios

ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ φύκας [d]), καὶ οἶβον τουτονὶ, καὶ λωγάνιον [e]), καὶ τοῦ βοὸς τὸ κολύπτυγον ἔγκατον, καὶ φόκτας. Εὖγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἅβατον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ δὲ, ἦ δ' ὅς, σίλλος [f]), ὦ δέσποτα, γεγένημαι, σὲ περιορῶν· σὺ δὲ ποῦ χθὲς ἐδείπνεις; μῶν παρὰ Ὀνομακρίτῳ; οὐ μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ᾠχόμην φύτα [g]) κατατείνας, οἶσθα δὲ, ὡς φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως ᾠεσθέ με λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὴν κάρδοπον σαῦν, ὡς θριδακίνας μάττοιτε ἡμῖν. Ἐγὼ δὲ ξηραλοιφήσω ἀπελθών. καὶ ἡμεῖς, ἦ δ' ὅς ὁ Φιλῖνος, ἐγώ τε καὶ Ὀνόμαρχος, καὶ Ἑλλάνικος οὑτοσὶ ἑψόμεθα [h]). καὶ γὰρ ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πόλον [i]). καὶ δέος, μὴ ἐν λουτρίῳ ἀπολουσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τοῦ σύρφακος βύζην ὠστιζόμενοι [k]). καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ δὲ καὶ δυσωπῶ καὶ

p. 324.

p. 325.

p. 326. 4

d) φύκας] φόκας conj. *Guyet.* Vid. Adnot. e) λωγάνιον] „λαγώνειον *Vorst.*" f) σίλλος] ἴλλος *Hemst.* et *Pierson.* Vid. Adnot. g) φύτα] φύτραν] „Forsan ψιττὸν, i. e. ταχέως *Vorst.* ψύττα *Fl.* et W." Scripsi φύττα, monentibus *Gesnero* ad Epist. Saturn. c. 35. et *Schaefero* ad *L. Bos* de Ellipss. p. 121. Vid. Adnott. h) ἑψόμεθα] „ἐφόμεθα Exc. ἐφήμεθα L." Ἑψόμεθα etiam B. 3. si tanti sit enarrare. i) μέσην τὴν πόλον] „Sic W. Non compararet articulus in Edd." k) ὠστιζόμενοι] „Nil mutant Edd. nec M."

subcinericios, et cepas, et fucas, et illum oebum, et illud multorum foliorum bovis intestinum, et phoctas. Euge, Atticio, compendii mihi fecisti majorem viae partem. Ego vero, inquit ille, strabus, here, factus sum, te dum circumspicio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Jovem, inquam, verum rus abieram, cito percurrens: nosti autem, quam sim amans ruris. Vos autem forte putabatis, me sonare cottabos. Sed intro abi, haecque et alia condito, et expurgit mactram, ut lactucinas nobis subigatis. Ego vero ad siccam unctionem discedam. Nos vero, inquit Philinus, ego nempe, et Onomarchus et Hellanicus sequemur. Etenim gnomon mediam jam aream inumbrat, et metus est, ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post Carimantes, cum faece plebis confertim trudendi. Et Hellanicus, Ego vero, inquit, etiam aegre video:

p. 326. γὰρ τὰ πόρα μοι ἐπιτεθόλωσθον, καὶ σκορδαμυκτῶ θαμὰ,
p. 327. καὶ ἀρτίδακρύς εἰμι, καὶ τὰ ὄμματά μοι φαρμακῇ [l]), καὶ
δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς ὀφθαλμοσόφου, ὃς ταράξας, καὶ
ἐγχέας μοι φάρμακον, ἀπερυθριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς, καὶ μηκέτι [m]) λημαλέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν.
5 Τοιαῦτα ἅττα διεξιόντες ἅπαντες [n]) οἱ παρόντες, ἀπῄειμεν·
κἀπειδήπερ ἤκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπησθημένοι ἤδη, ὁ
μέν τις ἀκροχειριασμῷ, ὁ δὲ τραχηλισμῷ, καὶ ὀρθοπάλῃ
ἐχρῆτο, ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλιγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ
p. 328. κωρύκῳ, ὁ δὲ μολυβδαίνας [o]) χερμαδίους ἀράγδην ἔχων, ἐχερ-
ροβόλει. εἶτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους κατανατισάμενοι,
καὶ ἐμπαίξαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φιλῖνος ἐν τῇ
θερμῇ πυέλῳ καταιονηθέντες [p]), ἐξήειμεν· οἱ λοιποὶ δὲ τὸ
ψυχροβαφὲς κάρα δελφινίσαντες, παρέπλεον ὑποβρύχιοι θαυ-
μασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὖθις ἄλλος [q]) ἄλλοσε ἄλλα ἐδρῶ-
p. 329. μεν. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος, ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν τῇ ὀδόν-

l) φαρμακῇ] φαρμακιᾷ conj. Geen. m) μηκέτι] „μηκέτι τι W. male.“ n) ἅπαντες] „πάντες Par.“ o) μολυβδαί-νας] „Nil mutant J. Fl. H. Par. etc.“ p) καταιονη-θέντες] „κατεονηθέντες W.“ q) ἄλλος] „Ita dedi ex Fl. et W. ἄλλοσε enim Edd. cett.“ Ἄλλος ἄλλοσε ἄλλα Gorl. et sic non poteram non edere.

etenim utraque mihi pupilla turbida est, ac frequenter conniveo, et facilis lacrumarum sum, et medicamentà desiderant oculi, atque Asclepiade quodam oculorum sapiente indigeo, qui confuso et infuso medicamento faciat, ut erubescere desinant, ut non amplius lipposi sint, neque humidum videant. Talia quaedam disputantes praesentes omnes, abiimus. Et cum venissemus in Gymnasium exvestiti jam, unus quidem exercitatione extremarum manuum, alius supinandi, et luctae erectae utebatur. Alius vero pingui unctus inflectebat se: alius objiciebat se coryco: alius autem plumbeas manum implentes cum fragore manibus jactabat. Deinde contriti [frictione usi], *cum tergis nos invicem portassemus, atque illusissemus* [lusissemus in] *Gymnasio, ego quidem et Philinus in labro calido perfusi exiimus. At reliqui caput frigidae Delphinorum instar immergentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reversi autem rursus alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam*

τωτῇ r) ξύστρᾳ. καὶ γὰρ οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκαφίον ἐκέκάρ- p. 329.
μην, ὡς ἂν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον, καὶ τὴν κορυφαίαν
ἀποκεκομηκώς. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἤμει τὸν νῆστιν,
ὁ δὲ ἀραιὰς ποιῶν τὰς ῥαφανίδας, ἐμυστίλατο s) τοῦ ἰχθυη-
ροῦ ζωμοῦ, ἄλλος ἤσθιε φαυλίας, ὁ δὲ ἐῤῥόφει τῶν κριθῶν.
Κἀπειδὴ καιρὸς ἦν, ἐπ' ἀγκῶνος ἐδειπνοῦμεν, ἔκειντο δὲ 6
καὶ ὀκλαδίαι, καὶ ἀσκάνται. τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμ- p. 330.
φορῶν. παρεσκεύαστο δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια t),
καὶ σχελίδες, καὶ ἠτριαῖα, καὶ τοκάδος ὑὸς u) τὸ ἐμβρυοδό-
χον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου x), καὶ μυττωτὸς, καὶ
ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦταί τινες καρυκεῖαι, καὶ θρυμματίδες,
καὶ θρία, καὶ μελιττοῦται. τῶν δὲ ὑποβρυχίων τὰ σελάχια
πολλὰ, καὶ ὅσα ὀστράκινα y) τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη ποντικὰ
τῶν ἐκ σαργάνης z), καὶ κωπαΐδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, p. 331.
καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀπῳδὸς, καὶ ἰχθὺς ἦν παράσιτος. καὶ

r) ὀδοντωτῇ] „Sic restitutum ex W. Ὀδοντῇ Edd. priores.“ Ὀδοντοξύστρᾳ Gorl. quae vox, si proba esset, aliud significaret instrumentorum genus, quam quod h. l. exspectes, illud scilicet, quo purgantur dentes. s) ἐμυστίλατο] „ἐμυστείλατο J.“ t) πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια] „πολλαὶ καὶ ποικίλαι, δίχηλαὶ ὗαι W.“ u) ὑὸς] „υἱὸς J. ὗὸς cett. et M.“ Illud et B. 1. et 3. exhibent. x) ταγήνου] „τηγάνου ap. B. Nil mutant Edd.“ y) ὀστράκινα] ὀστρακόρινα Gorl. ortum, opinor, ex interpretamento. z) σαργάνης] „Edd. Σαργάνης majore Σ male.“

caput radula ex dente facta [pectebam], *quippe non in simiam, sed in scaphium tonsus eram, qui non ita pridem barbam et verticem decomaverim* [totonderim]: *alius lupinos edebat: alius vomebat jejunum: alias excavatis raphani frustis hauriebat jus pisculentum: edebat alius phaulias* [olivas]: *sorbebat alius de hordeis. Ac deinceps cum tempus esset, cubito nixi coenabamus: positae autem erant sellae et grabatuli. Ac coena quidem ipsa erat de collationibus. Parata autem erant multa et varia, et bifida* [pedum extrema] *suilla, laterum pulpae, sumina, et porcae foetae intestinum embryonem recipiens* [vulva], *et lobus ex sartagine, et alliatum, et abyrtace, similesque quaedam conditurae, et thrymmatides, et involuta foliis, et mellita. Et e marinis cartilaginosa multa, et quae corium habent testaceum, et frusta Pontica de sporta, et Copaicae* [anguillae], *et gallina domestica, et gallus, qui*

p. 351. ὅεν δὲ ἅλον ἐπνοκαῇ εἴχομεν, καὶ βοὸς λειποφνώμονος πω-
λήν. ἄρτοι μέντοι ἦσαν σιφαῖοι a), οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι
νουμήνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἑορτῆς· καὶ λάχανα τά τε ὑπό-
γεια, καὶ τὰ ὑπερφυῆ· οἶνος δὲ ἦν οὐ γέρων, ἀλλὰ τῶν
p. 352. ἀπὸ βύρσης, ἤδη μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος δὲ ἔτι. Ποτήρια
δὲ ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος b) τραπέζης, ὁ πρυψι-
μέτωπος, καὶ τρυήλης c) Μεντοροεργὴς, εὐλαβῆ ἔχων τὴν κέρ-
κον, καὶ βομβυλιὸς, καὶ δειροκύπελον, καὶ γηγενῆ πολλὰ,
οἷα Θηρικλῆς ἅπτα, εὐρυχαδῆ d) τε, καὶ ἄλλα εὔστομα. τὰ
μὲν Φωκαῆθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μέντοι ἀνεμοφόρη-
p. 353. τα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ φιαλίδες e), καὶ
8 ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ κυλικεῖον f). Ὁ
μέντοι ἐπνολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρε-
πε τοὺς ἄνθρακας. ἐπίνομεν δὲ ἀμυστὶ, καὶ ἤδη ἀκροθώρα-

a) σιφαῖοι] συφαῖοι Gorl. Dubia est lectio. Σιλφαῖον ἄρτον habet *Suidas* sine interpretatione. *Schneider.* in Lex. s. σιφαῖος conjecit σικναῖοι, vel σίβαιοι. b) δελφινίδος] „Nil mutant Edd. *Coll.* nec M." c) τρυήλης] „τρυήλεις W." d) εὐρυχαδῆ] εὐρυχανδῆ *Schol.* et *Schneid.* Lex. quamquam hic non necessariam ducit mutationem, conferens huc εὐρυχαδῆ κύλικα in Analectis I. p. 224. e) φιαλίδες] φιαλίδες B. 3. f) κυλικεῖον] „Sic marg. A. 1. W. κυλίκιον Edd. et M. κυλικειον correxerat *Solanus.*"

jam canere desiit, et piscis convictor. Ovem autem etiam habuimus totam in furno assatam, atque edentuli bovis pedem anteriorem. Verum panes erant siliginei non mali, et alii de novilunio, qui sero ad festum venerant, et olera, tum quae sub terra, tum quae supra illum crescunt. Vinum autem erat non senex, sed de utre, non illud quidem adhuc mustum, sed nondum tamen percoctum. Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, fronticetum illud, et triclavium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodam, et bilbiens [angusti colli], *et cervicatum illud, et terrigena multa, qualia assabat Thericles, late hiantia, et alia ore commodo, e Phocaea quaedam, alia e Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret* [prae levitate], *et testam membranae* [instar tenuem] *habentia. Cymbia autem erant, et phialae minutae, et literata pocula: itaque plenum erat pocularium* [poculorum armarium.] *Sed lebes camini supra modum ebulliens in caput nobis evertit carbones.*

κης ἡμᾶς εἰς ἐχυρώσεσθαι βακχαρίδι g). καὶ εἰσεκύλισε h) τις ἡμῖν τὴν κεδοσυνύπνην, καὶ τριγωνίστριαν. μετὰ δὲ, ὁ μέν τις ἐπὶ τὴν κατήλιφα i) ἀναζευγησάμενος, ἐπιφόρημα k) ἔξηττε, ὁ δὲ ἠπίυδα ἔκναιζεν, ἄλλος ἐξοικονοῦτο l) σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν. Καὶ ἐν ταὐτῷ m) λελουμένοι, εἰσεπάμμεσοι ἡμῖν ἀνεκάγγελοι, Μεγαλώνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέκτων, ὁ αὐτὰ τοῦτο ποικίλος n), καὶ ὁ ὠοκάταξις o) Εὔδημος. πρὸς ἡρόμην αὐτοὺς, τί παθόντες ὑμᾶς ἤκοιεν. ὁ μὲν οὖν Χαιρέας, Ἐγὼ, φάθ' ὃς, λῆρόν p) τινα ἐκρότουν, καὶ ἑλλόβια, καὶ πέδας τῇ θυγατρὶ q) τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο ὑμῖν ἐπιδείπνιος ἀφῖγμαι. Ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Μεγαλώνυμος, περὶ ἄλλα εἶχον· ἦν μὲν γὰρ ἄδικος ἡ ἡμέρα, ὡς ἴστε, καὶ ἄλογος· ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὔσης, p. 554 p. 555

g) βακχαρίδι] „Sic W. et marg. A. 1. W. κακχαρίδι Edd.“ h) εἰσεκύλισε] „εἰσεκύκλησε W.“ i) κατηλίφα] „κατάλησιν marg. A. 1. W.“ k) ἐπιφόρημα] „Lacuna hic est in *Fl.* et M.“ l) ἐξοικονοῦτο] „ex marg. A. 1. W. W. et *Fl.* ἐξοικοῦτο cett. Edd.“ Conjecerant sic *Bourdel.* et *Guyet.* m) ταὐτῷ] τούτῳ mavult *Schaefer.* ad *L. Bos* p. 556. n) ποικίλος] „πικίλος J. male.“ o) ὠοκάταξις] „Sic Edd. vett. ac recentt. Ὠτοκάταξις W. et M.“ Ὠκάταξις A. 2. Ὠτοκάταξις Gorl. Vid. *Gesner.* in Adnot. p) λῆρον] „λεῖρον] λῆρον W.“ Et sic necessario erat scribendum, etsi omnibus Edd. in λεῖρον consentientibus, quod ortum est ex dubia vocalium ει et η pronuntiatione, et ejus, quam h. l. vox λῆρος habet, significationis raritate. Conjecerat sic etiam *Guyet.* q) θυγατρὶ] „Sic W. B. 2. *Par.* Reliquae Edd. θυγατρῇ. Illud etiam in B. 1. et 5.

Bibimus autem amystida: et jam bene poti eramus, cum ungeremur baccharide: atque intro volvit nobis aliquis pedisonam [saltatricem], *et trigonistriam* [psaltriam.] *Postea alius quidem in cantherium enisus, insultum parabat: alius ludebat crepitu, alius crispabat cum risu lumbum. Eodem tempore loti comissatum non vocati ad nos venere Megalonymus ille causarum subactor, et Chaereas aurifaber ille tergo varius, et ille confractor ovorum Eudemus. Et ego interrogavi illos, Qua causa sero adeo venirent? At Chaereas quidem, Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, et inaures, et compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum. Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam. Erat enim, ut, scitis, sine judicio, sine oratione dies, cum igitur lin-*

p. 535. οὔτε ὑφιέμενον εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγδον r); ὡς ὑβρικὸν μοι
δοκεῖν πυθόμενος δὲ, ὅτι ὁ στρατηγὸς οὗτός ἐστι, λαβὼν
ἄχρηστα ἱμάτια, εὐήθεια s), καὶ ἀφόρητα t) ὑποδήματα u),
ἐξέφρησα ἐμαυτόν. Εἰς εὐθὺς ἐντυγχάνω ὀφθούχῳ τε, καὶ
ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀῤῥητοποιοῖς. Δεινίαν σύρουσιν
ἄγδην ἐπὶ τὴν ἀρχήν, ἔγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὀνόμαζεν οὐ-
τοὺς, καὶ ταῦτα, εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὗπερ ἐσιώθησαν, κωφοὶ,
p. 536. ὑμνοι τε εἶεν, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἂν ἱερώνυμοι v) ἤδη
γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ, ὃν λέγεις τὸν Δεινίαν·
ἐκάλει δ' οὖν με τοὔνομα. Ἔστιν, ἦδ' ὅς, ἐν τοῖς σκειρο-
φείοις x) ἐγκαψιχίδαλος y), ἄνθρωπος, τῶν αὐτολεκύθων, καὶ
τῶν αὐτοκαβδάλων, ἀεὶ κουριῶν, ἐνδρομίδας ὑποδούμενος,
ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ξέω-
κεν ἀμηγέπη δίκην, ἢ λαξ πατήσας ᾤχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖ-
νός γε, ἦδ' ὅς, ὁ τέως αὐλούμενος z), ἤδη ἔμπεδός ἐστιν.

r) ἡμερόλεγδον] „ἡμερολέγδην vel ἡμερολεγδὸν conj. *Guyet.* utrumque certe ad linguae rationes rectius." s) εὐήθεια] εὐπίστια *Schol.* t) ἀφόρητα] ἀφορήματα A. 2. error ex sequente verbo natus. u) ὑποδήματα] „Sic W. *Fl. Par.* etc. ἀποδήματα S. sola. Et mirum quod *Amst.* non imitata sit." v) ἱερώνυμοι] ἱερόνυμοι A. 2. x) σκειροφεῖοις] „σκιραφ. *Fl.* Vulgatae adstipulatur M." y) ἐγκαψιχίδαλος] „ἐγκαψιχήδαλος W." Sic et Gorl. z) αὐλούμενος]

quisitum esset, neque admetiri verba habebam, nec aquae densensum ubi insiperem. Cognito autem, visibilem esse [adiri posse] *Praetorem, sumtis vestibus inusitatis* [novis] *boni staminis, calceis autem ingestis* [novis], *extuli me ipsum. Deinde statim incido in facigerum et hierophantam, et reliquos infanda* [sacra occulta, mysteria] *facientes, qui Diniam raptim in jus traherent, crimen objicientes hoc, quod illos nominasset, idque cum bene sciret, a quo tempore consecrati essent, anonymos esse, nec jam nominabiles* [nomine suo appellandos], *qui sacro jam nomine gaudeant. Non novi, inquam, quem dicas Diniam. Vocabat igitur me nomine. Est, inquit, in foris aleatoriis cepivorus homo, ex illo genere, qui lecythium ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut baucides soleas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo, inquam, deditne poenas aliquo modo, an jactatis calcibus abiit? Quin ille, inquit, qui (modo tibiae can-*

ὁ γὰρ σκαπανῆος, καίτοι ἀτιμαγελῶντι καρπόδεσμά [a]) τε αὐ- p. 536.
τῷ περιθεὶς, καὶ στρεπτέραιον ἐν ποδοκάκκαις, καὶ ποδοστρά-
βας [b]), ἐκοίησεν εἶναι· ὥστε ἐν δεσμοῖς ὢν, ὑπέβδυλλέ τε p. 533.
ὁ κακοδαίμων ὑπὸ τοῦ δέους, καὶ κορδαλίος ἦν, καὶ χρήμα-
τα ἀντίψυχα διδόναι ἤθελεν. Ἐμὲ δὲ, ἦ [c]) δ' ὃς ὁ Εὔδημος, 11
ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς μετεστείλατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν
ἀθλητὴς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρως ἔξαθλος
ὤν. οἶσθα τὸν χαλκοῦν τὸν ἑστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ μὲν
κιττῶν [d]), τὰ δὲ εἴσω, διεπέλεσα. ἐξοικιεῖν γὰρ ἔμελλε τή-
μερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν αὐτήν. p. 534.
εἶτα μερμέριόν τι κακὸν ἐμπεσὸν, διέκοψε τὴν ἑορτήν. ὁ γὰρ
υἱὸς αὐτοῦ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεὶς, μᾶλλον δὲ
θεοπεθίᾳ [e]) σχεθεὶς, ἀπῆγξεν ἑαυτόν. καὶ, εἰ ἴστε, ἀπολώλει
ἂν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπισπὰς, ἀπηγχόνισά [f]) τε αὐτὸν, καὶ παρέ-

„ἁλόμενος *Gronov.* Nil mutant Edd. nec M.“ Ἁλλόμενος *Geon.* vertit. a) καρπόδεσμα] „καρπόδεσμα] καρπόδεσμά W.“ Sic recte jam *Guyet.* conjecerat, et sic etiam *Schol.* et jam *Schm.* quoque. b) ποδοστρά βας] „ποδοστρ. W.“ c) ἦ] „ἦν marg. A. 1. male.“ d) κιττῶν] „Sic dedi ex J. *Fl.* et M. κυττῶν Edd. cett.“ Praeter A. 1. et 2. quae κιττῶν exhibent, πίττων conj. et vertit *Geoner.* ingeniose quidem, sed dubito, an vere. e) θεοπεθίᾳ] θεοπεθρίᾳ *Schol.* de qua forma vid. *Schaefer.* ad *Dionys.* De Comp. Verbb. p. 236. et *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 649. f) ἀπηγχόνισα] „ἀπηγχώνισα] ἀπηγχόνισα Edd. priores. ἀπηγχόνησα M.“ Sic etiam *Schol.* Male *Reitz.* et recentt. nescio unde, ἀπηγχώνισα per ω, cui locus esse non potest.

tu oblectabatur) tum saltaverat, jam immotus est. Praetor enim, licet segregare [et subducere] *se vellet, et manicis circumdatis et collari, in cippis et nervo illum esse fecit. Quare vinctus infelix suppedebat praemetu, et crepitabundus erat, et opes pretium animae dare volebat. Me autem, Eudemus inquit, summo crepusculo arcessivit Damasias, athleta olim et multorum victor, jam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum illum in foro stantem* [cujus statua est in fo-]: *et partim quidem (oppicando) coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim destinabat hodie viro filiam, et jam illam comebat. Deinde solicitum malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius Dio, nescio qua re dolens, vel potius, Deorum odio implicitus, ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego,*

p. 334. λυσα τῆς ἐμβροχῆς, ἐπικολύ τε ὀκλαδὸν παρακαθήμενος, ἐπινύσσων [g]) τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν, καὶ διαπωδαυλίζων· μή πῃ ἔτι συνεχὴς εἴη τὴν φάρυγγα. τὸ δὲ μάλιστα ὀνῆσαν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις κατασχὼν αὐτοῦ τὰ ἄκρα διεπίε-
12 σα [h]). Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγώ, φῂς Δίωνα, τὸν καταπύγωνα, καὶ λακποσχέαν, τὸν μύδρωνα καὶ σχινο-
p. 335. ῥάπταν [i]) νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ βλιμάζοντα, ἤν τινα [k]) πεώδῃ [l]) καὶ πόσθωνα αἴσθηταί μιν ἐὼν [m]), ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέος. ἀλλά τοι γε τὴν θεὸν, ἢ δ' ὃς ὁ Εὔδημος, θαυμάσας, (Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ φυλῇ, σκοπάδειον [n]) ἔργον.) ταύτῃ προσπεσόντες, ὅ, τε Δαμασίας [o]), καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτις ἤδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἱκέτευον ἐλεῆσαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε· καὶ σᾶς ἦν, καὶ νῦν. Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ περιφανῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὸν νεανίσκον. ἀνέθεσαν οὖν αὐτῇ τά τε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις·

g) ἐπινύσσων] „ἐπινύσσον W." h) διεπίεσα] „διέσπα Ms. B. Nihil mutant Edd. nec M. sed a manu recentiore." i) σχινστρώπταν] „σχεινστρ. W." k) ἤν τινα] ἤν τινα B. 1. et 3. l) πεώδῃ] „παιώδη W." m) μιν ἐὼν] „Sic Edd. et M. μὴ ἐὼν melius marg. A. 1. W." νέων Gorl. in marg. Totum locum cum vett. nonnullis Commentatoribus depravatum habet *Schmiederus*. n) σκοπάδειον] „Sic Edd. excepta *Fl.* et W. ubi σκοπάδιον." o) Δαμασίας] „restitutum ex W. Δαμάσιος Edd. priores." Recta forma jam *Micyllus* usus erat in versione.

ablaqueassem illum, et solvissem a nexu, multumque geniculatim assidens, fodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua adhuc continens [compressus, elisus] *esset gula. Quod autem maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens compressi. Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum, laxo et pendente scroto, illum effeminatum, et lentiscum rodentem adolescentem, illum masturbantem et lascive contrectantem, si quem bene vasatum, et improbe mutoniatum senserit, illum admittentes. Ille quidem et patellarius: sed Deam, inquit Eudemus, adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus, huic igitur supplicantes, Damasias et uxor illius, senex jam, et cana caput accurate, obsecrabant, ut sui misereretur: at illa statim innuit, et salvus erat; et nunc Theodorum* [Deodatum], *aut magis aperte Artemidorum* [Diani-

τοξότις γὰρ, καὶ ἑκηβόλος, καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις. Πίνω- p. 535.
μεν p) οὖν, ἦδ' ὃς ὁ Μεγαλώνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον 13
τουτονὶ παρηβηπότος q) ἦκω ὑμῖν r) κομίζων, καὶ τυροῦ p. 536.
τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ
σφραγῖσι s) θριπηδεστάτοις t), καὶ ἄλλας ἐλαίας νεοστὰς, καὶ
πήλινα ναυτὶ ποτήρια, ὀξυόστρακα, εὐπυνδάκωτα u), ὡς ἐξ
αὐτῶν πίνομεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλιώδη τὴν
πλοκήν. σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ
παρηβαρεῖν x) ἀρξώμεθα, κἄτά σοι τὸν παιδαγωγὸν καλῶ
ἐπὶ σέ. ἔστε γὰρ, ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω τὴν κε-
φαλήν. Μετὰ δὲ τῶν ποτῶν συννυθλήσομεν y), οἷα καὶ ἄτ' 14
εἰώθαμεν· οὐ γὰρ ἄκαιρον δήπουθεν ἐνοινοφλύειν z). ἐπαι-
νῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, καὶ γὰρ ὅτιπερ ὄφελος ἐσμὲν τῆς Ἀτ-

p) πίνωμεν] „ex emendatione *Solani.* πίνομεν Edd. priores.“ q) παρηβηκότος] „Sic recte M. et H. B. 2. (1. et 3.) *Par. Fl.* παρυβηκ J. male.“ Sic et A. 2. r) ὑμῖν] „ἡμῖν male J. sola.“ s) σφραγῖσι] Olim σφραγίσι. Vid. supra Varr. Lectt. ad Alex. c. 20. t) θριπηδεστάτοις] „Sic J. H. *Fl. Par.* etc. θρεπηδέτοις W.“ Mox pro ἐλαίας W. habet ἐλάας. u) εὐπυνδάκωτα] „Sic W. et Ms. Reg. ἐμπυνδάκωτα Edd. ἀπυνδάκωτα P.“ x) καρηβαρεῖν] „καραιβαρεῖν Edd. priores.“ y) συννυθλήσομεν] „συννυθλησόμενοι W. solus, omisso οἷα.“ z) ἐνοινοφλύσιν] „Sic Edd. praeter J. quae ἐνοινοφλήσιν.“ Sic et A. 2.

datum] *habent adolescentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela et sagittas, quod his gaudet: sagittaria enim, et procul-jaculans, eminus-pugnans est Diana. Bibimusne (Bibamus) igitur, inquit Megalonymus. Etenim lagenam hancce effoeti vini vobis attuli, et casei recentis massas, et olivas caducas, (servo autem illas sub sigillis vermium opera praeclare erosis) et alias olivas colymbades* [natatiles], *et lutea ista pocula, acutitestacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: et placentam ex intestinis cincinnato plexu formatam. At tu, puer, plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi puerulcum* [paedagogum] *contra te advocem. Scitis enim, quam crucier, et quam compactum atque minime pervium vaporibus caput habeam. Post potum autem connugabimur, qualia et quae solemus: neque enim intempestivum sane in vino garrire. Laudo hoc, inquam: etenim flos ipse et medulla sumus Atticissationis. Bene*

p. 556. τιμίστως a) ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ
p. 557. ἐρεσχελεῖν b) ἀλλήλους συχνάκις, λάλης θηγάνη c) γίγνεται.
ἐγὼ δέ, ἦδ' ὃς ὁ Εὔδημος, κρύος γάρ ἐστιν, ἥδιον ἂν εὐ-
ζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι· καὶ γὰρ d) χειμοθνὴς εἰμι, καὶ
θλιανθεὶς ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων e) τούτων, ναῦν τε
ἀνλητοῦ, καὶ τῆς βαρβιτφδοῦ. Τί ταῦτα ἔφησθα, ὦ Εὔ-
δημε; ἦν δ' ἐγώ· ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάττεις ὡς ἀστόμους οὖ-
σι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ γλῶττά τε ἥδη λογῇ,
καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς ἀρχαιολογήσων ὑμῖν, καὶ κατανίψων
ἀπὸ γλώττης ἅπαντας· ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω f) με,
ὥςπερ εἴ τις ὁλκάδα τριάρμενον ἐν οὐρίῳ πλέουσαν, ἐμπε-
πνευματωμένου τοῦ ἀκατίου, εὐφορουσάν τε, καὶ ἀρρυκμα-
τοῦσαν, ἕκτοράς τινας ἀμφιστόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς
ἀφεὶς, καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ῥόθιον,
p. 558. φθόνῳ τῆς εὐηνεμίας. οὐκοῦν, ἦδ' ὃς, σὺ μὲν, εἰ βούλει,

a) Ἀττικίσεως] Ἀττικήσεως B. 1. et 3. Ἀττικίσεος A. 2.
b) ἐρεσχελεῖν] „ἐρεσχηλεῖν W. et *Fl.*“ c) λάλης θηγάνη] „λαλης θιγάνη] λαλησθηγάνη W. et *Fl.* Λάλης θηγάνη conjecerat *Gesner.* et sic habet etiam C. Gorl. uno tamen verbo. *Gesnerum* secutus et *Schmiederus.*“ d) γὰρ] Sic Edd. vett. et C. Gorl. Sed μὲν *Reitz.* per errorem, credo, quem repetierunt temere recentt. e) χειροσόφων] „Sic Edd. jam constanter, et M.“ f) εἰργάσω] „Sic Edd. vett. constanter habere notat *Solanus.*“

dicis, inquit Callicles: saepe enim invicem nugari coticula fit loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim est, lubentius meraciora pocula suffrequentarem, etenim frigore enectus sum: et calefactus lubentius audirem manusapientes illos, et tibicinem, et barbiticinam. Quid haec, inquam, Eudeme? indictionem [silentium] *nobis injungis, quasi ore carentibus, et elinguatis. Mihi vero et lingua jam sermocinaturit, et jam provehebar, ut qui antiquo apud vos sermone usurus essem, et nive vos de lingua mea conspuiturus omnes. At tu simile quid fecisti, ac si quis trium velorum onerariam navem, secundo navigantem, sinuatis velis scaphae, felici cursu per summos fluctus latam, dimissis quibusdam tenacibus ancipitibus, aut habenis ferreis, et compedibus navium, comis retrahat impetuosum illud cursus, invidia venti ferentis. Igitur, inquit ille, tu quidem, si volueris, naviga, et nata, et curre per fluctum: ego vero e terra, libens inte-*

τοξότις γὰρ, καὶ ἑκηβόλος, καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις. Πίνω- p. 335.
μεν [p]) οὖν, ἦδ' ὃς ὁ Μεγαλώνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον 18
τουτονὶ παρηβητότος [q]) ἥκω ὑμῖν [r]) κομίζων, καὶ τυροῦ p. 336.
τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ
σφραγῖσι [s]) Θριπηδεστάτοις [t]), καὶ ἄλλας ἐλαίας νεωστὰς, καὶ
πήλινα ναυτὶ ποτήρια, ὀξυόστρακα, εὐπανδάκωτα [u]), ὡς ἐξ
αὐτῶν πίνομεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν
πλοκήν. σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ
καρηβαρεῖν [x]) ἀρξώμεθα, κἄτά σοι τὸν παιδοβοσκὸν καλῶ
ἐπὶ σέ. ἴστε γὰρ, ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω τὴν κε-
φαλήν. Μετὰ δὲ τὸν ποτὸν συννυθλήσομεν [y]), οἷα καὶ ἄντ' 14
εἰώθαμεν· οὐ γὰρ ἄκαιρον δῆπουθεν ἐνοινοφλύειν [z]). ἐπαι-
νῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτιπερ ὄφελος ἐσμὲν τῆς Ἀτ-

p) πίνωμεν] „ex emendatione *Solani*. πίνομεν Edd. priores.“ q) παρηβητότος] „Sic recte M. et H. B. 2. (1. et 3.) *Par. Fl.* παρυβητ. J. male.“ Sic et A. 2. r) ὑμῖν] „ἡμῖν male J. Sola.“ s) σφραγῖσι] Olim σφραγίσι. Vid. supra Varr. Lectt. ad Alex. c. 20. t) Θριπηδεστάτοις] „Sic J. H. *Fl. Par.* etc. Θρειπηδέτοις W.“ Mox pro ἐλαίας W. habet ἐλάας. u) εὐπανδάκωτα] „Sic W. et Ms. Reg. ἐμπανδάκωτα Edd. ἀπανδάκωτα P.“ x) καρηβαρεῖν] „καραιβαρεῖν Edd. priores.“ y) συννυθλήσομεν] „συννθλησόμενοι W. solus, omisso οἷα.“ z) ἐνοινοφλύσιν] „Sic Edd. praeter J. quae ἐνοινοφλήσειν.“ Sic et A. 2.

datum] *habent adolescentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela et sagittas, quod his gaudet: sagittaria enim, et procul-jaculans, eminus-pugnans est Diana. Bibimusne (Bibamus) igitur, inquit Megalonymus. Etenim lagenam hancce effoeti vini vobis attuli, et casei recentis massas, et olivas caducas, (servo autem illas sub sigillis vermium opera praeclare erosis) et alias olivas colymbades* [natatiles], *et luteca ista pocula, acutitestacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: et placentam ex intestinis cincinnato plexu formatam. At tu, puer, plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi puerulcum* [paedagogum] *contra te advocem. Scitis enim, quam crucier, et quam compactum atque minime pervium vaporibus caput habeam. Post potum autem connugabimur, qualia et quae solemus: neque enim intempestivum sane in vino garrire. Laudo hoc, inquam: etenim flos ipse et medulla sumus Atticissationis. Bene*

p. 556. τιλίσεως [a]) ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ
p. 557. ἐρεσχελεῖν [b]) ἀλλήλους ἐνίοτε, λάλης θηγάνη [c]) γίγνεται.
ἐγὼ δέ, ἦδ' ὃς ὁ Εὔδημος, κρύος γάρ ἐστιν, ἥδιον ἄν εὐ-
ζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι· καὶ γὰρ [d]) χειμοθνὴς εἰμι, καὶ
χλιανθεὶς ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων [e]) τούτων, ναῦ τε
ἀύλητοῦ, καὶ τῆς βαρβιτφδοῦ. Τί ταῦτα ἔφησθα, ὦ Εὔ-
δημε; ἦν δ' ἐγώ· ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάττεις ὡς ἀστόμοις οὖ-
σι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ γλῶττά τε ἥδη λογῇ,
καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς ἀρχαιολογήσων ὑμῖν, καὶ κατανίψων
ἀπὸ γλώττης ἅπαντας· ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω [f]) με,
ὥςπερ εἴ τις ὀλκάδα τριάρμενον ἐν οὐρίῳ πλέουσαν, ἐμπε-
πνευματωμένου τοῦ ἀκατίου, εὐφοροῦσάν τε, καὶ ἀφρουμα-
τοῦσαν, ἕκτοράς τινας ἀμφιστόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς
ἀφεὶς, καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ῥόθιον,
p. 558. φθόνῳ τῆς εὐηνεμίας. οὐκοῦν, ἦδ' ὃς, σὺ μὲν, εἰ βούλει,

a) Ἀττικίσεως] Ἀττικήσεως B. 1. et 3. Ἀττικίσεος A. 2.
b) ἐρεσχελεῖν] „ἐρεσχηλεῖν W. et *Fl.*“ c) λάλης θηγάνη] „λάλης θιγάνη] λαλησθηγάνη W. et *Fl.* Λάλης θηγάνη conjecerat *Gesner.* et sic habet etiam C. Gorl. uno tamen verbo. *Gesnerum* secutus et *Schmiederus.*“ d) γὰρ] Sic Edd. vett. et C. Gorl. Sed μὲν *Reitz.* per errorem, credo, quem repetierunt temere recentt. e) χειροσόφων] „Sic Edd. jam constanter, et M.“ f) εἰργάσω] „Sic Edd. vett. constanter habere notat *Solanus.*“

dicis, inquit Callicles: saepe enim invicem nugari coticula fit loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim est, lubentius meraciora pocula suffrequentarem, etenim frigore enectus sum: et calefactus lubentius audirem manusapientes illos, et tibicinem, et barbiticinam. Quid haec, inquam, Eudeme? indictionem [silentium] *nobis injungis, quasi ore carentibus, et elinguatis. Mihi vero et lingua jam sermocinaturit, et jam provehebar, ut qui antiquo apud vos sermone usurus essem, et nive vos de lingua mea conspuiturus omnes. At tu simile quid fecisti, ac si quis trium velorum onerariam navem, secundo navigantem, sinuatis velis scaphae, felici cursu per summos fluctus latam, dimissis quibusdam tenacibus ancipitibus, aut habenis ferreis, et compedibus navium, comis retrahat impetuosum illud cursus, invidia venti ferentis. Igitur, inquit ille, tu quidem, si volueris, naviga, et nata, et curre per fluctum: ego vero e terra, bibens inte-*

κλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος, p. 338.
πίνων ἅμα, ὥςπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεύς, ἢ ἀπὸ φαλάκρων,
ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὄψομαι διαφερόμενον σέ τε, καὶ
τὴν ναῦν πρυμνήρεις ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατουρουμένην.

ΛΥΚ. Ἅλις, ὦ Λεξίφανες, καὶ ποτοῦ καὶ ἀναγνώσεως. 16
ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ παυτιῶ, καὶ ἦν μὴ τάχιστα
ἐξεμέσω ταῦτα πάντα, ὁπόσα διεξεληλύθας, εὖ ἴσθι, κορυ-
βαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ' ὧν κατεσπέδασάς
μου ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον, γελᾶν ἐπῄει μοι ἐπ'
αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάντα ὁμοῦ ἦν, ἠλέουν [g]) σε
τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς λαβύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτω-
κότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγ-
χολῶντα. Ζητῶ οὖν πρὸς ἐμαυτὸν, ὁπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ 17
συνελέξω, καὶ ἐν ὁπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου καταπλείσας εἶχες
τοσοῦτον ἐμοὶ ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ
μὲν αὐτὸς ἐποίησας, τὰ δὲ κατορωρυγμένα ποθὲν ἀνέσπων,
κατὰ τὸ ἰαμβεῖον,

Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς. Frag. incert.

g) ἠλέουν] „Sic recte M. cum J. *Par.* H. (etc.) ἠλέγουν male *Pl.*"

rim, ut Homericus ille Jupiter, aut de glabri montis specula, aut de caeli arce, videbo te differri, aut navim de puppi a vento secundo flatu impelli.

Lyc. Satis, Lexiphanes, convivii et lectionis: ego enim jam ebrius tibi sum et nauseo, ac nisi celeriter evomuero haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum nacturus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibat. Cum vero multa essent, et similia inter se omnia, miseratus sum infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te incidisse, e quo fuga nulla sit, et morbo laborare maximo, vel atra potius bili esse percitum. Quaero igitur apud me ipse, unde tot mala collegeris, et quanto tempore atque ubi tantum examen absurdorum distortorumque nominum concluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero sepulta alicunde eruisti, *ut ex jambico illo tibi dici possit*, Pereas male mortalium mala eligens! tantum coemi

p. 539. τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, καταντλησάς μου, μηδὲν σε δεινὸν εἰργασμένου [h]). δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον τινὰ, ἢ οἰκεῖον [i]), ἢ εὔνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε, καὶ παῤῥησίαν ἄγοντι, ἐντετυχηκέναι, ὃς τἀληθὲς εἰπὼν, ἔπαυσεν ἄν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους διαῤῥαγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὖσαρκον εἶναι δοκοῦντα, καὶ εὐρωστίαν ὀλόμενον τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπὸ μὲν τῶν ἀνοήτων ἐπαινούμενον, ἀγνοούντων [k]), ἃ πάσχεις, ὑπὸ δὲ
18 τῶν πεπαιδευμένων εἰκότως ἐλεούμενον. Ἀλλ' εἰς καλὸν γὰρ τουτονὶ Σώπολιν ὁρῶ τὸν ἰατρὸν προσιόντα, φέρε τούτῳ ἐγχειρίσαντές σε, καὶ διαλεχθέντας ὑπὲρ τῆς νόσου, ἴασίν τινά σοι εὑρώμεθα· σύνεσις γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη παραλαβὼν, ὥσπερ σὲ, ἡμιμανεῖς καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχέας φάρμακον. χαῖρε, Σώπολι, καὶ τουτονὶ Λεξιφάνην παραλαβὼν ἑταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῖν ὄντα, λήρῳ δὲ νῦν,

h) εἰργασμένου] „Sic W. B. 2. (1. et 3.) S. et *Par.* In reliqq. male εἰργασμένον, ne *Fl.* et H. quidem exceptis." i) οἰκεῖον] „Ita recte *Par.* cum *Fl.* B. 2. et M. εἰκεῖον male J. cum H. et *Ald.* 1. in cujus margine tamen οἰκεῖον adscriptum." Εἰκεῖον et in A. 2. et B. 1. Sed B. 3. facit cum B. 2. k) ἀγνοούντων] „Deest hoc in *Fl.* usque ad ἐλεούμενον. Adest in cett. et M."

collectum in me effudisti, qui nulla te injuria laeserim. Videris autem mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut benevolum habere, neque in virum liberum unquam, et fiducia utentem incidisse, qui vera dicendo liberaret te aquoso tumore correptum, et, ne a morbo illo rumparis, periclitantem, dum te corpus fecisse putas, et firmam valetudinem esse, quae calamitas est: et ab insanis quidem laudaris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem misericordiam moves merito. Verum enimvero, accedentem enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te commendemus, age, et sermone de morbo instituto curationem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui jam multos tui similes furori proximos, et pituita laborantes, medicamento infuso liberavit. Salve, Sopoli, et assumtum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum in delirio jam et peregrino circa linguam morbo versantem, et ne jam plane perierit periclí-

καὶ ξένῃ περὶ τὴν φαγήν· πόσῳ ξυτάττει; καὶ πνυθυνεύοντα p. 559.
ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἐνί γε τῷ [l]) πρόπῳ.

ΛΕΞ. Μὴ ἐμέ, Σώποκι, ἀλλὰ τουτονὶ Λυκῖνον, ὃς περι- 19
φανῶς μακκοᾷ, καὶ ἄνδρας πεφρενωμένους [m]) ὀλισθογνω- p. 540.
μεῖν [n]) οἴεται, καὶ κατὰ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον, σιω-
πὴν [o]) καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει. ἀλλὰ μὰ τὴν ἀναί-
σχυντον Ἀθηνᾶν, καὶ τὸν μέγαν θηριομάχον Ἡρακλέα, οὐδ'
ὅσον τοῦιγρῦ καὶ τοῦ φυσὶ [p]) φροντιοῦμεν αὐτοῦ. ὀττεύομαι
οὖν [q]) μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· ἔοικα δὲ καὶ ῥινασ-
τήσειν, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων. καὶ ἤδη γε ἄπειμι
παρὰ τὸν ἑταίριον Κλεινίαν, ὅτι πυνθάνομαι χρόνου [r]) ἤδη
ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα, καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι
μὴ φεῦ ὅστε ὑπέτι οὐδ' ἀναβαίνει αὐτήν, ἀλλ' ἄβατος καὶ
ἀνήροτός ἐστι.

l) τῳ] Sic A. 1. 2. B. 1. Sed τῷ male B. 5. *Reitz.* et recentt. Omnino abest vox a Gorl. m) πεφρενωμένους] „Legendum πέφρον." adscripsit *Solanus.* Sed vulgatam servant Edd. et M." n) ὀλισθογνωμεῖν] „Editionum lectio. Sed W. ὀλισθογνωμονεῖν." Vid. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 582. sq. Nunc *Schneiderus* in tertia Lexici editione ὀλισθογνωμεῖν affert, tacens alteram formam ὀλισθογνωμονεῖν, cujus, ni fallor, nullum exstat exemplum. o) σιωπὴν] „deest in *M.*" p) φυσὶ] „φυσὶ *Par.* male et *Amst.* (nec non B. 5.) Φυσὶ cett. Φυσὶ M." q) οὖν] „γοῦν W." r) χρόνου] χρόνον B. 1. et 5. nec hoc prave.

tantem, serva, quacunque demum ratione licuerit.

Lex. Non me, Sopoli, sed hunccce Lycinum, qui manifeste macrous est, et homines cordatos labi sententia arbitratur, et, ut Samius ille Mnesarchi filius, silentium nobis et linguotium imponit. Sed per impudentem [*quam nemo pudore afficiet*] Minervam, et magnum monstripugnacem Herculem, neque gry neque phei illum curabimus: quare abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi etiam nasum corrugaturus, cum tot ipsius reprehensiones audiam: et jam quidem abeo ad sodalicium meum Cliniam, quod audio tempore jam *satis longo* impuram [*non purgatam*] illi esse mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Itaque non amplius inscendit illam, sed invia et inarata est.

p. 340. 20 ΣΩΠ. Τί δὲ [δ]), νόσει, ὦ Λυκῖνε, ὁ Λεξιφάνης;

ΛΥΚ. Ἀυτὰ ταῦτα ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας καταλιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν γλῶτταν, καὶ
p. 345. ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεὶς, καὶ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δή τι μέγα ὄν, εἴ τι ξενίζοι καὶ τὸ παθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτοι.

ΣΩΠ. Μὰ Δί', οὐ μικρόν τινα λέγεις νῆν νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάσῃ μηχανῇ, καὶ κατὰ θεὸν γὰρ τῶν χολωτῶν τινι φάρμακον τοῦτι κεκρασμένος ἀπήειν, ὡς πιὼν ἐμέσειε. φέρε πρῶτος αὐτὸς πίθι, ὦ Λεξιφάνες, ὡς ὑγιὴς ἡμῖν καὶ καθαρὸς γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθείς· ἀλλὰ πείσθητί μοι, καὶ πίθι, καὶ ῥᾴων [τ]) ἔσῃ.

ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὃ καὶ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ

δ) δὲ] „δαὶ W." Sic et *Schm.* Ceterum in vett. Edd. male post δὲ commate est interpunctum. Et in sequenti responsione verba αὐτὰ ταῦτα etc. sine distinctione, ibidem edita. Recentiores a *Reitzio* inde post ταῦτα comma posuerunt; nos semicolon praetulimus, quia his duobus verbis absoluta est prior responsio, cui deinceps nova adnectitur quaestio. τ) ῥᾴων] „Sic W. cum iota subscripto. sine eo Edd." Exceptis saltem B. 1. et 5. ubi ῥᾴων legitime.

Sop. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes?

Lyc. Ipsum hoc, Sopoli, non audis, quae loquatur? et nobis, qui jam cum ipso versamur, relictis, ante mille annos *recepto sermone* nobiscum loquitur, linguam ipsam pervertens, et absurda illa componens, studiumque in illis collocans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se instituat, et constantem linguae monetam adulterct.

Sop. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, et divina quadam sorte atribilario cuidam hoc poculum temperavi, jamque ibam ad illum, ut eo pото vomeret. Aga, prius ipse bibe, Lexiphanes, ita sanus nobis et purus fias, exhausta illa sermonum absurditate. Quin obsequere mihi, et bibe, habebisque mollius.

Lex. Nescio, quid acturi mecum sitis, Sopoli, tuque

Ἀνηΐνος, πιπίσκουσιν τουτουὶ τοῦ φαρμάκου. δέδοικα u) *γοῦν,* p. 345.
μὴ πτᾶμα x) *γένοιτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πόμα.*

ΛΥΚ. Πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη φρονοίης y)*, καὶ λέγοις.*

ΛΕΞ. Ἰδοὺ πείθομαι, καὶ πίομαι. φεῦ, τί τοῦτο; πολὺς βορβορυγμός. ἐγγαστρίβυθόν z) *τινα ἔοικα πεπωκέναι.*

ΣΩΠ. Ἄρξαι δὴ ἡμῖν. βαβαί. πρῶτον τουτὶ τὸ μᾶν, p. 346.
εἶτα μετ' αὐτὸ ἐξελήλυθε τὸ, κᾆτα· εἶτα ἐπ' αὐτοῖς τὸ, ἦδ' 21
ὅς, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῷστε, καὶ δήπουθεν, καὶ συνεχὲς τὸ ἄττα. βίασαι δ' ὅμως, καὶ πάθες εἰς τὴν φάρυγγα τοὺς δακτύλους. οὐδέπω τὸ ἴκταρ ἐμήμεκας, οὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, οὐδὲ τὸ σκύλλεσθαι a)*. πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ, εἰ καὶ κάτω διαχωρήσειεν* b) *ἔνια. ἡ γοῦν σιληποριὰ* c)*, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται* d) *συνεπακολουθοῦσα μετὰ νοῦ πνεύματος.*

u) *δέδοικα*] *δέδοικα* B. λ. x) *πτᾶμα*] „*κᾶμα* W. et *Fl.*“ y) *φρονοίης*] „*φρονοίοις*] Nihil hic mutare J. *Fl.* et H. notat *Solanus.*“ Nec reliquae, quas vidi, aliter ediderunt. Nihilominus confidenter correxi apertissimum vitium, quod ne in pessimae quidem notae scriptore ferendum est. z) *ἐγγαστρίβυθον*] „Sic Edd. quod J. pejus in duo verba diremit, *ἐγγαστρὶ βυθὸν* exhibens. In W. quoque *ἐγγαστρὶβυθον*· sed adscriptum *ἴσως μ.*“ Hoc est, *ἴσως ἐγγαστρίμυθον.* At vid. Adnott. a) *σκύλλεσθαι*] „*σκύλεσθαι* W.“ b) *διαχωρήσειεν*] „*Ἂν*, quod vulgo addebatur, delevi, monente *Schaefero* Melet. p. 95. c) *σιληποριὰ*] „ex W. et *Schol. Σίλλητ.* Edd.“ d) *ἐργάσεται*] „Sic A. *ἐρ-*

Lycine, potantes me hoc medicamenti *poculo*. Metuo enim, ne loculum mihi verborum paret hoc poculum.

Lyc. Bibe, ne cunctare, ut humanum jam sapias et loquare.

Lex. En obsequor, et bibo. Phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutiisse.

Sop. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc *μᾶν*, deinde post illud exiit *κᾆτα*. Tum post illa, *ἦ δ' ὅς*, et *ἀμηγέπη*, et *λῷστε*, et *δήπουθεν*, et frequens illud *ἄττα*. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim *ἴκταρ* evomuisti, neque *σκορδινᾶσθαι*, neque *τευτάζεσθαι*, neque *σκύλλεσθαι*. Multa adhuc subiere, plenusque tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quaedam decedant. *Σιληποριὰ* enim magnum crepitum edet, cum

ἀλλ' ἤδη μὲν καθαρὸς οὗτοσί, πλὴν εἴ τι μεμένηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, παραλαβὼν αὐτόν, ὦ Λυκῖνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε, ἃ χρὴ λέγειν.

22 ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώκολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν προωδοποίηται *) τὰ παρὰ σοῦ· καὶ πρὸς σὲ τὸ λοιπόν, ὦ Λεξιφάνες, ἡ συμβουλή. εἶπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις, πρῶτ) τοῖς πλήθεσιν εὐδοκίμειν, τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἐρχάμενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκάλοις ἀὐτοὺς ἀκριβοῦς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ συντράφεις, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν παιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῆ καλῆ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος h). παρὰ γὰρ τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις ἐν λόγοις οἷς νῦν γε ἐλεληθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κορυφαίων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικώς, κεχρωσμένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυάνῳ, τὸ δ' ἔνδοθεν, πήλινός τε καὶ εὔθρυπτος ὤν. Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλί- 23

p. 347, 1

γάξεται Edd." Non ita est. Edd. A. 1. et 2. B. 1. et 3. plane habent ἐργάσεται. e) προωδοποίηται] „Sic. W. προοδ. sine augmento Edd. priores." f) πρῶν] Sic A. 1. et 2. πρῶν reliqq. et Reitz. cum recentt. Vid. Adnot. g) ὑπὸ διδασκάλοις] „ὑποδιδ. unica voce W." h) ἐγγυμνασαμένος] ἐγγεγυμνασμένος Gorl. quod minus placet.

spiritu una elabens. Sed jam purus hic est, nisi si quid mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea assumtum, Lycine, aliter institue, et doce, quae dicenda sunt.

Lyc. Sic faciemus, Sopoli; quandoquidem via nobis a te munita est. Ac tuum de caetero est consilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, et in multitudine celebrari, talia quidem omnia fuge, et aversare. Facto autem initio a poëtarum optimis, cum magistrorum opera eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae innutritus, ad Thucydidis et Platonis libros tempestive transi, multum in pulchra etiam Comoedia et Tragoedia gravi exercitandus. Ab his enim si pulcherrima quaeque florum instar decerpseris, exis aliquid in eloquentiae studio, qui nunc imprudens similis fuisti his, quae a figulis in forum finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intus luteus sis

γον i) λόγον ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομένας, καὶ μὴ σὺ μισή-
δεσθεὶς μεταμανθάνων, θαῤῥῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι, καὶ
οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ δὶς ὑπόπτους ἐπὶ τῷ
χείρονι k) νοῦς ἀφίσους ἕξῃ, Ἕλληνα καὶ Ἀττικὸν ἀποκα-
λούντων σε, τὸν μηδὲ βαρβάρων l) ἐν τοῖς ἀφυεστάτοις ὁρι- p. 548.
σθεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ ἐκεῖνο μέμνησό μοι, μὴ
μιμεῖσθαι τῶν ἄλλων m) τὸ παρ' ἡμῶν γενομένων σοφιστῶν τὰ
φαυλότατα, μηδὲ περιέσθειν n) ἐκείνης ὄγκερ νῦν, ἀλλὰ τὰ
μὲν τοιαῦτα παντάπασιν, ζηλοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παρα-
δειγμάτων. μηδέ σε θελγέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι o) τῶν λόγων,
ἀλλὰ κανὼν τῶν ἀθλητῶν νόμων, ἡ στερρά σοι τροφὴ
συνήθης ἔστω, μάλιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θές p), ὧν
πάμπολυ λίαν νῦν ἀπελείψω. Καὶ ὁ φάρος δὲ, καὶ ἡ με- 24
γαλαυχία, καὶ ἡ κατοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λάφυ-
ρίζειν ἀπίστως q), καὶ τὸ θαυμάζειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ
οἴεσθαι r), ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτὸς, ἢν τὰ πάντων συκοφαν-

i) πρὸς ὀλίγον] προσολίγον junctim A. 1. et 2. k) χείρονι] „χείρονος marg. A. 1. W.“ l) βαρβάρων] „ex emend. *Gron.* Βάρβαρον Edd. et M.“ m) ὀλίγον] ὀλίγων prave B. 1. et 3. n) περιεσθεῖν] περιέπειν conj. et vertit *Gesn.* At cf. Adnot. o) ἀνεμῶναι] „Et sic habere J. *Fl.* H. *Par.* notat *Solanus.*“ p) θές] Ita A. 2. *Reitz.* et recentt. sed δῶς A. 1. B. 1. 3. Vid. Adnot. q) ἀπίστως] ἀπίσθω B. 3. r) οἴεσθαι] „Sic L. recte cum *Fl.* B. 1. (imo

et fragilis. Haec si feceris, et pauxillo tempore inscitiae reprehensionem sustinueris, neque discere de novo te pudeat; cum fiducia multitudinem alloqueris, neque deridebere, ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris praestantissimorum, Graecum te Atticumque per contemtum vocantium, qui neque in barbarorum disertissimis numerari dignus sis. Ante omnia vero hoc mihi memento, ne imiteris Sophistarum, qui paullo ante nos fuere, pessima, neque studiose illa *(de-pascas)* consecteris, utinunc; verum talia conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque demulceant te verborum inodori et caduci flores; sed ex lege athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime vero Gratiis et Perspicuitati litato, a quibus longissime jam relictus es *(eras)*. Tumor vero et jactantia, et mala consuetudo, et gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, et insectatio aliorum, et ne putes primum

p. 346. ἀλλ' ἤδη μὲν καθαρὸς οὗτοσί, πλὴν εἴ τι μεμένηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, παραλαβὼν αὐτόν, ὦ Λυκῖνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε, ἃ χρὴ λέγειν.

22 ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν προοδοποίηται [e] τὰ παρὰ σοῦ καὶ πρὸς σὲ τὸ λοιπόν, ὦ Λεξιφάνες, ἡ συμβουλή. εἶπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις, καὶ
p. 347. 1. [f] τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν, τὰ μὲν φαιδρὰ πάντα φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἐρξάμενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκάλοις [g] αὐτοῖς ἀκαγνώς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ συντράφεις, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν παιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος [h]. παρὰ γὰρ τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις ἐν λόγοις· ὡς νῦν γε ἐλεήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικώς, κεχρωσμένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυάνῳ, τὸ δ' ἔνδοθεν, πήλινός τε καὶ εὔθρυπτος ὤν. Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλί-
23

γάζεται Edd." Non ita est. Edd. A. 1. et 2. B. 1. et 3. plane habent ἐργάσεται. e) προοδοποίηται] „Sic. W. προοδ. sine augmento Edd. priores." f) κἀν] Sic A. 1. et 2. κᾶν reliqq. et *Reitz.* cum recentt. Vid. Adnot. g) ὑπὸ διδασκάλοις] „ὑποδιδ. unica voce W." h) ἐγγυμνασαμένος] ἐγγεγυμνασμένος Gorl. quod minus placet.

spiritu una elabens. Sed jam purus hic est, nisi si quid mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea assumtum, Lycine, aliter institue, et doce, quae dicenda sunt.

Lyc. Sic faciemus, Sopoli; quandoquidem via nobis a te munita est. Ac tuum de caetero est consilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, et in multitudine celebrari, talia quidem omnia fuge, et aversare. Facto autem initio a poëtarum optimis, cum magistrorum opera eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae innutritus, ad Thucydidis et Platonis libros tempestive transi, multum in pulchra etiam Comoedia et Tragoedia gravi exercitandus. Ab his enim si pulcherrima quaeque florum instar decerpseris, eris aliquid in eloquentiae studio, qui nunc imprudens similis fuisti his, quae a figulis in forum finguntur, rubrica quidem ac caeruleo picta, cum intra luteus sis

γον i) λ τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομένας, καὶ μὴ αἰ- p. 547.
δεσθεὶς μεταμανθάνων, θαῤῥῶν ἁμιλήτοις τοῖς πλήθεσι, καὶ
οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ ἅπαξ ἐπὶ ῥήματος ἐπὶ τῷ
χείρονι k) νοῦς ἀρίστοις ὄσῃ, Ἕλληνα καὶ Ἀττικὸν ἀποκα-
λούντων σε, τὸν μηδὲ βαρβάρων l) ἐν τοῖς ἀφυεστάτοις ἀρι- p. 548.
θμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ ἐκεῖνο μέμνησό μου, μὴ
μιμεῖσθαι τῶν ἄλλων m) τῶν πρὸ ἡμῶν γενομένων σοφιστῶν τὰ
φαυλότατα, μηδὲ περιᾴδειν n) ἐκείνοις ὄγκερ νῦν, ἀλλὰ τὰ
μὲν τοιαῦτα καταπυκνεῖν, ζηλοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παρα-
δειγμάτων. μηδέ σε θελγέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι o) τῶν λόγων,
ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν ἀθλητῶν νόμον, ἡ στερρὰ σοι τροφὴ
συνήθης ἔστω, μάλιστα δὲ χάρισι καὶ σωφροσύνῃ θύε p), ὡς
πάμπολυ λίαν νῦν ἀπολέλειψο. Καὶ ὁ σκῶπτος δὲ, καὶ ἡ μι- 24
γαλαυχία, καὶ ἡ κατοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαμπη-
λίζειν ἀπίστως q), καὶ τὸ θαυμαλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ
οἴεσθαι r), ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτὸς, ἢν τὰ πάντων συκοφαν-

i) πρὸς ὀλίγον] πρόσολίγον junctim A. 1. et 2. k) χείρονι] „χείρονος marg. A. 1. W.“ l) βαρβάρων] „ex emend. *Gron.* Βάρβαρον Edd. et M.“ m) ὀλίγον] ὀλίγων prave B. 1. et 3. n) περιᾴδειν] περιέπειν conj. et vertit *Gesn.* At cf. Adnot. o) ἀνεμῶναι] „Et sic habere *J. Fl. H. Par.* notat *Solanus.*“ p) θύε] Ita A. 2. *Reitz.* et recentt. sed θῦε A. 1. B. 1. 3. Vid. Adnot. q) ἀπίστως] ἀπίσθω B. 3. r) οἴεσθαι] „Sic L. recte cum *Fl.* B. 1. (imo

et fragilis. Haec si feceris, et pauxillo tempore inscitiae reprehensionem sustinueris, neque discere de novo te pudeat; cum fiducia multitudinem alloqueris, neque deridebere, ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris praestantissimorum, Graecum te Atticumque per contemtam vocantium, qui neque in barbarorum disertissimis numerari dignus sis. Ante omnia vero hoc mihi memento, ne imiteris Sophistarum, qui paullo ante nos fuere, pessima, neque studiose illa (*depascas*) consecteris, utinunc; verum talia consulces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque demulceant te verborum inodori et caduci flores; sed ex lege athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime vero Gratiis et Perspicuitati litato, a quibus longissime jam relictus es (*eras*). Tumor vero et jactantia, et mala consuetudo, et gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, et insectatio aliorum, et ne putes primum

p. 348 τῆς· καὶ μὴν ἐμοῦδέ σοι μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἁμαρτάνειν, ἂν οἱ πρότεροι τοὺς διαλόγους (τῶν λέξεων s) προπαρεσκευασμένους t), ἔπειτα καταμοχθεῖς τοῖς ῥήμασι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἤν που ζήτει ἔκφυλον εὕρῃς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῇς εἶναι καλὸν, τοῦτο ζητεῖς διάνοιαν ἁρμόσαι, καὶ ῥᾳδίαν οὖσαν, ἐὰν μὴ παραβύσῃς αὐτοῦ που, ἡ-
p. 349 τῷ λεγομένῳ μηδ' ἀναγκαῖον ἢ οἷον τοιοῦτον εἶναι ἀλλοῦ u), οὐδὲ οἶδας, ὦ, τι σημαίνει, ἐπιδέησας, οὐδὲν ἔοικότα τῇ ὑποκειμένῃ, καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπεσαν. x), ὑπὸ τοῦ ξένου πλαγέντες· τὰ αὐτὰ δὲ οἱ πεπαιδευμένοι, ἐπ'
25 ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς ἐπαινοῦσιν, ἔγελων. Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ὑπαάττικος εἶναι
10 ἀξιῶν, καὶ τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος, τηνικάτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐμπαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μηδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἐγκήσειεν, οἷον ἐκεῖνα,

---

ἔεσθαι B. 1. habet *Lehm.*) 2. (et 3.) *Par.* et S. "Ἰεσθαι male J. et H. cum P. et *Exc.*" s) λέξεων] λεκτέων conj. *Solan.* Omnino suspecta τῶν λέξεων. t) προπαρεσκευασμένους] „Ita M. et B. 2. (1. et 3.) recte. *Προπαρασκ.* cett." u) οὐ μάλωπα] θυμάλωπα conj. *Guyet.* x) ἐτεθήπεσαν] Ita Edd. vett. praeterquam quod in B. 3. mendose est ἐτεθήτεσαν. Temere *Reitz*, et recentt. ediderunt ἐτεθήπεσαν. Cf. supra Alex. c. 13. Omnino vid. nott. ad Diall. Mart. V, 2. et Ver. Hist. I, 29. in Varr. Lectt.

te fore ipsum, si omnium scripta calumnieris. Etenim illud quoque non parvum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam verba, sententias comparatas, verbis deinde exornas nominibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, et damnum judicas, si illud non aliquorsum infercias, etiamsi ei, quod dicitur, plane necessarium non sit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, projeciti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupescebant, cum aures illorum ferret peregrinitas: sed eruditi utrosque, et te, et laudatores illos risere. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, et ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae ne-

(πῶς οἶει;) y) κατὰ γῆς θῦναι z) ηὐχόμην, ἀκούων σου ἐπι- p. 549.
δεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸν ἀνδρεῖον ὦμον λέγεσθαι· δουλάρια δὲ, καὶ κοὺς ἄῤῥενας τῶν ἀκολούθων ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ οἶδεν, ὅτι χιτώνιον μὲν γυναικὸς ἐσθῆς, δουλάρια δὲ τὰ θήλεα κακοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστερα, οἷον τὸ, ἵππατο, καὶ τὸ, ἀπαντώμενος a), καὶ τὸ, καθεσθεὶς, οὐδὲ μετοικικὰ b) τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. ἡμεῖς δὲ c) οὐδὲ ποιητὰς ἀπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφοντας ποιήματα· τὰ δὲ σά, ὡς πεζὰ μέτρους παραβάλλειν, καὶ p. 550.
ὅπερ ὁ Δωσιάδου d) βωμὸς ἂν εἴη· καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν φωνὴν κακοδαιμονέστερος. ἂν ταῦτα ξηλώσῃς, καὶ μεταμάθῃς, ἄριστα e) βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσῃ. ἢν δὲ λάθῃς αὖθις εἰς τὴν ἰγνηλίαν κατολισθών, ἐμοὶ μὲν ἀποπεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἂν γε καὶ ξυνῆς χείρων γενόμενος.

y) πῶς οἶει;] Haec olim cum cetera oratione arctius conjuncta parentheseos ope sejunxi. z) θῦναι] Hanc scripturam jam in omnibus libris exhibitam reperi. Secus erat alibi. Cf. Tom. IV. p. 714. a) ἀπαντώμενος] „ἀπαντόμενος W.“ b) μετοικικὰ] „Sic Edd. et M.“ Malebat autem *Solan.* μέτοικα. c) δὲ] „abest a *Fl.* et M., adest in reliquis.“ d) Δωσιάδου] „ex emend. *Solani.* Δωσιάδα Edd. priores et M.“ e) ἄριστα] „καὶ ἄριστα S. As cum vulgata facit W.“

que puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscare optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δουλάρια autem etiam mares pedissequos appellares: quae quis nescit, χιτώνιον mulierum esse vestitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; et alia multo his apertiora, qualé est ἔκτατο, et ἀπαντώμενος, et καθέσθεὶς, quae neque aliunde delata domicilium in Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poëtas laudamus poëmata scribentes, ad quae glossario opus est. Tua vero, ut pedestria metris comparem, sicut Dosiadae ara fuerint, aut Alexandra Lycophronis, et si quis adhuc est linguae, quam isti, infelicioris. Haec si studiose dediscas, optime tibi consulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas fallente velut vestigio labaris, admonitione ego defunctus sum, tu vero te accusabis, si quidem aliquando deteriorem te factum intelliges.

p. 550.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ. a)

Arg. Ridiculam litem narrat auctor, ortam inter duo philosophos Athenienses e Peripateticorum familia, qui quum uterque simul mortui cujusdam philosophi salarium regium ambirent, alter alteri vitae turpitudinem exprobrant; in quibus probris imprimis notatur, quod alter, quum eunuchus sit, minus idoneus sit judicandus ad philosophiam et profitendam et docendam. A qua injuria dum hic se quam maxime defendere studet, tertius quidam intervenit, eumdem eunuchum adulterii accusans; quae res eunucho ipsi pudorem, auditoribus risum, judicibus vero difficilem facit inquirendi viam judicandique rationem. Quamobrem Romam remittitur caussa.

1 ΠΑΜΦ. Πόθεν b), ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. τοῦτο δὲ πλέον τοῦ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν δυνατὸς εἶ τὸν γέλωτα.

ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἥκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέλω-
p. 551. τος δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ποιήσομαί σε, ἢν ἀκούσῃς, οἵᾳ δίκῃ δικαζομένῃ παρεγενόμην, φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων.

a) ΕΤΝΟΤΧΟΣ] „ΕΤΝΟΤΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ J. H. Deest ΠΑΜΦ. in *Fl. Par.* S. Sed in S. additum ante πόθεν." Utrumque nomen inscriptum etiam in A. 1. et 2. sed puncto interposito. In B. 1. et 3. legitur: Εὐνοῦχος. Παμφίλου καὶ Λυκίνου. b) πόθεν] Ita recte B. 1. ποθεν sine accentu A. 1. et B. 3. sed ποθὲν perperam A. 2.

EUNUCHUS.

Pamph. Unde nobis, Lycine, aut quid ridens advenis? Nam semper quidem hilaris esse soles: hoc autem solito plus mihi videtur, in quo neque risum continere potes.

Lyc. E foro tibi adsum, Pamphile: risus autem statim faciam te participem, si audieris, cui caussae disceptandae interfuerim, contendentibus inter se philosophis.

ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ, p. 351.
φιλοσοφοῦντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἰ καί τι
μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσι διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα.

ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἵ γε 2
ξυμπεσόντες, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλή-
λων, νεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινώμενοι;

ΠΑΜΦ. Ἤκουν, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο
τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι
γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων· δίκη δὲ ὅμως συνε-
στήκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφοροῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ
πρεσβύτατοι, καὶ σοφώτατοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν
ἔν τις ἠξέσθη παρὰ μέλος τι φθεγξάμενος, οὐχ ὅπως ἐς
τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος.

ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης,
ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην, ὅ, τι σοι τὸ κεκινηκὸς εἴη τὸν τοσοῦ-
τον γέλωτα.

ΛΥΚ. Συντέτακται μέν, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶσθα, ἐκ βασι- p. 352.
λέως μισθοφορά τις οὐ φαύλη κατὰ γένη τοῖς φιλοσόφοις, 3

Pamph. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, philosophos jure inter se experiri: qui debeant, si quid etiam sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

Lyc. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se plaustra conviciorum tota in se congesserunt invicem, clamantes, et ultra, quam possent, contendentes?

Pamph. Numquid de literis disceptabant solennia illa, cum diversae essent sententiae atque sectae?

Lyc. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Ejusdem enim ambo sententiae, et disciplinae ejusdem. Et tamen judicium constitutum est, et suffragia ferebant judices optimates, et aetate maxime provecti et sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur.

Pamph. Quin tu igitur dicis jam caput caussae, ut et ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

Lyc. Constituta sunt, quod nosti, Pamphile, ab imperatore salaria non contemnenda generatim philosophis,

p. 352. Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ Ἐπικουρείοις c), ἔτι καὶ d) τοῖς ἐκ τοῦ Περιπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ, ἀποθανόντος αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἆθλα, οὐ βοείη τις ἦν, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ' ἱερήϊον e), ἀλλὰ μύριαι f) κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις.

Hom. Il. XXII, 159.

p. 353. ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καί τινα φασὶν αὐτῶν ἔναγχος ἀποθανεῖν, τῶν Περιπατητικῶν, οἶμαι, τὸν ἕτερον.

ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις g), ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοντας, καὶ χρημάτων καταφρονεῖν, ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης, καὶ ἱερῶν πατρῴων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι.

ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ h) δόγμα τοῦτό γέ ἐστι τοῖς Πε-

c) Ἐπικουρείοις] „Ἐπικουρίοις W.“ d) ἔτι καὶ] „ἔτι δὲ καὶ W.“ Sic et *Schm.* e) ἱερήϊον] „Sic *Par.* sola. Ἱερεῖον cett. et M.“ f) μύριαι] „μυρία male L.“ g) οὐδὲν ἦν ἐκείνοις] „Sic Edd. constanter, item M.“ *Solan.* conj. οὐδὲν ἦδη ἦν ἐκείνους. Aliter *J. Seager.* Vid. Adnot. h) τὸ] τι conj. *Seager.* inepte. Continuisset se, opinor, Vir doctus, si haec verba hoc quoque ordine dici potuisse cogitasset: *Καὶ μὴν καὶ τοῦτό γε τὸ δόγμα ἐστὶ τοῖς Περιπ.* quae quam eodem redeant, tum articulo carere nullo modo possunt. Sensus enim is est, quem expressit Latina versio.

Stoicis dico, et Platonicis, et Epicureis, insuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicujus locum surrogari, probatum suffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, secundum poëtam, *neque victima*, sed decies millenae quotannis drachmae, ut juvenes doceret.

Pamph. Novi ista: et ajunt quendam illorum nuper mortuum, Peripateticorum puto alterum.

Luc. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: et hactenus ridiculum illis erat nihil *aliud*, quam quod qui philosophos se dicerent esse, et pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, et sacris patriis, et sepulcris majorum suorum decertarent.

Pamph. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non

φιλαπτηκοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ p. 855.
τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἴεσθαι.

ΛΥΚ. Ὀρθῶς λέγεις. φασὶ γὰρ οὖν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ p. 854.
πάτρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος. Τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, ἤδη 4
ἔκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτης, (οἶσθα ὃν λέγω, τὸν ἐρεστικὸν,) καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδείκνυτο, καὶ ὅτι τῶν Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἶχετο· καὶ μὰ τὸν [1]) Δί', οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν. Τὸ δ' οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέ- 5
στη· ἀφέμενος γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι [k]) τὰ αὑτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγώαν, καὶ διελέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· κατὰ ταὐτὰ [l]) δὲ καὶ ὁ Βαγώας ἀντεξήταζε [m]) τὸν ἐκείνου βίον.

ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων

1) τὸν] „τῶν male J. τὸν recte cett. et M.“ Illud et A. 2. si recte lego. k) δεικνύναι] δεικνῦναι B. 3. sola, quod sciam. l) ταὐτά] ταῦτα B. 1. et 3. sed recte A. 1. et 2. ut nos cum *Reitz.* et recentt. edidimus.

valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare.

Lyc. Recte dicis. Ajunt scilicet ista, et ex patria disciplina bellum ab iis gestum est. Quae autem post consecuta sunt, jam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles senex, nosti quem dico, contentiosum illum: et Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen jam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoteli ejusque sententiis addictum esse. Et sane neuter illorum erat melior. Finis ergo caussae huc evasit. Diocles, omisso ostendere sua *merita*, ad Bagoam transiit, et vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit.

Pamph. Merito illud quidem, Lycine: ac major pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si judex essem, in hoc prae-

p. 354. ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἄν μοι δοκᾶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειράτερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ *) νομίζων.

6 ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, κἀμὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις, ἐπεὶ δὲ
p. 355. ἅλις μὲν εἶχον βλασφημιῶν, ἅλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον ἤδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγώᾳ μεταποιεῖσθαι n) φιλοσοφίας, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων, εὐνούχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλεῖσθαι ἠξίου, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν o), καὶ περιῤῥαντηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἁπάντων συλλόγων, δυσοιωνιστόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἔωθεν ἐξιὼν ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνοῦχον λέγοντος, ἀλλά τι σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς ἀνθρωπείας p) φύσεως.

ΠΑΜΦ. Καινόν γε τὸ ἔγκλημα φῄς, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἥδη γελᾶν καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, τῆς παραδόξου ταύτης

m) ἀντεξήταξε] ἀντεξήταξε jota subscripto A. 1. et 2. *) τῇ νίκῃ] τὴν νίκην C. 2954. et 3013. male. n) μεταποιεῖσθαι] „Nihil mutare J. Fl. H. Par. S. notat Solanus.“ o) αὐτῶν] „Sic recte Fl. et Par. αὐτῶν J. male.“ Et reliquae omnes recte αὐτῶν. p) ἀνθρωπείας] „ἀνθρωπίας J. Sed prius est in Fl. H. Par. et M.“

cipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae judicem.

Lyc. Bene dicis: meque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero satis haberent conviciorum et criminum, denique jam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, et praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, et lustralibus vasis, et communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum et abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quiddam, et mixtum, et prodigiosum, et a natura humana abhorrens.

Pamph. Novum crimen narras, Lycine, jamque ipse ad risum, sodalis, adducor, inexspectatam accusationem

πατηγορίας ἐκούων. τί δ' οὖν ἄτερος; ἆρα τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; p. 355.
ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντειπεῖν ἐτόλμησε;

ΔΤΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας (οἰκεῖον γὰρ 7
αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπιπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἠρυθρία, καὶ ἱδίων φανερὸς [q]) ἦν· τέλος δὲ λεπτόν τι καὶ γυναικεῖον ἐμφθεγξάμενος [r]), οὐ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὸν Διοκλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ γυναῖξὶ μετεῖναι· καὶ παρήγαντο Ἀσπασία, καὶ Διοτίμα, καὶ Θαργηλία, συνηγορήσουσαι p. 356.
αὐτῷ· καί τις Ἀκαδημαϊκὸς εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν [s]), ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμήσας ἐν τοῖς Ἕλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ κἀκεῖνον αὐτὸν, εἴπερ ἦν [t]), καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο, εἶρξεν ἄν, οὐ καταπλαγεὶς αὐτοῦ τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξαν· καί τινας καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε [u]) λόγους, καὶ [x]) πρὸς ἐκεῖνον

q) φανερὸς] φανερῶς sola B. 1. r) ἐμφθεγξάμενος] „Hanc esse constantem lectionem notat *Solanus*." *Belinus*, qui aliud hujus verbi exemplum desiderat, conj. ἐκφθεγξ. Nec *Schneidero* in Lex. non dubiae auctoritatis videtur esse. s) ἐκ Κελτῶν] „In M. erat in margine Γρ. ἐκ Πελασγῶν τελῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat *Fl.*" t) εἴπερ ἦν] „εἰ περιῆν] Ita restitutum ex L. et *Fl.* Εἴπερ ἦν sine commate Edd. vulgo." Cur ego pristinam lectionem restituerim, vide Adnot. u) ἀπεμνημόνευε] „Sic *Fl.* H. *Par.* etc. et M. ἐχεμν. J." Sic et B. 3. x) καὶ] „Et illud καὶ adesse in H. *Fl.* et *Par.* notat *Solanus*." Adest etiam in reliquis. Abesse autem voluit *Reitz.* Vid. Adnot.

audiens. Quid igitur alter? Nunquid quievit? an ipse quoque contra haec dicere quidquam ausus est?

Lyc. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod familiare his est, multum tacebat, aestuabat, et manifeste sudabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre, inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum, qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi possint; adducebanturque Aspasia, ac Diotima, et Thargelia, quae caussam ipsius juvarent; atque aliquis Academicus e Gallia eunuchus, qui paullo ante nostram aetatem inter Graecos florucrit. At Diocles illum ipsum quoque, siquidem fuisset, et eadem tractasset (*sibi arrogasset*), arcebat, nihil commotus ipsius apud vulgus gloria: et quaedam ipse memorabat dicta, in illum quoque a Stoicis, et Cynicis maxime, ridicule in corporis illud vitium jacta.

p. 356. ὑπό τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς τὸ γε-
8 λοιότερον, ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος. Ἐν τούτοις ἦν τοῖς δι-
καστᾶις ἡ διατριβή· καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος τοῦ-
το ἐτύγχανεν ὄν [y]), εἰ δοκιμαστέος εὐνοῦχος, ἐπὶ φιλοσοφίαν
παρελθεῖν [z]) καὶ νέων προστασίαν ἐγχειρισθῆναι ἀξιῶν [a])· τοῦ
μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ
δεῖν λέγοντος, καὶ, τὸ μέγιστον, πώγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτὸν,
καὶ τοῖς προσιοῦσι καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ
πρέποντα ταῖς μυριαις [b]), ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρε-
σθαι· τὸ δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῶν βακήλων χεῖρον εἶναι.
p. 357. τοὺς μὲν γὰρ κἂν πεπειρᾶσθαί ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ
ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῷον [c]) εἶναι
κατὰ ταὐτὰ [d]) ταῖς κορώναις, αἳ μήτε περιστεραῖς, μήτε κόρα-
9 ξιν ἐναριθμοῖντο ἄν. Τοῦ δὲ οὐ σωματικὴν λέγοντος εἶναι τὴν
κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τῆς γνώμης ἐξέταιαν δεῖν γίγνε-
σθαι, καὶ τῆς τῶν δογμάτων ἐπιστήμης, εἶθ' ὁ Ἀριστοτέλης [e])

y) ὄν] „εἶναι W. male.“ z) παρελθεῖν] „παρελθὼν Forat. At vulgatam servant H. *Par.* B. 2. *Fl.* παραγγέλλειν W. Sed fuit prius π — ων.“ a) ἀξιῶν] „Nil mutant J. B. 2. *Par. Fl.* et M.“ Maluit tamen *Solanus* ἄξιος. Vid. Adnot. b) μυριαις] „*Coll.* videntur legisse μισθοφορίαις. Sed vulgatam servant H. J. *Fl. Par.* et M.“ c) ζῷον] „ζῷον W. cum puncto subscripto.“ d) ταὐτὰ] ταῦτα sola B. 3. quae eadem mox itidem falso κατὰ ταῦτα τοῖς θεοῖς. e) Ἀρι-

In his agebant judices, et caput caussae jam in eo vertebatur, probandusne esset eunuchus, philosophiam profiteri, et adolescentium praefecturam sibi demandari, postulans? altero dicente, Habitum et integritatem partium omnium corporis inesse philosopho debere, praesertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei apud accedentes et discere volentes auctoritatemque praestet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore acciperet. Eunuchi vero conditionem, exsectorum etiam statu deteriorem. Hos enim tamen aliquando expertos esse virilitatem: hunc autem ab initio statim abscissum et ambiguum quoddam animal esse, cornicum instar, quae neque in columbis, neque in corvis numerentur. Altero autem contendente, Non corporis hoc esse judicium, sed robur animi *spectari*, et examen mentis oportere fieri, atque scientiae dogmatum; tum Aristoteles citabatur te-

ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρ- p. 357.
μείαν [f]) τὸν εὐγνοῦχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι
ταῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ ταὐτὰ τοῖς θεοῖς. καί τι [g]) καὶ ἐτόλ-
μα προστιθέναι ὁ Βαγώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπινηδειότερος
εὐναύχος τοῖς νέοις διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολήν τινα πρὸς αὐ-
τοὺς ἐνδέξασθαι δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους [h]) ἐκεῖνο
ἔγκλημα παθεῖν ἄν, ὡς διαφθείρων τὰ μειράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ
εἰς τὸ ἀγένειαν μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο, ὡς γοῦν
ᾤετο, προσέρριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, βαθέος κρίνε- p. 358.
σθαι δέοι τοὺς φιλοσοφοῦντας, τὸν τράγον ἂν δικαιότερον
προκριθῆναι πάντων. Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρεστὼς, (τὸ 10
δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω) Καὶ μὴν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικα-
ὁταί, οὑτοσὶ ὁ τὰς γνάθους λεῖος, καὶ τὰ φώνημα γυναικεῖος,
καὶ τἆλλα εὐνούχῳ ἐοικώς, εἰ ἀποδύσαιτο, πάνυ ἀνδρείως
ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες,
καὶ μοιχὸς [i]) ἐάλω ποτὲ, ὡς ὁ ἄξων [k]) φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρ-

ατοτέλης] Θεμιστοκλῆς *Schol.* f) Ἑρμείαν] „Sic etiam J. *Par.* H, *Fl.*“ g) καί τι] Sic Ms. Par. 3011. si recte conjicio e *Belini* narratione. Olim erat καίτοι, minus recte. h) τοῦ Σωκράτους] τὸ τοῦ Σωκρ. 3011. *Rel. Schm.* non necessario. i) καὶ μοιχὸς] „Nihil mutant *Fl.* J. H. B. 2. *Par.* M. ὅτι legend. adscripsit *Solanus*.“ Scilicet notandum, in Edd. vett. post εἰ δὲ μὴ positum fuisse comma, quod *Reitz.* tacite, et recte quidem, exstinxit. k) ἄξων] „Sic

stis ejus orationis, qui supra modum admiratus sit Hermiam eunuchum, Atarnensem tyrannum, usque eo, ut etiam illi eodem modo, quo Diis, rem sacram faceret. Quin etiam illud adjicere ausus est Bagoas, Multo aptiorem esse adolescentibus eunuchum magistrum, in quo neque haerere aliqua illorum respectu calumnia possit, neque Socratis illud crimen locum habere, quasi corrumperet adolescentulos. Cumque in mentum imberbe inprimis jacta quaedam essent, lepide hoc, ut sibi quidem videbatur, adjecit. Si enim, inquit, a barba prolixa judicari philosophos oporteat, caprum justius praeferri omnibus. Inter haec tertius alius superveniens, cujus nomen in obscuro relinquatur, Verumtamen, inquit, judices, iste laevibus genis, muliebri voce, et reliqua eunucho similis, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in

p. 358. θροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνοῦχον ἀναφυγών, καὶ τοῦτο προφύγετον εὑρόμενος, ἀφείθη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικασταῖς ἀπό γε τῆς φανερᾶς ὄψεως· νῦν δὲ κἂν παλινῳδῆσαί μοι δοκεῖ [1]), τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνε-
11 κα. Τούτων δὴ λεγομένων, παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός, Βαγώας δὲ μᾶλλον ἐναράττετο, καὶ παντοίως ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῷ τῷ ἱδρῶτι [m]) ῥεόμενος, καὶ οὔτε συγκατατίθεσθαι τῷ τῆς μοιχείας [n]) ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι.

ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἴσως οὐ μὴν τυχοῦσαι ὑμῖν διατριβὴν παρεσχῆσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τί ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν οἱ δικασταί;

p. 359. 12 *ΛΥΚ.* Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ἠξίουν

minore a *Fl.* Cett. "Ἀξων majore." Voluerat itaque *Reitz.* haud dubie minorem literam α. vere autem major reperitur scripta, nec non in recentt. temere. Vide, qui in Adnott. laudati leguntur, scriptores. l) δοκεῖ] „Hoc ex *Fl.* et W. est Δοκῇ Edd. vulgo." Ortus Conjunctivus, si recte video, inde, quod in Edd. vett. post νῦν δὲ comma positum est, ita, ut jam κἂν facile cum δοκεῖ, non, ut par erat, cum Infinitivo παλινῳδῆσαι conjungeretur. m) τῷ ἱδρῶτι] „Desunt haec duo male in *Fl.* adsunt in cett. item in M. et P." n) τῷ τῆς μοιχείας] „τῷ περὶ τῆς μοιχείας W."

membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem crimini, qui tum, judicabant, negantibus, ex specie manifesta: jam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis caussa. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bogoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffluens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praesens certamen judicaret.

Pamph. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur praebuisse. Sed quid tandem factum est, et quomodo judices de illis decreverunt?

Lyc. Non in eadem omnes erant sententia, sed alii po-

ἐπιδεῖσθαι αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους, ἐπισκοπεῖν, p. 569
εἰ ἔνεστι φιλοσοφεῖν, τί γε πρὸς τῶν ὄρχεων· οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον μεταστειλαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκήματος o) γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ὀπύειν p), καὶ τινα τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβύτατόν τε καὶ πιστότατον ἐφεστῶτα ἀρχῆς εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ q), ἐπεὶ πάντας ὁ γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. Καὶ νῦν ἕτερος μὲν πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὡς φασι, 13
γυμνάζεται, καὶ παρασκευάζεται, καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ, καὶ τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιώτατον αὑτῷ· καὶ οὗτος κατὰ τοὺς φαύλους τῶν ῥητόρων τοῦτο ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγώᾳ δὲ ἕτερα, ὥς φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσειν ἐλπίζει, ἢν ἐπιδείξῃ, ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόν-

o) οἰκήματος] „Et hoc habere J. *Fl.* H. B, a. *Par.* et M. notat *Solanus.*" Cf. *Xenoph.* Memor. II, a, 6. Omnino vide, quos laudat *Sturz.* in Lexic. Xenoph. h. v. p) ὀπύειν] „Sic W. et *Fl.* ἀπύειν vulgo." q) μετὰ δὲ] „Et sic esse in J. H. et *Fl.* etc. notat *Solanus.*"

stulabant illum exutum istar mancipiorum inspicere, possetne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii, magis ridicule, arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis, jubere illum congredi, et inire, et judicum aliquem, aetate maximum et fide dignissimum adsistere, ac, num philosophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes, et nemo esset, cui non concussa dolerent ilia, decreverunt rejicere et remittere caussam in Italiam. Et nunc alter quidem ad eruditionis ostentationem, ut ajunt, exercet se et comparat, et accusationem componit, et adulterii crimen movet, maxime sibi contrarium: isque more malorum causidicorum hoc agit, et inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recenset. Bagoam autem alia, ajunt, cura tenet, et pro viro se gerit frequenter, et prae manu rem habet, et denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur philo-

p. 359. *των ὤνων. αὕτη γάρ, ὦ ἑταῖρε, φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔστι δέ μοι νομιδῇ νέος ἐστὶν) εὐξαίμην ἄν, οὐ τὴν γνάμπτην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἔτομον ἐς φιλοσοφίαν ἔχειν.*

sophiae criterium esse, haec demonstratio, cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum juvenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ [a] p. 160.

Arg. Agit hic libellus, de cujus auctore vide infra Adnot. primam, de Astrologiae fontibus et initiis, de honore, quo illa apud veteres fuerit, de fabulis nonnullis huc referendis, et de veritate hujus disciplinae ac fide ei habenda. Non supersedere hac lectione debebit, si quis superstitionis historiam aliquando sibi proposuerit conscribendam.

Ἀμφί τε οὐρανοῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή· οὐκ αὐτέων [b] 1
ἀστέρων, οὐδ' αὐτέου [c] πέρι οὐρανοῦ, ἀλλὰ μαντείης, καὶ
ἀληθηΐης [d], ἣ δὴ ἐκ τουτέων ἐς ἀνθρώπων βίον ἔρχεται. ὃ
δέ μοι λόγος οὐχ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ διδασκαλίην ἐπαγ-
γέλλεται, ὅπως ταύτην τὴν μαντοσύνην διενεκτέον [e], ἀλλὰ
μέμφομαι, ὁκόσοι, σοφοὶ ἐόντες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ
πᾶσι [f] τοῖς ἐωυτέων ἀπηγέονται· μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε

a) ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ] „M. solus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte *Coll.* et *Fl.* Ἀστρολογίας cett. Edd. male.“ b) αὐτέων] „ex emend. *Solani.* αὐτῶν Edd. priores. c) αὐτέου] „αὐτοῦ Edd. priores.“ d) ἀληθηΐης] „ex emend. *Jensii.* ἀληθείης enim Edd. priores et M.“ *Jensius* scilicet emendaverat e Cod. W. e) διενεκτέον] „Nil mutant Edd. et M.“ f) πᾶσι] „Forsan παῖσι, adscripsit *Solanus.*“ Imo παισὶ voluit. Sed πᾶσι τὰ ἑωυτ. maluit *Bel.* quippe desiderans objectum, quod invenire facile poterat in praecedenti τὰ μὲν ἄλλα.

DE ASTROLOGIA.

De caelo deque stellis haec scriptio est: non ipsis de astris, ipso de caelo, sed de divinatione ac veritate, quae ab hisce ad hominum vitam pervenit. Neque vero praecepta hic libellus habet, neque disciplinam promittit, quomodo excellere hac divinatione quis possit, sed reprehendo, quotquot docti cum sint, alia quidem exercent, et suis omnibus enarrant, solam autem astrologiam neque ho-

p. 560. τιμέουσιν, οὔτε [g]) ἐπασκέουσι. Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιὴ, οὐδὲ
2 νέον ἐς ἡμέας ἀπίκετο [h]), ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων βασιλήων [i]),
θεοφιλέων. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίη καὶ ῥᾳθυμίη, καὶ προσέτι μισο-
p. 561. πονίη, κείνοισί τε ἀντίξοα φρονέουσι, καὶ εὖτ' ἂν ἀνδράσιν
ἐπικυρέωσι ψεύδεα μαντευομένοισιν [k]), ἄστρων τε κατηγο-
ρέουσι [l]), καὶ αὐτὴν ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδέ μιν οὔτε
ὑγιέα· οὔτε ἀληθέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψευδέα, καὶ ἀνε-
ρώϊνον, οὐ δικαίως, ἐμοὶ δοκέει [m]), φρονέοντες. οὔτε γὰρ
τέκτονος ἀΐδρίη [n]), τεκτοσύνης αὐτῆς ἀφυΐη [o]), οὐδὲ αὐλη-
τέω ἀμουσίη, μουσικῆς ἀσοφίη. ἀλλ' οἱ μὲν, ἀμαθέες τῶν
3 τεχνέων, ἑκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ σοφή [p]). Πρῶτον μὲν ὦν Αἰθίο-
πες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτίη δὲ αὐ-
4 τέοισι, τὰ μὲν ἡ σοφίη τοῦ ἔθνεος, (καὶ γὰρ τἄλλα τῶν ἄλλων
σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ τῆς σικήης [q]) ἡ εὐμοιρίη·

g) οὔτε] Sic 3011. *Bel. Schm.* Sic jam olim quoque B. 1, et 3. sed οὐτ' A. 1. 2. *Reitz.* et *Bip.* h) ἀπίκετο] „ἀφίκετο Edd. priores.“ Quod receptum est, debetur Codici W. i) βασιλήων] „βασιλέων W. et *Fl.* sola.“ k) μαντευομένοισιν] „μαντευομένοι Edd. priores male.“ *Μαντευομένους* M. unde *Sol.* et *Reitz.* fecerunt, quod editum est. l) κατηγορέουσι] „Sic M. a recent. manu. *κατηγοροῦσι* Edd.“ m) δοκέει] „Sic W. recte cum Edd. plurimis. *δικέει* male *Fl.*“ n) ἀΐδρίη] Sic 3011. probante *Belino*, pro vulg. *ἀϊδρείη*, pro quo *Schmied.* mallet *ἀϊδρηΐη*. o) ἀφυΐη] „*ἀθυμίη* W. *solus.*“ Sic etiam *Schol.* p) σοφὴ] „*σοφίη Fl.* Nihil mutant Edd. nec M.“ q) οἰκήσιος]

norant, neque exercent. Ac sapientia quidem *hujus rei* antiqua, neque recens demum ad nos venit, sed opus est antiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc sunt, inscitia et socordia, atque insuper laboris odio, cum contraria illis sentiunt, tum, si quando in homines incidunt falsa divinantes, et sidera accusant, et ipsam oderunt astrologiam, eamque neque sanam, neque veram arbitrantur, sed disciplinam mendacem et ven-

tosam, inique, ut mihi videtur, sentientes. Neque enim fabri inscitia, fabrilis ipsius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, musicae ipsius est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per se sapiens est. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus constituerunt. Caussa illis partim sapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus sapientiores caeteris Aethiopes; partim etiam habitandi sors commo-

φέει γὰρ σφέας εὐδίη καὶ γαληναίη περικέαται· οὐδὲ τῶν τῷ p. 561,
ἔτεος τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ' ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσιν. Ἰδόντες
ὦν [r]) πρῶτα τὴν σελήνην οὐκ ἐς πάμπαν ὁμοίην φαινομέ- p. 562.
νην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν ἄλλοτε [s]) ἄλλῃ μορ-
φῇ [t]) τρεπομένην, ἐδόκεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θωύματος καὶ
ἀπορίης ἄξιον. Ἔνθεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τουτέων τὴν αἰτίην,
ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ σελήνῃ τὸ φέγγος, ἀλλά οἱ παρ' ἠελίου ἔρ- 4
χεται. Εὗρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν φορὴν, τοὺς δὴ
πλάνητας ἡμεῖς καλέομεν, (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων
κινέονται) φύσιν τε αὐτέων [u]), καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα, τὰ
ἕκαστος ἐπιτελέουσιν [x]). ἐν δὲ [y]) καὶ οὐνόματα αὐτέοισιν,
ἐπέθεσαν, οὐκ οὐνόματα [z]), ὄκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήϊα.
Ταῦτα μὲν ὦν [a]) Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν· μετὰ 5
δὲ, γείτοσιν οὖσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρέδοσαν,

„οἰκήσεως] Sic Edd. praeter *Fl.* quae *οἰκάσεως*. *Οἰκήσιος* M.“ Hoc autem nihil aliud est, quam *οἰκήσιος*, et sic plane 3011, probante *Bel.* Sed *Schmied.* mallet *οἰκήσεος*. Cf. infra c. 12. *δύσεες* his. c. 17. *δυνάμιος καὶ κινήσιος*, ut W. certe habet, et 3011. r) *ὦν*] „Sic restitui ex W. Οὖν Edd. priores hic et supra.“ s) *ἄλλοτε*] „*ἄλλῳ τε Fl.* Sed vulgatam cett. editionum lectionem tenent M. et P.“ t) *ἄλλῃ μορφῇ*] „*ἄλλην μορφὴν Fl.* sola.“ u) *αὐτέων*] „*αὐτῶν* Edd. priores.“ x) *ἐπιτελέουσιν*] „*ἐπιτελέουσιν* J. male. Ceterae recte, cum M.“ y) *ἐν δὲ*] „constans Edd. lectio.“ Voluerunt tamen *Reitz.* *οἱ δὲ*, et *Seager.* *ἔτι δέ*. Vid. Adnot. z) *οὐνόματα*] Sic, praeeunte Cod. 3011. et monente *Belipse*, *Bip.* et *Schm.* ediderunt pro vulg. *ἐνόματα*. a) *ὦν*] „*οὖν* Edd. priores.“

ida. Semper enim illos serenitas et tranquillitas circumjacet, neque anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate habitant. Cum igitur cernerent, lunam non eandem semper apparere, sed plures accipere species, et in aliam alias formam verti: visa est illis res admiratione et dubitatione digna. Inde igitur quaerendo invenerunt causam harum rerum, quod non sua lunae lux, verum a sole illi venit. Invenerunt vero aliorum quoque siderum motum, quos quidem planetas nos vocamus, soli enim reliquorum siderum moventur: naturamque illorum et potestatem, et opera, quae singuli efficiunt. Imposuerunt autem illis quoque nomina: non *nuda* nomina, ut videbantur, sed *signa ipsarum naturarum*. Haec igitur Aethiopes in caelo conspexerunt. Post vicinia suis Ae-

p. 362. Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφέων ἐκδεξάμενοι ἡμιεργέα τὴν μαντικὴν
ἐπὶ μέζον ἤγειραν, μέτρα τε τῆς ἑκάστου κινήσεως ἐσημήναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ μηνέων καὶ ὡρέων διετάξαντο.
p. 363. καὶ μηνέων [b]) μὲν σφίσι μέτρον ἡ σεληναίη, καὶ ἡ ταύτης
ἀναστροφὴ ἐγένετο· ἔτεος δὲ ἠέλιος, καὶ ἡ τοῦ ἠελίου περίφο-
6 ρος. Οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἐμήσαντο πολλῷ [c]) μέζω τουτέων. ἐκ γὰρ
δὴ τοῦ παντὸς ἠέρος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε,
καὶ εὐσταθέων [d]), καὶ οὐδαμᾶ [e]) κινεομένων, δυώδεκα [f]) μοίρας ἐτάμοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι [g]), καὶ οἰκεῖα [h]) ζῶα [i]) ἐόντα, ἕκαστον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνάλια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ
7 δὲ πτηνέων. Ἀπὸ τέων [k]) δὴ καὶ ἱερὰ [l]) τὰ Αἰγύπτια πολυειδέα ποιέεται. οὐ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δυώδεκα μοι-

b) μηνέων] „Sic *Fl. Par.* et M. μηνῶν male cett. Edd.“ Hanc *Reitzii* notam falso ad prius μηνέων editam nunc in suum locum restituendam putabam. c) πολλῷ] πολλὸν 3011. d) εὐσταθέων] „εὐπαθέων *Fl.* W. et marg. A. 1. W.“ e) οὐδαμᾶ] Ita *Solan.* et *Reitz.* correxerunt e conj. *Guyeti* vulgatam lectionem οὐδ' ἅμα. f) δυώδεκα] δυόδεκα B. 3. et mox iterum. g) κινεομένοισι] πλάνητες κινέονται conj. *Solan.* *Gesnerus* vero post ἐν τοῖσι aliquid excidisse censet. h) οἰκεῖα] „οἰκία M.“ Οἰκεῖα vult *Guyet.* i) ζῶα] „Lacuna inter οἰκεῖα et ζῶα est in *Fl.*“ k) τέων] „τέω M. et Coll.“ Sic et 3011. l) ἱερὰ] „ἱρὰ] ἱερὰ Edd. priores, quod in M. erat emendatum.“ Constanter Edd. vett. omnes non solum hic, sed per omnem hunc libellum, ἱρός, tribus syllabis. Unde *Reitzium* et recentt. Editt. relinquendos censuimus.

gyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegyptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera absolutam divinandi rationem, in majus extulerunt, mensuram motus uniuscujusque signarunt, et annorum numerum, et mensium atque horarum ordinarunt. Et mensium quidem illis modus luna ejusque conversio fuit, anni autem sol, atque solis circuitus. At ipsi alia quoque his multo majora machinati sunt. Ex omni enim aëre, et stellis reliquis inerrantibus atque fixis, et haudquaquam moventibus se, duodecim partes resecuerunt, in quibus illae alterae moverentur. His cum assignassent suum cuique animalia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia vero hominum, alia bestiarum, volucrium alia, alia jumentorum. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum ge-

ρέων παθέων ἐμαντεύοντο, ἄλλοι δὲ m) ἀλλοίῳσι μοίρησιν p. 363.
ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβουσιν, ὁκόσοι ἐς κριὸν ἀπέβλεπον·
ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπεσημήναντο· οὐδὲ
τράγον κτείνουσιν, ὅσοι αἰγόκερων ἤθεσαν· καὶ οἱ ἄλλοι τἄλ-
λα, ὡς ἕκαστοι, ἱλάσκονται. ναὶ μὴν n) καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν
τοῦ ἠερίου o) τανύρου σεβίζονται. καὶ ὁ Ἆπις αὐτέοις χρῆμα
ἱερώτατον p)· τὴν χώρην ἐπινέμεται, καὶ οἱ ἐκεῖ μαντήϊόν p. 364.
τε q) ἀνατιθέασι, σημήϊον τῆς ἐκείνου τοῦ ταύρου μαντικῆς.
Οὐ μενὰ πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες ἐπέβησαν τοῦ λόγου· καὶ γὰρ 8
τὸ Λιβύων μαντήϊον τοῦ r) Ἄμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὸν ἥέρα s)
καὶ ἐς τὴν τουτέου t) σοφίην εἵρητο u), παρὸ x) τὸν Ἄμμωνα

m) ἄλλοι δὲ] „Nihil mutare Edd. nec M. notat *Solanus*.“ n) ναὶ μὴν] „Et sic Edd. cum M.“ *J. Seegerus* sic notat: „καὶ μὴν putabam verum esse. Sed cf. infra c. 14. ναὶ μέντοι καὶ Δαίδαλον etc.“ o) ἠερίου] „Sic J. H. *Par.* etc. ἱερείου *Fl.* et M.“ p) ἱερώτατόν] „ἱερώτατον] Sic M. sed emendatum. Ἱερώτατον Edd. priores.“ Debebat saltem ἱρότατον correctum esse. Quod quum a *Solano Reitzioque*, et recentt. quoque, non factum sit, neque etiam fieri, salvis Criticae artis praeceptis, potuerit, restituere veterem scripturam placebat. Cf. Adnot. ad c. 24. q) τε] γε *Seager.* r) τοῦ] τὸ ζοπ. unde *Bel.* conj. τὸ τοῦ. s) ἥέρα] Ἡρακλέα 2954. turpiter peccatum. ἀέρα ζοπ. ἄρνα voluit *Bel.* t) τουτέου] „τούτου Edd. priores. Et mox τούτους pro τουτέους.“ u) εἵρητο] ἤερτο *Guyet.* εὕρητο *Koen.* et *Bel.* ἠρεῖτο *Seager.* ac deinceps colo ante posito: καὶ τὸν Ἄμμωνα καὶ οὗτος etc. x) παρὸ] „παρὰ] Ita Edd. et M. Πρὸς Angl. P. et L.“ Παρὸ, quod ego recepi, ingenio debetur *Gesneri*, cui adstipulati sunt *Koen.* et *Bast.* ad *Gregor. Cor.* p. 105. *Schaef.* et *Belinus* quoque. Aliter *Solan.* τὸν

nerum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim partibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus diversisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quotquot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *nomine illo* signaverant: neque caprum mactant, quicunque noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *visum est*, placant. Sane etiam taurum in honorem caelestis tauri colunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem illorum depascatur, cui oraculum ibi constituerint, signum divinationis illius *caelestis* tauri. Non ita multo post Libyes etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyum etiam oraculum Ammonis, ipsum quoque ad caelum ejusque sapientiam, relatum est; qua-

p. 364. 9 καὶ οὗτοι προϊσχόντων καίονται. Ἔγνωσαν δὲ τούτων ἕκαστα καὶ Βαβυλώνιοι, οὗτοι μὲν λέγουσι, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ γ), πολλὸν ὕστερον ἐς τούτους ὁ λόγος ἀπίκα-
10 το δ). Ἕλληνες δὲ οὔτε παρ' Αἰθιόπων, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀστρολογίης πέρι οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης πρῶτος τάδε ἀπηγήσατο, οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς φάος τὸν λόγον προήνεγκεν α), ἀλλ' ἐς β) γοητείην, καὶ ἱερολογίην γ), οἵη διανοίη ἐκείνου πεξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐκομέετο, καὶ τὰ ἱερὰ ἤειδεν· ἡ δὲ λύρη, ἑπτάμιτος ἐοῦσα, τὴν τῶν κινεομένων ἀστέρων ἁρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος, καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔθελγε, καὶ πάντων ἐκράτεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην
p. 365. ἔβλεπεν, οὐδὲ δ) οἱ ἄλλης ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὐτὴ Ὀρ-
φέος ε) ἡ μεγάλη λύρη. Ἕλληνές τε τάδε τιμέοντες, μοίρην

γὰρ Ἄμμωνα καὶ οὗτοι. aliter *Seagerus*, ut modo narravi. γ) δοκέει] δοκέειν maluerat *Reitz.* temere. δ) ἀπίκετο] „ἀφίκετο ante legebatur." α) προϋνεγκεν] „Recte Edd. et M. προήνεγκεν J. (cum A. a.) προηλ. B. a." b) ἐς] *Bip.* et *Schm.* ε 3011. pro vulg. εἰς. c) ἱερολογίην] „ἱερολογίην] ἱερολογίην Edd. priores. et mox ἱερὰ, quod similiter mutavi." Ego contra veterem rationem restitui. Cf. supra ad c. 7. in his Varr. Lectt. Deinceps pro οἵη, quod omnes Edd. vett. et recentt. recte habent, *Geenerus* imprudens, puto, vertit, quasi legeretur οἵη. d) οὐδὲ] Sic accuratius vett. Edd. accentum collocarunt, quam *Reitz.* et recentt. quae οὐδὲ οἱ, neglecta enclitica. e) Ὀρφέος] „Ὀρ-

tenus Ammonem hi etiam arietis vultu sibi faciunt. Agnoverunt autem horum singula etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem perveniisse. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegyptiis de astrologia quidquam audiere: sed ipsis Orpheus Oeagri et Calliopes filius primus haec enarravit: non ille manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit, sed ad incantationem, et sacramenta quaedam, sola mens illi *spectabat* (*quod ejus erat consilium*). Lyra enim constructa faciebat orgia, et sacra cancbat. Lyra autem, septem chordarum quae esset, errantium stellarum harmoniam symbolo quodam signabat. Haec inquirens Orpheus, et haec movens, mulcebat omnia, et omnia vincebat. Neque enim illam, *quam fecerat sibi*, lyram spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec magna lyra Orphei. Honorantes vero ista

ἐν αὐτῷ οὐρανῷ f) ἀνέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέσαντες p. 365.
λύρη Ὀρφέως. ἢν δέ ποτε g) Ὀρφέα ἴδῃς, ἢ λίθοισιν, ἢ χροιῇ
μεμιμημένον, ἐν h) μέσῳ ἕξεται ἴκελος i) ἀείδοντι, μετὰ χερ-
σὶν ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δὲ μιν ζῶα μυρία ἵστηκεν, ἐν οἷς k)
καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων, καὶ τῶν ἄλλων ἕκα-
στον l)· αὐτὰ ἂν ἐκεῖνα ἴδῃς, μέμνησό μοι τουτέων, κοίη ἐπέ-
πνυτο ἀοιδή, κοίη δὲ καὶ ἡ λύρη, κοῖος δὲ καὶ ταῦρος, ἢ ἀκοῖος
λέων, Ὀρφέως ἐπαΐουσιν m). ἢν n) δὲ, τὰ λέγω, αἴτια γνοίης,
σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ θέρκτο ἕκαστον τουτέων. Λέγουσι δὲ 11
Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιώτιον, τοῦ δὴ πλέος μαντοσύνης πάρα
πολλὸν ἀείρεται, νοῦτέον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἕλλησιν εἰπεῖν,

ρέως] Ὀρφέος W. Sed a manu recentiore, loco sequente. Hanc ionicam formam jure praetulit *Wesserus* in Actt. philoll. Monacc. Tom. I. p. 85. qui et *Herodot.* II, 55. Πηρέος pro Πειρέως rescribi jubet, ad normam locorum VI, 53. ter, et 54. et VII, 150. Infra c. 12. et Ἀτρέως vulgatum corrigendum putavi. f) ἐν αὐτῷ οὐρανῷ] αὐτὴν ἐν οὐρανῷ *Seager.* conj. g) ποτε] ποτε sola B. 5. h) ἐν] „deerat in Edd. addidit *Solanus.*" i) ἴκελος] „Sic W. εἰκελος Edd." k) οἷς] οἷσι conj. *Bel.* l) καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον] „καὶ τῶν ἑκαστον] Constans Edd. lectio et M. In J. comma est post τῶν." Sic et in utraque *Ald.* praeterea etiam notandum erat, post λέων in Edd. vett. plene esse distinctum, ἕκαστον autem arctius cum seqq. conjunctum. Genuinam lectionem suppeditavit c. 30 11. quam, monente *Belino*, restituit *Schm.* Prius *Lennep.* ad *Phalar.* p. 67. conjeceratt: λέων· καὶ ὧν ἕκαστον εὖτε ἂν ἐκεῖνα etc. m) ἐπαΐουσιν] „Ita bene *Fl. H. Par.* et M. ἐπαΰουσιν J." ἐπαΐουσιν B. 5. n) ἢν] εἰ corrigi voluerunt *Bel.* et *Wesser.* in Actt. philoll. Monacc. T. I. p. 101. At vide ἢν cum optativo in certo loco Piscat. c. 35. ἢν τις ὑποκριτὴς — ὑποκρίνοιτο.

Graeci, partem ipso in caelo ei decreverunt, et stellae plures lyra vocantur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidibus, vel colore assimilatum, in medio sedet canenti similis, in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant sexcenta, in quibus homo etiam, et taurus, et leo, caeterorumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi memento, qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus, et qualis leo, Orpheum audiant. Si vero, quas dico, caussas nosses, tum tu etiam in caelo unumquodque videres. Ajunt vero, Tiresiam, virum Boeotium, cujus divinandi gloria multum elata est, hunc igitur Tiresiam inter Graecos dixisse

p. 568 ὅσοι τῶν πλανωμένων ἀστέρων, οἱ μὲν θήλεες, οἱ δὲ ἄῤῥενες ἐόντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι· τῷ καὶ μὴν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολογέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυν, ἄλλο-
12 τε δὲ ἄῤῥενα. Ἀτρέος [p]) δὲ καὶ Θυέστεω περὶ τῇ πατρῴῃ [q]) βασιληΐῃ φιλοτεικεόντων, ἤδη τοῖσιν Ἕλλησιν [r]) ἀμαφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ σοφίης τῆς οὐρανίης μάλιστ' ἔμελε· καὶ τὸ ξυνὸν [s]) τῶν Ἀργείων ἄρχειν ἔγνωσαν ἑωυτῶν, ὅστις τοῦ
p. 386. ἑτέρου σοφίην προφερέστερος ἔνθα δὴ Θυέστης μὲν πρὸς σφίσι τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ σημηνάμενος, ὑπέδεξεν [t]). ἀπὸ τέω δὴ ἄρνα χρύσεον Θυέστῃ γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς δὲ τοῦ ἠελίου πέρι καὶ τῶν ἀνατολέων [u]) καὶ δυσέων [x]) λόγον ἐποιήσατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην φορὴν ἠέλιός τε, καὶ ὁ κόσμος κινέονται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις ἀντιδρομέουσι [y]) καὶ αἱ
13 μὲν δύσιες, δοκέουσαι τοῦ κόσμου δύσιες ἐοῦσαι, τοῦ ἠελίου ἀνατολαί [z]) εἰσι. τάδε [a]) εἰπόντα, βασιλῆα μὲν Ἀργεῖοι ἐποιήσαντο, καὶ μέγα κλέος ἐπὶ σοφίῃ αὐτέου [b]) ἐγένετο. Ἐμοὶ δὲ

p) Ἀτρέος] Vulg. Ἀτρέως Vid. paullo ante not. e). q) πατρῴῃ] „πατρῴῳ *Fl.* Nil mutant cett. nec M." r) Ἕλλησιν] „Ἕλλεσις miserè J. sola." s) ξυνὸν] „κοινὸν *Voret.* Nil mutant Edd. nec M." t) ὑπέδεξεν] „ἐπέδειξεν W. Nil vulgatam mutant J. *Fl.* H. *Par.*" Nec cett. u) ἀνατολέων] „ἀντολ. W." x) αὐτέου] Sic *Reitz.* et recent. pro vetere lectione αὐτοῦ. y) ἀντιδρομέουσι] „Hoc *Solan.* ex W. substituit pro vulgato διαδρομ." Cf. Adnot. z) ἀνατόλαί] „ἀντ. W." a) τάδε] τὰ δὲ B. 3. b) αὐ-

ferunt, errantium siderum alia, quae sint feminina, alia vero masculina, non eadem efficere: unde etiam illum duplicis naturae fuisse atque vitae Tiresiam fabulantur, alias feminam, alias vero marem. Atreo autem et Thyeste de regno paterno contendentibus, jam Graeci aperte astrologiam et caelestem sapientiam vehementer sectabantur: et commune Argivorum regnare *eum* apud se decreverunt, qui altero, quantum ad hanc sapientiam, esset praestantior. Hic Thyestes quidem arietem illis, qui in caelo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thyesti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, et ortibus illius sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum tenere: et qui nunc occidens sit, et mundi occidens videatur, solis ortum esse. Haec illum dicentem regem suum Argivi fecerunt, magnaque fuit sapientiae illius gloria.

καὶ περὶ Βελλεροφόντεω, νομάδα φρονέω. πτηνὸν μέν c) οἱ γενέσθαι ἵππον d), οὐ μάλα πείθομαι, δοκέω δέ μιν ταύτην τὴν σοφίην μετέποντα e), ὑψηλά τε φρονέοντα, καὶ ἄστροισι ὁμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ. Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῷ χρυσέῳ φὶ' αἰθέρος ἐλᾶσαι μυθέονται. καὶ μέντοι καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθηναῖον, (ξείνη μὲν ἡ ἱστορίη, δοκέω γε μήν f) οὐκ ἔξω ἀστρολογίης) ἀλλά οἱ g) αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ παιδὶ τῷ ἑωυτοῦ h) κατηγήσατο. Ἴκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀτασθαλίῃ χρεώμενος i), καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ k) διζήμενος, ἀλλ' ἐς πόλον l) ἀερθεὶς τῷ νῷ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθηίης m), καὶ παντὸς ἀπεσφάλη τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη ἀβύσ-

p. 566.

14

p. 567.

15

τεον] Sic *Reitz.* et recentt. pro αὐτοῦ, quod est in vett. Edd. c) μὲν] μὲν sine sequentis particulae encliticae respectu *Reitz.* et recentt. et hic, et postea saepius, contra diligentiorem vett. Editionum scripturam. d) ἵππον] „ὡς ἵππον W." e) μετέποντα] Sic *Schol.* probante *Koenio* ad *Gregor. Cor.* p. 509. Ed. *Schaef.* Secutus et *Schm.* Olim erat μεθέποντα. f) γε μὴν] Vulg. γέ μιν. Emendavit *Hermann.* ad *Viger.* p. 937. Ed. nov. *Werfero* in Actt. philoll. Monacc. T. I. p. 80. magis placuit δέ μιν. *Harmanno* idem exprobrat, quod ille non certe ionicum γε μὲν praetulerit. At hic ionismus ab hoc nostro libello alienus est. g) οἱ] „Sic Edd. et M." h) ἑωυτοῦ] „ἑωυτοῦ J. hic et alibi. ἑαυτοῦ male S. ἑωϋτοῦ *Fl.*" i) χρεώμενος] „χρεώμενος *Heins.*" k) ἐπιεικτὰ] „ἐπιϊκτὰ *Pell.* pro ἐφικτὰ ionice. Debuisset ἐπικτὰ, inquit *Schm.* Vid. *Koen.* ad *Gregor.* l. l. Ἐπιείκη *Schol.* i. e. rectius ἐπιεικῆ. l) πόλον] „πολλὸν W." m) ἀληθηίης] „ἀληθείης *Fl.*"

Ego vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alatum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non patior. Puto autem, illum, sapientiae hujus studiosum, sublimia cogitasse, et, versatum cum astris, in caelum non equi opera adscendisse, sed animo. Eadem mihi etiam in Athamantis Phrixum filium dicta sunto, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Atheniensem: peregrina quidem et mira historia: sed puto, illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit. Icarus autem juventute et temeritate usus, et inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, et ab tota ratione aberravit, et in mare decidit negotiorum fundo ac

p. 367. σων n) πραγμάτων· τὸν Ἕλληνες ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ κόλπον ἐπ' αὐτέῳ o) ἐν τῇδε τῇ θαλάσσῃ Ἰκάριον εἰκῇ καλέουσι. Τάχα δὲ καὶ p) Πασιφάη παρὰ Δαιδάλου ἀκούσασα ταύρου τε πέρι, τοῦ ἐν τοῖς ἄστροισι φαινομένου, καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπίκετο· ὅθεν νομίζουσιν, ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν. Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ἐπιστήμην διελόντες, ἕκαστοι αὐτέων q) ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σελήνην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντες, δρόμου r) τε αὐτέων πέρι, καὶ κινήσιος s), καὶ δυνάμιος t). Καὶ Ἐνδυμίων μὲν τὰ ἐς τὴν σελήνην διετάξατο u). Φαέθων δὲ τοῦ ἡελίου δρόμον ἐπεμήκρατο, οὐ μέν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ τά γε x) ἀγνοέοντες, ἡελίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι, καὶ μῦθον ἐπ' αὐτέῳ οὐδαμᾶ πιστὸν διηγέονται. ἐλθόντα γὰρ μιν παρὰ τὸν ἥλιον τὸν πατέρα, αἰτέειν τὸ τοῦ

p. 368.

n) ἄβυσσον] „ἄβυσσον *Fl.* Sed vulgatae adstipulatur M.“ o) αὐτέῳ] „Sic Exc. αὐτέον L. αὐτῷ Edd. priores.“ p) καὶ] Sic vulgo in omnibus Edd. Sola *Reitz.* γὰρ habet, errorem haud dubie typographicum. q) αὐτέων] „αὐτῶν Edd. priores.“ r) δρόμου] „Sic W. P. δρόμους Edd. δρόμον L.“ s) κινήσιος] „κινήσεως] Sic *Fl.* κινήσεος reliqq.“ *Κινήσιος* W. et 3011. κινήσεος *Schm.* καὶ ante κινήσιος inserui, monente *Seagero.* t) δυνάμιος] „δυνάμεως] Sic tursus *Fl.* δυνάμιος W. δυνάμεος cett.“ Cum W. facit 3011. δυνάμεος *Schm.* u) διετάξατο] „συνετάξατο W.“ x) τά γε] „τά δε W. Nil mutant J. H. *Fl. Par.* etc.“

fine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, et ab illo sinum in hoc mari temere vocant Icarium. Fortasse etiam Pasiphaë, quae audisset ex Daedalo de tauro sidere in astris lucente, et ipsa astrologia, in amorem doctrinae devenit: unde putant, eam a Daedalo concilliatam tauro esse. Sunt vero etiam, qui divisa in partes disciplina, alia singuli excogitarunt, alii, quae ad lunam pertinent, alii, quae ad Jovem, alii, quae ad solem, colligentes, deque cursu illorum, motu, et potestate. Atque Endymion quidem, quae ad lunam pertinent, ordinavit. Phaëthon autem solis cursum designavit, non sane exploratis omnibus, sed imperfectam autem relinquens mortuus est. Qui autem ista ignorant, solis filium Phaëthontem putant, et fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: venisse nempe ad Solem patrem, ab eoque pe-

φαέθοντα ἅρμα ἡνιοχεύειν, τὸν δὲ δοῦναί τέ οἱ, καὶ ὑπόθεσθαι p. 568.
τῆς ἱππασίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἅρμα, ἠλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἡνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλπος οὐκ ἀνασχετὸν διέφθειρεν. ἐπὶ τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγαναπτέοντα βαλεῖν [y]) πρηστῆρι Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δέ μιν αἱ ἀδελφαὶ περιστᾶσαι, πένθος μέγα ἐποίεον, ἕξτε μετέβαλλον τὰ εἴδεα, καὶ νῦν εἰσιν αἴγειροι, καὶ τὰ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον σταλάουσαν. οὐχ οὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον αὐτέοισι [z]) πείθεσθαι, οὐδὲ ἠέλιος παῖδα ἐποιήσατο, οὐδὲ ὁ παῖς αὐτέῳ ἀπέθανε. Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείθομαι. κῶς γὰρ δὴ ὅσιον πίστευσαι παῖδα Αἰνείην τῆς Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνῳ, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' οὗτοι ἕκαστος αὐτέων θεοφιλέες [a]) ἐγένοντο [b]), καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτη, τῷ δὲ ὁ Ζεύς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης ἐπέβλεψεν [c]). ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτέουσιν, οὗτοι ὅκως τοκέες ἑωυτοῖσι πάντα p. 569.

y) βαλεῖν] βαλέειν *Reitz.* maluit. z) αὐτέοισι] „αὐτοῖσι Edd. priores. Idem αὐτῷ pro αὐτέῳ bis.“ a) θεοφιλέες] „θεοφοιλέες male J.“ Idque ex A. 2. b) ἐγένοντο] „γένοντο W.“ c) ἐπέβλεψεν] „ἐπέβλεψαν W.“

tiisse, ut lucis currum regere sibi liceret; illum vero dedisse, et legem aurigationis subjecisse. At Phaëthon conscenso curru, prae juventute et imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra sublatus, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Jovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriisse. Cadentem circumstantes sorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: et nunc sunt populi, lacrumamque super eo electrum stillant. Non ita gesta haec sunt, nec fas est fidem iis adjungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipsi mortuus est. Dicunt autem alia multa fabulosa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas sit credere, filium Aeneam fuisse Veneris, et Jovis Minoëm, et Martis Ascalaphum, et Autolycum Mercurii? At singuli horum cari Deo fuere, nascentesque hunc Venus, hunc Jupiter, hunc Mars respexerunt. Quicunque enim hominibus in hac genitura domum, *ut domini vel decani*, regunt, illi tanquam

p. 569. ἴκελα d) ἐκτελέουσι, καὶ χροὴν e), καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ διανοίην. καὶ βασιλεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεμόνος, καλὸς δὲ Αἰνείης Ἀφροδίτης βουλήσει ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ δὲ
21 οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμέω ἐπίπετο. Οὔμενοῦν οὐδὲ τὸν Κρόνου ὁ Ζεὺς ἔδησεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τἆλλα ἐμήσατο, ὁκόσα ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἀλλὰ φέρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὴν ἔξω φορὴν, πολλὸν ἀπ' f) ἡμέων, καὶ g) οἱ νωθρή τε ἡ κίνησις, καὶ οὐ ῥηϊδίη τοῖσι ἀνθρώποισι ὁρέεσθαι h). διὰ δή μιν δεσμὸν λέγουσιν, ὅκως πεπεδημένον. τὸ δὲ βάθος τὸ
22 πολλὸν τοῦ ἠέρος, τάρταρος καλέεται. Μάλιστα δέ τι τὸν Ὁμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τῶν Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἄν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολογέουσιν ὁμοφωνέοντα. εὖτ' ἂν δὲ τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπηγέηται, καὶ τοῦ ἠελίου τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἥματα εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἥφαιστος ἐποιήσατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἀλωήν i). τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἐς τὴν Ἀφροδίτην αὐτέῳ k) καὶ τοῦ Ἄρεος τὴν

d) ἴκελα] „εἴκελα Edd. priores.“ e) χροὴ{η ν}] „Sic *Solan.* recte scripsit, etsi χρόην M. quoque cum Edd. priscis“ f) ἀπ'] „Sic Edd. et M. ἀφ' *Fl.* minus recte.“ g) καί] Ita Edd. vett. Vitiose καὶ *Reitz.* et recentt. et sic supra jam aliquoties. h) ὁρέεσθαι] „W. P. sic habent pro vulgato ὁρᾶσθαι.“ i) ἀλωήν] ἀλωὴν spiritu leni *Reitz.* et recentt. contra priscarum Edd. auctoritatem et linguae usum. k) αὐτέῳ] „αὐτῷ vulgo.“

parentes similia sibi omnia efficiunt, et colorem, et formam, et opera, et animum: ac rex quidem Minos Jove duce, pulcher autem Aeneas Veneris voluntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a Mercurio venit. Jam vero neque Saturnum Jupiter vinxit, neque in tartarum detrusit, neque reliqua machinatus est, quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, neque observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare illum ajunt, tanquam vinctum compedibus. Ingens autem caeli profunditas tartarus vocatur. Maxime ex Homeri poëtae et Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum Astrologis convenerit. Quando vero catenam Jovis refert, et solis jacula, hos utique dies esse conjicio; et urbes, quas in clypeo *Achillis* fecit Vulcanus, et chorum, et vineam, *ad astrologiam pertinere arbitror*. Nam illa quidem, quae

μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς τῶν σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὧν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίη τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν ἀπεργάζεται· ἐν ἄλλοισι δὲ ἔπεσι τὰ ἔργα ἑκάστων αὐτέων [l]) διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπών·

p. 369 p. 570.

Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο, τὰ δὲ τοῦ πολέμου· Hom. Il. V, 429. τε

Ταῦτα δ' Ἀρηϊ θοῷ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει. Ἄνερ οἱ παλαιοὶ ἰδόπτες, μάλιστα μαντηΐῃσιν [m]) ἐχρέωντο, καὶ οὐ πάρεργον αὐτὴν ἐποιέοντο· ἀλλ' οὔτε πόλεις ᾤκιζον, οὐδὲ τείχεα περιεβάλλοντο, οὔτε φόνους ἐργάζοντο [n]), οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεως ἀκούσας ἕκαστα, καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήϊα αὐτέοισι οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς παρθένος ἔχει τὴν προφητείην, σύμβολον τῆς παρθένου τῆς οὐρανίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαί-

Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: sed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec praelium committebant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audirent singula. Etenim neque oracula illis expertia astrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi munus habet, caelestis virginis symbolum: et Draco sub tripode vocem emittit, quoniam inter sidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis est Apollinis oraculum, ut mihi videtur,

l) αὐτέων] „Bene sic Edd. plurimae. αὐτῶν male *Fl.* et M." m) μαντηΐῃσιν] „μαντήρσιν] μαντηΐρσιν M." Recte hanc lectionem amplexus est *Schn.* prae vulgata minus legitima. n) ἐργάζοντο] „Nil mutant Edd. nec M. *elgy. Jens.*" Pro φόνους *Solan.* suspicatur πολέμους.

in Venerem ab illo et in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto *(et illa, quae palam gesta narrantur,)* non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Conjunctio nempe Veneris et Martis Homeri carmen efficit, *ac veri aliquid habere ostendit.* Aliis vero versibus opera uniuscujusque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi sunto connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer ista quidem Pallasque armata patrabunt.

P. 570. νῆσαι. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντεῖόν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἁμὰ
24 δοκέει, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἠερίων Διδύμων ὀνομάζεται. Οὕτω
δὲ αὐτέοισι χρῆμα ἱρώτατον [a]) ἡ μαντοσύνη ἐδόκιεν, ὥςτε
δὴ Ὀδυσσεὺς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανεώμενος, ἐθελήσας ἀτρεκὲς
P. 571. ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἑωυτοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν ἀΐδην ἀπίκετο,
Hom. οὐκ [ὅφρα ἴδῃ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον,] ἀλλ' ἐς [b]) λό-
Od. XI, γους ἐλθεῖν Τειρεσίῃ ἐπιθυμέων. καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸν χῶρον
95. ἦλθεν, ἔνθα ἡ [c]) Κίρκη ἐσήμηνε, καὶ ἔσκαψε τὸν βόθρον, καὶ
καὶ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν νεκύων [d]) παρεόντων, ἐν τοῖσι καὶ
τῆς μητρὸς τῆς ἑωυτοῦ, τοῦ αἵματος πιεῖν ἐθελόντων, οὐ
πρόσερον ἀφῆκεν [e]) οὐδενί, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τει-
ρεσίην γεύσασθαι [f]), καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήϊον·
25 καὶ ἀνέσχετο δικαῶσαν ὁρέων τῆς μητρὸς τὴν σκιήν [g]). Λα-
κεδαιμονίοισι δὲ Λυκοῦργος [h]) τὴν πολιτείην πᾶσαν ἐκ τοῦ

o) ἱερώτατον] „ἱρώτατον] Sic restitui ex W. ἱρωτάτου Edd.“ Imo ἱρότατον est in W. Vid. Adnot. p) ἐς] Sic *Bip.* et *Schm.*, monente *Belino*, pro vulg. εἰς. Supra tamen c. 16. εἰς ἔρωτα. Auctor non ipse sibi constat. q) ἡ] „οἱ W.“ Sic etiam Soli. probante non injuria *Belino*. r) νεκύων] „νεκρῶν W. Sed vulgata potior est.“ s) ἀφῆκεν] ἀπῆκεν mallet *Schm.* t) γεύσασθαι] γεύσαι (potius γεῦσαι) mavult *Seagerus* et explicat γεύσεσθαι ποιῆσαι, conferens *Eurip.* Cycl. v. 149. Sic concinnior quidem foret oratio; sed vix credo id genuinum esse. u) σκιήν] σκιὴν B. x) Λυκοῦργος] Λύκουργος falso *Reitz.* quam sacuti temere sunt recentt. In vett. enim constanter Λυκοῦργος.

ipsum quoque a caelestibus Geminis [*Didymis*] dictum. Adeo res sanctissima illis visa divinativo est. Itaque Ulysses, cum in errore illo suo laboraret, verum audire cupiens de rebus suis, ad inferos descendit, non [*Cerneret ut functos vita, illaetabile regnum;*] sed in colloquium Tiresiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum, quem designaverat Circe, et fossam fodisset, mactassetque oves; mortuis multis praesentibus, interque illos matre ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius permisit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustasset, eumque ipse coëgisset edere sibi oraculum; sustinuitque sitientem matris umbram videre. Lacedaemoniis autem Lycurgus rem omnem publicam ex coeli ra-

ἀφανοῦ διετάξατο, καὶ νόμον y) σφίσιν ἐπιθήσατο μηδαμᾶ p. 571.
μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρέειν, πρὶν τὴν σεληναίην πλήρεα
γενέσθαι· οὐ γὰρ ἴσην ἐνόμιζεν z) εἶναι τὴν δυνασιείην,
αὐξανομένης τῆς σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ
αὐτῇ διοικέεσθαι. Ἀλλὰ μοῦνοι Ἀρκάδες τοῦτα οὐκ 26
ἐδέξαντο, οὐδὲ ἐνίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ ἐσο-
φίῃ λέγουσι καὶ τῆς σεληναίης ἔμμεναι προγενέστεροι. Οἱ 27
μὲν ὦν a) πρὸ ἡμέων οὕτω πάντα ἦσαν φιλομάντιες· οἱ δὲ
νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀνθρώποισι
τέλος σῦρασθαι b) μαντιεῆς. οὐ γὰρ εἶναί μιν οὔτε πιστὴν, p. 572.
οὔτε ἀληθέα· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ οὐρανῷ
ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀνθρωπηίων πρηγ-
μάτων οὐδεμίην ὥρην c) ἐκεῖνοι ποιέονται, οὐδ' ἔστιν αὐ-
τέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη· κατὰ σφέας δὲ χρείη d) τῆς πε-
ριφορῆς ἀναστρέφονται. Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην ἀψευδέα μὲν, 28
ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ ὑπὸ μαντοσύνῃ ἀλλάσ-
σεσθαι, ὁκόσα τῇσι μοίρῃσι δοκέοντα ἐπέρχεται. Ἐγὼ δὲ 29

y) νόμον] νόμους rell. male, inquit *Bel.* z) ἐνόμι-
ζεν] „ἐνόμιζον Edd. male.“ a) Οἱ μὲν οὖν] Οἱ
μὲν, οὖν A. 1. 2. et B. 1. οὖν recte B. 3. *Reitz.* et recentt.
b) σῦρασθαι] „Et sic *Fl.* cum J. *Par.* etc.“ c) ὥρην]
„ὥρην Edd. priores.“ d) χρείῃ] χρείῃ sine iota subscripto

tionibus constituit, et legem illis posuit, ne usquam in bellum ante progrederentur, quam plena luna esset. Neque enim aequalem putabat esse potentiam augescentis lunae et decrescentis, omniaque ab illa administrari. Sed soli ista Arcades non recepere, neque in honore habuerunt Astrologiam; sed amentia quadam et insipientia dicunt, ipsa se Luna esse antiquiores. Majores igitur nostri valde adeo divinationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi quidem fieri posse negant, ut inveniant homines finem *certumque fundamentum* divinationis. Neque enim fidam illam esse, neque veram: neque Martem aut Jovem in caelo nostra caussa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei caussa, atque quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti. Alii vero Astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque expertem ajunt. Neque enim ob divinationem im-

p. 571. πρὸς τάδε ἅμφω ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέραν εἱλέονται, πάρεργον δὲ σφίσι τῆς κινήσιος [e]) τῶν κατ' [f]) ἡμέας ἕκαστον ἐπιγίγνεται. ἢ ἐθέλεις ἵππου μὲν θέοντος, καὶ ὀρνίθων, καὶ ἀνδρῶν κλονεομέ-
p. 572. νων [g]) λίθους ἀνασαλεύεσθαι, καὶ πάρφορα δονέεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τοῦ δρόμου, ὑπὸ δὲ τῇ δίνῃ τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι, ἢ ἐκ μὲν ἀλίγου πυρὸς ἀποῤῥοίῃ [h]) ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ οὐ δι' ἡμέας καίει τι, οὐδέ οἱ μέλει τοῦ ἡμετέρου θάλπεος· ἀστέρων δὲ οὐδεμίην ἀποῤ-
ῥοίην δεχόμεθα; καὶ μέντοι τῇ ἀστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά ἐστιν, οὐδὲ ἀλλάξαι τι τῶν ἀποῤῥεόντων πραγμάτων [i]) ἀλλὰ τοὺς χρεομένους [k]) τάδε ὠφελέει, τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδότας ἀπιξόμενα [l]), πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφραινέει, τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· νὺ γάρ σφισι ἀγνοέουσι [m]) ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ῥηΐδια

A. 1. et 3. sed cum illo B. 1. 3. *Reitz.* etc. e) κινήσ|σιος] Vulg. κινήσεως. Sed B. 3. κινήσεος. Nos mutavimus ad normam loci c. 17. ubi vide. f) κατ'] καθ' sola B. 3. g) κλονεομένων] „κινεομένων L. Nil mutant H. *Fl.* J. *Par.*" Cum L. facit 3. 11. probante *Belino.* h) ἀποῤῥοίη] „ἀποῤῥοίης *Fl.*" i) πραγμάτων] „πραγμάτων Edd. anteriores, ne *Fl.* et *Ald.* quidem exceptis." Excepta tamen B. 1. ubi vere πρηγμάτων. k) χρεομένους] „Sic W. χρεωμένους Edd." l) ἀπιξόμενα] „ἀφιξόμενα Edd. priores." m) ἀγνοέουσι] „Hoc participium in

mutari, quae fatorum decreto eveniant. Ego autem ad haec ambo illa habeo dicere, Stellas quidem in caelo suam sibi viam volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quoque peragunt. Aut vis tu, equo quidem currente, aut avibus, hominibusve commotis, emoveri lapides, et festucas agitari a vento, quam effecit cursus; a stellarum autem vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni aliquid ad nos defluit, et tamen ignis non propter nos urit quidquam, neque ille nos, ut calefiamus, curat: stellarum autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae, quae mala sunt, in melius mutare non licet, neque mutare quidquam rerum, quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim imprudentes opprimunt, sed exercitatione et exspecta-

καὶ πρηέα ἡγέσται n). τάδε ἀστρολογίης περὶ ἐγὼν ὑπο- p. 575.
λαμβάνω.

n) Edd. male post τε· δὲ collocatum ex M. et Fl. in sedem suam retractum.“ n) ἡγέσται] „ἡγεῖται] Vulgatam hanc servant etiam Fl. H. B. a. Par. et M.“ Sed ἡγέσται nos cum Schm. e. 3011. admisimus.

tione facilia leniaque ducun- tur. Haec de astrologia mihi videntur.

p. 374 ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

Arg. Egregii philosophi exemplum e sua ipsius aetate juvenibus philosophiae studiosis proponit Lucianus, Demonactis vitam simpliciter ac vere, nec minus suaviter, enarrans. Agit autem de patria ejus et genere, de praeceptoribus, de singulari philosophiae amore, de omni ejus ingenio, cultura, moribus, de insigni ejus apud Athenienses auctoritate, maxime ex quo in caussa capitali se apud eos facundissime defenderit. Sequuntur per magnam narrationis partem varia facete, acute, vel graviter dicta. Postremo narratur mortis genus, et honores, qui mortuo ab Atheniensibus fuerint habiti.

1 Ἔμελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπασιν [a]) ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἄκρως φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἴς τε τὸν Βοιώτιον Σώστρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν, καὶ ὄντα εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημώνακτα τὸν φιλόσοφον, οὓς καὶ εἶδον αὐτὸς, καὶ εἰδὼν ἐθαύμασα· θατέρῳ δὲ, τῷ Δημώνακτι, καὶ ἐπὶ μήκιστον [b]) συνεγενόμην. περὶ μὲν οὖν Σωστράτου ἐν

a) τὸ παντάπασιν] τοπαντάπασιν una voce A. 1. et 2.
b) ἐπὶ μήκιστον] itidem una voce ἐπιμήκιστον eaedem.

DEMONACTIS VITA.

Debebat ergo neque nostrum saeculum expers omnino esse hominum sermone et commemoratione dignorum; sed tum corporis ingens robur, tum animum summo opere philosophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium Sostratum respiciens, quem Herculem vocabant Graeci, et putabant esse; et maxime ad Demonactem philosophum: quos et vidi ipse, et visos admiratus sum; altero vero, Demonacte, diutissime etiam sum usus. Ac de Sostrato quidem alio

ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπταί μοι, καὶ δεδήλωται μέγεθός τε αὐ- p. 374.
τοῦ, καὶ ἰσχύος ὑπερβολή, καὶ ἡ ὕπαιθρος c) ἐν τῷ Παρ-
νασσῷ δίαιτα, καὶ ἡ ἐπίπονος d) εὐνή, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, p. 375.
καὶ ἔργα οὐκ ἀπῳδὰ τοῦ ὀνόματος, καὶ ὅσα ἢ λῃστὰς αἱ-
ρῶν ἔπραξεν, ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα.
Περὶ δὲ Δημώνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς 2
ἐκεῖνός τε διὰ μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τό γε κατ' ἐμέ,
καὶ οἱ γενναιότατοι τῶν νέων, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶν-
τες e), ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων
ὁρᾶς αὐτοὺς φυθμίζειν, ἀλλὰ κἀκ τοῦ ἡμετέρου βίου κα-
νόνα προτίθεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα
ἐγὼ, φιλοσόφων γενόμενον. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, 3
οὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν, καὶ κτῆσιν. οὐ
μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώ- p. 376.
σας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ
Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ

c) ὕπαιθρος] ὑπαίθριος maluit *Bel.* Sed vid. Adnot. d) ἐπίπονος] ἐπὶ πόας *Jens.* et *Gesn.* ἐπίγειος *Bel.* ἐπίποκος vel ἐπίξεδος *Jens.* ille idem. Vid. Adnot. e) ὁρμῶντες] „ὁρῶντες] ὁρμῶντες *Graev.* Nihil mutant Edd." Vid. Adnot.

in libro a me scriptum est, et tum magnitudo illius ostensa, tum excedens prope fidem robur hominis, et subdivalis in Parnasso mora, et cubile in gramine *(miserum)*, et silvestris victus, et opera a nomine *Herculis* non abhorrentia, quaeque aut tollendis latronibus perfecerit, aut viis per invia muniendis, aut cum pontibus junxit loca trajectu difficillima. De Demonacte autem jam dicere fas fuerit duarum rerum caussa, ut et ille in memoria versetur, quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum hominum, et juvenum generosissimi, qui ad philosophiam appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant, ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro saeculo illum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur, optimum, quos ego novi, philosophorum. Fuit autem genere Cyprius, non obscurorum unus, neque quantum ad dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum enimvero superior hisce omnibus, atque ad ea, quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum De-

p. 376. Ἐπικτήτου ἐκγευσάντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, φωνήν τε καὶ γνώμην μάλιστα πεποσμημένῳ· ἀλλ' ὁ γὰρ f) Δημώναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινὸς, ὡς ἔφην, παρακληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθὺς πεπνημένος, ὑπερεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἁπάντων, ὅλον δὲ παραδοὺς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παῤῥησίᾳ, διετέλεσεν g) αὐτός τε ὀρθῷ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὁρῶσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ
4 φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν. Οὐ μὴν ἀνίπποις h)· γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς ταῦτα ᾔξεν i), ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος
p. 377. ἐγένετο, καὶ τῶν πλείστων ἐμέμνητο, καὶ λέγειν, ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐκ ὀλίγου, οὐδὲ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἁψάμενος, ἠπίστατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνητο,

f) γὰρ] „Sic Edd. Fr legit *Solanus*.“ g) διετέλεσεν] Comma, quod in prioribus Edd. omnibus post hoc verbum ponebatur, delevi, quoniam διετέλεσεν unice recte cum χρώμενος et παρέχων cohaeret, nequiquam cum praecedente παραδούς. h) ἀνίπποις] „Sic recte L. H. B. s. (1. et 5.) *Fr. Par.* ἀνίκποις male J. et *Fl. Ald.* ἀνίπτοισι S. et *Amst.* Et sic emendat etiam marg. A. 1. W.“ i) ᾔξεν] „Edd. priores ἤξεν.“ Volebat autem *Reitz.* ἤξεν cum iota subscr., quamquam non ita edidit.

metrio, neque Epicteto exhilarantibus; quibus omnibus quidem usus est, et insuper Heraclienši Timocrate, sapienti viro, et linguae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, et insito philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati et fiduciae cum tradidisset, ita vixit, recta cum ipsa, sobria, atque

experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem. Nec tamen illotis, quod ajunt, pedibus haec aggressus est. Sed poëtis innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exercebaturque dicendo: tum sectas philosophorum, non pauxillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat; corpus vero exer-

καὶ τὸ ἦθος, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι· p. 377.
ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ διαφωνῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε
τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλή-
νων καταλιπών. Φιλοσοφίας δὲ εἶδος οὐχ ἓν ἀποτεμνόμε- 6
νος, ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταὐτὸ [k]) καταμίξας, οὐ πάνυ τι ἐξέ-
φανεν, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν. ἐφκει δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον
ἐοικέναι; εἰ καὶ τῷ σχήματι, καὶ τῇ τοῦ βίου ῥᾳστώνῃ
τὸν Σινωπέα [l]) ζηλοῦν ἔδοξεν, οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν
δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγ-
χανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι, καὶ πεζὸς ὤν, καὶ οὐδ'
ἐπ' ὀλίγου τύφῳ κάτοχος, συνῆν καὶ ξυνεπολιτεύετο. Καὶ p. 378.
τὴν μὲν τοῦ Σωκράτους εἰρωνείαν οὐ προσιέμενος, χάριτος 6
δὲ Ἀττικῆς μεστὰς ἀποφαίνων τὰς συνουσίας· ὡς τοὺς προ-
ομιλήσαντας [m]) ἀπιέναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεν-
νοῦς, μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας,
πάντολμους δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέ-

k) ταὐτὸ] „τοῦτο Edd. priores.“ Correxerunt simul *Solanus* et *Gesnerus*. l) *Σινωπέα*] „Σινοπέα male J.“ Sic et A. a. m) προομιλήσαντας] προσμιλ. A. a. et a. vitiose.

cuerat, et ad patientiam laborum subegerat. In universum cura illi, ne cujuscunque alterius rei indigeret: adeo ut cum intelligeret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit, relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone. Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi resecuit, sed multis in unum commixtis, non satis declaravit, qua illarum *praeter caeteras* gauderet. Videbatur tamen Socratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu et illa victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque tamen ea, quae ad victum pertinent, in deterius mutabat, ut admirarentur ipsum, et oculos in ipso defigerent vulgo homines, sed eodem, quo caeteri, victus cultusque genere utens, communis, ne pauxillum quidem tumidus, versabatur privatim, et publice cum omnibus. Socratis quidem illam dissimulationem non admittens, sed plenam Attica quadam gratia consuetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo discedebant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tanquam ignavum, neque asperitatem reprehensionum ejus refugerent; sed prae voluptate quasi immutati, decentiores multum,

p. 378. ρους παραπολὺ, καὶ φαιδροτέρους, καὶ ἀφὸς τὸ μέλλον εὐέλ-
7 πιδας. Οὐδεπώποτε γοῦν ὤφθη πεφραγὼς, ἢ ὑπερβατευό-
μενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπαιτιᾶν τῳ δέοι, ἀλλὰ τῶν
μὲν ἁμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἁμαρτάνουσι συνεγί-
νωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἰατρῶν ἠξίου λαμβά-
νειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργῇ δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦν-
τας οὐ χρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώπου μὲν εἶναι τὸ ἁμαρ-
τάνειν, θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου, τὰ πταισθέντα ἐπανορ-
8 θοῦν. Τοιούτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς
ἐδεῖτο, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰκότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυ-
χεῖν δοκοῦντας αὐτῶν ὑπεμίμνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις
τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπαιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυ-
ρομένους, ἢ φυγὴν δυσχεραίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιω-
μένους, σὺν γέλωτι παρεμυθεῖτο [n]), οὐκ ὀρῶντας, ὅτι μετὰ
μικρὸν αὐτοῖς παύσεται μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθη δέ τις ἀγα-
p. 379. θῶν καὶ κακῶν, καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐκ ὀλί-
9 γῳ καταλήψεται [o]). Ἔμελε [p]) δὲ αὐτῷ, καὶ ἀδελφοὺς στα-

n) παρεμυθεῖτο] παρεμηθ. A. 2 mendose. o) καταλήψεται] „καταλείψ. male *Par.*" p) ἔμελε] „ἐμελλε *Fl.* male. Cett. recte ut edidimus."

et hilariores, et spei in futurum melioris essent. Nunquam enim visus est clamare, aut supra modum contendere, aut indignari, neque si quis reprehendendus esset; sed peccata cum perstringeret, ignoscebat peccantibus, volebatque exemplum nos capere a medicis, sanantibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utentibus. Putabat enim, hominis quidem esse peccare, Dei autem, aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere. Hanc vitam cum viveret, pro se ille quidem nullius rei indigebat, sed amicos in iis, quae e re esse judicaret, adjuvabat: et si qui illorum felices *sibi* viderentur, subnonuit, quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur. Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exsilium aegre ferrent, aut senectutem, vel morbum accusarent, consolatus cum risu est, qui non viderent, post pusillum temporis cessatura, quae ipsos contristarent, oblivionem vero quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam. Curae hoc quoque

σιάζοντας διαλλάττειν, καὶ γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν. καί που καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, πρᾷος [q]), καὶ ἥμερος, καὶ φαιδρός. Μόνον αὐτὸν ἡνία φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν φιλίαν ἡγούμενον· καὶ διὰ τοῦτο φίλος μὲν ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅντινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἄνθρωπόν γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἧττον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις [r]) ἐξιστάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττέ τε καὶ ἔλεγεν, ὡς [s]) ἀεὶ, τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι. Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὅ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὡς τινα τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέκρουε τοῖς πολ- p. 579. 10 11

Eupol. e Diod. S. XII, 40.

q) πρᾷος] πρᾶος sine iota A. 1. et 2. ut Scyth. 10. et alibi. r) μόνοις] μόνους Reisk. Animadv. Vol. I. p. 59. Non ego audebam obsequi satis ceteroquin probabili conjecturae. s) ὡς] male abest a 5011.

sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam, ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque majori parti, ut ministrarent patriae *tributa* mediocria *(modeste)*. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris. Solum molestia ipsum afficiebat morbus, aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam judicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus; nec est, quem non domesticum et familiarem putaret, in quantum homo esset. Caeterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis et ipsa Venere faciebatque et dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius insideret*. Itaque Atheniensium cum universus populus, tum principes, supra modum illum admirabantur, et ut ad Deum aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio pleriique illorum offen-

p. 379. λοῖς t) αὐτῶν, καὶ μῖσος οὐ μεῖον τοῦ u) παρὰ (Σωκράτους)
p. 380. τοῖς πλήθεσιν ἐκτήσατο ἐπί τε τῇ παῤῥησίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ. καί τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν x) Ἄνυτοι καὶ Μέλιτοι y), τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ κἀκεῖνοι τότε z), ὅτι οὔτε θύων ὤφθη a) πώποτε, οὔτε ἐμυήθη μόνος ἁπάντων ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανωσάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν b), καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχύτερον ἢ c) κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο. πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔθυσα· οὐδὲ γὰρ ἔδεισθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων, ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι, ἄν τε φαῦλα ᾖ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμυημένους d),

t) πολλοῖς] „πολλῖς male J. sola.“ u) οὐ μεῖον τοῦ] Σωκράτους addendum putavit *Gesnerus*, probantibus haud paucis recentioribus. Τοῦ omnino deleri voluerat *Solanus*, in τον mutandum statuit *J. Seager*. Vid. Adnot. x) συνέστησαν] ἀνέστησαν B. 1. et 3. y) Μέλιτοι] „Μέλητοι *Fl.* male. Cett. recte. Conf. supra Pisc. 10.“ z) ἅπερ κἀκεῖνοι τότε] ἅπερ κἀκεῖνον οἱ τότε 3011. a) ὤφθη] ὄφθη A. 2. b) ἀναλαβὼν] „Sic Edd. ἀναβαλὼν malit *Solanus*.“ c) ἢ] „Deest haec particula in *Fl.*“ d) μεμυημένους] μεμνημένους B. 3.

sus est, odiumque non minus populari illo *(Socrate)* contraxit loquendi illa fiducia atque libertate. Jamque consurrexerant contra illum Anyti quidam et Meliti, accusantes eadem, quae illi quondam, quod neque sacrificare unquam visus esset, neque initiatus esset solus omnium Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter sane, coronatus et pura veste indutus cum in concionem prodiisset, partim concinne, partim vero asperius, quam pro suo instituto, caussam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem sacram Minervae fecisset, *Nolite*, inquit, *mirari, Athenienses, si non prius ei sacrum feci: neque enim indigere meis illam victimis putabam.* Ad alterum vero illud de Mysteriis, *Hanc sibi caussam esse* dicebat, *cur non veniret in communionem initiorum, quod, si mala sint mysteria, taciturus non esset apud non initiatos, sed dehortaturus illos ab orgiis; sin bona, indicaturus prae*

ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἄν τε παλὰ, πᾶσιν αὐ- p. 580.
τὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους, ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας, πρόους a) αὐτῷ καὶ ἵλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἐπ' ἐκείνου b) ἄρξαμένους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. εἰκοτ εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη ἁμὲ καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐπαλλιερήσατε. Βούλομαι δὲ ἕνια πα- p. 581.
ραθέσθαι τῶν εὐστόχως τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτοῦ λε- 12
λεγμένων· ἄρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλὸν, καὶ ὧν πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρῖνος c) ἀκούσας τινὸς, ὡς ἐν γέλωτι ποιοῖτο d) τὰς ὁμιλίας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννὲς, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφίᾳ ἥκιστα πρέπον, προσελθών, ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίς ὢν χλευάζοι e) τὰ αὐτοῦ; Ἄνθρω-

a) πρόους] Sic cum iota B. 1. et 3. sine eo cett. in his etiam *Reitz.* et recentt. Cf. supra c. 9. extr. b) τὸ ἐπ' ἐκείνου] τοὐπεκείνου una voce A. 1. et 2. c) Φαβωρίνου] Φαβωρίνος A. 2. d) ποιοῖτο] „Sic recte Edd. ποιῶτο P. ποιεῖτο Ex *Pf.* utrumque male.“ Ἐποιεῖτο corrigi volnit *Belinus*, Optativum h. l. pro soloecismo inscite habens. e) χλευάζοι] χλευάζει 3011. quod ambabus amplexi sunt *Bel.* et *Schm.* At cf. modo c. 62.

humanitate omnibus. Igitur Athenienses, qui jam lapides contra ipsum haberent in manibus, mites illi et propitii statim sunt facti, et illo initio facto honorarunt virum, reveriti sunt, ac denique admirati; quamquam in principio statim suae ad illos orationis asperiori paullum usus esset prooemio. Nam, *Athenienses*, inquit, *cum coronatum me* [victimae instar] *videatis, vos jam me quoque mactate; priore enim hostia non litastis.* Volo jam subjicere quaedam acute pariter et urbane ab illo dictorum. Juvat autem a Phavorino et his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immixtos, quod fracti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam minime decentes essent: accessit ad Demonactem, rogavitque, *Quis esset*, [quid sibi arrogaret] *qui sua derideret?* Is, *Homo*, inquit, *aures habens deceptus*

p. 581. πος, ἔφη, οὐκ εὐπάνητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημώναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἦκεις; ὄρχεις, ἔφη. Ἄλλοτε δέ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν [k]) ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ; ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἅπιων ἤδη παρ' αὐτῷ [l]) ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος, ἐφ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, Τελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφοῦντας, αὐτὸς πώγωνα οὐκ
14 ἔχων. Τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ σοφιστοῦ Ἀθήνῃσιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὑτοῦ [m]) ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πεπείραται, — οὐ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἃ ἔλεγεν· ἐὰν Ἀριστοτέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἕψομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ [n]), διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας καλῇ,
p. 582. σιωπήσομαι· — ἀναστὰς οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀπροσμένων οὗτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας. Πύ-

k) προσελθὼν] „προσελθεῖν male S. quod *Amst.* tamen correxit et vett. Edd. — ὢν habent.“ l) „αὐτῷ] „αὐτοῦ] αὐτοῦ P. L. et J. αὐτῷ male Ex. *Fl.* H. *Par.* S. αὐτῷ B. 2.“ Sic et B. 1. et 3. αὐτῷ vero A. 1. et 2. *Reitzium* secuti sunt recentt. m) αὐτοῦ] ἑαυτοῦ *Reitz.* et recentt. ex mero arbitrio: in αὐτοῦ enim consentiunt omnes Edd. vett. n) τῇ Ποικίλῃ] „Sic dedit *Solanus* ex Angl. L. et P. τὴν Ποικίλην Edd. priores.“

non nimium faciles. Instante vero Sophista, atque interrogante, *Quo vero viatico instructus, Demonax, a puero ad philosophiam accessisti? Testiculis,* inquit. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur?* At ille, *Quis vero tibi,* inquit, *dixit, me philosophari?* et jam discedens apud se suaviter sane risit. Illo vero interrogante, *Quid rideret? Ridiculum mihi,* inquit, *esse videbatur, te a barba judicari velle philosophos, barbam cum ipse non habeas.* Sidonio aliquando Athenis florente, ac de se *(ipso)* laudem commemorante ejusmodi, se philosophiam universam explorasse, — sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, silebo:* —

Θαυμάσας δέ τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου p. 382.
κάλλει, ἐρασχελοῦντος αὐτῷ, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι
σοφιστικὸν, καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύ-
σιν, Ἕν, ἔφη, οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ
ἐκείνου ἐπὶ τῷ o) τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλή-
σαντος, Λύπινα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὁ δὲ σὺν γέ-
λωτι ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις p); Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητὴς 16
καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὤφθη ἀνθεινὴν ἀμ-
πεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὤν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κε-
φαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἐῤῥύη· οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτουν,
ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος q), καὶ ἐβόων ἐπὶ τὸν ἀν-
θύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημώναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς
τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἰατρόν. Ἐπεὶ δέ ποτε καὶ 17
χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε, γραμμάτιον r) ἐν ἀγο-
ρᾷ προτιθεὶς, ἠξίου τὸν ἀπολέσαντα, ὅστις εἴη s) τοῦ δακτυ-
λίου δεσπότης, ἥκειν, καὶ εἰπόντα ὁλκὴν t) αὐτοῦ, καὶ λίθον, p. 383.

o) ἐπὶ τῷ] „ἐπὶ τὸ J. male." p) ἔχεις] ἕξεις B. 3. q) τετυπτημένος] „Et sic J. cum *Fl. Par.* S. etc." r) γραμμάτιον] γράμματείον (vel potius γραμματεῖδιον) 5011. At vid. Hermot. c. 57. ibique Admot. Tom. IV. p. 440. s) εἴη] ἂν εἴη vulg. *Bel.* Habeat sibi! t) ὁλκὴν] ὁλκὴν A. 1. et 2. sed ὁλκὴν recte B. 1. 3. *Reitz.* etc.

surgens igitur ex mediis auditoribus, *Heus tu*, inquit, nomine illum appellans, *vocat te Pythagoras.* Pythonis cujusdam Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nugis, et sophisticam interrogationem proponente, ejusque syllogismi solutionem dicere illum jubente, *Unum*, inquit, *puer, novi, te περαίνεσθαι.* Aegre autem ferente illo lusum ex ambiguo, et una minitante, *Statim tibi virum monstrabo!* cum risu interrogavit, *Virum nempe habes?* Cum vero athleta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olympionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset, et sanguis efflueret: praesentes quidem indignari, quasi unusquisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconsulem eundem esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri, ad Proconsulem; sed ad Medicum.* Invenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro proposita postulabat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius, et gemma, et imagine, eum reciperet. Venit adolescentulus

p. 383. καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν· ἦκεν οὖν τις μειρακίσκος ἀρχαῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ, καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε, 18 τοῦτον γὰρ οὐκ ἀπολώλεκας. Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων [m]) βουλῆς τις Ἀθήνῃσιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὡραῖον [x]), θηλυδρίαν [y]) δὲ καὶ διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὑτοσί· καὶ ὁ Δημώναξ, Καλὸς, ἔφη, καὶ σοῦ 19 ἄξιος, καὶ τῇ μητρὶ ὅμοιος. Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτου δέρμασι φιλοσοφοῦντα, οὐκ Ὀνώρατον [z]), ὥσπερ ὠνομάζετο, 20 ἀλλ' Ἀρκεσίλαον [a]) καλεῖν ἠξίου. Ἐρωτήσαντος δέ τινος, τίς αὐτῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, Μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλεύθερον· ἐκείνου δὲ φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἀλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἄν, ἔφη, τοῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ [b]) τούτοις δεδουλώμεθα. Καὶ μήν, p. 384. ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὑρήσεις ἂν αὐτὰ οὔτε ἐλπίδος, οὔτε φόβου ἄξια, πρυσαμένων [c])

μ) Ῥωμαίων] „Ῥωμαίου male J.“ x) ὡραῖον] „ὡραῖον male J.“ Sic et A. 2. y) θηλυδρίαν] „θηληδρ. male B. 2.“ θρίγδρ. B. 1. et 3. z) Ὀνώρατον] „Ὀνώκρατον B. 2. sola.“ Sic et B. 1, et 3. οὐχ Ὀνώρατον voluit *Gesner.* Cf. Adnot. a) Ἀρκεσίλαον] „Ἀρκησίλαον male *Par.* sola.“ b) ὡς τὸ πολὺ] ὡς τοπολὺ A. 1. 2. c) πρυσαμένων]

formosus, se perdidisse dicens. Cum vero sani nihil diceret, *Abi*, *puer*, inquit, *et tuum ipsius anulum serva: hunc quidem non perdidisti!* De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipsi suum ostendens formosum valde, sed effeminatum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius hic meus.* Et Demonax, *Pulcher*, inquit, *et te dignus, et matris similis.* Cynicum illum in ursi pelle philosophantem, non Onoratum (*Honoratum*), quod illi nomen erat, sed Arcesilaum vocari volebat. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis videretur? Solum felicem*, ait, *liberum*; illo vero dicente, *multos liberos esse; At ego*, inquit, *illum puto, qui neque speret quidquam, neque metuat.* Ille, *Et quomodo quis illud possit? Omnes enim ut plurimum hisce rebus servimus. Quin si perspicies*, inquit, *res hominum, deprehendes, illas neque spe neque metu dignas, cum desinant omnino molesta pariter et jucunda.* Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret,

πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων. Περεγρίνου δὲ p. 384.
τοῦ Πρωτέως ἐπιμαῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ 21
τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος, Δημώνακ οὐ κυνᾶς, ἀπεκρίνατο· Περεγρῖνε, οὐκ ἀνθρωπίζεις. Καὶ μὴν καὶ 22
φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιποδῶν διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ φρέαρ ἀγαγών, καὶ δείξας αὐτῷ [d]) τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιὰν, ἤρετο, Τοιούτους ἄρα [e]) τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις; Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπῳδὰς ἔχειν 23
ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπεῖθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ, ὁπόσα βούλεται, Μὴ θαύμαζε [f]), ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰμί σοι, καὶ, εἰ βούλει, ὅπου πρὸς τὴν ἀρτοπώλιν, καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπῳδῆς, καὶ μικροῦ τοῦ φαρμάκου πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τῶν ἄρτων [g])· αἰνιττόμενος τὸ νόμισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπῳδῇ δυνάμενον. Ἐπεὶ 24
δὲ Ἡρῴδης ὁ πάνυ, ἐπέυθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόντα, καὶ ἠξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ [h]), καὶ ἵππους

κατασμένων conj. *J. Seager.* longe minus eleganter. d) αὐτῷ] „Sic H. 1. 2. J. S. αὐτοῦ *Par.*" e) ἄρα] Sic correxi vulgatum ἀρα. quod idem a me factum Diall. Mortt. XX, 4. Char. c. 10. e. a. f) θαύμαζε] „Sic habere Edd, omnes notat *Solanus.*" Voluerat autem ille θαυμάζω, vel θαῦμά γε. Verum bene se habere vulgatam, probatur in *Adnot.* g) τῶν ἄρτων] Ita Gorl. pro τὸν ἄρτον, quod erat in prioribus Edd. h) αὐτῷ] αὐτῷ conj. *Bel.* At vid. Adnot.

atque alluderet hominibus, ac dicente, *Demonax non agis canem* [Cynicum], respondit, *Peregrine, non agis hominem!* Verum Physicum quendam, de antipodibus disputantem, excitavit, et ad puteum deducto ostendit in aqua umbram, interrogans: *Tales igitur aio esse Antipodas?* Cum aliquis magum se esse diceret, et carmina habere potentissima, quibus persuadere posset omnibus, ut praeberent sibi, quaecunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *nam et ego artis tuae sum: et, si vis, sequere ad panum venditricem, et videlis, uno me carmine, et pauxillo veneno, inducere illam, ut panem mihi det,* nummum indicans, cujus eadem, quae carminis, vis esset. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem suum lugeret ante pubertatem defunctum, juberetque currum illi jungi, et equos adstare tanquam conscensuro, et coenam parari, accedens, *A Polluce*, inquit,

P. 385. παρίστασθαι i) ὡς ἀναβησομένῃ, καὶ δεῖπνον παρασκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκους, ἔφη, κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ οἰηθέντος, ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δημώναξ, Πολυδεύκης ἐξοῖ;
25 Δίτιᾶται σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει. Ὁ δ' αὐτὸς k) νίὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν σκότῳ ἑαυτὸν καθείρξαντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ εἴδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀνομάσειε, μηδένα πώποτε πεπενθηκότας ἐπὶ πολύ l). δὲ ἐκείνου ἐνδοιάσαντος, καὶ ἀπορροῦντος, (οὐ γὰρ εἶχέ τινα, οἶμαι, εἰπεῖν τοιοῦτον,) εἶτ' ἔφη, Ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πάσχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον;
26 Καὶ μὴν κἀκείνων καταγελᾷν ἠξίου, τῶν ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάνυ ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἐγὶ γοῦν ἐρωτηθέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινὰ, καὶ ὑπερattικῶς m) ἀποκριθέντι, Ἐγὼ μέν σε, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι
27 ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνῃ. Εἰπόντος δέ τινος τῶν ἑταί-
P. 386. ρων, Ἀπίωμεν, Δημώναξ, εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ προσευ-

i) παρίστασθαι] „παρίσασθαι male J. Iola." k) ὁ δ' αὐτὸς] „Constans Edd. lectio," *Τῷ δ' αὐτῷ Vorst.* l) ἐπὶ πολὺ] ἐπὶ πολὺ duabus vocibus B. 1. et 3. m) ὑπερattικῶς] ὑπερattικως A. 1. et 2.

adfero tibi epistolam. Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, et ipsum suo subservire morbo, dicenteque, *Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te,* inquit, *quod non jam ad ipsum abeas.* Idem lugenti filium, et in tenebris se concludenti, accedens dixit, *Magnum se esse, et posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines nominaret, qui neminem unquam luxerint.* Multum autem illo dubitante et haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret; *Tum tu,* inquit *ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem?* Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, et supra modum Attice respondenti, *Equidem te jam nunc,* inquit, *interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes.*

παίντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων. Περεγρίνου δὲ p. 384.
τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλά, καὶ 21
τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος, Δημώναξ οὐ πυ-
νᾷς, ἀπεκρίνατο· Περεγρῖνε, οὐκ ἀνθρωπίζεις. Καὶ μὴν καὶ 22
φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας,
καὶ ἐπὶ φρέαρ ἀγαγών, καὶ δείξας αὐτῷ [d]) τὴν ἐν τῷ ὕδατι
σκιὰν, ἤρετο, Τοιούτους ἄρα [e]) τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις;
Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπῳδὰς ἔχειν 23
ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν
αὐτῷ, ὁπόσα βούλεται, Μὴ θαύμαζε [f]), ἔφη, καὶ γὰρ αὐ-
τὸς ὁμότεχνός εἰμί σοι, καὶ, εἰ βούλει, ὑπὸν πρὸς τὴν ἀρ-
τόπωλιν, καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπῳδῆς, καὶ μικροῦ τοῦ
φαρμάκου πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τῶν ἄρτων [g])· αἰνιτ-
τόμενος τὸ νόμισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπῳδῇ δυνάμενον. Ἐπεὶ 24
δὲ Ἡρώδης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀπο-
θανόντα, καὶ ἠξίου ἄγημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ [h]), καὶ ἵππους

κινουμένων conj. *J. Seager.* longe minus eleganter. d) αὐ-
τῷ] „Sic H. 1. 2. J. S. αὐτοῦ *Par.*" e) ἆρα] Sic correxi
vulgatum ἀρα. quod idem a me factum Diall. Mort. XX,
4. Char. c. 10. e. a. f) θαύμαζε] „Sic habere Edd.
omnes notat *Solanus.*" Voluerat autem ille θαυμάζω, vel
θαῦμά γε. Verum bene se habere vulgatam, probatur in
Adnot. g) τῶν ἄρτων] Ita Gorl. pro τὸν ἄρτον, quod
erat in prioribus Edd. h) αὐτῷ] αὐτῷ conj. *Bel.* At vid.
Adnot.

atque alluderet hominibus, ac dicente, *Demonax non agis canem* [Cynicum], respondit, *Peregrine, non agis hominem!* Verum Physicum quendam, de antipodibus disputantem, excitavit, et ad puteum deducto ostendit in aqua umbram, interrogans: *Tales igitur aio esse Antipodas?* Cum aliquis magum se esse diceret, et carmina habere potentissima, quibus persuadere posset omnibus, ut praeberent sibi, quaecunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *nam et ego artis tuae sum: et, si vis, sequere ad panum venditricem, et videlis, uno me carmine, et pauxillo veneno, inducere illam, ut panem mihi det*, nummum indicans, cujus eadem, quae carminis, vis esset. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem suum lugeret ante pubertatem defunctum, juberetque currum illi jungi, et equos adstare tanquam conscensuro, et coenam parari, accedens, *A Polluce*, inquit,

p. 385. παρίστασθαι i) ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρασκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκους, ἔφη, κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ οἰηθέντος, ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δημώναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ;
25 Δίτιᾶταί σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει. Ὁ δ' αὐτὸς k) υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν σκότῳ ἑαυτὸν καθειρξαντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ εἴδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀνομάσειε, μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. ἐπιπολὺ l). δὲ ἐκείνου ἐνδοιάσαντος, καὶ ἀπορροῦντος, (οὐ γὰρ ἔγωγέ τινα, οἶμαι, εἰπεῖν τοιοῦτον,) εἶτ' ἔφη, Ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πάσχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον;
26 Καὶ μὴν κἀκείνων καταγελᾶν ἠξίου, τῶν ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάνυ ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἐνί γοῦν ἐρωτηθέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγου τινὰ, καὶ ὑπεραττικῶς m) ἀποκριθέντι, Ἐγὼ μέν σε, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι
27 ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀπεκρίνῃ. Εἰπόντος δέ τινος τῶν ἑταί-
p. 386. ρων, Ἀπίωμεν, Δημώναξ, εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ προσευ-

i) παρίστασθαι] „παρίσασθαι male J. Iola." k) ὁ δ' αὐτὸς] „Constans Edd. lectio." Τῷ δ' αὐτῷ *Forst.* l) ἐπιπολὺ] ἐπὶ πολὺ duabus vocibus B. 1. et 3. m) ὑπερατ-τικῶς] ὑπερατ-τικῶς A. 1. et 2.

adfero tibi epistolam. Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, et ipsum suo subservire morbo, dicenteque, *Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te,* inquit, *quod non jam ad ipsum abeas.* Idem lugenti filium, et in tenebris se concludenti, accedens dixit, *Magnum se esse, et posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines nominaret, qui neminem unquam luxerint.* Multum autem illo dubitante et haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret; *Tum tu,* inquit *ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem?* Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, et supra modum Attice respondenti, *Equidem te jam nunc,* inquit, *interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes.*

ξυμβαθε ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, Πάνυ, ἔφη, καφὸν ἦγῆ τὸν Ἀσκλη- p. 586.
πιὸν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομένων ἀκούειν.
Ἰδὼν δέ ποτε δύο τινὰς φιλοσόφους κομιδῇ ἀπαιδεύτους n) 28
ἐν ζητήσει ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα ἐρωτῶντα, τὸν δὲ
οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον, Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι,
ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον o) ἀμέλγειν, ὁ δὲ αὐτῷ
κόσκινον ὑποτιθέναι; Ἀγαθοκλέους δὲ τοῦ Περιπατητικοῦ 29
μέγα φρονοῦντος, ὅτι μόνος αὐτός ἐστι καὶ πρῶτος τῶν δια-
λεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μήν, ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ
μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ, 30
ὑπότε διὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἐκπέμψει πρεσβεύσων
τῷ πατρὶ, πολλὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιοῦντος,
ἐπειδή τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα πάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημώναξ p), οὐδὲ q) μέγα.
Καὶ Ἀπολλώνιον δέ ποτε τὸν φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολ- p. 587.
λῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, (ἤδη δὲ ἀπῆει μετάπεμ- 31
πτος, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος,) Προσέρχεται,

n) ἀπαιδεύτους] „Ita Edd. omnes.“ ἀπαιδεύτως maluerat *Sol.* sine idonea caussa. o) τράγον] δρῦς 3011. p) ὁ Δημώναξ] „Sic *Jens.* et B. s. Ὦ Δημ. cett. male.“ Etiam A. 2. et B. 3. recte ediderant ὁ Δημ. q) οὐδὲ] οὐδὲν conj. *Solan.* probante *Belino*. Sed vid. Adnot.

Dicente sodalium quodam, *Abeamus, Demonax, in Aesculapii, et oremus pro filio; Utique*, inquit, *surdum judicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire.* Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, et alterum quidem absurda objicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, *Nonne videtur vobis*, inquit, *amici, alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere?* Agathocle Peripatetico gloriante, *solum se et primum dialecti-*

corum, Quin tu, inquit, *Agathocles, si quidem primus, non solus; si vero solus, non primus.* Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa et dicente et faciente; atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente, *magnum eum purgamentum esse; Medius fidius*, inquit Demonax, *ne magnum quidem.* Apollonium aliquando philosophum cum videret multis cum discipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis caussa cum Imperatore

p. 387. ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ. Ἄλλου δέ
32 ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι; Ἀθά-
33 νατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα. Περὶ μέντοι Ἡρώδου ἔλεγεν
ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον οὐ μίαν ἡμᾶς ψυχὴν
ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, Ῥηγίλλαν r) καὶ Πο-
34 λυδεύκη ὡς ζῶντας ἑστιᾶν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾶν. Ἐπόλ-
μησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τῆς προφ-
ρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν ἀποκλείουσι τοὺς βαρβά-
ρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τὴν τελετὴν αὐτοῖς καταστησαμένου
p. 388. Εὐμόλπου, βαρβάρου καὶ Θρᾳκὸς ὄντος. Ἐπεὶ δέ ποτε
35 πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ διὰ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ
δέδοικας, μὴ ἀναπαέντος τοῦ σπάφους, ὑπὸ ἰχθύων κατα-
βρωθῇς; κἆτα s) ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὑπνῶν ὑπὸ ἰχθύων
36 καταδασθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καταφαγών. Ῥήτορι
δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυ-
μνάζεσθαι· τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέγω· Εἰκό-
τως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροατῇ χρώμενος.

r) Ῥηγίλλαν] „Ut *Marcil.* voluit, edidi. Ῥηγίλλαν priores Edd." Reetius scribi puto Ῥήγιλλαν proparoxytone. Ceterum eandem emendationem reperio in meo Edit. B. 1, exemplari a vetere manu adscriptam. s) κᾆτα] „deest in *Fl.* adest in reliqq. κἄτα J. et *Par.* sine puncto subscripto." Καὶ γὰρ vult *Seager*, minime probabiliter.

esset: *Accedit*, inquit, *Apollonius, cum suis Argonautis.* Interrogante alio, *Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis*, inquit, *sed ut omnia.* De Herode dicebat, *verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim ejusdem esse animae, Regillam et Pollucem* [mortuos], *ut viventes convivio excipere, et talia declamare.* Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, *Propter quam caussam excludant sacris Barbaros, idque, cum constituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia?* Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, *Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim,* inquit, *si gravarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sim.* Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, et meditari. Hoc autem dicente, *Semper apud me dico; Non igitur mirum est*, in-

Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν [t]) δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντευόμε- p. 588.
νον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐφ' ὅτῳ [u]) τὸν μισθὸν ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν 37
γὰρ ὡς ἀλλάξαι [x]) τι δυνάμενος τῶν ἐπικειλωσμένων, ὀλί-
γων αἰτεῖς, ὁπόσον ἂν αἰτῇς· εἰ δὲ, ὡς δέδοκται τῷ Θεῷ,
πάντα ἔσται, τί σοι δύναται ἡ μαντική; Πρεσβύτου δέ τι- 38
νος Ῥωμαίου εὐσωματοῦντος, καὶ τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μά-
χην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένου, καὶ ἐρομένου [y]), Πῶς
σοι, Δημώναξ, μεμαχῆσθαι ἔδοξα; Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον
τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχῃς. Καὶ μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους 39
τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐσεύχως πωρεσκευάστο. Ἐρομένου γάρ
τινος ἐπὶ γλευασμῷ, εἰ χιλίας μνᾶς ξύλων κατέσαιμι, ὦ Δη- p. 589.
μώναξ, πόσαι μναῖ ἂν καπνοῦ γένοιντο; Στῆσον, ἔφη, τὴν
ἀποδόν, καὶ τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι. Πολυβίου δέ τινος, 40
κομιδῇ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου, καὶ σολοίκου, εἰπόντος,
Ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἴθε
σε, ἔφη, Ἕλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον [z]) πεποίηκεν. Ἰδών δέ 41

t) ἰδὼν] „Sic recte *Par.* et B, 2. εἰδὼν J. et reliqq. male.“ Excipiendae etiam B. 1. et 3. ubi itidem ἰδὼν. u) ἐφ' ὅτῳ] „ἀνθ' ὅτου Ex. *Fl.* At vulgatam etiam servat P.“ x) ἀλλάξαι] ἀλλᾶξαι B. 1. et 3. ἀλλάξαι duplice accentu A. 1. et 2. Eaedem tamen omnes in libello De Astrol. extr. ἀλλάξαι, ut et *Reitz.* et recentt. constanter ediderunt. y) ἐρομένου] ἐρομένου B. 3. z) Ῥωμαίου] Ῥωμαίων A. 2.

quit, *talia te dicere, qui stultum adeo auditorem adhibeas.* Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, *Non video*, inquit, *pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de fatis, parum nimis exigis, quantumcunque exigas. Sin vero, ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid prodest divinatio?* Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque interrogante, *Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Praeclare*, inquit, *ligneum si hostem habueris.* Etiam ad difficiles quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, *Si mille minas lignorum cremavero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende*, inquit, *cineres; reliquum omne fumus est.* Polybio cuidam, indocto plane homini, et vitiose loquenti, cum diceret, *Imperator Romana me civitate honoravit; Utinam*, inquit, *Graecum te potius, quam Romanum, fecisset!* Cum praetextatum aliquem videret, latitudine clavi su-

p. 389. νυνὶ τῶν ἐνπαρόφιαι, ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὰ οὖς, καὶ τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ πρόβατον
42 ἐφόρει, καὶ ἦν a) πρόβατον. Ἐπὶ μέντοι λουόμενος ὤκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό τις ψῦχος ἀποδειλιάσαντα, Κἀμέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσεσθαι
43 ἔμελλον; Ἐρομένου δέ τινος, Ὁποῖα νομίζεις εἶναι b) τὰ ἐν
44 ᾅδου; Περίμενον, ἔφη, κἀκεῖθέν σοι ἐπιστελῶ. Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι c) μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθήκαις κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, (οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·)

p. 390. γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλόν ἐστιν, ὦ Ἄδμητε, τὸ ἐπίγραμ-
45 μα, ὥστε ἐβουλόμην d) αὐτὰ ἤδη ἐπιγεγράφθαι. Ἰδὼν δέ

a) ἦν] νῦν conj. *Seager.* posterius πρόβατον explicans de homine fatuo et insulso, Insulsa sane sententia, quam Demonax si voluisset, sic fere expressisset: *Τοῦτο μέντοι καὶ πρὸ σοῦ πρόβατον ἐφόρει, καὶ νῦν φορεῖ.* Salsior multo est, quam vere voluit philosophus: Vestis nihil mutat ejus naturam, qui gestat. Ovis, quae hanc lanam tuam olim gestavit, nihilo propterea plus erat, quam ovis. Ergo —— b) εἶναι] abest a Gorl. c) γεγραφέναι] γεγραφαίνειν *A. 2.* d) ἐβουλόμην] ἄν addi vult *Schaefer.* Melett. p. 49. quod ego non omnino necessarium habeo. Non enim solum ἐβουλόμην ipsum sine ἄν nonnunquam legitur, ut Charon. c. 6. Diall. Deor. VIII, 2. sed alia quoque Imperfecta, ut καλὸς εἶχεν Charon. c. 1. ubi vid. Adnot. Tom. III. p. 423. sq.

perbientem, ad aurem illius inclinatus, et prehensa veste, ostensaque, *Hanc quidem*, inquit, *ante te ovis gestabat, et erat ovis.* In balneo cum ingredi ferventem aquam cunctaretur, et ut timidum aliquis accusaret, *Dic mihi*, inquit, *an pro patria subiturus eram?* Interrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos? Expecta*, inquit, *inde tibi rescribam.* Admeto cuidam, malo poëtae, cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod testamento jussisset suae columellae *sepulcri* inscribi: sed quid prohibet ipsum ponere?

Terra, cape Admeti utriculum, Deus exiit ipse!

ridens dixit: *Adeo pulchrum est, o Admete, epigramma, ut velim illud jam inscriptum esse.* Videns aliquis in

τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιεικῶς γίγνε- p. 394
ται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημώναξ; ὁ δὲ μειδιάσας, Χάρων[c]) 46
με ἔδακεν, ἔφη. Καὶ μέντοι καὶ Λακεδαιμόνιόν τινα ἰδὼν
τὸν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα, Παῦσαι[d]), ἔφη, δμότιμον
σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων. Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν 47
ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἶ Δανάη, ἡ
Ἀκρισίου θυγάτηρ. Μάλιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ πρὸς ἀλή- 48
θειαν, ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. Ἕνα γοῦν ἰδὼν p. 391.
Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ[e]) δὲ τῆς
βακτηρίας ὕπερον ὑπέρογκον[f]), νεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι
Ἀντισθένους, καὶ Κράτητος, καὶ Διογένους ἐστὶ ζηλωτής,
Μὴ ψεύδου, ἔφη, οὐ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις.
Ἐπεὶ μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα πακομαχοῦντας, 49

c) χάρων] „Mallem *Κέρβερος*, *Solanus* recte adscripsit.“ Mihi non minus, quam *Belino*, parum necessaria esse videtur *Solani* emendatio, quam tamen *Gesnerus* et *Wielandius* in versionibus suis secuti sunt. Quo nomine ipse Demonax usus fuerit, nunc non curabo. Sed *Lucianum* saltem Χάρων scripsisse, satis certe credo. d) παῦσαι] Sic recte A. 1. 2. B. 3. Sed παύσαι *Reitz.* et recentt. praeeunte B. 1. e) ἀντὶ] „Sic Edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. conjicit *Palm.* ἔτι δὲ τὴν βακτ. *Vorst.* et *Marcil.* ἄνευ melius *Solan.*“ Multo melius ἀντὶ servatum a *Gesnero*, posteriora vero, quae laborabant, sanata. f) ὕπερον ὑπέρογκον] Sic emendavit *Schaefer.* Melett. p. 72. Similiter *Gesner.*, cum quo facit *Belin.* ὕπερον καὶ. Vulgo legebatur corrupte: ἀντὶ δὲ τ. β. ὑπέρογκον κεκρ. pro quibus tamen in Gorl. et 3011. est ὑπέρογκα κεκραγότα, λέγοντα, omisso καὶ.

cruribus illius, qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc, Demonax? Ille subridens, Cerberus, (Charon)* inquit, *me memordit.* Lacedaemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum suum, *Desine,* inquit, *parem tibi honore reddere servum tuum.* Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, *In jus ambula,* inquit, *neque enim illa es Danaë Acrisii* [injudicati] *filia.* Maxime autem impugnabat, qui non vere, sed ostentationis caussa, philosopharentur. Unum enim videns Cynicum pallium quidem habentem ac peram, pro clava autem pistillum *(ingentem)*, clamantem (ultra modum), dicentemque se Antisthenis, et Cratetis, et Diogenis aemulum, *Noli mentiri,* inquit, *tu enim Hyperidis* (q. d. pistoris, aut pistillarii) *discipulus es.* Cum mul-

p. 391 καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν ἀγωνίων, ἀντὶ τοῦ παγκρατάζειν δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ παρομαρτοῦντες g) λέοντας καλοῦσιν. Ἀστεῖον δὴ κἀκεῖνο αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα ὅλον·
p. 392 Κυνικοῦ δέ τινος ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντος αὐτοῦ, καὶ εἰς κναιδίαν διαβάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ κατασπασθῆναι h) τὸν Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ φυγῇ ζημιώσειν· ἀλλ' ὁ γε Δημώναξ παρατυχὼν παρῃτεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατά τινα i) πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παῤῥησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυπάτου, Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτόν, ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦτόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημώναξ, Δρωπακισθῆναι k) τότε αὐτὸν κέλευσον l).
51 Ἄλλῳ δέ τινι στρατοπέδων ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μείζονος τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, ἐρομένῳ, πῶς ἂν τις

g) παρομαρτοῦντες] ποιηταὶ ᾄδοντες, vel παραινοῦντες mallet *Bel.* frustra. h) κατασπασθῆναι] „Nihil mutant J. H. *Fl. Par.*" i) κατά τινα] Ita omnes Edd. vett. a quibus temere recessit *Reitz.* et recentt. cum eo, quum scripsit κατὰ τινά. k) δρωπακισθῆναι] ἔξω πακισθῆναι Vat. 87. monstrum lectionis, ipso *Bastio* judice in Comment. palaeogr. editioni *Gregorii Cor.* Schaeferianae adjecta p. 711. sq. l) κέλευσον] κέλευσον B. 3.

tos athletarum videret male pugnantes, et contra legem certaminis loco pancratii mordentes, *Haud injuria*, inquit, *hodiernos athletas sui sectatores leones appellant.* Lepidum sane illud quoque ipsius et mordax simul ad Proconsulem dictum. Erat is nempe ex eo numero, qui crura ac totum corpus vellerent. Cynico autem quodam adscendente in lapidem, atque id ipsum accusante, mollitiemque illius traducente, indignatus, detrahique jubens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exsilio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis libertate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule, *Jam quidem illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid pati dignus est?* Demonax, *Tam dropace illum velli jube*, inquit. Alii cuidam, cui legionum et provinciae maximae imperium commissum fuerat ab Impe-

ἤρισεν ἀρξῆ; Ἀύργητος [m]), ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολ- p. 392.
λὰ [n]) δὲ ἀκούων. Ἐρομένῳ δέ τινι, εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦν- 52
τας ἐσθίει; Οἶει οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τιθέ-
ναι τὰ κηρία; Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν 53
χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὀψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίους εἰκόνι
χαλκῇ τετιμηκέναι τὸν Κυναίγειρον. Καὶ μὴν καὶ Ῥουφῖ- 54
νον τὸν Κύπριον, (λέγω δὲ [o]) τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ Περι- p. 393.
πάτου,) ἰδὼν ἐπιπολὺ [p]) τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, Οὐ-
δέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ Περιπατητικοῦ. Ἐπεὶ 55
δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν [q]) ἅμα συνεβούλευεν αὐτῷ
ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδοποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ
τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀνθ' αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ
φύσει, ἐλεγχτικώτατα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ
Ἐπίκτητε, δός μοι μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων. Καὶ μὴν 56
καὶ τὸ πρὸς Ἑρμῖνον [r]) τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνη-
μονεῦσαι. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν πανκάκιστον μὲν ὄντα, καὶ μυ-

m) ἀύργητος] „Sic Edd. constanter." Nihilominus maluit *Solan.* ἀοργήτως. n) πυλλὰ] πολλάκις Zonn. o) δὲ] δὴ vett. Edd. quas *Reitz.* nescio unde correxit, non male, ita, ut et recenti. secuti sint. De harum particularum confusione vid. ad Xen. Varr. Lectt. c. 2. p. 150. Tom. IV. p) ἐπιπολὺ] ἐπὶ πολὺ B. 1. et 3. q) ἐπιτιμῶν] ἐπὶ τιμῶν male A. 1. et 2. r) Ἑρμῖνον] Ἑρμίνον A. 2.

ratore, interroganti, *Quomodo optime imperaret aliquis?* respondit: *Si non irascatur, et loquatur pauca, multa vero audiat.* Interrogante quodam, *Num et ipse placentas ederet? Putasne igitur*, inquit, *stultis favos strui ab apibus?* Ad Poecilen cum vidisset statuam manu truncatam, *Sero tandem*, ait, *statua aenea honoratum ab Atheniensibus Cynaegirum.* Rufinum Cyprium, dico autem illum claudum, illum de Peripato, videns multum in illis ambulationibus versantem, *Nihil est*, inquit, *claudo Peripatetico impudentius.* Cum quondam Epictetus non sine reprehensione consuleret illi uxorem ducere, et procreare liberos, *decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se rerum naturae relinquat*, sic respondit, ut planissime illum refutaret, *Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum.* Etiam illud, quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemorabile est. Cum observaret pessimum hominem et infinita patrantem

p. 393. ρία κατὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ s) αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη,
57 ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν μονομάχων, προσελθὼν εἷς αὐτούς, Μὴ πρότερον, ἔφη, ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσεσθε t), ἂν μὴ τοῦ ἐλέου τὸν
58 βωμὸν καθέλητε. Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ, Ἠλεῖοι εἰκόνα χαλκῆν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς τοῦτο,
p. 394. ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἠλεῖοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς προγόνοις ὑμῶν, ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογένους εἰκόνα ἀνατε-
59 θείκασιν. Ἤκουσα δὲ αὐτοῦ ποτε καὶ πρὸς τὸν u) τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσιν x) ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἄν τε πονηροῖς, ἄν τε ἀγαθοῖς γράφωνται x)· οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται νόμων, οἱ δὲ ὑπὸ νό-
60 μων οὐδὲν βελτίους γίγνονται. Τῶν δὲ Ὁμήρου στίχων ἕνα ἥδε μάλιστα,

Hom. Il. IX, 320. Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς.

s) διὰ στόματος καὶ] „Ex *Fl.* sic dedimus. καὶ διὰ στόμ. Edd. cett.“ t) ψηφίσεσθε] ψηφίσασθε *Guyet.* Cf. Adnot. u) τὸν] „Et sic habere cum J. etiam *Fl.* B. 2. H. etc. notat *Solanus.*“ Et recte quidem, quamquam *Solanus* maluisset τινά. x) κινδυνεύουσιν] Ita Gorl. et Edd. vett. κινδυνεύουσι *Reitz.* per errorem, quem etiam recenti. admiserunt. x) γράφωνται] Ita Jouii. *Bel.* et *Schm.* pro vulg. γράφονται.

mala, Aristotelem autem et decem illius categorias [*praedicamenta*] in ore habentem; *Vere*, ait, *Hermine, dignus es decem categoriis* [accusationibus.] Atheniensibus aemulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituendo spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, *Ne prius*, inquit, *o Athenienses, de his in suffragium ite, quam Misericordiae aram sustuleritis.* Cum Olympiam venienti Elienses aeneam statuam decernerent, *Nequaquam*, inquit, *o viri Elienses, hoc facite, ne exprobrare videamini majoribus vestris, qui neque Socrati statuam, neque Diogeni posuerint.* Audivi illum quondam ad jurisperitum ista dicere: *Inutiles fere leges esse, sive bonis scribantur, sive malis: alteros enim nec indigere legibus, alteros nihilo a legibus fieri meliores.* Homeri versuum unum maxime cantillabat:

Mors simul ignavum rapit, et qui multa patravit.

Ἐκήνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην, ὡς Κυνικόν τινα δημηγόρον. Ἐρωτηθεὶς δέ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσοι [y]) τῶν φιλοσόφων, ἔφη, Πάντες μὲν θαυμαστοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέβω, θαυμάζω δὲ Διογένη [z]), καὶ φιλῶ Ἀριστιππον. Ἔβίου [a]) δὲ ἔτη ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυπος, οὐδένα ἐνοχλήσας τι, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος, ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρρωτο ἔσχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπασα ἡ Ἑλλὰς, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχοντας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον δὲ, ἤδη ὑπέργηρως ὢν, ἄκλητος, εἰς ἣν τύχοι, παριὼν οἰκίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικούντων θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καί τινα ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ αἱ ἀρτοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτὰς [b]), ἑκάστη ἀξιοῦσα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν ἑαυτῆς ἡ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες.

P. 394. 61 62 63

P. 395.

y) ἀρέσκοι] ἀρέσκει 3011. *Bel. Schm.* At cf. supra c. 18. z) Διογένη] Ita B. 1. et 3. Διογένην A. 1. 2. *Reitz.* et recentt. Vid. ad Ver. Hist. II, 23. Varr. Lectt. Tom. IV. p. 294. a) ἔβίου] ἔβίω 3011. prave. b) αὐτὰς] Ita *Schm.* ex emendatione *Belini* pro vulg. αὐτάς.

Thersitem laudabat, ut Cynicum quendam concionatorem. Interrogatus, *Quis philosophorum maxime sibi probaretur? Omnes quidem*, ait, *admirabiles: ego vero Socratem veneror, miror Diogenem, amo Aristippum.* Vixit annos non multos infra centum, sine morbo, sine dolore, nemini molestus cum fuisset, a nemine quidquam cum petiisset: utilis amicis, qui inimicum nunquam quemquam habuisset. Tanto illum amore prosecuti sunt cum ipsi Athenienses, tum universa Graecia, ut prodeunti in publicum assurgerent principes, silentium autem ab omnibus illi praestaretur. Denique cum ultimam senectutem jam egressus esset, invocatus quamcunque luberet domum ingressus, cocnabat ibi pernoctabatque: quam rem Dei alicujus adventum interpretabantur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se introiisse. Praetereuntem panum venditrices certatim ad se trahere, postulans unaquaeque a se panem uti caperet, eoque se feliciorem, quae dederat, judicare. Quin pueri fructus illi offerre, et appel-

p. 395. 64 Στάσεως δέ ποτε Ἀθήνῃσι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ φανεὶς μόνον, σιωπᾷν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη μετεγνωκότας, οὐδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη. 65 Ὅτε δὲ συνῆκεν οὐκ ἔθ' οἷός τε ὢν αὐτῷ ἐπικουρεῖν [c]), εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἀγὼν
Ὁ [d]) τῶν καλλίστων
Ἄθλων ταμίας·
Καιρὸς δὲ καλεῖ
Μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου φαιδρὸς, καὶ
p. 396. οἷος ἀεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο. Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς
66 τελευτῆς ἐρομένου τινὸς, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὀδμή με θάψει. φαμένου δὲ ἐκείνου, τί οὖν [e]); οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προτεθεῖναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτοπον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζώοις τισὶ χρήσιμος
67 εἶσεσθαι. Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ

c) ἐπικουρεῖν] „ἐποικουρεῖν Fl.“ d) Ὁ] Vulgo abest ab Edd. articulus: inseruit eum *Schm.* ex *Juliani* Saturnn. Vid. Adnot. e) τί οὖν;] Interrogandi signo haec a sequentibus sejungere placuit, ut et alibi haud raro.

lare patrem. Seditione aliquando Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia sua silentium procuravit. At ille cum videret, jam illos resipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit. Cum intelligeret, se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit,
Pulchram tribuens
Meritis laurum,
Tempusque vocat,
Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus, vita discesit hilaris, et qualis semper his, qui illum vidissent, apparuit. Paullo ante mortem interrogante aliquo, *De sepultura quid jubes? Nolite laborare*, inquit, *odor me sepeliet.* Dicente autem illo: *Quid? nonne turpe avibus canibusque cibum jacere talis viri corpus? Quin*, ait, *nihil absurdi hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam utilis sim.* Verum Athenienses et publico illum funere

μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐπένθησαν, καὶ τὸν θεῖον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὁπότε κάμνοι [f]), ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἐστεφάνουν ἐς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ ἐκαθέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. οὗτοι μέντοι ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ τούτων τοῖς ἀναχινώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐγένετο. p. 596.

f) ὁπότε κάμνοι] ὁπότ' ἔκαμνε conjecit *Bel.* constans sibi in mira oculorum hebetudine: nondum enim viderat, toties jam lectum ὁπότε cum Optativo nullo modo esse tangendum.

magnifico extulere, et luxerunt diu, et lapideam sedem, in qua acquiescere fessus solebat, adorabant, coronabantque honoris viro habendi caussa, rati sacrum etiam esse, in quo sederat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin procederet, philosophorum praesertim. Hi quidem subeuntes *feretro* ad sepulcrum illum portarunt. Haec pauca sane de multis commemoravi. Et est de his quoque existimandi copia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

ΕΡΩΤΕΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ a) ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

p. 397.

Arg. Colloquium est duorum familiarium, quorum alter alteri disputationem enarrat alius amicorum paris, qua dijudicatur quaestio: utrum puerorum amor, an mulierum consuetudo, praestet. Quam tertius arbiter ita disceptat, ut priori principatum tribuat, statuens conjugia vulgo hominum, sapienti vero amores masculos, convenire. De improbi libelli auctore vide, quae infra in fronte statim Commentarii adnotata sunt.

1 ΛΥΚ. Ἐρωτικῆς παιδιᾶς b), ἑταῖρέ μοι c) Θεόμνηστε, ἐξ ἑωθινοῦ d) πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὦτα· καί μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὔκαιρος ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐρρύη χάρις. ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεσθαι. ποθοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλα-

a) ΛΥΚΙΝΟΣ] „Deerat hoc nomen in *Par.* aderat in *Fl.* et J. Λυκίνου καὶ Θεομνήστου B. 1." Sic et in B. 3. Sed in A. 1. et 2. deest nomen Theomnesti. b) παιδιᾶς] „Sic recte *Fl. Par.* B. 2. S. et P. παιδείας J." Non omnino haec narrata conveniunt cum nota *Solani* infra posita. c) μοι] μου sola B. 3. d) ἑωθινοῦ] „Sic bene Edd. O. et M. ἡωθινοῦ male J."

AMORES.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

Lyc. Amatorio lusu, Theomneste sodalis, a mane inde implevisti mihi fatigatas ad perpetua seria aures; mihique vehementer ejusmodi remissionem sitienti, opportuna admodum fluxit hilarium sermonum tuorum venustas. Infirmior enim est animus, quam qui perpetuam contentionem ferre possit: desiderantque ambitiosi labores

σθέντες, εἰς e) ἡδονὰς ἀνίεσθαι. πάνυ δή με ὑπὸ τὸν ὄρ- p. 397.
θρον ἡ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων f) αἰμύλη καὶ γλυ-
κεῖα πειθὼ κατηύφρανεν g)· ὥςτ' ὀλίγου δεῖν Ἀριστείδης h)
ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς i) λόγοις ὑπερκηλούμενος.
ἄχθομαί τε, νὴ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλατὺς εὑρέθης k)
σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καί σε πρὸς αὐτῆς ἀν- p. 398.
τιβολοῦμεν Ἀφροδίτης, εἴπερ ἐρωτολογεῖν l) ἔοικας, εἴ τις
ἄρρην, ἢ καὶ, νὴ Δία, θῆλυς ἐφεῖταί m) σοι πόθος, ἡρέμα τῇ μνήμῃ
ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡρα-
κλεια θύοντες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν θεὸν, ὡς ὀξὺς ἦν

e) εἰς] ἐς 2956. *Schm.* f) διηγημάτων] „λόγων Edd. priores. Sed διηγημάτων exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W.“ g) κατηύφρανεν] Ita correxi vulgatum κατεύφρανεν. Cf. supra Abdio. c. 5. De Merc. Cond. c. 1. Infra. c. 33. ηὐκαίρουν. Omnino vide Adnot. ad Diall. Marr. XIII, 1. Tom. II. p. 456. *Reitz.* notaverat: „κατεύφρανεν] Sic *Par.* B. s. *Fr. Ft.* et M. κατεύφρανεν J. κατέφραγεν Q.“ h) Ἀριστα ιδης] „Ἀριστείδης ἐνόμιζον J. *Pell.*“ Quae nota quid sibi velit, non conjicio, quum sic, ut narratur, in omnibus reliquis Edd. vett. editum legatur. An pro Ἀριστείδης *Reitzius* voluit Ἀριανείδην in J. legi? Sic certe mallet *J. Seager.* Ἀριστείδου vero *Gesn.* Vid. Adnot. i) Μιλησιακοῖς] „Μιλησιακῆς male J.“ k) εὑρέθης] Probam hanc *Gesneri* conjecturam pro vulg. εὑρέθη confirmarunt marg. A. 1. W. et A. 2. et recepit etiam *Schmied.* l) εἴπερ ἐρωτολογεῖν] Vulgo legebatur: εἰ περιττά με λέγειν, ad quae notaverat *Reitzius*: „εἰ περιττά με] εἰ μὴ *Marcil.* et mox delet με. Nil mutant vulgatam Edd. nec O. et M. ἢ ἐρωτολογεῖν, ἢ ἥπερ ὑμνολογεῖν marg. A. 1. W.“ *J. Seager.* conj. ἢν περιττά μοι εἰπεῖν etc. admodum licenter. Nostra lectio maximam partem debetur *Aldinae* 2. ubi est ἥπερ ἐρωτολογεῖν, collatae cum vulgata. m) ἐφεῖται] „ἀφεῖται *Voret.* et *Pell.* et marg. A. 1.“ Sic et 2956. minus bene, ait *Ael.*

gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me sane hoc matutino petulantium sermonum tuorum loquacitas, dulcisque suada oblectavit, ut parum abesset, quin Aristides mihi viderer, Milesiis sermonibus supra modum oblectatus: atque fero moleste, per tibi tuos amores *juro*, quibus latus adeo scopus inventus es, quod narrare desiisti: ac per ipsam te Venerem obsecro, quandoquidem par est amatoria te enarrare, sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor immissus est, ut placide illum memoriae ope huc evoçes. Nam alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non ignoras autem

p. 398. πρὸς Ἀφροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ [n]) μοι καὶ ταῖν λόγων τὰς θυσίας προσήσασθαι.

2 ΘΕΟΜΝ. Θᾶττον ἄν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύματα, καὶ νιφάδας ἐπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν ἅπασαν αὐτῶν [o]) κενὴν ἀπολελεῖφθαι φαρέτραν νομίζω, κἂν ἐκ' ἄλλου τινὰ [p]) πτῆναι θελήσωσιν, ἄνοπλος αὐτῶν ἡ ἀξιὰ γελασθήσεται. σχεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντίπαιδος ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους κριθεὶς, ἄλλας
p. 399. ἐπ' [q]) ἄλλων ἐπιθυμίας βουκολοῦμαι· διάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι τοὺς πρατέρους [r]), ἄρχονται ἑτέροι, κάρηνα Λερναῖα τῆς παλιμφυοῦς Ὕδρας πολυπλοκώτερα, μηδ' Ἰόλεων βοηθὸν ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ οὐ σβέννυται πῦρ, οὔτως τις ὑγρὸς τοῖς ἔμπροσθεν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς αὑτὸν [s]) ἁρπάζων ἐπ' οὐδενὶ κόρῳ

n) δοκεῖ] δοκῶ 2956. male. o) ἅπασαν αὐτῶν] „αὐτῶν ἅπασαν O. Nil mutat M. B. e. J. *Par.* etc." p) ἄλλου τινὰ] ἄλλόν τινα Edd. vett. Correxit accentum *Reitz.* q) ἀπ'] „ἐπ'] ἐπ' marg. A. 1." Vere ἀπ' habet A. 2. et recte quidem; *Lucianus* enim in hac formula Dativum adjungit Praepositioni ἐπί. e. g. Alexandr. c. 30. ἐκέκμεν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις. Epist. Saturn. c. 37. ἄλλα ἐπ' ἄλλοις αἰσθάνεσθαι. Horum autem Amorum auctor infra c. 21. similiter ac nostro loco scripsit ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναιρήσεσθαι. r) τοὺς πρατέρους] „Sic Edd. *Τῶν πρατέρων* M. et O." *Τὸν ἕτερον* 2954. s) αὑτὸν] αὐτὸν omnes priores perperam. Tacite *Jacobsius* in Animadvv. in

Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem; lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas admissurus.

Theomn. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, et si involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore, quo e puerili aetate ad pubertati proximos transii, ab aliis cupiditatibus post alias lador. Succedunt sibi invicem amores, et ante adeo, quam priores desinant, incipiunt alteri, Lernaea capita, renascentis illius Hydrae *capitibus* magis multiplicia, nec Iolaum adjutorem admittentia. Neque enim igni ignis exstinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum insidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit

παύεται. καὶ συνεχὲς ἀνυφεῖν ἐνδέχεταί μοι, ὡς οὖσος [s] Ἄφρο- p. 599.
δίτης ὁ χόλος· οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις, οὐδὲ Λημνιάδων
ἔρως [t]), οὐδὲ Ἱππολύτειον ἀγροικίαν ὀφρυωμένος [u]), ὡς ἐρε-
θίσαι τῆς θεοῦ τὴν ἄπιστον ταύτην ὀργήν.

ΘΕΟΜ. Πίπτωσο τῆς ἐπιπλάστου [x]) καὶ δυσχεροῦς τού- 3
της ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθῃ γὰρ, ὅτι τούτῳ νῷ βίῳ
ἡ τύχη προεπλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομίζεις, εἰ
γυναιξὶν ἁβρὰς, καὶ μετὰ παίδων τὸ καλὸν [y]) ἀνθούντων
ὁμιλεῖς [z]); ἀλλά σοι καὶ παθαρείαν τάχα δεήσει πρὸς τὴ p. 600.
δυσχερῆ σῦτω νόσημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος· ἀλλ' οὐχὶ
τοῦτον [a]) τὸν παλὸν ἐγχέας λῆρον, εὐδαίμονα σαυτὸν εἶναι
νομιεῖς, ὅτι σοι ὁ θεὸς οὐκ ἀνύμφων γεωργίαν ἐπέπλασεν,
οὐδ' ἀμπαυσιὰς ἅλας [b]), καὶ στρατιώτην ἐν ὅπλοις βίον,

Eurip. p. 509. reptius *αὐτὸν* scripsit; quippe aliud agens: nam pro *μέσῳ* modo maluit *ἰξὸς*, non videns, eodem jure h. l. *μέσσα* oculis tribui potuisse, atque auribus Calumn. N. Tem. Cred. c. 14. t) *ἔρις*] *τις Solan. γέ τις J. Segner. εἶμι Reitz. ἔρνος Jacobs.* Specim. Emendd. p. 59. Vid. Adnot. u) *ὠφρυωμένος*] *ἐφρυώμενος*, nescio unde, *Reitz.* et recentt. *Ὀφρυώμενος* A. 1. 2. B. 1. g. mendose quidem per se, sed unde facilius scribas *ὀφρυωμένος*, quam quod *Reitzii* arbitrium fecit, *ἀφρυώμενος*. Infra c. 55. *κατωφρυωμένους λόγους*. x) *ἐπιπλάστου*] *ἐπιπλίστου* 2955. y) *τὸ κάλὸν*] „*τὸ κάλλα* marg. A. 1. W. *τὸ κάλλος* forsan volunt." z) *ὁμιλεῖς*] Interrogationis signum, post hanc vocem in Edd. vett. positum, omiserunt *Reitz.* et recentt. a) *τοῦτον*] „Sic O. B. 2. *Par.* aliaeque. *Τοῦτο Fl. τούτων* J." b) *ἅλας*] „Sic *Coll.* et Edd. praeter J. et *Ald.* quae *ἅλας* cum Cod. M. *ἄλλας* O." At in *Ald.* utraque certe *ἅλας* invenio spiritu leni.

dubitare, quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie sum, neque Lemniarum offensionis reus, neque Hippolytea rusticitate superciliosus, ut irritaverim implacabilem hanc Deae iram.

Lyc. Desine fictam hanc et molestam simulationem, Theomneste. Gravaris enim, hanc te vitam a Fortuna sortitum, ac durum esse putas inter mulieres formosas, et pueros pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibusdam opus erit ad difficilem adeo morbum: gravis enim aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fato Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac laeta vestis ad pedes

p. 400. ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν c) παθειμένη, διακριδὸν d) δ' ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τῶν γε μὴν e) ἐρωτικῶν ἱμέρων καὶ αὐτὸ f) τὸ βασανίζον εὐφραίνει, καὶ γλυκὺς g) ὀδυὰς ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πειράσας μὲν h), γὰρ ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλαυκας· ἴση δὲ ἡδονὴ i) τὸ παρεῖναι καὶ τὸ μέλλον. ἔναργῶς γοῦν διηγουμένου σου τὸν πολὺν, ὡς καὶ k) παρ' Ἡσιόδῳ l), κατάλογον, εἴν ἀρχῇθεν ἠράσθης, ἱλαραὶ μὲν τῶν p. 401. ὀμμάτων αἱ βολαὶ, ταχεῶς ἀνυγραίνοντο m)· τὴν φωνὴν δ' ἴσην n) τῇ Λυκάμβου o) θυγατρὶ λεπτὴν ἀφηδύνων, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σχήματος εὐθὺς δῆλος ἦς *) οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρῶν· ἀλλ' εἴ τι σοι τοῦ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην περίπλου λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν

c) τρυφήν] „Nihil mutant O. M. et Edd.“ Scilicet *Casaub.* et *Spanhem.* maluerant πάρυφήν. d) διακριδὸν] δι' ἀκριδῶν 2955. *Belinus* mallet διὰ τεττίγων ἠρτημένης, improbabiliter. e) μὴν] „μιν M. sed a recentiore manu.“ f) καὶ αὐτὸ] „καὶ abest in O. et W. adest in Edd.“ g) γλυκὺς] „γλυκὺ J. *Pell.*“ Idque elegantius haud dubie. h) μὲν] „ex O. et M. ante γὰρ inserui *Solanus*: non aderat enim in Edd.“ i) ἴση δὲ ἡδονὴ] „Sic recte P. L. B. 2.“ „Τῇ δὲ ἡδονῇ dativo casu cett. Edd. male. Δὲ autem abesse etiam in W. notat *Solanus*.“ „Ἴση δὲ ἡδονὴ etiam B. 3. Sed dativos exhibent B. 1. A. 1. et 2. k) καὶ] „deest in O. et W.“ l) παρ' Ἡσιόδῳ] „*Παρησιόδω* junctim J. male.“ m) ἀνυγραίνοντο] „ὑγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M.“ n) τὴν φωνὴν δ' ἴσην] „τῇ φωνῇ δ' ἴσῃ M.“ o) Λυκάμβου] „Μικάμβου male O. Vulgatam servat M. B. 2. J. *Pur.* etc.“ *) ἦς] „ἦν male O. ἧς cum puncto M.“

usque luxum demittens; comaeque cura in discrimen pexae. Caeterum amatoriorum desideriorum ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis mordet. Post experimenta enim speras: frueris jam potitus. Aeque voluptati est praesens, ac futurum. Nuper enim cum recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conjectus molliter fluctuabant: vocem vero, qualis Lycambae filiae fuit, blande suaviterque extenuans, ipso illo habitu statim declarabas, te non ipsos modo, sed eorum quoque amare memoriam. Sed si quae tibi de illa Venerea circumnavigatione sunt reliquiae repositae, ne quid occulta, ve-

ἀποκρύφῃ, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἀντελῇ τε- p. 401.
φάσεον.

ΘΕΟΜΝ. Βουφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ ταῖς 4
ἀπάνθοις, ὥς [p]) φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμενος. ἐπεὶ
δ' αὐτοῦ τὴν ἐτήσιον [q]) ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν, αἱ μὲν
ἐμαὶ διηγήσεις ἐξ ἑωθινοῦ παρατεθεῖσαι [r]) πόρον ἔχουσιν.
ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συνήθους μεθαρμοσαμένη σκευθῆς,
Παρῴῳ τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καί μοι γενοῦ δικαστὴς
ἴσος, ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τοῦ πάθους ῥέποντα ὁρῶ, p. 402.
πότερους ἀμείνονας ἡγῇ, τοὺς φιλοπαίδας, ἢ τοὺς γυναίοις
ἄσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς ἑκατέρῳ, καθάπερ
ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν, ἰσοῤῥόπως [s])
ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὢν, ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ
τὸ βέλτιον αἱρήσῃ. πάντα δὴ περιελὼν ἀκκισμὸν, ὦ φιλότης,
ἣν πεπίστευκά σοι ψῆφον ἡ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις,
ἥδη φέρε.

ΛΥΚ. Παιδιᾶς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν διή- 5

p) ὥς] „deest in M. O. adest in Edd." q) ἐτήσιον] „ἐτήσ. J." r) παρατεθεῖσαι] „Et sic habere J. *Fl.* B. 2. et S. notat *Solanus*. Sed habent aliae quoque et recte. παρατεθεῖσα marg A. 1." s) ἰσοῤῥόπως] „ἰσοῤῥόπ. O. Vulgatam expressit M. B. 2. J. *Par.* etc."

ram perfectam Herculi victimam praesta.

Theomn. Ille quidem Deus, Lycine, solidos boves vorat, et victimis sine fumo, ut ajunt, minime delectatur. Quandoquidem autem annuum illius diem festum sermone honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae satietatem habent. Tua vero Musa a consueto studio ad aliud quasi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc diem transigat: fiatque mihi aequus arbiter, cum in neutrum te morbum proclivem videam, quos meliores putes, puerorumne amatores, an eos, qui feruntur in mulierculas? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero, qui extra caussam sis, incorrupto judice, ratiocinatione, quod melius est, eliges. Omni igitur resecta dissimulatione, sodalis, quem tibi calculum judicium de meis amoribus permisit, eum jam ferto.

Lyc. Ludine tu, Theomneste, et risus putas eam tracta-

p. 402. γησιν [b]); ἡ δ' [a]) ἐπαγγέλλεταί τι [x]) καὶ σπουδαῖον. ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου [y]) τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς [z]), ὅτι λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς [a])· ἐξ οὗπερ [b]) δυοῖν ἀνδροῖν ἀκηκοὼς, περὶ τούτων [c]) συντόνως [d]) ὡς ἀμιλλωμένοιν [e]), ἔτι τὴν μνήμην ἔναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πάθη, καὶ [f]) οὐχ ὥσπερ σὺ πατ' εὐκολίαν ψηφῆς ἄϋπνος ὤν, διπλοῦς ἄρνυσαι μισθούς,

Hom. Od. X, 85. Τὸν μὲν, βουκολίων, τὸν δ', ἄργυφα [g]) μῆλα νομεύων.

p. 403. ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικοῖς ἥδετο, τὴν θήλειαν Ἀφροδίτην βάραθρον ἡγούμενος, ὁ δ' ἀγνεύων [h]) ἔρωτος ἄῤῥε-

t) ἡγῇ τὴν διήγησιν] κρίσις ἥδη φέρει 2955. Unde *Belinus* fieri vult ἡγῇ κὴν διάκρισιν. Antea idem voluerat ἐξήγησιν in not. ad vers T. III. p. 546. Sed *Jacobitio* placuit δήρεσιν. At nihil mutandum. *Διήγησις* est narratio non tam amorum Theomnesti, quam expositio et tractatio eorum, quae ad quaestionem modo propositam pertinent. u) ἡ δ'] ἦδ' A. 1. 2. x) τι] „deest in O. et W." y) ὑπογυίου] „ὑπογύου male J. et *Fl.*" Modo ἐγὼ γοῦν emendavit *Gesn.* quod erat necessarium pro vulg. ἔγωγ' οὖν. z) εἰδὼς] τέως 2955. natum e glossemate praecedentis ἐξ ὑπογυίου, ut putavit *Bel.* a) ἀλλ' οὐ παλαιᾶς] „ἐστὶ οὐ παλαιὸν marg. A. 1. W." Οὐ λίαν ἐκ παλαιοῦ *Forst.* εἰδὼς οὐ λίαν, ἀλλ' ἐπιπολῆς *Jacobs.* Omnino verba εἰδὼς — παλαιᾶς pro glossemate superioris ἐξ ὑπογυίου habuerunt *Reitz.* et *Schmied.* qui posterior V. D. ea etiam uncinis circumscripsit. Vid. Adnot. b) ὅτου] „ὅτι M." c) τούτοιν] τοιούτων 2955. d) συντόνως] „συνιόν (aut συνιών) O. W. *Fl.* J. Vulgata comparet in cett. omnibus, et Cod. P." e) ἀμιλλωμένοιν] „ἀμιλλωμένοι J. Vulgatam tuentur M. et O." f) καὶ] „abesse ab O. adesse in M. et *Fl.* notat *Solanus.*" g) ἄργυφα] ἄργυρα mendose A. 2. et falso τόνδ' eadem, et cett. omnes. h) ἀγνεύων] ἀγωνιῶν 2954.

tionem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim nuper manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem serium*, ac minime ludi, ex quo duo viros audivi de hisce rebus, quanta potest contentione, certantes, cujus memoria aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est, pervigil mercedem capis duplicem.

Hanc armenta regens, pecora illam candida pascens:

sed alter supra modum puerorum oblectabatur amoribus, barathrum judicans Venerem muliebrem; alter purus ab

νος, εἰς i) γυναῖκας ἐστήκει, δυοῖν οὖν μαχομένοιν παθοῖν p. 405.
ἀγωνοθετήσας ἄμιλλαν, οὐδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὡς ὑπερ-
ηυφράνθην k). καί μοι τὰ τῶν λόγων ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς
ἐνεφρόγισται σχεδὸν, ὡς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν ἐκ-
τιμήσεως l) ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος m), ἃ παρ' ἐμ-
οῖν ἤκουσα λεγόντοιν, κατὰ τὸ n) ἀκριβὲς ἐπέξειμί σοι.

ΘΕΟΜΝ. o) Καὶ μὴν ἔγωγε ἐπαναστὰς p) ἔνθεν, ἀπαν-
τικρὺ καθεδοῦμαι σου,

Δέγμενος Αἰακίδην, ἐφόρει λήξειεν ἀείδων. *Hom.*
Il. IX,
191.

σὺ δ' ἡμῖν τὰ παίγνια τῆς ἐρωτικῆς ὑπορροᾶς, μεθ' ἧδονῆς
περάνειν q).

ΑΤΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν r) διανοουμένῳ s) κα- 6
ταγνωκοῖν ἑκάφος ἡτοίμαστο t), τούτων τῶν διπρό-

i) εἰς] *ἐς* 2955. *Bel. Schm.* k) *ὑπερηυφράνθην*] Vulgo cum argumento *ὑπερευφρ.* Vid. ad c. 1. Varr. Lect. l) *ἐκτιμήσεως*] „*ὑποτιμ.* M. O. et marg. A. a." Hoc praeferri vult J. *Seager.* explicans *exaestionem, caussationem, πρόφασιν.* non male quidem. At non video tamen, quidni *ἐκτίμησις* h. l. ferri possit, in qua pars certe judicii illius posita erat, quod §. 4. extr. Theomnestus expectabat ab amico de ipsius amoribus ferendum. m) *ἀποθέμενος*] „Sic *Par. Fr.* H. S. *ὑποθέμενος W. J. Fl.*" n) *τὸ*] „deest in M. et Q." *ΘΕΟΜΝ.*] „Desunt sequentia in Cod. Ber. usque ad c. 12. librarii incuria." p) *ἐπαναστὰς*] „Ita dedi ex W. *ἀναστὰς* Edd. priores." Sic et 2955. male. q) *περαίνειν*] „*πέραινε J. Pell.*" r) *πλεῖν*] „abest a W." s) *διανοουμένῳ*] *διανοουμένῳ* A. a. et B. 3. facili errore. t) *ἡτοίμαστο*] „*ἡτοίμασται*" Punctum erat post hoc verbum in J. *Fl.* et M. comma in *Par.* et S."

amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter essem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non possum, quam incredibiliter delectatus sim. Atque sermonum mihi illorum vestigia, velut sigillo quodam, impressa sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare deposita statim omni reprehensionis *tuae* occasione, quae utrisque dicentibus audivi, accurate tibi enarro.

Theomn. At ego paullum hinc discedens e regione tibi considebo,

Aeacidae intentus, dum cesset fundere carmen.

Tu vero jam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

Lyc. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus ma-

p. 403. των [w]); οἷς μάλιστα χρῆσθαι Λιβυρνοὶ [x]) δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰωνίῳ κόλπῳ παροικισμένον [y]). ὡς δ' ἐνῆν, πάντας ἐπιχωρίους θεοὺς
p. 404. προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεω συνεφάψασθαι τῆς ἀποδήμου στρατείας [z]) ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' ἄστεως ὁρικῷ [a]) ζεύγει κατῆειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς παραπέμποντάς με δεξιωσάμενος, (ἠκολούθει δὲ παιδείας λιπαρὴς ὄχλος, οἱ συνεχὲς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀνιαρῶς διεξέσυγνυντο) τῆς πρύμνης γοῦν ἐπιβὰς ἐγγὺς ἐμαυτὸν ἵδρυσα τοῦ κυβερνήτου. καὶ ῥοθίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν ὑμᾶς ἐκύμαινον [b]) αὖραι, τὸν ἱστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἄραντες [c]) καρχησίῳ τὸ κέρας προσεστείλαμεν [d]). εἶτ' ἀθρόας κατὰ τῶν πάλων τὰς ὀθόνας ἐκχέαντες, ῥέμα πιμπλαμένου [e]) τοῦ ἴλνου, κατ'

De meo correxi vulgatum ἐνεφύσησε, ut supra. ἐκκορυφράνθην a me scriptum contra communem librariorum editorumque socordiam. u) διηρότων] „Sic recte J. *Fl. Par.* etc. διηρότων male S.“ Sic tamen etiam A. 1. et B. 1. x) Λιβυρνοὶ] „Λιβινοὶ male W. post Λιβυρνοί.“ y) ἔθνος — παροικισμένον] Scholion haec verba esse videntur *Belino*. Mihi vero explicatio ipsius auctoris esse videtur, eaque haud incommoda. z) στρατείας] „Ita marg. A. 1. Στρατιᾶς Edd. priores et M.“ a) ὁρικῷ] „ὁρεικῷ J. *Pell.*“ b) ἐπύμαινον] „Sic Edd. omnes. ἐκύμαινον A. L. P. W.“ c) ἄραντες] „ἀκάραντες] Hoc receptum ex L. ἀκαρῆ Edd. vide notas.“ Ἀκαρῆ cum jota subscr. Edd. vett. Sed ἄραντες A. 2. cum qua faciendum mihi putabam. d) προσεστείλαμεν] „προεστειλ. Edd. priores.“ Emendatio debetur *Guyeti*, *Verstil.*, *L. Kusteri* et *Solani* judicio. *Προσωκείλαμεν* inepte A. 2. e) πιμπλαμένου] „πιμπρ. male W.“

xime uti videntur Liburni, ad Ionium sinum gens habitans. Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adorassem, et Jove hospitali invocato, ut volens propitius peregrinam militiam una capesseret, mulis junctis ab urbe ad mare descendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant, (sequebatur autem assidua eruditionis [*eruditorum*] turba, qui perpetuo mecum versati cum molestia jam disjungebantur) et puppim conscendens prope gubernatorem assedi. Atque remorum impetu brevi tempore de terra in altum evecti, cum etiam post nos aurae fluctus vehementer moverent, malo ex media navi sublato, carchesio antennam adstrinximus: deinde collecta per rudentes

οὐδὲν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι φοίζῳ διϊπτάμεθα, βαοῦ ταῦ P. 404.
πύματος ὑποβρυχωμένου f) περὶ τὴν σχίζουσαν αὐτὸ g) πρῴ-
ραν. Ἀλλ' ἅ γε μὴν ἐν τῷ μεταξὺ παράπλῳ σπουδῆς ἢ 7
παιδιᾶς h) ἐχόμενα συνηνέχθη, καιρὸς οὐ πάνυ μηκύνειν. P. 405.
ὡς δὲ τῆς Κιλικίας τὴν ἔφαλον ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τοῦ
Παμφυλίου κόλπου, Χελιδονέας ὑπερθέοντες, οὐκ ἀμοχθεὶ
τοὺς εὐτυχεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ὅρους, ἑκάστῃ τῶν Λυ-
κιακῶν πόλεων ἐπεξενούμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ χαίροντες i)·
οὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφὲς εὐδαιμονίας k) ὁρᾶται λείψανον·
ἄχρι τῆς Ἠλιάδος ἀψάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχὲς τοῦ μεταξὺ
πλοῦ διαναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν. Οἱ μὲν οὖν ἐρέ- 8
ται, τὸ σκάφος ἕξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, ἐγγὺς ἐσκή-
νωσαν· ἐγὼ δ' ηὐτρεπισμένου l) μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ
Διονυσίου, κατὰ σχολὴν ἐβάδιζον, ὑπερφυοῦς ἀπολαύσεως
ἐμπιμπλάμενος m). Ἔστι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἠλίου, πρέπον

f) ὑποβρυχωμένου] Sic ex A. 2. correximus vulgatam mendam ὑποβρυχομένον. g) αὐτὸ] „Ita restitutum ex Cod. L. marg. A. 1. Ven. 2. (quae eadem, opinor, est cum A. 2. ubi αὐτὸ invenitur) et B. 2. (nec non B. 3.) αὐτῷ cett. Edd. et M. male." h) παιδιᾶς] „παιδείας W. male." i) χαίροντες] „εἰκάζοντες marg. A. 1." k) εὐδαιμονίας] „εὐγαιμ. J. male." l) ηὐτρεπισμένου] Sic correxi vulgatum in omnibus prioribus Edd. εὐτρ. ut supra c. 6. ηὐτρέπιστο scriptum pro εὐτρ. m) ἐμπιμπλάμενος] Sic W. Sed Edd. vett. simul cum *Reitz.* et recentt. ἐμπιπλ. Vid. Adnot.

vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter circa findentem illum proram remugiente. Verum quae inter illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non nimis producenda sunt. Cum vero maritimam Ciliciae partem praetervecti Pamphylium sinum attigissemus, superatis non sine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad singulas Lyciae urbes devertimus, sermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum spectantur reliquiae: donec sacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam, quae adhuc fuerat, navigationem intermittere aliquantum decrevimus. Remiges igitur, subducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hospitium mihi e regione aedis Bacchi paratum esset, otiose incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Est

p. 405. ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριιὼν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοὰς, ἑκάστην γραφὴν κατώπτευον, ἅμα τῷ τέρποντι τῆς ὄψεως, ἡρωϊκοὺς μύθους ἀνανεούμενος n). εὐθὺ γάρ
p. 406. μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς προσερρύησαν o), ὀλίγου διαφόρου p) πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασίᾳ
9 προὐλάμβανον. Ἤδη δὲ τῆς θέας ἅλις ἔχοντι, καὶ διανουμένῳ μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ἐπὶ ξένης ἀπήντηδέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, οὓς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλάκις ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε, οἶμαι, γυναίοις ἐνωραϊζόμενον· ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἁπλοϊκόν q). προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προΐστατο, καὶ ταυτησὶ τῆς ἀγοραίου ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικὸς, οὐ δι' ἄλλο τι, μοὶ δοκεῖν, τὰς παλαίστρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας·

n) ἀνανεούμενος] „Sic Edd. et M. ἀν — νυ J. male.“ o) προσερρύησαν] „προπροσερρ. male *Bas.*“ Quota *Basileensium*, nescio: nam 1. certe et 3. recte exhibent προσερρύησαν. p) διαφόρου] „*Solanus* ita restituit pro vulgato διάφοροι, quod in Edd. et M. erat.“ q) ἁπλοϊκὸν] „οὐδ' ἁπλ. marg. A. 1.“

enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque considero, cum visus oblectatione horoicas simul instaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui parva intercedente mercedula omnem mihi historiam enarrarent: pleraque autem et ipse conjectura praecipiebam. Jam satiatus eram spectaculo, jam domum ire cogitabam, cum, quod jucundissimum est in peregrina regione, lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem juvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis, quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat: et una cum illo Callicratidam Atheniensem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum et forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causam amans, ut mihi videba-

ὄλος r)] γὰρ εἰς τοῦτο ἐπύνητο s)· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλὰ καὶ Προμηθεῖ κατηρᾶτο. πόῤῥωθεν t) οὖν ἰδὼν ἑκάτερός με, γήθους καὶ χαρᾶς πλέοι προσέβαμον. εἶθ', ὁποῖα u) φιλεῖ x), δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερος ἠξίουν με. κἀγὼ φιλονικούντων ὁρῶν περαιτέρω, τὸ μὲν τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω παλῶς ἔχον. ἐστίᾳ ὑμᾶς παρ' ἐμὲ y) φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν ἐγείρητε z). ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, (τρεῖς γὰρ ἐνταῦθα ἢ τέτταρας διέγνωκα μένειν,) ἀμοιβαίως ἀνθεστιάσετέ με· πλήρου διακριθεὶς ὁ πρότερος a). δοκεῖ ταῦτα. Κἀκείνην μὲν τὴν ἡμέραν εἱστιάρχουν ἐγώ, τῇ δ' ἐπιούσῃ Καλλικρατίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρικλῆς. ἑώρων δὴ καὶ παρὰ τὴν ἑστίασιν ἐναργῆ τῆς ἑκατέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος

r) ὄλος] Ita *Scàm.* ex Codd. W. et 2956. pro vulg. ὄλως. s) ἐπυνήτο] „ἐπτοεῖτο W.“ t) πόῤῥωθεν] „Ita *Fl. Par.* aliaeque nonnullae recte. Πόῤῥοθεν male J.“ u) ὁποῖα] „Ita dedi ex M. et Edd. vett. Ὅν ποῖα enim erat in *Par.*“ x) φιλεῖ] „Sic M. *Fl.* J. *Par.* φιλοῖ B. 2.“ Et B. 3. y) ἐμὲ] „ex L. et marg. A. 1. *Luciano* redditum. Ἐμοὶ Edd. priores.“ z) ἐγείρητε] „Sic *Par. Fr.* B. 2. ἐγείρηται J. *Fl.* V. 2. S.“ Illud et A. 1. 2. B. 1. 3. habent. a) ὁ πρότερος] „Sic Edd. Ὁπότερος *Voss.* et M. a recentt. manu.“

tur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus: odio autem feminei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo me cum conspexissent, gaudio et laetitia pleni accurrunt: tum, ut assolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, *Hodie*, inquam, *vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne majorem tollatis rixam; proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decrevi manere, vicissim mihi coenam praebebitis: uter autem prior, sorte decernetur.* Placent ista. Itaque illo die convivator ego, postridie Callicratidas, et post ipsum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifesta animi utriusque indicia. Nam Atheniensis formosis pueris erat instructus, et unusquisque prope servus illi imberbis, qui nempe, dum prima

p. 407. ἦν, μέχρι τοῦ πρῶτον ὑπογραφέντος [a]) αὐτοῖς [b]) χνοῦ παραμένοντες. ἐπειδὰν δὲ ἰούλοις αἱ παρειαὶ πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρικλεῖ γε μὴν πολὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἵπετο, καὶ πᾶν τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν, ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῆ [c]) παρόντος, εἰ μή τι που νήπιον, ἢ γέρων ὑπερήλιξ ὀψοποιὸς ὀφθείη, τοῦ χρόνου ζηλοτυπίας ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ' ἱκανὰ τῆς ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε μὴν
p. 408. ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς αὐτοῖς [d]) ἐκινήθησαν, οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐθελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην [e]). διενοοῦντο γὰρ
11 εἰς τὴν Ἰταλίαν [f]) ἀπαίρειν [g]) ὁμοίως ἐμοί. Καὶ δόξαν ἡμῖν Κνίδῳ προσορμίσαι κατὰ θέαν, καὶ τὸ Ἀφροδίτης ἰδεῖν ποθή-

a) ὑπογραφέντος] „Haec est scriptura Cod. P. et Edd. B. 2. *Fr.* V. 2. *Par.* S. ὑπεργράφοντος W. *Fl.* et J." Τκογναφέντος conj. *Car. Conr. Reitz.* non improbante fratre *Frederico.* b) αὐτοῖς] „αὐτούς P. marg. A. 1. et Ex. *Fl.* Vulgatam tenent J. *Par.* etc." c) ἀκαρῆ] ἀκαρῇ jota subscripto Edd. vett. d) αὐτοῖς] Vulgo legebatur ἐπ' αὐτοῖς. Abest autem ἐπ' ab A. 2. cum qua consentit Cod. 2954. ubi, alio tamen ordine, locus sic exhibetur: κολλ. γε· μὴν ἀψιμ. τ. ἐπ' ὀλίγον αὐτοῖς. Hanc rationem, *Belino* probatam, secutus est *Schm.* e) ἐπηγόμην] „Sic marg. A. 1. f. ἐπηγόμην W. Ἐπειγόμην Edd. priores." f) τὴν Ἰταλίαν] Articulum, vulgo omissum, restitui e 2954. et 2956. g) ἀπαίρειν] ἀπαίσειν B. 3. mendose.

illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent; cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, et villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus saltatricularum et musicarum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo praesente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videretur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non caderet. Erant igitur ista quoque, uti dixi, satis aperta sententiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tempus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non *tamen* ut exitum haberet disputatio. Verum cum discedendi tempus esset, navigationis illos socios, quod sic vellent, assumsi: cogitabant enim non minus, quam ego, in Italiam *(proficisci)*. Et cum placuisset ad Cnidum appellere spe-

σαντες ἱερόν [h]), (ὑμνεῖται δὲ τοῦτο [i]) τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐ- p. 408.
χερείας [k]) ὄντως ἐπαφρόδιτον·) ἠρέμα τῇ γῇ προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς Θεοῦ λιπαρᾷ γαλήνῃ πομποστολούσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἦμελον αἱ συνήθεις [l]) παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν [m]) ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιήειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀγελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πόλει. στοὰς δὲ Σωστράτου, καὶ τἆλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐκπεριελθόντες [n]), ἐπὶ τὸν νεὼν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νεὼ μὲν, ἐγώ τε καὶ Χαρικλῆς, πάνυ προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ἐπὶ p. 409.
θέαν θήλειαν, ἄκων· ἧδιον ἄν, οἶμαι, τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης [o]) τὸν ἐν Θεσπιαῖς ἀντικαταλλαξόμενος [p]) Ἔρωτα. Καί 12
πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους Ἀφροδίσιοι [q]) προς-

h) τὸ Ἀφροδ. ἰδ. ποθ. ἱερὸν] „τοῦ Ἀφροδίτης ἱεροῦ W.“ Idque haud improbante *Jensio* in Ferc. Liter. p. 157. i) τοῦτο] Sic *Schm.* e 2956. et conj. *Jens.* pro vulg. τοῦτον, pro quo *Reitzio* placuit αὐτοῦ. k) εὐχερείας] „Sic etiam esse in J. V. 2. B. 2. et S. notat *Solanus*. Sed et est in *Par.* etc.“ l) συνήθεις] „συνήθης J. sola.“ m) τὸ ἐρωτικὸν] ἐνερωτικὸν B. 3. miro errore. n) ἐκπεριελθόντες] Olim erat ἐμπερ. Sed recepi lectionem Codd. 2954. 2956. et Vatice. quam etiam *Bastius* praetulit Epist. Crit. ad *Boissonad.* p. 267. Cf. Luc. s. Asin. c. 18. et supra c. 8. ἐκπεριιὼν τὰς στοάς. o) τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης] „τῆς Ἀφροδίτης τῆς Κνιδίας. W.“ Sic et 2956. probante *Belino* et sequente *Schmiedero*, sine satis justa caussa. p) ἀντικαταλλαξόμενος] „ἀντικαταλλαξάμενος W.“ Neque id displicet. q) Ἀφροδίσιοι] „Hic pergit Cod. Bar.“

ctaculi caussa, et templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in illo Praxiteleae artis opus revera venustum: pallatim ad terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida *(continua)* serenitate navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu consueto occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum *ducens brachiis*, in orbem Cnidum circumibam, non sine risu figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps. Cum autem Sostrati porticus, et quae oblectare nos poterant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum progredimur, nos quidem, id est, ego et Charicles, lubenti animo: Callicratides autem tanquam ad muliebre spectaculum, invitus; qui jucundius, puto, pro Cnidia Venere eum, qui Thespiis est, Cupidinem permutaturus fuerat. Et ab ipso statim consepto Veneream velut aurae nobis adspirabant. Subdiva-

p. 409. ἐπνευσαν αὖραι. τὸ γὰρ αἴθριον οὐκ r) εἰς s) ἕδαφός ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἃ t) ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὸν περιξ ἀέρα συνωρόφουν. περιττόν γε μὴν ἡ πυκνόκαρπος u) ἐτεθήλει μυρρίνη, παρὰ τὴν δέσποιναν αὐτῆς x), δαψιλὴς y) πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους μετείληχεν z). οὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολιὰ καθαύαινεν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφρι-
p. 410. γῶντα a) νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ' ἀνεμέμικτο b) καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγονα, τὴν δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίττων c) γε καὶ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, καὶ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ τῆς Θεοῦ πάλαι φυγὰς Δάφνη. παντί γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ φίλερως προσείρυε κιττός d)· ἀμφιλαφεῖς e) τε ἄμπελοι πυκνοῖς κατήρτην-

r) τὸ γὰρ αἴθριον οὐκ] „Pro his omnibus αἴ Ox.“ s) εἰς] „ἦν marg. A. 1.“ t) ἃ] „Duobus versibus omissis καὶ tantum O. Et paullo post ἡ τε in eodem esse notat *Solanus*, non addens quo pertineat.“ Post ἡμέρων καρπῶν aliquid excidisse putat *Fr. Jacobs.* Vid. Adnot. u) πυκνόκαρπος] „πυκνωκ. J. sola.“ Sic tamen et A. 1. et B. 1. Sed A. 2. et B. 3. πυκνοκ. x) αὐτῆς] Sic B. 1. 3. *Reitz.* et recentt. Sed αὐτῆς A. 1. et 2. y) δαψιλὴς] δαψιλῆς B. 1. et 3. z) μετείληχεν] „μετείληφε marg. A. 1. W.“ a) σφριγῶντα] „Ita dedi ex W. et *Schol.* σφρυγῶντα Edd. omnes male.“ b) ἀνεμέμικτο] „ἀνεμέμηκτο male J.“ c) κυπαρίττων] „κυπάριττός W. male.“ d) κιττὸς] „Sic M. O. et Edd. praeter J. quae κηττός.“ e) ἀμφιλαφεῖς]

lis enim area majorem partem non in sterile solum politis lapidum tabulis strata; sed tanquam in Veneris *sacro* totum erat mansuetorum fructuum fertile, cum *arbores* viridantibus comis in longinquum usque exuberantes, circumjectum aërem quasi tecto concluderent. Praeter caeteras illa denso fructu myrtus suam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quot-quot pulchritudinem sortitae sunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, sed sub ipso maturitatis fastigio novis luxuriantes ramis tempestivae erant. His immixtae erant steriles alioquin, sed pulchritudinem pro fructu habentes, cupressorum platanorumque proceritates aëriae, et cum illis transfuga jam Veneris olim fugitiva ejus Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitiose amatoria illa hedera adrepserat. Densis vitibus

το f)βότρυσι g). τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτη μετὰ Διονύσου, καὶ τὸ p. 410.
παρ' ἀμφοῖν ἡδύ, σύγκρατον· εἰ δ' ἀποζευχθεῖεν ἀλλήλων,
ἧττον εὐφραίνουσιν. ἦν h) δ' ὑπὸ ταῖς i) ἄγαν παλινσκίοις
ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι k) τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν, εἰς ἃ l)
τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀθρόος δ' ὁ πολι-
τικὸς m) ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὄντως Ἀφροδισιάζοντες. Ἐπεὶ p. 411.
δ' ἱκανῶς τοῖς φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τοῦ νεὼ παρήειμεν. 13
ἡ μὲν οὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυται, Παρίας δὲ λίθου δαί-
δαλμα κάλλιστον ὑπερήφανον· καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν
ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμιᾶς
ἐσθῆτος ἀμπεχούσης, γεγύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ
τὴν αἰδῶ λεληθότως n) ἐπικρύπτειν. τοσοῦτό o) γε μὴν ἡ δη-
μιουργὸς ἴσχυσε· τέχνη, ὥστε τὴν ἀντίτυπον οὕτω καὶ καρτε-
ρὰν τοῦ λίθου φύσιν ἑκάστοις p) μέλεσιν ἐπιπρέπειν. ὁ γοῦν

„Ἀμφιλαφεῖς τε O. Abest τε ab Edd. et M.“ f) κατήρ-
τηντο] „κατηρτοῦντο O. Nil mutant Edd. J. *Par.* B. 2.
etc. nec M.“ g) βότρυσι] „Desunt seqq. in Cod. Ms.
Ox. usque ad cap. 14. verb. *Ἡράκλειᾳ*.“ h) ἦν] „ἦσαν J.
Pell.“ i) ταῖς] „Sic recte *Par.* etc. Τῆς male *Fl.* et J.“
k) κλισίαι] „Sic M. et Edd. pleraeque. *Κλησίαι* J.“ l)
ἃ] „Constanter legi notat *Solanus*. In marg. A. 1. ἃς ad-
scriptum est.“ m) πολιτικὸς] ποιητικὸς conj. *Jacob.* Vid.
Adnot. n) λεληθότως] „Male Amst. λεληθότος.“ o)
τοσοῦτο] τοσοῦτον 2956. *Bel. Schm.* p) ἑκάστοις] σὺν
σάρκοις conj. *Jacobs*. Animadvv. Critt. ad *Callistrat.* qui
vertit: *Tantum ars efficere valuit, ut dura haec marmoris na-*

crebrae pendebant uvae: jucundior quippe cum Baccho Venus, miscerique se, quod utrinque suave est, patitur; sejuncti a se invicem minus oblectant. Erant, qua densior umbrosiorque silva, hilares coenationes pro his, qui convivia ibi agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant; frequens autem popularium turba festos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant. His plantis satis oblectati, intus in ipsum templum ingressi sumus. Dea igitur in medio collocata est, e Pario marmore, pulcherrimum ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascente subridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, vestitu nullo circumposito, nudata est, nisi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars statuaria hic valuit, ut dura adeo et valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igi-

p. 411. *Χαρικλῆς, ἐμμανές τι καὶ παράφορον ἀναβοήσας* q), *Εὐτυχέστατος, εἶπε, θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεὶς Ἄρης, καὶ ἅμα προς-*
p. 412. *δραμὼν, λιπαροῖς* r) *τοῖς χείλεσιν, ἐφ' ὅσον ἦν δυνατὸν, ἐκτείνων τὸν αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφεστὼς ὁ Καλλικρατίδας κατὰ νοῦν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' ἀμφίθυρος* s) *αὐτῆς* t) *ὁ νεὼς, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ νώτου, καὶ ἵνα* u) *μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας οὖν ἐστι τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τὴν ὄπισθεν εὐμορφίαν*
14 *διαθρῆσαι. Δόξαν οὖν ὅλην* x) *τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ* y) *περιήλθομεν. εἶτ' ἀνοιγείσης τῆς θύρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος εἶναι πεπιστευμένου* z) *γυναίου, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ* *) *πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ μέρη τῆς θεοῦ κατώπτευ-*

tura bene nutritae carnis similitudinem haberet. Lepidum sane commentum. q) *ἀναβοήσας*] „*ἐμβοήσας*] *ἀναβοήσας* W. Nil mutant *Fl.* J. *Par.* etc.“ Cum W. facit 2956. probante *Belino*, cujus judicium secutus est *Schm.* r) *λιπαροῖς*] *λάβροις Jacobs. λιπαρέσι Schaef.* Vid. Adnot. s) *ἀμφίθυρος*] „*ἀμφίθηρος* male *Fl.* et J.“ t) *αὐτῆς*] „Deest in W. Et quae sequuntur, alio ordine collocata, sed non distincte notavit *Solanus*, quomodo.“ u) *καὶ τοῖς θέλουσι — ἵνα*] *καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νώτου τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς· ἵνα* etc. W. x) *ὅλην*] „Sic P. *Par.* B. 2. *Fr.* S. deest in J. *Ald. Fl.*“ In *Ald.* quidem utraque non deest. y) *σηκοῦ*] *συκοῦ* B. 1. *σήκου* B. 5. z) *εἶναι πεπιστευμένου*] „*ἐμπεπιστ.* sine *εἶναι* W.“ *) *ἡσυχῇ*] *ἡσυχῆ* sine jota subscr. priores Edd. quae emendare placuit. Cf. Nigr. c. 37. Necyom. 12. et infra c. 19. in.

tur, quasi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatissimus*, inquit, *Deorum vinctus propter hanc Mars!* et accurrens simul adpressis labiis, protensa quantum poterat cervice, illam deosculatur. At silentio adstans Callicratides intra animum admiratur. Est autem utrinque aperta illius aedicula, volentibusque accurate contemplari Deam, *licet*, a tergo etiam et sic, ut nulla ejus pars admirationi non exponatur. Facile ergo est per alteram januam accedentibus eam etiam, quae a tergo est, pulchritudinem perspicere. Cum ergo placuisset totam videre Deam, ad posticum aediculae transivimus. Tum aperta janua per mulierculam, cui clavium credita custodia erat, subitus nos stupor ad tantam pulchritudinem corripuit. Atheniensis igitur, qui otiose paullo ante spe-

σεν, ἀθρόως πολὺ τοῦ Χαρικλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, p. 412.
Ἡράκλεις, ὅση [a]) μὲν τῶν μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' ἀμφιλαφεῖς [b]) αἱ λαγόνες, ἀγκάλισμα [c]) χειρόπληθες· ὡς δ' εὐπερίγραφοι τῶν γλουτῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται, μήτ' ἄγαν ἐλλιπεῖς [d]) αὐτοῖς ὀστέοις προσεσταλμέναι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκπεχυμέναι πιότητα [e])· τῶν δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ ἂν εἴποι τις, ὡς ἡδὺς ὁ p. 213.
γέλως, μηροῦ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τεταμένης ἄχρι ποδός, ἠκριβωμένοι ῥυθμοί. τοιοῦτος ἄρα [f]) Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ Διῒ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ· παρὰ μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν ἐγὼ διακονουμένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐνθεαστικῶς ταῦτα τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ ῥέον [g]) ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος [h]) ἀνυγραίνων. Ἐπεὶ δὲ τοῦ θαυμάζειν ὁ κόρος ἡμᾶς 15

a) ὅση] „Hic rursus pergere Ms. Oxon. notat *Solanus* usque ad *ῥυθμοί*." b) ἀμφιλαφεῖς] „ἀμφιλαμφεῖς male J." Sic etiam *Ald.* utraque. c) ἀγκάλισμα] „Sic recte Q. B. 2. M. *Ald. Par.* S. ἀγκάλεισμα J. *Fl.*" d) ἐλλιπεῖς] „ἐλλειπεῖς W." e) πιότητα] „Sic restitui ex B. 2. *B.* 1. et S. ποιότητα enim J. et cett. cum Ox. et M." In B. 1. saltem est ποιότητα. sed in B. 3. πιότητα. f) τοιοῦτος ἄρα] „Ab his verbis usque ad med. c. 19. omnia rursus desunt in Ox." g) ῥέον] μαλερὸν conj. *Bel.* perperam. h) πάθος] „Hoc reposui ex L. P. W. πένθος Edd. omnes habebant."

ctasset, pueriles Deae partes contemplatus, repente furiosius etiam, quam Charicles, exclamavit, *Hercules! quanta dorsi concinnitas, quam aptum ad amplexandum, manusque implendas latus. Quam venuste circumscriptae clunium carnes sinuantur, neque deficientes nimium, et ipsis adstrictae ossibus, neque in nimiae molis pinguedinem effusae. Lacunarum autem, coxis ipsis utrinque impressarum, nemo dixerit, quam suavis sit risus; femorisque et tibiae recta linea ad pedem usque protensae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes in coelo Jovi nectar ob id ipsum suavius infundit: ab Hebe equidem ministrante potum non acceperim.* Fanatico more ista clamante Callicratide, prae nimio stupore Charicles tantum non diriguit, moli quadam tabe se diffluere natantibus oculis confessus. Cum vero ipsa satietas videndi admirationem abstersisset, labem in altero femore vidi-

p. 413. ἀπήλλαξεν, ἐπὶ θατέρου μηροῦ σπίλον εἶδομεν, ὥςπερ ἐν ἐσθῆτι κηλῖδα. ἤλεγχε δ' αὐτοῦ τὴν ἀμορφίαν ἡ περὶ τἄλλα τῆς λίθου λαμπρότης. ἐγὼ μὲν οὖν πιθανῇ τἀληθὲς εἰκασίᾳ τοπάζων, φύσιν ᾠμην τοῦ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι, πάθος [i]) γὰρ οὐδὲ [k]) ταύτων ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον [l]) εἶναι δυναμένοις καλοῖς, ἡ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλῶσθαι φυσικήν τινα κηλῖδα [m]) νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πραξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίθου τὸ δύςμορφον
p. 414. ἐν τοῖς ἧττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσιν ὑπέκρυψεν [n]). ἡ δὲ παρεστῶσα πλησίον [o]) ἡμῶν ζάκορος ἀπίστου λόγου καινὴν παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμου γένους νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλάκις ἐπιφοιτῶντα [p]) τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρασθῆναι τῆς θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῷ [q]), κατ' ἀρχὰς [r]) ἔχειν

i) πάθος] „Sic jam Edd.“ k) οὐδὲ] „οὐδὲν marg. A. 1.“ Unde *Seager.* πάθος γὰρ οὐδὲν etc. quo nihil ineptius esse potest. Optime contra se habent vulgata. l) κατ' ἄκρον] κατὰ μικρὸν male 2954. sed in marg. κατ' ἄκρον. m) κηλῖδα] „Accentum sic inveni in Edd.“ Nec non ego; nec solum h. l., sed etiam supra §phi initio. Cf. Catapl. c. 24. ubi B. 1. falso κηλίδας. n) ὑπέκρυψεν] „Sic Edd. ἀπέκρυψεν L. et W.“ Sic et 2956. *Schm.* At videtur haec correctio esse verae lectionis vulgatae. o) πλησίον] πλησίων mendose *Bip.* p) ἐπιφοιτῶντα] ἐπιφοιτ. A. 2. mendose. q) ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῷ] „ἐν τῷ ν. δ. W.“ r) κατ' ἀρχὰς] καταρχὰς A. 1. et 2.

mus, ut in feste maculam, cujus deformitatem reliquus saxi candor argueret. Atque ego quidem probabili conjectura verum colligens, lapidis ingenium esse, quod videbamus, putabam. Neque enim haec talia quoque morbi et vitii omnis expertia sunt, multumque his, quae summo gradu pulchra esse poterant, fortuna obstat. Nigrum ergo naturalem quendam naevum adspersum ratus, in hoc ipso admirabar Praxitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae minus deprehendi possent, abscondisset. Verum adstans prope nos aeditima incredibilem dictu novamque nobis historiam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili juvenem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis auspiciis incidisse: qui cum totos dies in templo transigeret, initio superstitiosae venerationis opi-

δεισιδαίμονος s) ἀγιστείας t) δόκησιν. Ἔκ τε γὰρ τῆς ἑωθινῆς p. 414.
κοίτης, πολὺ προλαμβάνων τὸν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μετὰ
δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴκαδε, τὴν δ' u) ὅλην ἡμέραν ἀπαντι-
κρὺ τῆς Θεοῦ καθεζόμενος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτὴν διηνεκῶς τὰς
τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπήρειδεν. Ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοί,
καὶ πλεπτομένης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεπεραίνοντο μέμψεις. Ἐπεί- p. 415.
δὰν δὲ καὶ μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελή- 16
σειε, προεῖπών, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λι-
βυκῆς δορκὸς ἀπαριθμήσας x), διεπέττευε τὴν ἐλπίδα· καὶ
βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοποῦ y), μάλιστα δ', εἴ ποτε τὴν Θεὸν αὐ-
τὴν εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἴσῳ σχήματι,
προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ', ὁποῖα
φιλεῖ, φαύλως κατὰ τῆς τραπέζης ῥίψειεν, οἱ δ' z) ἐπὶ τὸ
δυσφημότερον ἀνασταῖεν, ὅλῃ Κνίδῳ καταρώμενος, ὡς ἐπ'

s) δεισιδαίμονος] „δυσιδαίμονος male J. *Fl.* sed emendatum in marg. hujus.“ *Δυσιδ.* etiam A. 1. 2. B. 1. 3. t) ἀγιστείας] ἁγιστείας leni spiritu A. 1. et 2. u) τὴν δ'] Vulg. τήνδ'. Sola *Schm.* τήνδ', una voce. Sed scripsit haud dubie auctor τὴν δ', seorsim. x) ἀπαριθμήσας] „Nil mutant M. *Fl.* J. *Ald.* B. 2. S. *Par.* ἐπαριθμήσας marg. A. 1.“ *Ἀπορυθμίσας* conj. *Solan.* Debebat saltem ἀποῤῥυθμίσας. y) ἐπὶ σκοποῦ] „Et sic est in iisdem. Forsan ἐπεσκόπει.“ Minime: nec opus est, credo, *Wyttenbachii* conj. ἐπίσκοπα in Bibl. Crit. p. 72. Vid. Adnot. z) οἱ δ'] „οἰδ' Sic. L. *Par.* οἰδ' cum accentu J. *Fl.* S. H.“ Οἵ δ' seorsim B. 1. et 3. *Reitzius* et recentt. recte quidem hanc vocem sine accentu, male vero junctim, exhibuerunt; quod vitium frequentissimum est illis Editionibus.

nionem sustinuisse. Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ventitabat, et post occasum denique invitus domum redibat, totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam perpetuo oculorum conjectus defigebat. Obscuri autem sermones illi, et furtivi sermonis amatoriae querelae peragebantur. Si quando vero fallere parumper amorem suum vellet, allocutus *ante Deam*, atque quatuor talis de dama Africana in mensam numeratis, jactu spem suam experiebatur. Et si ex sententia jactasset, maxime, si quando ipsam Deam [*Venerem*] jecisset, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, suae se cupiditatis compotem futurum putans. Sin, ut fieri solet, male jactasset in mensam, iique sinistro omine starent, toti maledicens Cnido, tanquam in tristi et incurabili

p. 415. ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, καὶ κατηφεῖ [a]), καὶ δι' ὀλίγου συναρπάσας, ἑτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέον
p. 416. αὐτῷ τοῦ πάθους ἐριθιζομένου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διὶ Πραξιτέλης, καὶ πᾶν εἴ τι [b]) κειμήλιον εὐπρεπὲς οἶκοι φυλάττοιτο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῆς θεοῦ. πέρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐκ αὐτῷ πόθων ἐπιτάσεις ἀπενοήθησαν [c]). εὑρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐπιθυμίας μαστροπός [d]). ἤδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλίνοντος, ἠρέμα λαθὼν τοὺς παρόντας ὄπισθε τῆς θύρας παρεισρύη, καὶ στὰς ἀφανὴς ἐνδοτάτω [e]), σχεδὸν οὐδ' ἀναπνέων ἠρέμει, συνήθως δὲ τῶν ζακόρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσαμένων, ἔνδον ὁ καινὸς Ἀγχίσης καθείρκτο. καὶ τί γὰρ ἀῤῥήτου νυκτὸς ἐγὼ τόλμαν, ἢ ἄλλος [f]), ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν διηγοῦμαι [g]); τῶν ἐρωτικῶν περιπλοκῶν ἴχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη, καὶ τὸν σπίλον εἶχεν ἡ θεός, ὧν ἔπαθεν,

a) κατηφεῖ] „Mallem κατήφει a κατηφέω." Vid. Adnot. b) (εἴ τι] Sic 2956. *Bel. Schm.* pro vulg. ὅ,τι. c) ἀπενοήθησαν] „ἐπενοήθησαν] repositum ex W. ἀπενοήθησαν Edd. priores." Lectionem olim vulgatam cur restituerim, vid. in Adnot. d) μαστροπὸς] „Sic etiam recte esse in *Fl.* et M: notabat *Solanus*." e) ἐνδοτάτω] Sic sine jota subscr. edere placuit, licet in omnibus prioribus Edd. secus invenerim. f) ἢ ἄλλος] „Et sic esse in *Fl.* notat *Solanus*. Sed cum J. etiam sic *Par.* S. *Ald.* H. etc." Ἢ ἄλλως tamen sola B. ζ. typothetae, opinor, negligentia. g) διηγοῦμαι] „διηγῶμαι marg. A. 1. W."

calamitate, interjecto tamen parvo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Jam vero magis irritato morbo, paries insculpi omnes, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Jupiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum et decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Jam enim ad occasum inclinato sole, sensim, clam praesentibus, post januam correpsit, et stans occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit. Aeditimis autem pro more extrorsum ad se januam trahentibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim infandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret? amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdiu con-

ἔλεγον. αὐτόν γε μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημώδης ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ πετρῶν, φασίν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα, παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι. Ταῦτα τῆς ζακόρου διηγουμένης, μεταξὺ τοῦ λόγου διαβοήσας εἶπεν ὁ Χαρικλῆς, Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, κἂν λίθινον [h]) ᾖ, φιλεῖται. τί δ', εἴ τις ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτον [i]) κάλλος; ἆρ' οὐκ ἂν [k]) ἡ μία νὺξ τῶν τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλικρατίδας, Οὐδέπω, φησίν, ἴσμεν, ὦ Χαρίκλεις, εἰ πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν Θεσπιαῖς [l]) γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ [m]) σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές [n]) ἐστι τοῦτο δεῖγμα. πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε [o]) λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐρασθεὶς νεανίας, παννύχου σχολῆς λαβόμενος, ὥσθ' ὅλην [p]) τοῦ πάθους ἔχειν ἐξουσίαν κορεσθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βουληθεὶς, οἶδ' ὅτι, μηδ' ἐν τῷ θήλει πρόσθεν εἶναι τὸ θῆλυ [q]). πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτουμένων λόγων, p. 416. 17 p. 417

h) λίθινον] λιθίον 2956. i) τοιοῦτον] τοιοῦτο vulgo. Sed Atticam formam restituere placuerat *Bip. et Schm.* e Cod. 2956. k) ἆρ' οὐκ ἂν] λιθίον male inserit post ἂν 2956. l) Θεσπιαῖς] „Sic Edd. Θεσπείαις W. et *Schol.*" m) ὑπὸ] „ἀπὸ W. sed vulgata est potior." Τπὸ μοῦ (i. e) ὑπ' ἐμοῦ) maluit *Seager*. n) ἐναργὲς] „Recte sic M. B. 2. J. *Fl. Par.* ἐναργῆς male S. et Amst." o) μοι ἔδοξε] ἔδοξέ μοι 2956. p) ὅλην] „ὅλου marg. A. 1." Et sic vere

specta sunt, et maculam habet Dea, eorum, quae passa est, indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert sermo, aut per petras, ajunt, aut in pelagios fluctus praecipitem, omnino e conspectu hominum abiisse. Haec narrante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Charicles, *Ergo*, ait, *femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid vero si quis animatam ejusmodi pulchritudinem videat? Nonne una illius nox Jovis sceptris aestimetur?* Subridens autem Callicratidas, *Nondum*, inquit, *Charicles, novimus, an multas id genus narrationes audituri simus, cum erimus Thespiis. Et nunc jam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Quî istuc?* interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratidas, cum diceret, *Amatorem illum juvenem, totius noctis otiosam usuram nactum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo se*

p. 417. τὸν συμμιγῆ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἑταῖροι, τῆς κατὰ πόσμον ἔχεσθε [r]) ζητήσεως, ὡς [s]) εὐπρεπής ἐστι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς ἑαυτοῦ δόξης ἑπάτερος ἀποτείνασθε· καὶ γὰρ οὐδέπω κάι-
p. 418. ροὺς ἐπὶ ναῦν ἀπιέναι· τῇ δὲ [t]) σχολῇ καταχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, καὶ μετὰ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδήν. ὑπεκστάντες οὖν τοῦ νεὼ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ἐπιφοιτῶν ὄχλος) [u]) εἰς ἕν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δι' ἡρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν, ἅττ' [x]) ἂν ἢ [y]), βουλομένοις ἐξῇ· μέμνησθε [z]) δ', ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς

exhibet A. 2. neque id male. q) μηδ' ἐν τῷ θήλει πρόσθεν εἶναι τὸ θῆλυ] Vulgo, μηδὲ πρόσθεν εἶναι τὸ θῆλυ. Sed in Cod. 2956, pro μηδὲ est μηδὲν, et in marg. A. 1. μηδὲν εἶναι τῷ θήλει. Unice recte, si quid video, A. 2. ita, ut rescripsimus; praeterquam quod pro τῷ θήλει ibi est τῷ θῆλυ. r) ἔχεσθαι] „ἔχεσθαι W.“ s) ὡς] ὥςπερ ὡς 2956. t) τῇ δὲ] „τῷ δὲ male S.“ u) ὄχλος] „deest in W.“ x) ἅττ'] „ἄν W. Vulgatam servant J. Fl. Par. B. 2. S.“ Vult, nisi fallor, haec enarratio, ἄν in W. voci ἅττ' adnecti, non loco ejus positum esse. Sic certe (ἅττ' ἄν) etiam 2956. Bel. Bip. et Schm. et aliis quoque eruditis viris placuit addita particula, ut par erat. Cf. not. sequ. y) ᾖ] „ἦν] ἦ marg. A. 1. W. Sed eodem redit; ἦν enim aeque in tertia persona dici quam ᾖ, nimis notum.“ Scribendum ᾖ jota subscripto, recte monuerant Jacobs. et Struvius Regiomontanus Grammaticus. z) μέμνησθε] μεμνῆσθαι vulgo. Sed μεμνῆσθε B, 1. et 5. unde jure meo μέμνησθε feci.

applicuisse, qui vellet, scilicet neque in femina anteriori parte esse feminam. Multis igitur indiscretis incaute prolatis *(elatratis)* sermonibus, promiscuum ego tumultum sedans, *Viri*, inquam, *sodales, modestum servate disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa et exitum habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sententia contendite. Etenim tempus nondum adest eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, et ad ejusmodi, quod cum delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis caussa adfluit) in coenationum unam devertamus, ut otiose audire et dicere, quaecunque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus mo-*

οὐκ ἔτ' αὖθις ἡμῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλήσει. Καλῶς ἔδοξα[a] ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταινεσάντων, ἐξήειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, οὐδεμιᾶς με πιεζούσης προντίδος· οἱ δ'[b] ἐπὶ συνοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας[c] ἀγωνιούμενοι Πλαταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τι συνηρεφὲς καὶ παλίνσκιον, ὥρα[d] θέρους, ἀναπαυστήριον[e], Ἡδὺς, εἰπὼν, ὁ τάφος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν[f] ὑπηχοῦσι[g] τέττιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμην, αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς[h] ταῖς ὀφρύσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προθεὶς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει[i] πρότερον, εὐθὺς[k] ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου διεκελευσάμην. Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας, ἡσυχῇ[l], p. 418. 18 19

a) ἔδοξα] ἔδοξε male 2956. b) οἱ δ'] οἷδ' A. 1. 2. οἵ δ' B. 1. 3. Recte *Reitz.* et recentt. οἱ δ'. c) προπομπίας] προπομπείας *Sol.* d) ὥρα] ὥρα sine jota A. 1. 2. e) ἀναπαυστήριον] ἀναπανθήριον B. 3. f) λιγυρὸν] λιγηδὸν ead. non minus temere. g) ὑπηχοῦσι] „ὑπερηχοῦσι] Sic W. Ex. *Fl.* J. ὑπηχοῦσι P. *Par.* S." Sic et B. 1. 3. A. 1. 2. nec aliter Cod. 2956. probante *Belino*, quem recte etiam secutus est *Schm.* *Reitziana* lectio minus cum *suavitate* loci convenit. Restitui itaque ὑπηχοῦσι, quod etiam *Geanerus* in versione reddidit. h) ἐπ' αὐταῖς] ἐπὶ ταῖς maluerunt *Jacobs.* et *Seager.* Simplicius ac verius, credo, emendavi ἐπ' αὐταῖς ταῖς. Articulus ob praecedentem syllabam facile ab oculo festinante praetermitti potuit. i) ἐλελόγχει] ἐλέλαχει vitiose 2956. k) εὐθὺς] „εὐθῆς male J. *Fl.*" l) ἡσυχῇ] Sic cum jota subscr. h. l. omnes Edd. priores, praeter *Reitz.* et recentt. In contrariam rationem consentiebant olim ad unam omnes c. 14. et 29.

lestum nobis futurum. Recte ista dicere visus sum, et comprobantibus illis egressi sumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem sursum deorsum volverent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati essemus ad tecta undique et umbrosa ipso aestatis tempore sedilia, *suavis locus*, dicens ego, *etenim in cacumine jucundum quiddam cicadae strepunt*, in medio, plane judicis in morem, consedi, ipsam in ipsis superciliis Heliaeam praeferens. Cum vero sortem utrisque, de eo, uter prior diceret, proposuissem, et Charicles priorem locum sortitus esset, eum statim ingredi orationem jussi. At ille, dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, sic fere exor-

p. 418. καὶ μικρὸν ἐπισχών, ἄρχεται τῇδέ πῃ, Σὲ, δέσποινα τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἱ ἐμαὶ δεήσεις καλοῦσιν· ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, κἂν βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιστάξῃς [m]), τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι περιττῶς σου δέονται· σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μήτηρ· ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ θήλεια· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄῤῥεσιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' οὖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προαήτορα, καὶ πάσης γενέσεως πρωτόῤῥιζον [n]), ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν, ἣ τὰ πρῶτα πηξαμένη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, ἀέρα, πῦρ, ὕδωρ [o]), τῇ πρὸς ἄλληλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐζωογόνησεν ἔμψυχον. ἐπισταμένη δ', ὅτι θνητῆς ἐσμὲν ὕλης δημιούργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἑκάστῳ καθείμαρται, τὴν ἑτέρου φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμηχανήσατο, καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἄπορον ἐξ ἑνός τι γεννᾶσθαι, διπλῆν

m) ἐπιστάξῃς] ἐπιτάξοις mendose 2956. n) πρωτόῤῥιζον] „Sic *Par.* aliaeque recte. Πρωτόῤῥ. male J." o) ὕδωρ] καὶ ὕδωρ 2956. non improbante *Belino*.

sus est: Te, Domina, causae pro te, Venus, dicendae, adjutricem preces meae advocant. Quicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadelae adsperseris, illico perfectissimum est. Amatorii autem sermones praeter caetera te indigent: tu enim germanissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, *quae es* ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum, quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae, prima cogens et concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commixtione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, et breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius esset, machinata est, et pro his, quae moriuntur, ea, quae nascuntur, admensa est, ut mutuis successionibus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, dupli-

ἐν ἑκάστῳ φύσιν ἐμηχανήσατο. τοῖς μὲν γὰρ [p]) ἄῤῥεσιν [q]) p. 419.
ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ
γονῆς τι δοχεῖον [r]) ἀποφήνασα. κοινὸν οὖν [s]) ἀμφοτέρῳ
γένει πόθον ἐγκερασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν ἀνάγ-
κης [t]) ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως
ἑκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀῤῥενοῦσθαι, μήτε
τἄῤῥεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. διὰ τοῦθ' [u]) αἱ σὺν γυναι-
ξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀθα-
νάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς [x]) ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς p. 420.
αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοιν σεβασμίοιν πᾶσαι τιμαὶ
μένουσιν [y]), ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνούντων. Κατ' ἀρ- 20
χὰς μὲν οὖν ἓξ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ τὴν γείτονα
θεῶν [z]) σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις, ἐπει-
θάρχει [a]), καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι [b]),

p) τοῖς μὲν γὰρ] „Hic pergit O.“ Pro γὰρ *J. Seager.* malit γε, frustra haerens in vulgata. q) ἄῤῥεσιν] „ἄρσιν O. Vulgatam tenet M. J. B. 2. *Par.* etc.“ r) δοχεῖον] „ἀγγεῖον W. P. L.“ *Δοκεῖον* (sic *Bel.* tradit) ἀγγεῖον 2956. s) οὖν] „deest in W. adest in M. et Edd.“ t) ἀνάγκης] „ἀγάπης O. Nil mutat M. nec B. 2. J. *Par.*“ u) διὰ τοῦθ'] „Desunt haec et seqq. in O. ad c. usque 22.“ x) οὐδεὶς] δ' addit 2956. et monente *Belino*, *Schm.* sed vereor, ne per errorem huc migraverit e sequente sententia. y) μένουσιν] „Recte sic P. M. *Par.* V. 2. B. 2. S. μέλουσιν male J. *Fl.*“ z) θεῶν] θεὸν male 2956. a) ἐπειθάρχει] „ἐπιθάρχει W.“ b) ζευγνύμενοι] „μιγνύμενοι L. P.“

cem in unoquoque *genere* naturam machinata est, maribus suas seminum conjectiones largita, feminam autem velut receptaculum geniturae constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, et neque muliebre genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionibus castodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus venerabilibus honores omnes tribuuntur, *hominibus* ex aequo patri matrem etiam adorantibus. Initio igitur, cum Heroicis adhuc sententiis viverent homines, et vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, et pro aetatis

p. 420. γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καταβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων ἔτεμεν [c]). εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν φύσιν αὐτὴν παρηνόμησε [d])· καί τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄῤῥεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία φύσις· αὐτοὺς [e]) δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες, οὔθ' ἃ δρῶσιν, οὔθ' ἃ πάσχουσιν, ᾐδοῦντο· κατὰ πετρῶν δέ, φασιν, ἀγόνων
p. 421. σπείραντες [f]), ὀλίγης ἡδονῆς ἀντικατηλλάξαντο μεγάλην ἀδο-
21 ξίαν. Τούτοις [g]) γε μὴν εἰς [*]) σοφοῦτον τυραννικῆς βίας ἡ [h]) τόλμα προέκοψεν, ὡς μέχρι σιδήρῳ [i]) τὴν φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τῶν δ' ἀῤῥένων τὸ ἄῤῥεν ἐκπενώσαντες, εὗρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς, ἵν'

c) ἔτεμεν] „ἔτεμνεν W." Sic et 2956. minus bene, judice *Belino*. d) παρηνόμησε] „παρενόμ. W. Augmentum adgnoscunt J. *Fl. Par.* S." Augmentum etiam in forma παρενόμησε apparet: verum formam vulgatam, quam Edd. vett. constanter exhibent, *supra* quoque vidimus Apolog. pro Merc. Cond. c. 7. ubi vid. Varr. Lectt. e) αὐτοὺς] „ἴσως αὐτοὶ L." f) σπείραντες] „σπείροντες W." g) τούτοις] „Sic dedi ex marg. A. 1. ex L. et *Ald.* (2.) εἴποις Edd. cett. male." Ἐνίοις vertit et legi maluit *Geon.* *) εἰς] ἐς *Bip.* et *Schm.* nescio unde: nam in εἰς consentiunt *Reitz.* et Edd. vett. h) ἡ] „Sic bene *Fr. Fl. Par.* ἢ J. male." i) σιδήρῳ] „σιδήρου marg. A. 1."

modo conjuncti mulieribus, generosorum patres librorum facti sunt. Paullatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas *quasdam* vias et immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescebant, atque per sterilia, quod ajunt, saxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam. Nonnullis *(His)* quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent; mariumque exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis inveni-

ἐπιπλέον ὧσι παῖδες, οὐδὲ ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον p. 421.
αἴνιγμα διπλῆς φύσεως, οὔτ', εἰς ὃ γεγένηνται [k]), φυλαχθέντες, οὔτ' ἔχοντες, ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' ἐν νεότητι [l]) παραμεῖναν ἄνθος εἰς γῆρας αὐτοὺς [m]) μαραίνει [n]) πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· οὕτως [o]) ἡ μιαρὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφὴ, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναισχύντους ἐπινοοῦσα, μέχρι τῆς οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς [p]) νόσου κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας. Εἰ δ' [q]), ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμῶν [r]) ἔταξεν ἡμᾶς [s]), 22
ἕκαστος ἵδρυτο, ταῖς μετὰ γυναικῶν ἂν ὁμιλίαις ἠρκούμεθα, p. 422.
καὶ παντὸς ὀνείδους ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει παρὰ τοῖς οὐδὲν ἐκ πονηρᾶς διαθέσεως παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἡ τῆς φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτη πρὸς

k) ὃ γεγένηνται] „ὅ τε γένηνται J. Ὃ γεγένηνται cett. et M. Sed ν medium duplicavi monente *Solano.*" l) ἐν νεότητι] „Bene sic *Par.* et aliae. Ἐνιότητι male *Fl.* et J." m) αὐτοὺς] αὐτὸς mendose B. 3. n) μαραίνει] „μαραίνειν W." o) οὕτως] „Hic rursus pergit O." p) εὐπρεπῶς] „Ita dedi ex L. et P. ἀπρεποῦς O. εὐπρεποῦς Edd." q) εἰ δ'] „Omittit has particulas J. et *Fl.* Habent eas ceterae, item M. et O." r) θεσμῶν] „Sic recte marg. A. 1. O. W. L. In M. abscissa vox. Θεσμόν. Edd. priores." s) ἡμᾶς] „Sic Edd. et M."

rent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non jam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transiere: flos autem ille, qui in juventute *aliquantum* manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, et consenuere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa et mali omnis magistra luxuria, voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum, qui neque nominari honeste postest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret. Si vero, in qua nos lege constituit providentia, unusquisque permaneret, mulierum consuetudine contenti essemus, criminis omnis vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex servatur. Non furunt leones in *sui sexus*

p. 422. τὸ θῆλυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄῤῥενος πληροῖ σπέρματος. τί δέ; οὐ συῶν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπραι; λυκαίνας δ' ἐπιμίγνυνται [t]) λύκοι; παθόλου δ' εἰπεῖν, οὔθ' οἱ ἀέρια [u]) ῥοιζοῦντες ὄρνεις [x]), οὔθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν καθ' ὕδατος εἵλῃχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον ἄῤῥενος ὁμιλίας ἐκπορέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογούμενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς φαῦλον, ἄνθρωποι, τίνι καινῇ νόσῳ παρανομήσαντες [y]), ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἠρέθισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν [z]) καταχέαντες, ἀμφοῖν ἠστοχήκατε, φεύγοντες, ἃ διώκειν ἔδει, καὶ διώκοντες, ἀφ' ὧν ἔδει φεύγειν; καὶ καθ' ἕνα [a]) τοιαῦτα ζηλοῦν
23 πάντων ἑλομένων, οὐδὲ εἷς ἔσται [b]). Ἀλλὰ γὰρ [c]) ἐνταῦθα
p. 423. τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ [d]) ὁ θαυμασιὸς ἀναφύεται λόγος, ὑφ'

t) ἐπιμίγνυνται] ἐμμίγνυνται B. 3. u) ἀέρια] „ἀέριοι O. Nil mutant M. B. 2. J. *Par.*" x) ὄρνεις] „Sic M. *Pl.* J. *Par.* etc. Ὄρνις O. Ὄρεις male B. 2." y) παρανομήσαντες] παρανομίσαντες B. 1. 3. ex erroré typographico, credo, natum. z) ἀναισθησίαν] ἀναισχυντίαν mallet *Bel.* Verum minime opus est emendatione. a) καθ' ἕνα] „καθ' ἕνα male J." b) ἔσται] „ἐστέ O. Vulgata est in J. *Par.* V. 2. B. 2. et M. Sed supra est ε." c) ἀλλὰ γὰρ] „Deficit rursus O. usque ad p. seq." d) καὶ] „abest a W."

leones, sed tempestiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux gregis taurus in vacoas salit, et aries universum gregem masculo implet semine. Quid vero? non suum cubilia persequuntur apri? et lupas lupi inscendunt? Universum dicamus, neque qui aërias regiones perstrepunt volucres, nec quaecunque humidam per aquas sortem sortita sunt, sed neque in terra ullum animal masculam illam consuetudinem appetiit, sed immota manent decreta providentiae. Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes, mala profecto bestia, homines, quo novo morbo contra leges in mutuam contumeliam irritati estis? Quo caeco mentibus stupore offuso utrinque aberrastis, fugientes quae consectari oportebat, et, a quibus fugiendum erat, ea consectantes? Ac sic singulatim omnes eandem sibi rationem sequendam eligant, neque unus *paullo post superstes* fuerit. Verum enimvero hic etiam Socraticis praeclara illa, *si Dis placet*, nascitur oratio,

οὐ παιδικαὶ μὲν ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν φαινακίζονται [e]· τὸ δ' ἤδη κατὰ φρόνησιν [f] ἐς ἄκρον ἔχον [g] οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναιτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττονται, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὔμορφον αἰδούμενοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν αὐτοὺς [h] ἐραστάς· ἐφ' οἷς μοι πολλάκις παγχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὦ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτοῦ πεῖραν, ὁποῖόν ἐστιν, ᾧ πολιὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόηται, μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, εὐθὺ [i] δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινεῖσθαι τὸν [k] καλόν; ἀλλά τοι κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον, p. 423.

— εἶδός τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ· Hom. Od. VIII, 169. sq.

e) φαινακίζονται] „Sic W. recte. Φαιναικίζονται male J. Fl. V. 2. B. 2. Par. S.“ f) κατὰ φρόνησιν] „καταφρόνησιν una voce J. Fl. Ald. (?) Vulgatae adstipulantur cett. item P. et M.“ κατὰ φρόνησιν duabus vocibus est etiam in B. 1. 5. et in Aldina quoque utraque. g) ἔχον] ἦκον conj. J. Seager. quo facile carebimus. Ἐς ἄκρον adverbialiter dictum: ἄκρως autem ἔχειν κατὰ φρόνησιν formula est dicendi, cujus paullo attentior Luciani lector ignarus esse non potest. h) αὐτοὺς] „αὐτοὺς Edd. priores“ i) εὐθὺ] „εὐθὺς marg. A. 1. W.“ k) τὸν] „τὸ J. Pell.“

qua pueriles aures, et plena ratiocinandi facultate destitutae, decipiuntur: quisquis *(autem)* ad maturitatem quandam mentis pervenerit, supplantari non jam possit. Animi enim quendam amorem fingunt, et, cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari saepe me subit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles philosophi, quod *eam aetatem*, quae longo jam tempore sui experimentum dedit, cui adventans canities et senectus virtutis testimonium perhibet, contemtam transmittitis? sed sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua judicatum nondum est, quorsum se conversura sit sententia? Utrum lex est, deformitatem omnem pravitatis esse damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum est? Verum enimvero, secundum magnum veritatis interpretem Homerum,

alius pulchro minus enitet ore,

p. 423. Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ [l]) δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι λεύσσουσιν [m]), ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν [n])·

p. 424. Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν [o]) ὣς, εἰσορόωσι [p]).

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

Hom. Od. XVII, 454. — οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἶδεϊ καὶ φρένες ἦσαν.

24 ἀμέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλέον ἐπαινεῖται. Πῶς οὖν φρονήσεως μέν, ἣ δικαιοσύνης, τῶν τε λοιπῶν ἀρετῶν, αἳ τελείοις ἀνδράσι συγκληρον εἰλήχασι τάξιν [q]), οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτάτας ὁρμὰς παθῶν [r]) ἐγείρει; πάνυ γοῦν ἐρᾷν ἔδει Φαίδρου διὰ Λυσίαν, ὦ Πλάτων, ὃν προὔδωκεν; ἢ τὴν ἀρετὴν φιλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, διότι ἡκρωτηρίαζε [s]) τὰ Θεῶν ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσῖνι τελετὴν αἱ παρὰ πόδα ἐξορχοῦνται [t])

l) οἱ] οἳ Edd. vett. quos emendaverat jam *Reitz.* quemadmodum, quod mox in iisdem erat, ὅδ' recte mutatum a *Reitz.* et sequentibus Editoribus. m) λεύσσουσιν] „Sic *Homer.* et W. *Λεύσσουσιν* Edd. *Luciani* priores male." n) ἀγρομένοισιν] „Sic *Hom.* B. 2. *Par.* etc. et M. *Ἀγομένοισιν* male J." o) θεὸν] „Edd. et M. *Θεῶν Homer.*" p) εἰσορόωσι] „*εἰσοροώσσι Fl.* J." q) τάξιν] *λῆξιν* conj. *Lennep.* ad *Phalar.* p. 102. praeoccupante jam, nescio quo, ingeniosum hoc commentum, verum non necessarium. r) ὁρμὰς παθῶν] *παθῶν ὁρμὰς* 2956. quem ordinem, *Beline* probatum, secutus est *Schm.* sine idonea causa. s) ἡκρωτηρίαζε] „Sic W. *Fl. Par.* et quaedam aliae recte. *Ἡκροτηρίαζε* J. S. H." *Ἡκροτηρ.* A. 1. 2. B. 1. et 3. t) ἐξορ-

At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur
Laeti omnes, suavi intrepidus commixta pudore
Dum fatur, medioque in coetu praestat honore;
Perque urbem adspiciunt gradientem numinis instar.

Et rursus alio loco,

At tibi formoso sub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo sapiens Ulysses magis laudatur. Quomodo igitur prudentiae quidem, aut justitiae, reliquarumque virtutum, quae sorte quadam maturae aetatis viris adjunctae sunt, amor non convenit; sed ea, quae in pueris est, pulchritudo acutissimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lysiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum statuas truncavit, et quod Eleusinia mysteria voces inter co-

φωναί; τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθη- p. 424.
νῶν, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν οὐδέπω κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πώγωνος ἐπίμπλατο [u]), πᾶσιν ἐπέραστος ἦν. μεταβὰς δ' ἀπὸ p. 425.
τοῦ παιδὸς εἰς τὸν [x]) ἄνδρα, καθ' ἣν ἡλικίαν ἡ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόπληρον εἶχε τὸν λογισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δή; πάθεσιν αἰσχροῖς ὀνομάτων ἐπιγράφοντες καλῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι τὴν τοῦ [y]) σώματος εὐπρέπειαν [z]) οἱ φιλόνεοι μᾶλλον ἢ φιλόσοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων ἀνδρῶν φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω. Μικρὰ δ' ἀπὸ 25
τῆς ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τὴν ὑμετέραν [a]), ὦ Καλλικρατίδα, καταβὰς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παιδικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικείαν ἀμείνω. καὶ τό γε πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶναι τὴν χρονιωτέραν· ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ

χοῦνται] „ἐξωρχοῦντο marg. A. 1. W.“ Et sic correxit *Schmied.* cupidius justo. Vid. Adnot. u) ἐπίμπλατο] „ἐμπίπλατο] Sic Edd. ἐπίμπλατο W.“ Vitiosam formam etiam recentt. Edd. reddiderunt. x) τὸν] „τὴν J. τὸν cett. et M.“ y) τοῦ] „Abest articulus ab M.“ z) εὐπρέπειαν] „εὐγένειαν O.“ a) ὑμετέραν] „ἡμετέραν marg. A. 1.“

missationem fusae propalarunt. Quis amatorem se profitetur, cum produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita spectat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Plato ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum vero e puero transiisset in virum, qua aetate imperfecta adhuc prudentia plenam adsecuta rationem est, odio erat omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomina verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis decorem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur meminisse, huc usque dicta sunto. Paullum vero a nimio illo studio [*quo feruntur in adolescentulos sic dicti philosophi*] ad vestram illam, Callicratidas, voluptatem delatus, ostendam, consuetudine puerorum praestantiorem longe esse muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praetervolans enim celeris voluptas prius, quam cognoscatur, desinit. Quidquid

p. 425. παραπτᾶσα φθάνει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς εἴθε [b]) καὶ βίου μακρὰς προθεσμίας ἡ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέλαχε Μοῖρα, καὶ
p. 426. τὸ πᾶν ἦν διηνεκὴς [c]) ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμομένης. ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τὸν ὅλον χρόνον ἤγομεν [d]). ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησεν, ἔν γε τοῖς παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα. γυνὴ [e]) μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην βυτίδα τοῦ [f]) γήρως ἐπιδραμεῖν, εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, κἂν παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας,
26 ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Εἰ δ' [g]) εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρώμη παῖδά τις, αὐτὸς ἅμοιγε δοκεῖ πασχητιᾶν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων. σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τραχὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκασθὲν ἰούλοις τὸ γένυον· οἷ

b) εἴθε] „εἴτε γε O. Nihil mutant J. *Par.* B. 2. M.“ c) διηνεκὴς] „διεινεκὴς J. *Fl. Par.* etc. Correctum in marg. A. 1.“ Editum sic vidi in B. 3. Sed in *Salm.* quoque et in Codd. M. et O. recte jam esse exhibitum narrat *Reitz.* in nota. d) ἤγομεν] „ἤγομαι male O. Vulgatam tuetur M. *Fl.* 3. B. 2. *Par.*“ e) γυνὴ] „O. male ξυνή.“ f) τοῦ] „Deest articulus in O.“ g) Εἰ δ'] „Deficit rursus O. usque ad γυναικί.“

autem oblectat, eo ipso, quod protrahitur, melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem diem sordida nobis Parca destinavisset, atque universum illud spatium nobis esset perpetua sanitas, dolore nullo mentem depascente. Festum enim diem et celebritatem totum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem majora nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus certe suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu et consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae maturitas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod dicat sapientius adolescentulis. At si quis viginti annorum adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videatur, qui ambiguam adeo sectetur Venerem. Dura etenim membrorum in his, qui viri facti sunt, robora, et asperum pro molli quondam mentum, quod prima

δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξὶν ὡςπερεὶ ῥυπῶντες. ἃ δ' h) ἐστὶ p. 426.
τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν ὑμῖν εἰδέναι παρίημι i). γυναικὶ δὲ ἀεὶ πάσῃ ἡ τοῦ χρώματος k) ἐπιστίλβει
χάρις, καὶ δαψιλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς l)
ἕλικες, ὑακίνθοις m) τὸ παλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορφύρον- p. 427.
τες n) οἱ μὲν, ἐπινώτιοι πέφυνται, μεταφρένων κόσμος, οἱ
δὲ παρ' ὦτα καὶ κροτάφους, πολὺ τῶν ἐν λειμῶνι ὠλότε-
ροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρῆ o) τριχὸς αὐταῖς
ὑποφυομένης, ἠλέκτρου, φασὶν, ἢ Σιδωνίας ὕέλου p) δια-
φεγγέστερον ἀπασπράπτει. Τί δ' οὐχὶ τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς 27
ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὰν ἐξίσου τοῖς διατιθεῖσιν q)
οἱ πάσχοντες εὐφραίνωνται r); ἀχεδὸν γὰρ οὐ κατὰ ταὐτὰ s)

h) ἃ δ'] In prioribus omnibus erat ἅδ'. i) ὑμῖν εἰδέναι παρίημι] „ἡμῖν εἰδ. παρήμι male J. et. *Fl.* Ceterae recte ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male S. et *Ald.* At correctum in marg. A. 1." Ἡμῖν etiam in B. 1. k) γυναικὶ δὲ — χρώματος] „Ὅτι τῇ γυν. ἡ τοῦ σώματος O." l) τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς] „τῆς κεφαλῆς βοστρύχων O. et M." m) ὑακίνθοις] „Sic recte M. B. 2. S. Ἰακίνθοις cett. cum *Ald.* (1.) in cujus marg. emendatio tamen additur." n) πορφύροντες] „Sic etiam esse in *Fl.* notat *Solanus.* Est et in J. *Par.* aliisque." Πορφήροντες mendose B. 3. o) ἀκαρῆ] „ἀκαρεῖ O. Ἀκαρὶ M. sed a manu recent. Vulgatam tuentur J. B. 2. *Par. Fl.*" p) ὑέλου] „Deest hoc et seqq. in O. usque ad vers. 4. cap. 41." q) διατιθεῖσιν] Sic, monente *Gesnero*, correxit *Reitz.* vulgatum olim διατιθεῖσιν. r) εὐφραίνωνται] „εὐφραίνονται W." Sic et *Schm.* per errorem, ni fallor. Idem plane error reperitur in B. 1. et 3. s) κατὰ ταὐτὰ] „Sic P. *Par. Fr.* B. 2. V. 2. S. Κατ' αὐτὰ J. *Fl.*"

barba densavit, et femora illa bene nata pilis velut sordescunt. Quae hisce magis latent, vos, qui experti estis, scire patior. In muliere autem semper omni coloris relucet gratia, et densae de cincinnis capitis spirae, hyacinthorum et purpurae instar pulchrum florent, partim per tergum fusae, scapularum decus, partim circa aures ac tempora, pratensibus apiis multo laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem illis succrescente pilo, electro, quod ajunt, vel Sidonio vitro refulget lucidius. Quidni vero in voluptatum genere eas praesertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequaliter, qui inferunt amorem, et qui excipiunt, oblectantur. Fere

p. 427. τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις [t]) διατριβὰς ἀσπαζόμεθα, ἀλλά πως φιλεταίρῳ κοινωνίᾳ συζυγέντες, ἡδίω τά τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὑρέθη τράπεζα κοινή· καὶ φιλίας μεσῖτιν [u]) τράπεζαν [x]) παραθέμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομετροῦμεν ἀπόλαυσιν, οὐ μόνοι [y]) τὸν Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, οὐδὲ καθ' αὑτοὺς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἑκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲν οὖν
p. 428. γυναικεῖοι [z]) σύνοδοι, τῆς ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλους γὰρ ἐξίσου διαθέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἴ γε μὴ δικαστῆ Τειρεσίᾳ προσεκτέον [a]), ὅτι ἡ θήλεια τέρψις ὅλῃ μοίρᾳ πλεονεκτεῖ τὴν ἄρρενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ φιλαύτως, ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως [b]) ἰδίᾳ τι χρη-

t) μονήρεις] μονύρεις mendose B. 3. u) μεσῖτιν] „μεσίτιν] Sic M. et Edd. praeter J. et V. 2. quae μεσίτην." Accentum quem vulgo posuerant acutum, mutare placuit in circumflexum. *Spitzner* Prosod. Gr. p. 73. §. 9. x) τράπεζαν] „Ita Edd. omnes. Ἑστίαν G. W." y) μόνοι] „μονι J. male." z) γυναικεῖοι] „Sic *Fl.* H. J. B. 2. *Par.* etc. Γυναικεῖαι *Vorst.*" a) προσεκτέον] προσενεκτέον 2954. quod sine caussa idonea probat *Bel.* b) ὅπως] οὐκ (potius οὐχ) ὡς mallet *Bel.* desiderans in hac enuntiatione particulam negantem. Non vidit itaque, quod vel e versione Latina satis accurata videre licebat, μὴ φιλαύτως ad σπουδεῖν pertinere, et ἀπολαῦσαι θελήσαντας esse capiendum: *quando frui volunt.*

enim non eo modo, quo animalia rationis expertia, solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communione conjuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde mensa communis inventa est, et pariam amicitiae mensam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non soli Thasium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim singuli pretiosis nos cibis implentes; sed jucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, et communicatis voluptatibus magis delectamur. Congressus autem cum mulieribus, mutuum quendam voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias judex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto majorem esse virili *pronuntians.* Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt,

στὸν ἀποίσονται, σκοπεῖν ὅλην παρά του λαμβάνοντας c) p. 428.
ἡδονὴν, ἀλλ' ἐκεῖνο d) μερισαμένους, οὗ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρασχεῖν e) ὅμοια· τοῦτο δ' οὐκ f) ἂν ἐπὶ παίδων εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμηνεν. ἀλλ' ὁ μὲν διαθεὶς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται· τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύναι, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τῆς ἀληδόνος χαλασάσης, πλέον, ὡς φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἡτισοῦν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν, (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης τεμένει) γυναικὶ μὲν, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφρανθῆναι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὸ δ' ἄῤῥεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν. Ὥστ' 28
εἰ μὲν g) καὶ ὑμῖν ἀρέσκειν δύναται h), πρὸς ἀλλήλους δὲ i) p. 429.
ἡμεῖς ἀποτειχισώμεθα k). εἰ δὲ τοῖς ἄῤῥεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μετὰ ἀῤῥένων ὁμιλίαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων

c) λαμβάνοντας] „λαμβάνουσι W.“ d) ἐκεῖνο] „ἐκείνῳ W.“ e) ἀντιπαρασχεῖν] ἀντιπαρέσχον pessime 2954. f) οὐκ] ὡς conj. *Gesner.* quo tamen et ipse dicit non admodum opus esse. g) Ὥστ' εἰ μὲν] Ὥστε ἡ μὲν conj. *Jacobs.* At vid. Adnot. h) δύνανται] „Sic *Fl. Par.* H. S. δύνανται W. J.“ Δύνανται etiam A. 1. 2. B. 1. 5. i) δὲ] deleri vult *Solan.* Vid. Adnot. k) ἀποτειχισώμεθα] „ἀπο — ὁμεθα antepenultima brevi J. *Fl.* V. 2. Vulgatam habent cett. et M. *Aldina* 1. ω cum haberet, ο pro eo in marg. pictum.“

hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in pueris *ita se habere*, non dixerit quisquam; non ita insanierit. Verum amator quidem, prout de his existimat, eximia voluptate percepta abit: at passo contumeliam ab initio quidem dolores et lacrumae; remittentibus autem paullum ipso tempore doloribus, nihil amplius, ajunt, molestus fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere quidem, Callicratidas, etiam puerilem in morem utenti oblectari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fructum nullo modo mas praebere potest. Itaque si vobis etiam, *puerorum amatoribus*, placere potest *mulier*; a nobis invicem, quasi interjecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros cum viris consuetudo, in po-

p. 429. καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὦ νεώτερε χρόνε [l]), καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄῤῥενος τρυφῆς ἐπινοήσας, χάρισαι τὴν ἴσην ἐξουσίαν καὶ γυναιξὶν· ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν [m]), ὡς ἄνδρες· ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ὑποζυγωσάμεναι τέχνασμα, ἀσπόρων τεράστιων αἴνιγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ γυναικὸς, ὡς ἀνὴρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἦκον ὄνομα (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας, ἀναίδην [n]) πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικωνῖτις ἔστω Φίλαινὶς, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. καὶ [o]) πόσῳ κρεῖττον εἰς ἄῤῥενα τρυφὴν [p]) βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γεν-
29 ναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι; Τοιαῦτα συντόνως μεταξὺ παθαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. ἐδόκει [q]) δέ μοι καὶ καθαρσίῳ [r]) χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας. ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἠρέμα τῷ ὀφθαλ-

l) χρόνε] *Κρόνε Wetsten.* et *Belin.* m) ὁμιλησάτωσαν] „Sic M. *Ald. Fr. Par.* H. S. B. 2. Ὁμιλείτωσαν J. *Fl.* et V. 2." Sic et 2954. probante *Belino.* n) ἀναίδην] „restitui ex J. et *Fl.* V. 2. et W. Ἀνέδην enim in reliquis minus recte." Ἀναίδην et B. 3. o) καὶ] „καίτοι marg. A. 1." p) τρυφὴν] τριβὴν *Schol.* et *Pierson.* ad *Maer.* p. 151. probante *Belino.* Verum nec vulgata male se habet. q) ἐδόκει] „ἐφάνει] ἐδόκει marg. A. 1." Et sic recte edidit *Ald.* 2. r) καθαρσίῳ] „καθαρσίων J. et *Fl.* Vulgatam ceterarum Edd. lectionem tuentur M. P."

sterum etiam ament se invicem mulieres. Age jam, novum saeculum, et peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias excogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: secum invicem, ut viri, coëant: lascivorumque instrumentorum commenta substringentes, portentosum sterilium aenigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro, cubent: illudque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obscoenitatis, sublato pudore triumphet: gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, semimares amores contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriem irrumpere masculam, quam, quod in viris generosum est, in mulierem effeminari? Talia contentius, et tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charicles, conticuit, vehemens quiddam et ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi piamentis quibusdam contra masculos amores

μοὶ s) παραβαλὼν, Παιδιᾶς, ἔφην t), καὶ γέλωτος, οἶ Καλλι- p. 429.
κρατίδα, δικαστὴς καθεδεῖσθαι προσδοκήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως p. 430.
ὑπὸ τῆς Χαριτλείους δεινότητος ἐπὶ σπουδαιότερον u), ἦγμαι.
σχεδὸν γὰρ, ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, περὶ φόνου καὶ πυρκαϊᾶς,
ἢ, νὴ Δία, φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαθήνατο.
καιρὸς οὖν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαιτεῖ x) σοι
τὰς Ἀθήνας· Περικλέους δὲ πειθὼ y), καὶ τῶν δέκα ῥητό-
ρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθοπλισμένας γλώσσας, ἑνὶ z) τῷ σῷ
λόγῳ διατρίψαι, μιᾶς τῶν ἐν Πυνὶ δημηγοριῶν ἀναμνη-
σθέντι. Μικρὸν οὖν ἐπισχὼν ὁ Καλλικρατίδας (ἐδόκει a)) δὲ 80
ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεταιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας
μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχεται. Εἰ γυναιξὶν ἐκ-
κλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν με-

s) τῷ ὀφθαλμῷ] „τῷ ὀφθαλμῷ *Fl.* male.“ t) ἔφην] „ex emendatione *Solani* et M. Ἔφη Edd. priores.“ u) ἐπὶ σπουδαιότερον] ἐπὶ τὶ σπουδ. *Jacobs.* Actt. Monacc. T. II. p. 555. At non opus est τὶ in ejusmodi dictione. x) ἀπαιτεῖ] „ἀπαιτεῖν σε] Sic *Par.* H. etc. et P. Ἀπαιτεῖ (σε) J. M. et V. 2. (i. e. A. 2.) cum *Fl.*“ Ἀπαιτεῖ σοι recte 2954. unde etiam *Schm.* sic edidit, probante *Belino.* y) Περικλέους δὲ πειθὼ] „Περικλεῖ δὲ πείθου *Fl. Ald.* (1.) *Fr.* B. 2. *Par.* H. W. Περικλείου δὲ πειθοῦ J. et V. 2. (A. 2.) Περικλέους δὲ πειθὼ L. S. *Amst.* Περικλειου δὲ πειθοὶ mutato accentu marg. A. 1. W.“ Περικλεῖ δὲ πείθου etiam B. 1. 5. et Cod. 2954. z) ἑνὶ] „ἔνι marg A. 1. W.“ Ἑνὶ B. 5. ἐν ἑνὶ conj. *Geen.* haud improbabiliter. a) ἐδόκει] „ἐφαίνει] Sic *Fl.* H. *Par.* S. ἐδόκει J. et marg. A. 1.“ Nec non A. 2. cujus auctoritatem nos secuti sumus, hic aeque ac supra c. 29.

uti. Ego vero placide subridens, conjectis in Atheniensem oculis, *Ludi*, inquam, *et risus, Callicratida, me sedere ratus arbitrum, nescio quomodo a Chariclis vehementia ad seriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Periclea mque suadam, et oratorum decem armatas adversus Macedoniam linguas, in una hac tua versari oratione, teque concionis in Pnice unius jam esse memorem.* Parum igitur cum sustinuisset se Callicratidas, (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus et ipse certaminis esse) orationem con-

p. 430. τουσία, στρατηγὸς ἄν, ἢ προστάτης ἐκεχειροτόνησο, καὶ σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὦ Χαρίκλεις, ἐτίμων. σχεδὸν γὰρ οὐδὲ αὐταὶ περὶ αὐτῶν [b]), ὁπόσαι προὔχειν [c]) κατὰ σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λέγειν ἐξου-
p. 431. σίαν ἐφῆκεν [d]), οὕτω μετὰ σπουδῆς ἄν εἶπον· οὐχ [e]) ἡ Σπαρτιάταις ἀνθωπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἄργει θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἄρης· οὐχὶ τὸ μελιχρὸν [f]) αὔχημα Λεσβίων Σαπφὼ, καὶ ἡ τῆς Πυθαγορείου [g]) σοφίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς οὕτως ἂν Ἀσπασίᾳ συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδήπερ εὐπρεπὲς ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἴπωμεν καὶ ἄνδρες [h]) ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἵλεως, Ἀφροδίτη, γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν σὸν ἔρωτα τι-
31 μῶμεν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς ἵλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τούτου λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπενοήθησαν [i]), ἀσμένως τὴν ἀφορ-

b) αὐτῶν] „Sic P. J, S. Αὐτῶν Ex. *Fl. Par.* H.“ Αὐτῶν etiam A. 1. 2. B. 1. 3. c) ὁπόσαι προὔχειν] „ὁπόσαι αἱ πρ. W.“ d) ἐφῆκεν] „ἀφῆκεν marg. A. 1.“ e) οὐχ] οὐκ A. 2. f) μελιχρὸν] „μελοποιὸν G. et *Schol.* Nihil mutant Edd. nec M.“ *Melopoiòn* et 2954. Sed *melíchroun* conjecit et vertit *Gesner*, eleganter quidem. Vide tamen Adnot. g) Πυθαγορείου] „Πυθαγορίου W.“ h) ἄνδρες] „ἄνδρας J. et *Ald.* (et B. 1) male. Cett. recte ut edidi.“ i) ἐπενοήθησαν] „ἀπενοήθησαν marg. A. 1.“

trariam exorsus est: Si concio mulieribus, et tribunalia, et civilium rerum esset communio, imperator tu quidem aut praetor deligereris, et aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia visae sunt, si quis illis dicendi potestatem permitteret, tanto studio dicerent: non illa armata contra Spartanos Telesilla, propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memoratur: non flava *(mellita)* illa Lesbiorum gloria Sappho, et filia sapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aspasiae caussam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, esto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem nostram processisse: quando vero istius oratio philosophari etiam pro mulieribus instituit, lubens

φὴν ἥπτακα. μόνος γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως κοινὸν ἀρετῆς καὶ p. 451.
ἡδονῆς k) ἐστιν ἔργον. εὐξαίμην γὰρ ἄν l), εἴπερ ἦν ἐν
δυνατῷ, τὴν ἐπήκοόν ποτε τῶν Σωκρατικῶν λόγων πλα-
τάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐτυχέστερον, ἐγ-
γὺς ἡμῶν ἑστάναι, περιφυῆναι, ἔνθ' ἡ Φαίδρου προσανάκλι-
σις ἦν, ἅσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνήρ, πλείστων ἀψάμενος m) p. 452.
Χαρίτων. αὐτὴ τάχα ἂν n), ὥσπερ ἡ ἐν Δωδώνῃ φηγός, ἐκ
τῶν ὀροδάμνων o) ἱερὰν ἀποῤῥήξασα φωνὴν, τοὺς παιδι-
κοὺς ἠὐφήμησεν p) ἔρωτας, ἔτι τοῦ καλοῦ μεμνημένη Φαί-
δρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον·

— ἦ γὰρ πολλὰ μεταξὺ Hom.
Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα, Il. I, 156.

ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς ἀπειλήμμεθα q), καὶ πλεονέκτημα
Χαριτέους ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τἀληθὲς οὐ προδώσομεν,

k) ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς] „ἡδονῆς καὶ ἀρετῆς W.“ l) γὰρ
ἄν] „δ' ἄν marg. A. 1.“ m) ἀψάμενος] „ἀψάμενον
marg. A. 1.“ n) τάχα ἄν] Sic omnes quotquot consului. o) ὀροδάμνων] „ὀροδαφνῶν W. et P. Vulgata est in J.
Par. Pl. H. etc.“ p) ηὐφήμησεν] εὐφήμησεν priores.
Mox. c. 53. ηὐκαίρουν vulgo legitur. q) ἀπειλήμεθα]
„ἀπειλείμ.] Sic S. ἀπειλήμμεθα cett.“ Temere arreptam a
Heinzio et inconsiderate a recentt. repetitam formam spu-
riam ἀπειλείμ. mutavi in veterem lectionem multo eleganti-
orem. Versio Latina, tum *Gesneri*, tum vetus, *relicti simus*, errorem effecisse videtur. Verte *intercepti*, respi-
ciens ad locum *Homericum*.

eam occasionem arripui. Solus enim amor masculus commune virtutis atque voluptatis opus est. Optaverim enim, si quidem fieri posset, arbitram aliquando Socraticorum sermonum platanum, Academia pariter et Lyceo arborem feliciorem, prope nos stare enatam, ubi acclinabat se Phaedrus, ut sanctus vir dixit, qui multas *eo loco dicendi* veneres assecutus est. Ipsa forte, velut illa Dodonae fagus, sacram erumpens de ramis vocem, pueriles amores formosi Phaedri adhuc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo modo possit,

multa enim nimis intercedunt,
Montes umbrosi, resonanti
murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relicti *(intercepti)* simus, et praerogativa Chariclis sit Cnidus: tamen verum non prodemus, concedentes ignaviae. Modo tu nobis, caelestis geni,

p. 452. εἴξαντες r) ὅπνῳ. Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον οὐράνιε, καιρίως
32 παράστηθι, φιλίας εὐγνώμων, ἱεροφάντα μυστηρίων, Ἔρως, οὐ κακὸν νήπιον, ὁποῖα s) ζωγράφων παίζουσι t) χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχὴ, τέλειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλου κόσμου τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ περικείμενον χάος, ἐκεῖνο μὲν ἐς ἔσχατον u) ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς

Hom. Il. VIII, 15. — σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδός,

ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου δεθὲν x) φρουρᾶς, τῆς ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται· λαμπρῷ δὲ φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας,
p. 453. παντὸς ἀψύχου τε, καὶ ψυχὴν ἔχοντος ἐγένου δημιουργός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σεμνὰ φιλίας πάθη συνῆψας, ἵν' ἐξ ἀκάκου καὶ ἀπαλῆς y) ἔτι ψυχῆς ἡ εὔνοια συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀνδρῶται.
33 Γάμοι μὲν γὰρ διαδοχῆς ἀναγκαίας εὕρηνται φάρμακα. μό-

r) εἴξαντες] „νικηθέντες P." s) ὁποῖα] ὁποῖον 2954. non male." t) παίζουσι] „παίζουσαι W." u) ἔσχατον] ἐσχάτους conj. *Jacob.* x) δεθὲν] „Sic recte *Fl. Par.* W. et marg. A. 1. Δοθὲν ceterae Edd. omnes." y) ἀπαλῆς] ἀπλῆς 2954. in marg. quod nihil est nisi ingeniosa nota marginalis: in lectionum numerum equidem non numerarim.

opportune ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor, non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, sed quem seminandi princeps origo genuit ab ipsa statim nativitate perfectum. Tu enim ex obscura et profusa informitate universum hoc formasti. Igitur velut commune quoddam universi mundi sepulcrum auferens, circumfusum illi chaos, hoc quidem in ultimi recessus tartari fugasti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,

uti perrumpenda nunquam custodia vinctum a reditu arceatur: ac splendida luce obscuram noctem explicans, inanimatorum omnium animatorumque factus es opifex: eximia autem hominibus concordia affundenda honestas amicitiae affectiones conjunxisti, ut ex innocenti et molli adhuc anima simul enutrita benevolentia ad virilem maturitatem perveniat. Nuptiae enim, ut necessariae successionis remedia, inventae sunt: solus amor masculus honestum philosophae mentis imperium

νος δὲ ὁ ἄφθην ἔρως, φιλοσόφου παλόν ἐστι ψυχῆς ἐπίταγμα. p. 433.
πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐπρέπειαν ἡσκημένοις,
ἔκεινα τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς παραυτίκα a) χρείας ἐπιδεῖται· καὶ πάντη b) τοῦ ἀναγκαίου b) τὸ καλὸν κρεῖττον. ἄχρι
μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθὴς ἦν, αὐδέπω τῆς καθ' ἡμέραν πεί-
ρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐσχολῶν, ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγ-
καῖα συνεστέλλετο· τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης ἐκείνων ὁ χρόνος,
οὐ παρίσχεν εὕρεσιν. ἐκειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐπεπυσμέναι χρεῖαι
πέρας εἶχον, σὶ δὲ τῶν ἐκγιγνομένων ἀεὶ λογισμοὶ τῆς
ἀνάγκης ἀφεθέντες ηὐκαίρουν c) ἐπινοεῖν τι τῶν κρειττό-
νων, ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συννήξοντο. τοῦτο
δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐντελεστέρων d) τεχνῶν e) ἔνεστιν εἰκάζειν. p. 434.
αὐτίκα πρῶτοί τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τοῦ καθ' ἡμέραν
λιμοῦ φάρμακον ἐζήτουν, εἶθ' ἁλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν
ἐνδεία, τῆς ἀπορίας οὐκ ἐώσης εἰδέσθαι τὸ βέλτιον, τὴν εἱ-

a) παραυτίκα] „restitutum ex J. et V. 2. (i. e. A. 2. ubi παρ' αὐτίκα) παρ' αὐτὰ cett. M.“ a) πάντη] πάντῃ iota subscripto Edd. vett. b) ἀναγκαίου] ἀναγκείου B. 3. c) ηὐκαίρουν] „Sic Edd. Ευκαίρουν P.“ Quod vulgo post hanc vocem positum erat comma, transposui post κρειττόνων, praeeuntibus versionibus Latinis, et monente etiam *Lobeckio* ad *Phrynich.* p. 125. d) ἐντελεστέρων] „Nil mutare *Fl.* notat *Solanus.* Sed nec J. H. *Par.* S.“ Nec ceterae. *Gesnerus* tamen interpretatus est, ac si legeretur ἐντελες. Vid. Adnot. e) τεχνῶν] τέχνων *Bip.* per errorem,

est. Quaecunque autem praeter necessitatem decoris caussa exercentur, ea major consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia adjecta est: et omnino pulchra necessariis sunt praestantiora. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti *praesentibus* intra ipsa se necessaria continebant; urgensque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere, posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii satis nacta sunt melioribus inveniendis; ex ea re paullatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus *(perfectioribus artibus)* illis licet conjicere. Vix nati erant primi quidam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehensi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vesce-

p. 434. καίαν πόαν ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ῥίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόγοις ζώοις μετὰ χρόνον ἐῤῥίφη [f]), σπόρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὑροῦσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα· καὶ οὐδὲ μανεὶς ἄν εἴποι τις, ὅτι δρυὸς στάχυος ἀμείνων.

34 Τί δ' [g]); οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν εὐθὺ [h]) τοῦ βίου, σπέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες, ἠμφιέσαντο; [i]) καὶ σπήλυγγας ὀρῶν, κρύους παναδύσεις ἐπενόησαν, ἢ παλαιῶν [l]) ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα [k]); τὴν δὲ ἀπὸ τούτων μίμησιν ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἀεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲν ἑαυτοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ ᾠκίσαντο [l]), καὶ λελῃθότως αἱ p. 435. περὶ ταῦτα τέχναι, τὸν χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον, ἀντὶ μὲν λιτῆς ὑφῆς, τὸ κάλλιον [m]) ἐποικίλαν, ἀντὶ δὲ εὐτελῶν

quem imprudens secutus est *Schm.* f) ἐῤῥίφη] „Sic Edd. Ἐῤῥίφθη L.“ g) *Τί δ'*] Interrogationis notam, vulgo post haec omissam, restituere placuit, ut et alibi haud raro. Praeiverat jam *Gesneri* versio aeque ac vetus. h) εὐθύ] „deest in Ex. *Fl.* adest in Edd. et P.“ i) ἠμφιέσαντο] ἠμφιάσαντο 2954. imprudenter a librario peccatum. l) παλαιῶν] „ex J. et V. 2. (i. e. A. 2.) *Πάλαι* Edd. cett. In W. πάλαι ῥιζῶν legitur, sed litera est extrita, et videtur fuisse ῥοιζῶν. *Παλαιὰ* marg. A. 1. W.“ *Gesnerus* vertit, ac si scripserit auctor πάλιν. Vid. Adnot. k) αὖα κοιλώματα] ἀνακοιλώματα B. 3 turpi errore. l) ᾠκίσαντο] „ᾠκήσαντο W.“ m) κάλλιον] „κάλλιστον] Ita restitui ex L. *Κάλλιον* Edd. hac priores.“ Imo κάλλιον erat retinendum, quo significarentur artis tinctoriae incrementa potius, quam summa perfectio.

bantur, cum et molles radices effoderent, et quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus abjecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quotannis instaurari. Nec adeo insaniat quisquam, qui spica meliorem dicat quercum. Quid vero? nonne principio statim vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pellibus animalium induebantur? et montium speluncas perfugia frigoris excogitabant, aut radicum plantarumque inveteratarum siccas cavernas? Verum *coeptam* ab his imitationem transferentes semper in melius, texuere sibi laenas, domus aedificarunt, et sensim artes istarum rerum, tempus magistrum nactae, pro simplici textura pulchrius quiddam variegarunt? pro

δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἑκάστη γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἄφωνος οὖσα, καὶ βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως n) κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος γὰρ εὑρών τι, παρεδίδου τῷ μεθ' αὑτόν· εἶθ' ἡ διαδοχὴ τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη, προστιθεῖσα, τὸ ἐνδέον ἐπλήρωσε. Μὴ δή τις o) ἔρωτας ἀῤῥένων ἀπαιτείτω παρὰ τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀνάγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἄσπερμον p) ἡμῶν φθαρῇ q) τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφίαι, καὶ r) τῆς φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἐῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τοὐμφανὲς ἔμελλον ἥξειν, ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παιδεραστεῖν συνακμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὗρητο, τοῦτο ἐπινοηθὲν αὖθις p. 435. p. 436.

n) δύσεως] „Sic J. *Pell.* Λύσεως Edd. Sed pro μικρᾶς est μακρᾶς ap. eund. et Edd.“ Non clara est haec narratio. Μικρᾶς λύσεως legitur in A. 1. B. 1. 3. sed μακρᾶς δύσεως recte in A. 2. o) δή τις] „Vulgatam hanc etiam esse in P. notat *Solanus*.“ p) ἄσπερμον] „Ita habent M. et P. cum Edd. plurimis. Ἄσπορον J. V. 2. (?) *Fl.*“ A. 2. certe habet ἄσπερμον. q) φθαρῇ] „φανῇ P.“ r) καὶ] „deerat in *Par.* H. et *Fl.* inserui ex J.“ Cum qua facit A. 2. Sed in A. 1. B. 1. 3. deest copula.

vilibus casis, sublimia tecta, et saxa sumtuosa machinati sunt, et nudam parietum informitatem floridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque harum artium ac scientiarum, muta olim et profunda oblivione mersa, velut post longum occasum paullatim in suos radios exorta est. Unusquisque enim, si quid invenisset, suo successori tradidit: tum ipsa accipientium series, addendo iis, quae didicisset, quod deficiebat explevit. Ne igitur a vetusto tempore masculos amores quisquam repetat. Cum mulieribus enim congredi necesse erat, ne plane seminis expers genus nostrum interiret. Varia autem eruditio, et virtutis hujus, pulchri amore accensae, cupiditates vix ab ipso, quod nihil impervestigatum reliquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philosophia puerorum etiam amor adolesceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, postquam excogitatum est, rursus tan-

p. 456. ὡς φαῦλον εὖθυνε· μηδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναικεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρους ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττου θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν [s]). ἃ δὲ αὖθις ἐνευσχολήσας [t]) τοῖς λογισμοῖς
36 ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον. Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελᾶν ἔναγχος ἐπῆει, Χαρικλέους ἅλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος· ὀλίγου δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν φιλονεικίας καὶ μετενόει, γενόμενος Ἕλλην. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, ὑπεσταλμένῳ [u]) τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἔκλεπτεν, ἀλλ' ἐπηρμένῃ φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες, ἀλλ' αὐτῶν ἡ πρὸς τὸ θῆλυ
p. 457. μόνον ὁρμὴ κρατεῖ· καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισμοῦ δικαίως ἄν τις ἕλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεί τοι Προμηθεὺς, ἢ Θεῶν τις ἄλλος, εἰ νοῦν ἑκάστῳ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὄρειος αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδὲ

s) *νομίζομεν*] *νομίζωμεν Carol.* et *Fried. Reitzii* maluerunt. Et sic vere B. g. sed suspicor ibi errorem. t) *ἐνευσχολήσας*] „*ἐνασχ. Fl.* At vulgata est in J. *Par.* H. S. etc.“ u) *ὑπεσταλμένῳ*] „*ὑπεσταλμένῳ τε W.*“

quam parvum sub censuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congressus antiquiora tempora inscripta habent, alteri *generi* detrahe. Sed vetera quidem studia necessaria putamus; quae autem rursus vita, excogitandi otium nacta, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet. Equidem paullo ante vix a risu mihi temperabam, Charicle muta animalia et Scytharum laudante solitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione, quod Graecus esset, ipsum poeniteret. Neque enim ut qui contraria proposito diceret, submissa voce ipsa dicta sua quasi suffurabatur; sed sublata voce, dilatato gutture boans, *Non amant*, inquit, *se invicem leones mares, neque ursi, neque apri, sed ipsos solus in feminas impetus superat.* Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito elegerit aliquis, ea his, quae rationes non possunt subducere, propter suum stuporem habere non licet. Nam si Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adjunxisset; non solitudo sane et silvestris

ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μίσην [x]) ἑστίαν τῶν ἰδίων [y]) ἕκαστος οἰκῶν [z]), ὑπὸ τοῖς κοινοῖς [a]) ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῷα τῆς φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ηὐτυχηκότα, προσαφῄρηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἀῤῥένας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ φιλοσοφοῦσιν. οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ φιλίας καλὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης φρόνησις, ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσθαι τὸ κάλλιστον ἑλομένη, βεβαιοτάτους ἐρώντων ἐνόμισε τοὺς ἀῤῥένας. Μὴ τοίνυν, ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστου βίου συμφορήσας ἑταιρικὰ διηγήματα, γυμνῷ τῷ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἡμῶν καταπόμπευε, μηδὲ τὸν οὐράνιον Ἔρωτα τῷ κηπίῳ συναρίθμει· λογίζου δὲ, ὡς μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθάνων· ὅμως δ' οὖν λογίζου νῦν γε, ἐπειδήπερ οὐ πρότερον, ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ Ἔρως, οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν φοιτῶν, οὐδὲ ἑνὶ πνεύματι τὰς

p. 457.

p. 458.

37

x) μίσην] „Sic *Fl. H. Par.* S. μίστην J. an μεστὴν J. voluit?" Imo vero *μίσην* error est *Aldinae* a. typographicus, in *Juntinam* quoque imprudenter receptus. y) ἰδίων] „ἡδέων J. sola." Rursus scilicet error *Aldinae* a. z) οἰκῶν] οἰκῶν conjecit et redidit *Gesn.* Vid. Adnot. a) τοῖς κοινοῖς] „τῆς κοινῆς male J. Τοῖς κοινῆς *Par.* Τοῖς κοινοῖς P. *Ald. Fr.* S. etc."

victus ea pasceret, neque in cibo se invicem haberent: sed aeque, ac nos, templis aedificatis, et mediis suarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, si animalia, ab ipsa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio suppeditat, accipere a providentia contigit, inter alias res masculis etiam cupiditatibus privata sunt? Non amant leones? sed nec philosophantur: non amant ursi? quantum enim oriatur ex amicitia bonum, nesciunt. Sed inter homines prudentia scientiae conjuncta, frequentibus *collecta* experimentis, optimum quod est eligens, firmissimos amores decrevit masculos. Noli igitur, Charicles, meretriciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone pudori nostro et gravitati insultare, nec caelestem Amorem cum illo infante adnumerare: et cogita, sero tu quidem aetatis ista demum aliter discens, verum tamen cogita nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse Amorem, non eadem

p. 458. ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ μὲν, ὡς ἂν οἶμαι, παιδὶ νήπια φρονῶν, οὐδενὸς αὐτοῦ τὴν διάνοιαν ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται· μάλιστα δὲ αὐτῷ γυναικεῖοι πόθοι μέλουσιν. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἐφημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ Ἔρως Ὠγυγίων πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱερᾷ πρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια [b]) ταῖς ἑκάστου διανοίαις ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἵλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. δισσὰ γὰρ ὄντως κατὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως· ἑνὸς δὲ
p. 459. ὀνόματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γὰρ Αἰδὼς, ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων·

Hesiod. *Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' [c]) ὀνίνησιν.*
Ἔργ. *Οὐ μὴν οὐδ' [d]) ἐρίδων γένος ἐστὶν ἓν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν*
v. 320. *Εἰσὶ δύω [e]), τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε [f]) νοήσας,*
Ibid. v. 11. sq.

b) ἥπια] ἧπια adspirate Edd. vett. c) ἠδ'] ἦδ' Edd. priores. d) οὐδ'] „οὐδὲ Edd. priores." e) δύω] „restitutum ex *Hesiod.* *Δύο* Edd. Luciani et M." f) ἐπαινήσειε] „ex eodem; nam ἐπαινέσσας Edd. Luciani priores." Excepta tamen B. 3. quae ἐπαινέσσειε, ut nonnullae *Hesiodi* Edd.

utrumque via venientem, nec spiritu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, puerili-ter omnino, ut arbitror, animatus, cujus nulla gubernare mentem prudentia possit, multus in imprudentium animis colligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis, indiscreto impetu agens in id, quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu et sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscujusque mentibus inspirat. Hunc Deum propitium nacti, mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices* enim revera *spiritus* Amor *spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quoque utilitatis simul et noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse et laedere idoneus idem.
Nec contendendi genus unum est, sed duo terras
Sollicitant: unum, qui novit, laudibus ornet;

Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν. P. 439.

οὐδὲν οὖν παράδοξον, εἰ πάθος g) ἀρετῇ κοινὴν προσηγορίαν ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα παλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλαστον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὔνοιαν. Γάμους οὖν, 38
φησι h), τὸ μηδὲν οἴει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου φυγαδεύεις, ἵνα πῶς i) μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν, κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνόδου, φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυσοῦ τέκνα ὑπὲρ k) τῆς διαδοχῆς ἐωνούμεθα. ἀνάγκη γὰρ l), βαρὺν κατ' αὐχένα m) ζυγὸν ἡμῖν n) ἐπιθεῖσα, τοῖς κελευομένοις πειθαρχεῖν o) βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἱρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, εἰκέτω p) δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρειῶδες. ἄχρι τέκνων, P. 440.

g) εἰ πάθος] εἰ φαῦλον πάθος conj. *J. Seager.* ex interpretatione veteri: *affectus pejor;* quae explicatio potius est, quam lectionis genuinae versio. Nam πάθος vel per se est naturalis ille appetitus conjunctionis, quem vulgo etiam *amorem* dicunt, quemque h. l. auctor dicit communem appellationem nactum esse cum virtute amoris. Ἔρως itaque vel πάθος est, vel ἀρετή. Neque adeo quidquam mutandum. h) φησι] „Deest hoc verbum in W." i) ἵνα πῶς] „Nihil mutant J. *Fl. Fr. Par.* et M." Nec A. 1. 2. B. 1. 5. *Gesnerus* εἴτε conjiciens sic vertit. An forte ἵνα πως; k) ὑπὲρ] „Ita dedi ex marg. A. 1, J. V. 2. et L. *Παρὰ* cett. et M. male." l) γὰρ] „Sic M. et Edd. omnes praeter J. et V. 2. quae δὲ cum marg. A. 1." m) αὐχένα] „αὐχένων L." Sic et 2954. n) ἡμῖν] „ἡμὴ μὲν male. J. et V. 2." At *Ald.* 2. plane habet ἡμῖν. o) πειθαρχεῖν] „πιθαρχεῖν W." p) εἰκέτω] „Sic recte *Fl. Fr. Par.* H. S. *Οἰκέτω* male J." *Οἰκέτω* A. 2. cui errori novus additus in D.

Alteri inest labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti appellationem forte accepit, ut amor vocaretur et voluptas libidinosa, et sapiens benevolentia. Nuptias igitur, ait, nihili putas? et muliebre genus exsulare e vita jubes? deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum mulieribus, in templa et aedes sacras venientes argento et auro liberos successionis causa emeremus. Necessitas enim grave cervicibus nostris jugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum est, ratione eligamus: cedat autem necessitati utilitas. Liberorum ta-

p. 440. γυναῖκες ἀριθμὸς ἔστωσαν [q]· ἐν δὲ [r] τοῖς ἄλλοις, ἄπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν [s] ἀνέχεσθαι δύναιτο, ἐξ ἑωθινοῦ γυναικὸς ὡραϊζομένης [t] ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲν ἀληθῶς [u] χαρακτὴρ ἄμορφος, ἀλλότριοι δὲ κόσμοι
39 τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦσιν. Εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἄν ἴδοι τις ἀνισταμένας γυναῖκας, αἰσχίους [x] νομίσει θηρίων τῶν πρωΐας [y] ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληδονίστων [z]. ὅθεν ἀκριβῶς οἶκοι καθείργουσιν αὐτὰς [a], οὐδενὶ τῶν ἀῤῥένων βλεπομένας· γραῖς δὲ καὶ θεραπαινίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος, ἐν κύκλῳ παρεστᾶσι [b], ποικίλοις φαρμάκοις καταφαρμακεύουσαι [c] τὰ δυστυχῆ πρόσωπα· οὐ γὰρ ὕδατος ἀκράτῳ νάματι τὸν ὑφηλὸν ἀπονιψάμεναι κάρον [d], εὐθὺς ἅπτονται σπουδῆς ἐχομένου

q) ἔστωσαν] „ἔστωσαν Veneta utraque. Cetera spiritum tenuem servant.“ At *Ald.* utraque ἔστωσαν leni spiritu. r) ἐν δὲ] „ἐπὶ δὲ *Fl.* sola. Ἐν δὲ etiam P.“ s) εὖ φρονῶν] εὐφρονῶν B. ς. t) ὡραϊζομένης] „Sic Edd. et P. Ὡραϊσμένης Ex. *Fl.*“ Sic et 2954. u) ἀληθῶς] ἀληθὴς *Guyet.* qua correctione facile caremus. x) αἰσχίους] „αἰσχίω] Sic Ex. *Fl.* H. *Par.* B. 2. *Fr.* S. Αἰσχίους J. V. (A. 2.) et L. item marg. A. 1. W.“ Αἰσχίω item A. 1. sed A. 2. αἰσχίους, quod nos, ut linguae legi obsequeremur, restituimus. y) πρωΐας] „Sic L. et marg. A. 1. W. Πρὸ μιᾶς Edd. priores“ z) δυσκληδονίστων] „Hoc dedi ex J. V. 2. ex marg. A. 1. W. et W. Sed mediam (ω) corripui. Δυσκλυδ... Edd. cett. omnes.“ Ego etiam ι subscribendum putabam literae η, prius neglectum. a) αὐτὰς] αὐτῆς A. 1. sola. b) παρεστᾶσι] περιεστᾶσι in 2954. supra παρεστ. adscriptum, probante *Belino.* c) καταφαρμακεύουσαι] „καταφεῦσαι W.“ d) κάρον] κάρα conj. *Solan.* Omnino

nus numerus sunto mulieres. In reliquis vero, apage, ne mihi sit mulier. Quis enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde adscitis artificiis formam interpolantem? cujus vere turpis est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est, *lenociniis quibusdam* demulcent. Si enim a nocturno cubili mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censebit illis animalibus, quae matutina hora nominare male auspicatum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum nulli videndas. Aniculae autem et similis ancillarum grex circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus inficientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum abluentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed multae fuco-

αὐτὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολλαὶ τῶν διακοσμάτων συνθέ- p. 440.
σεις, τὸν ἀηδῆ [e]) τοῦ προσώπου χρῶτα φαιδρύνουσιν. ὡς δὲ
ἐπὶ δημοσιοῦς πομπῆς, ἄλλο τις ἄλλη τῶν ὑπηρετουσῶν
ἐγκεκέφισται, λεκανίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἐξόπτρά τε,
καὶ, ταθάκερ ἐν φαρμακοπωλίου, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα μυ- p. 441.
ρα πολλῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνά-
μεις, ἢ βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θυσανρίζεται [f]). Τὸ δὲ
πλεῖστον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ
φαρμάκοις ἐρυθαίνειν [g]) δυναμένους πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν
τοὺς πλοκάμους, ἵνα ταῖς τῶν ἐρίων τροιαῖς, ξανθῷ μετα-
βάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν καταπρίνουσαι φύσιν. ὁπόσαις
δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζεται, τὸν γεγαμηκότων πλοῦ-
τον εἰς κτένην ἀναλίσκουσιν [h]), ὕλην Ἀραβίων σχεδὸν ἐκ
τῶν τριχῶν ἀποπνέουσαι· σιδηρᾶ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλεῖ
φλογὶ χλιανθέντα [i]), βίᾳ τὴν εἱλικῶν οὐλότητα διαπλέκει·
καὶ περίεργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ἀφρύων ἐφειλκυσμέναι [k])
κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταίχμιον [l]) ἀφιᾶσι· σοβαρῶς δὲ

locus eidem suspectus. e) ἀηδῆ] „ἀειδῆ *Fl.*" f) *) θη-
σανρίζεται] προχειρίζεται W. referente *Jensio* in Ferc.
liter. p. 159. f) ἐρυθαίνειν] „ἐρυθραίνειν *Fr.* Vulgatam
firmat M. *Fl.* H. J. etc." Illud tamen etiam in B. 1. 3.
editum reperio. g) ἀναλίσκουσιν] „ἀναλύσκ. male *Fl.*"
h) χλιανθέντα] λιανθέντα B. 3. i) ἐφειλκυσμέναι]
„ἐφελκυσμ. W." k) μεταίχμιον] μεταιχμιὸν *Reitz.* et

rum compositiones insuavem faciei colorem laetiorem reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, et gutturnia, speculaque, et, sicut in pharmacopolae *taberna*, turba pyxidum, vasa multa infelicitate repletâ, in quibus aut dentium detersoriae facultates, aut nigrorem inducens superciliis ars reposita est. Majorem autem partem *temporis et operarum* consumit cura capillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad solem meridianum cincinnos, instar lanarum infectionis, flavo tingunt flore, propriam naturam [*nativum colorem*] damnantes. Quibus autem sufficere nigra coma solet, illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam spirantes. Et instrumenta ferrea, obtuso ignis ardore calefacta, vi quadam crispos cincinnos implicant, et minuta industria ad supercilia usque deductae comae, breve fronti interstitium relinquunt: superbe autem

p. 441. ἄχρι τῶν μεταφρένων οἱ ὄπισθεν ἐπισαλεύονται πλόκαμοι.
41 Καὶ μετὰ τοῦτο, ἀνθοβαφῆ πέδιλα τῆς σαρκὸς ἐνδοτέρω [l]) τοὺς πόδας ἐπισφίγγοντα, καὶ λεπτοϋφὴς ἐς πρόφασιν ἐσθῆς, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν μὴ γεγυμνῶσθαι [m]). πάντα δὲ τὰ ἐντὸς
p. 442. αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν ἐμόρφως προπεπτωκότων μαζῶν [n]), οὓς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας. τί δεῖ [o]) τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυθραίους κατὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον ἠρτημένας *) βρῖθος [p]), ἢ τοὺς περὶ καρποῖς [q]) καὶ [r]) βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὄφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι· καὶ στεφάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς διάστερος· πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὅρμοι καθεῖνται· καὶ
p. 443. ἄχρι τῶν ποδῶν ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσός, ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦται, περισφίγγων. ἄξιον δ' ἦν σιδήρῳ τὰ περίσφυρα [s]) σκέλη πεπεδῆσθαι. κἀπει-

recentt. Recte Edd. vett. praeterquam quod *μεταίγμιον* A. 2. l) ἐνδοτέρω] *ἐνδοτέρῳ* iota subsc. A. 1. et 2. m) γεγυμνῶσθαι] „*μὴ γεγυμν.* marg. A. 1.“ Recepi illud *μή*, quod e Codice tamen videtur esse exscriptum, quod vertit Interpres vetus, quodque conjecerunt *Gesnerus* et *Reitzius* scribi debere, quod denique etiam *Belinus* reddidit. n) μαζῶν] „Sic Edd. omnes. *Μαστῶν* vult *Solan.*“ o) τί δεῖ] „Incipit rursus O.“ *) ἠρτημένας] „Edd. pertinaci consensu. *Ἠρτημένους* vero M. et O.“ p) βρῖθος] Sic correxi vulgatum *βρίθος*. q) περὶ καρποῖς] „Sic M. O. B. 2. H. *Par. Fr.* S. *Περικαρπεῖς Fl.* J.“ r) καὶ] „abest a *Fl.*“ s) περίσφυρα] „Sic J. *Par.* H. B. 2. *Fl. Περισφυρὰ* M.

ad scapulas usque posterioris comae annuli fluctuant. Et post haec florei coloris sandalia intra ipsam carnem pedes adstringentia, et tenuissimo textu dicis caussa vestitus, ut *(ne)* nudae esse videantur. Omnia autem intra hanc vestem facilius agnoscuntur, quam facies, exceptis, quae deformiter alioquin procederent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt. Quid opus est ditiora harum mala enarrare? Erythraeos in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum suspensum habentes, an illos circa manus et brachia dracones, qui utinam veri pro auro dracones essent: et corona in orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumtuosaque cervice monilia demittuntur; et ad ultimos pedes miserum descendit aurum, quidquid circa talum nudatur constringens. Dignum autem erat ferro potius crura in

δὰν [t]) αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει p. 443.
διαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν [u]) ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν καὶ πίονα χροιὰν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ [x]). Τίς οὖν ὁ μετὰ 42.
τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι [y]), καὶ πᾶς θεατὴς [z]) ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Καλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαί- p. 444.
μονα, καὶ τὸν δυςέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι· τελεταὶ δὲ ἀπόῤῥητοι, καὶ γαμὶς ἀνδρῶν ὕποπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ περιπλέκειν [a]) διαφθαρὰν ψυχῆς; ἐπειδὰν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν, οἶκοι εὐθὺ [b]) τὰ μακρὰ λουτρὰ καὶ πολυτελὴς

erasо gravi accentu super περὶ. Περὶ τὰ σφυρᾶ O." t) κ ὰ π ε ι δ ὰ ν] „κἀπειδ' ἂν J. κα' πειδ' ἄν tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant O. B. 2. *Fr. Par.* etc." u) ἐ ρ υ θ α ί ν ο υ σ ι ν] ἐρυθρ. B. 1. 3. Cf. supra c. 40. in. x) ἐ π ι φ ο ι ν ί ξ ῃ] „ φοινίξῃ O. Vulgatam retinet M." y) ἔ ξ ο δ ο ι] „Sic M. B. 2. *Par.* H. etc. Ἔξοθι J. Ἔξοδος O." Ἔξοδοι A. 2. z) θ ε α τ ὴ ς] „θεῶν τις marg. A. 1. male." Varia hunc corruptum locum restituendi tentamina vid. in Adnot. a) π ε ρ ι π λ έ κ ε ι ν] „Nihil mutant J. B. 2. *Par.* H. etc. Περιβλέπειν O. In M. utrumque legitur, sed antiquior script. περικλέκειν." *Belinus* vertit, quasi scriptum esset ἀποκαλύπτειν, et *Schmied.* recepit περιβλέπειν· utrumque temere factum. b) ε ὐ θ ὺ] „εὐθὺς O. Vulgatae favet M. et Edd. vett." Post vocem οἶκοι in A. 1. 2. *Reitz.* et recentt. comma erat positum, quod ego, ut res et versio Latina postulabat, post ἀπαλλαγῶσιν reposui, praeeuntibus etiam B. 1. et 3.

talorum regione compediri. Cumque totum illarum corpus spuriae formositatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fuerit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut candidissimum illarum et pinguem colorem florens purpura rubore quodam adspergat. Quae igitur post tantum apparatum vita est? Statim exitur domo, et spectator unusquisque maritos *zelotypia* enecat. *Tum Numina salutatum eunt*, quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa norunt nomina, Coliadas forte, et Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut infeliciter amantis ad pastorem comissationem. *Accedunt* sacra arcana, et suspecta sine viris mysteria. Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque *(per Jovem,)* mensa, multaque inter viros dissimulatio. Cum enim ultra

p. 444. μὲν, νὴ Δία c), τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἐπανισμός. ἐπειδὰν γὰρ ὑπέρπλεω d) γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ' οὐδὲ τοῦ φάρυγγος αὐταῖς παραδέ-
p. 445. χεσθαι δυναμένου τι σιτίον, ἄκροις δακτύλοις ἐπιγράφουσαι τῶν παρακειμένων ἕκαστόν ἀπογεύονται, νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγούμεναι e), καὶ τοὺς ἑτερόχρωτας f) ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λου-
43 τροῦ χρεία ἐστι g). Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τῶν δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐθελήσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὄντως καταράσεται Προμηθεῖ h), τὴν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀποῤῥήξας φωνήν·

Εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπαταλευμένον
p. 446. Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γίνετ' i) αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν k)
Ἀγαθὸν· ὃ δὲ l) μισεῖν οἰμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,

c) νὴ Δία] „restitui ex G. et M. Καὶ ἠδεῖα Edd.“ d) ὑπέρπλεω] ὑπὲρ πλέω duabus vocibus B. 1. 3. ὑπέρπλεω *Reitz.* et recentt. Rectius A. 1. et 2. ὑπέρπλεῳ jota subscr. e) διηγούμεναι] „Sic esse in Edd. et in O. atque M. notat *Solanus.* Διηγάμεθα invenio notatum in marg. A. 1.“ Διηγοῦμαι *Bel.* quod significaverat jam *Gesnerus.* f) ἑτεροχρώτας] ἑνεχρώτας conj. Vir Doctus in Miscc. Obss. Vol. IV. p. 446. ἀγρυπνοῦντας *Bel,* Vid. Adnot. g) ἐστι] ἔχει conj. *Guyet.* et J. *Scager.* h) Προμηθεῖ] „τῷ Προμηθεῖ O. Vulgatam exhibent J. B. 2. etc. et M.“ i) γίνετ'] „γένετ' male S. Deficit rursus O. fere usque ad fin. huj. Dial.“ Ναὶ pro καὶ maluit *Bel,* k) οὐδὲ ἕν] „Bene J. *Fl. Par.* H. Οὐδὲν male aliae et *Grot.*“ l) ὃ δὲ] „ὅδε μισεῖν

modum oppletae sunt domesticis ligurritionibus, nec jam capere gula cibum potest, summis digitis per apposita quasi scribendi caussa ductis singula degustant, noctes inter haec enarrantes, et diversi coloris somnos, et cubile muliebri plenum mollitie; e quo quicunque surgit, balneo statim indiget. Atque ista vitae bene sibi constantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora sunt, si quis singulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea exsecrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Ergo immerentem dictitant Promethea
Pendere fixum Caucasi *de rupibus?*
Repertus ignis huic? (Fax sola fertur huic,) *Aliud nihil boni,*
Sed, quod Deos odisse cunctos autumo,

Γυναῖκας ἔπλασεν [m]), ὦ πολυτίμητοι θεοί, p. 446.
Ἔθνος μιαρόν· γαμεῖ τις ἀνθρώπων; γαμεῖ·
Λάθριοι [n]) νὺ λοιπὸν ἄρ' [o]) ἐπιθυμίαι πακαὶ [p]),
Γαμηλίῳ λέχει [q]) τε βοιχὸς ἐντρυφᾶν,
Καὶ φαρμακείαι [r]), καὶ νόσων χαλεπωνάτη [s])
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῆ πάντα τὸν βίον γυνή.
τίς ταῦτα νὺ ἀγαθὰ διώκει; τίνι βίος ὁ δυστυχὴς οὗτος 44
θυμήρης; Ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τὴν
ἄῤῥενα τῶν παίδων ἀγωγήν. ὄρθριος [t]) ἀναστὰς ἐκ τῆς p. 447.
ἀζύγου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον
ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, (καὶ χιτωνίσκον) [u]) καὶ χλανίδα

J. male et marg. A. 1. Ceteras varietates et emendationes vid. in nott. *Solani.* Ex quibus depravata et male divisa restituimus." Ὅ δὲ tamen non male J. et marg. A. 1. cum quibus etiam A. 2. consentit. m) γυναῖκας ἔπλασεν] γυναῖκ' ἔπλασσεν *Anonym. Solan. Reitz.* et recentt. Sed γυναῖκας restitui e vett. Edd. et ἔπλασεν e Codd. W. et 2954. n) λάθριοι] „λάθριος" Sic M. et Edd. plurimae. *Λάθριοι* J. *Fl.* marg. A. 1. μᾶλ' ἄθλιος *Grot.*" *Λάθριοι* etiam A. 2. Ceterum vid. Adnott. o) ἄρ'] „γὰρ] ἄρ' marg. A. 1." Ἄρ' A. 2. In cett vett. γάρ. p) καὶ καὶ] Sic *Guyet. Bel.* et *Schm.* in nota, pro καὶ, quod exhibent A. 1. B. 1. 3. et Cod. 2954. omittit autem A. 2. Lacunam in fine versus reliquerunt *Reitz. Bip.* et *Schm.* Edd. q) λέχει] „λέχει τε marg. A. 1. W." Sic et A. 2. recte. *Λέχει δὲ Anonym. Solan. Reitz.* et recentt. Abest omnino particula ab A. 1. B. 1. 3. r) φαρμακείαι] „φαρμακίαι J." Εἶτ' ἐπιβουλαὶ καὶ φαρμακείαι Edd. vett. et 2954. Unde *Guyet.* εἶτά τ' ἐπ. κ. φ. *Grot.* εἶτα δ' ἐκ. κ. φ. *Anonymus* vero omnino ejecit εἶτ' ἐπιβ. et recte eum secuti sunt *Reitz.* et. recent. s) νόσων χαλεπωτάτη] Sic *Anonym.* probante *Schmiedero* in nota. Vulgo νόσοι, χαλεπώτατος φθ. *Reitz.* et recentt. νόσων χαλεπωτάτων e *Par.* Ed. ut videtur. *Grot.* soloece νόσων χαλεπώτατος. t) ὄρθριος] „ὄρθιος male J. et *Fl.* Ceterae ὄρθριος cum Cod. P." u) καὶ χιτωνίσκον] „Vid. nott. *Solani.* Ego καὶ

formavit idem feminas, o Dei boni!
Genus scelestum. Ducit aliquis conjugem?
Ducit. Citò irrepunt cupidines malae,
Et nuptiali moechus illudit toro:
Venena dehinc, et morborum gravissimus
Invidia, cum qua mulier omne aevum exigit.

Quis haec bona persequitur? cui haec infelix vita cordi est? Aequum igitur opponere muliebribus istis malis virilem puerorum vivendi rationem. Mane surgens de caelibe lecto, reliquum adhuc in oculis somnum simplici aqua

p. 447, ταῖς ἐπωμίαις x) περόναις συῤῥάψας, ἀπὸ τῆς πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται κάτω y) κεκυφώς, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντώντων z) ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδαγωγοὶ, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἕπονται, τὰ σεμνὰ νῆς ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ πριστοῦ κτενὸς ἐντομὰς κόμην καταψήχειν a) δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα τῶν ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ' ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν ἔργων ἀρετὰς φαλάτ-
p. 448. τουσαι b) βίβλοι· πᾶν εἰς Μουσικοῦ δέος φοιτᾷν c), εὐμελὴς
45 λύρα d). Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις e) ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ, καὶ

alterum addo ex Gr." Hoc alterum καὶ non erat in Gr. Cod. Sed supplevit tantum *Graevius* e conjectura. Recte autem *Schmiederus* vocem χιτωνίσκον glossematis instar uncinis inclusit. Vulgo autem ἱερὰν χλαμύδα legebatur, pro quibus rectius in quinque Codd. est χλανίδα· in 2954. autem est τὴν ἱερὰν χλαμύδα, ut in Edd. vett. x) ἐπωμίαις] „ex A. W. P. L. ἑ — οις Edd." y) κάτω] „deest in *Fl.*" z) ἀπαντώντων] „restitutum ex W. L. marg. A. 1. Gr. ἁπάντων Edd. priores." a) καταψήχειν] „καταψίχειν W. καταψύχειν *Fl.*" b) φυλάττουσαι] „φυλάττουσι 2954. vitiose, ait *Bel.*" c) φοιτᾷν] „bene *Par. S.* φυτᾷν male J. *Fl.* H. *Ald.* sed emendat marg." In A. a. φυτᾶν, mendosissime. Sed mendum ortum ex eo, quod sequens vox εὐμελὴς scripta, commutatis inter se accentibus. d) λύρα] „λύθρα perperam J." e) φιλοσόφοις] φιλοσόφου conj. *Geen.*

postquam abluit, laena humeralibus connexa fibulis, paterna domo egreditur dejecto vultu, ac neminem eorum, qui ex adverso veniunt, contuitus. Pedissequi autem illum et paedagogi, decens caterva, sequitur, honesta illa virtutis instrumenta manibus tenentes, non secti serra pectinis incisuras mulcere comam aptas, neque specula, objectarum formarum nec-pictas imagines; sed vel multiplices tabellae a tergo sequuntur, aut antiquorum operum virtutes servantia volumina; et, si ad musicam *(in Musici ludunt)* eundum sit, canora lyra. Peractis diligenter omnibus philosophae mentis in doctrina certaminibus *(philosophicis mentis disciplinis)*, cum eruditi illius circuli bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis corpus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, et cum

βραχὺ τὴν νεότητα πωλοδαμνήσας [f]), ἐν εἰρήνῃ μελετᾷ τὰ p. 448.
πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφιείς, καὶ βέλη δι' εὐστόχου δεξιᾶς
ἀποπάλλων [g]). εἶδ', οἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἡλίου
μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίζεται [h]) τὸ σῶμα πυκνούμενον·
οἵ τε σῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποστυλέζοντες ἱδρῶτες, μεθ'
οὓς λουτρὰ σύντροφα, καὶ τράπεζα τῇ μετὰ μικρὸν ἑσπέρᾳ
φουσα [i]) πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παλαιᾶν
ἔργων αἰνιττόμεναι καὶ ἐπιμελούμεναι μνῆμαι, τίς ἀνδρείας
ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷος δικαιοσύ-
νην καὶ σωφροσύνην ἠσπάσατο; τοιαύτας ἀρεταῖς ὥπαλὴν ἔτι
τὴν ψυχὴν ἐπόρδων, ὅταν ἑσπέρατην πρᾶξιν [k]) ὁρίσῃ, τῇ [l]) γα-
στρὸς ἀνάγκῃ τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίους
ὕπνους καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν ἐπὶ χρό-
νον [m]). Τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐφήβου γένοιτο τοιούτου; 46

f) πωλοδαμνήσας] Sic constanter legitur in omnibus libris: quapropter quod *Lobeckius* ad *Phrynich.* p. 594. formam πωλοδαμεῖν huic loco tribuit, nihil esse videtur, nisi error, communis ille cum *Schneidero* in Lex. g) ἀποπάλλων] „ἀποπάλων minus recte *Fl.*" h) ἐγκονίζεται] „Sic Edd. Ἐγκονίεται M. P. G." Hanc lectionem praetulit *Schm.* i) ἐπινήφουσα] „ἐπινηφούση W. et Ex. *Fl.* Vulgatam servat. P." k) πρᾶξιν] πράξιν Edd. vett, quas primus correxit *Schm.* l) τῇ] Ita sola A. 2. Reliquae omnes τῆς, minus bene. m) ἐπὶ χρόνον] „ἐπιφθόνον W. L. Nihil mutant J. *Fl.* H. *Par.* S." Ἐπίφθονον tradit

paullum juventutem ipse suam equulei instar agitavit et subegit, bellicam rem in pace meditatur, emittens jacula, et tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, et ad meridianum solis calorem densandum corpus in pulvere volutatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, et sobrietatem instanti paullo post operi servans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui justitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subjungat. Talis adolescentis quis non amator fiat? cujus adeo coeci oculorum conje-

p. 448. τίνι [n]) δ' οὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὁμιλητῶν βολαὶ, παρὰ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσαι τὸν
p. 449. ἐν παλαίστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύρᾳ, ἱππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ ἀρετὰς διὰ θνητοῦ δεικνύντα σώματος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες οὐράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς οὗτος, ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος [o]) ἀκούειν, ξύμπνουν δὲ αὐτῷ συνεῖναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν. εὔξαιτο μὲν οὖν ἐρῶν τις δι' ἀπταίστου καὶ ἀκλινοῦς βίον τὸν στεργόμενον εὐπλοΐᾳ εἰς γῆρας ὁδεῦσαι, μηδεμιᾶς νύχης πειράσαντα βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, νόσος [p]) ἐπιφαύσειεν αὐτοῦ, πάρειμι συννοσήσω, καὶ διὰ πεμφθέντος θαλάττης ἀναγομένῳ συμπλεύσομαι· κἂν τυραννικὴ βία δεσμὰ περιάψῃ, τὸν ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθροὺς ἅπας ὁ μισῶν ἐκεῖνον ἐμοὺς ἔσται, καὶ φιλήσω τοὺς πρὸς αὐτὸν εὐνοϊκῶς ἔχοντας· εἰ δὲ λῃστὰς ἢ πολεμίους θεασαίμην ἐπ' αὐτὸν ὁρμῶντας, ὁπλισαίμην καὶ παρὰ

Jensius legi in W. unde ipse conjicit, quamquam nihil affirmans, legi fortasse posse *ἐπὶ φθόνον*, *ad invidiam usque*, quod mihi quidem parum placet. n) *τίνι*] „*τίσι* W. Sed vulgata praestat.“ o) *λαλοῦντος*] „Recte sic Edd. plurimae et M. *Καλοῦντος* J.“ p) *νόσος*] „deest in P. adest in Ex. *Fl.* J. *Par.* H. etc. *νόμος*, *νόμος* Angl. male.“

ctus, ita stupidae mentis cogitationes? quomodo non amet *aliquis* Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris, divinasque in mortali corpore virtutes persequentem? Verum mihi quidem, o caelestes Dii, vita haec sit perpetua, ex adverso amici sedere, et ex proximo suave loquentem audire, exeuntem deducere, et omnium rerum *cum illo* communionem habere! Atque amator quidem aliquis optaverit, per inoffensam et nihil vacillantem vitam, sine ullo dolore ad senectutem pervenire amasium suum, invidam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae humanae naturae lex est, morbus illum attigerit, aegrotabo cum laborante, et per tempestuosum mare navigantem comitabor: et, si tyrannica vis vincula ei injiciat, aequale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicunque illum oderit, meus erit, et amabo, qui benevolentia illum complectentur. Si vero latrones aut hostes videam in illum irruentes, ultra vires etiam arma sumam: et,

δύναμιν· κἂν ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ p. 449.
ἐντολὰς τοῖς μετ' ἐκεῖνον ὑπ' ἐμοῦ στεργομένοις ἐπιθήσομαι,
κοινὸν ἀμφοτέροις ἐπιχῶσαι τάφον, ὀστέοις δὲ ἀναμίξαν-
τας ὀστέα, μηδὲ τὴν κωφὴν [q]) κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρῖναι [r]).
Ταῦτα δ' οὐ πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς τοὺς ἀξίους 47
ἔρωτες, ἀλλ' ἡ Θεοῖς γείτων ἡρωϊκὴ φρόνησις ἐνομοθέτη-
σεν, ἐν οἷς ὁ φιλίας ἔρως ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε. Φωκὶς p. 450.
ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων Ὀρέστην Πυλάδῃ συνῆψε· θεὸν δὲ τῶν
πρὸς ἀλλήλους παθῶν μεσίτην *) λαβόντες, ὡς ἐφ' ἑνὸς σκά-
φους τοῦ βίου συνέπλευσαν· ἀμφότεροι Κλυταιμνήστραν ἀνῄ-
ρουν, ὡς Ἀγαμέμνονος παῖδες, ὑπ' ἀμφοῖν Αἴγισθος ἐφονεύ-
ετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας Ποινὰς [s]) Πυλάδης ἐνόσει
μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζετο, τὴν δὲ ἐρωτικὴν [t]) φιλίαν οὐδὲ
τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους
Σκυθῶν τέρμονας ἔπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων.
τῆς γοῦν Ταυρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθὺς ἡ μητροκτόνος
αὐτοὺς Ἐριννὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ

q) κωφὴν] κούφην mallet *Heitz.* r) διακρῖναι] In prioribus διακρίναι. *) μεσίτην] „Edd. et M." Scilicet cogitaverat *Solanus* de conj. μεσίτιν. s) Ποινὰς] Sic majori initiali edidi primus, monente *Jacobo*, qui conferri jubet Interprr. ad *Horat.* Od. III, 7, 31. et *J. H. Voss.* Krit. Beytr. z. Tibull. I, 10, 4. p. 250. sq. t) ἐρωτικὴν] ἡρωϊ-

si moriatur, vivere non sustinuero: ultimaque mandata iis, qui post illum cari mihi erunt, dedero, commune utrisque monumentum uti aggerent, ossibusque ossa permiscentes neque mutum pulverem discernant. Haec vero non primi sancient amores adversus dignos mei, sed vicinus Dis Heroum sensus hanc legem tulit, in quibus ille amicitiae amor ad mortem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde annis, Oresti Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui adfectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vecti sunt. Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis Oresten agitantibus magis laboravit Pylades. Judicio cum illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Graeciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum terminos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix Furia hospitio statim excepit,

p. 450. περιεστώτων, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς συνήθους μανίας πεσὼν ἔκειτο· Πυλάδης δὲ

Eurip. Iphig. Taur. v. 511. Ἄφρον τ' [u]) ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει [x]),
Πέπλου [y]) τε προὐκάλυπτεν εὐπήκτοις [z]) ὑφαῖς [a]),
οὐκ ἐραστοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρὸς ἐνδεικνύμενος ἦθος.
ἡνίκα γοῦν ἐκρίθη, θατέρου μένοντος ἐπὶ τῷ φονευθῆναι,
τὸν ἕτερον ἐς Μυκήνας ἀπιέναι, κομιοῦντα γράμματα [b]),
μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφότεροι θέλουσιν, ἑκάτερος ἐν θατέρῳ
p. 451. ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς ἐπιστολὰς
Ὀρέστης, ὡς Πυλάδου λαβεῖν ἀξιωτέρου [c]), μόνον οὐκ ἐραστὴς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Eurip. Iph. T. 598—605. Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.
Ὁ ναυστολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.
καὶ μετ' ὀλίγον φησί,
— τῷδε μὲν δέλτον δίδου [d]),

κὴν idem Jacob. conj. At vid. Adnot. u) τ'] „Non comparet conjunctio in Edd. nec in M." x) ἐτημέλει] „ἐπεμέλει male B. 2. (et 5.) et *Par.* Ceterae recte cum M. ἐτημ." y) πέπλου] „πέπλων *Eur.* Nil mutat *Fl.* nec M." z) εὐπήκτοις] „bene *Par.* V. 2. *Fr.* B. 2. S. εὐπήκτους J. *Fl.*" a) ὑφαῖς] „ὑφὰς *Fl.* Vulgatam tuetur P." b) γράμματα] Scripsit, opinor, τὰ γρ. c) ἀξιωτέρου] ἀξιοτ. B. 1. 5. d) δίδου] „Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὡς γενέσθαι in *Ald.* 1. *Wess.* in ipso textu." Suppletur sic versus *Euripidis*, si in priori parte versus illa collocentur.

circumstantibusque barbaris, alter a consueto furore prolapsus jacebat: Pylades vero

Spumam auferebat, corporis curam gerens,
Textu pepli firmo jacentem protegens,

non amatoris modo, sed patris etiam animum ostendens. Cum enim judicatum esset, manente altero ut occideretur, Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, munere quisque pro altero volunt, rati unusquisque, se vivere in vivente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam digniore, qui eas acciperet, Pylade, factus tantum non amator pro amasio.

Istum perire, mi nimis grave est onus:
Nam quidquid est mali, mea navi veho.

et paullo post ait:

Isti quidem da literas,

Πέμψω e) *γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι* f) *παλῶς ἔχειν.* p. 451.
Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων πτεινέτω.

Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπου- 48
δαῖος ἔρως ἐντραφείς, ἐπὶ τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην
ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι φιληθὲν g), *ἀμοιβαίους ἔρωτας*
ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθέσθαι, ποτέρου πότερος
ἐραστής ἐστιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τῆς τοῦ φιλήσαντος εὐ-
νοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίου πεσόντος εἰδώλου. τί δὴ
οὖν τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις h)
θείοις νόμοις ὁρισθέν, ἐκ διαδοχῆς ἐφ' ἡμᾶς i) *καταβεβη-*
κός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἁγνῆς διανοίας νεω-
κορούμεν. ὄλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν
ἀπόφασιν,

— ᾧ παῖδές τε νέοι k), *καὶ μώνυχες ἵπποι* l), *Solan.*
Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότατα m), *Calli-*
Κούροι τὸν φιλέουσιν. mach.

e) *πέμψω*] „*πέμψει Eur.* Nihil mutat *Pl.* nec M.“ f) *σοὶ*] „*οἱ* W.“ g) *φιληθὲν*] „*φηληθὲν* male J. *Fl.*“ h) *ἡμᾶς — ὀνειδίζεις*] „haec omnia omissa in *Fl.*“ i) *ἡμᾶς*] „Sic *Fr. Fl. Par.* etc. et M. *ὑμᾶς* J.“ k) *νέοι*] *φίλοι Plat.* Lys. Tom. IV. Ed. *Stallb.* p. 141. et *Hermiae* Philos. Comment. Ms. in *Plat.* Phaedr. l) *ἵπποι*] Post hunc versum *καὶ* inseri voluit *Ruhnken.* ad *Callimach.* Tom. I. p. 421. m) *ἐλαφρότατα*] *ἐλαφρότερον Stob.* Serm. CXIV.

Hic ibit Argos, hic tuum
negotium
Curabit; at nos, qui potest,
necet.

Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi jam capacem corroboratus est, ille, qui amatus adhuc fuit, mutuos amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur *velut* peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

— cui juvenescit equus,
puerique ministrant,
Nam fert aetatem molliter
ille senex,
Qui pueris carus.

p. 462 αἴ γε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλίαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελφικοῖς τρίποσιν ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν,

Ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος,

ὃς ἅμα n) τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε,
49 καὶ τὸ παιδεραστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελοῦν προσήκατο. Δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρᾶν ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι o), πατρὸς ὕπνους ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα·

Callimach. *Ἴδε γάρ, ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες,*
Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν,
Ὧδε νέων ἐράοιτε p), *πόλιν κεὔανδρον ἔχοιτε.*

ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς πρόσιτε,

Vocem κοῦροι, in omnibus Editt. antiquioribus in fine praecedentis versus positam, praeeunte *Schmiedero*, sequenti praefixi. Pentametrum enim, non Hexametrum, esse priorem versum, facile agnoscas. n) ὃς ἅμα] „ὃς οὐχ ἅμα W.“ Ὅς οὐχ ὅτι 2954. o) χλαμύδι] χλανίδι conj. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 434. Lips. et *Jacobs.* Animadvv. ad Anthol. p. 22. Tuetur receptam lectionem *Boissonad.* ad *Nicet.* II, 273. provocans ad locum *Platon.* Symp. 54. p. 195. *Fisch.* quem locum ante oculos habuerit auctor; pro τρίβωνα autem scripsisse χλαμύδα. Aptior etiam ad persuadendum est locus, qui mox legitur, c. 54. ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ (Socrati) χλανίδα κλιθείς. p) ἐράοιτε] „ἐρόωντε W. P. Angl. Nihil mutant Edd.“

Ac Socraticam quidem disciplinam, et splendidum illud virtutis tribunal, Delphici tripodes honorarunt: veritatis enim oraculum fudit Pythius,

Excellit omnes mente Socrates viros,

qui cum reliqua disciplina, qua vitam juvit, etiam puerorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat. Oportet autem amare juvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens posuerim,

Vos, o qui pueros oculo patrante voratis,
Erchius ut teneros jussit amare mares,
Sic pueros petitote; virisque implebitis urbem.

Haec cum sciatis, juvenes, modeste ad bonos pueros ac-

μηδὲ ὀλίγης τέρψεως εἵνεκα [q]), τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὔ- p. 452.
νοιαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τοῦ φιλεῖν πάθη προβάλ-
λεσθε· τὸν δ' οὐράνιον Ἔρωτα προσκυνοῦντες, εἰς γῆρας
ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω φι- p. 453.
λοῦσιν, ἥδιστος μὲν ὁ τοῦ ζῆν χρόνος, οὐδεμιᾶς ἀπρεποῦς
συνειδήσεως παροικούσης. ἀοίδιμοι δὲ μετὰ θάνατον εἰς
πάντας ἐκφοιτῶσι κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ φιλοσόφων παισὶ πι-
στεύειν, αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας.
εἰς δὲ ἀμείνονα βίον [r]) ἀποθανόντες, ἔχουσι τῆς ἀρετῆς
γέρας, τὸ ἄφθαρτον. Τοιαῦτα [s]) τοῦ Καλλικρατίδου σφόδρα 50
νεανικῶς σεμνολογησαμένου, Χαριτλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέ-
γειν πειρώμενον ἐπέσχον· ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν κατιέναι.
δεομένων δ', ὅ, τι φρονοίην [t]), ἀποφήνασθαι, δι' ὀλίγου
τοὺς ἑκατέρου [u]) λόγους ἀριθμησάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυίου [x]),
φημὶ, καὶ παρημελημένως, ὑμῖν, ὦ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων
ἔοικεν ἀπεσχεδιάσθαι [y])· διηνεκοῦς δὲ, καὶ, νὴ Δί' [z]), ἐρρω-

q) εἵνεκα] „εἵνεκεν W.“ r) εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] „Ita dedi ex W. P. L. G. ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. οἱ δὲ ἀμεινον ἀποθαν. Edd. priores.“ s) τοιαῦτα] ταῦτα *Belinus* commentus est, paene pueriliter. t) φρονοίην] „ex *Ven.* utraque et marg. A. 1. Φρονοῖεν cett. Edd. et M.“ u) ἑκατέρου] „ἑκατέρων W.“ x) ὑπογυίου] „ὑπογύου *Fl.* J. M.“ y) ἀπεσχεδιάσθαι] ἀπεσχεδιᾶσθαι B. 3. z) Δί'] „Δία *Fl.*“

cedite, neque parvae voluptatis caussa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui *libidinis* habete. Sed, caelesti illo invocato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum vivendi tempus, turpi nulla conscientia in *animo* habitante; nobilis autem post mortem ad omnes fama exit. Si vero fides habenda philosophorum filiis, aether post terram excipit hos, qui his rebus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mortui, praemium virtutis habent immortalitatem. Ista Callicratides juvenili quodam ardore et gravi oratione cum protulisset, Chariclen, dicere volentem denuo, repressi, quod tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut, quid sentirem, pronuntiare vellem, perpensa paullum utriusque oratione, *Non ex tempore*, inquam, *et negligenter, sodales, orationem quisque suam*

p. 453. μένης [a]) φροντίδος ἐναργῆ ταῦτ' ἐστὶν ἴχνη. σχεδὸν γὰρ οὐδέν ἐστιν, ὦ, τι τῶν λεκτέων εἰπεῖν ἑτέρῳ δύνασθαι παρήκατε. καὶ πολλὴ [b]) μὲν ἡ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' [c]) ἡ τῶν λόγων δεινότης, ὥστ' ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ
p. 454. ἦν ἐν δυνατῷ [d]), γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος [e]), ἵν' ἄμφω νενικηκότε, ἐξίσου [f]) βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδήπερ ἀνήσειν οὐκ ἐοίκατε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μεταξὺ πλῷ περὶ τῶν αὐτῶν οὐ κέκριμαι διοχλεῖσθαι, τὸ μάλιστα παρα-
51 στὰν εἶναί μοι δίκαιον ἀποφανοῦμαι. Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, καὶ μακάριον, ὁπόταν εὐτυχῶνται· παιδικοὺς δ' ἔρωτας, ὅσοι φιλίας ἁγνὰ δίκαια προμνῶνται [g]), μόνης φιλοσοφίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδεραστεῖν δὲ ἀφείσθω [h]) μόνοις φιλοσόφοις [i]). ἥκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρί-

a) ἐῤῥωμένης] „ἐσκεμμένης marg. A. 1." b) πολλὴ] „Sic *Fl. Par.* etc. recte. *Πολλὴν* J." c) δ'] δὲ B. 1. et 3. d) ἐν δυνατῷ] „omissa in W." e) ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος] „Desunt haec tria in *Fl.*" f) ἐξίσου] Sic A. 1. 2. *Reitz.* et recentt. Sed ἐξ ἴσου separatim B. 1. et 3. g) προμνῶνται] „Sic M. et Edd. recte. *προμυνῶνται* J." h) ἀφείσθω] „ἐφείσθω ex W. dedimus. *Ἀφείσθω* Edd. priores." Lectionem W. ἐφείσθω magis variam, quam meliorem, esse dicit *Jensius* Ferc. Lit. et rectissime quidem, opinor. i) φιλοσόφοις] „τοῖς σοφοῖς W. P."

videmini deproperasse; sed perpetuae profecto et robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia. Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicendum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuit, tum major etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, si fieri posset, ille cothurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis. Verum eninvero quandoquidem remissuri non videmini, et ipse inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id, quod maxime in praesens mihi justum esse videtur, pronuntiabo. Nuptiae quidem res vitae hominum utilissima, et beata, quoties felices sunt. Masculos autem amores, quoties casta amicitiae jura illos (illi) conciliant, solius opus philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contrahendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur philosophis: minime enim perfecta in mulieribus virtus exsistit. Tu vero,

πλεις, μηδὲν ᾠχθεσθῇς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἡ Κόρινθος εἶξεν. p. 454.
Κἀγὼ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπισπεύσας, 52
ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ ὑπερπατηφῆ τὸν Χαρικλέα, παραμικρὸν [k]) ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθηναῖος, ἱλαρῷ τῷ προσώπῳ [l]) φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προῄει σφόδρα σοβαρῶς. εἶπασεν ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας κατανενικηκέναι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἑστιάσαντος αὐτοῦ τἀπινίκια [m])· καὶ γὰρ ἦν ἄλλως τῷ βίῳ με- p. 455.
γαλοφρονέστερος. ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγορησάμην ἐπὶ τῇ δεινότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερθαυμάζων, ὅτι δυσχερεστέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν. Ἀλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ διατριβὴ, καὶ τὰ παρὰ τῇ Θεῷ λαληθέντα, σπουδὴν ἱλαρὰν ἅμα, καὶ παιδιὰν [n]) εὔμουσον ἐσχηκότα, τῇδέ πῃ διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὴν ἕωλον ἡμῶν ἐκκαλεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότ' ἦσθα, πῶς ἂν ἀπεφήνω; 53

ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ Κόροιβον [o]) οἴει με, πρὸς θεῶν,

k) παραμικρὸν] Sic *Ald.* utraque, *Reitz.* et recentt. Sed παρὰ μικρὸν B. 1. et 3. l) προσώπῳ] „restitui ex A. G. L. P. W. et marg. A. 1. Τρόπῳ enim erat in Edd. omnibus.“ m) τἀπινίκια] „τὰ πινάκια W. male. Τὰ Ἐπινίκια *Fl.* B. 2.“ Sic etiam *Ald.* utraque. n) παιδιὰν] „Sic J. *Fl.* H. etc. Παιδείαν W. male.“ o) Κόροιβον] „Κόρυβον M.“

Charicles, non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit. Atque ego prae pudore concisa oratione festinanter judicium cum expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset. Atheniensis vero hilari gestu laetus exsultans, jactabundo valde incessu progrediebatur: putares navali ad Salamina praelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe judicii mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam triumphali coena excepit. Erat enim alioquin etiam in victu magnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde consolabar, vi dicendi *illius commemorata*, perpetuo vehementer admirari me dicens, quam potenter difficiliores partes tuitus fuisset. Sed illa in Cnido commoratio, et habiti in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, et eruditum lusum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu, Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evocasti, si tum judex fuisses, quid pronuntiaturus eras?

Theomn. Adeone Meliti-

p. 455. ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον p); ὃς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ᾠόμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ q) τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸν νεὼν ἐκεῖνον. ὅμως δ' οὖν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἂν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως, κἂν περίεργος ᾖ, πανηγυρίζειν
p. 456. δοκεῖ) τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ παιδεραστοῦ r) κατωφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν οὐ πάνυ θυμήρεις ᾠόμην, ἐφήβῳ παιδὶ συνδιημερεύοντα, Ταντάλειους δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὄμμασι τοῦ κάλλους νονονυχὶ προσκλύζοντος, ἐξὸν ἀρύσασθαι, διψῆν s) ὑπομένειν. οὐ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, οὐδ' ἀπαντικρὺ καθημένου καὶ λαλοῦντος ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρως πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, κἂν θεάσῃ-

p) ψῆφον] Interrogative haec edita in A. 1. 2. *Reitz.* et recentt. Enuntiative in B. 1. et 3. q) διατρίβειν — βραχὺ] „ἐν Κνίδῳ διατρίβειν ὠ. ὁ. τὸ βραχὺ W. Quam Codicis lectionem praestare ait *Jensius.* Neque tamen propterea eam admittendam duximus. r) παιδεραστοῦ] „παιδεραστεῖν W. Cod. Fl. Ed. *Fl.* Vulgatam retinent Edd. cett. cum Cod. P. s) διψῆν] „διψεῖν Ex. *Fl.* Vulgatum tenet ceteras et P. *Διψῆν Par.* et *Fr.* cum jota subscripto, quod in H. et J. non adest. Nec adest in A. 1. et 2. in quibus et τιμᾷν, ἐᾶν, ἀγαπᾶν, et ceteri hujus generis Infinitivi sine jota illo constanter edidi sunt. Sed positum jota in B. 1. 3. *Bip.* et *Schm.* secus atque in *Reitz.*

den aut Coroebum, medius fidius, me arbitraris, ut juste a te judicatis contrariam feram sententiam? qui prae summa jucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Veruntamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis, etiamsi forte nimius, ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis caussa admirabar equidem: verum illud parum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre, quem ames, neque ex adverso sedentem et loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: et ubi con-

ται, ποθεῖ προδάκων ἐφάψασθαι. δι' ἄκρων γοῦν δακτύλων p. 456.
κἂν μόνον θίγῃ, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν διαθεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτην πεῖραν ἐπάγει φιλήματος, οὐκ εὐθὺ [t]) περίεργον, ἀλλ' ἠρέμα χείλη προσεγγίσας χείλεσιν, ἃ πρὶν ἢ ψαῦσαι τελείως [u]), ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἴχνος καταλιπών. εἶτα πρὸς τὸ παρεῖκον [x]) ἁρμοζόμενος, ἀεὶ λιπαρεστέροις μὲν ἀσπάσμασιν ἐντέτηκεν, ἔρρ' ὅτε καὶ διαστέλλων ἡσυχῇ [y]) τὸ στόμα, τῶν δὲ χειρῶν οὐδεμίαν παρίησιν ὀργήν· ἢ [z]) γὰρ φανεραὶ τῶν αἰσθητῶν [a]) συμπεριπλοκαὶ [b]) τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. ἢ λάθριος [c]) ὑγρῶς ἡ δεξιὰ κατὰ κόλπου δῦσα, μαστοὺς βραχὺ τὴν φύ- p. 457.

t) εὐθὺ] „εὐθὺς marg. A. 1. W.“ u) τελείως] Comma post hanc vocem posui, vulgo omissum, in *Bas.* vero 1. et 3. post ψαῦσαι perperam collocatum. x) παρεῖκον] „παρῆκον] M. et Edd. recte excepta J. quae παρεῖκον, quod et in marg. A. 1. W. adscriptum.“ Cum J. facit A. 2. Nec *Schmiederus* dubitavit παρεῖκον edere, conferens *Arrian.* Exp. VI, 9, 4. ὅποι παρείκοι, *ubi liceret.* Etiam *Gesneri* versio hanc meliorem lectionem sequitur. y) ἡσυχῇ] Ita B. 1. et 3. sed sine iota subscripto A. 1. 2. *Reitz.* et recentt. quamquam supra c. 52. ἡσυχῇ in omnibus Edd. constanter. Cf. ad c. 14. Varr. Lectt. z) ἢ] „αἱ] ἡ J. male. *Al* cett. et M. marg. A. 1. habet ἤ.“ Sic et A. 2. recte: respondet sequentibus. ἢ λαθρίως etc. Lectio *Junt.* ἡ nihil aliud est, quam ἢ *Aldinae.* a) τῶν αἰσθητῶν] „μετὰ τῶν αἰσθ. M. G. μητὰ P. Non adgnoscunt praepositionem Edd. Pro αἰσθητῶν L. ἐσθειῶν.“ b) συμπεριπλοκαὶ] „περιπλοκαὶ *Fl.*“ c) λάθριος] „λαθρίως] λαθρᾴως Ex. *Fl. Λάθριος* marg. A. 1.“ Hoc genuinum in Adverbium est mutatum vel ex interpretatione, vel ex imprudentia, quae sequens ὑγρῶς nimium respiceret in scribendo.

templatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fructus ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio tentat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia admovens labiis, quae prius etiam quam plane se contigerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde concedenti se accommodans, longioribus semper amplexibus, quasi illiquescit, interdum etiam placide os diducens, nullamque manum otiosam esse patitur; aut enim manifestae sensibilium partium complexiones voluptatem conglutinant, aut latenter lubrico lapsu dextra sinum subiens,

p. 457. σιν ὑπεροιδοῦντας πιέζει. καὶ σφριγώσης γαστρὸς ἀμφιλαφὲς [d]) τοῖς δακτύλοις ἐπιδράττεται ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο καὶ πρωτόχνουν ἄνθος ἤβης. καὶ

Eurip. Orest. v. 14. — τί τἄῤῥητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ [e]);

τοσαύτης τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμοτέρου τινὸς ἅπτεται πράγματος· εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος,

Incert. 54 κατὰ τὸν κωμικὸν, αὐτὸ ἐπάταξεν. Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γένοιτο. μετεωρολέσχαι δὲ, καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήρπασι, σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύμασι [f]) τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαινέτωσαν [g])· ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις περ [h]), καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεὶς, οὐκ ἀπλῆξ ἀνέστη. καὶ μὴ θαυμάσῃς, οὐδὲ γὰρ [i]) ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο, μέχρι τοῦ κατ' ἀντικρὺ [k]) καθέζεσθαι,

Hom. Il. IX, 191. Δέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

d) ἀμφιλαφὲς] „ἀμφιλαφέσι L. Nil mutant *Fl.* J. *Par.* S. H.“ e) τί — δεῖ] Verba haec Electrae ap. *Eurip.* Orest. v. 14. nusquam antea in Edd. *Luciani* nostris pro versu poëtico erant edita. f) κομψεύμασι] „Sic *Fr.* H. *Par.* etc. *Κομψεύσασι* male J. *Fl.*“ g) ποιμαινέτωσαν] „Ita dedi ex P. *Ποιμαινέσθωσαν* Edd. male.“ h) εἴ τις περ] „εἴπερ τις marg. A. 1.“ i) οὐδὲ γὰρ] „Incipit rursus O.“ k) κατ' ἀντικρὺ] „restitutum ex M. et O. *Κατὰ ἀπαντικρὺ* Edd.“

mammillas premit paullum ultra naturam tumentes, et duriusculi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit, post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunitatem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a feminibus exorsus, illa, ut ait Comicus, percutit: Mihi quidem hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugatores autem, et quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa tempora sustulere, honestorum verborum phaleris imperitos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates: sub eadem cum illo laena jacens Alcibiades, non sine plaga surrexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eatenus tantum amatus est, ut e regione sederet,

Aeacidae intentus, dum cesset fundere carmen;

ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων φιλίας μεσῖτις [l]) ἡδονή. στένων p. 457.
γοῦν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτῳ πάθει
πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία *Aeschyl.*
Καλλίων [m]). *Myrm.*
Fragm.
121.

τούς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἕλλησι πωραστὰς, οὐδὲν p. 458.
ἄλλ' ἢ δήλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα φήσει [n]) τις αἰσχρὰ
ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθῆ γε, νὴ τὴν Κνιδίαν
Ἀφροδίτην.

ΛΥΚ. Οὔτ' ἀνέξομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν
καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον
εἰκός ἐστι· τἄλλα δὲ, τῶν ἐμῶν ὤτων πόρρω ἀποικιεῖν.
ἀφέμενοι [o]) δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίω-

l) μεσῖτις] „Hoc praetuli ex W. et Ox. *Μεσίτης* Edd. priores.“ *Μεσίτις*, quod *Reitzius* et recentt. ediderant, scripsi ego rectiore accentu, quemadmodum et cap. 27. m) Καλλίων] „*Καλλίω* W. et Ex. *Fl.* At vulgatae adsentitur P.“ Vocem *καλλίων* in prioribus Edd. cum praecedente versu conjunctam, sed fere tamen majori litera initiali scriptam, in fronte novi versus collocavi. Ceterum vid. Adnot. n) φήσει] „φησὶ W.“ o) ἀφέμενοι] „ἀφέμενος W“

sed erat ipsorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in verum erupit,

Femorum tuorum sancta
conversatio
Melior — —

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur, nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte aliquis, turpia haec esse dictu, at vera quidem sunt, per Cnidiam Venerem.

Lyc. Non feram te, care Theomneste, aliud tertiae orationis quasi fundamentum jacientem, cujus initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omissa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora,

p. 458. μεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν, ὑφάπτεσθαι p) τῷ θεῷ τὴν πυράν. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θέα, τῶν ἐν Οἴτῃ παθῶν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

p) ὑφάπτεσθαι] „ψφάψασθαι O, Vulgatae ceterarum Edd. lectioni favet M.“

in forum prodeamus. Jam enim convenit rogum Deo accendere: nec injucundum spectaculum, eorum, quae in Oeta *Deo* usu venere, praesentes admonens.

SCHOLIA
ET
ADNOTATIONES.

SCHOLIA.

IN ABDICATUM.

Pag. 5. l. 4. *φιλοκρινούντων* a)] *διακρινόντων*, *δοκιμαζόντων περιέργως*. V.

Pag. 8. l. 5. *παράλογον*] *Παράλογον λέγουσιν ἀρσενικῶς οἵ τ' ἄλλοι, καὶ μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδοξον, καὶ ὃ οὐκ ἄν τις προσδοκήσειεν* b). *οἷον τοῦ πολέμου τὸ παράλογον. καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς παράλογος. παραλόγως δὲ τὸ ἀνελπίστως λέγει, καὶ παρὰ προσδοκίαν*. V.

Pag. 9. l. 15. *καθ' ὃν οὗτός με* c) *ἀποκηρύξαι βούλεται*] *Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες. ἐν πρώτοις δὲ ὁ* d) *λέγων τῷ νομίμῳ ἐπιχειρεῖ, ἐν ᾧ δείκνυσι μὴ δοκεῖ τοῖς νόμοις δὶς ἀποκηρύττεσθαι τὸν υἱόν*. V.

Pag. 10. l. 12. *καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται*] *Ὅρα πῶς δ' ἐνταῦθα λέγων τὸ ἴδιον τοῦ ἀπὸ γνώμης στοχασμοῦ ὑπεμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς τὴν στοχαστικὴν τῆς κατηγορίας πρότασιν οὐ στοχαστικὴν τὴν ἀπολογίαν ποιεῖται, ἀλλὰ νομίμῳ κέχρηται, καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν*. V.

Pag. 30. l. 15. *ἐξαγώνιον*] *ἤτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος*.

Pag. 31. l. 8. *ἁλισκόμενα*] *καταλαμβανόμενα, κρατούμενα, ἢ νικώμενα*. V.

---

a) *φιλοκρινούντων*] *Φιλοκρινόντων* editum erat, errore orto a simili sono sequentis verbi *διακρινόντων*· quare id mutavi. *Reitz.*

b) *προσδοκήσειεν*] Vulgatum *προσδοκήσοι* correxi e *Suida*, unde hoc Scholion ad verba est desumtum. *Lehm.*

c) *οὗτός με*] Ita e textu correxerunt *Bipp.* et *Schm.* quod in *Reitz.* Ed. vitiosissime scriptum erat, *οὗτος μή*. et jure quidem suo: nam pro varia Scholiastae lectione *μή* a nemine temere haberi poterit. *Lahm.*

d) *ὁ*] In prioribus erat *ὃ*, nullo sensu. Praeterea neglectae interpunctionis rationes magis etiam corruperant et obscuraverant hoc Scholion. Nunc, puto, clara erit auctoris sententia, eademque genuina. *Lehm.*

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 37. l. 1. δυνάστης] Γρ^{αι}. δεσπότης, ἢ βασιλεύς. G.
Ead. l. 5. ἐπέστειλεν. ταῦτα] G.
Pag. 38. l. 2. ἀντὶ] Γρ^{αι}. ἀντὶ πολλῶν ἀλλαξαίμην ἄν. G.
Ead. l. 4. πάρεδροι] Πάρεδρος τοῦ δεῖνος. παρεδρεύει δὲ τῷ δεῖνι. τὸ ὄνομα μετὰ γενικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ δοτικῆς. ὥσπερ καὶ τὸ σύνοικος γενικῇ, συνοικεῖ [a]) δὲ, δοτικῇ. V.
Ead. l. 9. παραγαγεῖν] ἀπατῆσαι [b]). V.
Ead. l. 13. δημοτικὸν] πρέποντα τοῖς πολλοῖς [c]). G.
Ead. l. 14. ἐπιεικῆ τε καὶ μέτριον] ταπεινὸν καὶ συγγνωμονικόν. λέγεται δὲ καὶ μέτριος ὁ μεμετρημένην ἔχων οὐσίαν [d]), ἢ ὁ τὸ ἦθος ἐπιεικής. G.
Ead. l. 15. αὐθέκαστον] ἀκριβῆ καὶ αὐστηρόν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀληθευτικοῦ [e]) τὸν τρόπον, καὶ μή τινα δικαιόνην ἔχοντος, μὴ δ' ἐπισκευασίαν [f]) ἤθους, ἀλλ' οἷον ἀντὶ [g]) ἑκάστου ὑπάρχοντος, οἷονεὶ μηδὲν ἐπισυρομένου ἀλλότριον. Τὸ ἀπροβούλευτον *) φησὶ, τοιαῦτα γὰρ τὰ ταχέα, ὡς ἐπίπαν καὶ σύντομα, ἃ βούλεται σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει γὰρ τόν τε ἁπλοῦν καὶ ἄδολον, καὶ ἀληθευτικὸν, καὶ τὸν ἕτοιμον πρὸς ὅπαν, καὶ τὸν

a) συνοικεῖ] in συνοικῶ mutarat *Solanus*, non addens unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum et praecedens παρεδρεῖν aeque in παρεδρεύω mutandum fuerat; at, si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc et complura alia scholia vix describi merebantur. *Reitz.*

b) ἀπατῆσαι] „Ἀπατεῖσαι editum erat; sed hoc merito correxit *Solanus*."

c) πρέποντα τοῖς πολλοῖς] Haec fatuus homo haud dubie e *Suida* sine omni judicio descripsit, ubi δημοτικά· τὰ τοῖς πολλοῖς ἐμπρέποντα. Ergo τὸ δημοτικὸν et τὸν δημοτικὸν confudit. *Lehm.*

d) οὐσίαν] Perperam haud dubie ipse Scholiastes omisit τὴν ante οὐσίαν, quem articulum *Suidas* habet in μέτριος. Sequentia autem idem *Suidas* habet sine articulo ὁ. *Lehm.*

e) ἀληθευτικοῦ] „Sic restituit idem (*Solanus*) ex G. et C. cum aute editum legeretur ἀθλητικοῦ."

f) ἐπισκευασίαν] „Et hoc restituit idem ex C. κ enim medium apud *Clericum* omissum."

g) ἀλλ' οἷον ἀντὶ] Pro his verbis ἀλλοῖον αὐτ' legitur in C. *Solan.*

*) ἀπροβούλευτον] Sic necessario corrigendam duxi vocem nihili ἀπροσβούλευτον vulgatam. *Lehm.*

ταχυνή, καὶ σύντομον, καὶ αὐτόματον. Μάγιστρος [h]) δὲ ἐν τῇ αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρρυθμον σημαίνειν φησὶ, καὶ τὸν Λουκιανὸν παράγει μάρτυρα ἐνταῦθα. V.

Pag. 39. l. 2. ἐξ ἅπαντος τρόπου] Σημειοῦ τὸ ἐξάπαντος Ἀττικὸν ὄν [i]), εἰ μὲν μετὰ τοῦ τρόπου γράψεις, δασύνειν ὀφείλειν· εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου, ὀξύνειν μόνον· γράφεται γὰρ κατ' [k]) ἀμφότερα. V.

Ead. l. 5. παύσαιμι] καταπαύσαιμι. διὸ ἡ λέξις ἀκριβὴς ἐτύγχανεν, ἐπήγαγε [l]) τὴν ἑτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. V.

Ead. l. 7. ταῦτα συνεπαινοῦντες] G.

Ead. l. 13. καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα] ἀναγκαίου ὄντος. G.

Ead. l. 15. αὐτὴν κἀξιοτιμίας ἂν] G.

Pag. 40. l. 1. ἐσπείσμην [m])] ἐφιλιούμην. G.

Ead. l. 6. ἀναστάσεσιν] ἤγουν ἀνεγέρσεσιν. V.

Ead. l. 7. προσόδους] εἰσφορὰς, εἰσόδους, ἢ παρουσίας, ὡς Θουκυδίδης καὶ ἕτεροι [n]). G.

Ead. l. 8. ἐφεστώτων] παρισταμένων [o]). G.

Ibid. νεολαίαι [p])] ἡ τοῦ νέου λαοῦ συναγωγὴ, καὶ ὅλως τὸ ἄθροισμα [q]) τῶν νέων. V.

Ead. l. 9. προυνόουν] Ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς καὶ μετὰ γενικῆς. G.

Ead. l. 10. δημοθοινίαις] ταῖς τοῦ δήμου εὐωχίαις ἢ θυσίαις. V.

Ead. l. 11. διήγον] Ταυτοπαθὲς καὶ ἀλλοπαθές. G.

Ibid. ἢ ἐφήβων] Ἔφηβοι λέγονται οἱ μέχρι τῶν ιε ἐνιαυτῶν τυγχάνοντες. V.

---

h) *Μάγιστρος*] Pars haec poeterior Scholii non exstat in C. *Solan.*

i) *Ἀττικὸν ὄν*] „*Τρόπου ὄν* legebatur in editis. Correxit ex collatione *Solanus.*"

k) *κατ'*] „*Μετ'* editum fuerat. Mutavit idem ex eodem fonte."

l) *ἐπήγαγε*] Ita dedi ex C. et distinctionem addidi; nam *ἐπήγαγε* misere erat in editis; sed nondum sanata sic omnia credo. *Reiz.* Quodsi ipse auctor sanus fuit, haec verba ejus certe non possunt sana haberi. *Lehm.*

m) *ἐσπείσμην*] „*Ἡσπάσμην* edebatur ante. Sed prius ex C. est. *ἐφιλιούμην* G. pro *ἐφιλούμην* quod in V. erat."

n) *ἕτεροι*] Priores Edd. novum scriptorem Graecum exhibebant, scribentes *καὶ Ἐτεοκλῆς.* Sed ortum hoc nomen e *Suidae*, *καὶ ἕτεροι.* Illius enim verba descripserat Scholiastes. *Lehm.*

o) *παριστάμενων*] An *προϊσταμένων*; *Lehm.*

p) *νεολαίαι*] „*Νεολαίη* habebant edita. *Neolexia* mendose C."

q) *ἄθροισμα*] *Ἄρθροισμα* priores vitiose *Lehm.*

Ead. l. 12. ἀπαγωγαὶ] μηνύσεις ἐγγεγραμμέναι r) διδόμεναι τῷ ἄρχοντι παρὰ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. G.

Ead. l. 13. ἀποτρόπαια] φευκτὰ καὶ μισεῖσθαι ἄξια. G.

Ibid. ἀκοῦσαι] ἀκουσθῆναι. G.

Ead. l. 15. ἐσκοπούμην] Ἐνεργητικὸν καὶ παθητικόν. G.

Pag. 41. l. 1. ἐννοῶν] ἤτοι ἐγώ. G.

Ead. l. 3. τὸ δ' ὅπως] Σήμαινε ὅτι ἃ παρὰ κοινοῖς γράφεται, ὅπως μηκέτι τόδε γένηται, ἐποίησα τόδε, τιθέασιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τόδε ὄπισθεν πρὸς τὸ κάτωθεν ἐπιφερόμενον τὸ τοῦτο, καὶ φασὶν, τὸ δ' ὅπως γένηται τόδε, τοῦτο ἐγένετο. G.

Ead. l. 4. ὁ ἀρχαῖος] ὁ εὐήθης, ὡς φησι Πλάτων. G.

Ibid. εἶχον] διεκείμην. G.

Ead. l. 5. ἐπ' ἐμὲ] κατ' ἐμοῦ. G.

Ead. l. 6. ἀποστάσεως] Γρ. ἀποστασίας. G.

Ibid. ἐπεσκοποῦντο] Παθητικὸν καὶ ἐνεργητικόν. G.

Ibid. συνωμοσίας] ἡ ἐπὶ τοῖς ὅρκοις φιλία. G.

Ead. l. 7. συνεκρότουν] συνῆγον, συννήξανον, συνίστων. G.

Ibid. ἐπορίζοντο s)] συνῆγον. V.

Ead. l. 8. ἐπεκαλοῦντο] εἰς βοήθειαν, ἐλλειπτικῶς. G.

Ead. l. 11. αὐτοχειρία] ἤτοι τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει, αὐθαιρέτως μετὰ θυμοῦ ὁρμώμενοι καὶ φονεύοντες. λέγονται δὲ αὐτόχειρες καὶ οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες. V.

Ead. l. 13. φωράσαντες] ἤτοι φωρασθῆναι ποιήσαντες. V. (Διερευνήσαντες, καταλαβόντες, γνωρίσαντες, ἐκζητήσαντες. G.)

Ead. l. 16. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους] εἰς τὸ αὐτὸ δέος. G.

Pag. 42. l. 6. αὐτίκα μελλήσοντα] μέλλοντα. G.

Ead. l. 9. ἠλιθίου] σκληροῦ, ἄφρονος, ἢ ἀναισθήτου. G.

Ibid. γενναῖα] εὖ γεγονότα. ἢ εὐγενέστατα καὶ δυνατά. G.

Ead. l. 12. ἐκ τῶν ἐνόντων] κατὰ τὸ δυνατόν. G.

Ibid. ἐπιὸν] μετὰ ταῦτα. G.

Ead. l. 14. μεταστειλάμενος t)] μεταπεμψάμενος. V. (Μηνύσας καὶ ἀγαγών. G.)

Ead. l. 16. ἔξαρνοι ἦσαν] ἐν τῷ ἀρνεῖσθαι ἐπιμένοντες καὶ ἀρνούμενοι καθόλου. G.

---

r) ἐγγεγραμμέναι] In *Suida*, cujus haec verba sunt, legitur: ἀπαγωγή· μήνυσις ἔγγραφος διδομένη etc. *Lehm.*

s) ἐπορίζοντο] „Ἐπονίζοντο antea legebatur: merito emendavit *Solanus.*"

t) μεταστειλάμενος] „Μεταστολάμενος erat in Editis; sed correxit *Solanus.*"

Pag. 43. l. 8. *ῥηγνύμενον*] *Γραι. ῥιπτουμενον. ἡ πέτρα Τύμπεια ἐκαλεῖτο, ἀφ' ἧς μονους ὤθουν τοὺς ἱεροσύλους. ἐνταῦθα διασύρει τοὺς Δελφοὺς ὡς ἀδίκως ὥσαντας ἐκ τῆς πέτρας τὸν Αἴσωπον, συκοφαντήσαντας* u) *αὐτὸν κρατῆρα χρυσοῦν πεκλοφέναι ἀνατεθειμένον Ἀπόλλωνι.* G.

Ead. l. 10. *κατέσπασε*] *κατεχάλασε* x).

Ead. l. 13. *πόῤῥω πάνυ τῆς πόλεως*] G.

Pag. 44. l. 9. *πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφούς*] *Περίανδρον φησὶ τοῦ Κυψέλου, ὃς τῶν ζ μὲν ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ τύραννος. τούτου καὶ ἀπόφθεγμα ἐν Δελφοῖς ἀνέκειτο* y) *τοῦτο, θυμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθέγματα, ἃ καὶ αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λινδίου, τὸ* z) *μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλεγεναί. Χίλωνος Λακεδαιμονίου, γνῶθι σεαυτόν. Πιττακοῦ* a) *Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τέλος. Βίαντος Πριηνέως* b), *οἱ πλέονες* c) *κακίους. Θάλητος Μιλησίου, ἐγγύη* d) *παρὰ δ' ἄτα.* V. e).

Ead. l. 16. *πρὸς ἀνάγκην*] *ἀναγκαστικῶς.* G.

Pag. 45. l. 2. *Τδρας μύθῳ*] *Ἐν Λέρνῃ, τῇ Ἀργείᾳ κρήνῃ, ἀνεφύη ὕδρα.* Nota fabula. Quum videret Hercules septem

---

u) *συκοφαντήσαντας*] Correxi vulgatum in prioribus Edd. errorem *συκοφαντήσαντες*. *Lehm.*

x) *κατεχάλασε*] *Reitz.* *κατεγάλασε*, quod nullum est verbum. *Bip.* *κατεγέλασε*, ridicule. *Schmiederus* recepit *Dorvillii* conjecturam ad *Charit.* p. 312. *κατεχάλασε*, quae vox in *Josuae* libro occurrit II, 15. significatione *demittendi*. Ego, aliam quippe medicinam ignorans, in hac acquiescendum mihi putabam. *Lehm.*

y) *ἀνέκειτο*] „Ed. *Cler.* male *ἀνέκειται.*"

z) *τὸ*] „*Πᾶν* Exc. G. Omittunt C."

a) *Πιττακοῦ*] „*Πιτταικοῦ* male Edit. *Clerici.*"

b) *Πριηνέως*] „*Πρανέως* Exc. G. Prienei C."

c) *πλέονες*] „*Πλείονες* G. *Πλείονες κακοὶ* C."

d) *ἐγγύη*] „*Ἐγγύα* C."

e) V.] Apophthegmata haec in versus redacta legas in Anthолog. L. I. c. 86. 6. p. m. 247.

Ἑπτὰ σοφῶν ἑρέω κατ' ἔπος, οὔνομα, φωνήν.
Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον·
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, γνῶθι σεαυτόν·
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε, γυλον κρατέειν, Περίανδρος·
Πιττακὸς, οὐδὲν ἄγαν, ὃς ἦεν γένος ἐκ Μιτυλήνης·
Τέρμα δ' ὁρᾶν βιότοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις·
Τοὺς πλείονας κακίους δὲ, Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς·
Ἐγγύην φεύγειν δὲ, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ηὔδα.

Haec addere visum fuit, ut adpareat, scholia satis cum his concordare. *Reitz.*

capita rursus pullulare, jussit Iolao ὑποτύφειν τὰς καιομένας. Hydrae autem Adrastus ἐν τῇ κατὰ Θηβῶν ἐκστρατείᾳ, τὸ ἐκτύπωμα ἐν τῷ σάκει περιειλ..... ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν γραφῇ Ὕδρας. G. (Postremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addidimus.)

Pag. 49. l. 3. πευθῆνας] πείσται [f]), περιεργοί. G.

Ead. l. 10. ὀθνείους] ἀλλογενεῖς, ξένους, ἀλλοτρίους. G.

Ead. l. 14. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος] περὶ τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλάριδος περιεγένετο ὁ χαλκουργός. G.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 52. l. 1. πρόξενος ὤν [g])] Πρόξενος ὁ ὅλης πόλεως ξένος· ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ' αὑτὸν ξένος ὤν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιόξενος καὶ ἀστόξενος [h]) τάντη διαφέρει. πρόξενος μὲν, ὁ φανερῶς πόλεώς τινός τισι πολίταις κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίως ἐνὶ [i]) ξένος. ἀστόξενος δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ξένοις, ὁποῖοί ποτ' ἂν ὦσι τὸ ἦθος [k]). οἱ μέντοι νεώτεροι [l]) τῶν ῥητόρων προξένους καλοῦσι τοὺς παραιτίους τινὸς πράξεως τισὶ γενομένους [m]). καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ [n]) καὶ τοὺς προξένους συσπουδάζειν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ παραιτία τῶν καταθυμιῶν [o]) καὶ ἐκπο-

f) πείσται] Vox mihi ignota, et vero suspecta. In *Hesychio* legas: πευθῆνες· πιστοὶ, περιεργοί. Verum nec πιστοὶ genuinum esse videtur, quia non aptissime explicat notionem *exploratoris*, huic vocabulo propriam. Vid. Alex. c. 37. Consule etiam Commentatores *Hesychii*. *Lehm.*

g) πρόξενος ὤν] Scholium hoc in Impress. corruptissimum, Mss. Codd. ope nitori suo, si ultima excipias, reddidimus. *Solan.*

h) ἀστόξενος] „Ἀστόξενος C. hic et in sequentibus."

i) ἐνὶ] Ἰδίως ἐνὶ ξένος C. recte, et sic dedi pro ἰδίων ξένος, quod in Vulgato erat. Ἰδίων..... ξένος G. *Solan.*

k) ἦθος] An ἔθνος; *Reitz.*

l) οἱ μέντοι νεώτεροι] „Sic ex C. restitutum. Οἱ ἕτεροι V. Lacuna est in G."

m) τισὶ γενομένους] „Οἱ γίνονται in Ed. *Cler.* erat. Sed hoc et alia permulta, quibus enumerandis non morabor lectorem, restituit *Solanus* ex Coll. Codicum."

n) ἀπὸ τοῦ] Haec verba in C. non exstant. Sed retinenda sunt. *Solan.*

o) τῶν καταθυμιῶν etc.] „Lacunas Ed. *Amstel.* ex Coll. supplevit idem: integer enim versus deerat."

ρίζειν ἐπὶ τὸ ῥᾷστον προάγοντας· ἢ καὶ ἐπὶ τῶν χειρόνων παρείληπται τοῦτο καταχρησαμένων p) οὕτω λοιπὸν τῶν μὴ κεκριμένως τῇ κρίσει προσεχόντων. ἕτεροι δὲ προξένους μέν φασι, τοὺς κατὰ δόγμα πολιτικὸν q) προστάτας ὅλων πόλεων γινομένους. ἰδιοξένους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πατέρων διὰ παραδοχῆς r) τηροῦντας ὁμόνοιαν, κἂν πολὺ ταῖς πατρίσιν s) ἀπέχωσιν, οἳ φαίνονται, καὶ σφραγίδας ἀλλήλοις δεικνύντες, καὶ σύμβολά τινα ποιούμενοι, ἵνα, οὓς ἂν πέμπωσιν ἀγνῶτας, οἷον υἱοὺς ἢ οἰκείους, προσδέχωνται t) ἕτεροι διὰ τὰ σύμβολα u). φασὶ δὲ καὶ δορυξένους οὗτοι τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιησαμένους, ὡς Διομήδης Γλαῦκον. ξένους δὲ ἁπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημοῦντας, ἐάν τε ἀγνῶτες ὦσιν, ἐάν τε ἐγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδίως ξένους x) τινὸς, οὓς ἐν οἰκίᾳ τις ὑποδέξαιτο, καὶ συμπράξειέ τι τῶν χρησίμων, ἢ μηνύσειε τῶν ἀπορουμένων. Πρόξενος δὲ, ὁ ὅλης πόλεως ξένος· ἰδιόξενος δὲ, ὁ ἰδίᾳ καθ' αὑτὸν ξένος ὤν. V.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 60. l. 1. ὦ φίλτατε Κέλσε] Οὗτος ἐστὶ Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν φλυαρίαν ἐν ὀκτὼ γράψας βιβλίοις· ᾧ πρὸς ἰσάριθμον a) ἀντεξαγόμενος πρόθεσιν, ὁ σπουδαιότατος ἀν-

---

p) καταχρησαμένων] „Et hic lacuna erat in Ed. *Cler.* pro qua κεχρημένων τῇ κρίσει est in *Coll.*“

q) πολιτικὸν] „Πολιτικοὺς C.“

r) παραδόσεως τηρεῦντας] „Sic C. Παραδόχης τυχόντας misere in Editis. π. τυροῦντας V.“ Διὰ παραδόχης τηροῦντας restitui e Cod. St. German. teste *Bastio* Ep. Crit. p. 224. *Lehm.*

s) κἂν πολὺ ταῖς πατρίσιν] „Et hoc ex C. est. Πολλοὶ ταῖς πατρᾶσιν G. Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V. Unde πολιτικαῖς πράξεσιν fecerant editores priores.“

t) προσδέχωνται] „Προσδέχηται ante legebatur. Mutavit *Solanus* ex C. item ἕτερας ex eodem, quum ἄτερας in editis esset.“

u) τὰ σύμβολα] διὰ σύμβολας *Reiz.* et *Bip.* Mutavit *Schm.* probante *Bastio* l. l. *Lehm.*

x) τοὺς δὲ ἰδίως ξένους] *Solanus* notavit: „Lacuna hic est in Exc. G. et V.“ Hanc explet et corrigit vulgata Cod. St. German. ita, ut edidimus. In prioribus autem haec sic vulgabantur: τοὺς δὲ ἰδιοξένους οὓς ἐν οἰκίᾳ τις ὑποδέξαιτο, καὶ συμπράξαιέ τι τῶν χρησίμων ἢ μηνύσειε τῶν ἀπορ.... *Lehm.*

a) πρὸς ἰσάριθμον] „Sic ex C. restituit *Solanus*; πρὸς ἀριθμὸν enim ante legebatur.“

τεῖπεν Ὠριγένης, μεστοὺς ἁπάσης σοφίας καὶ εὐσεβείας ἐξυφηνάμενος [b]) λόγους, καὶ λῆρον ἀποφήνας τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ σπούδασμα. V.

Pag. 61. l. 15. καὶ Ἀῤῥιανὸς γὰρ] Ὅτι Ἀῤῥιανὸς κατὰ τὸν Σεβαστὸν ἦν. ἐπεὶ καὶ ὁ Ἐπίκτητος ὁ Στωϊκὸς, οὗ τὰ ἠθικὰ φέρονται, κατὰ τοῦτον [c]) ἦν.

Pag. 62. l. 6. οὐ Μινύαν μόνην] Πότερον τὸν Ὀρχομένιον Μινύαν, οὗ καὶ Ὅμηρος μνημονεύει Ὀρχόμενον φάσκων Μινύειον [d]), ἢ τὸν Βοιώτιον; V.

Pag. 63. l. 12. ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας] Οὗτοι ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον, Οἰχαλιεῖς ὄντες γένος, Σίλλος [e]) καὶ Τριβαλλὸς ὀνομαζόμενοι. ἐπίορκοι καὶ ἀργοί· ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιαζόμενον, Κεκρώπων ἀγορά. ἀπελιθώθησαν δ' οὗτοι. Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους μεταβαλεῖν φησιν διὰ κακοήθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ πανοῦργος, πρὸς δὲ καὶ προδότης, εἰςάγεται. Ὡσαύτως [f]) καὶ φρυνώνδας ἐπὶ πονηρίᾳ [g]) βοᾶται. ὁ Ἀριστόδημος δὲ μιαρὸς καὶ καταπύγων ἐς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται. τούτοις ὅμοιος καὶ ὁ Σώστρατος. V.

Pag. 68. l. 8. καὶ Δελφοὺς [h]) οὕτω] Προσυπακουστέον κἀνταῦθα τὸ κατενόησαν. οἷον καὶ Δελφοὺς οὕτω κατενόησαν πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι. V.

Pag. 69. l. 4. τὸν χαλκηδόνα δοκίμαζεν] G.

Pag. 70. l. 1. κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου] Ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων μάντεων τοῦτο λέγεσθαι εἴωθεν. V.

Pag. 72. l. 5. ἐκ πρώτης δ. μ.] Τὸ Α, μονάς ἐστι. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ξ, ἑξήκοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν, αἷμα, νοεῖ ὅτι τὸ ἄνδρος [i]), εἴ τις ἀριθμοὺς ἐξ ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ

---

b) ἐξυφηνάμενος] „Et hoc emendavit idem pro vulgato ἐξυφανάμενος."

c) κατὰ τοῦτον] Fallitur Graeculus. Notum enim est Epictetum Neronis tempore vixisse. Vide *Suidam. Cler.* „Ad Antoninos usque vitam produxisse Epictetus traditur. Vid. not. ad Advers. Indoct. c. 13."

d) Μινύειον] Μινύιον antea male. Vid. *Homer.* Il. B. *Catal.* 18. vel 511. *Solan.* Cf. ejusdem *Solani* Adnot. ad h. l. *Lehm.*

e) Σίλλος] Sic C, Σύλλος V. Σώλλος Edita. *Solan.*

f) Ὡσαύτως] Vulgatum prius ὡσαύτως correxi. *Lehm.*

g) πονηρίᾳ] Ita mutavit *Solanus*, quum πονηριῶν editum esset. Sed confer et *Suidam* h. v. *Reitz.*

h) Δελφοὺς] Et hic et statim iterum male ἀδελφοὺς erat in Impress. Quum Cod. V. tamen recte Δελφούς. *Solan.* Sed et pro ἀοιδίμους in edito male ἀοιδήμους. *Reitz.*

i) ἄνδρος] Ita scriptum erat, quod per compendium significat

γραμμάτων ἐπαριθμηκὼς εἰς ἓν συνθῇ, τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε ἀποτελεῖ τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι τετράγωνος ἔνεστιν ἀριθμὸς μετ' εἰκοσιπέντε. ὃς ἐστι κυκλικὸς ἀριθμός, ἀρχόμενος γὰρ ἀπὸ πέντε εἰς πέντε τελευτᾷ. G. (Legendum τετρακόσια, et ἑκατὸν pro μετὰ, ut quid voluerit intelligatur. Ego aliam rationem sequor, quam in nota videbis. *Solan.*)

Pag. 73. l. 15. τῇ Μητρὶ ἀγείροντες] ἀντὶ τοῦ ἀγυρτεύοντες. G.

Pag. 76. l. 3. μὴ οὐχὶ πρόβατα] Τὸ μονονουχὶ διεῖλεν εἰπὼν, μόνῃ τῇ μορφῇ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων, τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. V.

Ead. l. 14. οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς δεχόμενον] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀθηναίων, οἷον ἔφαγον τοῦ ἄρτου, κατέαγα [k]) τοῦ κρανίου.

Pag. 77. l. 5. ἀντίθυρον] τὸ ὄπισθεν τῆς θύρας μέρος. G.

Ead. l. 7. πονήρως εἶχεν] Ἀττικοὶ καὶ ἐπὶ σωματικῆς διαθέσεως ὀξύνουσι τὸ πονηρός [l]). V.

Pag. 81. l. 8. σκευαστὸν δὲ τοῦτο] Σύνθεσις τοῦ λεγομένου θεραπιδίου [m]). V.

Pag. 82. l. 7. ἐν οἷς κατὰ μάγων] Οὗτος ἴσως ὁ Κέλσος, καθ' οὗ τὰ Ὠριγένους συγγράμματα. Cod. 2954.

Pag. 86. l. 4. ἄτεγκτος] ὁ μήτε δάκρυσι μήτε ἱδρῶσιν ἄβροχος (ἴσως διάβροχος.) [n]) G.

Ἀλέξανδρος· alioqui ἀνδρὸς corrigendum, quod tamen ad sensum deterius; etsi enim ἀνδρὸς mox sequitur apud *Lucianum*, tamen literae illae Α et Ξ non sunt in ἀνδρὸς, ideoque prius verum esse existimo. Nam si ἀνδρὸς hic significat residuam nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia sensus nullus adparet. *Reitz.*

k) κατέαγα] „Κατέαγον erat in Editis, mutavit *Solanus*." Modo scripsi ἔφαγον pro eo, quod in Edd. prioribus omnibus erat, ἔφαγεν. Cf. Schol. ad Charon. Tom. III. p. 324. ad verba συντριβέντες τῶν κρανίων. *Lehm.*

l) πονηρός] Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος, miser, et πονηρὸς, malus, atque inter adverbia πονήρως et πονηρῶς, vid. supra ad De Merc. Cond. c. 25. Etsi oredo posteriorem diem hanc distinctionem invenisse; quum in origine unum et idem fuerit, utrumque enim est a πόνος et πένομαι. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare *Reitz.*

m) θεραπιδίον] Vox haud dubie corrupta. Scripsit, nisi fallor, ex ipso *Luciano* κολλυρίον. *Lehm.*

n) διάβροχος] Mancum forsan scholion: excidit, nisi fallor,

Ead. l. 15. *Μάλβακα*] Ῥωμαῖοι μάλβαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. G.

Pag. 87. l. 7. *διείρας*] Διείρω, ἐπιβάλλω. G.

Pag. 93. l. 10. *τὴν γὰρ Σελήνην*] Εἰς τὸν Ἐνδυμίωνα διαβάλλει [o]) τὸν λόγον, ὃς καὶ [p]) βούκολος ὢν, ἐρασθῆναι ὑπὸ Σελήνης μυθεύεται. V.

Pag. 98. l. 4. *δίης*] ἤτοι Διός. V.

Pag. 99. l. 4. *κῦσαι*] φιλῆσαι. G.

Pag. 100. l. 13. *Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα*] Ἔφη γὰρ τὸν Λέπιδον τοῦτον ἐν Ἀμάστριδι κατοικεῖν Ἐπικουρεῖον ὄντα. V.

Pag. 101. l. 2. *ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα*] Ἴσως ἐνδόξου τοῦ ἀνδρὸς ὄντος τοὔνομα τὸ κύριον εἰπεῖν [q]) παρῃτήσατο. V.

Pag. 103. l. 1. *ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς*] Γῆν πρὸ γῆς, τοῦτο εἴωθε λέγεσθαι Ἀθηναίοις [r]), ἀντὶ τοῦ, κατὰ πάσης τῆς γῆς, ὃ φαμὲν τόπον ἐκ τόπου. V.

Ead. l. 6. *κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν*] Σημειοῦ ὡς θιασώτης [s]) ἦν καὶ οὗτος ὁ ἐπὶ κακῷ [t]) τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς λόγοις ἐγγυμνασάμενος Λουκιανὸς τῆς Ἐπικούρου αἱρέσεως. V.

Pag. 108. l. 10. *Σαβαρδαλαχούμαλα*] Ἀπόλοιο γόης τῆς ἀπεράντου εὐτραπελίας. V.

Pag. 109. l. 4. *οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον* [u])] ἀπὸ παροιμίας παρῳδῆται τῆς [x]), οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

---

inter ἰδρῶσιν et ἄβροχος aptum Participium, forte τεγγόμενος. Nam ἄβροχος debetur *Hesychio. Lehm.*

o) *διαβάλλει*] „*Διαβαίνει* male fuit in Ed. *Cler.* correxit *Solanus*, non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est manifesta."

p) *ὃς καὶ*] Ὡς καὶ. habet V. Unde conjicio scriptum fuisse *οὗτος γάρ. Solan.*

q) *εἰπεῖν*] Illud *εἰπεῖν* inserui idem, sed mallem indicasset, unde; nam quod verbum proximum *παρῃτήσατο* pro vulgato *παρῃγήσατο* reposuerit, minus necessarium erat indicare, ex quo fonte hauserit. *Reitz.*

r) *Ἀθηναίοις*] „Sic recte V. pro *Ἀθηναίος*, quod erat in Ed. *Clerici.*"

s) *θιασώτης*] „*Διασώτης* male in Editis; correxit ex ingenio *Solanus.*"

t) *ἐπὶ κακῷ*] „*Ἐπικαλῶν* pessime Edit. *ἐπὶ κάλῳ* V. unde *ἐπὶ κακῷ* fecit *Solanus.*"

u) *Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον*] „Hoc scholion ante ad verba *Μὴ σύ γε πλωίμεναι* male relatum in sedem suam retraxit *Solanus.*"

x) *τῆς*] „Et hoc pro *τις*, item *πρὸς* pro *ἐς*, quod in Edit. fuit restituit *Idem.*"

Pag. 115. l. 1. *ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς*] *Οὐκ ὅτι καὶ Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πέπρυφε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ παίζων ὡς ἀπὸ Ποδαλειρίου, ὃς ἰατρὸς ἦν, ἔλκων τὸ γένος. ᾧ δὲ σηπεδόνι διαβέβρωται* y) *τὸν πόδα.* V.

IN DE SALTATIONE.

Pag. 120. l. 3. *ὡς κάρχαρον*] *Τρύτρ πρὸς Κυνικὸν φιλόσοφον διατείνεται, διὰ τὸ ἐλεγκτικὸν* z) *εἶναι.* c. 3011.

Pag. 122. l. 6. *μὴ ὥραισιν ἅρα*] *Ἀττικὸν ταῦτο καὶ σόλοικον δοκοῦν· ὤφειλε γὰρ μὴ ὥρας εἶναι αἰτιατικὴ. σημαίνει δὲ τὸ* a) *μὴ εἰς τοῦτιὸν* b) *φθάσαι. Νῦν δὲ ἡ Ἀττικὴ* c) *συνήθεια δοτικῇ* d) *κέχρηται παραλόγως, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἄμφω τῷ χεῖρε καὶ τοῖν* e) *χεροῖν, θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ ἄρθρα* f) *προσνέμουσα.* V.

Μὴ ὥραισιν ἅρα] *Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἥρας καὶ Διὸς καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς. τοῦτ' ἐστιν, μὴ εἰς οὐρανὸν, ἤτοι Ὄλυμπον, ἤτοι εἰς τὴν τῶν μακάρων ἵκοιτο. ὧραι* g) *γὰρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τοῦ οὐρανοῦ πύλαι, ὥςπερ Ὅμηρος* (Il. *E*, 749.) *ἀφικέσθαι δὲ τούτων ἐλέγοντο οἱ πασῶν χαρίτων τετυχηκότες. καὶ διὰ τοῦτο Φιλόστρατος εἴκοσι β' περὶ ὡρῶν οὕτω λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ὥραις εἶναι. τὰς τοῦ οὐρανοῦ πύλας Ὁμήρῳ ἀφῶμεν εἰδέναι καὶ ἔχειν, εἰκὸς γάρ που αὐτὸν ξυγγενέσθαι ταῖς ὥραις, ὅτε τὸν αἰθέρα ἔλαχε. ὅρα τὸν λόγον Φιλοστράτου.* (Deinde recentiore

---

y) *διαβέβρωται*] „Sic rursum correxit idem, quum *διαβέβρωται* ante legeretur."

z) *ἐλεγκτικὸν*] *Τλακτικὸν* maluit *Belinus*, non male, quamquam non necessario. *Lehm.*

a) *σημαίνει δὲ τὸ*] „Ita dedit *Solanus* pro vulgato *σημαίνου δὲ τοῦ.*"

b) *τοὐπιὸν*] Ita correxi ex C. *Τὸ πιὸν* V. *Τρυπιὸν* M. *Solan.*

c) *ἡ Ἀττικὴ*] „*Ἀττικῇ*] *Καὶ ἡ Ἀττ.* erat in Ed. Delevit *καὶ ἡ Solanus*, sine dubio ex collat. Codd." Scripserant *Reitz.* et recentt. *Νῦν δὲ Ἀττικῇ συνηθείᾳ δοτικῇ κέχρηται π.* Sed emendavi vitiata, monente *Schaefero* Mélett. p. 31. *Lehm.*

d) *δοτικῇ*] *Bastius* maluit *δυϊκῇ*. Sed illud optime tuetur *Schaeferus* ad *Gregor. Cor.* p. 631. sq. *Lehm.*

e) *ταῖν*] „Sic recte C. *τοῖν* male V." Imo vice versa statuas necesse est, si apertam Scholiastae mentem respexeris. Et *Schaeferus* praetulerat *τοῖν*. *Lehm.*

f) *ἀρσενικὰ ἄρθρα*] „*ἀρσενικῷ ἄρθρῳ* C."

g) *ὧραι*] In prioribus *ὥραι*. *Lehm.*

manu) Ἀθηναῖος Δειπνοσοφιστ. ιέ, (p. m. 682. E.) παράγει τὸν τὰ Κύπρια γραψάμενον οὕτω πως λέγοντα. Ἱμάτια (ap. *Athen.* ἵματα) μὲν χρόιας τότε αἱ χάριτές τε καὶ Ὧραι (in edd. legitur Αὖραι) ποίησαν καὶ ἔβαψαν ἐν ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν. οἷα φοροῦσ' Ὧραι ἔν τε κρόκῳ, ἔν θ' ὑακίνθῳ, ἔν τ' ἴῳ θαλέθοντι ῥόδων [h]) γ' ἐνὶ ἄνθεϊ καλῷ. καὶ τἄλλα. Θεόφραστος τῆς ὥρας ἅπτεται λέγει ἐν τῷ Δ. περὶ αἰτιῶν. Et *Athen.* II, 27. in extrema pagina περὶ θέρμων ex antiquo Comico, opinor, μὴ ὥραισιν (μετὰ τῶν κακῶν) ἴκριτο· ὁ τοὺς θέρμους φαγών. (Ad quem locum vid. *Casaub.* I. II. 14.) G.

Pag. 142. l. 15. καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην] φασὶ γὰρ τὴν Δῆλον τὴν νῆσον, πρὸ τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γεννηθῆναι, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, Ἀστηρίαν καλουμένην, περὶ τὰς Κυκλάδας νήσους [i]) ἄλλοτε ἀλλαχῆ νέουσαν. Λητὼ δὲ ὑποδεξαμένη καὶ ἐπὶ τόκῳ ξενίσασα (οὐδὲν γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς ἐπίτεκα [k]) οὖσαν ὑπεδέχετο δι' ὀργὴν καὶ ἀπειλὰς Ἥρας, ἔστη [l]) τῆς ἅλης [m]) καὶ μέση τῶν Κυκλάδων ἐρριζώθη. Διὸ αὐτὴ μὲν Δῆλος ἐκλήθη, ἅτε δήλη γεγονυῖα τῇ παγίῳ στάσει [n])· αἱ δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυκλάδες· καὶ ἦν τὸ ἀπὸ τούτου ἱερὰ Ἀπόλλωνος. ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ εἰς Δῆλον ὕμνῳ. V.

Ead. l. 17. καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς] Λέγουσιν ἐν Δελφοῖς ὀμφαλὸν εἶναι ἐπὶ τοῦ ἐδάφου τοῦ νεὼ, καὶ περὶ αὐτὸν αἰετὸν [o]) γεγράφθαι ἀπὸ συνθέσεως λίθων. καὶ τοῦτο ἔφασκον τὸ μέσον ἁπάσης τῆς γῆς. V.

Pag. 151. l. 4. Δημήτριον] Δημήτριος οὗτος ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ ἤκμαζεν· οὗ Μάρκος ἐν ταῖς ἠθικοῖς αὐτοῦ [p]) μέμνηται. M.

---

h) ῥόδων] ῥόδου in ipso *Athenaeo*, ex quo et in antecedentibus vulgatos naevos φόρουσ', ἴῳ, et θαλέοντι emaculavi. *Lehm.*

i) νήσους] „Non aderat in Ed. sed addidit *Solanus*, non significans tamen, ex quo Codice."

k) ἐπίτεκα] „Sic M. non ἐπίτεκνον, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτεκον V. et C."

l) ἔστη] Ἐστὶ M. prave *Solan.*

m) ἅλης] Et hic ita mutavi; antea enim legebatur ἄλλης in Ed. *Amst.* Sed C. ἅλης *Solan.*

n) παγίῳ στάσει] Sic habent C. et M. παγιότητι Ed. *Cler.* παγίῳ στάσῃ mendose V. *Solan.*

o) αἰετὸν] Sic V. et M. recte. In Impress. omissa ea vox sensum perturbabat. *Solan.* Deinceps γεγράφθαι de meo scripsi. *Reitz.* γεγράπται, unde *Bip.* et *Schm.* fecerunt γέγραπται. *Lehm.*

p) αὐτοῦ] Olim erat αὐτοῦ *Lehm.*

Pag. 154. l. 14. *Ποντίου θηρὸς*] *Θέογνίς φησι, ποικίλου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.* Quin et *Phocylides* idem dicit, si recte memini. G.

Pag. 156. l. 2. *Λεσβώναξ*] *Τοῦτον λέγει Λεσβώνακτα, οὗ καὶ ἄλλαι μελέται ῥητορικαὶ φέρονται θαυμάσιαι καὶ ἐνάμιλλοι Νικοστράτου καὶ Φιλοστράτου τῶν ἐν τιν᾽ ἑτερ᾽* q) *σοφισταῖς διαπρεπόντων, μάλιστα δὲ αἱ ἐρωτικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὴν τὴν ἐκ τῶν λόγων ἀποστάζουσαι ἡδονήν.* M.

Pag. 160. l. 3. *καὶ προσβαλεῖν*] *προσελθεῖν ἢ προσέρχεσθαι.* V.

Ead. l. 6. *Θυμέλης*] *Θυμέλη, ὁ βωμὸς, ἀπὸ τοῦ θύειν. Θυμελίη δὲ αὐλητική.* V.

Pag. 162. l. 1. *λειτουργίαις*] *Λειτουργία κυρίως ἡ δημοσία ὑπηρεσία.* V.

Ead. l. 7. *μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδὴν*] *Τοῦτο οὐ παροιμία, ἀλλ᾽ ἐκ παροιμίας μετείληπται* r) *τῆς, οὐδὲν φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον.* V.

Pag. 164. l. 4. *λεγομένη κακοζηλία*] *Ὅτι κακόζηλον τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον βούλεται· ὅπερ ἄλλοι ψυχρολογίαν ἔφασαν.* V.

Ead. l. 15. *ἑνὸς γὰρ..*] *Τοιοῦτό τι καὶ ἐπὶ τῶν καθ᾽ ἡμᾶς γέγονε χρόνων. δαιμονῶντα γάρ τινες τῶν ἀκρατῶν νέων* s) *ἐκμιμούμενοι οὕτως ἐάλωσαν τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς μὴ ἀνενεγκεῖν τοῦ πάθους, ἀλλὰ συναπελθεῖν τῇ ὀλεθρίῳ ταύτῃ* t) *μιμήσει.* M.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 169. *Νέος τις*] *Φασὶν, ὡς εἰς* a) *τὸν Πολυδεύ-*

---

q) *ἐν τιν᾽ ἑτερ᾽*] Lege *τιμιωτέροις. Solan.* An potius *ἐν τοῖς ἔ νεωτέροις; Hemst.*

r) *μετείληπται*] „*παρείληπται* C.“ In Edit. *Reitz.* Scholion hoc ipsum a verbis, quae in fronte ejus ponuntur, turpiter erant a se invicem sejuncta. Conjunxit recte Editor *Bipontinus*, et qui eum secutus est, *Schmiederus. Lehm.*

s) *νέων*] *Νεῶν* scripserat *Solanus.* Ego mutavi. *Reitz.* Fortassis etiam *ἀκροατῶν* scripsit scholii enarrator pro *ἀκρατῶν. Lehm.*

t) *ταυτῇ*] Sic legebatur, sine dubio pro *τῇ αὐτῇ*, veluti *ταὐτόν* Attice pro *τὸ αὐτὸ*. Malim tamen *ταύτῃ. Reitz.* Et sic recte edidit *Schm. Lehm.*

a) *Φασὶν, ὡς εἰς*] Huc omnino transferendum existimavi hoc

κη [b]), τὸν ὀνοματολόγον, ἀποτεινόμενον Λουκιανὸν τοῦτον γράψαι τὸν λόγον, τέχνην μὲν οὐδ' ἣν τινα λόγων [c]) παραδιδόντα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἴρηται. ἐπεὶ καὶ συγχρόνω ἄμφω, Λουκιανός καὶ Πολυδεύκης· ἐπὶ γὰρ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

Ead. l. 2. τητινόν τι] χρόνου δηλωτικὰ τὰ τρία ταῦτα ἐπιῤῥήματα, πέρυσιν, τῆτες, νέωτα. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ χθὲς γίνεται [d]) χθεσινὸν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ ἐπέτειον, ἤτοι τὸ τοῦ αὐτοῦ [e]) ἔτους. τὸ δὲ (νεοχμὸν) τὸ καινὸν σημαίνει, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ [f]) νεοχμῶ. καὶ ἔστιν ἀπὸ τοῦ νέον καὶ τοῦ ἔχω, νεοχὸν, καὶ νεοχμὸν πλεονασμοῦ τοῦμ. χρῆται τῇ λέξει Θουκυδίδης. V.

Ead. l. 6. κυψελόβυστα] Κυψέλη λέγεται καὶ ὁ τῶν ὤτων [g]) ῥύπος. λέγεται καὶ τὸ κεραμεοῦν [h]) στενόστομον ἀγγεῖον τὸ ἀπίσσωτον. νῦν δὲ τὸν ῥύπον ἀκουστέον. V.

Scholion, quod ad Rhet. Praecept. primum in Impressis erat; huic enim Opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. *Solan.* Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur, ex quo Codice, id sciat lector ex altero *Vossiano* petitum: nam duo in Ed. *Cler.* exhibentur codices, alter in Quarto, alter in Fol. Plerumque tamen addidi, unde desumserim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat, de quo alter nihil, ibi subscripta litera V. sine discrimine utrumvis designat *Vossianum.* *Reitz.*

b) *Πολυδεύκη*] *Pollux* non tantum scripsit Onomasticon, de quo hic noster, sed etiam declamationes, aliosque ejusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est *Suidas*, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem *Suidae* crederemus, tempora non convenirent, cum *Lucianus* sub Trajano, ut ait, vixerit, *Pollux* vero sub Marco et Commodo Impp. Verum *Suidam* errasse ostendit *Vossius* de Hist. Graecis Lib. II. c. 15. cujus rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. *Cler.*

c) *λόγων*] *Λόγον* in Ed. *Cler.* mutavit *Solanus.* Sed mox etiam *συγχρόνω* in *σύγχρονοι* mutarat idem. At in eo non obsecundavi. *Reitz.*

d) *γίνεται*] „*Γράφεται* editum erat, correxit *Solanus.*“

e) *τοῦ αὐτοῦ*] „Ita dedit Idem pro vulgato *τὸ ἀπὸ αὐτοῦ.*“ Ego restitui *τὸ*, quod omitti non temere debebat. *Lehm.*

f) *καὶ ῥῆμα τὸ*] „Et hoc restituit Idem (*Solanus*) ex M. et B. *Τίς χρῆται* enim erat in Ed. *Cler. Καὶ τὸ νεοχμῶ ῥῆμα* C. *Abb.* et V.“

g) *ὤτων*] „Antea misere legebatur *αὐτῶν.*“

h) *κεραμεοῦν*] „Sic rescripserat *Solanus* pro vulgato *κεραμέως.*“

Pag. 170. l. 4. ἀνέγνως [j]] ἀνελογίσω. V.

Ead. l. 9. πεδοῖ κατάβαλε] Ἴσως ἀντὶ τοῦ χαμαὶ [k]) πρὸς πέδον κατάβαλε. V.

Ead. l. 10. ἡ κυψελὶς] Οὕτως ὁ ῥύπος τῶν ὥτων κυψελὶς [l]), καὶ τὸ ὀστρακεοῦν ἀγγεῖον, ᾧ [m]) τοὺς ῥύπους ἀποτίθενται. ἐν ᾧ καὶ ὁ Κορίνθου τύραννος ἀρτιγέννητος ὑπὸ τῆς μητρὸς κατακρυβεὶς, Κύψελος ὠνομάσθη. ἄμφω δὲ, ἥ τε κυψελὶς καὶ ἡ κυψέλη, παρὰ τὸ κρύβειν τὴν ἕλην ἐῤῥήθησαν. V.

Ead. l. 15. εὔαρχος] Τὸ μὲν εὔαρχος, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχων· εὔλογος [n]) δὲ, τὸν συνθήκην εὐάρμοστος· εὔλεξις δὲ καὶ εὐώνυμος, τὸ εὐπρεπέσιν ὀνόμασι καὶ λέξεσι χρώμενος [o]). V.

Pag. 171. l. 1. ἦ δ' ὃς] εἶπεν αὐτός. V.

Ead. l. 3. εὖλην θέρεσθαι] ἁλέα καὶ αὐγὴν ἡλίου θερμαίνεσθαι. V.

Ead. l. 5. ὦ παῖ, στλεγγίδα] Στλεγγὶς, ἡ ξύστρα. ἔοικε δὲ τὸ κτένιον οὕτω καλεῖν. φωσώνια [p]) δὲ ταινίας λέγει ὀθονίνας. ῥύμματα τὸν σάπωνα, ἢ καὶ τὸ νίτρον. ἐχρῶντο [q]) γὰρ καὶ νίτρῳ ἐν λουτροῖς. ναυστολεῖν τὸ βαστάσαντα ἄγειν τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ βαλανικὸν. ἐγγυοθήκη δὲ τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ ἔστιν ἀσφαλῶς καὶ ἐχεγγύως καταθεῖναι [r]). V.

---

j) ἀνέγνως] „Sic C. *Abb.* recte. Idem ἀνελογίσω pro vulgato ἀνελόγισε. Ἀνελογήσω M."

k) χαμαὶ] „Non aderat hoc in Editis. Sed ex Scholio altero p. 41. Ed. *Cler.* huc inseruit *Solanus*."

l) κυψελὶς] „κνψελὴ M."

m) ᾧ] ἐν ᾧ B. Reliqua hujus Scholii ex eodem et C. sunt emendata. *Reitz.*

n) εὔλογος] Respicit vocem εὐλογίαν, quae mox sequitur. Novum itaque scholium incipere decebat; sed cum aliter Scholiastae placuerit, nihil mutato ejus instituto, ut tamen, quas enarret voces, scire possis, majusculis eas literis in scholio edi curabimus. *Solan.* Ego vero nihil mutavi, nisi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occasionem praeberem typographis errores multiplicandi; nam verba, de quibus Scholiastes agit, in Luciano tam sunt sibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Scholion hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia dispescendum fuisset, sed eandem ob rationem indiscretum reliquimus; at si quid magis necessarium erat mutatu, ibi mutavimus. *Reitz.*

o) χρώμενος] Κεχρῆσθαι editum erat, mutavit *Solanus*, non addens, ex quo Cod. sed conjicio ex V. *Reitz.*

p) φωσώνια] „φωσσ. C. *Abb.*"

q) ἐχρῶντο] „Ἐχρῆντο editum erat; mutavit *Solanus*."

r) καταθεῖται] Aut ἐστὶν — καταθεῖναι, aut ἐσθῆς legendum

Ead. l. 8. ἐλιννύσεις] ἀντὶ τοῦ ἐπίσχεις, καταμείνεις s). V. (Βραδυνεῖς c. *Abb.* et V. alter.)

Ead. l. 9. οὐκ εὐπόρως] ἀντὶ τοῦ, πορεύεσθαι δυνάμενος. V. (δύναμαι V. alter.)

Ead. l. 10. τὴν τράμιν] Οἱ μὲν τὸ τρῆμα τῆς ἕδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάνου χωρίον, ὃ καὶ ὑποταῦρον t) καλοῦσιν. ἐστὶ δὲ καὶ γραμμὴν ἔχον ἐπανεστηκυῖαν, ὁμοίαν ῥαφῇ. V.

Ead. l. 11. ἐπ' ἀστραβῆς] Ἀστράβη τὸ σάγμα ἤτοι ἡ σέλλα. τοὺς οὖν τὰ σεσαγμένα ζῶα ἐλαύνοντας ἔοικεν ὁ καινολόγος ἀστραβηλάτας καλεῖν, ὥσπερ καὶ ἁρματηλάτας εἰώθαμεν καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους, οἵ τινες τῷ ἅρματι ὑπεζεύχθησαν u). ἄλλοι δὲ ἀστράβην, ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν ἄζυγα x) φασὶν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχούμεθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀστραβηλάτας y) τοὺς ὀπαδοὺς τούτων φασί. V.

Ead. l. 12. ἀσκωλιάζων] Ἀσκωλιάζειν τὸ ἐφ' ἑνὶ ποδὶ βεβηκότα οὕτω κινεῖσθαι, τόδε z) ἐσὶν ἄλλεσθαι· μονόποδι γὰρ τί ἄλλο εἰς κίνησιν περιλείποιτο, ἢ ἄλλεσθαι; ἀσκωλιάζοντι οὖν ἀντὶ τοῦ, μονόποδι πηδῶντι. V.

Ead. l. 16. ἄνδηρα] Τὰ χείλη a) τῶν ποταμῶν λέγουσι

---

est. *Solan.* Prius merito praetulit *Schmiederus.* Corrigendum autem necessario erat. *Lehm.*

s) καταμείνεις] Voluit aut καταμένεις, aut καταμενεῖς. *Lehm.*

t) ὑποταῦρον] Sic haud dubie non: scripsit aut ὑποταύριον, aut τὸ ὑπὸ ταῦρον. Recurrit tamen eadem vox in Scholio mox sequenti ad verba: Καὶ ὅτι Κάνματα ἦν. Verum nihilo magis sententiam meam mutabo. *Lehm.*

u) ὑπεζεύχθησαν] „Et hoc *Solani* correctioni debemus, pro monstroso ὑπερεσόχθησαν, quod editum fuerat."

x) ἄζυγα] Ita dedit Idem pro vulgato ἄζυγον, recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia et ὁ καὶ ἡ ἄζυγος dicitur, ut Amor. c. 44. ἀζύγου κοίτης, nescio numquid necessaria sit mutatio. *Reitz.*

y) ἀστραβηλάτας] „Ἀστραβηλάτους male Ed. *Cler.*"

z) τόδε] In prioribus τὸ δὲ legebatur. Mox τί ἄλλο, quod in Ed. *Reitz.* erat, jam *Bip.* et *Schmied.* mutaverant in τἄλλο. *Lehm.*

a) Τὰ χείλη] Hunc locum visum est maculatum, prout in Ms. fuit, relinquere, ut inde appareret iterum inscitia librarii, quae tanta fuit, ut, nisi aliunde suppeteret subsidium, quid sibi voluerit Scholiastes, ne Oedipus quidem conjiceret. Sed bene est, quod, quae hic esse debebant, ad verbum apud *Suidam* legantur: Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά. Τπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. Ἄνδηρα, μέρος τι τοῦ κήπου. Hoc quidem satis liquet sic legi debere, sed inter portentosas voces,

διὰ τὸ εἶναι ἔνικμα [b]) καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναγώματα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. ἄνδηρα μέρος τοῦ κήπου. G. (Scholion sequens omisi, quod ex Luciani tantum textu sumptum, nihil huc faciebat.)

Pag. 172. l. 1. καὶ ὅτι καύματα ἦν] Ἔοικε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γενόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρώματα δὲ, τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία. σκάνδικες καὶ βράκαφα, εἴδη λαχάνων. κάχρυς δὲ, σίτηρον [c]) ὄσπριον. τὸ δὲ, ἐδάρην τὸν ὄρρον, ἀντὶ τοῦ, ἀνεσύρην, ἐτρίβην τὸν ὑποταῦρον, ἤτοι τὴν τράμιν. λεκιθόπωλις δὲ, ἡ τὰ ἀλληλεσμένα [d]) ὄσπρια [e]), ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα. οἱ δὲ ἰατροὶ [f]) λέκιθον φασὶ καὶ τὸ τοῦ ὠαῦ ὠχρόν. γρυμαιοπώλης δὲ, ὁ τὰς εὐτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. σέλγη δὲ *).. πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας ἄρτοι εἰσιν, ὁ μὲν ἐν κλιβάνῳ, ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἐπὶ τῇ σποδῷ ὠπτημένος. γήτεια δὲ τὰ κρόμμυα. οἶβος δὲ τὸ περιτραχήλιον [g]), ἀπὸ τοῦ ὄπισθεν, κρέας. λωγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. σίλλος δέ ἐστιν, ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. ἡδύνειν δὲ, τὸ σκευάζειν [h]), ἤτοι μαγειρεύειν. κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ πλατεῖα σκάφη [i]). ξηραλοιφεῖν δέ ἐστι, τὸ ἄνευ λουτροῦ ἀλείφε-

---

quae ex oscitantia librarii hic natae sunt, latet vox γηπαττάλους, cujus sine dubio a Scholiasta interpretatio tradebatur, quae quomodo omissa fuerit, et vox illa loco suo mota, quaerant acutiores. *Cler.* Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. *Solan.* Querimonia *Clerici* erat justa, octo enim vitiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae jam sublata non repetam, ne nauseam lectori moveam. *Reitz.*

b) ἔνικμα] Recte sic restituit *Solanus*, ut hoc unum commemorem, pro vulgato αἴνιγμα. *Reitz.*

c) Σίτηρον] „Σίτορον Ed. *Cler.* Mutavit *Solanus.*“

d) ἀλληλεσμένα] „Ἠλημένα ante legebatur. Correxit Idem ex C. *Abb.* et C. altero V. (in quo tamen λεκνθόπολις est.)“

e) ὄσπρια] Ὄσπρια hic et alibi in Scholiis hisce adspirate invenio. *Suidas* autem in λεκιθόπωλις, ὄσπριον bis laevigat, et alibi, rectiusque sic scribitur. cumque Scholiastes etiam interdum ὅσπερ habeat, sic dedi; nec postea monebo. *Reitz.*

f) ἰατροὶ] „ex V. altero et C. *Abb.* ἰατρεῖον enim male hic antea edebatur.“

*) σέλγη δὲ] C. *Abb.* σέλγη δὲ πυριάτης δὲ καὶ. Unde liquet excidisse Scholium. Eadem lacuna in M. *Solan.*

g) περιτραχήλιον] Δειρτραχήλιον V. aliunde huc translatum. *Solan.*

h) σκευάζειν] „Κενάζειν ante edebatur, quod correxit Idem.“

i) σκάφη] „Ἐστὶ σκάφη ante legebatur; sed ἐστὶ delevit Idem.“

σθαι ἐλαίῳ. γνώμονα δὲ, τὸ τοῦ σκιατηρίου τῆς σκάφης, ἤτοι τοῦ ὡρολογίου, μέσον [k]) ἐπανεστηκὸς κανόνιον λέγει, ὃ τὰς ὥρας δείκνυσι τῇ ἑαυτοῦ σκιᾷ, πόλον δὲ τὸ μέσον καὶ κοῖλον τοῦ αὐτοῦ ὡρολογίου λέγει. καριμάντας δὲ τοὺς ἀγκυλοδας, οἶμαι, καὶ ἀγρφετώδεις φησί. βύζην δὲ ἐπιρρηματικῶς ἀκουστέον τὸ ῥίονει διὰ τὴν συνέχειαν τοῦ ὄχλου καὶ τὴν πίλησιν παραβεβυσμένως ἑστάναι, καὶ ὠθεῖν τε καὶ ὠθίζεσθαι· τοῦτο γὰρ τὸ ὠστίζεσθαι σημαίνει. τὰ κόρα δὲ δηλονότι δυϊκῶς τὰς κόρας σημαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρδαμύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνῶς τὰ βλέφαρα. φαρμακᾶν δὲ τὰ ὄμματα φησὶν, ἀντὶ τοῦ, φαρμάκου [l]) ἤτοι ἰατρείας δεῖσθαι. V.

Ead. l. 4. γηπαττάλους] Γραι. γῇ πατάλου. G.

Ibid. σκανδίκων καὶ βρακάνων] Εἴδη λαχάνων εἰσὶ σκάνδικες καὶ βράκανα. V.

Ead. l. 5. βρακάνων] Δύσπλυτα [m]) λάχανα. V. Ἄγρια καὶ δύσπλυτα *Coll.*

Ibid. κάχρυς [n])] ὄσπριον. V.

Ead. l. 9. διανεῦσαι] ἀντὶ τοῦ κολυμβῆσαι. V.

Ead. l. 11. λεκιθοπώλιδι] Λεκιθόπωλις [o]) ἡ τὰ ἀλληλισμένα ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα· οἱ δὲ ἰατροὶ λέκιθον φασὶ τὸ τοῦ ὠοῦ ὠχρόν. V.

Ead. l. 12. γρυμαιοπώκῃ] Γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς [p]) ὀπώρας πιπράσκων. V. At in altero Ms. V. sic legitur: Γρυτοπώλην [q])] Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελῆ σκευάρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρῦ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸν ῥύπον φασὶ τῶν ὀνύχων.

---

k) μέσον] „Μέγα Exc. G. Μέσον cum V. C. *Abb.*“

l) φαρμάκου] Φ — κ posito χ supra κ, V. i. e. φαρμακῶν. *Solan.* Sed φαρμάκων saltem scribendum, nimis notum. *Reitz.*

m) δύσπλυτα] Prius scribebatur δύσπλειτα, quod nihili est. Vid. *Suid. Lehm.*

n) κάχρυς] Καὶ χρῶν editum inveni; sed facilis erat correctio. *Reitz.*

o) Λεκιθόπωλις] Λεκιθόπολις *Reitz.* Sed emenderunt *Bip.* et *Schm. Lehm.*

p) εὐτελεῖς] Εὐθαλεῖς Ed. *Cler.* Correxit *Solanus*, non indicans, unde; sed facile erat e re ipsa et sequentibus id videre. De γρῦ conf. *Suidas*, qui eandem rationem adfert; sed et addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in Ed. *Hagen. Suidae* legitur γρυτόπωλις, quorum alterutrum in γρυτήπωλις vel γρυπόπωλις mutandum foret, si γρυπόπωλις, quod hic in *Schol.* sequitur, verum esset. *Reitz.*

q) γρυποπώλην] Forsan γρυτοπώλην. *Reitz.* Recte: saltem sic scribere voluit Scholiastes. De gryphibus ne somniasse quidem eum credo. Vide Commentatores ad *Phrynich.* p. 230. Ed. *Lobeck. Lehm.*

Ead. l. 13. τὰ σέλγη] κοινὰ δειπνητήρια. V.

Ead. l. 14. πυριάτην] Πυριάτης δὲ [r]) καὶ ἐγκρυφίας, ἐπὶ τῇ σποδῷ ὠπτημένος. V.

Pag. 178. l. 1. γήτεια] τὰ κρόμμυα. V. Ita hic editum invenio. At supra recte κρόμμυα.

Ibid. οἶβον] περιτραχήλιον ὄπισθεν. V.

Ead. l. 2. λωγάνιον [s])] Λωγάνιον δὲ ὑπὸ τὸν τράχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. V. At in altero ejusdem Vossii Cod. in forma, quam quartam vocant, idem Scholion sic legitur: Λωγάνιον] Ἀμβρακιῶται καὶ Ἠπειρῶται τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμενον χάλασμα, καὶ λῆγον εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχιόνων, ὡς φησὶ ὁ Διονύσιος ὁ Ἰτυκαῖος [t]). ἔστι δὲ ἡ Ἰτύκη [u]) πόλις Σικελίας. ἔοικε δὲ οὐ βοὸς λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζώων ἑτέρων τὸ στηθύνιον. τὸ τῶν βοῶν δὲ ἄχρηστον τοῦτο τὸ μέρος, δ [x]) καὶ λαμυρίδα φασί.

Ead. l. 4. σίλλός] ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. V.

Ead. l. 7. ψύττα [y])] ταχέως. V. Sed in altero ejusd. Cod. sic legas: Ὠιχόμην ψύττα] ἀντὶ τοῦ, ταχέως δραμών. Sed M. Ψύττα κ.] ταχέως δραμών.

Ibid. κατατείνας] δραμών. V.

Ead. l. 8. λαταγεῖν] Τὸ δὲ λαταγεῖν τὸ στόμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ τῇ πλάστιγγι ἐναποχέειν. ἡ βαρυνομένη τοῖς ἀνδριανταρίοις προσέκρουσεν ὑποκειμένοις καὶ κότταβον [z])

---

r) πυριάτης δὲ] Patet aliquid omissum; nam in altero V. Cod. in fol. distinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. supra haec omnia ad unum scholion relata, ad verba; καὶ ὅτι καύματα ἦκε. *Reitz.*

s) λώγανιον] Λογάνιον legebatur per o μικρὸν in utroque hoc scholio Impr. et M. *Solan.*

t) Ἰτυκαῖος] ἐν πρώτῃ γε. Σικ. M. i. e. γεωγραφίας. *Solan.*

u) ἡ Ἰτύκη] Sic praeeunte *Solano* dedi. Ἰτύχη enim Ed. *Cler.* et ἡ aberat. *Reitz.*

x) δ] Sic *Schm.* pro vulg. ὁ, recte quidem; verum mox etiam λαμυρίδα scribendum putabam pro vulg. λαμύριδα. *Lehm.*

y) Ψύτταν] Ψύττα erat in Impress. et M. et ex expositione patet pro adverbio a Scholiaste sumptam. *Solan.* Ergo non mutandum erat ψύττα, quod etiam in textu ipso injuria in ψύτταν mutatum erat. Vid. Notas. *Lehm.*

z) κοτταβὸν] Sic h. l. scriptum inveni; sic et in medio Scholii sequentis: sed *Suidae* et alii Lexicographi scribunt κότταβος. Et V. modo hoc, modo prius habebat; verum curavimus ut ille saltem sibi similis esset. *Reitz.* Confitenter mutavi accentum, ut debebam, credo. Scriptura κοτταβὸς nulla ratione tueri se potest. *Lehm.*

ἀπετέλει. etc. De Cottabo require in fine Plauti impressi Mediolani. G.

λαταγεῖν κοττάβους] Εἶδος παιδιᾶς ὁ κότταβος τοιοῦτο. μέσον ἵσταται Χάραξ ἄνωθεν ζυγὸν κατὰ κορυφὴν ἐπαιωρῶν. καθεκάτερον δὲ ἄκρου ὁ ζυγὸς πλάστιγγας φέρει, ἀνδριανταρίων ταῖς πλάστιγξιν ὑποκειμένων. ὁ κοτταβίζων τοίνυν λαβὼν εἰς τὸ στόμα ὑγρὸν ὁτιοῦν οἴνου ἢ ὕδατος, καὶ πλήσας τὰς [a]) γνάθους, ἀφίησι διὰ τῶν χειλέων ὑπὸ μίαν σταγόνα τοῦ ὑγροῦ κατὰ τῶν πλαστίγγων. αἱ δὲ δεξάμεναι κοῖλαι οὖσαι, καὶ καθελκόμεναι τῷ βάρει, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τοῦ ὑγροῦ φέρονται κατὰ τῶν ὑποκειμένων ἀνδριανταρίων, καὶ κρούσασαι ἀνὰ μέρος ἑκατέρα κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν τοὺς ἀνδριάντας ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦσιν, τὸν ἐρῶντα [b]), ὡς τῶν παιδικῶν κατευστοχοῦντα. ἐρωτικὴ γὰρ ἡ παιδία. εἰ δὲ τῶν πλαστίγγων ἡ λάταξ διαμάρτοι, ἠττᾶσθαι δοκεῖ ὁ ἐρῶν, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν ἡμελῆσθαι. λαλοῦνται δὲ τὰ ἀνδριαντάρια μάνεις [c]). Οἱ ἀκριβέστερον δὲ περὶ κοττάβων διαλαβόντες, δύο φασὶν εἶναι εἴδη κοττάβων, κατακτὸν [d]), καὶ δι' ὀξυβάφων. ὁ μὲν κατακτὸς τοιοῦτος. ἦν τι οἱονεὶ λυχνεῖον ὑψηλὸν ἔχον [e]) ἐν ἑαυτῷ πρόσωπόν τι, ὃ ἐκαλεῖτο μάνης, ἐφ' οὗ ἔδει πεσεῖν τὴν καταβαλλομένην πλάστιγγα, ὡς Ἀριστοφάνης φησί. Γενήσεταί σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων. ὁ δὲ δι' ὀξυβάφων τοιοῦτος. ἀγγεῖόν τι λουτηριδίῳ [f]) ἐοικὸς πλῆρες ὕδατος ἐτίθετο, ὀξυβάφων κενῶν ἐπιπλεόντων, ἅπερ ἦν καταδύειν ταῖς ἀπὸ τῶν στομάτων προϊούσαις λάταξιν ὁ ἀγών [g]). (Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γοναῖς. Ἐγὼπιδείξω καθ' αὑτὸν κόττα βον ἀφεὶς, ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποιήσεις πεσεῖν πλάστιγγα ποιεῖν τοῦτο τὸ) πλάστιγγας [h]) δὲ τὸ ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ

---

a) τὰς] „Ed. *Cler.* male τούς. Et mox διὰ omissum erat; utrumque correxit *Solanus.*"

b) ἔρωτα] Lege ἐρῶντα. *Solan.* Sic sine dubitatione rescripsi, licet nemine exemplo praeeunte. *Lehm.*

c) ἀνδριαντάρια μάνεις] „Ἀ—τάριὰμεινης V. Illud emendatum adscripserat Is. Vossius. *Jac. Gronov.* ἀ. μάνης M." Ἐλέγετο δὲ ὁ ἀνδριὰς ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, μάνης. *Suid.* s. v. κότταβος. *Lehm.*

d) κατακτὸν] Κατακτῶν ante editum, et mox iterum δι' omissum. quod praeeunte *Solano* correxi. *Reitz.*

e) τι — ἔχον] „Τε et ἔχων ante editum, ex C. Abbatis et M. correxit *Solanus.*"

f) τι λουτηριδίῳ] „Ita dedit idem pro vulgato τῷ λουτριδίῳ· etsi non addit, unde hauserit."

g) ἀγών] ἀγῶν. *Reitz.* Sed correxerunt *Bip.* et *Schm. Lehm.*

h) πλάστιγγας] Reliqua hujus Schol. in C. Abbatis non legun-

πινακίσκιον λέγει. ἐὰν δὲ μόνον τύχῃ αὐτῆς, ἐπὶ τὸν μάνην [i]) πεσεῖται. παρῆλθε δὲ ὁ κότταβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ τῶν περὶ Σικελίαν πρῶτον εἰσαγαγόντων [k]). πρὸς δὲ τούτοις κυκλοτερεῖς ἐποιοῦντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον τεθέντος τοῦ κοττάβου, ἔχοιεν ἐξ ἴσων τῶν ἀποστάσεων [l]) ταῖς λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγωνίζεσθαι. οὐ τῷ [m]) βάλλειν δὲ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ καὶ τῷ καλῶς. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος τὶς ἑαυτὸν ἐπερείσας, ὑγρῶς ἀφίει τὴν λάταγα, ὡς ἐνίους μέγαφρονεῖν ἐπὶ τῷ κοτταβίζειν, ἢ ἐπὶ [n]) τῷ ἀκοντίζειν. δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κοττίζειν ἀπὸ τούτου βάρβαρον [o]) καὶ παρακεκομμένως [p]) εἰρῆσθαι. V.

Ead. l. 9. ἡ δύνειν] σκευάζειν, ἤτοι μαγειρεύειν. V.

Ibid. κάρδοπον [q])] μάκτραν. V.

Ibid. σμῆν] Καθαίρειν. V.

Ibid. θριδακίνας] ἄρτους. V. At in altero ejusd. Cod. legas: ὡς θριδακίνας] εἶδος ἄρτων αἱ θριδακίναι.

Ead. l. 10. ξηραλειφήσω [r])] ἄνευ λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. V.

Ead. l. 12. ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πόλον] τοῦ ὡρολογίου μέσον [s]), οὗ σκιὰ δείκνυσι τὰς ὥρας. V.

---

tur, uti neque ea, quae in principio dicta sunt. In M. duo sunt Scholia distincta. *Solan.*

i) μάνην] „*Μάνιν* ante edebatur. Sed μάνην legendum ex praeced. patet; et sic recte M.“

k) εἰσαγαγόντων] „*Εἰσαγόντον* Ed. *Cler.* male, et mox τοῦτο habebat eadem pro τούτοις. Paullo post τιθέντος in τεθέντος etiam mutavit *Solanus.*“

l) ἀποστάσεων] Lege ἀποστάξεων. *Solan.* Non equidem necessitatem video, ne caussam quidem. *Lehm.*

m) οὐ τῷ] „Ex emendatione *Gronov.* et M. οὕτω enim ante male. Ex eodem M. τῷ καλῶς restitutum, pro vulg. τό.“

n) ἢ ἐπὶ] Deest μᾶλλον. *Solan.* Possumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. *Reitz.*

o) βαρβαρῶς] Βάρβαρον editum fuerat, sed βαρβαρῶς dedimus ex M. et Exc. G. *Solan.* Βάρβαρον restitui, optimo, credo, jure meo. *Lehm.*

p) παρακεκομμένως] „Lacuna est in V. hunc in modum παρα — εἰρῆσθαι, quam ita, ut jam edidimus, implet C.“ Sed παρα — μενῶς *Schmiederus* jam emendaverat. *Lehm.*

q) κάρδοπον] Κανδόπον editum legi; sed ex *Luciano* mutavi. *Reitz.*

r) ξηραλειφήσω] „Hoc *Solanus* correxit, cum ξηραλειφήσας editum legeretur.“

s) μέσον] „*Μέσον καὶ κοῖλον Coll.* sed prave, nisi aliquid exciderit.“

Ead. l. 14. βύζην [t])] Ἐπιῤῥηματικῶς γὰρ τὸ στίζεσθαι σημαίνει. καρίμαντας δὲ τοὺς σύγκλυδας καὶ συρφετώδεις καλεῖ. V.

Ead. l. 15. δυςωπῶ] ἀμβλυάττω. V. Κακῶς διάκειμαι τοὺς [u]) ὄπας. M.

Pag. 174. l. 1. ἐπιτεθόλωσθον] ἐτάραττον. V. Ἐπιτετάραχθον. C. Ταράττετον. σκοτίζετον. B.

Ead. l. 4. ἀπερυθριάσαι] τὸ ἐρύθημα ἀποκαθάραι. V. In altero ejusdem hoc sic legitur: Ἀπερυθριάσαι] Ἐπίτηδες δ παιγνίμων [x]) τὸ ἀπερυθριάσαι τέθεικε [y]) διὰ τὸ γελοῖον.

Ead. l. 5. λημαλέους] σὺν λήμαις. V.

Ibid. διερὸν] ὑγρόν. V.

Ead. l. 7. ἀπησθημένοι] ἀντὶ τοῦ ἀποδυσάμενοι. ἐσθήματα γὰρ τὰ ἱμάτια. ἔοικε δέ μοι αὐτὸς ταῦτα, τοῦ γελοίου καλῶς γε ποιῶν, διαπλάττειν, ὃς [z]) καὶ προφάσεως μὴ ὑπούσης γέλωτος, αὐτὸς ἀνευρίσκων προφάσεις [a]) οὐ διαλείπει. V.

Ead. l. 11. συντριβέντες] ἀντὶ τοῦ, ἀλλήλους [b]) διατρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀλλήλους, ὃ ποιεῖν εἰώθασιν ἐπί τινων παιδιῶν οἱ νικῶντες [c]) ἀναβαίνοντες ἐπὶ νῶτον τοῦ ἡττημένου [d]), ἔνθεν καὶ κατανωτισάμενοι εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαίξαντες, οἱονεὶ παίξαντες ἔν τῷ γυμνασίῳ [e]). Ψυχροβαφὲς δὲ, τὴν ψυχρὰν φησὶ [f]) πύελον, ἐν ᾗ φησὶ ὑποδύντες ὡςεὶ δελφῖνες τὰς

---

t) βύζην] „Βύζειν in Ed. et V. fuit. Sed et hoc ad Luciani textum adcommodavimus, et paullo post συγκλύδας pro vulgato συγκύδας.“ Rectius σύγκλιδας. et in vulgato καριμάντας accentum mutavi ad linguae analogiam. *Lehm.*

u) τοὺς] Dubito, annon τὰς scripserit. *Lehm.*

x) παιγνίμων] „Παιγνιόμων C. *Abb.* Παιγνιήμων V.“

y) τέθεικε] „Sic *Solanus* reposuit ex M. τέθηκε enim vulgatum erat.“

z) ὃς] „Ὡς editum erat; sed ὃς ex V. et C. *Abb.* dedit *Solan.*“

a) ἀνευρίσκων προφάσεις] „Et hoc idem correxit pro vulg. προφάσεως εὑρίσκων.“

b) ἀλλήλους] „Ἀλλήλως editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo.“

c) νικῶντες] „Νῆκτες C. *Abb.*“

d) τοῦ ἡττημένου] Τοῦ ἡττημένους erat in Ed. unde *Solanus* τοὺς ἡττημένους fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo et mihi sine auctoritate planiorem lectionem τοῦ ἡ — ου inducere, quod feci. *Reitz.*

e) γυμνασίῳ] Sic dedit *Solanus* pro vulg. συμποσίῳ, recte quidem, sed ex conjectura, credo. *Reitz.*

f) φησὶ] Quia fere ubique sic reperi accentum servatum in hoc verbo, qui poterat abjici, ideo et hic et alibi in hac Dissert.

κάρας κυβιστῶντες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκολυμβῶμεν. τὸ δὲ ἐξυόμην, ἀντὶ τοῦ ἐκτενιζόμην. ὀδοντωτὴν γὰρ ξύστραν τὸ πτένιον φησί. κηπίον δὲ καὶ σκαφίον εἶδη κουρᾶς. V.

Pag. 175. l. 1. κηπίον] εἶδος κουρᾶς. V.

Ibid. σκαφίον] εἶδος κουρᾶς. V.

Ead. l. 7. ὀκλαδίαι] Ὀκλαδίας μὲν δίφρος, ἣν ἀναπαύστραν φασιν. ἀσκάντης [g]) δὲ, ὁ εὐτελὴς κράββατος· συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον [h]). V.

Ibid. ἀσκάνται] Ἀσκάντης εὐτελὴς κράββατος. V.

Ead. l. 8. δίχηλαι ὖειαι [i])] Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὑῶν, ἡδέα ὄντα καὶ ἐδώδιμα [k]). ὡσαύτως καὶ αἱ σχελίδες τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν [l]) τῶν ζώων εἰς μῆκος [m]) ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασὶν ἀκρονάρια. V.

Ead. l. 9. σχελίδες] Τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν [n]) τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασὶν [o]) ἀκρονάρια. V. alter in Fol.

Ibid. καὶ τοκάδος ὑός] Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων [p])

---

eum intactum reliqui: nam videtur studio sic scriptum, tam propter finem periodi, altero loco, quam hic, ut aliquanto major emphasis tribuatur τῷ *dicit* et *dicunt* vel *vocant*, quam ubi pro incerto illo *ajunt*, *ferunt*, ponitur. *Reitz.*

g) φασίν. ἀσκ.] „Φησὶν et ἀσκάντες antea legebatur."

h) ἔρανον] Οὐρανὸν in Impress. sine sensu. "Ερανον V. et C. Abb. quod, monente *Solano*, recepi. *Reitz.*

i) δίχηλαι ὖειαι] Reliqui hoc, etsi ab textu Luciani discrepat; quia dedita opera sic ab Scholiasta potuit scriptum esse: verum quod ὖεια spiritu leni editum esset, id tamen mutavi. *Suidae* Ed. *Hag.* accentus prioris quoque aliter positus; legitur enim διχηλᾷ ζῶα. βοῦς. ἔλαφος etc. *Reitz.*

k) ἐδώδιμα] ἐδωδὴν V. πρὸς ἐδωδὴν M. Sed vulgata melior. *Suid.* ἐδωδή. βρῶσις. ἐδώδιμον. βρωσίμων. Sed in *Suida* ἐδώδιμον. βρώσιμον rescribendum existimo. *Reitz.*

l) σκελῶν] „Σκελῶν in Impress. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit *Solanus*." Et secuti sunt *Reitz.* et *Bip.* Sed quum σκελῶν manifesto sit vera lectio, non dubitavi eam, praeeunte *Schmiedero*, recipere *Lehm.*

m) μῆκος] „Sic recte pro edito μῆκας dedit Idem; qui et ἅπερ inseruit, et φασὶν pro φησὶν reposuit."

n) σκελῶν] Anne ergo et hoc in κελῶν mutandum? *Reitz.*

o) φησὶν] "Αφη — Ex. G. Sed quare hic non etiam φασὶ facit *Solanus*? *Reitz.* Nescio equidem: saltem debuit et ipse, nec poterat non aliter facere *Reitzius.* *Lehm.*

p) ζώων] „κοίλων M."

ἐσκεύαζον οἱ τῶν παλαιῶν βουφάγοι [q]) βρῶμά τι συγκόπτοντες πολλὰ κρέα καὶ τυρόν. καὶ ἥδυνον αὐτοῖς βρώματα. V.

Ibid. ἐμβρυοδόχον] Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκευασμένον. V.

Ead. l. 10. καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου] Λοβὸς ἐκ ταγήνου, τὸ ἦπαρ φησὶ, τὸ ἀπὸ τηγάνου [r]). μυττωτὸς δέ ἐστι τρίμμα διὰ σκορόδων καὶ τινῶν ἄλλων. μελιττοῦται [s]) δὲ οἱ ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. ἀπῳδὸν δὲ ἀλεκτρυόνα τὸν παρηβηκότα. λειπογνώμονα δὲ βοῦν, τὸν τὸ γνῶμα ἀποβαλόντα, ὅ ἐστιν ὀδοὺς ἀπὸ γενετῆς. V.

Ead. l. 11. ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν διὰ καρδάμων καὶ πράσων. V. In altero ejusdem Cod. haec sic legebantur: Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν διὰ καρδάμου καὶ πράσων. Νυμφόδωρος [t]) δὲ ἐν τρίτῳ βαρβαρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῷ τῆς κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶν τοὺς βαρβάρους.

Ead. l. 12. θρία] Τὰ φύλλα τῆς συκῆς. λέγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ εἰς αὐτὰ [u]) ἐνδεσμούμενον βρῶμα. ὡς καὶ νῦν τὰς ἀσταφίδας τινὲς [x]) ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ συσκευάζοντες αὐτὰς, ἀμέλει καὶ τοῦτο φησὶ [y]) σημαίνειν [z]) αὐτὸ νῦν, ἐπεὶ καὶ μελιττοῦται παράκεινται, αἵ εἰσιν οἱ νῦν λεγόμενοι πάστιλλοι [a]). V.

Ibid. μελιττοῦται] ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. V.

Ead. l. 14. κωπαῖδες] Ἐγχέλεις λέγει Βοιωτικὰς [b]), τὰς

---

q) βουφάγοι] *les gourmands.* Sic verissime emendavit vulgatam vocem βιοφάγοι *Bastius* in Adverss. Mss. quae reperiuntur in nova *Scapulae* editione Oxon. 1820. fol. s. v. βιοφάγοι. *Lehm.*

r) τηγάνου] Ταγήνου editum erat. Sed mutavit ex C. *Abb. Solanus*, quamvis idem Cod. et V. aliter paulo ante scripserint. Utrumque autem *sartaginem* significat; sed quia praestat explicationem efferri verbo variato, recte fecisse putavi *Solanum*, quod mutavit. *Reitz.*

s) μελιττοῦται] „μελιττεῦται V."

t) Νυμφοδ.] „Haec septem verba usque ad φησὶν supplevit *Solanus* ex collat. codicis; deerant enim in editis." Scriptum autem erat Νυμφοδῶρος, falso accentu, quem correxi. *Lehm.*

u) αὐτὰ] „Deerat in editis, et lacuna relicta, quam inserto hoc pronomine implevit *Solanus*."

x) τινὲς] Τὶ erat in editis. Non agnoscebat Cod. *Abb.* Τινες M. *Solan.*

y) φησὶ] „Φημι V."

z) σημαίνειν] „Σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, sed mutavit *Solanus*."

a) πάστιλλοι] „Πάστυλοι B."

b) Βοιωτικὰς] „Βοιωτιακὰς B."

ἐκ τῆς Κωπαΐδος λίμνης πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων. ὄϊν δὲ ἱπνοκαῆ τὸν κλιβανίτην ἄρνα. V.

Ead. l. 15. καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη] τὸν παρηβηκότα. V. in *Fol.*

Pag. 176. l. 1. ἱπνοκαῆ] κλιβανίτην ἄρνα. V. in *Fol.*

Ibid. λειπογνώμονος] τοῦ τὸ γνῶμα ἀποβαλόντος. V. in *Fol.*

Ead. l. 6. δελφινίδος τραπέζης] Οὕτω λέγεται παρὰ τὸ δελφίνων τύπῳ τοὺς πόδας ἔχειν. V.

Ibid. κρυψιμέτωπος] ὁ διὰ μέγεθος ἐν τῷ ἀνακλᾶσθαι τὸ μέτωπον ἀποκρύπτων [c]). μεντορουργὴς δὲ ἀπὸ Μέντορός τινος ὑαλοψοῦ τούτῳ καταχρησαμένου τῷ εἴδει τῶν ποτηρίων. ἃ ἦσαν πρὸς [d]) τῷ πνθμένι μεγάλην ἔχοντα τὴν λαβήν. ἀφ' οὗ καὶ εὐλαβῆ αὐτὰ κέκληκε. βομβυλιὸς δὲ τὸ στρογγύλον, οἷα τὰ νῦν πιθάκνια. δειροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χώνης δὲ τύπον ἐξειργασμένα. γηγενῆ δὲ τὰ ὀστράκεια λέγει. εὐρυχαδῆ τὰ βαθέα καὶ πλατέα. εὔστομα δὲ, τὰ λεπτοχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ ἐλαφρότατα [e]) διὰ λεπτότητα. διὸ καὶ [f]) ἐπήγαγεν ὑμενόστρακα. κύμβια δὲ, τὰ στρογγύλα μὲν, βαθέα δέ. καὶ φιαλίδες, τὰ στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. γραμματικὰ δὲ, τὰ γραμμὰς ἴσως ἔχοντα. κυλικεῖον [g]) δὲ, τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηροπλύτην νῦν καλοῦσιν. ἀκροθώραξ δὲ, ὁ μέσως πως μεθύων. δικοδίφης δὲ, ὁ συνήγορος ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας [h]) διφᾷν. χρυσοτέκτονα δὲ, τὸν χρυσοχοον φησὶ. λεῖρον, τὸν γυναικεῖον κόσμον λέγει, παρὰ τὸ ῥᾴδιον εἶναι, παρόσον καὶ [i]) τὰ ἄνθη λείρια φαμεν. ἐλλάβια τὰ ἐνώτια, παρὰ τὸ τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων ἐνηρμόσθαι. πέδας τὰ ψέλλια. ἄδικον ἡμέραν καὶ ἄλογον, τὴν δίκας μὴ ἔχουσαν ἢ δικανικοὺς λόγους. ἐχεγλωττίαν δὲ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. ὀπτὸν τὸν εὐπρόσιτον, παρὰ τὸ εὐκόλως ἄνευ τῶν ἀπασχολούντων ὁρᾶσθαι.

---

c) ἀποκρύπτων] „Ἀποκρύβων ante editum erat."

d) πρὸς] Ita dedit *Solanus* pro καὶ, quod in editis erat, non addens, unde, nec opus est. Mox iterum καὶ legebatur ante βομβυλιὸς, quod idem delevit, nec immerito; etsi enim καὶ δὲ recte conjungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *Reitz.*

e) ἐλαφρότατα] „Ἐλαφρωτ. in editt. male. Et paullo ante quoque male ἀνεμεφόρητα."

f) Καὶ] „Jam καὶ in editt. absens inseruit *Solanus*."

g) κυλικεῖον] Κυλίκιον editum ante, et plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *Reitz.*

h) τὰς δίκας] Δίκην, et sine articulo Ed. *Clér.* Mutavit *Solanus*, non addens, unde. Sed ex altero *Vossiano* eum id hausisse video, quod postea exhibetur. *Reitz.*

i) Καὶ] „Δὲ male edita Schol. Correxit *Solanus*."

ἄχρηστα τὰ καινὰ, οἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο. εὐήτριον δὲ, τὸ λεπτὸν καὶ λευκὸν ἱμάτιον. ἀῤῥητοποιοὺς ἑκουσίως διασύρων εἶπε τοὺς τελεστὰς, διὰ τὴν μυστηριωδίαν αὐτῶν. V.

Ead. l. 7. μεντορουργὴς] ὑπὸ [k]) τοῦ *Μέντορος* ἐσκευασμένος. V.

Ead. l. 8. βομβυλιὸς] στρογγύλος. V.

Ibid. δειροκύπελα] Τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χώνης [l]) δὲ τύπον ἐξειργασμένα [m]). V.

Ibid. γηγενῆ] ὀστράκεια. V.

Ead. l. 9. εὐρυχανδῆ [n])] βαθέα καὶ πλατέα. V.

Ibid. εὔστομα] λεπτοχειλῆ. V.

Ead. l. 10. ἀνεμοφόρητα] ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. V.

Ead. l. 11. κυμβία] *Κυμβία* [o]) στρογγύλα καὶ βαθέα. V.

Ibid. φιαλίδες] στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. V.

Ead. l. 12. γραμματικὰ] τὰς γραμμὰς ἔχοντα. V.

Ibid. κυλικεῖον [p])] τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηροπλύτην [q]) νῦν καλοῦσιν. V.

Ead. l. 13. ἱπνολέβης] τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ μιλιάριον. V.

Ibid. ἐπέτρεπεν] ἐπέπεμπεν [r]). V.

Ead. l. 14. ἀμυστὶ] ἄνευ τοῦ κλεῖσαι τὸ στόμα. V.

Pag. 177. l. 1. βαχχαρίδι] Εἶδος ἐντρίμματος μυρώδους. ποδοκτύπη δὲ, τὸ τύμπανον [s]). τριγωνίστρια δὲ, ὄργανον μουσικὸν, οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. V.

Ibid. κύκλησέ τις [t])] εἰςέφερε. V.

Ead. l. 6. δικοδίφης] ὁ συνήγορος, ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν, τὸ ζητεῖν. V.

---

k) ἀπὸ] Lege ὑπό. *Solan.* Facile ego secutus sum. *Lehm.*

l) χώνης] χώνας Edd. priores vitiose. Correxi e priori Scholio V. *Lehm.*

m) ἐξηργασμένα] Lege ἐξειργ. *Solan.* Nihil hac correctione certius. *Lehm.*

n) εὐρυχανδῆ] Sic in V. scriptum erat *Solan.*

o) κυμβία] „*Κυμβεῖα* bis habebant edita. Correxit *Solanus.*“

p) κυλικεῖον] *Κυλίκιον* male Editio prior, quam ego mutavi. *Reitz.*

q) ποτηροπλύτην] *Ποτηρολύπτην* antea lectum pessime. Correxit *Solanus.* Sed et ita corrigendum vidit literatissimus juvenis *L. C. Valckenaar* in Animadv. ad *Ammon.* p. 5. qui etiam observat, Scholiasten male confundere κυλικεῖον et ποτηροπλύτην, usus diversissimi. *Reitz.*

r) ἐπέπεμπεν] „Et hoc debetur diligentiae *Solani*; nam ἐπεπ. ante legebatur.“

s) τὸ τύμπανον] „Sic V. et M. *Τὰ τύμπανα* Ed. Clerici.“

t) κύκλησέ τις] Sic in V. scriptum erat *Solan.*

Ead. l. 7. χρυσοτέκνων] χρυσοχόος. u) V.

Ead. l. 9. λεῖρόν τινα ἐκρότουν] ἤτοι γυναικεῖον κόσμιον, ἐξ ἐσθημάτων ποικίλον x) καὶ ἀνθινὸν, καθότι λείρια τὰ ἄνθη φασὶν, ἢ καὶ χρύσεον κόσμον, ἡδύνοντα τῇ ὁράσει τὴν ὄψιν. Διὸ καὶ λειριόεσσαν ὅπα Ὅμηρος y) φησίν. ἢ ὥςπερ λῆρον φαμὲν τὴν ἀδολεσχίαν διὰ πέρα τοῦ δέοντος περιττόν. εἴρηκε καὶ νῦν οὗτος λῆρον τὸν τοῦ θηλέος κόσμον, ὡς περιττὸν τῆς χρείας καὶ παρέλκοντα. V.

Ead. l. 10. ἑλλόβια] ἐνώτια. V.

Ibid. πέδας] ψέλλια z). V.

Ead. l. 12. ἄδικος ἡ ἡμέρα] τὰς δίκας μὴ ἔχουσα. V.

Ead. l. 13. καὶ ἄλογος, ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὔσης] δικανικοὺς λόγους μὴ ἐχούσης, ἀργὴν ποιούσης τὴν γλῶτταν. V.

Pag. 178. l. 3. ἄχρηστα] καινά. V.

Ibid. εὐπίστρια a)] λευκὰ καὶ λεπτά. V.

Ead. l. 14. ἀμηγέπη] ἀντὶ τοῦ, κατά τινα τρόπον. ἅσον δή τι. ἀτιμαγελοῦντι, ἀντὶ τοῦ, ἐξυβρίζοντι, ἐκφεύγοντι τὴν στρατείαν, περιφρονοῦντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγέλας ταύρους φασὶ b) τοὺς ἐξοιστρῶντας, καὶ τὴν ἀγέλην διὰ γενναιότητα ἀθετοῦντας. καρπόδεσμα δὲ, καὶ περιδέραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἁλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ τραχήλου c), αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐχόμενα, τοῦ γελοίου ἕνεκα πέπλασται. οἷον τὸ ὑπέρβυλλον d) καὶ πορδαλέον, ἃ δῆλα πᾶσιν. ἀκροκνεφὲς δὲ, τὸ ὀρθρινὸν φῶς e), ἔτι σκοτίας οὔσης. θεοεχθρία δὲ, ἡ, ὡς ἄν τις εἴποι, θεοχολωσύνη. παίζοντος f) δὲ κατὰ g) ἐναντίον τὸ ἀπηγχόνησα h). ὁπλὰξ δὲ,

---

u) χρυσόχοος] „Χρυσόχοον Ed. *Cler.* male.“ Scripsi χρυσοχόος pro vulgato χρυσόχοος. *Lehm.*

x) ποίκιλον] *Ποικίλων* ante editum. *Solanus* ποικιλὸν inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servarem. *Reitz.* In ποίκιλον nemo crediderit facile servatum a *Reitzio* esse verum accentum; etsi *Bip.* et *Schm. Reitzium* in eo sunt secuti. *Lehm.*

y) Ὅμηρος] Iliad. Γ, 152. *Solan.*

z) ψέλλια] „Ψέλια Ed. *Cler.* male.“

a) εὐπίστρια] „Sic V.“

b) φασὶ] „Sic M. Φησὶ V. et Cod. *Abb.*“

c) τραχήλου] „Sic mutarat *Solanus* pro τραχήλων, quod in editis erat.“

d) ὑπέρβαλλον] „ὑπέρβυλλον M.“ Et sic utique scribendum erat ad textum *Luciani* accommodate. *Lehm.*

e) φῶς] „Recte sic *Solanus* pro absurdo vulgati φησὶν.“

f) παίζοντος] „Παίζοντα antea editum. Correxit idem ex Cod. *Abb.*“

g) κατὰ] „Καὶ τὸ Cod. *Abb.*“

h) ἀπηγχόνησα] „Sic etiam Cod. *Abb.*“

ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ γόνυ πεμφθείς. τὸ δὲ βαυκαλῶν, οἱονεὶ διαβρέχων, ἢ βοῇ καλῶν καὶ συστρέφων, ὃ [i]) διὰ τοῦ διακωδωνίζειν παραδηλοῖ. συνεχὴς δὲ τὴν φάρυγγα, ἀντὶ τοῦ, πεπιεσμένος, συντεθλιμμένος. ἀναφλῶντα δὲ, ἀντὶ τοῦ, αἰσχρῶς τὸ αἰδοῖον τῆς πόσθης [k]) γυμνοῦντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται καὶ τὸ φιλοφρόνως προσάγειν τινί. σκοπάδειον [l]) δὲ, ἀντὶ τοῦ, Σκόπα [m]) ἔργον, τῶν περιωνύμων γὰρ καὶ οὗτος ἀγαλματοποιός. V.

Ibid. λὰξ πατήσας] Ἐπὶ τῶν ἐνισχημένων μεγάλαις [n]) συμφοραῖς, θαῤῥαλέως δὲ ταύτας ἐκδύντων [o]), λέγεται τοῦτο, ὡς καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Σοφοκλῆς, οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα λάγδην πατεῖται, κωτίλος δ' ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χερσὶν ἔργα κηδεύοι [p]) πόλιν. V.

Pag. 180. l. 6. τὸν μύρτωνα καὶ σχινοτρώκταν [q])] Τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς οὕτως ἐκωμῴδουν. οὗτοι γὰρ σχῖνον καὶ μύρτα ἐλάμβανον τοῦ μὴ προχείρως ἐνασχημονεῖν. V.

Ead. l. 12. πολιὰς] Πέπαικται τὸ πολιάς. εὐθεῖα γάρ ἐστιν. οἷον ἡ πολιὰς, τῆς πολιάδος. M.

Pag. 181. l. 3. παρηβηκότος] Προσυπακουστέον οἴνου. V.

Ead. l. 4. τρυφαλίδας] τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα. V.

Ibid. ἐλαίας χαμαιπετεῖς] Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς καλοῦμεν δρυπετεῖς [r])· αὗται γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν ἀποῤῥυῶσι τοῦ

---

i) δ] „aberat ab editis, et κωδωνίζειν pro διακωδ. Mutavit utrumque *Solanus*."

k) πόσθης] „Sic recte Cod. *Abb.* et M. Πο θης Edita. Eadem lacuna erat in V. et Exc. G."

l) σκοπάδειον] „Σκοπάδιον Edit. *Cler.* Mutavit ex *Luciano Solanus*."

m) Σκόπα] „Σκόπου Cod. *Abb.* prave."

n) μεγάλαις] Μὲν tantum conspiciebatur in editt. quod ex compendio scribendi natum. *Reitz.*

o) ἐκδύντων] „Ita dedit *Solanus* pro vulgato ἐνδύντων. Item mox τοῦτο correxit, cum legeretur ταῦτα."

p) κηδεύοι] „Κυβεύει Cod. *Abb.*"

q) σχινωτρώκταν] „Σχινωτρώκτραν et μίρτωνα Editt. male." Ω, quod erat in *Reitz.* et recentt. in priore vocis σκινωτρ. parte, mutavi, ut debebam, in o. *Lehm.*

r) δρυπέτεις] „Δρυπέπεις Ed. *Cler.* male. Ἔοικε λέγειν ἃς λέγομεν δρυπέτεις Cod. *Abb.*" Non male δρυπεπὴς dici de eadem re, vid. *Schneider.* Lexic. s. h. v. Utrique tamen formae accentum deberi in ultima syllaba, et falso in prioribus Edd. in penultima positum esse, liquet. *Lehm.*

δένδρου, οὐ σκευάζονται οὕτως. νευστὰς δὲ τοὺς κολυμβητὰς λέγει. ὀξυόστρακα δὲ τὰ ἐξεσμένα στίλψεως ἕνεκεν. πλακοῦντα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκεκορδυλημένων, ὃν διὰ τοῦτο καὶ κρωβυλώδη [s]) εἶπεν, οἱονεὶ ὡς κρωβύλον ἀναδεδεμένον, ὃ ἡ νῦν συνήθεια χορδὸν [t]) λέγει. παιδοβοσκὸν [u]) δὲ τὸν διδάσκαλον. διέμπιλον δὲ τὴν πολλοῖς πίλοις περιτεθειμένην. V.

Ead. l. 11. συνυθλήσομεν] συνυθλήσομεν, ἀντὶ τοῦ, φλυαρήσομεν. V.

Pag. 182. l. 8. λογᾷ] ἀντὶ τοῦ, λέγειν ἐπιθυμεῖ. V.

Ead. l. 13. εὐφοροῦσαν] ἀντὶ τοῦ, εὐφόρῳ [y]) τῷ πνεύματι φερομένην· ἀπροκυματοῦσαν δὲ, τὴν μετρίοις τοῖς κύμασιν ἔτι διολισθαίνουσαν [z]) ἕκτορας δὲ καὶ ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδηροβόλια φασί [a]). V.

Pag. 133. l. 1. πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ] Πέπαικται τῷ κακοδαίμονι τὰ προστακτικὰ ταῦτα [b])· καὶ πλέον ἔτι τὸ ἀπὸ τῆς λειφθείσης εἰκόνος τῆς τριαρμένου νεώς. τὸ ἀπόγειος πίνειν. δεικνύει γὰρ ἀπὸ τούτου, ὅτι [c]) ὡς ληροῦντας αὐτοὺς παραλογίζεται. V.

Ead. l. 4. κατουρουμένην] Καὶ τοῦτο πέπαικται ἀποσκωπτικῶς εἰς τοὺς ὀνοματοποιοῦντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο καὶ κατὰ τοῦ φορτικοῦ τὸ κατουρουμένη. V.

Ead. l. 10. καὶ πάντα ὅμοια ἦν] Ἴσως ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοια, παροιμίας. V.

Pag. 184. l. 10. Σώπολιν] Εἴθε καὶ νῦν τουτονὶ Σώπολιν εἴχομεν. σὺ γὰρ ἂν ἡμιμανεῖς καὶ κορυζῶντας (μικρὸν γὰρ

---

s) κρωβυλώδη] „Ita restitutum ex C. *Abb.* M. et B. *Κροβυλείδη* enim ante editum erat."

t) χορδὸν] „Sic V. *Χορδὶν* C. *Abb. Χορδὴν* M. et B."

u) παιδοβοσκὸν] „*Παιδαβ.* antea editum, male."

x) συνηθεισόμεν] „Sic V. sed male editum erat *συνυθλήσομεν*. Ut autem *φλυαρήσομεν* bene editum erat, ita prave *φλυαρίσομεν* scriptum in V." Monstrum illud verbi, *συνηθεισόμεν*, non vidisse *Reitzium*, nec recentt. Editores, monstrum esse, e voce genuina *συνυθλήσομεν* per jotacismum ortum, sane mireris. *Lehm.*

y) εὐφορῷ] „*Φορῷ* tantum Ed. *Cler.* quam correxit *Solanus*." Nec *φορῷ* male dictum erat. Sed *Reitzius* certe *εὐφόρῳ* mutato accentu edere debebat. Temere et hic secuti sunt recentt. *Lehm.*

z) διολισθαίνουσαν] „*Διολισθέν*.... male legebatur in editt."

a) φασί] „Sic dedi ex C. *Abb. Φησί* V."

b) τὰ προστακτικὰ ταῦτα] „*Τὸ πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ θεῖ, προστακτικά* M."

c) ὅτι] „non aderat in editt. addidit *Solanus*."

τοῦτό γε) ἀλλ' ἀποπλήκτους καὶ λεμφώδεις ὅλους, τοῦτο μὲν περὶ μεταχείρισιν λόγων, τοῦτο δὲ περὶ τὴν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν ἰάσαιτο ἄν. εἰ καὶ χαλεπῷ καὶ δυσμεταχειρίστῳ, ὅσα γε τὰ τῆς παρούσης καιρότητος, ἐπεβάλετο ἄν. ποῦ γὰρ ἂν τοσοῦτον εὐπόρησεν ἑλλεβόρου; τίνων Οἰταίων ὀρέων, τίνων Ἀντικύρας ὀροπεδίων ἐπιδαψιλευομένων τὴν χορηγίαν; καὶ τὸ δὴ χαλεπώτερον, τίνας καὶ πέπεικεν ἂν παρασχεῖν ἑαυτοὺς περιοδευθησομένους; οὕτως ἁπάντων κατακόρως κακοδαιμονούντων, ὡς μὴ ἂν τινα τούτων ἑαυτῶν τῶν ἀπ' αἰῶνος εἰς σύνεσιν ὑμνουμένων, οὐχ ὅπως ἐνάμιλλον οἴεσθαι φανῆναι, ἀλλ' οὐ δ' ἐγγὺς τούτῳ γενέσθαι. τὰ τοῦ Ὁμήρου [d]) ἴσως ἐξ ἀμαθίας ἄγαν μεθύουσιν ἀνὰ στόμα περιφερομένου, ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι, εἰ καὶ ἀληθὲς μὲν, κατὰ τὸ χείριστον δέ. M.

Pag. 185. l. 4. μακκοᾷ] Μακκοᾶν τὸ μωραίνειν. Ἀκκὼ γὰρ γέγονε γυνὴ ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη· ἣν φασιν ἐνοπτριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρᾳ διαλέγεσθαι. ἔνθεν τὸ ἀκκίζεσθαι παρ' αὐτὴν λελέχθαι ἀκκοῶ καὶ μακκοῶ. G.

Eod. l. 5. Μνησάρχου] Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πενταετῆ σιωπήν. ἐπίτηδες δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἀντὶ τοῦ, αἰδεσιμωτάτην, ἀναίσχυντον εἶπε, διαβάλλων τὴν τῶν λέξεων πλάσιν, καὶ θηριομάχον τὸν Ἡρακλέα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν κατακρίτων ἡ συνήθεια οἶδεν. ὀττεύομαι δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐπείγομαι. καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τέθεικε τὸν χρησάμενον. τὸ γὰρ ὀττεύεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀπὸ θεοῦ κινουμένου [e]), ἤτοι προφητεύοντος, κεῖται. ῥινανστήσειν δὲ ἀντὶ τοῦ, ταῖς ῥισὶ καταυλήσαι, ἐποίουν γὰρ τοῦτο ῥιναυλοῦντες, ἤτοι διὰ τῶν ῥινῶν ψοφοῦντες ἐπὶ διασυρμῷ τινῶν καὶ χλεύῃ. ἀκάθαρτον δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐπίσχεσιν τῶν καταμηνίων πάσχουσαν. V.

Pag. 187. l. 11. ἔκταρ ἐμήμεκας] Πλατωνικὸν τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγύς. καὶ τὸ σκορδινᾶσθαι [f]), σημαίνει τὸ μετὰ χάσμης διατανύεσθαι [g]). V.

Eod. l. 14. σιληπορδία] Σιληπορδεῖν [h]) παρὰ Σώφρονι τὸ στρηνιᾷν καὶ ἁβρύνεσθαι. ἔοικε δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ κακέμφατον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων, καὶ τὸ μέγα ἐπὶ τούτοις φρονεῖν [i]), ἐξωγκῶσθαι αὐτῷ

---

d) Ὁμήρου] Il. Δ, 405. *Solan.*

e) κινουμένου] „Edita κινεμένου. Correxit *Solanus.*"

f) σκορδινᾶσθαι] Sic *Schm.* Antea vitiose σκορδίνασθαι. *Lehm.*

g) διατανύεσθαι] Sic etiam C. *Abb. Solan.*

h) σιληπορδεῖν] „Σιλιπορδεῖν M."

i) φρονεῖν] „Sic restituit *Solanus.* Nam φορεῖν habebant edita."

τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ τῷ ἀποπνεῦσαι [k]*) ἤδη τὸν ὄγκον ἐπείγεσθαι. πολλῷ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀποθλιβομένῳ εἰκὸς καὶ τὸν ψόφον οὐ μέτριον ἔσεσθαι.* V.

Pag. 189. l. 12. *χάρισι — θύε*] *Ἐκ τῆς τοῦ Πλάτωνος παραινέσεως δοκεῖ παρειλῆφθαι. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Γαμηλίων παραγγελμάτων, ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυτέρῳ τὸ ἦθος ὄντι, τ' ἄλλα δὲ καλῷ κἀγαθῷ, παρεκελεύετο θύειν ταῖς χάρισι.* (p. m. 246. pr.) G.

IN EUNUCHUM.

Pag. 193. l. 5. *ὅλας ἁμάξας*] *Ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων εἴρηται τοῦτο. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἁμαξῶν ἀναβαίνοντες, τοῦ ἅμα τε περίοπτοι, καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκουόμενοι εἶναι, ἔσκωπτον ἀλλήλους, ἀφ' οὗ παροιμία, τὰ ἐξ ἁμάξης. οὗτος οὖν, ἵν' ἐνδείξηται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκώμματι παρακολουθῆσαν* [a]*) τοῦ εἰωθότος, ὅλας εἶπεν ἁμάξας.* V.

Ead. l. 6. *ὑπερδιατεινόμενοι*] *ὑπερφιλονεικοῦντες.* V.

Ead. l. 7. *διεφέροντο*] *διεμάχοντο.* V.

Pag. 194. l. 5. *κατὰ τὸν ποιητήν*] *Ἐκ τῆς Χ τῆς Ἰλιάδος τοῦτο.* G.

Pag. 195. l. 3. *καὶ — ἐγίγνετο*] *Εἰς Ἀριστοτέλην* [b]*) ἀποσκώπτει, ὃς καὶ τὴν ἐκτὸς εὑρεσιλογίαν μέρος τῆς εὐδαιμονίας τίθεται.* V.

Ead. l. 6. *ἀμφήριστοι*] *ἐπιφιλόνεικοι.* V.

Pag. 196. l. 7. *μεταποιεῖσθαι*] *ἀντιποιεῖσθαι.* V.

Pag. 198. l. 9. *προέποντα ταῖς μισθοφορίαις*] G.

Ead. l. 10. *Βάκηλος*] *Βάκηλος μέγας, ἀνόητος, γυναικώδης* [c]*).* V.

Ead. l. 16. *εἶθ' ὁ Ἀριστοτέλης*] *Γράφεται ὁ Θεμιστοκλῆς.* V.

---

k) *τῷ ἀποπνεῦσαι*] „Τὸ ἀποπν. M.“

a) *παρακολουθῆσαν*] „Ita dedit *Solanus* pro vulgato *παρακολουθεῖσαν*.“

b) *Ἀριστοτέλην*] *Solanus* vulgatam hanc mutarat in *Ἀριστοτέλη*, siue auctoritate male. Nam etsi utrovis more dici potest, ut vid. ad De Salt. §. 21. in *Ἄρη*, tamen *Ἀριστοτέλην* usitatius, quam *Ἀριστοτέλη*. Vid. *Diog. Laërt.* L. V. §. f. et 8. m. et 10. *Δημοσθένην*. Quamvis ibidem 12. *Ἀριστομένη*, *Διοτέλη*, et 18. 19. *Διογένη*, *Σωκράτη* accusativo casu occurrat. *Reitz.*

c) *γυναικώδης*] *ἢ ὁ τετμημένος τὸ αἰδοῖον.* G.

Pag. 199. l. 16. ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων] *Κακέμφατον τοῦτο, καὶ ἃ φασὶν οἱ ἰδιῶται φύσιν πρὸς φύσιν.* V.

Pag. 201. l. 2. τά γε πρὸς τῶν ὄρχεων] *Βάλλ' ἐς κόρακας, μιαρὲ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκας.* V.

Ead. l. 14. ἀνδρίζεται] *Ἀνδρίζω τὸ, ἀνδρός τι ποιῶ.* V.

IN DE ASTROLOGIA.

Pag. 203. *ΑΣΤΡΟΛΟΓ.*] *Γρ.* αι *Ἀστρολογίης.* G.

Ead. l. 4. ὑποθημοσύνην] *δόγμα.* V.

Pag. 204. l. 5. ἐπικυρέωσι] ἐπιτύχωσιν [a]). V.

Ead. l. 7. ἀνεμώλιον] *μάταιον.* V.

Ead. l. 9. ἀφυΐη] *ἀδικίη* [b]). V.

Ead. l. 11. πρῶτον] *Παρὰ τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις σχεδὸν δοκοῦντα ταῦτα Χαλδαίους γάρ φασι πρώτους ἀστρονομίας ἄρξαι.* M.

Ead. l. 14. εὐμοιρίη] *εὐκληρία.* V

Pag. 206. l. 2. ἐσημήναντο] *ἐσημειοῦντο.* V.

Ead. l. 6. ἐμήσαντο] *ἐμηχανήσαντο.*

Ead. l. 12. ἀπὸ τέω] *τούτου.* G.

Pag. 207. l. 6. σεβίζονται] *σεβάζονται.* G.

Ibid. *Ἄπις*] *τὸ μοσχάριον.* G.

Pag. 210. l. 5. ἀναφανδὸν] *φανερῶς.* V.

Pag. 211. l. 3. μετέποντα] *διώκοντα.* G.

Ead. l. 9. ἀτασθαλίη] *φρενοβλαβείᾳ* [c]). V.

Ead. l. 10. ἐπιείκη [d])] *μέτρια.* V.

Pag. 212. l. 12. ἀτρεκέως] *ἀκριβῶς.* V.

Pag. 213. l. 1. ὑποθέσθαι] *διδάξαι.* V.

Ead. l. 6. πρηστῆρι] *κεραυνῷ.* V.

Pag. 214. l. 7. νωθρήτε [e])] *ὀκνηρά.* V.

Pag. 215. l. 2. Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεως [f])] *Ἐξ*

---

a) ἐπιτύχωσιν] *Ἐπιτήκωσιν* ante legebatur; sed recte in C. ἐπιτύχωσι. *Solan.*

b) ἀδικίη] Corrupta haud dubie vox. *Solan.* Varia est textus lectio, quam *Jensius* notavit vere reperiri in W. *Lehm.*

c) φρενοβλαβείᾳ] „Sic dedit idem (*Solanus*) pro vulgato φρενοβλαβείη."

d) ἐπιείκη] *Ἔπεικτα* Exc. G. Lege ἐπιεικτά. *Solan.*

e) νωθρήτε] „Ita dedit idem pro vulgato ἀνωθρήτε."

f) καὶ τοῦ Ἄρεως] Lacuna erat hic in editis et Cod. quem

ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μέτρῳ ὑστόρησεν. V.

Ead. l. 3. τὴν Ὁμήρου ἀοιδήν] Ἐξ ἀφροδισίου [g]) γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μέτρῳ ἐνέτεινεν. V.

Pag. 217. l. 13. ὦρην] φροντίδα. V.

Ead. l. 14. χρείῃ] ὑποθέσει [h]), προνοίᾳ. V.

Pag. 218. l. 2. σφετέρην] ὁδόν. V.

Ead. l. 5. κάρφεα] Κάρφη, ξηρὸς καὶ κοῦφος χόρτος. V.

Ead. l. 14. εὐμαρέως [i])] ῥᾳδίως. V.

IN DEMONACTEM.

Pag. 222. l. 11. οὐ μὴν ἀνίπτοις] ἀντὶ τοῦ, αὐτοσχεδιάσας [a]). V.

Pag. 223. l. 8. Σινωπέα] τὸν Διογένη. V.

Pag. 229. l. 5. τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι [b])] Σημαίνει γὰρ τὸ περαίνειν [c]) καὶ τὸ τὸν συλλογισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμπέρασμα, καὶ τὸ αἰσχρῶς τινα κατὰ τὰ ἀφροδίσια ἐνεργεῖσθαι, ἢ σπέρμα ἐκβάλλειν [d]). V.

Pag. 230. l. 3. δακτύλιον φύλαττε] Εἰς τὸν ἀφεδρῶνα ἀπέσκωψε· καὶ γὰρ δακτύλιος λέγεται καὶ αὐτός. V.

Pag. 235. l. 15. τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν]

Clericus consuluit; sed quum recte conjecerit ex ipso *Luciano* sic supplendum, non invitus ei morem gessi. *Reitz.*

g) ἐξ ἀφροδισίου] „Hoc Scholion in Ed. ad Eunuchum relatum, huc retrahi jussit *Solanus*, addiditque in M. recte huc referri, et recte collegisse *J. Clericum*, desse in V. quaedam in hunc libellum Scholia."

h) ὑποθέσει] „Haec vox omissa erat in Edit. supplevit eam ex collat. Codicis *Solanus*."

i) εὐμαρέως] „Εὐμερέως ante editum erat."

a) αὐτοσχεδιάσας] Sic *Bip.* et *Schm.*, monente *Belino*, e C. 3011. pro vulg. ἀποσχεδιάσας, quod tamen nec ipsum erat spernendum. Vid. Amor. c. 50. *Lehm.*

b) σκώμματι] „Hoc Scholion ad aliena verba relatum in editis, in sedem suam restituit *Solanus*."

c) περαίνειν] „Sic restituit idem ex C. quum περαῖον esset in Editis."

d) ἢ σπέρμα ἐκβάλλειν] „Tria illa posteriora verba deerant in Editis, supplevit ex Cod. collatione, non addens cujus, *Solanus*."

Οὐ γὰρ ἔδει οὕτως e) *εἰπεῖν, ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολιτείᾳ, ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο καὶ ἄδηλον, ποίᾳ τινὶ εἰσεγράψατο αὐτὸν φρατρίᾳ* f), *ἐκ πολλῶν φρατριῶν τῆς Ῥωμαίων πολιτείας συγκεκροτημένης· οἷον Ὀυεττίων, Φλαβίων, Αὐρηλίων* g), *καὶ ἄλλων πλείστων. οὐ γὰρ καὶ* h) *πάσαις ἐπολιτογραφήθη εἷς ὤν. ἀλλ' εἴπερ ἄρα οὕτως ἐχρῆν εἰπεῖν, τῇ Ῥωμαίων εἰσεγράψατο πολιτείᾳ. ἵνα τὸ πλατὺ τοῦ ἀορίστου περιελαμβάνετο καὶ αὐτός* i), *ἢ ὅτι Ῥωμαῖον βασιλεὺς ἐποίησε με. τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ ἐκ τούτου παρεδηλοῦτο, ὃ καὶ αὐτὸς ὁ Δημώναξ ὑπέθετο διορθούμενος, ἅμα δὲ καὶ σκώπτων, ὡς μὴ καθαρῶς* k) *ἑλληνίζοντα, Ἕλληνα βουλόμενον εἶναι.* V.

Pag. 237. l. 3. *καὶ Λακεδαιμονίου τ.*] *Ἐμάστιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τελούμενοι, καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸν* l) *ἀποσκώπτει.* V.

Ead. l. 12. *Περιδου* m) *μαθ.*] *Εἰς τὸ ἄραβδον διασύρει ὡς ὑπερείσεως δεόμενον.* V.

---

e) *οὕτως*] In V. erat *οὗ*, et iterum Schol. 8. quod ego pro *οὕτως* stare existimo. Vide illic notam nostram. *Solan.*

f) *φατρίᾳ*] Ita hic, et mox quoque, *φατριῶν* Cod. V. Licet *φρατρία* et *φρατριῶν* Edit. *Cler.* Et melius cum *ρ* scribitur. *Solan.* (an *ποίᾳ — φρατρίᾳ;* ut mox *πολιτείᾳ. Reitz.*) *Reitzii* emendationem secutus est *Schmiederus.* Antea enim male scriptum erat *φία τινὶ — φρατρίᾳ. Lelm.*

g) *Αὐρηλίων*] Sic dedit *Solanus*, sine auctoritate, sed bene; nam *Ἀβρηλίων* edita; quae tamen non mutassem, si mea solius auctoritate haec edere suscepissem. *Reitz.*

h) *καὶ*] „Aberat *καὶ* in editis. Addidit *Solanus.*“

i) *ἵνα τὸ πλατὺ — καὶ αὐτός*] Corrupta haec sunt. *Solan.*

k) *καθαρῶς*] Sic dedi ex conjectura, *καθαρὸς* enim habebant edita, nec varietatis quidquam notarat *Solanus* noster. *Reitz.*

l) *αὐτὸν*] Conf. Scholion 9. ad verbum *δρωπακισθῆναι*, ubi *ταὐτὸν* recte et Attice pro *τὸ αὐτὸ* legitur. Ideoque et hic forsan sic legendum; quia Grammatici ajunt *αὐτὸν* pro *αὐτὸ* Attice numquam dici. Sed cum iidem etiam scribant *τοῦτον* pro *τοῦτο* numquam dici, ac *Maittaire* de Dialectt. p. 37. tamen ex *Pausan.* p. 281. adferat *τοῦτον πέλαγος*, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum quum unum exemplum in re ejusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. *Reitz.* Jam vero verba Scholii *αὐτὸν ἀποσκώπτει* sana credo, et *αὐτὸν* masculinum ad Lacedaemonium in textu *Luciani* nominatum respicere; licet enim minus obvium *ἀποσκώπτειν τινὰ* pro *εἰς τινὰ*, tamen Scholiastae stilo hoc dandum, et propemodum sic *Herodian.* VIII, 8, 15. *παίοντές τε καὶ ἀποσκώπτοντες τοὺς βασιλέας.* Sed propter additum *παίοντες* id non satis esset ad usum probandum. *Idem in Addend. et Corrig.*

m) *Περιδου*] Hoc Scholion ad alia verba relatum, duce *Solano* sedi suae reddidi, et eodem monente ex V. ac C. *τὸ ἄραβδον* dedi, pro vulgato *τὸν ῥάβδον. Reitz.*

Pag. 238. l. 3. λέοντας καλοῦσιν] Καὶ γὰρ εἰώθαμεν τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικάζοντες οὕτως λέγειν n), λέων ἐστίν. V.

Ead. l. 14. δρωπακισθῆναι] Ἀντὶ τοῦ, τῆς αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ἧς καὶ αὐτός σοι νῦν ἐπιμέμφεται· ταὐτὸν γὰρ τὸ πιττοῦσθαι τῷ δρωπακίζεσθαι· ἔστι δὲ ἄμφω, τὸ τὰς o) τρίχας τοῦ παντὸς σώματος μαδᾶν p) χρίσματι. V.

Pag. 239. l. 6. Κυναίγειρον] Τοῦτο γὰρ Κυναίγειρος πέπονθεν Ἀθηναῖος ἐν τῇ πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πελέκει πρὸς q) Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπείς. V.

Pag. 240. l. 6. Ἐλέου τὸν βωμὸν] Εἰ γὰρ ὁ ἐλέου βωμὸς οἰκτίρμονας κηρύττει Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φησί, τοιοῦτον ὠμὸν πρᾶγμα θεᾶσθαι; V.

IN AMORES.

Pag. 244. l. 4. ἀσθενὴς γὰρ a)] Ἄγαν, καὶ φυσικῆς θεωρίας ἐχόμενον τὸ χωρίον, ὅτι τὰ ἐν γενέσει πάντα διὰ τὴν τῆς ὕλης ἀσθένειαν οὐχ οἷά τέ ἐστιν ὑποστέγειν b) τὰ εἴδη ἐνδελεχῶς, οὐδὲ τῆς τοῦ ἐναντίου ἐπειςόδου c) ἀνέπαφα, ἀλλ' ἡ θατέρου παρουσία ὥςπερεί d) τινα ἄνεσιν προμηθεῖται τῆς ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἐγκόπου ἤδη ἐνεργείας. ταύτῃ γε δή, καὶ τῇ ἀνὰ μέρος ἑκατέρων ὑπαλλαγῇ σώζεσθαι e) καὶ τὸ ὑποκείμενον ἀφορ-

---

n) οὕτως λέγειν] Οὐ λέγει editum ante, sine sensu, o *Tle.* esse in V. testatur idem, quo compendio satis commode significari οὕτως λέγειν existimat, jubetque conferri Scholium 5. quare et hic facile monenti parui. *Reitz.* Vid. de hoc scribendi compendio *Bast.* ad *Gregor.* Cor. p. 828. *Lehm.*

o) τὰς] „Τοὺς male Edit. *Cler.*"

p) μαδᾶν] „Μαδδᾶν C."

q) πρὸς] Ἐς legebatur in editis, mutavit *Solanus*, non addens unde habeat: ναυμαχίᾳ vero ego dedi pro edito ναυμαχιᾷ. *Reitz.*

a) ἀσθενὴς γὰρ] „Ante ad verbum ἐρωτικῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholium."

b) ὑποστέγειν] „Ἀποστέγειν olim editum. Correxit *Solanus.*"

c) ἐπειςόδου] „Ex M. sic restituit Idem, nam ἐπεκόδου absurde editum ante."

d) ὡςπερεὶ] „Ὡς περὶ vulgatum ante; sed mutavit *Solanus.*"

e) σώζεσθαι] „restitutum ex V. et M. Σώζεται enim vulgo male."

μὰς λαμβάνει τὸ ἤδη κεκμηκὸς ἐπανάγοντος τοῦ ἐπειγιόντος [f]) τῇ τῶν ἐναντίων καταδοχῇ. V.

Pag. 246. l. 9. βουκολοῦμαι] κατατρύχομαι. V.

Ead. l. 12. Ἰόλεων] τὸν Ἴόλαον. G.

Pag. 247. l. 2. οὐ γὰρ Ἡλιάδης] Διὰ τὴν Πασιφάην, ἐπεὶ Ἡλίου οὖσα ἐκ μήνιδος Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. V.

Ibid. οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις] Ἐπεὶ καὶ ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἔγκοτος Ἀφροδίτη γενομένη, εἶτα δυσώδεις αὐτὰς ποιήσασα, ἀποκοίτους αὐτὰς ποιῆσαι τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἠνάγκασεν. V.

Ead. l. 13. ἅλας] πλάνας [g]). V.

Pag. 249. l. 14. ἀκκισμὸν] προσποίησιν. V.

Pag. 250. l. 2. ὑπογυίου] Ἐκ τοῦ ἐγγὺς [h]) ὑπόγυιον, ἐγγύτερον, πρόσφατον, νεωστὶ γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου καὶ μετ' ὀλίγον. V.

Ead. l. 5. ξναυλον ἔχω] οὐ πρὸ πολλοῦ μνημονευομένην ἢ ἐνηχουμένην [i]). V.

Ead. l. 7. ἄρνυσαι] λαμβάνεις, δέχῃ [k]). V.

Pag. 251. l. 13. δικρότων] Δίκροτα, διήρη, πλοῖα μονήρη ἐστιν, ἃ καὶ δίκροτα κατεσκευάσαντο. Τινὰ δὲ καὶ ἐκ πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πρώρας ἑκατέρωθεν πηδαλίοις ἤσκηντο [l]), ὅπως αὐτοί τε μὴ μεταστρεφόμενοι καὶ ἐπιπλέωσι καὶ ἀναχωρῶσι, καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκ τῷ πρόσπλῳ καὶ ἀπόπλῳ αὐτῶν σφάλλωσι. V. In

---

f) ἐπειγιόντος] „Sic dedit *Solanus* pro vulgato ἐπιόντος.“

g) πλάνας] „Πλανήσας ante legebatur. Emendavit *Solanus*.“

h) ἐκ τοῦ ἐγγὺς] Deerant haec in Edd. implevit ea ex Collat. Codd. *Solanus*, qui etiam testatur ὑπόγυον sine ι scriptum utrobique in V. et C. Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianeae conveniret. *Reitz.*

i) ἢ ἐνηχουμένην] Posteriora duo verba in editis deficientia eodem indicante supplevi. *Reitz.*

k) δέχῃ] „aberat ab Ed. *Cler.*“

l) ἔσχυντο] Legendum videtur ἴσχοντο, hoc est, *sistebantur*; atque inde etiam emendandus *Suidas*, qui habet ἤσκηντο, quod vertit, *instructae erant, Aemilius Portus. Cler.* Cur *Suidas* emendandus sit, nullus video, ἤσκηντο enim recte se habet, et recte vertitur: *instructae erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso *Luciano* habuimus supra in de Salt. et habebimus infra. Quin igitur potius Scholiasten ex *Suida* emendandum censeam, ex quo haec ad verbum sunt descripta; maxime cum ἤσκηντο quoque in C. reperiri testetur *Solanus*, quem miror, qui *Clerici* animadversionem sic abire sit passus. *Reitz.* Emendaveram ex *Suida*, priusquam hanc *Reitzii* notam legissem, et *Schmiedlerum* vidissem sic vere edidisse. *Lehm.*

altero Vossiano haec tantum legas: δικότων] Δίκροτος ἡ δύο εἰρεσίας ἔχουσα.

Pag. 253. l. 5. ἔφαλον] παραθαλαττίαν. V.

Ead. l. 10. Ἡλιάδος [m])] Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ἡ Ῥόδος ἀνέκειτο. καὶ ὅπως πολὺς ὁ λόγος. M.

Pag. 254. l. 3. ἀνανεούμενος] ἀνανεάσας, ἀνακαινίσας, ἀναμνησθεὶς [n]), ἀνεγείρας, εἰς ἔννοιαν ἐλθών. V.

Ead. l. 11. κομμωτικῆς] Κομμωτικὰς, ἀπὸ τοῦ κόμπου, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ κόπτω, κόμμος ὁ κεκομμένων [o]) τριχῶν κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ περιεργίας κόσμος, καὶ κομμωτικὸν οὐδετέρως. V.

Pag. 255. l. 12. ἐστίασιν] συμπόσιον. V.

Pag. 256. l. 6. ἀκαρῆ] Ἀκαρὲς, βραχὺ, ὀξύ. ὃ οὐχ οἷόν τε κεῖραι [p]). ἀκαρῶς, ἐπίρρημα, ἐν βραχείᾳ ὥρᾳ, ἐν ἀτόμῳ. V.

Ead. l. 10. ἀψιμαχίαι τινὲς] συναφαὶ μάχης. V.

Ead. l. 11. ἀνάγεσθαι] Ἀνάγεσθαι λέγομεν τὴν ναῦν, ὅτε ἀπὸ γῆς εἰς πέλαγος ἔρχεται. V.

Ead. l. 13. ἀπαίρειν] παραγενέσθαι. V.

Pag. 258. l. 8. σφριγῶν [q])] νεάζων. αὔξων. σφύζων. βράζων. εὐσωματῶν. ἀκμάζων. ἀνθῶν. V.

Ead. l. 9. κλωσὶν] κλάδοις. V.

Ibid. ὥρια] κατὰ καιρόν. V.

Ead. l. 10. ἄγονα] ἄκαρπα. V.

Ead. l. 14. ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφὲς, κατάσκιον, ἑκατέρωθεν βοηθούμενον. ἀμφιλαφῆ, διπλοῦν [r]), τεχνικόν τε καὶ σο-

---

m) Ἡλιάδος] De hoc cognomine conf. supr. not. ad Alex. c. 34. *Reitz.* In ὅπως, quod sequitur, vitium latere arbitror, quod quum varie emendari possit, nolebam ipse emendare. *Lehm.*

n) ἀναμνησθεὶς] „Hoc et sequentia quatuor verba non erant in Edit. *Cler.* Addidit ea *Solanus.*“ Depromta scilicet sine grano salis e *Suida*, ubi ἀνανεωσάμενος· ἀναιακινίσας καὶ ἀνεγείρας· ἢ ἀναμνησθείς· εἰς ἔννοιαν ἐλθών. Unde etiam vulgatum vitium ἀναγείρας emendavi, quod *Schmiederus* etiam pejus edidit ἀναχείρας. *Lehm.*

o) κεκομμένων] Ita *Suidas*, ex quo haec descripta sunt. In prioribus erat κεκομμένος. *Lehm.*

p) κεῖραι] Legendum ex *Suida* διακεῖραι, *quod non potest secari*, nisi forte scripserit Scholiastes, χερσὶ λαμβάνεσθαι. *Cler.* Legendum κεῖραι, quod etiam in C. recte haberi video. *Solan.* Nec in ipso *Suida* aliter habetur. *Lehm.*

q) σφριγῶν] „Σφριγῶν etiam *Suid.* in Ed. *Hagen.* Σφρυγῶν al.“

r) διπλοῦν] „omissum erat in Edd. aeque ac particula τε.

φιστικόν. ἀμφιλαφής, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστί. V.

Pag. 259. l. 12. παρὰ [s]) λελησθότος] λάθρα. V.

Ead. l. 13. ἀντίτυπον] ἐναντίον. V.

Pag. 262. l. 10. ζάκορος] Ζάκορος, νεωπόρος. καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ [t]) ὁ ἱερεὺς ὁ τὸν ναὸν σαρῶν· κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς. V.

Pag. 263. l. 1. ἁγιστείας δόκησιν] Ἁγιοσύνη. καθαρότης. λατρεία. V.

Ead. l. 9. δορκὰς] Dorcadis. G.

Pag. 265. l. 9. Θεσπείαις] πόλει. V. Proditur Praxitelis Ἔρως ἐν Θεσπίαις εἶναι· quem sculpsit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic existens, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo profecti sunt ad videndum Cupidinem. G.

Ead. l. 16. ἀκρίτων] ἀδιακρίτων. G.

Pag. 266. l. 5. ἀποτείνασθε] ἐκτείνασθε. φιλονεικεῖτε. V.

Pag. 267. l. 6. συνηρεφὲς] ἐστεγασμένον. V.

Pag. 271. l. 11. ἠρκούμεθα] ἠγαπώμεθα. V.

Ead. l. 12. ἀμέλει] διὰ τοῦτο. V.

Pag. 272. l. 7. ἐπωρέχθη] ἐπεθύμησεν. V.

Pag. 275. l. 2. Δεκελείας] τόπος. V.

Ibid. ἐπιτειχιζομένης] ἐποικοδομῶ. V.

Ead. l. 15. ὀξεῖα] ταχεῖα [f]). V.

Pag. 276. l. 2. ἐν τῷ παρέλκοντι] Παρέλκον, τὸ περιττόν, καὶ παρατεῖνον. G.

Pag. 280. l. 9. Φιλαινὶς [g])] Ταύτην τὴν Φιλαινίδα [h]),

Supplevit utrumque *Solanus.*" Nec aliter in *Suida* legitur, unde haec excerpta. *Lehm.*

s) παρὰ] Abest a textu; nec quo pacto irrepserit, satis assequor, nisi forte unica voce παραλελησθότως scriptum fuerit. *Solan.* Illud παρὰ est glossa glossae, i. e. Nota tantum fuit hanc interpretationem ad illud λελησθ. esse referendam. *Reitz.*

t) ἢ] „Ὁ est in C." Et sic in *Suida*, unde hoc Scholion excerptum. Hinc restitui ὁ pro ἢ. Et supra ex eodem *Suida* rescripsi νεωκόρος pro vulg. νεώκορος. *Lehm.*

f) ταχεῖα] In prioribus erat τραχεῖα, quod emendare non dubitabam. *Lehm.*

g) Φιλαινὶς] „Hoc Scholion ad alia verba relatum in sedem retraxit *Solanus.*"

h) Φιλαινίδα] „Φιλινίδα habebant edita, quod correximus aeque ac ἑταιριστρ. pro quo ἑταιριστερίων male editum fuerat."

ἦν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κωμῳδιοποιὸς ἐξεπόμπευσεν, ὡς ἑταιριστρίαν καὶ τριβάδα. V.

Ead. l. 10. τριβὴν [i]] *Τριβάδες αἱ ταῖς γυναιξὶν ὡς ἄνδρες συνοῦσαι, οἵη* [k]) *ἦν Φιλαινίς.* V. Et *Sappho*, addit C.

Ead. l. 12. παθαινόμενος] ἀγανακτήσας. V. *Παθαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ πάθους ἀναλαμβάνειν.* G.

Pag. 282. l. 7. οὐχὶ τὸ μελιχρὸν] *Γράφεται, Οὐχὶ τὸ μελοποιόν.* V.

Pag. 283. l. 4. Λυκείου] τόπου. V.

Pag. 287. l. 10. ἄσπερμον] Ὦ μιαρολόγε, εἰ χωρὶς γυναικῶν ἄσπερμος ὁ βίος, τό γε λοιπὸν ἐφ' ὑμῖν ἀθετοῦσι τὸ θῆλυ, λύσις ἔσται τοῦ κόσμου· τί γὰρ ἔτι κόσμος τῆς ἀνθρωπίνης χηρεύων φορᾶς [l]); M.

Pag. 289. l. 9. βεβαιοτάτους ἐρώτων] *Εἰ πάντα πρὸς τὶ τέλος ἡ φύσις ἀφωρίσατο, ὁδὸν δὲ τὴν ἡδονὴν ἐπενόησε πρὸς τὸ τέλος, εἰπέ μοι, κατάρατε, τί πλέον ἡδονῆς ἡ ἀρρενοφθορία ἐπαγγέλλεται, ὡς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις παιδοποιΐαν* [m]), *ἡ τῶν βρωμάτων ποικιλία τὴν σωματικὴν σύστασιν, ἡ τῶν ἱματίων τὴν ἀπὸ τῆς θάλψεως τοῦ ζώου συντήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύτως. ἀλλ'* [n]) *ἐπὶ κεφαλήν σοι τὸ δύσφημον· ἄλογον εἰσάγειν τὸν τάξαντα τὴν φύσιν θεόν.* V.

Pag. 295. l. 8. Κωλιάδας, εἰ τύχοι] *Ἐπίθετα ταῦτα*

---

i) τριβὴν] „Exc. G. τρυβήν."

k) οἵη] „Ita emendarat *Solanus*, cum ὅτη ante legeretur." Potius οἵα scribendum erat, quo tamen lectio ὅτη non proxime ducit. *Lehm.*

l) φορᾶς] Scripsit, ni fallor, σπορᾶς. *Lehm.*

m) Παιδοποιΐαν] „Πρὸς παιδοποιΐαν erat editum. Sed praepositionem ducibus V. et M. delevit *Solanus*."

n) ἀλλ'] „M. Cod. ἄλλ' οὐδὲν ἔχοις τοιοῦτον ἀπὸ τῆς μιαρᾶς δείξαι χρήσεως ταύτης, ὃ σοι καὶ πρὸς μεγάλην ἀποτελεντᾷ βλασφημίαν. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ πολὺ πρότερον."

Ἀφροδίτης, οἷς εἰκὸς τοὺς θεατὰς o) *διασύρειν τὰς χλιδώσας τῶν γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα τὴν Ῥέαν λέγει. ᾧτινι καὶ τούτῳ διασύρουσιν* p) *ἔοικέ μοι τὰς ἀωρολείους* q) *τῶν γυναικῶν. ἐπεὶ κἀκείνη τῷ Ἄττιδι τοιαύτη ἐνεμφεύετο, ποιμένα δὲ τὸν Πάριν, ὃς ἀπὸ Φρυγίας κωμάσαι* r) *εἰς Λακεδαίμονα εἶλεν Ἑλένην τὴν Μενελάου.* V.

Pag. 300. l. 11. *ἐπήρειαν*] . . . . . *ἄλγημα* s). V.

Pag. 302. l. 5. *ἐνδεικνύμενος*] *Ἐνδείκνυμαι καὶ ἐπιδείκνυμαι ταὐτόν· ὅταν ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτιμούμενος δῆλος ᾖ γηθόμενος.* V.

Pag. 303. l. 1. *πέμψω γὰρ Ἄργος*] Haec dicit Orestes apud Euripidem, *ἐν τῷ Ἰφιγενείας δράματι.* G.

Pag. 306. l. 5. *Θηραμένης*] *Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κείου. ὃς ἐπεπαίδευτο Κόθορνος.* V.

Θηραμένης] Iste vir fuit *πανοῦργος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλλόμενος. Χῖοι* t) *γὰρ καὶ Κῖοι* inter se belligerabant:

---

o) *τοὺς θεατὰς*] „*Τὰς θεατὰς* Exc. G.“

p) *διασύρουσιν*] „Lege *διασύρει. Solan.*“ Non audio. *Lehm.*

q) *ἀωρολείους*] In Exc. G. legitur *ἀωριλίου.* In V. *ἀωριλίους.* In M. *ἀωρολήους.* Ex quibus omnibus satis constat scriptum fuisse *ἀωρολείους*, de qua voce consule. *Suidam. Solan.*

r) *κωμάσαι*] Donec melius quid suggerant Codd. lege *κωμάσας. Solan.* Vitium manifestum, quod variis modis emendari potest, intactum ego relinquo, aliis hunc honorem facile cedens. *Lehm.*

s) *ἄλγημα*] Hiatus ille, qui in Ed. *Cler.* est, non suppletur ex ulla collatione; quare eum sic exhibeo, qualem inveni. *Reitz.*

t) *Χῖοι*] In prioribus *Χίοι* et *Κίοι* male scribebatur, infra vero recte *Χῖος*, quod perverse *Schmiederus* edidit *Χίος.* Contra enim *Χῖος* incolam insulae, *Χίος* vero ipsam insulam significare, nunc res est indubitata. Respicere autem hic Scholiastes videtur ad *Aristophanis* locum Ran. v. 997. (s. 1001.) ubi Theramenes noster *οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῖος* dicitur, secundum proverbium, vel potius proverbii instar, de quo vid. *Brunck.* ad *Comici* locum: nam Scholiastes ad illum locum parum sibi con-

quando igitur apud Chios erat Theramenes, Chium se dicebat; cum apud Cios, Cium. Erat autem revera *Χῖος*. Hic etiam *διὰ τὸ εὐμετάβολον αὐτοῦ ἐκαλεῖτο κόθορνος*· est enim cothurnus alterutri u) pedum aptus, tragicum calceamentum. G.

Ead. l. 14. *καὶ σὺ δ' ὦ Χαρικλεις*] *Ἤ ὅτι Χαρικλῆς* x) *μὲν Κορίνθιος, Ἀθηναῖος δὲ Καλλικρατίδας, ᾧ τὴν νικῶσαν ὁ διαιτητὴς οὗτος ἔνειμεν. ἢ ὡς* y) *τῆς Κορίνθου μὲν ἀνακειμένης Ἀφροδίτῃ* z). *διὸ καὶ πολλὴ ἐν Κορίνθῳ ἡ γυναικεία μίξις· Ἀθηνῶν δὲ παιδεραστία* a) *κομώντων, ἤτοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μιαρᾷ καὶ διαβεβλημένῃ.* V.

Pag. 307. l. 13. *τῇ δέ πῃ*] *τοιοῦτον τὸν τρόπον.* V.

---

stare videtur; nec magis *Eustathius*, a *Brunckio* taxatus, et *Suidas* s. v. *Θηραμένης*, unde haec nostra maximam partem desumta. De *Cothurno* autem Theramene vide infra Adnot. *Lehm.*

u) *alterutri*] Errorem pristinum *alterutro* correxerat primus *Schmiederus*. *Lehm.*

x) *Χαρικλῆς*] Olim *Χαρίκλης* Scriptum erat. Sed *Χαρικλῆς* vere sonuit illud nomen, et in textu quoque ipso sic nominatur c. 10. etc. *Lehm.*

y) *ὡς*] „Non aderat *ὡς* in editis. Inserui *Solanus*."

z) *Ἀφροδίτῃ*] „Sic mutavit Idem, cum editum esset *Ἀφροδίτης*."

a) *παιδεραστία*] „Et hoc ita dedit *Solanus* pro vulgato *ἡ παιδεραστία*, notavitque *τὴν* pro *ἡ* prave fuisse in V." Scripsit fortasse Grammaticus *τῇ παιδεραστίᾳ*, quamquam articulo non opus erat. Sed Dativo certe erat opus, qui cum *ἀνακειμένης* jungeretur, et responderet sequentibus *τῇ κατὰ φιλοσ.* etc. Imprudenter itaque in Ed. *Schm.* editus Nominativus *παιδεραστία*. Ceterum non alterutram earum rationum, quas Scholiastes enumerat, sed utramque potius simul, cogitandam esse censeo. Cf. cap. 9. Et quod de populi utriusque studiis propriis monetur, recte omnino habere constat. *Lehm.*

Pag. 308. l. 6. κατωφρυωμένος [b])] ὀφρῦσι μετέωρος. V.

Pag. 310. l. 7. Ἔμοιγε μὲν] Μόγις ποτὲ, μιαρὲ καὶ ἐπάρατε, τὸ σαυτοῦ ἐξεῖπας. ἐξώλης καὶ προώλης ἀπόλοιο. M.

---

b) κατωφρυωμένος] In prioribus κατωφρυώμενος, accentu male in antepenultima posito. Cf. ad cap. 2. Varr. Lectt. Forsan tamen accommodate ad textum scripserat Scholiastes: κατωφρυωμένους] ὀφρῦσι μετεώρους. *Lehm.*

ADNOTATIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. *Arg.* l. 1. Ἀποκηρυχθείς τις) Eadem species tractatur in *Senecae* Exc. Controv. 4, 5. Gesn. Negat *Belinus*, et qui eum sequitur, *Schmiederus*, hanc declamationem a *Luciano* esse conscriptam. Non posse bene pro Lucianea haberi contendit ob styli indolem. At recte *Wielandius* hanc μελέτην in ea auctoris aetate ponit, ubi caussis agendis forensique adeo eloquentiae operam adhuc dederit Lucianus. Quanto autem adolescens Lucianus ab eodem viro, quanto Juris consultus idem a dialogorum scriptore differat, non debebat *Belinum* certe latere. At, ait *Belinus*, in *Macarii* Ῥοδωνιᾷ, cujus excerpta nonnulla leguntur in *Villoisoni* Anecdotis Grr. Vol. II. p. 11. sq. loca aliquot hujus ipsius declamationis citantur, non *Luciani*, sed *Libanio*, posterioris aetatis sophistae, adscripta. Quid ergo? Num propterea, id est, ob auctoritatem hominis, per se solius nulla pollentis auctoritate, *Libanio* tribuamus id, quod tot alii libri veteres *Lucianeis* adnumerant? Mihi quidem non minus haec declamatio, quam Tyrannicida, aliaeque ejus generis, a *Luciano* profecta esse videtur. Saltem *Belinianis* argumentis alia accedant necesse est, eaque aliquanto graviora. Ceterum facile largior *Wielandio*, pretium huic nostrae declamationi longe inferius esse statuendum, quam Tyrannicidae, et forte iis quoque, quae deinceps vulgo in Editionibus sequuntur. Lehm.

Ead. Ibid. l. 4. Ἰᾶσασθαι κελευόμενος, ἀποκηρύττεται) Quis non videt, haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam jubebatur sanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra: sed quia furentem sanare jussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. C. 22. ita loquentem legimus patrem: θεραπεύειν προσταττόμενος οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιος εἴης ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρὶ, *medicinam adhibere jussus,*

non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus sis, ut qui patri non obedias. Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare: *μετὰ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀπειθῶν, ἀποκηρύττεται, post novercam insanientem sanare jussus, neque obtemperans, abdicatur.* Et, ut puto, vox *ἀπειθῶν* exciderat. Jens. Supplevimus ex Ms. Reg. 2955. *καὶ λέγων μὴ δύνασθαι·* intactam tamen reliquimus versionem *Gesneri*, quae ad *Jensii* conjecturam est accommodata. Ms. 2954. *καὶ μὴ βουλόμενος.* Minus recte. Bip. Nos *Gesneri* versionem satius duximus mutare ad mutatam lectionem. Parenthesin autem, qua *Bipontini* Editores admissa verba incluserunt, maluimus nos retinere, quam confidentius cum *Schmiedero* expungere. Nemo enim temere praestiterit, verba illa, de quibus quaeritur, non alius esse posse auctoris, ac totum argumentum. Alias certe manifesto sunt, quae in Cod. 2945. reperiuntur, *καὶ μὴ βουλόμενος.* Lehm.

Edd. l. 3. *Τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται*) Jubebat *Solan.* in marg. conferri Prometh. c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita *Hemsterhusius*, vide jam cap. sive §. 9. f. ibique varias lectt. et notas *Graevii*, *Solani*, et *Hemsterhusii*, et cognosces, *ἐργάζεται* atque *ὀργίζεται* saepe commutari. Verum ut ibi pro *ἐργάζεται* dederunt *ὀργίζεται*, ita hic vicissim *ἐργάζεται* quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, *τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους*, idemque repetitum in c. 3. et 8. non dubitaveris, *ὀργίζεσθαι* et hic verum esse. Reitz.

Pag. 2. l. 9. *Τοῦτο τὸ τοῦ π.*) Ed. *Fl.* hic secutus sum. Solan.

Edd. l. 16. *Τῆς οἰκίας*) Antiquiores Edd. *τοῖς*, male. Vid. Alex. c. 19. *ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας.* Solan.

Pag. 3. l. 1. *Πρώην — ἐπὶ βοήθειαν*) Conf. mox cap. 13. *νῦν δὲ σωτῆρα ἐναγχος* etc. Solan. Quid *Reitzio* acciderit, quum *ἐπὶ βοήθειαν* edidit, omisso articulo *τὴν*, et tamen in variis Lectt. ex Hug. 2. lectionem *ἐπὶ τὴν βοήθειαν* commemoravit, non conjicio; nisi hoc suspicer, eum unam Hagenoensem Ed. 2. inspexisse, et praeterea caecum *Solani* vestigia pressisse, qua eadem caecitate *Bipp.* et *Schm.* secuti sunt *Reitzium*, licet hi jam *Belini* narratione ac judicio attentiores reddi potuissent. Nam non solum Codd. Pariss., probante *Belino*, articulum suppeditant, sed etiam omnes, quarum mihi inspiciendarum copia est, Editiones, nempe A. 1. et 2. B. 1. et 3., eundem plane ostendunt. Lehm.

Pag. 4. l. 8. *Προεσκοπούμην δὲ — μὴ δὴ ὀργίζεσθαι* etc.) Pro *Μὴ δὴ Marcilius* legit *μὰ Δί'*. Multum, fateor, hic debemus *Marcilio*, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad ve-

ram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet *νὴ Δί'*. Numquam fere *μὰ Δί'*, nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem et hic negatio; at eam ad *μὰ Δί'* referri non posse, clarum est. Periodi hujus sensus paullo difficilior fugit interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse insimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid*, inquit, *et profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, injusta ira, et calumniae contra filium structae, (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) et minae, et velitatio mali, haud ita multo post invasuri, odium sine caussa* etc. Ἀδίκως ὀργίζεσθαι et ἐγκλήματα ψευδῆ συντιθέναι tanquam substantiva sunt consideranda; veluti saepe infinitivi, etiam sine, caeteroquin solenni, articulo sumuntur. Jens. *Προεωρώμην δὲ καὶ — συντίθεται*. Locus hic sanus non videtur. *Guyet.* Ita in nott. Mss. *Guveti* conscriptum invenio; nempe *συντίθεται* pro *συντιθέναι*, quod unde habeat, non video; *συντιθέναι* enim ubique constanter invenio: sed forte est aberratio ejus, qui has notas descripsit, et menda, quam *Guyetus* indicare voluit, latet in *μὴ δὴ*, quod h. l. pro *ἤδη* legebatur in Edd. de quo statim agetur. Reitz.

Ibid. Καὶ ὑπώπτευον μὴ δὴ ὡς οὐ σφόδρα) *Καὶ ὑπώπτευον, μὰ Δί', ὡς οὐ σφόδρα*. Similis menda etiam *Demosthenis* Olynthiaca II. quae vulgo I. numeratur, ad quam ea de re dixi. Marcil. *Καὶ ὑπώπτευον μὰ Δί'*) Non modo *Marcilianam* illam emendatam a *Jensio* conjecturam probo, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum *τὸ* ante *ἀδίκως*, quo restituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. Gesn.

Ead. l. 9. *Μὴ δὴ*) Alii aliter: ego *ἤδη* legendum censeo. Vide tamen Saltat. c. 83. Solan. *Ἤδη*) *Μὰ Δί'* recte *Gesn. profecto* verterat; sed quia *ἤδη* ex Cod. est, id recepi, et *jam tum* reposui. Reitz. Notionum *προορᾶσθαι* et *ὑποπτεύειν* mutua ratio impedit, quo minus *μὰ Δί'*, vel potius *νὴ Δί'*, h. l. admittas. Formulae autem *νὴ Δία* natura et usus, de quo alibi uberius dictum (Tom. I. p. 227. sq.) fert, non imbecilliori, sed fortiori, eam apponi notioni; quod h. l. contra foret. Haud dubie itaque genuinum est *ἤδη*, quod *Junt.* servavit. Ceterum *Jensii* parenthesi non opus habemus. Voci *ταῦτ'*, quae Objecti loco fungitur, adnectit declamator *καὶ ἀπειλὴν* etc. non lectissimo quidem ordine, sed ita tamen, ut cum hac figurata oratione minime pugnare videatur. Lehm.

Ead. l. 13. *Καὶ νόμον*) *Mores*, vertebatur. Verte, *legem asperam*. Guyet.

Pag. 5. l. 4. *Φιλοχρινούντων*) Cf. infra Phalar. 2. §. 9. SOLAN.

Ead. l. 17. *Προπατόρων*) Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore, patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut judicat *Casaub.* ad *Athen.* I, 1. *Ἀθήναιος μὲν ὁ τῆς βίβλου πατὴρ*, dicens: Non habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *auctorem* Graece dicant; et ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter etc. REITZ.

Pag. 6. l. 1. *Οἱ φασι*) *Hippocrat. περὶ τέχνης.* VORST.

Ead. l. 4. *Ἕκαστον*) Videtur aliquid excidisse: aut qui fit, quaeso, ut haec vox in singulari numero legatur? SOLAN. Videtur *Solan.* ἕκαστον masc. gen. accepisse. Sed neutr. est, et recte se habet. REITZ. Praeferendam tamen putat *Belinus* Mss. Regg. 2955. et 3011. lectionem ἕκαστα. BIP. *Schmiederum*, qui Parisiensem lectionem ἕκαστα recepit, tanto facilius sum secutus, quum eandem illam et Gorl. habeat. LEHM.

Ead. l. 8. *Τῷ μισεῖν*) Usitatius *τοῦ μισεῖν*· sed uti tum subauditur ἕνεκα, ita jam intellige ἐπί. REITZ.

Ead. l. 13. *Ἐπῆγον τὴν ἴασιν*] *Gesnerus: curationem, quo tempore coeperam, ursi. Belinus*, satis quidem acute, neque tamen, credo, vere conjiciens *Gesnerum* ἐπεῖγεν vertisse pro ἐπῆγεν, neque vulgatorum verborum sententiam intelligens, modo ἠγγύων (vertit *spospondi*) modo ἐπήγγελλον edi vult, utrumque adeo sinistre, ut ne verbo quidem ad refutandum opus sit. *Wielandius* in his verbis reddendis non magis fuit felix; vertit enim ad versionem magis *Gesneri*, quam ad Graeca verba: *ich setzte die Cur von dem Augenblick an, da ich sie unternommen hatte, ununterbrochen fort.* Propior longe verae auctoris menti fuerat *Erasmus*, sic interpretans: *adhibui curam, observato tempore idoneo.* Scilicet, quod antea jam medicus reus dixerat: ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ τὸ φάρμακον τεθαῤῥηκότως ἐνέχεον, hoc idem nunc, scrupulis quibusdam, quibus a curatione detererri facile potuisset, enarratis, ad reliqua persequenda quasi transeundo ita pronuntiat: πλὴν ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν ἀποδειλιάσας (supra erat τεθαῤῥηκότως — — ἐπῆγον (supra ἐπεχείρουν) τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ τῆς ἐπιχειρήσεως, i. e. *aggrediebar* (proprie quidem *adducebam, admovebam, adhibebam*) *curationem eo ipso tempore, quod huic conamini maxime videretur idoneum.* Sic omnia per hunc locum et plana sunt, et sana, ut medica certe curatione non videantur indigere. Cf. infra c. 16. phrasin τὴν τέχνην ἐπάγειν, de eadem re adhibitam, oppositamque ibi formulae εἴκειν τῷ πάθει. LEHM.

Pag. 7. l. 4. *Δὴ*) Ah δέ; SOLAN. Ita marg. A. 1. W. et

Cod. 3011. quamquam hic ordine verborum paullum immutato. LEHM.

Ead. l. 6. *Μελλήσας*) In plerisque Edd. *μελήσας* unico *λ*, ut et in Rhet. Praec. c. 18. et apud *Xenoph.* Cyrop. I, 41, 5. (Sed emendare jubet *Steph.*) At alibi saepius et rectius *μέλλω* duplici *λ*, ut Phalar. I. c. 9. SOLAN.

Pag. 8. l. 9. *Καινὸν*) Ita L. uti conjeceram. In reliquis *κοινόν*. SOLAN.

Ead. l. 12. *Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον*) Et hanc esse constantem edd. lectionem, collatio *Solani* indicat, nec immerito id investigavit; conjicias enim *τοῦτον* pro *τοῦτο* legendum, ut ad medicum referatur: nam si neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analoga exempla non desint, ut supra Prometh. §. 4. f. *καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σύ*, et similia; verum sic a visu ad auditum transire insuetum videtur: at si *τοῦτον* legam, nondum mihi satisfacio tamen, quia sic sermo redditur ambiguus; nam nescias fere, utrum illud *μόνον* tum quoque mascul. gen. sit accipiendum, an adverbialiter; ubi mascul. genere acceperis, significabit, *si audierit medicum, qui solus loquitur, aliis tacentibus.* At hoc absurdum hic est, ideoque adverbium erit *μόνον*, et *tantummodo* significabit *Luciano*, qui de ambiguitate non cogitavit. *Cic.* ad Fam. XII, 27. scribens, *Quod si, ut es, cessabis*, relinquit intelligendum, ut es *cessator. Sallust.* Jug. 66, 2. *Igitur Vagenses, quo Metellus praesidium imposuerat*, i. e. in quod oppidum Vagensium. REITZ. *Τοῦτο Gesnerus* intellexit *nomen medici*; recte quidem, modo ne Graecam vocem *ὄνομα* subaudiri velis, sed accipi omnino de re medica, mulieri in auxilium vocanda. De emendatione lectionis ne cogitandum quidem est, minime omnium de *Schmiederiano τούτου*. LEHM.

Ead. l. 13. *Ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο*) Ecce tria pronomina conjuncta; quod non insolens est Graecis. Sic fere *Ael.* V. H. II, 13. ante med. *τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα.* Et *Aristot.* de Gen. animal. III, 6. pr. *Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ.* Quem supra credo in Dial. Hermot. jam ad partes vocavimus. REITZ.

Ead. l. 15. *Ἀξίαν οὖσαν*) Ut multa hic sunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae servare in conversione nostra studuimus: ita hic insignis est ambiguitas. Potest enim illud *ἀξίαν οὖσαν* varie accipi, *merebatur, digna erat*, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam misericordia sua dignam sibi visam. GESN. Privignum id velle dicere, vel saltem videri velle, novercam esse dignam, cujus eum misereat, apparet ex c. 2. ubi ait: *ἄχθομαι — ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ χαλεπῶς ἐχούσῃ· χρηστὴ γὰρ ἦν.* REITZ.

Pag. 9. l. 11. Ὀργίζονται — μετὰ παῤῥησίας) Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furentem sanare jussus, ex certissimis signis collegerit, sè ei mederi non posse; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulto huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis objecerit; at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μετὰ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δικαιολογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. *Omnes nimirum* (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruuntur) *irascuntur iis, qui sine circuitu et fidenti animo dicunt id, quod res est. Ego vero, quantum potero, causam ad eum agam, et pro me ipso, et arte mea.* Si et mihi μετὰ παῤῥησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare ajo, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, et ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante, quam id, unde causa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνδετα et praeter decorum desultoria ab *Luciano*, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta? Adverte animum, Lector, et mecum deplorabis politissimi hujus opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriori Codice. Jens. Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento propositio, et, si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit: satis judices ex patris accusatione, qua de re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si paucissima post haec verba audiant. Gesn.

Ead. l. 13. Οἷός τε ὦ) Jubet *Solanus* in marg. conferri Prometh. c. 3. Sed vide jam Prom. §. 4. f. ubi οἷος εἶ quidem occurrit; verum aliter constructum: qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis, quae modo c. proximo, ad verba καὶ σοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, diximus. Reitz.

Pag. 10. l. 2. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι) Conf. supra Prometh. §. 9. f. ubi sic restituit cum *Solano Hemsterhusius*. Confer et hujus Abdic. c. 1. et 3. Reitz.

Ead. l. 12. Ὕδωρ ἐγχεῖται) Jubet *Solan.* in marg. conferri infra Bis Accus. c. 15. ubi, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει, quod ibid c. seq. iterum occurrit; sed potius videas Piscat. c. 24. ibique commentatores, tradentes, aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed et oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, et alteri parti etiam spatium ad causam dicendam concederetur, dictum alio loco

ejusdem Dialogi, vel proximi. Rursum autem idem occurrit cap. 28. Pisc. ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24. Pisc. indicatis. Reitz.

Ibid. Λόγος ἀποδίδοται) Vide de hac phrasi *Duker.* ad *Thucyd.* III, c. 109. Quem, admonente *Hemsterhusio*, consului, videque, eum, et λόγον et λόγους διδόναι dici, probare hoc *Luciani* aliorumque testimoniis. Plurali etiam *Lucianum* uti in Revivisc. Reitz.

Pag. 11. l. 2. Ἐφ' ᾧ) Hoc praeferendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ὃ exhibet, vix probatione indiget: ἀγωνιστεῖν enim, vel ἀνιᾶσθαι ἐπί τινι, rectius dici, satis multis ostendit *Jens.* ad Nigr. c. 7. Quamquam et ἐν τινι recte dicitur, ut ibid. probat *Hemsterh.* Reitz.

Pag. 12. l. 5. Ὅτε) Probarem *Pelletii* conjecturam, sive ab alio ejus libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem *Erasmi* versio procudit, nimirum; *quos cum educabant, cujusmodi essent futuri, nesciebant.* Ac tum ὅ τι separatim scriberem: sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio *Gesneriana* indicat. Reitz.

Ead. l. 8. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι) Id est, πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι, vel ὡς, ut in Dial. mort. Mercur. et Charontis, πηρὸν ὡς ἐπιπλᾶσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεῳγότα. Amat autem et Noster nudos ejusmodi infinitivos. Sic *Clem. Alex.* Strom. L. IV. p. 474. Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι, — i. e. *oleum ad ungendum*; et *Aristoph.* Plut. 556. καταλείψει μηδὲ ταφῆναι, i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι, *non relinquet, unde sepeliatur. Long.* Past. l. p. 14. f. Τοῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορᾷ ἐχήματι τράγῳ· ubi χρήσασθαι est, *quod* vel *quia utebatur*, adeoque paullo aliter, quam apud Nostrum. Sed cum Nostro idem *Longus* I, 18. δέρμα ταύρου τεμεῖν ὑποδήματα. *Alciphr.* I. Ep. 9. f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει κερδαίνειν — ἐμφορούσιν ὕβρεις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere persaepe, ut Ev. *Luc.* 2. v. 3. ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι. At haec tironum gratia. Reitz. Τίς ἔτι μηχανὴ (ἐστὶ) cum Infinitivo, ut De Merc. Cond. c. 5. et Imagg. 1. idem est, ac si legas οὐδεμία μηχανὴ (ἐστι) *fieri non potest*: quae phrasis imprimis nostro scriptori usitatissima est. Vid. Necyom. c. 2. Pisc. c. 4. Pro Imagg. c. 24. Icarom. c. 14. Infinitivum in hac locutione non magis mireris, quam in ἀδύνατόν ἐστι, et similibus. Quae *Heilzius* tironum gratia e penu sua depromsit, parum iis usui esse possunt. Lehm.

Pag. 13. l. 3. Διαλάττοντας) Cum nihil variant Edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur, i. e. ubi

nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet *Solanus* noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi. An igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit, cum διαλλάττειν *permutare*, et *conciliare* significet? verum cum status permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui statum permutationem subit, ille διαλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit *Solanus* noster, cum *Lucianus* hic transitive uti hoc videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae apprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύεσθαι τοὺς νόμους· nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. Supra quidem *differre* significat, Prometh. c. 1. Ubi vid. notam *Lamberti Bos.* Immo plurimum *conciliare* notat, vid. *Thucyd.* VI. cap. 47. *Aristoph.* Vesp. 1385. et alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare et hic sic accipere licebit cum *Gesnero*, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac διαλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa διαλλαγὴ aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύειν τοὺς νόμους· dissolvit enim quod ante statutum erat. Interim et *liberare*, *absolvere*, non esset incongruum; nam si mox cap. 14. τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος, *tantis malis solutus* significat. Pro *effugere*, *praeterire*, media forma *Aretaeus Cappadox* L. I. Περὶ θεραπείας ὀξέων παθῶν c. 10. fin. Εἰ γάρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διηλλάξαντο τὸν κίνδυνον. Et ne credas forsan, ibi διήλλαντο, *transilierunt*, legendum, in Edit. Oxon. additus est *Xenoph.* 517. B. διαλλάξας Μακεδονίαν, *praeteriens*, *transiens Macedoniam*. Reitz. Respicias ad illam διαλλαγὴν, de qua cap. seq. circa med. Lehm.

Ead. l. 13. Προδεδαπανημένη) Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. *Aldinae Wesselinganae*, cum Edd. minus apte haberent προσδεδαπ. Hoc enim sensum postulare, pristinus jam sensit interpres, vertens, *ante consumta*. Sensit idem *Gesn.* ut ex ejus versione apparet: et licet προσδεδ. quoque eo trahi possit, alterum tamen melius esse diffitebitur nemo: quin, si prior lectio retinenda foret, ἔτι προσδεδαπανημένη potius dicendum fuisset. Reitz. Pracivit, inscio *Reitzio*, Ed. *Bas.* 8. exhibens vere προδεδαπ. Lehm.

Pag. 14. l. 8. Ἀνείληφας) Perperam in omnibus ante S. legebatur ἀνήλειφ. Solan. *Salm.* lectionem firmat Ms. Reg. 2955. Bip.

Pag. 15. l. 3. Ἐγὼ μὲν) Deest alterum εἰ ante ἀποκηρ. aut pro θέμενος, legendum θέμενον. Solan. Similiter *Schmiederus*: „Vel adsit alterum εἰ, vel absit ἤθελες.“ At nihil his opus est.

In δὲ post θέμενος inest vis copulae καὶ, vel, quod idem est, repetitae Conjunctionis εἰ. Cf. simillimam periodum mox secuturam: εἰ δ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεὶς δὲ etc. LEHM.

Ead. l. 14. Ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν) Excidisse videtur negatio, ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic jam vertit *Erasmus*. Sic, sententia postulante, et nos dedimus. GESN. Τὴν ἀρχ. hic significari *initio*, certum est; quare vides, non ubique valere *omnino*, *praecipue*. Confer quae dicta ad 1. Ver. Hist. §. 4. REITZ. Correxi *Gesneri* versionem h. l. non sane ferendam. LEHM.

Ibid. Μὴ ποιεῖν) Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituimus itaque ex Ed. *Junt.* in qua sola reperitur. SOLAN.

Ead. l. 7. Αὖ) Illud πάλιν, quod margo *Aldinae primae Wesselinganae* habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Cod. legi: quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille, qui collationem hanc adlevit; ac tum non improbarem: solet enim πάλιν αὖ conjungi, aeque ac apud Latinos *reverti rursus*, vel *iterum reverti*, quod ex *Terent.* aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam, tanquam superfluam, ejicerent. Etsi *Devarius* de particulis, αὖθις αὖ geminatum bis ex *Demosthene* proferens, id pro pleonasmo habere non vult; sed *contra*, *rursum* significare contendit contra *Budaeum*: est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὖθις non πλεονάζει apud *Aristoph.* Plut. 860. τὸν ἐσόμενον τυφλὸν Πάλιν αὖθις. Veluti et apud *Homer.* saepissime, ut Il. B, 276. Οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ· quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adjungo; sed et addo Il. *E*, 257. REITZ. Pro αὖ Ms. Reg. 2955. legit αὖθις. BIP. Πάλιν αὖ vult *Schaefer*. Melett. p. 39. aut potius αὖθις e Cod. 2955. quod idem etiam *Belinus* praeferendum censuit. LEHM.

Ead. l. 10. Ἆρ' ἄν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς· τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν) Tale forte fuit Graecorum jus: sed in eo jus Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat patrono adversus libertum ingratum, qui, si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam judicis. Lege *Divus* ff. de jure patronatus, et Lege *Qui manumittitur* 12. Cod. de operis libertorum, et Lege *Si manumissus* 2. et Lege *Liberti* 3. et Leg. *Libertinae* 4. Cod. de Libertis et eorum liberis. PALM.

Pag. 16. l. 11. Ἔναγχος) Jubet *Solan.* in marg. conferri princ. cap. 2. hujus Abdicati, item finem ejusdem; sed ibi per χθὲς et πρώην effertur τὸ ἔναγχος· neque magni est momenti, alioquin et loca alia ostenderem, ubi ἔναγχος, quod *Noster* amat, occurrit, ut princ. Zeux. et alibi. Reitz.

Ead. l. 13. Τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμελῆσθαι τῆς θεραπείας ἐκείνης, οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα) Distingue verba hoc modo: Τοιούτοις εὐθὺς ἀμελῆσθαι, τῆς θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα. Paullo post: ἐλαύνειν τὸν ἐφησθέντα etc. verte, *ut abigat eum, qui jure possit laetari eo, quod injuria fuerat ejectus.* L. Bos.

Ead. l. 15. Ἐλαύνειν, τὸν ἐφησθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο) Non video, quo pacto haec ita potuerint verti: — *ut abigat eum, qui jure sit obsecutus, cum praeter jus ejiceretur.* Ex hac versione nequaquam patet *Luciani* mens, quae haec est: *ut abigat eum, qui jure possit laetari eo, quod injuria fuerat ejectus.* Vitring. Ἐφησθέντ' habent, quod sciam, omnes: certe non vidi adnotatam varietatem. Interpretatus est *Erasmus, qui jure sit obsecutus:* neque mutant posteriores, nisi quod video *Salano* placuisse, *qui juri sit obsecutus,* quasi legi vellet pro δικαίως, δικαίοις. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφησθέντα, plane non video; cum vis ejus verbi ad obsequium inviti, tristis, queruli, pertinere non possit. Quomodo quaeso δικαίως *delectari* potest, abdicatus, ut sibi videtur, injuste? Neque enim de martyre vel confessore Christiano sermo est, qui gaudeat, sibi contigisse ut patiatur aliquid etc. Multo minus δικαίοις locum habet, cum, injustam fuisse priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planissime corruptus, nec vero sanabilis difficulter, si et contextum orationis in consilium adhibeas, et cogites, saeculo (ut vocat *Bernardus* in erudita illa tabula) *Leonis Isaurici*, h. e. octavo Christiano, figuras literarum ε et μ itemque φ et ν misceri non difficulter potuisse. Legendum omnino videtur, τὸν μνησθέντ' ἂν δικαίως· sic optime connexa et Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione nostra intelligitur: nec dubito, addicturos esse, si exstent et excutiantur, majores saeculo Isaurici Codices. Gesn. Hanc satis speciosam *Gesneri* conjecturam etiam in textum recipiendam putavit Censor Edit. *Reitz.* in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. p. 253. sq. *(J. Aug. Ernesti)* Sed *J. Seugerus* l. c. p. 153. miratur *Gesneri* sententiam. Post ἐφησθέντ' ἂν subaudit τῷ (potius τῇ) νόσῳ, τῇ συμφορᾷ, aut tale quid; et explicat verba sic: *eum, qui patris calamitate, morbo, jure laetari potuisset, propterea, quod abdicatus inique fuerat.* Nec ego me tanta tantorum nominum, quanta *Gesneri Ernestiique* sunt, admiratione

captum sentio, ut propter hanc solam auctoritatem *ἐφησθέντα* damnandam censeam. Imo et mihi vulgata optime habere, quin etiam alteri longe praeferenda, videtur, quia elegantius sibi invicem respondent *ἐφησθῆναι, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο* et *μνησικακῆσαι*, quam *μνησθῆναι, ἐφ' οἷς ἐξεβ.* et *μνησικακῆσαι*. Vere autem non vidit *Gesnerus*, verbis *ἐφ' οἷς* etc. non contineri objectum laetitiae, sed caussam ejusdem, quam sensisset filius de patris morbo; jure scilicet, quia injuria fuerat abdicatus. LEHM.

Pag. 18. l. 15. *Τυγχάνοι*) P. et L. In reliq. *τυγχάνει*. SOLAN.

Pag. 19. l. 4. *Μεῖζον — εὐεργεσίαν*) Admisissem lectionem marginis *Aldinae* *μείζω*, quia sic melius cum *εὐεργεσίαν* in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis, *μεῖζον'* cum apostropho pro *μείζονα* posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere *μείζω*, unde quis conjiciat, etiam *μεῖζον* sic usurpari; sed hoc non satisfacit. De *μείζω* *Mercerus* ad *Aristaen.* epist. I, 7. ubi *ἑτέρα πολλῷ βελτίω — ἄγρα* legitur, ait: *βελτίω nolui mutare, quia consensum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. Infra Ep. XII. τοῦ βελτίω βίου· XI. καλλίω· XIV. μείζω.* Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen, *μεῖζον* quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adjuvandum arbitror, si quid mutandum: verum potest neutrum genus esse, intellecto *τι*, vel *χρῆμα*, quod supra non semel habuimus in aliis adjectivis; ita ut et hic significet, *hoc beneficentiam tuam in majus quid evecturum puto*, vel *majus quid redditurum.* REITZ. *Schmiederus* tacite obsecutus priori *Reitzii* consilio, dedit *μείζον'*. Sed rectiorem formam cum marg. A. 1. W. tuitus est Codex Gorl. quam nos tanto minus dubitavimus admittere, quum *τοῦτο* et *μεῖζον* exiguo intervallo sese invicem excipientia sententiam loci conturbent. LEHM.

Pag. 20. l. 2. *Εἰκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ*) In Abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, et omnia momenta observasse ejus valetudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: *πόσα γὰρ οἴεσθε παθεῖν με; πόσα καμεῖν παρόντα; ὑπερετοῦντα, καιροφυλακτοῦντα; νῦν μὲν εἰκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ· νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti* versio: *Quam multa me fecisse arbitramini, quantum et exhausisse laborum? dum assideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paullatim inclinante.* Hem, quid audio? *πατρὸς ἀκμὴ* est patris vehementia? Nil poterat absurdius. *Πατρὸς ἀκμὴ* Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium et aetatis est. Verti haec non possunt, quia

nihil Graecis significant. Legendum est *εἴκοντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ*, *cedens morbi vehementiae*. *Ἀκμὴ τοῦ πάθους* est, cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur *ἐνδιδὸν κακὸν*, cum remissius est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est *Lucianus* proprio medicorum verbo. Sic apud *Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμὴ* est, cum maxime saevit febris: vide eundem in comment. in *Hippocratis* Prognost. ubi docet, quae sit *ἀρχὴ τοῦ πάθους*, seu *νοσήματος*, initium morbi, *ἀνάβασις*, incrementum, *ἀκμὴ*, cum est vehementissimus, et *παρακμὴ* cum inclinat, et minuitur. Graev. Emendationem *Graevii* certissimam, nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam *Plut.* 806. f. Solan. Sic fere Timon. c. 3. in. Jupiter dicitur *ἀκμαῖος τὴν ὀργήν*. Infra autem c. 17. versus fin. luculenter *ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους*. Lehm.

Ead. l. 4. *Τούτων*) Videtur legendum *τοῦτο*. Sic certe interpretatus sum. Gesn. Verterat sic etiam *Erasmus*. Non tamen ideo *τοῦτο* legisse videtur. *Τούτων* non male habet. Nec *τοῦτο* opus est. Lehm.

Ead. l. 8. *Ἀντεξεταζόμενος*) Et sic habere cum *J.* etiam *B.* 2. *H.* et *Fl.* notarat *Solanus*. Quid tum? Occurrit etiam supra Dial. Mort. XII. §. 2. quod *Solanus* tamen ibi in *ἀντιτάξαμενος* mutare voluit; sed defendit *Hemsterhusius* vulgatam lectionem, quem vide, et cognosces, hic quoque aptissimum esse hoc verbum. Reitz.

Pag. 21. l. 1. *Τοῦ νοῦ*) *Νοῦς* cogitandi vis hic est, et imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis, *τοῦ λόγου*, *libera*, et effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem et tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluissem tali circumscriptione verborum exprimere, *propter mentem excussis rationis frenis libere vagantem*. Gesn. Brevius poterat, *ob licentiam mentis*. Sic Momus *ἐλεύθερος τὴν γλῶτταν* Deor. Concil. c. 2. et similiter saepius. Lehm.

Ead. l. 3. *Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν*) *Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν* etc. Marc. *Marcilius* pro *ποιήσωμεν* reponit *οἰήσωμεν*. Vix puto, *Nostro*, Atticae dictionis observantissimo, tribui posse *οἰήσωμεν*, cum *οἶμαι* tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post *ἐλπίσωμεν*· quod interpres recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos sanatu difficiliores esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita medicorum agant, in illos nihil esse medicis imperii. *Itaque*, ait, *cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum*

sit, et cum jam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo effervescente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimit, atque artem eludit. Jens.

Ead. l. 10. *Νόμους*) Lege *de ingratis* filii tantum tenebantur erga parentes, quamquam ulterius a *Pe..o* trahatur. Vid. *Val. Max.* V, 3. et *Xenoph. Ἀπομν.* II. *Vitr.* praef. VI. *Meurs.* Them. Att. I, 3. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* I, 55. Solan.

Ead. l. 14. *Εἰ δὲ*) Placet conjectura *Solani*, *ὁ δὲ* legentis, sive ipse ejus auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non inseruit: sed tum potius mutato accentu *ὅδε* demonstrative legerem. Non tamen rejicio vulgatam; sed mallem, ubi *εἰ* praeferas, *αὐτὸς* mox ei subjici, quam *οὗτος*, ideoque magis ad *ὁ* inclinarem. Reitz. Quid ergo vult? — Locum corruptum esse bene vidit *Solanus*, non item, qua ratione restitui posset. Artificiose hic locus est compositus, compluribus constans Antithesibus, in quarum unaquaque *ἐγὼ*, et *οὗτος*, opponuntur; unde primum hoc patet, *ὁ δὲ* si legatur, omnem vim huic artificiosae periodo detractum iri. Simul hoc sequitur, *οὗτος*, quod cum verbis *κἂν ἀδικῇ* vulgo conjunctum supervacaneum est, sequentibus esse adnectendum. Nunc autem, quid vocibus *εἰ δὲ* faciendum sit, quaeritur. *Δὲ* a librariis saepe scriptum esse pro *ἐστι* e compendiorum utriusque vocis haud multum olim differentium probarunt *D' Orvill.* ad *Charit.* p. 297. et *Bast.* Epist. Crit. p. 256. sq. Quid igitur, si jam legatur: *κἂν ἀδικῇ· οὗτος, εἰ ἔστι, τὸν* etc. Sic gravissima exsistit singularum enuntiationum oppositio, quae in vulgatis verbis admodum languet. *Εἰ ἔστι* autem, *si licet, si ipsi conceditur*, modeste filius supponit, nolens judicum sententiam occupare. Lehm.

Pag. 22. l. 1. *Ἀσπάζομαι*) Sic pro *amplector, delector, Alciphr.* I. Ep. 3. f. *ἀσπάσασθαι ἀδεᾶ βίον, amplecti metu expertem vitam.* Idem I. Ep. 4. p. 20. *Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ, si urbem amas.* Reitz.

Pag. 22. l. 9. *Γεγεννημένων*) Supra c. 10. hujus Dissert. idem *Juntinae* mendum indicavimus, quae *γεγενημ.* uno tantum *ν* habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo *γεννήσαντος* tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. Reitz. In eundem errorem inciderant h. l. etiam A. 1. et 2. Lehm.

Ead. l. 10. *Οὐχ ὅπως*) Monebat in marg. *Graev. Hemsterhusius*, adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. n. 31. quem supra pro Laps. c. 4. jam indicavimus. Jam vero, quia hic satis est spatii, inserere lubet: *Οὐχ ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν*, verba sunt *Thucyd.* L. III. c. 42. Ad quae ille: *Οὐχ ὅπως* saepissime dicitur pro *non modo non*, sequente negatione in posteriore membro orationis. *Lucian.* Pro Laps. c. 4. *καὶ οὐχ ὅπως*

Θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus sine ea. *Thucyd.* I, 35. *Τῶνδε οὐχ ὅπως κωλυταὶ ἐχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν περιόψεσθε. Lucian.* Abdicato, h. l. *ἀλλ' οὕτως — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια* etc. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco *Thucydidis* dicit *Portus* in Var. Lect. Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi possent ex *L. Bos.* de Ellips. pag. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id jam dudum egere, peti possint, indicavi in libro de Ambiguis, Tit. *NON*, p. 380. et seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse *Dukerum* nostrum ad *Flor.* III, 20, 3. p. 664. qui modeste refutat *Perizonium* ad *Sanct.* Min. IV, 7, 5. existimantem, *non modo* pro *non modo non* dici non posse, nisi sequente particula negativa. REITZ.

Pag. 24. l. 9. *Οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω*) Sic, non *ὅτι*, scribendum. *Neque id dicit legislator, pater, quodcunque tandem criminatus, abdicet.* JENS. Quod sic dividi pro vulgato *ὅτι* volebat *Jens.* id in *Par.* jam ita editum erat. In *Junt.* autem *Solanus* manu sua diviserat. In *Hag.* Ed. in duo quidem verba diremtum est, sed sine commate. REITZ.

Pag. 25. l. 2. *Τί τῶν πάντων αἴτια;*) *Αἰτιᾷ.* MARCIL. Ferri vulgata lectio *αἴτια* non potest. Legendum necessario, ut *Marcilius* suadet, et nos correximus, *αἰτιᾷ. B.* 2. *αἰτιᾶται*, minus concinne. SOLAN. *Αἰτιᾷ*) Facile obsecundavi *Marcilio* et *Solano* sic legentibus, pro vulgato *αἴτια*, quia id plane necessarium. Immo et sic jam videtur legisse *Erasmus*, vertens, *quod accusat*, etsi verba *τὰ μετὰ ταῦτα δὲ* in versione neglexit. REITZ. Quum *Marcilii* et *Solani αἰτιᾷ* secunda sit persona; cf. Diall. Mortt. XIX, extr. XXVII, 7. XXVIII, 1. etc. non video, qui *Erasmus* dici *Reitzio* possit eandem lectionem vertisse: vertit enim: *deinde quid est omnium quod accusat?* Imo vertit, quod in B. 2. et 3. legitur, *αἰτιᾶται*. Neque, ut lector jam videre potest, neglexit verba *τὰ μετὰ ταῦτα δὲ*, sed reddidit per *deinde*. Ceterum etiam in *Gesneri* versione reperio *accusat*, nescio, quam ob causam adhibitum. LEHM.

Ead. l. 8. *Οὗ, φησιν*) Melius sic interpungitur. Vide locum huic similem in Dearum judicio seu Diall. Deor. XX. c. 4. (jam c. 9.) SOLAN. Nemo intelliget, quid *Solanus* velit, dicens, melius sic legi, et conferendum cap. 4. Dial. Dear. Judic. inscripti; ideo paucis dicam, quid sit: erat in aliis Edd. sic interpunctum, *ἀπαιτεῖς, οὗ φησιν.* In aliis *ἀπαιτεῖς; οὗ φησιν·* unde is fecit *ἀπ-*

αἰτεῖς; Οὔ, φησιν· quod sine haesitatione sic edi curavi, etsi vulgata quoque satis intelligi sine mutata distinctione poterat, at nunc melior tamen est. Quod autem idem supra occurrere ait, id solam Ed. *Junt.* respicit, quam ille secutus fuisset, si sibi *Lucianum* edere contigisset. Verum recte *Hemst.* ibi ab *Junt.* lectione recessit, et οὕτω pro οὔ dedit; vid. §. 9. Dear. Jud. non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divisio: *Solanus* enim non satis commode illa distribuerat, fateor; cujus tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non superest. Reitz.

Pag. 26. l. 2. Κελεύῃς) P. solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. Solan. Pro glossemate arcendum censet *Dorvill.* ad *Charit.* p. 257. Ed. Batav. (narrante quidem *Schmiedero* in nota his verbis subjecta: nam mihi quaerenti in meo *Charitonis* exemplari Editionis *Lipsiensis* sententiam doctissimi viri invenire non contigit). Non adsentior; adsentirer facile, si, quod sequitur, verbum προστάττῃς huic enuntiationi praecessisset, ut idem jam hic quoque subaudiri posset. Sed quum auctori in sequenti enuntiatione προστάττῃς ponere placuerit, in praecedenti non est probabile eum necessarium verbum omisisse. Lehm.

Ead. l. 8. Ἐπεί τοι ἂν τῷ γράφειν πατὴρ προστάττῃ, ταῦτα μὲν, τέκνον, γράφε etc.) Γράφειν habet quoque cum *Basileensi Aldina;* perspicue tamen, velut optime *Florentina,* γραφεῖ scribendum; quod observavit quoque interpres, *Jam si cui pictori praecipiat pater, Haec pinge, fili, non illa* etc. Paullo post, ἆρα ἂν ἀνάσχοιτο legendum. Exciderat in sequioribus τό, ἄν, quod antiquiores servant. Jens. Γραφεῖ emendandum, post *Vorstium* et *Jensium,* duximus, reluctantibus frustra libris, in quibus γράφειν scribitur. In *Fl.* Ed. tamen recte γραφεῖ. Solan. De voce γράφειν in γραφεῖ mutanda facile adsentior. Sed vellem, ii, qui de industria in usum criticum contulerunt vett. libros, diligentius etiam attendissent h. l. et adnotassent, pro τῷ ante γράφειν in nonnullis Edd., ut A. 1. B. 1. et 3., legi etiam τῳ sine accentu: quae haud dubie vera est lectio, ἂν τῳ γραφεῖ. At si haec vera, necessario tum etiam in seqq. vera erunt, καὶ τῳ μουσικῷ, et καὶ τῳ γαλκεύοντι, etsi in iisdem Edd. aeque ac ceteris τῷ sit editum. Nos itaque corrigere non dubitavimus. Lehm.

Ead. l. 13. Τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι) A conditione artis medicae, cujus studium erat olim cum primis honorificum, ut *Galenus* et *Erasmus* comprobant. Cogn. Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. hujus c. At servos fuisse medicos JCti probant ex L. 3. C. comm.

de Leg. *Sexaginta solidis aestimatos medipos utriusque sexus*, citante consult. *Zurkio* ad *Cic.* Orat. pro Deiot. c. 6. qui dicit: *Philippum medicum servum regium — esse corruptum.* Eod. cap. sub fin. *Id tibi, et medico callido, et servo, ut putabat, fideli, non credidit.* Contra, a servitute eos liberare conatur doct. *Vink*, in Amoenitt. Literario-medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postularet: quare breviter dicam: distinguenda tempora, distinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus temporibus medici honoratiores fuere, quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. *Cicero* I. de Off. c. 42. Medicinam et Architecturam ab illiberalibus et sordidis artibus sejungit, et honestam ac liberalem medicorum artem vocat. *Charicles.* Tiberii Caesaris medicus, cum eo in convivio accumbebat; vid. *Sueton.* in ejus vita c. 72. De varia medicorum conditione vid. *Cellar.* antiquitt. medicas, p. 89. 40. et seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus, *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subjicere nondum licuit. Reitz.

Pag. 27. l. 1. *Προνομίαν*) *Vorstius* frustra *προνομίαν* suo Codici adscripsit. Solan. Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphthongum *ει* in *Ald.* quoque expressam delevit eadem manus, quae variationem *προνομίας* adscripserat: hoc tamen loco idem intactum reliquit, nec ego quidquam mutatum velim. Reitz. Vere exstat *προνομίαν* in 3011., quod *Belino* probatum in textum recepit *Schm.* consentiente etiam *Schneidero* in Lex. s. h. v. Vulgata forma vel sine Codicis Paris. auctoritate non amplius stare potuit. Lehm.

Ead. l. 16. *Πατρικῆς*) Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione vocula *καὶ* ante *ἀτελὴς* quadantenus sanatus videatur. Solan. Non capiet lector, quid *Solanus* sibi velit, dicens, *sic interpungendo*; nisi moneam, in Ed. *J.* ante *πατρικῆς* comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Par. 1* tamen jam aderat illud punctum. Ego vero et alterum comma, quod ante *ἠδεσθαι* in Edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post *ἄμοιρος* recte in *Par.* fuit, cum in *J.* punctum ibi esset. Non tamen adspernarer *καὶ* planioris stili caussa ab *Solano* insertum, ut legas, *ἄμοιρος καὶ ἀτελὴς ἡ τέχνη*. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursum aliud comma, quod post *ἄμοιρος* est, deleas, nimirum legendo: *πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρος ἀτελὴς ἡ τέχνη* construendoque, *immunis illa ars compulsionis paternae expers est.* Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post *ἄμοιρος* maneat. Reitz. Haec unice vera est auctoris mens. Vult: *quae*

publice est immunis (ἀτελὴς) *ars*, id quod sequentibus probatur, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς etc., *eadem et immunis est a patria potestate*. Ergo ἀτελὴς, ἡ τέχνη Subjectum est enuntiationis praecedentia. Praedicati vice fungiuntur in eadem. Neque igitur recte *Solanus* καὶ inseri voluit, neque *Gesnerus* bene ad hanc rationem vertit: — *expers, et immunis ars est*. Ceterum interpunctionem, quam *Solanus* et *Reitzius* constituerunt, eandem jam B. 1. nt 3. plane ostendunt. LEHM.

Pag. 28. l. 2. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδαξαμένου) *Vitruvius* in praefatione libri VI. sic scribit: Alexis poëta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod, cum omnium Graecorum leges cogant, parentes alì a liberis, Atheniensium non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita *Plut.* in Solon. COGN.

Ead. l. 4. Καὶ ταύτην) Male sanae hic Fdd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fideliter tamen in re manifesta, inseruimus. SOLAN. Hic *Solano* morem gessi in recipiendo καὶ, quia major hic est necessitas, quam supra. REITZ. Imo etiam minor necessitas, modo cum B. 3. legas et distinguas hac ratione: πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν ταύτην, δυνατὴν οὖσαν etc. Quae si ex *Solani* arbitrio mutes: secuti autem hoc arbitrium sunt recentt. omnes; perversam prorsus, et alienissimam, sententiam loco intuleris. *Μία θεραπεία αὕτη* nulla alia est curatio, quam novercae, quam simpliciter dicit δυνατὴν οὖσαν ob ea, quae antea disputaverat. Quodsi καὶ ταύτην δυνατὴν οὖσαν dixisset, significasset sic, nondum se de hac artis libertate egisse, sed hanc rem nunc etiam ad priora argumenta accedere; quod vide, quam totius loci indoli repugnet. LEHM.

Ead. l. 9 Μεμάθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ) Transponantur. GUYET. Mens *Guyeti* videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi, quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein margini additus, ab eo, qui postea rursus descripsit, uno ordine serius, quam par erat, fuerit insertus. Sed quia et alio modo potest sanari, ut mox post *Gesnerum* dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. REITZ.

Ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας) Non bene ista continuantur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti*, o pater, *nihil habens a te ad discendum* filius. Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo

enim minus contorta erit, et minime *Lucianea* oratio. At erit digna *Luciano*, si deleta unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus et interpungamus, *καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχω. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ.* Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. Gesn. Non inficior, emendationem a *Gesnero* propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur: sed cum non amplius sit discipulus, at jam in arte magister, magis naturalis et simplex fit oratio *Guyeti* more in ordinem redacta. At si ordinem inverti non placet, pro ἔχων possis legere *παρέχων*. Nam *παρὰ* facile omitti potuit propter satis prope praecedens *παρά*· ita ut *παρέχων* tum ad patrem pertineat, sensusque sit, *primus artis meae fructum percepisti; nihil a te* (de tuo) *ad discendum praebens*. Ἁπαρὰ enim sic usurpari, T. I. jam diximus, et *Perizon.* ad Ael. V. H. 2, 13. med. laudavimus; ubi is *παρὰ τοῦ Ἀνύτου* docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta sunt*. Habes hic, lector, tres conjecturas: tu elige *Gesneri* aut *Guyeti* emendationem, quas meae praepono. Reitz. Quartam addidit *Belinus εἶχον* pro ἔχων, reliquis verbis ad *Gesneri* rationem distinctis. At nulla nec transpositione verborum, nec emendatione, locum egere sanissimum censuerunt *Dorvill.* ad *Charit.* p. 321. Ed. Bat. *Jacobs* et *Seager*. Verba enim *καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας* pro parentheticis habenda. Quod autem Participium *οὐδὲν ἔχων* vocem ὅμως sequatur, id *Jacobsius* monet non carere exemplis, provocans ad *Heindorf.* in *Platon.* Diall. selectt. T. I. p. 26. et T. II. p. 294. Lehm.

Pag. 29. l. 2. Ὅτ') Videtur *Vorstius* illud ὅτ' accepisse pro ὅτι positum, ideoque correctionem quaesivisse. Sed est pro ὅτε, *cum*, *quando*, positum, et rectius quam ὧν· de tempore enim quaestio hic est. Reitz.

Ead. l. 4. Τοῦ γε) Pro hoc τότε habent P. et L. sed ne tum quidem recte se habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum censeo; neque vulgatam repudio. Solan. Cf. Varr. Lectt. Lehm.

Ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος) *Reposcere possem*. Verte, *reposci*. Guyet.

Ibid. Δυνάμενος) Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim est, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, si ἀπαιτεῖσθαι non media voce, sed passiva accipiatur, cujus rei exempla in promtu sunt. Gesn.

Ead. l. 11. Τὸ δουλεύειν) Etsi primo intuitu multum adblanditur lectio Codicum τοῦ pro τὸ exhibentium; vulgatam tamen Edd. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ iterum sequitur, ideoque prius τὸ necessario etiam retineri ne-

eesse est; sed etiam, si et alterum τὸ in τοῦ mutassent iidem Codices. Reitz.

Ibid. Τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες) Necessario legendum προςδεδωκότες. Gron. In nota *Gronov.* antea editum erat, eum velle προειδεδωκότες· quod tamen cum operārum tantum culpa admissum sit, et in variantt. et in ejus nota mutavi in προςδεδ. Ac fateor, non displicere ejus conjecturam. Reitz. In Varr. Lectt. tradit *Reitzius*, voluisse *Gronovium* προςδεδωκότας. Utrum nunc verum? Haud dubie voluit, quem unice velle poterat, Nominativum. Sed προςδεδωκότες et *Dorvillius* probavit ad *Charit.* p. 144. Edd. Bat. et recepit *Schmiederus*; et, quod etiam majus est, melius cum loci natura convenit, quam προδεδωκότες. Cf. De Merc. Cond. c. 20. ὃς καὶ προςλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. Leim.

Pag. 31. l. 5. Γὰρ) Ed. *J.* sola hanc vocem exhibet. Solan.

Ead. l. 7. Τὰ δὲ — ῥᾳδίως ἁλισκόμενα) De corporibus intellige, non de morbis. Ἁλισκόμενα quod attinet, vide infra c. 28. εὐαλωτότερα. Solan.

Ead. l. 17. Ἀναφύεται) Ratio postulat, ut, Ms. volente, legas, ἀναφύσεται εὐθαλὴς, οἶμαι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύχους καρπὸς, *proveniet, puto, fructus laetus, bene nutriens, copiosus:* non ἀναφύεται, ut editi. Mox idem Codex πρός τε νόσου διαφορὰν pro vulgato διαφθορὰν, recte, et *ratione diversitatis morbi*, quia diversi longe *sunt morbi muliebres, et viriles.* Grabv. Ἀναφύσεται praeter Ms. Gr. L. etiam Ed. *Junt.* vide Quom. Hist. Conscr. c. 2. Solan.

Ibid. Εὐθαλὴς) Si quis dubitet, num injuria fiat Editionibus principibus *Fl.* et *J.* in rejicienda earum lect. εὐσταλὴς, conferat supra Zeux. c. 4. pr. et infra de Dom c. 4. aliaque. Reitz.

Pag. 32. l. 9. Διαφορὰν) Ms. Gr. P. et *B.* 2. Alii omnes libri διαφθορὰν, prave. Solan. B. 3. tamen cum B. 2. facit. Leim.

Ead. l. 14. Εὐαλωτότερα) Conf. supra c. 27. Solan.

Pag. 33. l. 4. Κατολισθαίνουσιν) Conf. supr. Quom. Hist. c. 1. Solan.

Ead. l. 6. Τοὐνμέσῳ) P. et L. τῶν ἐν μ. Sed nescio, an sic satis etiam consulatur integritati hujus loci. Solan. Nescio, quid difficultatis obversetur *Solano*; nisi forte ex pristina versione sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Graecam vulgatam male se habere existimarit. At melior illa certe est lectione Codicis P. modo recte construas. Τοὐνμέσῳ enim signif. *spatium medium*, sive *intervallum*, *quod intercedit*; adeoque et discrimen, quod interest inter res vel homines, ut hic: cujus significationis exempla Lexicographis notata non repetam, neque constructionem indicabo ex versione *Gesneri* jam satis ap-

parentem. Reitz. *Herodot.* I, 126. οἱ δὲ ἔφασαν πολλὸν εἶναι αὐτέων τὸ μέσον. Cf. *Eurip.* Alcest. v. 917. πολὺ γὰρ τὸ μέσον, ubi *Schol.* τὸ μέσον· τὸ διάφορον τῆς νῦν τύχης καὶ τῆς παλαιᾶς. Lehm.

Ead. l. 10. Ἐστὶ, καὶ ὄν) Ineptissime legitur, ἀλλὰ χωρίσας ὥςπερ ἐστὶ, καὶ ὂν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥςπερ ἐστὶ καὶ ὄν; Ms. optime, ὥςπερ ἐστὶ καὶ ἐν φύσει, *sed cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera.* Graev.

Ibid. Ἐν) G. P. et L. recte. *Fl.* et *Ald.* ὄν. Reliquae ὂν. Solan. Non reddam rationem lectionis mutatae: res enim ipsa loquitur. Quod autem *Solanus* dicat, *Aldinam* habere ὂν adspirate, *Aldinam* alteram intelligat oportet: nam *Aldina* prima ὂν spiritu leni habet aeque ac aliae. Reitz. Neque aliter *Ald.* 2. Lehm.

Pag. 34. l. 4. Παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι) *Benedictus* debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula et species ostenderet. Quod cum non fecerit, non aliter Latina concepit, ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. Gron.

Ead. l. 9. Γέροντας) L. recte. In aliis γέρουσι, quod tamen servari etiam propter ἐμπεσοῦσα, quod mox sequitur, poterat. Solan. Confirmant lectionem γέροντας 2954. et Gorl. neque adeo injuria *Schmiederus* sic edidisse videtur. Quamquam in minus elaborata oratione etiam *Dativus* quodammodo ex antecedentium verborum structura defendi possit. Modo quod *Jacobsius* in Actt. Monacc. Tom. II. p. 454. pro νέοις μὲν πλῆθος auctorem conjicit scripsisse νέοις μέν τι πλῆθος, id sane exemplis vocis τι ante literam π omissae, quae dedit *Schaeferus* Melett. p. 12., satis probabiliter ostendi potest. Verum an h. l. tali emendatione opus sit, equidem adhuc dubito. Lehm.

Ead. l. 14. Κατ' ὀλίγον) Haec sententia, uti a nobis et Ed. *Fl.* factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ. cum praecedenti conjunctum legitur. Solan. Quod *Solanus* de mutanda interpunctione monet, idem *Gesnerum* in versione jam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἡ ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑποτ. etc. Reitz. Praeiverat jam *Erasmus* in versione. Lehm.

Pag. 35. l. 11. Τάχα οὖν] Nimis facilem se hoc quoque loco *Belino* praebuit *Schmiederus*, quum lectionem Cod. 2954. illi mirifice probatam statim in textum recepit. Non intellexerat enim *Belinus*, quid Indicativus ὑπώπτευσεν, isque Aoristi, cum indefinito Pronomine sibi velit. Non adnotavi, quoties jam a me per hosce *Luciani* libros idiotismi illius lector necessario sit ad-

monitus. Memineris nunc modo Somn. c. 17. in. ubi ἔφη τις erat *dicat quis*, et mox ἄλλος ὑπέκρουσε, *interpellet alius*. Sic h. l. τάχα οὖν τις ὑπώπτευσεν est: *forte igitur quis suspicetur*. Τάχα ἂν, vel potius τάχ' ἄν, τις ὑπώπτευσεν foret, *forte aliquis suspicatus esset*, quod alienissimum est. Lehm.

Pag. 86. l. 8. Ἦν) Sic infra Demosth. Encom. cap. 44. μηδ' ἣν ἐμαυτὸν ἔταξα τάξιν λιπών. Solan. Mox verba τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ, *quantum in mea quidem potestate est situm*, neglexerat *Gesnerus* in versione. Et idem sequentem enuntiationem εἰτ', ἂν σωφρονῇς etc. affirmativam maluit, quam interrogativam, sumere. At post δεῖ in omnibus Edd. interrogationis nota reperitur; nec video, cur hinc sit recedendum. Lehm.

Ead. l. 11. Ὑπομιμνήσκεις) Quia *Parisinum* correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπισπᾷ quoque non in ἐπισπᾷς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπισπᾷ jam esse secundam personam ab ἐπισπάομαι. Ceterum movi, in forma media et passiva Atticos etiam secundas personas in ει terminare, ut *Aristoph.* Plut. 60. χαλεπῶς ἐκτυθήνει, *morose interrogas*: ibid. 1056. Βούλει — πρός με παῖσαι; pro βούλῃ. Et Equit. 1362. Τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἴδω, πῶς πολιτεύσει; *cetera vero, dic age, quomodo ordinabis?* Et ubi non? Quamvis et εἰς forment, ut ibid. Pluto 21. Οὐ γάρ με τυπτήσεις (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτέω, quod tamen mihi refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἴομαι, ὄψομαι: verum et παρέξει *Evang. Luc.* VII. 4. pro παρέξῃ. Item θρηνήσει pro θρήνῃσῃ, quod ex *Sophocl.* Aj. 688. profert *Maittaire* de Dialect. p. 63. Ed. *Haganae*, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομιμνήσκει rejicerem pro ὑπομιμνήσκῃ, ab medio ὑπομιμνήσκομαι deductum, nisi principum Edd. cum omnibus reliquis consentientium hic major esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομιμνήσκω hic verior, quam ὑπομιμνήσκομαι: cum hoc sit *recordor*, illud, *in memoriam revoco alteri*: quod in ἀνασπάω magis indifferens. Sic mox medium et activum rursus conjungit Noster, διατείνῃ καὶ βοᾷς dicens. Reitz.

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 37. ΦΑΛΑΡΙΣ) Declamatio, quam rhetor scripserit. Fingit autem, taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem *Timaeus*, teste *Pindari* Scholiasta ad Pyth. I.

sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. Solan. De Phalaridis aetate, vita et scriptis egregie disseruit *Rich. Bentlejus*, in nobilissima dissertatione, Epistolarum *Phalaridis* editioni *Lennepianae* adjuncta. Lehm.

Pag. 38. l. 3. *Μάλιστα δὲ παρ' ἡμῖν*) Male pro *ὑμῖν*, ut recte interpres. Gron. Pro *ἡμῖν Ald.* et *Bas.* anni 1543. habet *ὑμῖν* id quod hic omnino requiritur; idque jam per se viderat *Gronovius*. Pejus in *Flor. ὑμῶν*. *Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem et sancti estis et Dei Pythii assessores.* Jens. *Ἡμῖν*) Etsi *Salm.* Ed. *ἡμῖν* habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum, esse, ex versione ejusdem apparet, quae *vobis* exhibet, aeque ac *Parisinae* versio. Magis mirere, qui *Graeviana* Ed. eundem errorem adeo fideliter secuta sit, *ἡμῖν* etiam per *vobis* reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. Reitz. Quam dicat *Jensius*, etiam in ipsis Lectionibus Lucianeis p. 264., *Basileensem anni* 1543., equidem nescio. Non enim novi ego priorem *Basileensem*, quam primam, quae est anni 1545. quamque ipse quoque possideo. In hac autem aeque atque in tertia anni 1563. legitur sane *ὑμῖν*. Sed in *Ald.* 2. est *ἡμῖν*. Sub *Ald.* itaque *Jensius*, ut et *Reitzius* fere, intellexit *Ald.* primam. Lehm.

Ibid. *Ὅσῳ*) En iterum varietatem frustra quaesivit *Solanus*; non tamen sine caussa id investigavit; nam videtur quaesisse, num additum alicubi *μᾶλλον* inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra jam monuimus ad Dissert. pro Laps. c. 12. Confer infra cap. 8. et Gall. c. 18. *ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι*, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. Reitz.

Ead. l. 4. *Πάρεδροι*) Qui in eodem solio sedent, ejusdem honoris imperiique participes, de Diis non modo usitatum, sed et de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos *συνθρόνους* et *παρέδρους* vacabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat *Jac. Elsn.* ad Apocal. III, 21. quem adiisse non pigebit. Reitz.

Ead. l. 5. *Ὁμωρόφιοι τοῦ θεοῦ*) *Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρχοντες.* Bourd.

Ead. l. 15. *Αὐθέκαστον*) *Ἀπροβούλευτον, ἀπαρακάλυπτον*, ut ap. *Hesych.* Caeterae hujus vocis significationes huic loco non conveniunt. Bourd. *Αὐθέκαστον, οὐδεὶς*) Vid. *Th. Mag.* v. *Οὐδεὶς*, qui *Οὐδεὶς* Atticos, *Οὐθεὶς* Hellenas scribere ait. Sed et adi eundem v. *Αὐθέκαστος*, ubi haec *Luciani* verba sic citat: *Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαρις πρῶτος· βίαιον δέ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον οὐδεὶς ἀπεκάλει με.* Ubi in posterioribus ver-

bis abit ab *Luciano*, ex quo *Magistri* lectio corrigenda est. Reitz. Omnino de hac voce vide *Albertium* ad *Hesych.* s. v. et quos praeter hunc laudat *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 849. sq. Lehm.

Pag. 39. l. 7. *Ταῦτ'*) Mallem τὰ αὐτά. Coll. ταῦτα συνεπαιν — . Solan.

Ead. l. 11. *Ἡ πόλις*) Nullum dubium, quin ex Ms. cum Anglicano, tum meo, scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀστασίαστος, *civitas erat sine seditionibus*, hoc est, civitas erat tranquilla et pacata, sedatis omnibus turbis, dissidiis, et tumultibus. Laudat illam felicitatem, quae consecuta sit ejus principatum. Atqui non laus est, si legas ἠπαῤῥησίαστος, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. Graev.

Ead. l. 12. *Ἀπαῤῥησίαστος*) Anglic. ἀστασίαστος. Bourd. Ἀστασίαστος A. G. P. et L. pro eo, quod in impressis omnibus est, ἀπαῤῥησίαστος. Solan.

Pag. 40. l. 4. *Προεστώτων*) Suspicor, *Lucianum* scripsisse προσφεστότων. Nempe ait Phalaris, se, cum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, et aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ ἐφεστότες· et praefectus ὁ ἐφεστώς. Jens. Non quidem spernerem, quod *Jens.* affert, προεφεστώτων· sed quia constans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem *Jens.* scribat προεφεστότων et ἐφεστότων penultima correpta, non video: propemodum tamen et *Solanum* abstraxisset, qui in *J.* ω jam deleverat, et ο supra scripserat, quod tamen deinde, Edd. consultis, rursus delevit; ideoque et ego omnes Edd. evolvi, vidique ω recte in omnibus conspici. Nam cum contractum sit, ex ἐφεστηκότες et ἐφεσταότες, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsan menti ejus obversabatur primigenium ἑσταότες, ideoque non dedita opera et alterum correpte scripsit, qualia cuivis facile excidere possunt, et mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumtis opus est, vid. Evang. *Matth.* VI, 5. ἑστῶτες προσεύχεσθαι. *Apocal.* X, 5. εἶδον ἑστῶτα. Reitz. *Jensii* conjecturae προεφεστώτων vel illud maxime adversatur, quod sequuntur Participia Imperfectorum πλεπτόντων et ἁρπαζόντων, quae de eodem tempore valent, de quo ὁρῶν. Quodsi *Jensii* ratione uti voluisset auctor, deinceps scripsisset πλεψάντων et ἁρπασάντων. Lehm.

Ead. l. 12. *Δορυφόρων ἐπιπέμψεις*) De eo, quod Scholiastes monet, vide *Tac.* Annal. III, 44. Solan.

Ead. l. 13. *Ἀκοῦσαι*) Non absurda esset Scholiastae ista interpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Phalarin, hic

locum habere posset; sive ubi id exponendum foret, *aversor haec alios audire de me:* quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo, ac *male audire* apud Latinos, supra habuimus Nigrin. c. 22. ubi ἀκούειν pro *vocari* positum *Bourdelotius* docet: quod tamen eodem redit, si active sic exponas, *audire te sic* ab aliis, scil. *nominari.* Apertius tamen passiva potestate Prometh. c. 1. πηλοπλάθος ἀκούειν, *figulus vocari,* et sic passim, quae dabo, ubi necessitas exiget; nam satis haec sunt vulgaria. Reitz. Neque tamen intellexit *Reitzius* mentem *Scholiastae,* qui nihil aliud voluit, nisi hoc: ἀποτρόπαια ἀκοῦσαι esse ita passive accipiendum, ut ῥᾴδιον ἰᾶσθαι Abdic. c. 27. et ῥᾴδιον καταμαθεῖν ibid. c. 28. mox c. 11. κάλλιστον ἰδεῖν, et similia ubivis: esse itaque, ut *Gesnerus* vertit, *audita abominabilia,* i. e. *quae audiri a me* (non *de* me) *abominor,* i. e. *quae ne audire quidem sine aversatione possum.* Quid ergo *Reitzius* h. l. sibi vult cum iis, quae de existimatione Phalaridis augatur, non solum vulgaria, sed ab h. l. prorsus aliena? Lehm.

Pag. 41. l. 4. Τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· πάγω) Ita interpungendum esse, monuit *Th. Wopkens* in Lectt. Tull. p. 296. (Edd. enim *Salm.* et *Amst.* male sic habent: τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι πάγω μὲν etc.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult *Lucianus: Utque non amplius tali aliqua administratione indigeret civitas, id spectabam praeterea. Atque ego ineptis litisce rebus occupatus eram, cum illi jam* etc. Verum antiquiores Edd. ut *Junt. Par. Hag.* illud punctum jam habebant, nec dubito, quin et aliae: in versione *Benedicti* quoque distinctio recte facta est, quam cum et *Graeviana* retinuerit, facile erat vel inde videre, *Benedictum* jam recte legisse, sed omissionem in Graecis typothetae deberi: unde forsan evenit, ut *Solanus* varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἔτι vertit *praeterea,* bene facit. Reitz.

Ibid. Ἀρχαῖος) Pro *inepto, deliro,* (i. e. nimis simplicis antiquitatis homine, ut optime convertit *Gesner.*) *Aristoph.* Nub. 912. — σὺ δέ γ' ἀρχαῖος εἶ, *tu delirus es.* Quod vide multis probantem *Spanhem.* ad ejusd. *Aristophan.* Plut. 328. Idem in voce Κρονικὸς obtinere, vid. apud eundem ibid. ad v. 581. — Κρονικαῖς γνώμαις. Et ad *Callim.* in Pallad. v. 100. p. 609. et 610. ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege, quae potior est, et Κρονικὸν de *obsoleto, inepto:* quod in libello de Ambigg. tit. *Antiquus* jam indicavi. Sed et confer *Bos* et *Hemsterh.* ad *Lucian.* Nigr. c. 3. f. Reitz.

Ead. l. 6. Ἀποστάσεως] In *Coll.* ut varia lectio notatur ἀποστασίας. Verum et ἀπόστασιν optimis scriptoribus de *defe-*

ctione dici, docuit *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 528. Nec noster non usurpavit, eadem vi. cf. Prometh. s. Cauc. c. 13. LEHM.

Ead. l. 15. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλεῦσαι) Perperam haec vertit interpres: *Proinde tunc, o Delphi, cum in eodem metu cogitatione versati sitis, puto, vos mihi de rebus tum agendis consilium dedisse.* Nihil potuit a mente loquentis alienius proficisci hac tam stulta versione. Redde, *Ego vero hic vos, Delphenses, qui nunc animis eundem illum metum potestis concipere, velim mihi consilium vestrum, quid tum agendum mihi fuerit, impertiatis.* JENS.

Pag. 42. l. 1. Ἀφυλακτως) Forsan ἀφύλακτος. SOLAN. Nihil mutatione opus. Frequentissimus enim, maxime in historicis, hujus Adverbii est usus, in similibus quoque structuris. LEHM.

Ead. l. 2. Σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων] Mallet *Belinus* παρὰ, vel ἐκ τῶν παρ. conferens Diall. Merett. IX, med. ubi Pannychis: Ἐξευρίσκωμεν ἐκ τῶν παρόντων σωτήριον. Ego mallem propiora contulisset vir ad res novas nimium fere proclivis. Paucis versibus abhinc occurrerat ἀξιῶ (ὑμᾶς) περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλεῦσαι, et cap. antec. ἐσκοποῦντο περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβουλῆς. Cum his vero proximis conspirant etiam alia remotiora, conspirat etiam nostra phrasis, ἐζήτουν περὶ τῶν παρόντων σωτηρίαν τινὰ, i. e, *quaerebam de* (ratione ejus rei habita) *re praesenti salutis quandam viam*, non *e re praesenti*, quod sane foret ἐκ, ut in Dial. Meretr. neque vero παρά. hoc enim ne linguae quidem leges concederent. Bene *Gesnerus: in re praesenti.* LEHM.

Ead. l. 7. Γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν) Pater adscripsit γυμνόν. Sic certe vult et versio apud Basileenses, *nudus a cruentis civibus caedem sustinerem. Benedictus* contumacior, *ac potius nudam caedem sustinere.* Opinor, mentem *Luciani* fuisse, *potius autem nudum jam jugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα. GRON. Minime cum *Gronovio* patre γυμνὸν pro γυμνὴν legerem, qui ad versionem potius, quam ad verum sensum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem *Benedictum* reprehendit, quod reddiderit, *nudam caedem sustinere;* sed neque *nudus caedem sustinerem* commodum hic sensum facit: σφαγὴ enim, ut recte *Gronov.* filius ait, hic *jugulum* significat, vid. testimonia supra notata ad Tyrannic. c. 13. adeoque *nudum jugulum praebere*, quod in versionem recepi, recte dicitur; nec opus est, totus homo ob id sit nudus: sic *nudam cervicem praebere* nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis spoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, si vulgata et sana est et constans? REITZ. Laudo non mu-

tatam constantem lectionem, nec immutatam versionem meam reprehendo. Sed quid viderim, indicare licet. Nempe sumtum e libro putabam γνμνὸν illud *Gronovianum*, quod etiam in *Hagenoënsis* exemplaris margine, quo in interpretando usus sum, adnotatum observabam. Itaque σφαγὴν ὑπέχειν accepi, ut δίκην, τιμωρίαν, κόλασιν, εὐθύνας ὑπέχειν. Valde mihi familiare esse peccare, novi. Hic non valde peccatum a me esse, aequi homines, spero, judicabunt. GESN.

Ead. l. 8. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Gaudet hac locutione *Homer.* ut Iliad. *A*, 587. *Μή σε, φίλην περ' ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι Θεινομένην.* Et *Γ*, 306. — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item *Σ*, 135. etc. In quibus tamen pleonasmum praepositionis ἐν statuere possis, quia saepissime ὀφθαλμοῖσιν ἴδεσθαι sine praepositione dicit. In *Nostro* tamen non adeo simplex est pleonasm. sed signif. *coram videre*, nec praepositio commode abesse poterit. At si totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonasmum esse statuas, quod ὁρᾶν sufficiat, non nego quidem: verum ajo tamen neutrum esse otiosum: quod quisque facile intelligit. Alioqui et ὀφθαλμοῖς abundaret apud LXX, Gen. 3, 6. ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. Pseudom. c. 39. REITZ. Differunt ὁρᾶν τοῖς ὀφθαλμοῖς, et ὁρᾶν ἐν ὀφθαλμοῖς. Illud significat *oculis*, oculorum ope, *videre*, ut Diall. Marr. IV, 2. ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Hoc est *coram videre*. Sic ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων est *coram domesticis* Toxar. 38. et φονεύειν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ similiter De Sacriff. c. 12. H. l. in verbis: τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα equidem neutram in partem ne e longinquo quidem pleonasticam dicendi rationem video. LEHM.

Ead. l. 12. Ἐκ τῶν ἐνόντων) Τὰ ἐνόντα non esse, *quod superest*, ut vulgatus vertit, in Evang. *Luc.* XI, 41. neque satis accurate redditum a Belgis per *id, quod inest;* sed significare, *quantum res, sive facultates ferant, — quam maxime fieri possit;* vide docentem *L. Bos* in Exerc. Philol. ad Ev. *Luc.* l. c. Ubi et haec *Luciani* verba addere non oblitus est, quae ille sic reddit: *mihi ipsi vero, quantum possim, in futurum securitatem comparare.* REITZ.

Ead. l. 13. Συνεβουλεύσατε ἄν) *Benedict.* infeliciter verterat, *hoc, sat scio, consilium mihi dedistis.* Rectius *Obsopoeus, haec — suasissetis.* Esse enim hoc aoristis inprimis familiare, ut eorum indicativus subjunctive sit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἄν facile erat videre) permultis docet *Jens.* Lect. Lucian. pag. 28—30. ubi *Benedictum* ob hanc versionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod postea manu sua addidit *Jensius*, subjungam ex *Hom.* Il. *N*, 301. ubi — ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν,

male vulgo vertitur *terret*, cum significet, — *qui terreat, quantumvis impavidum bellatorem.* Cui addo Il. Z, 73. Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες Εἰ μὴ — ubi satis manifestum est, εἰσανέβησαν esse, *intro adscendissent*, s. *scandissent muros*, quia εἰ μὴ sequitur. *Demost.* de Cor. p. 520. f. Ed. *Par.* Οὗτός τ' εἰ δίκαια ἐποίει, οὐκ ἂν — ἔβλαπτε καὶ διέβαλλεν. Et *Herodian.* 2, 3, 12. Adde *Nostrum* Zeux. c. 5. ubi ἐπῆνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, laudavi; vel saltem, *laudare soleo*, ut *Geon.* fecit. Et *Long.* Past. I. pag. 20. ῥᾳδίως ἂν ἐκεῖ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε, i. e. *lateat, latere possit:* et 2. p. 54. ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τι ἔπραξαν, εἰ μὴ etc. *Aelian.* V. H. XII, 1. p. 658. Ed. *Periz.* minor. Εἶπεν ἄν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρῆνος. Conf. supra Tim. c. 9. ubi ἠγανάκτει *indignaretur*, pro ἀγανάκτοι, et ποιήσομεν pro ποιήσοιμεν contra *Fabrum* defenditur. Reitz.

Pag. 43. l. 13. Καὶ — πέτρα) Mala distinctione hic laborabat *Salm.* Ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores Edd. agnoscunt. Reitz.

Ead. l. 15. Καταγελάσεσθε) Sic Ed. *Junt.* nisi quod, operarum credo incuria, καταγελάσασθε habet. In reliquis simpliciter γελάσεσθε. Solan.

Pag. 44. l. 5. Ὁμοίως) Lege ὅμως. Solan. Non audio. Lehm.

Ead. l. 11. Λόγους) Vide *Plut.* περὶ τοῦ Ει. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum et Periandrum. Pro ὧν ἑ. in *Junt.* est ὡς ἑ. quod videtur ex ὥστε ἑ. formatum. Sic *Dem.* p. m. 144. C. Solan.

Ead. l. 16. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἔξηγ.) Addiderat marg. *Graev. Hemsterh.* consulendum *Duker.* ad *Thucyd.* VI. p. 435. no. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89. ubi editum legitur ὅσον καὶ λοιδορήσαιμι, malle legere ὅσῳ etc. ut hic ap. *Lucian.* et alibi; quod intellecto μᾶλλον nihil tum desit ad sensum, quem esse mancum credebant interpretes *Thucydidis.* Et quia Codices nonnulli cum Scholiaste illud ὅσῳ habent, non video, cur dubitarit *Duker.* id in contextum recipere. Intellectum autem μᾶλλον post ὅσῳ vid. etiam supr. ad c. 1. hujus Phalar. aliisque locis ibi indicatis. Et vide mox iterum ὅσῳ — ἐκκόπτωμεν, ubi pro μᾶλλον, πλείους ex altero membro supplendum. Adde *Herodian.* 2, 3, 17. Reitz.

Pag. 45. l. 2. Ὅσῳ etc.) Haec pagina ex epistolis Phalaridis. Bourd. i. e. p. Ed. *Paris.* quae ab ὅσῳ incipiens ad med. c. 10. sese extendit. Reitz.

Ead. l. 4. Φέρειν) Vitii suspectum est mihi illud φέρειν. Excusat Phalaris objectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex in-

stituto sapientissimorum legislatorum, qui suppliciis et poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res Hydrae videatur similis. *Quanto enim plures*, pergit, *exscindimus, tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates*, sive *occasiones. Cogimur autem — ac id quod identidem succrescit, evellere, et profecto exurere cum Iolao, si confirmatum imperium habituri simus.* Apparet, nihil minus hic, quam *φέρειν*, congruere. Neque vero, qui identidem contumaces *ἐκκόπτει καὶ ἐπικαίει*, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum *θερίζειν, demetere?* Id certe optime respondet *τοῖς, ἐκκόπτειν* et *ἐπικαίειν*. De Iolao, qui Hydrae Lernaeae *ἀναφυομένας κεφαλὰς* exussit, vid. *Apollod.* II. Biblioth. Jens. Suspectum fuit *Jensio* illud *φέρειν*, pro quo legendum censuit *θερίζειν, demetere*. Equidem leviore mutatione malim legere *δέρειν, caedere*. L. Bos. Nisi placet verbo *φέρειν* hic tribuere auferendi significationem, ut Il. *B*, 302. — *οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι*, ubi Scholiastes quoque *φέρουσαι* interpretatur *ἀποφέρουσαι*· nisi, inquam, hoc placet, videndum, an non fuerit in libris antiquis *ἀφαιρεῖν*. Gesn. Si *tolerandi, perseverandi* sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est et ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id, quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est *φέρειν πόνους*, id quod non mera est passio, sed et actionem involvit, veluti et *πάσχειν* de eo, qui facit, *Demosth.* adversus Leptin. p. Paris. 562. A. *ὅτι παντάπασι φύσεως κακίας σημεῖόν ἐστιν ὁ φθόνος· καὶ οὐκ ἔχει τρόφασιν, δι' ἣν ἄν τύχῃ συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. Quia omnino pravitatis naturae indicium est invidia; nec ulla causa est, ob quam, qui talia facit*, (i. e. *homo invidus*) *veniam adipiscatur*. Ibi *πεπονθὼς* non est, qui invidiam subit aut patitur, sed qui alteri invidet. Licet passio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic *Herodian.* I, 17, 22. *εἰώθει δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ κραιπάλης*· quod ibi *facere* recte vertitur, quia *somnum capere, quieti se dare*, intelligitur, ubi aeque implicita est faciendi atque patiendi facultas. Confer 1. Ver. Hist. 4. Immo potius *Hemsterh.* ad Prometh. f. ubi *τί ἄν πάθοιμι* plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum *φέρειν* modo sit *adferre*, ut ap. *Long.* Past. III. p. 125. Ed. *Jungerm.* *δεόμεθα Νύμφης φερούσης τι μᾶλλον*· modo etiam significet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo est *adferre*, modo *auferre*, ut in Ambigg. satis diximus) ideo posteriore hoc sensu

cum *Gesn.* accipere malim. Nam et hinc φέρειν ἀλλήλους, *spoliare se invicem*, vel potius *latrocinia exercere, praedas agere;* vid. *Scholiast. Thucyd.* ipsumque *Thucyd.* I. c. 7. Locum *Hom.* Il. *B*, 302. *Jens.* etiam postea adscripsit, et vulgatam sic stare posse, addidit. Reitz. Vel propterea, quod φέρειν h. l. ad complures significationes, easque diversi generis, referri, vel potius trahi, potest, pro suspecta voce haberi oportuit. Desideratur enim sic κριτήριον illud, quod necessario requiritur, unde probes ac persuadeas, unam quandam verbi potestatem, nec vero aliam, eam esse, quam cogitaverit auctor. Sic male fere agitur cum verbo, si, ut h. l. a *Reitzio* factum, varias explicandi, et hinc tuendi, rationes inire possis; quarum si singularum aequabile sit pondus, nullam consentaneum est veram esse. Quae quum et h. l. ita sint, rationem *Gesneri* amplector, donec aliam probabiliorem videro; ita tamen amplector, ut ἀφαιρεῖν in textum recipere dubitem. Lehm.

Ead. l. 5. Ἰόλεων) De Ioleo vide *Plut.* p. 35. C. Solan.

Pag. 46. l. 6. Τοῦτο βουλοίμην ἄν) Depravatissimus hic locus est, quem si quis expedire queat, magnas a me initurus est gratias. 1) enim, affirmat illud βουλοίμην, quod negare oportuit tyrannum. 2) abundat εἶναι. 3) ἀδίκως σώζειν τ. ἑ. incommode admodum dicitur, pro δικαίως κολάζειν. Lego igitur οὐ βουλ. donec ab aliis meliora in medium proferantur. *Accipere, quam facere, praestat injuriam*, inquit *Cicer.* Tusc. V, 19. ubi doctissimus enarrator, *ex decreto Socratis* hoc esse ait, qui ap. *Platonem* in Gorg. p. 290. ait, εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. Solanus. Expedierunt interpretes locum, cujus certe sententia nec depravata est, nec obscurata. Falso *Solanus* τοῦτο ad priora verba, αὐτὸς τεθνάναι ἀδίκως, retulerat, quod ad posteriorem sententiam pertinet. Nec mox quae sequuntur, ἀδίκως σώζειν cum *J. Seagero* mutes in ἐνδίκως κολάζειν. Gravissimam enim ipse auctor oppositionem esse voluit τοῦ ἀδίκως ἀποθανεῖν et τοῦ ἀδίκως σώζειν, quamquam potius est lusus verborum istius aevi arte oratoria et declamatoria haud sane indignus. Duplice enim vi h. l. ἀδίκως usurpatum, prius *innocentes*, deinde *sine justa caussa, immeritum*, significans. Quapropter nec cum *Jacobsio* ego ad vocem εἶναι rectius cum ceteris nectendam prius illud ἀδίκως in δοκεῖ mutari velim. Verior multo ac simplicior est *Schaeferi* conjectura ἐστιν pro εἶναι, quam proposuit in Praefat. ad *Anacr.* Edit. Tauchn. Lehm.

Pag. 47. l. 2. Φιλανθρώπως προσφέρομαι) Vid. *L. Bos* in Ep. ad *Hebr.* XII, 7. ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ θεός. Ubi monet, προσφέρεσθαι τινὶ, esse *se gerere erga aliquem, tractare*

aliquem, et hunc *Luciani* locum aliaque testimonia adfert. Sed usque adeo hoc obvium est, et quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex *Ael.* V. H. XII, 27. Ἡμερώτατά, φασι, τὸν Ἡρακλῆν προσενεχθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex *Herodian.* IV, 7, 8. χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς. At haec sufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo *Diod. Sic.* XIX. p. 299. Ed. *Bas.* μήποτε — προσενέγκηται τὴν παρθένον θηριωδῶς. Reitz.

Ead. l. 7. Πυθαγόρας) Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide, quid *Rich. Bentlejus* scripserit. Solan.

Ead. l. 17. Περίλαος) Qui *Perilaus Luciano*, is *Plutarcho*, *Plinio*, *Ovidio*, et aliis *Perillus* audit. Vide *Plut.* 561. f. Apud Scholiastem *Pindari Perilaus* etiam scribitur, ad Pyth. I. sub finem. Solan. Tam saepe eodem modo scriptum in proximis capitibus occurrit, ut non verisimile sit, ubique aberratum esse; alioqui considerari meretur, num Πέριλλος pro Περίλαος recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Περίλαος vero frater regis Casandri est, de quo *Plutarch.* Mor. p. m. 486. Et cum *Gesner.* quoque nihil in versione mutarit, nec ego quidquam hic mutassim; quamvis *Suidas* ex *Demosthene* etiam Περίλλος adferat, quod iisdem verbis habet *Harpocration* p. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus Demotheni* intelligatur, inde nihil conficitur; sed Latinorum et posteriorum Graecorum scriptorum *Perillus* ex Περίλαος contractum videri posset. Immo ad quam *Demosthenis* orationem pro Ctesiphonte, i. e. *de corona*, provocant *Suidas* et *Harpocrat.* eam pervolvi, nec tamen Περίλλου, sed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi jam sit suspecta. Nam et ejusdem *Perilai* meminit *Demosthen.* compluribus aliis locis, qui est Megarensium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. *Plutarchus* vero de Fortun. Rom. pag. m. 315. C. Πέριλλος δὲ τέχνῃ χαλκουγὸς habet. Ita ut verisimile sit, Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum esse, dum Περίλαος genuinum nomen Graecum est. Reitz.

Pag. 48. l. 10. Καὶ ἀνοίξας) Legend. interpr. Pers. Bourd.

Ead. l. 12. Προστιθέναι) Ἀντὶ τοῦ προστίθει. Attic. Bourd. Προστιθέναι — πῦρ δὲ ὑποκαίειν κελεύειν) Quod *Fl.* quoque habere dicit *Solanus*, id habent et aliae, et recte; infinitivus enim est pro imperativo; exempla sunt obvia. *Hom.* Iliad. *E*, 261. — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἐρυκακέειν, *tu vero ibi cohibe. Hippocrat.* Aph. 10. S. I. Ὁκόσοισι μὲν οὖν αὐτίκα ἡ ἀκμὴ, αὐτίκα λεπτῶσι διαιτᾶν· et ibid. iterum, ubi tamen δεῖ commode intelligitur. Adde Aphor. 19. 20. et alibi. Et ut in illo *Homeri* μέμνησο intelligere queas, ita alibi κελεύω omissum statuere pro lubitu licet. Vid.

fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graecist. pag. 386. qui plura congessit, unde aeque atque ex his *Hippocratis* patebit, non solis Atticis familiare esse hoc loquendi genus. Reitz.

Ead. l. 13. *Τοὺς αὐλοὺς τούσδε*) Sic *Long.* Past. 2. p. 67. *μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε.* Similes articuli et pronominum repetitiones vid. supr. ad Dial. Mar. III. §. 2. Et Ver. Hist. I. pr. Et alibi non semel. Reitz.

Ead. l. 17. *Ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταλούμενον*) Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. *Καταλέω* est molo, mola frango, qui significatus non convenit huic loco. Lege meo periculo *κατακηλούμενον*, id est, delenitum, sensu manifesto et apto. Palm.

Pag. 49. l. 1. *Κατανλούμενον*) Hic vero mirari subit eruditissimi viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius Editionis scriptura imposuit, neque apud interpretem observavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quasi ducebat. Eo magis etiam, quod *Par.* Ed. quae recte habet, inspexisse videtur, cum paginam adscribat, in qua invenitur hic locus. Iterum usurpat De Salt. cap. 2. et Bis Accus. c. 17. Solan. *Κατανλούμενον* esse in *H. B.* 2. *Fl. Ald. Fr. Par.* et *Amst.* sed male *καταλούμενον* in *B.* 3. notaverat *Solanus* in marg. *Junt.* quae etiam recte *κατανλ.* At non opus erat tanta perquisitione: ubi enim in re tam manifesta tres quatuorve Edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in censum vocari nihil est opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri posse De Salt. cap. 2. et Bis Accus. c. 17. ubi idem verbum occurrit. At nota *Palmerii*, tanto conatu, sed irrito, hunc locum emendantis, ei ansam dedit inquirendi; quare jam laudo *Solani* diligentiam, et addo, etiam *κατανλούμ.* legi in *Ald.* et *Sulm.* ac miror alterum nullam Edit. contulisse; quod si fecisset, facile detexisset, credo, errorem tantum typographicum esse illud *καταλ.* pro *κατανλ.* Quod autem de interprete ait, eum siluisse, liceat mihi animadvertere, in *Parisinae* versione ab *Obsopoeo* concinnata tamen hoc verbum sic redditum, *inter modulandum*, et a *Benedicto*, *modulatione delecteris.* At his scriptis, video in notis *Solani* eadem contra *Palmerium* notata. Reitz.

Pag. 50. l. 6. *Ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ*) Non est, ut interpres, *in eleganti delubro*; sed *in loco templi conspicuo.* Sic in Navig. *ἐν καλῷ τῆς πόλεως. Aelian.* V. Hist. L. 2, 13. *ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου*, supple *χωρίῳ.* Haec *L. Bos.* in notis Mss. Eadem habet in libello de Ellipsi, pag. 164. Ibique et alia similis ellipseos exempla. Reitz.

Pag. 51. l. 3. *Δωριεῖς*) Vide *Thucyd.* Solan.

Ibid. *Προσήσεσθαι*) Sic impressi omnes. P. et L. *προσέσθαι*· et sic *Dem.* 173. A. *μὴ προσέσθαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν.* Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Noster Phal. II. c. 3. Mortt. Diall. XXIII. Amorr. c. 1. et Rhet. Praec. c. 16. Solan. Minus de formae probitate, quam de structurae bonitate, dubitari possit. Offendas in Futuro post *ἱκετεύομεν.* At cf. Pisc. c. 27. *ἀξιοῦμεν τιμωρήσειν,* quae immerito solicitata sunt a *Jensio* et *Reitzio.* Vid. Adnot. ad eum locum Tom. III. p. 569. sq. Lehm.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 52. l. 1. *Πρόξενος*) Differentiae inter *πρόξενον* et *ἰδιόξενον* multae, quas tradunt Grammatici. Bourd.

Ead. l. 2. *Ἰδιόξενος*) Adducit *Thomas Magister* hunc *Lucianī* locum in voce *ἰδ.* sed miserum in modum interpolatum additione *ὁ Ἀπόλλων.* Pro Phalaride *secundo* etiam *primum* dicit. Quae, si lubet et vocat, in eo emendato. Solan. Vid. de hac voce *Valcken.* ad *Ammon.* p. 198. sq. Lehm.

Pag. 53. l. 2. *Δημιουργούς*) Deest in Anglic. Cod. Bourd. *Suidas* quidem *δημιουργούς* vocari ait *τὰ δημόσια ἐργαζομένους.* Sed nondum habemus, quod plene satisfaciat. Idem credo innuit, quod *Livius* diserte docet de magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII, 22. Consule etiam *Demosthen. Diog. Laërt.* p. 42. F. et *Platonem,* ex quo habet, in Apol. et adde *Thucyd.* V. 47. Solan.

Ead. l. 7. *Καὶ ὅσον τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἐ. ἀσεβέστερον*) Plane non ut apud *Lucianum* in Graecis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cujus collectio longe infra efficaciam prioris: qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed altius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet, longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare praecidat, quam qui dedicata auferat; et quanto gravius ille peccat, in tanto pejus peccatum induci Delphos. In fine hujus paginae *μισθὸν τῆς εὐσεβείας* erronee vides verti *praemium impietatis,* quod mirum, qui ex *Obsopoeo* imitetur *Benedictus.* Gron. Non lego *καὶ ὅσον,* quod *καὶ* nimis est incommodum, neque adeo *καὶ ὅσῳ,* etsi commendata haec a Cod. L. et marg. A. 1. W. et recepta a *Reitzio* et recentt. Sed *καθ' ὅσον,* ut *J. Seagerus* bene conjecit

l. l. p. 154. Vertendum: *in quantum*, s. *quatenus*. Sententia ipsa omnino est plana. *Καὶ* autem et *καθ'* nimis saepe a librariis esse confusa constat. Lehm.

Ead. l. 16. *Προςηνσόμενον*) Conf. Phal. I. vers. fin. et Dial. Mort. XXIII. vers. f. Reitz.

Pag. 54. l. 5. *Εὐδίᾳ*) Sic L. melius, quam quod in reliquis est *εὐδίῳ*. Solan.

Pag. 55. l. 1. *Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἃ ἐπιστάμεθα, κατηγορεῖν*) Pro *μὴ ἃ* meliori ordine *ἃ μὴ* antiquiores editiones omnes, ut ex sua *Basileensi* notavit *Gronovius*, qui jure quoque castigat hic interpretem, reddentem ultima, *etenim incertum est, verane dicant, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus*. *Αὐτοὺς* pendet a *χρὴ*, quod praecessit. *Οὐχ ὅπως* significat *nedum*. Verba, *ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν*, includenda sunt parenthesi. Vertendum autem, *oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea se passos esse dicunt, narrantibus magnopere accredamus, (incertum enim est, num vera dicant) nedum ut ipsi ea, quae nesciamus, accusemus*. Jens.

Ead. l. 3. *Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἃ, ἐπιστάμεθα κατηγορεῖν*) *Benedictus: siquidem non possunt non criminari ea, quae explorota habemus*. Itane? Imo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem sunt *Benedicti*. Nam in *Basileensi* editur *οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἃ μὴ ἐπιστάμεθα κ.* et vertit *Obsopoeus, ne quo modo eos, de quibus nihil certe nobis compertum est, injuste sceleris accusemus*. Certe haec lectio et vocum series videtur melior, et exponenda Latine, (pendet autem ab praecedenti *χρὴ*) *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. Gron.

Ibid. Αὐτοὺς) Sic P. *H.* et *B.* 2. In reliquis *αὐτούς*. Versio nostra sensum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim, *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari.*) Solan. Sensum quidem loci recte ceperunt *Gronovius*, *Jensius* et *Solanus*. Sed ad hunc plane efficiendum opus est, ut *αὐτοὺς* legatur cum aliquot, iisque probissimis, Editt., non *αὐτοὺς*, etsi hoc *Reitzius* et recentt. praetulerint. *Αὐτοὺς* enim est *ἡμᾶς αὐτούς*, et requirebatur h. l. ut appareret Subjectum esse. *Αὐτοὺς* autem sic de prima persona occurrit e. g. Ver. Hist. I, 6. et 36. qui posterior locus imprimis huc est conferendus. Infra c. 8. contra non *ἡμᾶς αὐτούς*, sed *ἡμ. αὐτοὺς* cum *Fl.* legendum, ut edidit *Reitz*. Lehm.

Ibid. Ἃ μὴ) Nullam hic varietatem notaverat *Solanus* noster; cumque *Jens.* indicet *μὴ ἃ* legi, idque recte innuatet, evolvi Edd. sed cognovi, veteres *Par.* J. *B.* 2. *H.* etc. jam sic

habuisse, solamque adeo *Salm.* ejusque adseclam *Amst.* male dedisse μὴ ἄ. Reitz.

Ead. l. 6. *Τ' ἄλλα*) Etiam supra monuimus, *J.* et alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitamur, quia id in ἄλλος et ἄλλα non fit, nec igitur per accessionem particulae τε accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit rejectio vocalis brevis, ejusmodi elisio, quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est ejusdem naturae, atque crasis et contractio in uno verbo. Margo *A.* 1. rectius τ' ἄλλα habet. Ignoscet lector has minutias persequenti. Reitz. Modo recte eae se habeant. At καὶ τ' ἄλλα, vel, ut tum potius scribendum erat, καί τ' ἄλλα, si includeret, ut *Reitzius* censet, particulam τε, quid hoc tandem foret? Imo apparet τὰ inesse: atqui hoc non τ' ἄλλα, sed potius τἄλλα per crasin scribendum, ut alibi in vett. Edd. scribitur, quamquam in nonnullis τἄλλα, neque id, puto, recte. Neque in aliis locis *Reitzius* hanc scripturam usquam secutus est, sed semper τἄλλα edidit. Omnino quidem *Reitzii* subtilitatem in minutiis persequendis nemo temere, qui ipse sit subtilis doctrinae ac judicii, vituperaverit. Sed dolendum *Reitzio* haud raro, dum alte descendere vult, accidere, ut in lubrico pedibus in utramque partem vacillantibus delabatur. Lehm.

Ead. l. 9. *Τυραννοῦνται*] *Obsopoeus: administrent imperia. Gesnerus: tyrannidem gerant.* Erravit uterque, licet in re per se leviore. Passive, ut plerumque, sumendum erat et h. l. τυραννεῖσθαι. Sic supra Tyrannic. c. 4. extr. ἐτυραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ. Nec aliter alibi. Lehm.

Ead. l. 13. *Πέτρας γεωργοῦμεν*) *Πυθῶνά τε πετρήεσσαν* vocat in catalogo *Homerus.* Haec adscripta erant in marg. *Ald. Wesselingi.* Reitz.

Ibid. *Ὅμηρον*) Vid. Il. *B.* in Catal. vers. 26. (519.) et Schol. IX, 405. *Homer.* l. c. *Πυθῶνά τε πετρήεσσαν.* Ibi enim Scholiastes docet, *Pythona* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. Solan.

Pag. 56. l. 4. *Ἄσπαρτα — καὶ ἀνήροτα*) Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in Paras. et Rhetor. Praec. natum a fabula insularum Fortunatarum, de quibus *Homer.* Odyss. IX. *Horat.* et *Lucianus.* Cocn. *Homer.* Od. IX, 109. Solan.

Ead. l. 6. *Ἕλλησιν*) Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. Solan. Haec vox in marg. *Ald. Wesseling.* ita adscripta legitur, ut potius pro ἄλλοις substituenda, quam insuper adjungenda videatur: et haud scio, an Codex L.

non (*non* abesse cogites. Lehm.) etiam sic habeat; ut enim Ἕλλησιν probum est, ita jam adjecto ἄλλοις carere posse videmur. Quia tamen *Solanus* sic vult, morem gessi. At cum pro certo adfirmare non queam, num ipse hunc Codicem inspexerit, an ejus collationem tantum ab alio acceperit, dubito, num τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἕλλησιν ἀγαθὰ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius daliberanti melius visum, si utrumque conjungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acragantinos Siculos partem quasi adhuc Graeciae esse fatetur, a quibus se sejungeret, si ἄλλοι abesset, ideo utrumque jam adesse malui. Sic *Demosth.* saepissime ἄλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de coron. p. 486. D. et 476. C. etc. Etsi ibidem Graeciam et Graecos interdum ab Atheniensibus distinguit, ad Hellada propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis adnumerare, patet supra ex I. Phal. c. 6. ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγετε· c. 7. παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime se habet. Reitz. Nos potius constantem Edd. lectionem secuti omisimus vocem Ἕλλησι. Videndus *Schaeferus* ad *L. Bos* de Ellipss. p. 578. sq. qui ibi alia hujus generis διττογραφίας exempla e *Diodoro Sic.* et *Dionys. Hal.* profert. Lehm.

Ead. l. 9. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν θεὸν, καὶ εὐπορούμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐδαιμονούμεν) Qui serio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορούμεν, καὶ εὐδαιμονούμεν, *ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, et opulenti et beati sumus.* Jens. Μετὰ τὸν θεὸν καὶ εὐπορούμεν *Salm.* Ed. alieno loco: ceterae enim Edd. εὐπορούμεν uno versu serius proferunt, et cum εὐδαιμονούμεν conjungunt. Quam varietatem cum non adnotarit *Solanus*, eam hic addimus, quo *Jensii* correctio melius intellecta confirmetur. Reitz.

Pag. 57. l. 1. Φιλοκρινεῖν) Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut est in Angl. Cod. *per stirpes donaria discernere:* sequitur enim, καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. Bourd. Φιλοκρινεῖν proba lectio. Vide Abdic. c. 4. quamvis ibi *Fl.* φυλ. ut hic A. habeat. Solan.

Pag. 58. l. 1. Τὸ κατὰ τὸν θεὸν) Probe notanda haec phrasis. Solan.

Ead. l. 3. Ἀεὶ) Quod magis poëticum videretur, pro vulgari ἀεὶ, ideo Edd. perquisivit *Solanus*, et ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed et supra idem sic habuimus circa fin. 2. Ver. Hist. vel initium Tyrann. Reitz. Et saepius alibi, quod Index monstrabit. Lehm.

Ibid. ποιήσομεν) P. *H. B.* 2. Alii ποιήσωμεν. Solan.

Ead. l. 5. *Μηδὲ πώποτε*) Etsi confundi solet cum *μηδέποτε*, plus tamen est: nam hoc *nondum*, illud *nunquam* signif. in illo *Diogen. Laërt.* cujus verba, aliud agens adfert *Solanus* ad 2. Ver. Hist. cap. 18. *Ἐρωτηθεὶς ποίῳ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε.* Quod autem ex eo tempore Pythius nunquam reddat oracula, vid. *Plutarch.* de Oraculor. defectu T. II. p. 409. et seqq. REITZ.

Ead. l. 14. *Ἔτι*) Melius videtur cum sequentibus conjungi. SOLAN. Sic alio ordine *οὐδενὸς ἔτι* legendum foret. At optime habet *ἔτι* ad praecedentia relatum. *Μὴ* et *ἔτι* est *μηκέτι, ne non amplius habeamus*, ut recte vertit *Gesnerus*. LEHM.

Ibid. Αὐτὸν καθιστάναι) *F. Guyet.* etiam monuerat, vulgatum *αὐτὸν* in *αὐτὸν* mutandum: quod vidi, postquam ipse jam mataveram. REITZ.

Ead. l. 15. *Παρ' αὐτοῦ*) An *ἄλλου*; GUYET. Si cum antecedentibus conjungas, paullo melius se res habebunt. Sed an sana sint haec, dubito. SOLAN. Vere sunt sana, modo *αὐτοῦ* legas, et *παρ' αὐτοῦ* ad *καταδαπανῶντα* referas; quae est *Schaeferi* sententia ad *L. Bos* de Ellipss. p. 582. Scilicet *παρ' αὐτοῦ* est *ex suis facultatibus*, ut *Herodot.* II, 129. et VIII, 5. citante eodem *Schaefero*. cf. infra Pro Imagg. c. 20. LEHM.

Pag. 59. l. 1. *Βιωτὸν*) Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noster utitur. Ita *ἀβίωτον* quoque *Euripid.* Herc. fur. 1257. — *ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβίωτον ὑμῖν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὄν.* REITZ. *Obsopoeus* vertit: *Aut cui humaniter patiendum existimatis* etc. Videtur itaque *οἰστὸν*, vel hujusmodi nescio quid, legisse. Recte ceperunt *βιωτὸν Reitzius*, et *Gesnerus*, et interpretes recentt. Sic Rhet. Praec. init. *ἀβίωτα γὰρ εἶναί σοι φῂς, εἰ* etc. cum emphasi significatur *vita indigna*, ut h. l. *digna, quae vivatur*. LEHM.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 60. *ΑΛΕΞ.*) Duos ejusdem aetatis ab hoc diversos memorat *M. Aurel.* I, 10, 12. *Galenus* etiam tertii meminit, VIII. *π. τῶν γινωσκ.* SOLAN. Vide *Dodwelli* Dissert. Iren. II. p. 215. LA CROZE.

Ead. l. 1. *Ὦ φίλτατε Κέλσε*) Is est *Celsus*, philosophus Epicureus, qui contra Christianos scripsit, et contra quem scripsit *Origenes*. Videndus *Valesius* ad *Eusebium*. MENAG. Plures fuisse Celsos, monuerunt jam viri docti. J. Celsi sub Hadriano Jurisconsulti meminit *Spartianus*: qui idem alterum, ut puto, Celsum ab eo memorat occisum. Vide etiam *Xiphil.* 256. D. Duos

Epicureos agnoscit, *Origenes:* alterum sub Nerone, sub Hadriano et deinceps alterum, (p. 8. contra Celsum) his verbis, *Δύο δὲ παρειλήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους· τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ κατωτέρω.* Qui posterior procul dubio hic noster est, cui *Lucianus* librum hunc suum inscribit. Omnia enim concurrunt. Primo *aetas.* Sub Hadriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic scriptus est. Secundo *secta:* Epicureus enim hic summus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem et *Origenes* suum describit, qui id ei passim vitio dat, p. 8. 10. 16. 97. 131. 141. 159. 200. 213. 232. Tertio *liber contra Magos,* quem suo diserte *Luciano* assignat, c. 21. *Origenes* autem, utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53. *ὁρᾷς ὡς διὰ τούτων οἱονεὶ παραδέχεται μαγείαν εἶναι, οὐκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γράψαντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα.* Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. SOLAN. De aetate *Celsi* male sensisse videtur *Dodwellus* in Dissert. Iren. et in notis ad fragmentum *Phil. Sidetae.* LA CROZE.

Ead. l. 2. *Ἀλεξ. τοῦ Ἀβων.*) Fuit eo tempore Alexander quidam Sophista, *Peloplaton* dictus, cuius historiam *Philostratus* scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a *Luciani* Alexandro diversus, quamquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque, a *Luciano* et *Philostrato* descriptae, et nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est, *Philostratum,* hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adsuisse. Abonotichitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vid. c. 9. 11. et 12. SOLAN.

Ead. l. 3. *Καὶ ἐποινίας αὐτοῦ*) *Ἐποινία* vox a librariorum putilagine, pro Attica *ἐπίνοια.* Lexicographi tamen eam obtrusere, quasi prox, sive proba vox esset. *Henricus Stephanus* recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius *Luciani* dialogo, ubi est *ἐπίνοια.* MARCIL. *Ἐπινοίας* L. *Junt.* Ed. et aliae recentiores non multae. In reliquis *ἐποινίας.* SOLAN. *Ἐπινοίας* verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. REITZ.

Ead. l. 4. *Μαγγανείας*) Confer supra Deor. Dial. 2. Et infra Dial. proximo Alex. c. 17. 25. ac 43. f. et 44. SOLAN.

Ead. l. 7. *Εἰς κακίαν*) Angl. *ἐν κακίᾳ.* BOURD.

Pag. 61. l. 3. *Ἀνύγειον βουστασίαν*) Allegoria proverbialis in hominem aut rem majorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in Fugitivis. COGN.

Ead. l. 12. Ἐν — θεάτρῳ ὑπὸ πιθήκ.) Confer infra hujus Dial. c. 44. et infra Tox. c. 59. Solan.

Ead. l. 15. Καὶ Ἀδριανὸς γάρ) Scripsit is, teste *Simplicio*, non solum dissertationes *Epicteti*, verum etiam Enchiridion. Menag. Hunc *Luciani* locum adducens *Vossius*, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum *Arriani*, historiam, cujus hic meminit *Lucianus*, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit, et probat idem vir eruditissimus. De eo etiam quasi mortuo loquitur hic *Lucianus*. Nam de libro ipso Apologia intelligenda est. Vide *Xiph.* in Hadrian. 264. B. Ad Marci usque tempora deducit *Photius* Bibl. C. 58. pag. 53. Vide etiam *Suidam*. Circa annum Christi 134. Cappadociae praefuit. *Dio* 69. pag. 794. quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inscripsit. Solan.

Pag. 62. l. 3. Τιλλιβόρου) Hujus an meminerint alii scriptores, me latet. Solan.

Ead. l. 6. Οὐ Μινύαν μόνην) Quae sit illa Minya regio, juxta cum ignarissimis ignoro. Μινύας γῆ dicta est aliquando Orchomenus in Boeotia, sed quam longe ab Asia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphylia fuit quaedam regio, quae *Mυλία* dicebatur, non *Μινύας*. Sed et haec nimis longe ab Ida et locis, ubi sua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu, Lector, si mihi credis, leges confidenter *Μυσίαν*. Nam Mysiae provinciae mons Ida erat in Asia, si Asiae vocem latius accipias, et satis vicina Asiae proprie dictae. Ideo nulla est ratio dubitandi, quin nostra emendatio sit vera et proba. Palm. *Τὴν τῆς Φρυγίας. Steph.* Guyet. Eadem nota, iisdem verbis in Ed. *Graev. Menagio* adscribitur, quam modo ex *Guyeti* nott. Mss. exhibeo. Reitz.

Ead. l. 7. *Μινύαν*) Scholiastes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud *Homerum* in Catal. v. 18. in Boeotia est, atque adeo a posteriore non diversus. Solan. Vid. *Strab.* IX,2, 3. Lehm.

Ead. l. 15. *Πρόσθετον*) Quomodo id deprehensum sit, infra narrabit cap. 59. Sic *κομῶν προσθέσεις* inter muliebria lenocinia apud *Philostratum* recensentur pag. 931. ubi interpres et hunc *Luciani* locum apposite adducit et *Clem. Alexandr.* Paedag. I, 3. p. 218. Solan.

Pag. 63. l. 1. *Τὸ γοργὸν*) *Τὸ σεμνὸν, φοβερόν.* Guyet.

Ead. l. 4. Ζεῦ ἀποτρόπαιε) Recte secundum Theologiam gentilium. Quod autem *Clemens Alex.* 12, 2. — habet *προτροπαίους*, mendosum est, et *ἀποτρ.* legendum. Quod diligentem et eruditum ejus editorem non fugiet, credo. Solan.

Ead. l. 5. *Πολεμίοις*) Sic Gall. §. 30. *ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Aeschylus* Prometh. vinct.

Ἑρ. χλιδᾷν ἔοικας τοῖς παροῦσι πήμασι.
Πρ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ
Ἐχθροὺς ἴδοιμι.

Ex quo *Plaut.* Asin. Act. 8. Sc. *Agedum.*

Ar. Hem, adspectu, rideo? utinam male qui mihi volunt, sic rideant.

Sic *Terent.* Eunuch. Act. 4. Sc. 3. *Albin.* Cons. ad Liv.

Urbs gemit, et vultum miserabilis induit unum.
Gentibus adversis forma sit illa, precor.

Idem *Albin.* etiam. Bourd.

Ead. l. 12. *Κέρκωπας — Εὐρύβατον*) Nobiles facinorosi. Memimit horum et *Aeschines* adversus Ctesiphontem: *οὔτε γὰρ Φρυνώνδας, οὔτε Εὐρύβατος, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο.* Vid. *Erasmum* ad proverbium, *ne in Jampygum incidas.* Cogn. Vide *Ovid.* Metam. XII. f. 2. Solan.

Ead. l. 13. *Εὐρύβατον*) Vide *Erasmum* in proverb. *εὐρυβατέσθαι* Vorst. Scholiastae hic parum notus. Solan.

Ibid. Φρυνώνδαν) Pravitate notum fuisse Schol. ait. Solan.

Ibid. Ἀριστόδημον) Quem Aristodemum intelligat, nescio: plures enim sunt hujus nominis Tyranni; vide Scholium. Solan.

Ibid. Σώστρατον) Eum intelligit, de quo supra Diall. Mortt. XXX. Vide etiam. c. 1. Solan.

Ead. l. 14. *Ῥοντιλιανῷ*) Sic legit interpr. ex Cod. Flor. Bourd. De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio, quamvis clarissimus illa aetate fuerit. Solan.

Ead. l. 15. *Τὰ περὶ αὐτοῦ*) Lege *αὐτοῦ*. Guyet. *Αὐτοῦ B.* 2. In reliquis prave *αὐτοῦ*. Solan.

Pag. 64. l. 1. *Πρὸς αὐτὸν*) *Παῖς ἦν πρὸς αὐτόν.* Sic *Terent. Nihil ad nostram hanc*, Eun. II, 3, 69. Et paullo post plenius, *ne comparandus ad illum est.* Exempla Graeca passim quoque obvia. Vid. fratris carissimi *G. O. Reitzii* Belg. Gr. p. 519. Reitz. Vid. Adnot. ad Hermot. c. 13. Lehm.

Ead. l. 4. *Ἐπὶ διαβολῇ — οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν π.*) Hic locus apprime notandus, quo *Luciani* ingenium, scriptorumque ejus consilium atque institutum nosse disces. Ex animo enim quin hic sit locutus, cur dubitetur nulla caussa est. Cur ergo, inquies, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis eos insectatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos plerumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae praetendebant. Reliqui fere joci sunt, eximiis illis viris nequaquam fraudi, si lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. Solan.

Ead. l. 6. *Πολλοστὸν — μέρος*) Utitur hoc *Luciani* testimonio *Duker.* ad *Thucydid.* VI, 86. ubi *πολλοστὸν μόριον* nonnulli Codd. habent. Sed et *πολλοστημόριον* dici, ut editum in *Thucyd.* vid. *Polluc.* L. IV. segm. 165. Reitz.

Ead. l. 8. *Ποικιλοτάτην*) Vitiose legitur, *ὅλως γὰρ ἐπινόη-*

σόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλοτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν. Ratio linguae postulat ποικιλωτάτην. Id alibi observatum, vel potius non corruptum, apud *Nostrum*: ut de Saltatione c. 31. πλὴν ὅτι προικιλώτεραι αὗται etc. Jens. *Ποικιλωτάτην Jensii* emendatio, ut De Salt. c. 31. Solan.

Ead. l. 13. *Βουλήσεως*) Ibidem non multo post, pro τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βολήσεως ἐοικυῖαν, rescribe *βουλήσεως*. Sic habet *Basileensis* anni 1545. Jens. In plerisque impressis βολήσεως scriptum erat; quod et ego primo probabam, et ab aleatoribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, faciem vultumque componunt tum maxime, cum alea minime favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu*. Sed utramque nunc *Bas. Par.* et *Jensium* monentem laudo, qui βουλήσεως restituunt, quod Graecum et venustum. V. versus finem hujus libelli c. 54. — 57. quae verbum hoc mire illustrant, et *Thucyd.* I, 92. Solan.

Pag. 65. l. 2. *Ἐπέχειν τὸν νοῦν*) Jussit in marg. *Solanus* conferre *Th. Magistrum*. Id feci, videque nihil aliud, quam illum haec *Luciani* verba v. Ἐπέχω eodem modo proferre, ad demonstrandum, *ἐπέχειν* modo esse ἐπὶ τινὶ ἔχειν, cum alibi et πωλύειν significet. Sed et interdum νοῦν et ὀφθαλμοὺς omitti, docebunt *Bos* de Ellipsi, et *Elsner.* ad Act. Apost. III, 5. ubi de mendico, ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς. Verum quod hic contra *Bosium* sentiat, et non ὀφθαλμούς, sed νοῦν, in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέψον εἰς ἡμᾶς. Nec juvant *Elsnerum* exempla, quae adfert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam et *Bos* habet, ubi ὀφθαλμοὺς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. Reitz.

Ead. l. 3. Ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι) Vertit interpres, *ut licebat ex stipula conjicere*; recte quidem, quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, eleganteque, qua hic utitur *Lucianus*, metaphoram, nemo melius exponat, quam interpres Graecus anonymus *Homeri*, ad Odyss. Ξ. v. 214. ita scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἔνεστιν νοῆσαι τὸ κάλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, οὕτως καὶ ἐκ πρεσβυτικοῦ σώματος τὴν ἀρχαίαν ἕξιν κατανοῆσαι. *Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere* licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paullo supra docuerat, cum proprie notet τὴν ὑποστάθμην τοῦ ὑπολειπομένου σίτου, (sive, ut *Hesychius*, τὰ ξυλῶδες τῶν σταχύων) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκάρπῳ ἡλικία, *aetate effoeta*; quemadmodum et καλάμην interpretatur item *Hesychius*. Jens.

Ead. l. 5. *Δεομένοις*) Angl. *βουλομένοις*. Bourd. *Βουλόμ.* A. P. et L. Reliqui *δεομένοις*. V. cap. 17. et passim apud optimos scriptores. Solan.

Ead. l. 6. *Μαγείας καὶ ἐπῳδ.*) Cf. supr. De Merc. Cond. c. 40. Solan.

Ead. l. 7. *Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.*) Flor. *ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ.* Bourd.

Ead. l. 8. *Ἀναπομπὰς*) *Descouvertes.* *Ἀναπέμπω*, *emitto*, *sursum mitto*, Etym. Guyet. Recte *Guyetus* exponit: nam promittunt magi, se suis incantationibus thesauros alte sub terra defossos, sursum evocaturos. Reitz.

Ead. l. 9. *Εὐφυᾶ*) Non quidem immerito varietatem quaesivit diligentissimus *Solanus*: nam *εὐφυῆ* requiritur ab recto *εὐφυής*, si paradigmata grammatica spectes, ut *ἀληθέα ἀληθῆ*· et *εὐφυῆ Vorstius* etiam margini *Basil.* 2. adscripserat. Verum neuter videtur attendisse ad exceptionem, quae *εα* purum tam in *α* quam *η* contrahi monet, sic *ὑγιῆ* et *ὑγιᾶ* utrovis more dici, et posterius quidem frequentius, Grammatici jam tradidere. Conf. de Salt. §. 74. et *Maittaire* de Dial. p. 29. Reitz.

Ead. l. 14. *Θῶνος*) Anglic. *Θόωνος* et ita interp. Rourd. Conf. *Homer.* Odyss. *Δ*, 230. *Θῶνος* scribitur apud *Hom.* l. c. ad quem locum manifesto alludit: cum A. tamen P. etiam *Θόωνος*. Cave autem credas cum doctissimo *Philostrati* interprete, nomen id fuisse Tyanensi, (ad p. 148.) quem Aegyptium insuper vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud *Philostr.* hujus hominis mentionem nullam fieri, quem participem suorum arcanorum Apollonio *Noster* tam diserte tradit. Solan.

Pag. 66. l. 1. *Φάρμακα*) Hoc carmen pluribus in locis est apud *Homerum*, praecipue Odyss. *Δ.* quod usurpatur in medicos imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant. Cogn. Hunc versum vid. ibid. Odyss. *Δ*, 232. Reitz.

Ead. l. 2. *Αὐτὸς*) Angl. *οὗτος*. Bourd.

Ead. l. 3. *Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων*) *Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ*. Marcil. Hujus vitam 8 libris *Philostratus* describit: hunc *Hierocles* Christo aequiparavit: contra quem *Eusebius* scripsit. Cogn. Secuti hic sumus emendationem *Marcilii*: nam *τῷ* deest in nostris libris. Sed ad alia venio. Medicus ille et simul magus, cum Apollonio Tyaneo diu versatus fuerat, qui paullo ante centesimum a Christo nato annum, eodem, quo Merva, tempore, mortuus traditur. Hujus imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile patet, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod optime convenit cum iis, quae de eo hic traduntur, nondum septuagenarium decessisse sub finem imperii M. Aurelii Antonini, quod ex seqq. patebit. V. quae de bello Marcomannico habet c. 48. Solan.

Emendationem *Marcilii* adeo necessariam existimavi, ut eam receperim, contra Edd. Reitz. *Τῷ πάνυ* non comparent in Ms. Reg. 3011. et abesse vult *Belinus*. Bip. Unde pro suspectis ea notavit *Schmiederus*. At facilius *τῷ* excidere poterat librarii culpa, quam *πάνυ* nescio quomodo irrepere. Ironice autem hoc elogium esse sumendum, miror quod non viderit *Belinus*, nec etiam *Schmiederus*. Lehm.

Ead. l. 5. *Τραγῳδίαν*) Non sic de eo sentiebat *Philostratus*, qui viri vitam conscripsit, etiam nunc exstantem. Non *Eunapius*, qui in prooem. ad vit. Soph. *ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους θεοῦ*, librum enim inscribi jure potuisse censebat. Ante *Lucianum* vix reperies, qui ejus meminerit. Eruditiss. certe *Philostr.* enarrator *Lucianum* cum Apulejo coaetaneo primos facit, praef. pag. 38. Solan.

Ead. l. 9. *Μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει*) *Sic* Liv. de Scipione XXIX, 1. Nihil enim parvum, sed Carthaginis jam excidia agitabat animo. Solan.

Ead. l. 10. *Χρονογράφῳ*) Forsan *χρησμογράφῳ*, ut infra cap. 10. la Croze. Legendum *λογογράφῳ*, adscripserat *Solanus*, ut supra Herod. cap. 4. ubi *καὶ συγγραφέας καὶ λογογράφους*. Vel *χρησμογράφῳ*, videndumque, quod hic sequitur cap. 10. hujus Alex. Sed prius malim. Reitz. *Wielandius*, errore seductus, de *comoediarum scriptore* cogitavit, legere sibi visus *λογοποιῷ*, quod nusquam legitur. In uno Parisiensi Cod. et Ed. *Flor.* invenitur lectio *χορογράφῳ*, quam etsi vertit *Belinus*, praelatam vulgatae, ita, ut cogitaverit de Francogallico *maître de Ballets*, tandem tamen mavult *πορνοτρόφῳ* corrigi. Utrumque habeat sibi. De posteriori ne verbum quidem dicam. Prius autem, quod et *Schmiederus* recipiendum judicavit, ideo damno, quod id genus hominum, quod *Belinus* finxit, aut plane non exstitit apud veteres, aut, si exstitit, dicebantur *χοροδιδάσκαλοι*, nullo autem modo *χορογράφοι*. Imo *χορογράφῳ* h. l. spuria est lectio, e *χρονογράφῳ* orta. Quod autem *L Croze* conjecit *χρησμογράφῳ*, neque illud placet, partim quia *ἀγῶνας*, qui statim commemorantur, non intelligo, quomodo cum oraculorum concinnatoribus conciliari possint; partim quia, quae c. 10. de eodem homine narrantur, de mutata ejusdem vivendi ratione valent, neque huic loco normae esse possunt judicandi. Denique *Solani* conjecturam *λογογράφῳ* facile ego admitterem, si probatam viderem externa quadam auctoritate, aut si vulgata lectio omnino defendi non posset. At potest. Nam *χρονογράφος*, *annaliuni scriptor*, per contemtum dicitur ab auctore. Profitebatur autem Cocconas *artem historicam*, et opera sua in certamina committere solebat. Sed judice *Luciano* nil fuit nisi *χρονογράφος*, quod doctorum

virorum genus describitur supra in Quom. Hist. Conscr. c. 16. LEHM.

Ibid. *Καθιέντων*) Circulatoremne intelligit? SOLAN. *Κατιόντων* aliquem legendum conjicere, *Guyet.* ait in suis nott. Mss. Sed quia stare potest vulgata, nihil muto. REITZ. Propria scilicet est vox *καθιέναι* de iis, qui opera sua artis — haec autem facile h. l. subaudiri possunt — *in certamina committunt*, quod pluribus ostendit *Casaubonus* ad *Athenaeum* p. 52. LEHM.

Ibid. *Καταρατοτέρῳ*) Intellige *αὐτοῦ*, *τοῦ Ἀλεξάνδρου* scil. GUYET.

Pag. 67. l. 1. *Παχεῖς*) Sic pag. seq. et pag. 481. BOURD. V. *Aristoph.* p. 670. A. Et Nostrum c. 9. SOLAN. Infra addit *καὶ ἠλίθιοι, καὶ ἀπαίδευτοι.* Et sic *παχεῖς* de rudi, ac stupido hominum grege usurpari, hoc aliisque aliorum testimoniis probat *Elsn.* ad Evang. *Matth.* XIII, 15. p. m. 67. REITZ.

Ead. l. 2. *Τοὺς πολλοὺς*) Notum quidem, addito articulo *vulgus* et *res vulgares* significari. Vid. *Nostrum* supra de Merced. cond. c. 9. et infr. hoc Alex. c. 9. *Dion. Hal.* VII. p. 473. *τὸ ὄναρ — ἓν τι τῶν πολλῶν.* Sic *τοὺς πολλοὺς* Scholiast. *Thucyd.* interpretatur *πένητας*, ad L. I. c. 6. Confer *Ael.* V. H. XLV, 8. ac decies alibi apud hunc et omnes. Sed non ideo haec adduco, ut sexcenties dicta repetam; verum ut hac occasione admoneam, non semper tamen *plebem* significari, sed plus, veluti in Epist. *ad Rom.* c. V, 15. *εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον.* Quin et *universos* interdum significare *τοὺς πολλοὺς*, docet *Gronov.* qui verba *Arrian.* de Exp. Alex. VII. p. 485. Ed. *Amst.* (Ed. *Leid.* p. 300.) ubi *ὡς ἐπὶ Ἄραβας τοὺς πολλοὺς* verti vult, *universos Arabas;* cum non sufficeret *Vulcanii* versio, *in Arabas, populosam gentem.* REITZ.

Ead. l. 3. *Ἀποκείροντες — Μακέτιν*) Vid. quae dicimus ad Philopatr. c. 21. *κεκαρμένους τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν.* Sic paullo post dicuntur *τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένας.* Porro *Μακέτιν* ita verti, ne quis *Macetin* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. GESN.

Ibid. *Μακέτιν*) Nomen est non proprium illius mulieris, uti priores interpretes verterunt, sed quo tantummodo regio, unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a *Kennetto* laudatum pag. 117. SOLAN.

Ead. l. 6. *Πελλαία*) Macedoniae civitas est, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque aestate, frigoris causa, collo circumdare. COGN. Adleverat margini cl. *Hemsterh.* videndum *Ez. Spanhem.* de Pr. et Us. Num. Ant. Diss. IX. p. 655. Quem igitur adiisse non pigebit. REITZ.

Ead. l. 7. *Εὐδαίμονος*) Enallage. GUYET.

Ead. l. 8. *Νῦν δὲ*) V. *Spanhem.* 654. SOLAN. *Dion. Chrysost.* Tarsic. I. T. II. p. 12. Ed. *Reisk.* *ὥςτε νῦν εἴ τις διέρχοιτο Πέλλαν, οὐδὲ σημεῖον ὄψεται πόλεως οὐδέν, δίχα τοῦ πολὺν κέραμον εἶναι συντετριμμένον ἐν τῷ τόπῳ.* Quem locum adfert *Belinus* ad commendandam lectionem Cod. 3011. *ὀλιγίστους* pro vulg. *ὀλίγους*. Verum nec *ὀλίγους* cum *Dionis* loco pugnat. LEHM.

Ead. l. 13. *Πολλοὶ δὲ*) De serpentibus Pellaeis *Casaubon.* ad *Suet.* lib. 3. BOURD.

Ead. l. 14. *Τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπ.*) Vid. *Plut.* in initio Alex. qui *Luciano* hac in re adstipulatur. Adde *Spanh.* 212. SOLAN.

Ibid. *Ὀλυμπιάδος*) Matre Alexandri, de qua Dial. Diog. et et Alex. COGN. Origo fabulae de Olympiadis serpente. GUYET. Dicit *Cognatus* dialogum Mortuorum XIII, 1. ubi videndus *Hemsterhusius* Tom. II. hujus Edit. p. 567. sq. LEHM.

Pag. 68. l. 1. *Θουκυδίδην*) *Thucyd.* L. II. c. 1. SOLAN.

Ead. l. 3. *Τὸν — βίον*) Conf. infra Demon. Vit. c. 20. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ὑπὸ δυεῖν τούτοιν*) Metus et spes divinationem et auguria repererunt. Qui impense cupiunt, suis votis undecunque blandiuntur, et quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero misere cupiunt, quavis ex re solatium formidinis aucupant. Vide *Lucianum* in Char. et in Demonact. COGN. *Δυεῖν* Edd. Atticum, neque hic solum, sed multis aliis in locis. SOLAN. *Δυεῖν* ait *Solanus* Edd. habere; at *Parisina* habet *δυοῖν*. *Vorst.* in *B.* 2. etiam *δυοῖν* adleverat, frustra. Quid in *Junt.* fuerit, nescio, nam *Solanus* eam sic mutavit, ut et *δυεῖν* et *δυοῖν* inde conficere queas: quare Edd. denuo consului, et in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat, alias quasdam Edd. nihil abire ab lectione *Juntinae*, quas tamen *δυεῖν* habere cognovi, ideo credo *δυοῖν* fuisse in J. Sed *Solanum* correxisse *δυεῖν*, nam cum illa restituta lectione sic reliquae conveniunt. Certe *δυεῖν* rectum esse, si testimoniis indiget, confer *Diod. Sic.* XIX. p. 296. Ed. *Bas.* ubi *δυεῖν σταδίων*. Et *δυεῖν νεοῖν* vid. ex *Thucyd.* pluraque apud *Maittaire* de Dialectt. p. 34. REITZ. In nostro scriptore vide Hermot. c. 61. Catapl. c. 5. et Diall. Mortt. XVI, 4. et quae in postremi loci Varr. Lectt. sunt notata. LEHM.

Ead. l. 8. *Καὶ Δελφοὺς*) Sic in Jove trag. et Icarom. BOURD.

Ead. l. 10. *Κλάρον*) V. de his, quae supra adnotata sunt, ad Diall. Deor. XVI. SOLAN.

Ibid. *Βραγχίδας*) De Brancho et Branchidarum oraculo multa dedit *Bulengerus* de oraculis et vatibus c. 9. GESN. Vid.

etiam *Olear.* ad *Philostr.* IV. c. 1. p. 140. Reitz. Cf. ad Diall. Deor. II, 2. Tom. II. p. 282. Lehm.

Ead. l. 13. *Ἰλιν θους*) Sic in Contempl. Bourd.

Ead. l. 17. *Ὅπερ μειζόνως*) Angl. *ἐπὶ μεῖζον.* Bourd. A. P. et L. *ἐπὶ μεῖζον.* Sed nihil muto. v. quae ad De Merc. Cond. c. 12. a me adnotata sunt. Solan. Conf. mox c. 26. Reitz. Certus est hic *Luciani* loquendi usus. Non itaque *Schmiederus ἐπὶ μεῖζον*, etsi etiam in Cod. 3011. repertum, recipere debebat. Non enim, ut *Belinus* dicit, *μειζόνως* glossema est formulae *ἐπὶ μεῖζον*, sed vice versa hoc illius est interpretamentum. Lehm.

Pag. 69. l. 4. *Χαλκηδόνα*) In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet *Ez. Spanh.* p. 117. nempe *ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ.* Ita etiam in *Strabonis* Codicibus antiquis reperiri. Reitz. *Strabon.* XII, 4. Lehm.

Ead. l. 5. *Καὶ ἐμπόρων*) Mirum, ni vox aliqua ante *καὶ* exciderit. Facile tamen, quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant. Solan. Pro *καὶ* reposui *ὡς* e plus quam probabili conjectura *Schaeferi* ad *Gregor. Cor.* p. 25. Sic idem corrigit Tragodopod. v. 251. *ὧς γ'* pro *καί γ'*. Lehm.

Ead. l. 6. *Προσοικοῦν*) Adscripsit *Solan.* vid. infra in Dipsad. c. 2. *Γαράμαντες μόνοι πρόσοικοι ὄντες*, quo adjuvetur, credo, conjectura *Pellaei;* sed et mihi participium activum *προσοικοῦν*, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur: quare *πρόσοικον* admittere malim, si quis Cod. addicat. Reitz. Equidem nolim. *Οἰκεῖν* enim de *urbibus* ipsis, *situm esse*, non est inusitatum. Duo *Xenophontis* exempla vide in *Sturz.* Lexic. Xenoph. Tom. III. p. 248. Sic et *προσοικεῖν* h. l. bene habet. Lehm.

Ead. l. 8. *Τὰ οἴκοι*) E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. Solan.

Ead. l. 12. *Τοὺς πολλοὺς*) Conf. supra dicta ad c. 6. Reitz.

Ead. l. 13. *Κυμβάλοις κροτοῦντα*) Quamvis *plaudo* significat, tamen et transitive usurpatur, aeque ac Latinorum *plaudo;* vid. *Cerd.* ad *Virg.* Aen. VI, 644. Alii etiam construunt cum accusandi casu, ut *Alciphr.* I. Ep. 12. pag. 50. *αὕτη δὲ κύμβαλα ἐποκρότει.* Sed noster Deor. Dial. XII. Ven. et Cupid. etiam *ἐπικτυπεῖν* cum dativo, *ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ.* Cum accusativo autem etiam *Hom.* Il. O, 453. ubi *κεῖν' ὄχεα κροτέοντες*, est *vacuos currus quatientes, cum strepitu.* Reitz.

Pag. 70. l. 1. *Κοσκίνῳ — μαντευόμενος*) *Cribro vaticinans*, stulte de rebus occultis divinans, paroemia sumta a divinationis genere, quod suspenso circumactoque cribro peragebatur. Coon.

Paroemiogr. Bourd. *Κοσκινομαντεία*, de qua *Theocr. Εἶπε καὶ Ἀγροιῶ τἀληθέα κοσκινόμαντις.* Guyet.

Ead. l. 9. *Μέτειδιν*) Praesens pro futuro: sic *ἐστὶ* pro *ἔσται*, et similia, vid. *Jens.* et *Hemsterh.* Somn. c. 9. Id vero in verbo *εἶμι* perpetuum fere esse, vid. Commentt. ad *Aristophan.* Plut. 70. ubi *ἄπειμι*, abibo. Et vid. *Hemst.* idem dicentem, ad Somn. §. 7. f. Adde *Long.* Past. L. 2. p. 67. iterum 68. *καὶ ἄπεισι τοῖς Μηθυμναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος, et veniet Methymnaeis hostis sat infestus*, ut vertit *Jungermann.* Sed et potuisset *hinc abibit* vertere. At vix quidquam interest, et alibi de hoc significatu agemus. Conf. eund. L. IV. pag. 125. (Ed. *Moll.* nam altera, ex qua olim priora excerpsi, nunc non est ad manum) *ἄπειμι τὰς αἶγας ἀπάξων*, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. *Lucian.* Si alia verba sic posita addere velint, quorsum id abiret? Vid. tamen *Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. *φεύγομέν; ἢ μένομεν;* pro *φεύξομεν* etc. In verbis autem contractis num praesens sit, an fut. 2. vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 65. *ἀπολῶ*, pro *ἀπολέσω*, quod alibi agemus. Reitz.

Ead. l. 13. *Κἀκεῖνοι*) Sic Ed. J. Reliquae *ἐκεῖνοι*. Sed mallem *γοῦν* pro *γάρ*. Solan. Mutationis caussam ego non video. Vult auctor, rumorem prodigii cum omnino per Bithyniam propagatum fuisse, tum maxime Abonicastrum pervenisse. Unde autem hoc concludi poterat? — Inde, quod incolae oppidi statim templum excitare decreverunt etc. *Γὰρ* itaque sane suo est loco. Lehm.

Pag. 71. l. 3. *Ὑπὸ ἐλίδνης δηχθείς*) Dico ad lib. 2. *Heliodor.* Bourd.

Ibid. Προειςπέμπεται) Angl. *προπέμπεται.* Bourd. *Προεισπέμπεται, pompa inducitur.* Guyet.

Ead. l. 5. *Μεσόλευκον*) Qualem reges Persarum soli apud suos gestabant. *Xen.* Cyrop. VIII. p. m. 127, 31. Vid. et *Athen.* V, 215. C. ad quem locum, dum alia optime, ut solet, adnotat, vir de *Athenaeo* omnibusque bonis literis optime meritus, nescio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. Solan. *Καὶ μεσόλευκον*) Nihil de omisso illo *καὶ* in plurimis Edd. notarat *Solanus*: nec tanti interesse dicet aliquis. At qui stilo *Luciani* est adsuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etsi paullo post omittitur ante *ἅρπην*. Reitz.

Ead. l. 8. *Ὄλεθροι*) *Pestis, pernicies, exitium.* An infelices? malim *ὀλέθριοι*, ut infra c. 39. Guyet. Nihil mutavit *Solanus*, neque ego quidquam mutavi, sine auctoritate Edd. aut Codd. etsi adjectivum *ὀλέθριοι* sic usitatius, et pluralis substantivi *ὄλεθροι* alibi nondum a me observatus est. Reitz. Sic iterum subst. pro adj. infra de Salt. c. 5. *ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ.* Et *Ion.* Trag.

c. 43. Pseudol. c. 17. et 18. ac Dial. Mort. IX, 4. Ita ut vulgatum non sit movendum. IDEM *in Addend.*

Ead. l. 11. *Περσίδης*) *Περσείδης.* GUYET. Parum abest, quin *Περσείδης* in contextum recipiam, quod ad metrum rectius: vereor enim, ut media longa inveniatur alibi *Περσίδης*. Nam brevis est ap. *Aristoph.* Vesp. 1132. Etsi ibi Persicum vestem significat, est tamen id adjectivum quoque. Potest ergo jam *Περσείδης* cum auctoritate legere, qui volet. At si a *Περσεὺς* formatum dicas, longa poterit esse; verum et tum *Περσείδης* diceretur, aeque ac *Ἀτρείδης* ab *Ἀτρεύς*. REITZ. Rationes tum grammaticae, tum metricae, jubent *Περσείδης* scribi, vel sine ulla auctoritate externa. LEHM.

Ead. l. 13. *Οὕτως*) Sic enim emendavimus, cum antea legeretur *οὗτος*, nullo, aut certe *Luciano* indigno, sensu. Ratio emendationis per se patet. Vide autem cap. 39. SOLAN.

Ibid. Ποδαλείριος) *Podalirius* Aesculapii filius, cujus se filium fingebat Alexander. V. c. 39. SOLAN.

Ead. l. 14. *Τρίκης*) Lege, si lubet, *Orig.* c. Cels. III. p. 113. 2. ubi inter urbes recensetur, in quibus miracula sua edere credebatur Aesculapius. V. etiam *Avien.* Arat. v. 206. et *Strab.* IX. de templo Aesculapii in ea urbe celeberrimo et antiquissimo. Est autem urbs Thessaliae, cujus et *Hom.* meminit in Catal. 336. ubi natus dicitur Aesculapius; *Strab.* XIV. p. m. 446. A. SOLAN.

Ibid. Στένεσθαι) Male in Anglic. Cod. *στέλλεσθαι*. Vocem *στένεσθαι* alibi interpretor. BOURD. *Στέλλεσθαι* praeter A. P. et L. longe, mea quidem sententia, melius, quam ut in impressis est, *στένεσθαι*. Sensum vulgatae aperiet *Aristoph.* Lysistrata, eundem fere, quem alibi per *οἴστρῳ φέρεσθαι*, aut simile quid, effert. V. Asin. c. 33. bis, et 51. Sed nec castior solum vox *στέλλεσθαι*, sed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior, et Nostro familiaris. V. Nigr. cap. 2. 3. et passim. SOLAN. At versio *Gesneri* *στένεσθαι* servat. REITZ. Nondum poenitet *τοῦ στένεσθαι* in versione servati. Sermo est de homine *μάζῳ* et *γυναικομανεῖ*, oratio satirica. GESN. Reposuimus Edd. vett. lectionem *στένεσθαι*, quam agnoscit etiam Ms. Reg. 2954. BIP.

Pag. 72. l. 1. *Εὕρητο*) Minus recte in Angl. Cod. *εἴρητο*. BOURD. Sic et in 3011. legitur, quod *Belinus* probat, redditum *fut publié*. Recepitque *Schmiedertus*. Ego non videbam, cur a vulgata recedendum videretur. LEHM.

Ead. l. 4. *Κατὰ Τύρσιν*) Descriptio Abonoteichi. SOLAN. Vid. haec et computum numeri literas *ΑΛΕΞ.* exhibentis, i. e. *Ἀλέξανδρος*, vel *ἀλεξητὴρ auxiliator*, plenius exposita apud *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I, 4. pag. 52. et seq. Sed quia eadem per compendium enarrat *Solanus*, *Bosium* non exscribam. REITZ.

Ibid. *Τύρσιν — ἀλεξητῆρος*) Ineptorum versuum bonam interpretationem dare, ne, si possem quidem, vellem. Non est hic quidquam ingenii, sed, ut in toto hoc genere, stribligo dictionis, stupidae argutiae. *Τύρσις* muros, moenia, castrum, significat: notatur itaque *Ἀβωνουτεῖχος*. *Ausoniorum* mentio indicat, sub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* est A, *tres decades* Λ etc. *Ἀλεξητῆρος* nomen retinendum fuit in versione. Metuebat astutus Apollo, ne non satis clare apud Paphlagonas signasset nomen prophetae sui per notas numerales ΑΛΕΞ. nisi adjiceret, eas primas quatuor literas esse in voce *Ἀλεξητήρ*. Gesn.

Ead. l. 5. *Ἐκ πρώτης*) Aenigma est, quo (ΑΛΕΞ) *ανδρος* describitur.

A. 1.	4) 96	
Λ. 30.	8	24
E. 5.	16	
Ξ. 60.	16	
	00.	

Summa 96, per 4 divisibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud *Apollod.* III. p. 93. A. Solan. Literae numerorum potestate in *Ald.* 1. *W.* ita huic et sequenti versui superscriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia *Solanus* jam indicavit, non repetam. Reitz.

Ead. l. 8. *Διὰ πολλοῦ*) Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius: *post longam absentiam*. Guyet. Recte *Guyetus*, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic et *Aristoph.* Plut. 1046. *Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι*. Quod recte ibi vertitur, *opinor, quod te jam diu non viderit*. Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet *Long.* Past. IV. p. 106. Ed. *Moll.* *Παρεκελεύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων παίζειν τὰς αἶγας, ὡς δυνατὸν μάλιστά που, πάντως κἀκείνας λέγων ῥᾳθυμεῖσθαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον διὰ μακροῦ, herum illas omnino post longum intervallum esse visuras.* Reitz. Haec; assensu suo confirmat *Schaefer.* ad *L. Bos* de Ellipss. p. 548. addens etiam *Villoison.* ad *Long.* p. 240. Videndus praeterea *Morus* ad *Isocr.* Paneg. c. 12. et quos ibi *Spohnius* laudat. Contra in Necyom. c. 15. *διὰ πολλοῦ* est *per longum tempus*. Ceterum pravam horum verborum distinctionem, qua post *τραγῳδίας* in omnibus prioribus Edd. commate posito, verba *διὰ πολλοῦ ἐς τὴν πατρίδα* cum sequentibus nectebantur, primus emendavit *Schmiederus*, post *πατρίδα* demum interpungendo. Lehm.

Ead. l. 10. *Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος*) De his impostorum et agyrtarum artibus alius locus dicendi. Bourd.

Ead. l. 14. *Ἀνθρωπόμορφόν τι*) Figuram videbis in nummo, quem ad cap. 58. exhibebimus. Solan.

Ead. l. 15. *Κατάγραφος*) i. e. *picta*, *ποικίλη*. *Κατάγραφος* idem, quod *κατάγραπτος*. *Catull. Catagraphosque Thynos*. Guyet. Locus *Catulli* est in Epigr. 22. ad Thallum, ad quem vid. observatt. *Vossii* p. 63. Reitz.

Pag. 73. l. 2. *Μέλαινα*) Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui *Suidam* consuluerit. De Aesculapii forma vid. *Ovid.* Metam. XV, 654. Solan.

Ead. l. 3. *Αὐτὴ*) P. non ut in reliquis *αὕτη*. Solan.

Ead. l. 9. *Συλλειβόμενον*) Minus commode in Anglic. Cod. *συνθλιβόμενον*. Bourd.

Ead. l. 15. *Ἐνθεάζοντες*) Angl. *ἐνθεαζόμενοι*. Bourd.

Ead. l. 17. *Δειξομένην*) *Καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειξομένην ἐναργῆ τὸν θεόν*. Non profecto ipsa urbs erat ostensura *ἐναργῆ τὸν θεόν*. Non id voluit Pseudomantis, qui *ἐμακάριζε τὴν πόλιν*, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo *δεξομένην*. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, *ὕμνους τε ᾖδεν (ὁ Ψευδόμαντις) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. Et hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, et vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret.* Jens. *Δειξομένην* mihi fere melior lectio videbatur, quam si *δεξομένην* dixisset; non modo quia *palam* additur, quo significatur, Deum ante non conspicuum, nunc omnibus spectandum iri propositum; sed et quia c. 12. f. praedixit, *eum adpariturum*. Tum etiam propter singularem verbi *δείκνυμι* energiam, quam vid. ab *Hemsterh.* indicatam Somn. c. 8. ad verba *ἔδειξε τὸν Δία*· quod hic quidem non prorsus idem est; sed gloriatur urbs quasi numine praesenti, quod jam publice posset omnibus re ipsa demonstrare. At si quem sequens *ἥκειν* magis movet, et quod *δειξ.* non activa, sed media forma hic ponatur, ille *δεξομένην* legat. Modo meminerit, et medium vi activa usitatum esse. Sic *Hom.* Il. *Υ*, 700. *Πηλείδης — θῆκεν ἆεθλα Δεικνύμενος Δαναοῖσι* — et alibi saepe. Sed cum Iliad. *I*, 196. pro *data dextra recipere*, positum dicat Scholiastes, qui ad verba *Τῷ, καὶ δεικνύμενος*, ait, *δεξιούμενος, φιλοφρονούμενος*· unde et *S. Clarke* ea reddidit, *eos autem dextra prehendens* etc. ideo, inquam, et hoc sensu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem jam praefero, relecto §. 10. Reitz. Quid ergo sibi voluit *Reitzius*? — *Δεξομένην* recipi jubet Censor Edit.

Reitz. in Nouv. Actt. Erudd. a. 1745. p. 248. et revera recepit *Schmiederus*. Quid, quod jam in *Ald.* 2. plane sic scriptum deprehenditur. Lehm.

Pag. 74. l. 2. Ἐτεθήπεσαν) Conf. supra Scyth. c. 8. Reitz.

Ead. l. 3. Φωνὰς) Hoc forsan imitatione verorum per Christianos miraculorum. Observa etiam, distingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. Solan.

Ead. l. 4. Ἑβρ. ἢ Φοινίκων) Sed quas hic ut diversas ponit, ejusdem tantum linguae dialecti erant variae: qua de re consule, si lubet, *Grotii* not. No. 1. ad lib. I. cap. 15. de verit. relig. Christ. et, qui eam rem fuse prosequutus est, *Bochart.* de lingua Phoenicia et Punica lib. II. Geogr. Sacra. Solan.

Ead. l. 8. Προφκοδομημένην) Caeteri Codd. προφκονουμημένην. Bourd. In Ed. *Fl.* ut edi curavimus, προφκονομ. In P. et Cod. B. mendose προφκοναυμημ. In rel. προφκοδομημένην. Solan. Mendose quidem utique in Codd. legitur προφκονουμημένην, sed non minus mendose in Ed. *Reitz.* et recentt. προφκονομουμένην pro προφκονομημένην, uti jam nos rescripsimus. In lectione Editt. veterum communi προφκοδομημένην, quam et Cod. 3011. exhibet, *Belinus* allusionem quaerit ad templi structuram, quae mihi quidem longe frigidissima esse videtur. Contra verbum οἰκονομεῖν rei, de qua agitur, multo aptius est. Ceterum eandem lectionis varietatem videas in Quom. Hist. Conscr. c. 51. Lehm.

Ibid. Πηγὴν) De oraculi fonte metaphorice intelligendum: patet enim, non fuisse verum et proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. *Arrian.* in Epict. p. 239. C. Apollo πηγὴ τῆς ἀληθείας dicitur. Solan.

Ead. l. 10. Τύχῃ ἀγαθῇ) Flor. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. Bourd. Non temerario consilio illud τῇ inseruimus: nam et sic infra c. 38. hujus Dialogi. Etsi et alibi omittitur, ut in Vit. auct. cap. 2. fin. et cap. 19. pr. Item Catapl. c. 7. Ac Deor. Dial. X. et Timone etc. Reitz.

Ead. l. 14. Πώματος) P. et Ed. *J.* στόματος, quod minime spernendum. Solan. Nec tamen ideo vulgato praeferendum, ut statuit *Belinus*, quem secutus est *Schmiederus*; etsi et in Cod. 3011. στόματος legitur. Πῶμα scilicet, quod proprie est *operculum*, eleganter h. l., meo quidem sensu, dicitur ipsa illa cera vel cerussa, qua obductum erat ovi foramen. Sic etiam magis convenit adjuncta vox ἁρμογή. Et alibi neglexerunt librarii hanc vocem, ut in simili quodammodo loco Icarom. c. 25. ubi pro πώματα Codex Oxon. πτώματα habet. Lehm.

Pag. 75. l. 12. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης) Miror versiones virorum insignium. Ipse *Erasmus*, non ex

Coronide per Jovem, id est, cornicula, (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice; quae sic contraxit *Benedictus*, *non ex Coronide per Jovem, hoc est, non ex cornice*. At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit, quam Corone? Certe non. Coronis enim Larissaea apud *Ovidium*, Phlegyae filia apud alios, mater Aesculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia et Phocaicae telluris apud *Ovidium* ab Neptuno stuprata, nisi interveniset per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc postremam simpliciter de ave cornice accipere possumus, ut et per literarum convenientiam alludat ad praecedens, et per significationem et appellationem volucris ad sequens. Neque vero probari potest id, quod scripsit in Gallica versione *Spanius*, *tenant en ma maiu Esculape, né d'une Oye, et non pas d'une Corneille comme autrefois*, et quod addit in margine, *C'est qu'il étoit fils de Coronis, qui signifie Corneille*. Neque mox satis bene οἰκίσκον reddidit *aedicula*, cum exigatur numerus singularis. Gron. Optime verterat *Erasmus*: quamquam aliter viro clarissimo visum. Optime etiam *Spanius*. Ludit scilicet in ambiguo vocum: quia *Coronis* mater Aesculapii erat; v. c. 38. *Ovid.* Met. II, 569. et *Apollod.* III. quod nomen fere idem est cum Κορώνῃ, quod cornicem designat. Non, inquit, jam Coronidis filius, aut cornicis, sed anseris, quia nempe ex ovo anserino exclusus. Solan. Cornicem *Wielandius* h. l. cum coturnice commutavit per imprudentiam. *Schniederus* verba οὐδ' ἐκ κορώνης omnino abesse maluit, suspicatus nata forte esse ex male repetitis praecedentibus. In quo neminem facile invenerit assentientem, qui *Luciani* ingenium norit, propensum illud, quacunque occasione oblata, ad deridendas fabulas antiquas, in quarum numero constat etiam illam fuisse, quae Coronidem, Aesculapii matrem, in cornicem, κορώνην, mutatam fuisse narrat. Lehm.

(*Ead.* l. 13. *Γεγεννημένον*) Sic putavi rescribendum pro vulgato *γεγενημένου*: nam est a *γεννάω*· sic enim recte mox c. 18. scribitur: sic recte erat Abdic. c. 9. bis, adde c. 10. ejusd. Abdic. et 18. v. 46. Sic plus quam sexcenties recte apud LXX. et in Novo Foedere. Sed tam saepe in hoc verbo *ν* alterum in compluribus Edd. omissum est, ut jam earum consensum nihili faciendum existimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed De Salt. 56. *γεγενημ.* rursus est, item cap. 23. hujus Dial. a *γένομαι*. Et interdum nihil interest, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, et in ejusmodi casibus Edd. priscas sequar; ubi vero significatione τοῦ *gigno* distincte opus est, ibi *νν* duplicabo, quoties ad id animum advertero. Reitz.

Ead. l. 14. *Ἡμέρας*) Nesciebam, quid *Gesnerum* impulerit,

quod ἡμέρας pro accus. plur. acceperit, cum pro solita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, structura, sit genitivus singularis, ut supra Tyrann. c. 1. δύο τυράννους ἀποκτείνας μιᾶς ἡμέρας, ut 1. Ver. Hist. c. 10. Et Tox. c. 52. et alibi non semel. Servari ergo potuisse putabam priscam versionem, quae *interdiu* habebat; etsi noram, et accusativo eodem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut *Long.* Past. 2. p. 43. συνέρχονται τὸ ἑωθινόν. Iterum pag. 46. Ed. *Jungerm.* Tertium L. IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἀπάγων (αἶγας) τὸ δειλινόν. Quare ambiguum alicui videri possit, sitne ἡμέρας plur. an sing. Postea vero didici, *Gesn.* τινὰς intellectum velle, ut in Evang. *Marc.* 2, 1. δι' ἡμερῶν. REITZ. Genitivo singularis numeri, qui significaret *interdiu*, non est hic locus, quia deest oppositio, nec, quid noctibus fecerit Alexander, commemoratur. Unice recte vertit *Gesnerus*; int. τινάς. Vid. *Schaefer.* ad *L. Bos* Ellipss. p. 477. LEHM.

Pag. 76. l. 1. *Τοὺς ἐγκεφ.*) Mira phrasis. Sic tamen omnes libri. Quid vero *Marcil.* voluerit, haud facile est conjicere; nisi forsan pro ejus ἐξηρημένων legendum sit, ἐξηρημένων, eo nempe sensu, quo vertunt — *cor esset exemtum.* V. autem Fugit. c. 14. et Philopatr. c. 26. Adde et *Plut.* 1482, 2. si forte quid lucis hinc affulgeat. SOLAN. Ἐξηρημένων vere legitur in Cod. 3011. neque id injuria praetulit *Schmiederus.* Mira enim sane est, quae vulgatur, phrasis, quae iis locis, quae *Solanus* conferri jubet, nec defendatur satis, nec illustretur. Ceterum ὑποφάγοι *Homericum*, esse epitheton hominum, utpote feris oppositorum, recte observat *Wieland.* LEHM.

Ead. l. 2. *Καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένων*) Προεξηρημένων. Itaque sequitur πρόβατα, p. seq. (immo statim vers. seq.) MARCIL.

Ead. l. 12. *Ἐκείνου*) Τοῦ δράκοντος. GUYET.

Pag. 77. l. 2. *Καὶ ταῦτα, ἀνθρωπ.*) Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀνθρωπόμ. καὶ ταῦτα καὶ τιθασσόν, absurde prorsus. SOLAN.

Ead. l. 5. *Τὸ ἀντίθυρον*) Conviv. c. 8. ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; sed MS. Ox. et illic τὸ habet. V. etiam De Dom. cap. 26. ubi femineo genere occurrit. SOLAN. Utitur et *Homer.* Odyss. Π, 159. Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα. REITZ.

Pag. 78. l. 4. *Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα*) Deleverat *Solanus* ταῦτα et καὶ, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abesse credo: verum quia facilior est omissio, quam ejusmodi additio, et locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rursus infra c. 38. ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο, et alibi non semel. Sic et τοσαῦτα et τοιαῦτα con-

jungi amant. *Long.* Past. L. 2. p. 68. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες. Reitz.

Ibid. Τὰ τοιαῦτα) *Fl.* Ed. et P. Codex; cum nulla diversitas in collatore sit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. Solan.

Ead. l. 13. Εἰκόνες) Infra ad cap. 58. videbimus, nummos etiam cusos cum imagine et nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam *Goltzius* in nomine erraverit, cum ΓΛΑΤΚΩΝ legi prodit. Sed haec postea; nondum enim nunc Romani usque fama ejus pervenerat. Solan.

Pag. 79. l. 1. Γλύκων) Cognomen hoc: Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander, ut ex prophetia patet, quam supra c. 10. legimus, et ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari jubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem et rem totam egregie illustrantem adi *Spanhem.* 213. et 721. Solan.

Ead. l. 3. Φάος ἀνθρώποισι) Sic Graecos vocare hominem, qui ingens emolumentum, magnum salutem adfert hominibus, monet *L. Bos* ad Ev. *Joan.* I, 4. ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, quod adductis etiam his *Luciani* verbis, et ex *Hom.* Il. *II*, 39. et *Aristoph.* Pl. 69. confirmat. Reitz.

Ead. l. 5. Ἀμφιλόχου) In omnibus libris legitur Ἀντιλόχου. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis unquam fando audivit? Amphilochum vero et Noster alibi, et alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroë illo narrantur, omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in Conc. Deor. c. 12. oraculum, Cilicia, et duo oboli etc. v. etiam, si lubet, sub finem Philops. c. 38. in Dial. Mort. III, et hoc ipso in libro c. 29. Oraculi hujus Amphilochi meminerunt et alii, *Plut.* 999, 2. et 771. *Xiphil.* in Commod. p. m. 290. ἐστὶν ἐν Μαλλῷ (sic enim emendandus ex Nostro aliisque *Xiphil.* pro vitioso Μαλῷ) πόλει τῆς Κιλικίας Ἀμφιλόχου χρηστήριον καὶ χρᾷ δι' ὀνειράτων. Unde patet, eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae *Luciani* hac in parte confirmat. *Clem. Alex.* etiam πρότρ. p. 9, 1. — Hactenus de oraculo Mallensi: de alio ejusdem oraculo supra etiam dixi ad Dial. Mort. III. nunc de ipso *Amphilocho* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius*, innui videtur. Ἐναγοῦς ἀνθρώπου καὶ μητραλοίου υἱὸς ὤν, Concil. c. 12. et Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud *Apollod.* p. 83. A. B. Sed de ea quaestione vide, quae ad eum *Luciani* locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit *Orig.* c. Cels. p. 131, 2. eumque in ea regione oraculum habuisse: quod ut confirmare non possumus, ita nec rejicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, et ap. *Plut.* 771. iis, quae in hoc *Luciani*

libro de *Amphilochi* oraculo tradantur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiamsi *Strabonis* auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem diserte *Mallum* opus *Amphilochi* et *Mopsi* fuisse docet XIV. p. m. 464. B. Amphilocho aliud oraculum fuisse in Aetolia ait *J. Caes. Bullengerus*; cujus meminisse ait *Aristidem* Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem *J. Caes. Bullengerus* tradit ex *Euseb.* III. Vitae Const. c. XCIX. AG. VII, 87. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta, sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. *Arist. III.* Idem c. LIV. meminit alterius oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in *Heinsii* ad *Ovid.* notas, in quibus ad Rem. am. 455. video, virum cl. eodem, quo ego feci, modo hic *Lucianum* emendasse. SOLAN. *Antilochus* nescio quomodo locum hic occupaverit Amphilochi, cujus oraculi et Noster semel iterumque mentionem facit, et quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse *Lucianus* memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. GRAN.

Ead. l. 6. *Τὸ ἐνδ. λαβ.*) *Τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν* e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum et concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundem esse; vid. *Pollux* I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in *Julian.* Ep. 41. p. 421. Lips. *Ἐπεὶ δ' αὐτὸς ἡμῖν τοῦ μέλους τὸ ἐνδόσιμον μνηστεύεις κ. τ. λ.* quem locum interpretatur *Budaeus*, et totum hoc *ἐνδόσιμον* copiose illustrat. GRAN.

Ead. l. 8. *Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας*) Sic supra Abdic. c. 1. f. SOLAN. *Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπήλλαξε*) Ex duo participia juncta sine copula: quod non ita frequens Nostro, tamen recte se habet. V. Evang. *Luc.* V, 25. et 28. *Alciph.* I. Epist. 4. pag. 20. REITZ.

Ead. l. 10. *Δύ' ὀβολούς*) Cf. iterum infr. Concil. c. 12. SOLAN. Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22. et 54. REITZ.

Ead. l. 11. *Ἐκεῖθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ Θεὸς, ῥητήν τινα προειπών*) Ms. *ῥητήν τινα ἡμέραν ἄνευ τοῦ προειπών*· forte *ῥητήν τινα ἡμέραν ἀνέστη προειπών, definitam diem surrexit praedicendo.* Surrexit praedicens certam diem, qua Glycon sit oracula editurus. Vide autem de hoc Glycone, Abonoteichitarum ficto oracuio, *Ez. Spanh.* Diss. III. de Us. ant. numis. GRAEV.

Ead. l. 13. *Ῥητήν τινα*) Scil. *ἡμέραν.* GUYET. Quia *Solanus* sic jussit, et tribus testibus nititur illud *ἡμέραν*, ideo addidi.

Saepe quidem omittitur ἡμέρα in similibus locutionibus; vid. *L. Bos* p. 59. Verum post ἑπτὴν omitti, imo hoc *Luciani* testimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etsi omitti posse non nego. Reitz. Plene fere hanc proferri locutionem, exemplis probat *Schaefer.* ad *L. Bos* Ellipss. p. 177. Lehm.

Ibid. Ἡμέραν) Sic G. P. et Ed. J. nisi quod haec ordinem verborum paullulum mutavit. Scripturam Codicis *Graev.* quod attinet, ab imperitis librariis descriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἄνευ τοῦ προειπών, i. e. sine verbo προειπών. Ita etiam stare posse sententiam, nemo, credo, negabit: imo, ut quod sentio dicam, venustior sensus absque προειπών, et magis Atticus videtur. Caeterum pro vulgato μαντεύσεται Ed. J. habet μαντεύεται. Solan. Recte quidem de verbis ἄνευ τοῦ προειπών conjecisse videtur *Solanus.* Sed majorem, quam idem statuit, venustatem omissae vocis προειπών, equidem non video. Imo hanc esse admodum frequentatam nostro scriptori, nec sane illam inelegantem, loquendi rationem, colliges vel paucis Somnii Lucianei paragraphis attente lectis. Lehm.

Ibid. Ἐκέλευσε) *Tacit.* An. II, 54. Colophone sacerdos numerum modo consultantium et nomina audit. Solan.

Ead. l. 14. Ὁ μάλιστα) Sic Ms. Reg. 3011. In impress. aberat ὅ. Bip. Aderat tamen in *Ald.* 2. Unde facile *Schmiederi* exemplum secutus restitui. Lehm.

Pag. 80. l. 4. Ὡς) Ut Graeco textui ὡς, ita et Latino *ac quasi* inserui, quod *Gesn.* haud aegre ferret. Reitz. Nec opus est ὡς, nec facile ferri h. l. potest. Abest etiam a Codd. Paris. Recte igitur mihi *Schmiederus* a *Reitzii* auctoritate recessisse videbatur. Lehm.

Ead. l. 5. Σεσημασμένον) Eodem modo oracula sua reddebat Jupiter Heliopoli; vid. *Macrob.* I, 23. Sic fiebat etiam Malli. Vid. Philops. c. 38. Solan.

Ead. l. 6. Ὑπογεγραμμένην) Ab iis, qui obiter *Lucianum* perlegerunt, ἐπιγεγραμμένην magis probabitur, quam ὑπογεγραμμένην. Quin hoc et sequens tantum caput conferentes dicent, ὑπογεγρ. falsum esse: clausi enim et obsignati libelli tradebantur, et eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo solum consistebat, quod oraculum intelligere posset contenta, non laxatis vinculis ac signis, libroque non aperto. Ad hanc fraudem tegendam responsa debebant exterius inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi; alioqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset multitudini. Et *Lucianus* artificium clam resignandi libellos detegens, diserte prodit, pseudoprophetam ea, quae quisque sciscitabat, sic legisse, inspexisse, non addens ibi

quoque subjecisse responsum, quod non omisisset, si verum foret. Immo et deinde cap. 21. exponens artem signa tollendi, rursus ait, impostorem signo sublato *libellum legisse*, ac statim denuo clausisse. Ubi rursus narratur, *lectum tantum libellum*, de *subscriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, sed postea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπογεγ. tamen verum est; nec significat adeo locum, ubi scriptum sit responsum, sed relationem ad quaestionem propositam. Et sic rursum est hac Diss. c. 49. et 53. Sic ὑπὸ in compositis solet responsum significare, ut in ὑπολαβεῖν, aliisque, ut apud *Aesop.* Fab. 69. καὶ ἡ ὗς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχοῦσα, *occurrens:* quod ad nostrum tamen scopum idem est. Sed Fab. 88. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος, et alibi. Sic *suscipere* pro respondere, *Virg.* VI, 723. REITZ.

Ibid. Πρὸς ἔπος) Hic significat *pro re nata*, vel *ad rem apposite:* quod quidem notum. Nam etsi *carmine* respondere solitus sit, et locutio οὐδὲν πρὸς ἔπος, *nihil ad rem*, quoque idem sit, quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἔπος γράφειν significare *carmine conscribere*, non video. REITZ.

Ead. l. 10. Κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα) Saepe utitur hac phrasi, ut Mort. Dial. VI. etc. SOLAN.

Ibid. Πάνυ) P. et Ed. J. SOLAN.

Pag. 81. l. 8. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη) Adscripserat *la Croze:* vid. nott. *Zacagnii* in Disputat. Archelai pag. 27. Sed non satis indicans, ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non possum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. REITZ.

Ead. l. 9. Ἐκ πίττης Βηρυττίας) Saltem debuerant editores facere *Βηρυτίας*, ut in versione exhibuit quoque *Erasmus.* Sed ex illa ipsa litera ταυ duplicatione odoror, dubium nullum esse posse, quin *Lucianus* scripserit *Βρυττίας.* Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres et ad varios usus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ *Bocharto* in Chanaan cap. 33. Insulse ad oram libri sui retulit *Sponius poix Berittienne.* GRON. Auctor, exponens, quid sit collyrium, σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης Βηρυττίας καὶ ἀσφαλτοῦ. Sagacissime vidit *Gronovius* pag. 1034. (Ed. *Graev.*) legendum ἐκ πίττης Βρυττίας· plane enim ita editio Flor. JENS. (*Βρυττίας* legendum cum *Dioscor.* vel *Βρηττίας*· v. *Strabon. Vorst.*) Secuti sumus scripturam Ed. *Il.* qua confirmatur emendatio *Gronovii* et aliorum. In reliquis *Βηρυττίας* legitur. V. *Leop.* IV, II. *Plut.* vit. 997. f. *Goltz.* in nummis M. Graeciae tab. 24. *Βρήττιοι.* Et AG. VII, 414. et IV. SOLAN.

Ibid. Λίθου τοῦ διαφανοῦς) *Suidae* φεγγῖται λίθοι. Hic

lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qualis ab *Aristoph. Scholiasta* describitur in Nub. ℔. Sc. 1. Sed hallucinatur ibi *Scholiastes*, et ex ipso *Arist.* satis patere videtur, *crystallum* fuisse, ita conformatum et expolitum, ut soli objectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris nostris convexis curiositatis fere gratia praestamus. *Suidae* et *Scholiastae* in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in ed. *Suidae*, quam parat contubernalis meus vir erud. *Lud. Kusterus*, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen, quae de lapide Bononiensi habet in sua Chimia *Lemery*. Sed ad *Lucianum* redeo. Quid hic est λίθος διαφανής; Crystallumne, an silex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: sed de eo judicium sit penes viros illos strenuos, qui naturae arcanis impigre scrutandis operam optime collocant. V. *Leop.* (de lapide speculari videndus *Aegineta.*) Solan. Apud *Aristophanem* vitrum vel crystallum intelligi, alia occasione diximus, et ex ipso inspecto satis patebit unicuique; nam additur τὴν ὕαλον λέγεις; At quis lapis hic intelligatur, parum refert: nam quovis lapide possis ad id uti, modo satis duro, et in pulverem tenuissimum redacto, ut calefactus non dehiscat. In simulandis enim antiquis nummis, vel signo faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, *Venetiaanschen Tripel* vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. Reitz.

Ead. l. 16. *Τιτάνου*) Attice hoc dictum. Solan.

Pag. 82. l. 7. *Κατὰ Μάγων*) *Celsi libri contra magos.* Guyet. Periit hoc praestantissimum *Celsi* opus, quo praestigiatorum arcana patebant. Meminit hujus et *Origenes* c. Cels. pag. 53. Cujus verba ad initium hujus libri exhibuimus. Meminit in praefatione etiam *Diog. Laërt.* librorum de magia et magis ab *Aristotele* et *Hermippo* scriptorum. *Suidas* etiam Antistheni librum, cui *ΜΑΓΙΚΟΝ* titulus, tribuit; sed de hoc *Celsi* opere tacent. Solan. *Guyeti* observatio tangit pristinam versionem, quae *de magorum artibus* habebat; quod versio *Gesneri* jam sponte correxit. Reitz.

Ead. l. 10. *Ἔχρη οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων*) Vertunt: *reddebat igitur oracula et vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius.* Ultima verba non respondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Ms. τὸ εἰκαστικὸν, *sagacitatem verosimilia dicendi jungens sollertiae ingenii.* Εἰκαστικαὶ τέχναι *Platoni* in Sophista sunt artes, quae imitantur verum, et magna verisimilitudine exprimunt. Erat ingenio praeditus sagaci Alexander in divinanda et deprehendenda verisimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus accesserat,

apta inprimis ad mimum illum decenter agendum. GRAEV. Ἔχρα) P. In reliquis ἔχρη. SOLAN.

Ead. l. 11. *Εἰκαστικὸν*) G. P. L. Reliqui τὸ εἰκός. SOLAN.

Ead. l. 12. *Λοξὰ καὶ ἀμφίβολα*) Vid. *Orig.* contra Celsum p. 53. Ed. Cantabrig. LA CROZE. Cf. Diall. Deor. XVI, 1. LEHM.

Pag. 83. l. 1. *Εὐδοκίμουν*) Addiderat *Solanus* legendum *ηὐδοκίμουν*. Sed in hac diphthongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad 1. Ver. Hist. cap. 13. ad verbum τετάχατο. Adde *Jungerm.* ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, *εὐχόμην* aeque dici atque *ηὐχόμην*. (Immo frequentius) et sic *εὔχοντο Homer* Iliad. Γ, 296. et ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abjectum. Idem ex *Hesych.* et *Pind.* adlatum vid. ap. *Maittair.* de Dialectt. pag. 276. B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etsi dixeris *ηὐ* magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in Nostro observavi. REITZ. Vid. Adnot. ad Diall. Marr. XIII, 1. Tom. II. p. 456. LEHM.

Ead. l. 2. *Ἐκ λίπους*) Ait, illud oraculum varia medicamenta praescripsisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytnides, id vero remedium fuisse contra lassitudinem *ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένον*. Fatue interpres, *ex adipe suilla confectum*, cum sit *ex adipe ursina*. Ἄρκτος ursus, *ἀρκτεῖος*, ursinus. Sed in Ms. legitur *αἰγείου caprina* adipe: quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam et ursinus et caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus et tumoribus prosunt, ut ex *Plinii* lib. XXVIII. aliisque medicis constat. Nec ἄκοπα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significentur, sed et quae ad dolores corporum, et tumores scirrhosos, aliosque adhibentur, ut multis docet *Galenus* de medic. per genera lib. VII. c. 11. ut et *Paullus Aegineta* lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi *κυτμίδα*, hoc est ἄκοπον, oraculum seu impostor jussit adhibere *πρὸς ὀδύνην πλευροῦ*, *ad dolorem laterum*. GRAEV. *Benedictus, adipe suillo.* Certe accuratior *Erasmus ursino adipe:* etsi enim dicebatur ἄρκτος, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omissio literae *ταῦ* ipse *Lucianus* in Demonacte ostendit, a quo ait *Κυνικὸν ἐν ἄρκτου δόρατι φιλοσοφοῦντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον* appellandum. In Amoribus, placuit *Luciano* variare; quippe cum dixisset, *λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλὰ ταύρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν πολύμνην ἄρρενος πληροῖ σπέρματος. τί δὲ, οὐ συῶν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι,* in sequentibus reddit, *οὐκ ἐρῶσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες.* GRON.

Ibid. *Αἰγείου*) Quia Codices quatuor hanc lectionem exhi-

bent, et *Solanus* vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia et vulgatum τρηχείον, quod idem est atque ἀρκτείον, sanum sensum exhibet, eligat id, qui voluerit, quique ursinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat: quo considerato et ego vulgatam praeferrem. Reitz. Ad vocem proximam συντεθειμένον *J. Seager.* Class. Journ. Vol. XV. p. 154. exclamat: „Quid istuc verbi est? numen ex adipe caprino compositum? Repone συντεθειμένου, et refer ad ἀπόπου." Regeram ego: Quid istuc judicii est? ὄνομα an nescivit *Seagerus*, aut non cogitavit, h. l. ut saepe, e. c. Charon. c. 11., dici de re ipsa? Nec sensit Genitivos ἐκ λίπους αἰγείου συντεθειμένου, quam ingrate concurrant? Retine συντεθειμένον, et ὄνομα ἀπόπου intellige ἄποπον ipsum. Leim.

Ead. l. 4. Ἔσται πάντα) His *Luciani* verbis utitur *J. Elsner*, ad probandam phrasin *Ev. Marc.* XI, 24. ubi καὶ ἔσται ὑμῖν vertit, *et dabitur vobis, impetrabitis.* Recte quidem: verum non omnino haec *Luciani* sunt eadem; sed tantum, haec *evenient*, *fient*, veluti et infra Icarom. cap. 22. pr. ἔσται πάντα, ἦν δ' ἐγώ, *fiant omnia*, (scil. quae jussisti) *dicebam ego.* Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accesserit, ut in illo *Polyb.* I. cap. 45. τὰς κατὰ κοινὸν ἐσομένας χάριτας αὐτοῖς, quod idem *Elsner.* ibid. adfert. Reitz.

Ead. l. 5. Ἐγώ) Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; et ideo mox pergit, *si Alexander vates meus me rogabit.* Reitz.

Ead. l. 7. Δραχμὴ) In reliquis Amphilochum fere imitatus, sed longe praetergressus, et in oraculorum pretio, quae summa rei erat, antecellere sese voluit homo callidissimus. Drachmam ergo duobus Amphilochi obolis addidit, additamentum ipsa priore summa majus. Solan.

Ibid. Δύ' ὀβολώ) Vid. supra c. 19. δύ' ὀβολούς plurali numero dicit; sed ut posteriores Graeci duali rarius usi sunt, ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiscue sunt usi. Sic Noster Somn. §. 6. δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν. Ubi post δύο pluralem habet, ut millies alibi, *manus* vero in duali collocat, quod quidem usitatius in membris, quae natura bina sunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rursum ait τῷ θείῳ ἀμφοτέρῳ, at contra paullo supra, δύο ὀφθαλμούς. Sic *Homer.* dualem et pluralem conjungit admodum frequenter, ut Iliad. I, 197. Χαίρετον ἦ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον etc. Exempla ex *Luciano* antiquioribus similia plena manu congessit frater optimus *G. O. Reitzius* in Belg. Graecias. p. 50—52. Adde, quod rarius, si verum est, dualem

pro plurali in *Homer.* Iliad. I. v. 182. ab Scholiaste notatum in Edit. *Hervag.* pag. 161. *Ἔνιοι* ait, *δὲ λέγουσι, συμπεπρεσβευκέναι καὶ Φοίνικα. καὶ οὐδὲ εἶναι τεκμήριον τὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀριθμόν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλείονων αὐτὸν τετάχθαι· ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ ἄσσον ἰόντε, καὶ ὡς ἐπὶ, τῶ κούρω κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα.* Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc *ἰόντ'*, quod est ex Il. *Δ*, 567. pro duali accipiunt, cum sit pro dativo *ἰόντι* positum, recte pluribus demonstrat *S. Clarke* ad eum versum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falsam esse Scholiastae observationem, de qua *Clarkius* tacet; etsi rursus ei adsentior, versum illum Il. *I*, 182. *Τὼ δὲ βάτην*, ad Ajacem et Ulyssem solos referenti cum *Schol. Victorian.* Nam exemplum illud Scholiastae, quod ex Odyss. Θ, 48. est petitum, ubi *Κούρω δὲ κριθέντε δύω καὶ πεντήκοντα Βήτην*, *juvenes vero electi duo et quinquaginta Ibant*, manifestum dualem nominis et verbi habet, numero 52 virorum adjunctum: ita tamen adjunctum, ut divelli, et ad numerum *duo* sine *πεντήκοντα* spectatum, trahi queat: quasi bimembris esset oratio, *illi duo ibant, et quinquaginta*, intellecto altero plurali, *ibant.* Veluti Latinis non infrequens, *illi multa, tu nihil dicebas*, ubi pluralis *dicebant* omittitur: etsi discretio ibi major, tamen ad illustrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. et plur. permutari posse arbitror, ut perinde sit; nam omnis quidem dualis est pluralis, at non inverse. Si cui autem certius constet, dualem nihil aliud esse, quam antiquam dialectum Atticam, seu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis existimat; velim apertiora testimonia producantur: nam et illud *Homeri* Il. *Δ*, 452. — *Χείμαῤῥοι ποταμοὶ, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες — συμβάλλετον*, de duobus fluviis recte intelligitur. Reitz.

Ibid. Οἰηθῇς) *Οἰηθείης.* Guyet. Quaestum, quem Alexander impostor reddendis oraculis fecit, exponens Noster, ait, *Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς ἑφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν οἰηθεὶς, ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν πόρον τοῦτον· constitutum autem erat et pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum istud censeas, mi sodalis, pretium, neque quaestum hunc fuisse exiguum* etc. quem alium haec verba sensum patiantur, non video. Emendandum itaque *οἰηθῇς.* Jens. *Οἰηθῇς* L. In reliquis prave *οἰηθείς.* Solan.

Ead. l. 9. *Ἀνὰ*) L. *ἅμα*, quod ut non spernendum, ita minus elegans existimo. Solan.

Pag. 84. l. 9. *Καὶ διπλάσια*] *Καὶ* ejici vult *Seagerus*, ut *ἀναθήματα* et *διπλάσια* cohaereant, nisi post *ἀναθημ.* subau-

diatur τῷ θεῷ. *Schmiederus* autem mallet καὶ διπλάσια τῷ θεῷ καὶ τῷ προφήτῃ etc. quod ne bene quidem Graece dictum foret. Equidem nihil puto mutandum esse. *Καὶ* est *eademque*. Et διπλάσια dicuntur ἀναθήματα, quatenus haec donaria non solum Deo ipsi, sed etiam interpreti ejus ac discipulo offerebantur. Τῷ θεῷ autem non opus erat addi, quia haec notio per se jam inest vocabulo ἀναθήματα, non minus quam voci θυσίαι. *Gesneri* versionem, licet a verbis ipsis paullum recedentem, retinebam tamen, quum sensum certe non male exprimere videretur. Lehm.

Pag. 85. l. 1. Ἀνανήφοντες) Servari poterat vulgata ἀναφέροντες. V. *Suid.* in ἀνέφερον· sed si Codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀνανήφοντες scriptum sit in optimis; ut Somn. c. 7. Hermot. cap. 84. qui posterior locus huic per omnia similis. Adde De Salt. cap. 84. Solan. Ἀναφέροντες) Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀνανήφοντες aptissimum foret, quod *Solanus* in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter *Suid.* etiam me monet locus *Long.* Past. III. p. 124. εἶτα ἀνενεγκὼν ἑαυτὸν ῥᾳδίως, *dein se colligens animum recipiebat*. Recte enim et ebrii *ad se redire* dicuntur, postquam crapulam edormiere; et iidem dicuntur *absentes*, ut est in proverbio, *absentem laedit, qui cum ebrio litigat*. Ideoque vulgatam studiose potius conservandam, quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. Reitz.

Ead. l. 5. Χριστιανῶν) Notandus probe hic locus, non ideo tantum, quod, crevisse jam numerum Christianorum in his oris, hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatores paterentur: quod ideo observandum inprimis est, quia faciles alioquin et simplices homines plerumque et erant et habebantur. Solan.

Ead. l. 9. Μολυβδίνας) In omnibus legitur μολυβδαίνας· quod ferri cum non possit, mutandum censuimus. Solan. Ut hic μολυβδαίνας, ita etiam infra in Lexiph. cap. 5. eod. modo Edd. habent. Μολυβδίνας legendum notarat *Solanus*, sine auctoritate; utitur quippe *Homer.* Il. Ω, 80. Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. Quod Scholiast. interpretatur μολυβδίνῃ, ὁρμιᾷ. At substantive ponitur apud *Homerum*. Revera tamen adjectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod ex *Athen.* docet *Stephanus*. Et an non adjective usurpat Noster infra l. c.? Quidquid sit, etsi μολυβδίνας hic usitatius esset, ego nihil mutare ausim. Reitz. Μολυβδίνας Ms. Reg. 3011. Bip. Et hinc *Schmied.* Verum haec forma correctio videtur esse grammatica. Vulgatam

probavit etiam Censor Ed. *Reitz.* in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. p. 258. LEHM.

Pag. 86. l. 1. *Καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι*) *Petronius: Ipse pater veri, doctus Epicurus in hortis.* Plura testimonia congessi ad *Laërtii* Epicurum. MENAG.

Ead. l. 4. *Ἄτεγκτος*) Sic rursus infra utitur Dial. Meretr. XII. SOLAN.

Ead. l. 7. *Τοὺς περὶ Λέπιδον*) Non debuit verti, eos, qui cum Lepido erant, sed ut mutavimus, Lepidum ipsum. Nota est phrasis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magistratus, an philosophus? aut privatus, sed doctus tamen? De eodem cap. 43. SOLAN.

Ead. l. 15. *Μάλβακα*) A malva Latino *μάλβα*, *μαλβακὶς*, *μάλβαξ*. MENAG. Ne quis temere damnet versiculum Latinum, quem, licet absurdum, sic satis putamus ob id ipsum respondere Graeco, qui nempe ab ipso auctore ut ridiculus et nullius sensus proponitur. *Μάλβαξ* forte est ex Latino. *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* etc. *Χοίρεια* intellige *κρέα*, ut *σκυλάκεια* et id genus alia: *κυμινεύειν* fictum verbum, cui respondet *cuminare*, h. e. cumino adspergere vel condire: *σίπυδνον* fictum puto ex *σιπύη*, quae arcam aut vas quodcunque farinae adservandae notat apud *Aristophanem*. Licuit oraculo in *κυμίνευε* alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipsius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, et jam adfuere, plura id genus oracula, in quibus, si fidem interpretis praestare debemus, non, quid recta ratio postulet, vel poësis, videndum est, sed quid Graecis respondeat. Itaque posuimus interdum versiculos multum deteriores his, quos dederat *Erasmus*, sed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. GESN. *Menagii* notam plane iisdem verbis in *F. Guyeti* Mss. invenio. REITZ.

Pag. 87. l. 3. *Μειζόνως*) Confer supra c. 8. f. SOLAN.

Ead. l. 5. *Γεράνων*) Simili artificio callidus Anglus, quem ipsi vidimus, *Thomas Ireonus*, caput lignenum loquax concinnarat, quo, ut ipse narrabat, tota Caroli II. aula, et rex ipse viso obstupuit. Immurmurabat spectatorum aliquis ori istius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacunque libitum erat lingua; quo facto mox responsum eadem lingua et ad rem accommodatissimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat jam per totam urbem monstri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium, quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum caput consulendum fuerit; (quidni enim lignum loquax et futura et arcana pandere valeat?) cum subito adolescens ex nobilium famulitio, qui tum spectabant, in proxime adjacens cubiculum irrepens ho-

minem os tubo admoventem, et clamantem conspicit; neque ullis muneribus et promissis deterreri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, et patuit, sacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem, capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaestionibus, dictasse, et revera inspirasse. Rem totam *Irsonus* ipse ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. SOLAN.

Ibid. *Ἀρτηρίας*) Intellige *asperas arterias*, i. e. guttura, fistulas cartilaginosas respirationi inservientes. Sic enim usitata vox Medicis. Vid. *Foes.* Oecon. Hippocr. voc. *Ἀρτηρίη*. REITZ.

Ead. l. 7. *Διείρας*) Conf. infra Toxar. c. 38. SOLAN.

Ead. l. 11. *Ὁ γοῦν Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου*) Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius caesus fuit, de quo *Dio* in Hadriano? non puto. Nam sub Trajano floruit, ante ejus impostoris tempora, et hic paullo post Gallus, *Κελτὸς* dicitur, et mortuus est; ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius: *ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἡλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπήλλαξεν αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κατακοπείς.* Nam hae voces, *ἀπήλλαξεν, κατακοπείς*, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de ejus clade et morte: hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid mussitavit de ea *Capitolinus* in Vero, et *Dio* in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quae suppressit *Xiphilinus*, et de hac expeditione intelligenda sunt haec *Capitolini* verba de Vero imperatore: *nam cum interfecto legato, caesis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus, oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, et apud Corinthum et Athenas inter symphonias et cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Priscus et Avidius Cassius et Martius Verus* [per] *quadriennium. Ita ut Babylonem et Mediam pervenirent, et Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, et Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur *Luciani* loco illustratur *Capitolinus*, et nomen legati adjiciendum, qui fuit *Severianus Celta*, et nomen ducis Persarum *Othryades*, quod tamen Graecum sonat: et non dubito, aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Graecorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare. PALM. Haec melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur *Severianus* et *Priscus*. LA CROZE.

Ibid. *Σευηριανῷ*) Aliter scribitur hoc nomen in Quom. Hist. c. 21. etc. Sed variationis ratio doctis satis nota: quia scilicet *ν* consonantem literam ignorant Graeci, saepe per *T* exprimunt. Saepius per *B*: eandem non raro etiam per diphthongum *ου*.

Eundem autem virum esse, cujus nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditissimus *Palmerius* affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inustam *Xiphilino*, quasi, quae apud *Dionem* legerat, data opera suppressisset: sic enim ipse sui vindex *Xiphilinus* in Antonino Pio, *οὐ σώζεται δὲ οὐδὲ τοῦ μετὰ Ἀντωνῖνον ἄρξαντος Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τῶν ἱστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τοῦ Κομμόδου υἱὸν, ὃν ὁ Μάρκος γάμβρον ἐποιήσατο, ἔπραξεν οὗτος αὐτὸς, καὶ ὅσα οὗτος εἰς τὸν κατὰ Οὐολογαίσου πόλεμον ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ πεμφθεὶς ἔδρασε.* Quem locum eo libentius hic descriptum voluimus, ne socordiae nostrae imputetur, si in multis, quae *Luciani* tempora spectant, et res in iis gestas, obscuri aliquid inveniatur. Nostrum enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc inprimis est, initio jam imperii M. Aurelii clarum fuisse Alexandrum, cujus oraculum tanta de re consuleretur. Paullo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisse oraculum, c. 3 Solan.

Ead. l. 16. *Ἀκτίνεσσιν*) Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis nummorum scrutatores. Nec audiendi tamen, qui asserunt, divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obtinuisse, vel hic locus solus evincet. Solan. Omnino vid. *Hemsterhus.* ad Timon. c. 51. Tom. I. hujus Edit. p. 464. Lehm.

Pag. 88. l. 2. *Στρατιᾷ*) Antea in omnibus legebatur *στρατείᾳ*, corrupte, nisi quod J. *στρατειᾷ* habet. Solan.

Ibid. Ὀθρυάδου) Idem est, qui in Quom. Hist. c. 18. 19. 21. et 31. Osroës dicitur, quod a viro docto miror non esse animadversum. Neque enim tantum virum morata esset nominum diversitas, cum vel ii norint, qui historias Graecorum tantillum delibarunt, saepe sic variis modis nomina barbara Graeco habitu vestiri, et ipse hoc ipso in loco observet. Osroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, et in proelio occidit, c. 21. Solan. *Ὀσρόου* vere corrigi voluit *Kuhnius* ad *Pausan.* II, 20. p. 156. vulgatum autem nomen tuetur *Dorvill.* ad *Charit.* p. 572. Lips. Quod autem modo *Seagerus* pro *καὶ ἀπήλλαξεν* plenius legi vult *καὶ κακῶς ἀπήλλαξεν*, seductus videtur versione Latina paullo liberiori. Textus enim verba ipsa hoc volunt: *ita discessit, ut una cum exercitu ab Othryade concisus sit.* Itaque plus quam superflua foret vox *κακῶς* adjecta. Lehm.

Ead. l. 3. *Ὑπομνημάτων*) Mirum videri possit, ausum esse Alexandrum oracula sua in commentarios referre: sed et hoc dignitatem non exiguam, ab hujusmodi artifice dextro et subdole administratum, oraculo conciliabat; qui, si quid contra quam in responso ambiguo praedictum fuerat, cecidisse anim-

adverteret, delebat illico, et perspicuum jam, utpote re gesta, contrarium priori supponebat. Solan.

Ead. l. 6. *Τόξον*) Verus itaque hic demum Severiani exitus. Si non meministi, cum de Conscr. Hist. librum legeres, perlege quaeso iterum, ut, quibus mendaciis illam potissimum historiae partem adulteraverint stulti et inficeti homines, videas. *Θηλυγίτων* autem quod attinet, Parthorum vestes innuit, Medicis et Persicis similes, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. Phil. et Alex. seu Mortt. Dial. XIV. Solan.

Ead. l. 15. *Κλάρῳ, καὶ Διδ.*) De Clario satis notum, Apollinis ipsius oraculum fuisse; unde et patrem vocat Aesculapius Glyco. V. famen, si lubet, in Bis Accus. c. 1. et *Orig.* c. Cels. VIII. p. 333. Ejusdem Apollinis et oraculum sequens, Didymaeum scilicet. V. Astrol. c. 28. et Bis Accus. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipse, in oraculo, quod paullo post sequitur, *Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζω* etc. sed occurrit difficultas. Si enim *Suidam* adeas, in v. *Βραγχίδαι*, videbis, Branchidas, prodito Xerxi Apollinis templo, recepisse se in Asiam sub ejus ditione victuros; deinde post aliquot secula ab Alexandro Magno ob veterem majorum perfidiam excisos. V. et *Curtium* VII, 5. Qui fit ergo, inquies, ut hic Branchidae memorentur? In promptu responsum est: non defuere veteratores, qui illud oraculum exstinctum resuscitarent, et in sedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed *Strabonem* adi, qui l. XIV. p. 634. a Milesiis denuo conditam refloruisse ait. Vid. et XI. p. 518. Vid. etiam *Orig.* c. Cels. p. 55, 1. De eo sic *Olearius*. V. *Ol.* ad *Philostr.* p. 140. *Notum illud oraculum Milesium; oraculum olim Branchidarum appellatum, postea Didymaei Apollinis, ut Plinius habet* c. 29. *Τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν dicitur Straboni l. XI. p.* 518. *et μαντεῖον Διδυμέως τοῦ ἐν Βραγχίδαις, l. XIV. p.* 634. *Illud cum Colophonio oraculo etiam jungit Lucianus in Pseudom. et Jamblich. de myster. III,* 13. *ut et Porphyrius apud eundem, qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit προφήτιδα. Qui locus praeteritus Bulengero etc. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud consultum fuisse Sozomenus meminit; atque haec ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim ferme Delphicus Apollo. V. c.* 43. *et Plut.* 988. *B.* Solan.

Ibid. Μαλλῷ) Ibi oraculum erat Amphilochi, temporibus illis clarum, ut hinc et ex loco *Xiph.* supra ad c. 19. allegato patet. *Paus.* in Att. 33. *ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ* vocat. Agnoscit

hoc oraculum *Bullengerus* p. 46. AG. VII. Sed idem aliud ejusdem Amphilochi oraculum ponit in Mallo Ciliciae; non satis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi *Paus.* debeat, quem ibi laudat. SOLAN.

Pag. 89. l. 14. Ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος) *Demosthenes* dixerit, ὧν μέσος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστὶν οὗτος, ut ait in Or. adv. Aristogit. p. 829. D. REITZ.

Ead. l. 15. Ῥουτιλλιανὸς) Dicit, Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed superstitiosum. Ῥουτιλλιανὸς ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. *Rutilianus vir alias quidem honestus et probus, tum compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis:* sic interpres. Sed Ms. ἐν πολλαῖς πράξεσι, in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. GRAEV. Hujus apud Historicos mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud *Xiphilinum* in M. Aur. Antonino, *Rufus Basaeus* dicitur: sunt enim, quae, ut id credam, faciunt nonnulla. Quale est, quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores pervenisse; quod imperiti aeque et indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen *Rufi Basaei* facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec ut ipse nolim ambitiose asserere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, conjecturas proposuisse meas. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος) Indignissima interpretatio utriusque interpretis, *compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis.* Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. et urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sensum admittere possunt. Verte, *et in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus.* Eodem errore mox ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, uterque vertit *relicto exercitu, quem tenebat,* cum debuissent, loco, vel munere, vel statione. Eadem tamen aberratione et *Sponius, il faillit donc aquitter l'armée, qu'il commandoit;* cum priora dubie reddidisset, *qui s'étoit signalé en plusieurs occasions.* At clare phrasin suam exserit noster auctor in principio Macrobiorum, (c. 7.) ὧν ἵνα ἡ εὐσεβεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελεωτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν etc. GRON.

Ibid. Τάξεσι) Vertitur *proeliis.* Verte *magistratibus.* GUYET. Ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Pro τάξεσι MS. *Graevii* πράξεσι. Sed τάξεσι videtur proprium magis et conveniens, non ut cum interprete proelia, (nisi enim fallor, requireretur παρατάξεσι) sed varias dignitates intelligam cum optimo meo *Gronovio.* Huic Graecae Lucianeae phrasi conveniunt ista *Livii* XXXII. c. 7. *Per*

honorum gradus documentum sui dantes. Jens. Vide *Herodian.* II. initio. Secutus sum autem scripturam G. P. et L. In impressis enim τάξεσι legitur. Solan. *Πράξεσι*) Quia *Solanus* noster jam sic mutaverat ex tribus Codd. et quartum quoque sic habere cognovi, quatuor Mss. hoc dandum censui, ut illorum consensum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi potest. *Πράξεις* enim sic *Herodiano* dici, recte *Solanus* ait, cujus verba ex L. 2. c. 1. §. 9. addam: Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκιμήσας πράξεσι. Sed et bellica et *civilia negotia* πράξεις vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque satis notum. Si itaque non de bello ap. *Lucianum* est cogitandum; tamen πράξεις hic recte se habent, et de negotiis publ. possunt accipi: nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod Ῥωμαϊκαῖς additur, quod urbanis rebus magis proprium. Ἐξετάζεσθαι autem pro εὐδοκιμεῖσθαι vid. *Schol. Thucyd.* II. c. 7. Reitz. Erravit *Reitzius*, nec alii feliciores fuere in perspicienda vera loci lectione ejusque sensu genuino explicando. Unus *Gronovius* verum vidit, vertens: *et in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus.* Nimirum ἐξετάζεσθαι ἐν simpliciter est *versari in*, non *probari*, εὐδοκιμεῖν. De Merc. cond. init. οἱ ἐν ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις ἐξεταζόμενοι intelliguntur ii, *qui in beatorum amicitiis versantur*, i. e. qui amicis eorum accenseri volunt. Diall. Mortt. XXVIII, 1. Tiresias de muliebri sexu dicit, non opus iis esse οὔτε πολεμεῖν, οὔτε παρ' ἵππαλκιν ἑστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι, hoc autem nihil aliud est, quam, ut interpres Latinus reddidit, *in judiciis versari.* Alia ejusdem generis loca omittam. Patet autem jam, ἐν τάξεσι unice veram esse lectionem, vel propter illud, quod mox sequitur de eodem Rutiliano dictum, τάξιν. Cogitandus enim Rutilianus vir *amplissimus*, muneribus quippe amplissimis functus, non *clarissimus*, rebus praeclare gestis. Lenn.

Pag. 90. l. 2. *El μόνον*) Vid. *Clem. Alex.* VII. Stromat. pag. 302. v. 43. la Croze.

Ibid. Ἀληλιμμένον που λίθον) Vide *Clem. Alex.* VII. Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ οὗτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὴ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde jam in proverbium abiisse constat. Meminit et *Apulejus* initio Florid. monente ad *Theophr.* Char. 295. *Casaubono.* Ipse *Theophrastus*, superstitiosi hominis hoc esse, ait p. 47. C. Tangit et alibi *Noster*; supra Charon. c. 22. infra Conc. Deor. c. 12. Solan. Conferri meretur cum hac Rutiliani descriptione principium Floridorum *Apuleji*, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum.* Sed nimirum huc pertinet tota de *Baetyliis* observatio. Gesn.

Ead. l. 3. *Ἀεὶ*) Ms. Reg. 3011. *εὐθύς*. Bip.

Ead. l. 12. *Γέροντα*) Mortuus est Rutilianus aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante jam Commodo, et quidem septuagenarius. (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo Rutilianus, cum ad imperium accessere fratres M. Aurelius et L. Verus. Constat praeterea, in nummo Antonini Pii conspici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum senem fuisse Putilianum, cum primum Romae innotuit Alexander; nisi ponas, senes post 40. exactum annum dici. Certe ita hoc in loco, rationibus rite subductis, usurpasse deprehenditur *Lucianus*, si nummo aliqua fides. Solan.

Pag. 91. l. 3. *Καθ' αὑτοὺς*) *De suis rebus futuris.* Guyet.

Ibid. *Ὁ δὲ*) Intellige *Ἀλέξανδρος*. Guyet.

Ead. l. 4. *Ξενίαις — ἐργαζόμενος αὐτῷ*) Refert auctor miram Alexandri impostoris comitatem, et gratiam omnium, qui ad ipsum venirent, captandi artem dexterrimam. *Ὁ δὲ*, inquit, *τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίαις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ*. Puto scripsisse *Lucianum ξενίοις*, ut infra c. 56. *ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας*. Sic enim dona hospitalia dicuntur *ξένια* vel *ξεῖνια*, quae Latinis *lautia*. Scripsi autem in posito loco *αὐτῷ*, quamquam vulgo *αὑτῷ*. (plus centies forte in hoc scriptore male se habet in hac vocula spiritus.) Interpres plane nullam hic *τοῦ αὑτῷ* habuit rationem. Nec mirum: in perversa enim, quam dat, versione nullum id locum habet. *Δωρεαῖς ἐργάζεσθαί τινα αὑτῷ*, est, *muneribus aliquem sibi conciliare;* et sic verti debuit. Vide omnino, studiose lector, politissimas *Graevii* Lectiones Hesiodeas, c. II. p. 9. ubi hunc *τοῦ ἐργάζεσθαι* pro *acquirere, parare*, usum eleganter, ut ibi omnia, illustrat; cui sententiae ultra confirmandae etiam hic *Luciani* locus accedere potest. Simili modo infra cap. 55. *φίλους ἀπεργάζεσθαι*. Ita in Macrobiis, cap. 7. *ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστόν τε ἅμα, καὶ ὑγιεινότατον βίον, paraveris tibi victus ratione longissimam juxta et saluberrimam vitam.* Cum hoc Graecorum *τοῦ ἐργάζεσθαι* usu mire convenit ipsum verbum *exercere*, ita sumptum pro *conquirere, comparare*, abs *Terentio;* apud quem in Heautontimorumeno A. 1. S. 1. Menedemus ait, se vendidisse *Ancillas, servos, nisi eos, qui opere rustico Faciundo facile victum exercerent suum.* Lis quidem inter eruditos est de hujus loci cum vera lectione, tum vero sensu; aliis hanc scripturam tuentibus, aliis mutantibus *τὸ exercerent* in *exercirent*, auctoritate potissimum *Festi* nitentibus. Sed profecto cum *τὸ exercerent* sit receptior lectio, et tam apprime cum prolato *τοῦ ἐργάζεσθαι* apud Graecos usu conveniat, nihil videtur caussae, quidni in ea acquiescamus cum *Bembo, Mureto*, aliis-

que, et praecipue *Farnabio*, qui eam cum τῷ ἐργάζεσθαι recte componit, adstipulatorem adferens *Turnebum*, qui et ex *Ambrosio* geminum germanum locum notarit, ubi *exercere sumptum* eodem plane modo occurrat. Caeterum non possum facere, quin hic opportune elegantem *Aeliani* locum et ab interpretis hallucinatione vindicem, et ex ostenso hoc τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu exponam atque illustrem. IV. nimirum ποικίλων, c. 3. loquitur ille de Polygnoto Thasio, et Dionysio Colophonio, pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραφε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τελείοις εἰργάζετο τὰ ἆθλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἆθλα est *certamina subire*, quemadmodum vulgatus reddidit interpres; sed *praemia sibi comparare ex certaminibus*; quo sensu τῷ ἐργάζεσθαι etiam *Aelianus* alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi et interpretis hic lapsus verbo notatur, videre est. Innuit nimirum *Aelianus*, pictorem Pylygnotum, pictura expressisse rerum grandiorum formas, easque integras; cujus artis et operae praemia tulerit et pretia. Possumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλεια certasse, victoremque exstitisse; et adeo praemia, si qua fuissent proposita, reportasse. Etenim fuisse etiam inter pictores certamina, satis notum vel ex eo, quod de Parrhasio narrat *Aelianus* IX. c. 11. Non tamen id quidquam facit ad *Aelianum* hoc loco ita vertendum: neque frequentior usus vocis ἆθλον, *praemium*, non *certamen*, significantis, id facile patiatur. Dudum namque est, quod eruditi (vide *Graevii* ad *Luciani* Soloecistam animadversiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἆθλον inter, et ὁ ἄθλος distinxisse; ita ut hoc significetur *certamen*, illo *certaminis praemium*. Est tamen, ubi contra τὸ ἆθλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in Anthol. I. c. 64. Epigrammate II. ostendit *H. Stephanus*, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita:

Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

Huic addas licet ipsum *Aelianum* XIII. Ποικιλ. 14. ubi in caeteris Homericorum carminum partibus censentur et τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆθλα· quae haud dubie sunt certamina, et ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat *Homerus* Il. Ψ. Jens. Ξενίοις L. Reliqui prave ξενίαις. Solan.

Ead. l. 5. Ἐργαζόμενος αὐτῷ) Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. *suis rebus favens; faisant cela pour son interêt particulier*. Guyet. Si plures libri addicerent, non respuerem illud εὔνους, quod marg. *Ald. Wess.* habet; verum quia et *Pelleti* φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55. φίλους ἀπεργάζεται, et alibi φίλους ἐργά-

ζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum *Luciano* insero, dum spes est, ἐργάζεσθαι τινὰ αὑτῷ pro *aliquem sibi conciliare*, aliis testimoniis probari posse. Quod autem *Jens.* ait, *Graevium* probasse, id minus adcurate huc adplicavit. Nam *Graev.* ad *Hesiod.* probat tantum, ἐργάζεσθαι esse *labore acquirere*, et βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus victum quaerere*, vel *parare*; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαι ἄνθρωπον quoque sic dici pro *aliquem sibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic est quaestio: quare *Guyeti* explicationi accedo, ut sit, *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens.* Reitz. Lectionem marg. A. 1. W. εὔνους ἐργαζόμενος confirmat Cod. Par. 3011. Quapropter et ego cum *Schmiedero* mancam enuntiationem explere non dubitavi. Quodsi enim ἐργάζεσθαί τινα ἑαυτῷ per se significare posset *amicum sibi conciliare*, saepius haec phrasis ita in nostro quoque scriptore occurreret; quod non ita est. Lehm.

Ead. l. 7. Ἀλλὰ) P. solus. Solan.

Ead. l. 14. Ξυνίησι) Forsan συνίει. Guyet. Ξυνίης δὲ οἷας) Omnes libri, excepta *Fl.* Ed. habent συνίησι δὲ οἷα, quod quem sensum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide, an nos rectius. Ego certe rem acu tetigisse mihi videor. Quid enim conjectura *Alexandro* opus, qui omnes omnino tabellas, ut responsa sua componeret, resignabat? *Luciani* acumine dignius, ut ad *Celsum*, cui inscriptus hic liber est, orationem convertens, lectori, quid sub imperatore Philosopho rogaturi fuerint optimates, conjiciendum relinqueret, quam aut *Alexandro* tabellas, ut dixi, de more resignanti istud tribuere, aut ipsum periculosa, imperante filio, temeritate edisserere. *Cassium*, et alios res novas molientes menti ejus, cum haec scriberet, obversatos esse existimo. (Oraculis nempe fretus *Cassius*.....V. *Volcat. Cass.* I. et XIII. Nec deerant, qui sive pertaesi dominationis, sive Philosophum spernentes, aut gravitatis odio, aut honorum sub alio cupidi, in annos imperatoris inquirerent, et nova molirentur. V. *M. Aurel.* vitam 32. a *Dacerio* scriptam.) In *Fl.* est συνιεὶς, quod ad nostram emendationem propius accedit. Solan. Hiatus est in parenthesi illa notae *Solanianae*, et aliquid deest, quod postea additurus fuisse videtur. Ego itaque sic exhibui, ut in ejus nott. Mss. inveni. Reitz. Omnes, quantum scio, legunt συνίησι δὲ οἷα εἰκὸς — τὰς πίστεις πυνθάνεσθαι, et συνίησι imperfecto tempore referunt ad ipsum Alexandrum, *intelligebat:* sed vel sic οἷα et τὰς πίστεις non bene conveniunt. Mihi dubium non est, dedisse *Lucianum* συνίης δὲ οἷας — τὰς πίστεις. Res nimis aperta. Ad conscientiam Celsi sui provocat *Lucianus*, et vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere soleant potentes, nempe de vita imperatoris, de

spe sua, de successu cogitatae rebellionis, i. e. g. a. quaestiones non magisteriales, sed capitales. Hoc ergo secutus sum in versione: et video idem visum eruditissimo *Solan.* Graev. Quemadmodum *οἵας* recte ad praecepta syntactica correctum a *Solano* et *Reitzio*, ita tamen *συνίης* non necesse erat rescribi, quum in promtu esset genuina lectio *συνιεῖς* illa ipsa, quam margo A. 1. W. suppeditat, et ad quam proxime accedit *συνιεὶς*, quod in Ed. *Fl.* et Cod. 3011. legi narrant. Cf. Vit. Auct. c. 14. ubi in voce genuina *συντιθεῖς* paene eodem modo, atque hic, libri variant. Itaque et *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 623. (*Erfurdt.*) recte *Brunckius* pro nonnullarum Edd. *ξυνίης*, aliarum *ξυνίεις*, reposuisse videtur *ξυνιεῖς*. Lehm.

Pag. 92, l. 1. *Πύστεις πυνθάνεσθαι*) Hujusmodi repetitiones verbi cognati, ut *μέμψιν μέμφομαι, δικάζειν δίκας, τόλμημα τολμᾶτον, φίλημα φιλῆσαι*, Graecis aeque familiares esse ac Latinis, vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* Pl. 10. Et *Nostrum* Herod. c. 8. *λόγους ἔλεγον*, et Scyth. c. 4. *ἔρωτος ὃν ἐράσθης.* Quom. Hist. c. 6. *ἀρχὴν ἀρκτέον.* Item *Long.* Past. L. 2. pag. 55. Ed. *Wech. τέρψεις — ἐτέρποντο*; et p. 62. *φίλημα ἐφίλησε* p. 68. f. *πολέμους ἐπολέμησε τὴν ἀφροικίαν* p. 86. *ἤρξαν ἔριν ἐρωτικήν.* L. III. 113. rursus, *φιλήματα φιλεῖν*, quod et L. I. dixerat: ac p. 114. *συμπαλαίουσα πάλην.* Alia ejusmodi ex aliis etiam profert *Jens.* in Lectt. Lucian. pag. 337. 338. Quem vid. infra ad Jov. Trag. *πομπὰς πέμπειν.* Reitz.

Ead. l. 7. *Πυθαγόρην*) In veteri inscriptione, in Sylloge *Fleetwood* p. 312. *Dogmata Pythagorae sensi, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri.* Habetur integra in ed. *Petronii* Amstel. A. 1669. 8°. p. 547. La Croze.

Ead. l. 9. *Παρὰ πάδας*) Quod *ante pedes*, quod obvium est, ut in Quom. Hist. c. 13. Sed *παρὰ* et *περὶ πόδα* vid. ibid. cap. 14. Reitz.

Ead. l. 16. *Ἐνδιατρίβειν*) Reponebam olim *ἐνδιαθρύπτειν*, ut prope idem hic diceret, quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum *ἐνδιατρίβειν* alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Adv. Indoct. c. 26. cui quamvis diversum adde De Dom. c. 2. Solan.

Ead. l. 17. *Τὴν τίνος ψυχὴν*) Frustra *Solanus* varietatem quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphoniae caussa facta, pro *τίνος τὴν ψυχήν.* Vid. Nigr. c. ult. Reitz.

Ibid. Αὐτὸς) P. et L. Solan.

Pag. 93. l. 2. *Ἥλιὰς ἀκτὶς*) Sic Dorice *ἁλιὰς ἐπιγραφή.* Inscriptio navis a *Sole*, qui erat insigne navis. (Etsi alias *ἁλιὰς* navicula est.) Sic *ἡλιάδα* vocat Rhodum insulam. Noster in

Amor. a cultu Solis. Vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* I. ep. 12. p. 48. Reitz.

Ead. l. 3. *Λυκάβαντας*) Antiqua vox, de qua consule *Junium* c. 18. L. de anno et mensibus. Solan.

Ead. l. 4. *Ἑβδομηκοντούτης*) Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si Diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes, (cap. 60.) quem ad ultima M. Aurelii pervenisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus Rutilianus, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. Solan.

Ibid. Οὐδὲ) Cum *Junt. οὐ* tantum haberet, consului Edd. reliquas, vidique *Ald. H. Par. Fl. S. οὐδὲ* habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud *δέ*· nec *Solanus* id expressurus fuisse videtur, quia id *Juntinae* textui non inseruit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab editore *Junt.* non esse studio factam, inde conjicio, quod *οὐ* extremum paginae vocabulum est, cujus alteram partem in p. seq. transferre obliti videntur typothetae. Reitz.

Ead. l. 10. *Σελήνην*) Hac de re *Suet.* Cajo. Bourd.

Ead. l. 14. *Ἑξηκοντούτης*) Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquies. Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est, (ad c. 30.) innotuisse Alexandrum Romae Rutiliano jam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam jam prophetae munus subiisset, aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset: nubilis itaque fuerit ante annum Christi CLXX. quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus. Hoc unice itaque observari velim, Alexandrum uxorem non duxisse, antequam munus illud suum prophetic um susciperet: quod etsi disertis verbis non asserat *Lucianus*, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir jam factus alienis uxoribus. Unum his conjecturis obesse videri possit, quod hujus filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam Alexandri fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. Solan.

Pag. 94. l. 1. *Μείζω*) Flor. *μεῖζον ἀεὶ προςενόει.* Paginam sequentem alibi interpretor, et paginam 490. Bourd.

Ead. l. 6. *Λοιμῷ*) De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV. et sequentibus, v. supra ad Quom. Hist. Conscr. c. 15. Solan.

Ead. l. 8. *Ἀνερασκόμης*) Etsi et *ἀχειρεκ.* bonum, vulgatam

tamen servavi, quia mox iterum sic Edd. Et sic *Homer.* Il. Υ, 39. et alibi. Conf. *Solan.* ad fin. hujus capitis. REITZ.

Ead.. l. 9. *Πυλῶν*) Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est, *πυλώνων*. SOLAN. Genuina est lectio *πυλώνων*, comprobata illa Editionum vett. omnium, et insuper Codicis 3011., consensu. Inscriptiones his *πυλῶσι* infigi solitas fuisse, documento est locus Hermot. c. 11. Omnino autem vide, quae ad Necyom. c. 12. Tom. III. p. 400. sq. de his *πυλῶσι* notata sunt. LEHM.

Pag. 95. l. 1. *Τῷ χρησμῷ — συντ.*) Durior phrasis. SOLAN. *Τῶν χρησίμων* marg. J. adleverat *Solan.* Sed cum videret Edd. conspirare in *χρησμῷ*, delevit conjecturam, et merito delevit, addiditque conferendum Tim. c. 4. Sed ibi, *ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν*, legitur; quod *Hemst.* vertit, *sed veteri, nescio cui, instituto id dandum credit.* Itaque tamen *χρησμῷ* hic idem valebit, quod *εἰς χρησμὸν*, et significabit, *nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant;* adeoque differet aliquantum ab illo priore exemplo. Verum cum *συντελεῖν* proprie sit *una perficere*, et sic certe etiam *adjuvare* significabit, ut apud *Aelian.* V. Hist. XIII, 1. pag. 783. Ed. in 8°, *οὐ μόνον εἰς ἑορτὴν ὄψεως συντελεῖν δυνάμενον, qui non solum ad pascendos oculos adjuvare* (contribuere) *poterat.* Et *Alciphr.* III. Ep. 71. Hinc nihil duri video, si et hic *οὐδὲν συντελοῦντες τῷ χρησμῷ* potius significet, *nihil adjuvantes oraculum*, vel *nihil contribuentes oraculo*, ut sic perspicuitatis caussa loquar. Deos enim laborantem adjuvare, non desidem, credebant; ut est in *Menandr.* fragm. 32. *Τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει — τῶν πόνων.* Et quod *Sallust.* in Catil. c. 52. §. 28. 29. REITZ.

Ead. l. 2. *Προμαχομένας αὐτῶν*) Lege *αὐτῶν*. GUYET. Et sic jam dedimus. REITZ.

Ibid. Τὰς) P. solus ante *συλλαβάς*. SOLAN.

Ibid. Ἀκεροσεκόμης) Utitur ea voce etiam *Pindarus* in Pyth. III. usurpat alibi etiam *ἀκειροκόμαν*. Isthm. I. Et sic habet hic Codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud *Philost.* 885. SOLAN. Nota haec *Solani* pertinet ad superius *Ἀκερσεκόμης*. Nam ibi Codicem P. *ἀκειρεκ.* legere, in *Juntina* notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem *ἀκειρεκ.* habere, cum Cod. *ἀκερσ.* jam cum cett. Edd. habeat. Cumque de *Flor.* quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in Ed. *Hag.* inverse quoque notarit, Cod. P. hic *ἀκειρ.* habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem ejus notae immutare nolui, et ne haec quidem adnotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia priscas Edd. diligenter consuluisse. Vid. p. praeced. REITZ.

Ead. l. 8. *Τὰς ἐν*) *B.* 2. *τοὺς*, ex editoris conjectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Ms. profitetur. Solan. Videtur legendum *τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ*. Neque enim est, quo commode referatur *τάς*. Ita certe interpretatus sum. Gesn. Intellige *πόλεις*. *Guyet.* De hac ellipsi cf. *L. Bos.* p. 132. Reitz. *Schaeferus* tamen ad eum *L. Bos* locum p. 400. praefert lectionem B. 2. cum qua etiam B. 8. consentit. *Gesneri* lectionem et interpretationem probavit Censor Edit. *Reitz.* in Novv. Aett. Erudd. a. 1745. p. 254. Mihi quidem ea paullo audacior videbatur. Lehm.

Ead. l. 10. *Δαδουχίας*) Sic infra de Mort. Peregr. c. 28. Solan. At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitatum quaerendum, cum principio cap. 40. hujus Dial. quoque occurrat? Reitz.

Ibid. Τελουμένων) Malim *τελουμένας*. Guyet. Non patet caussa. Lehm.

Ead. l. 11. *Ὥςπερ Ἀθήνῃσι*) Eleusine dicebant *ταῖν Θεοῖν*, v. *Casaub.* Capitol. in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat, *ἐκὰς ἐκὰς ὅστις ἀλιτρός*· vel, ut habet *Lampridius*, *nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit.* De quibus formulis consule etiam *Orig.* c. Cels. III. pag. 147. 2. ubi Celsi verbis plures proponit. Adde Demonact. cap. 34. unde patet, Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. Solan.

Ead. l. 12. *Χριστιανὸς*) Exploraturi itaque fraudes hujus Pseudoprophetae interdum et ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aeque ac ab Epicureis metuebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus et imposturis patescit. Nam quod Epicurei idem factitabant, non mirum, otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, et quavis Comoedia jucundius spectaculum, operam dedisse hujusmodi superstitiosis hominibus deridendis. Christianos autem graves et minime futiles, aut otiosos, imo odiis et injuriis non privatorum tantum hominum, sed et magistratuum imperatorumque pressos, hoc egisse, ut ab illusionibus praestigiisque orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere necesse est. Aliam affert hujus rei caussam *Lactant.* minime respuendam: quam si lubet legere, adeas librum ejus IV. c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. Solan. De Christianis, aliisque, ab his sacris arceri solitis, plura congessit *Jac. Elsn.* ad Apocal. XXII, 15. ubi et his *Luciani* verbis utitur, et ex *Socratis* Hist. Eccl. VII, 8. quoque docet, Isdigerdem, Persarum regem, ab Magis judicatum arcendum a sacris, quod Marutha Mesopotamiae Episcopo familiarius uteretur. Verba ipsa ex *Julian.* Epist. 52. aliaque, vid. ibid. Reitz.

Ead. l. 13. *Πιστεύοντες τῷ θεῷ*) Formula jam a Christianis desumta. SOLAN.

Ead. l. 14. *Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ*) Conf. supra dicta ad c. 14. REITZ.

Pag. 96. l. 1. *Ἔξω Χριστιανούς*) Vid. *Hoffmann.* in notis ad *Galenum* de usu partium, n. 295. Item *Dodwellum* Diss. in Iren. II. p. 168. 169. LA CROZE. Subaudit in hac formula *ἐξελαύνετε Schaeferus* ad *L. Bos.* de Ellipss. p. 614. LEHM.

Ead. l. 12. *Ῥουτιλλία*) Fictum nomen putarim, quo superstitiosam foeminam denotet: certe illud *τις* vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Observandum autem, haec sacra non Romae, sed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum est, ut imperatoris Oeconomo licuerit tam longe ab aula versari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praesentiam, quem haud temere quisquam, oraculi cura aliis demandata, Romam profectum existimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abesse, per vices reliquis munus obeuntibus, et praesertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque oraculum cum uxore petiisse. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. SOLAN. *Wielandius* hunc Caesaris oeconomum fuisse arbitratur inferioris ordinis ministrum Caesaris, qui hujus reditus in Paphlagoniae quodam fundo Caesareo exegerit et dispensaverit. Sic certe facillime tollantur difficultates eae, quas *Solanus* sine justa ratione quaesivisse videtur. LEHM.

Ead. l. 14. *Ἐν ὀφθαλμοῖς*) Conf. supra Phalar. I. c. 5. Et *J. Elsner.* ad Evang. *Matth.* XXI, 42. recte docentem, non esse hoc poëticum, ut putabat *Gataker.* Adde et *Nostrum* Tyrannicid. c. 17. *ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας*. Sic *εἰς* et *κατ' ὀφθαλμούς*· vid. fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciss. p. 505. REITZ.

Ibid. *Ὀλεθρίου ἐκείνου*) Scribendum videtur *τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρός*. Et ita interpres legisse videtur. GUYET.

Ibid. *Ἐκείνου ἀνδρὸς*) Leve est, quod de Rutillia, quam in oculis mariti ejus osculabatur, legitur mendose *καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρὸς φιλήματά τε ἐγίγνετο*· cum rectius Ms. *ἐκείνης ἀνδρὸς*, sc. *Ῥουτιλλίας*. GRAEV. *Ἐκείνης*) Auctoritatem Ms. G. secutus sum: libri enim, quos consului, *ἐκείνου* omnes habent. SOLAN.

Pag. 97. l. 1. *Κόλπου*) Cod. P. male habere *κολπούς*, notarat *Solan.* Bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et *κόλπου* singulare et genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic et alibi apud *Nostrum*; vid. saltem c. 26. hujus Dial. Interim et plurali numero *κόλποι* dicitur de unius hominis sinu, ut *Long.* Past. I. p. 27. Ed. *Jung.* *Καὶ ὁ τέττιξ ἐκ*

τῶν κόλπων τῆς χλόης ἐπήχησεν. Iterum ibid. pag. 34. Ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις. Rursus apud eundem L. IV. p. 137. sive potius 145. Ed. *Moll.* (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) τὴν Χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε. *Homer.* Iliad. *I.* sive IX, 566. Πρόχυν καθεζομένη, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Adde et *Aelian.* V. H. XIII, 31. Reitz. In Dissert. c. Hesiod. c. 2. et Pisc. c. 36. genuine est formula ὑπὸ κόλπον. vid. not. ad posteriorem locum Tom. III. p. 580. Non minus h. l. ὑπὸ κόλπους, quod et in Cod. 3011. legitur, genuinum est; idque tanto certius, quum τὸ ὑπὸ κόλπους h. l. non, ut *Reitzio* placuit, de unius hominis sinu capiendum sit, sed contineat potius sententiam vulgarem, de vulgo hominum intelligendam: *quae vulgo ab hominibus fieri solent* ὑπὸ κόλπους. Restituendam itaque putabam praestantissimam lectionem. Lehm.

Ead. l. 5. Εὐμολπ. — Κήρ.) Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. *Thucyd.* VIII, 53. et not. et *Corn. Nep.* in Alcibiade. *Iidemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui eum devoverant.* V. *Casaub.* ad *Athen.* XIV, 23. et *Clem. Alexand.* II, 1. qui docet eorum originem. Adde et *Diog. Laërt.* p. 1. D. E. Solan.

Ead. l. 6. Καρβατίνας) Id est, *viles crepidas. Catull.* Guyet. Idem notat, quod *Virgilio* crudus pero, Aen. VII, 690. Solan. Carbatinae, sive Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae; vid. *Voss.* ad *Catull.* pag. m. 327. Reitz.

Ibid. Σκοροδάλμην) Vide *Aristoph.* Ἱππ. pag. 298. qui primus hoc in Paphlagonibus risit. Solan. Vid. *Aristoph.* Equitt. v. 199. et 1093. Lehm.

Ead. l. 12. Τὴν ψυχήν) Articulum in Edd. deficientem addidimus ex Ms. Reg. 3011. Bip. Addidit et *Schmiederus*, suadente *Belino*. Lehm.

Pag. 98. l. 1. Βασιλεὺς Γλύκων) Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. Solan.

Ead. l. 3. Πυθαγόρου ψυχὴ etc.) Oppido lepidum Alexandri γόητος narrat auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae, an Pythagoreae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus:

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὔξει.
Ἡ δὲ προφητείη, δίης φρενός ἐστιν ἀποῤῥώξ.

Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἐπαρωγόν. καὶ πάλιν,
Ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα περαννῷ.

Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit forte *ἀνδρῶν*. Deinde illud *καὶ πάλιν* divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque junctim:

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὔξει.
Ἡ δὲ προφητεία, δίης φρενός ἐστιν ἀποῤῥώξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.
Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα περαννῷ.

Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Jovis recipiet, fulmine Jovis icta. Id enim de se jactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat *Lucianus* infra c. 59. *προειπὼν δὲ (Ἀλέξανδρος) διὰ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ξῆσαι εἵμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν, εἶτα περαννῷ βληθέντα, ἀποθανεῖν. Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, centum et quinquaginta annos vivere fato sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori.* Jens. Vide, quae *la Croze* supra habet ad c. 33. Reitz.

Ead. l. 4. *Δίης*) Etsi eodem redit, legasne *δίης*, an *Διὸς*, cum *Schol.* ego *Διὸς* tamen praeferrem, ut sic accuratius respondeat sequenti *ἐς Διὸς*, ac sic dicatur *ex Jove* orta anima *ad Jovem* redire: verum quia forent, qui ter repetito *Διὸς* et quadruplici exitu syllabae in *ὸς* acutae offenderentur, vulgatam non movi. Reitz.

Ead. l. 5. *Ἀνδρῶν*) Ed. *Fl.* sola. Solan.

Ead. l. 6. *Καὶ πάλιν*) Illud *καὶ πάλιν* in iis, quas super hoc loco inspexi, editionibus, *Par.* nimirum, *Ald. B. 2. J.* et *&.* male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, et novus versus ab *Ἐς Διὸς* inchoabatur; in Latinis eod. modo, *et rursum*, inter versum tertium et quartum sic interjectum erat, quasi oraculum rursum coepisset altera vice novi quid canere: sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem, alios etiam *μεγάλου* ante *βληθεῖσα* inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut jam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi *Jensium* idem jam optime fecisse, in Lectt. Lucian. pag. 264. cujus verba tamen jam praemitto, ut ejus meritis nihil detraham. Reitz.

Ibid. *Ἐς Διὸς εἶσι*) Deest pes integer huic versui, adscripserat *la Croze*, qui illud *ἀνδρῶν* in versu superiore etiam im-

plendum monuerat. Scilicet ab Ἐς Διός versum quoque inchoari credebat vir clariss. At si jam a Καὶ πάλιν inchoetur, nullus pes deerit. REITZ.

Ead. l. 9. Θεοπρόπους) Varias lectiones hic exhibet P. Θεοκόλους, vel Θεοπόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in *Fl.* Ed. Θεοεικέλους est. Ego Θεοπρέπους scriptum a *Luciano* crediderim; idque nomen rei apprime convenit, et Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. SOLAN. Vocem Θεόπρεπος mecum et alii ignorent, quin etiam barbaram judicent. Nec magis placet Θεοπόλους, quae lectio, in Cod. 3011. reperta, nimium, opinor, placuit *Belino.*

Pag. 99. l. 1. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο) Supra in 1. Ver. Hist. c. 15. ubi καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν legitur, *Solanus* particulam δὲ expunxerat, jam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo praebuissem, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐπεποίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad 1. Ver. Hist. cap. 35. Adde *Homer.* Iliad. Δ, 107. ubi δεδεγμένος est *excipiens.* REITZ.

Ead. l. 2. Ὀκταιπλῆ ἔνη) Conf. supr. Ver. Hist. II. c. 28. SOLAN.

Ead. l. 3. Φιλήματι ἀσπάζεσθαι) Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen, quod *Hemsterh.* in marg. monet, videri posse *L. Bos* ad Epist. I. ad *Cor.* XVI, 20. ubi Apostolus ait, ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ad quae verba ille haec *Luciani*, et *Heliodor.* X, 27. adducit. REITZ.

Ead. l. 10. Ἤγουν) Si ab εὔχομαι formatum esset hoc verbum, ἤυχοντο ex marg. *Ald.* recepissem, quia activum εὔχω non est in usu, nec εὐχέω satis probatum: sed cum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. REITZ.

Ead. l. 11. Ἀληθῆ) Sic optime Ed. J. Reliquae ἀληθῶς. SOLAN.

Ead. l. 13. Τιανοῦ) Mox ἐν Τίῳ, recte. Fuit et Sacerdos nomine consul, anno Christ. 158. sed ab hoc diversus. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἐν Τίῳ) Τίος πόλις Παφλαγονίας κοῦ Πόντου. *Stephan.* Τίειον, τὸ, *Straboni.* GUYET. In *Strabone* quidem XII, 3, 5. et 8. libri fere habent Τήϊον. Sed monentibus jam *Salmasio* ad *Solin.* p. m. 82. et *Casaubono* e *Stephano* restitutum est verum nomen Τίειον, et servatum etiam in recentissima editione. LEHM.

Ead. l. 16. Ἐγὼ ἦδ' ὃς Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκεῖνον τὸν πρότερον; πῶς λέγεις; οὐ θ.) Cum sic distinguant omnes, et quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur in-

terrogationum notae, verterentque, *numquis alius ab illo prior es?* nam qui addit νέον, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. *Sponius* tamen quoque sic reddebat: *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* GRON.

Pag. 100. l. 1. Ἄλλος) Sic omnino distinguendum, uti a me factum est: neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. *Fleetwood.* p. 88. Quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. SOLAN. *Solanus* aliter distingui jubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Junt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit: post νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correcta illa distinctio jam comparebat in *Par.* quam expressimus. REITZ.

Ead. l. 6. Διδύμεις) Dictum supra est ad cap. 29. V. *Ovid.* Met. I, 516. SOLAN. Verba: τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια — χρησμῳδοῦντα sic verterat *Gesnerus: Oracula vero reliqua — habent progenitorem meum Apollinem reddentem sibi oracula;* imprudenter haec Glyconi tribuens, quum priorem potius partem sequentis interrogationis efficiant. Correxi itaque versionem, idque tanto confidentius, quum jam *Erasmus* praeierit. Recentiores interpretes, *Belinus* et *Wielandius*, incautius *Gesneri* vestigia pressérunt. LEHM.

Ead. l. 7. Χρησμῳδοῦντα) Ed. J. χρησμοδοτοῦντα: quae scriptura verior videtur, si quidem *Lucianus* suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. V. *Suid.* apud quem ea vox reperitur. SOLAN. Χρηματῳδοῦντα) Sic cap. 26. vers. fin. et hic paullo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. REITZ. Et in eadem quidem inscriptione. LEHM.

Ead. l. 8. Μηδὲ νοῦν' ἐθελήσῃς εἰδέναι) Vid. *Philopseud.* de creatione pag. 188. L. IV. c. 20. LA CROZE.

Ead. l. 14. Ἀσπίδων) V. supra c. 25. SOLAN.

Pag. 101. l. 4. Τὴν ἐπὶ θανάτῳ] Articulum expungi vult *Belinus* in not. ad vers. Tom. III. p. 87. servari *Salmasius* ad *L. Bos* de Ellipss. p. 331. qui laudat *Herodian.* *Pierson.* p. 478. Δήμιος δὲ, ὁ ἀπάγων τὴν ἐπὶ θανάτῳ. Omisso tamen articulo *Aelian.* V. H. I, 30. ἀγομένους τινὰς ἐπὶ θανάτῳ. Et sic sane solet. LEHM.

Ead. l. 7. *Θηρίοις*) Conf. supra c. 2. hujus Dial. Solan.

Ibid. *Ὑπὸ σοῦ*) Iam demum recte Edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo *ὑπό σου* et similia exhibeant, in encliticae accentu trajiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositionem servamus cum accuratioribus Grammaticis, ut supra jam diximus. Reitz.

Ead. l. 8. *Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου*) *Cum adolescentulus in Aegyptum omne adverso navigasset, provecto ad Inundationem usque navigio.* Ita vertit *Erasmus.* At si *Ptolemaeum* consuluisset, l. 4. tab. Afr. 8. didicisset, *Κλύσμα* esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praesidium erat; dicitur enim *φρούριον* ibi; et ut ex hoc loco conjicio, ubi navigia per Nilum et Ptolemaeum fluvium, qui a Trajano renovatus et repurgatus fuerat, adducebantur, *ἀνήγοντο*, et sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum majuscula *Κλύσματος*, et verte, *usque ad Clysma adducto navigio.* Non dubito autem, id nomen fuisse a Graecis impositum ei loco, Ptolemaeis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quae illuc penetrabant, et eum locum *κλυζον*, lavabant. Vide, quae notavi ad *Strabonem* pag. 804. Palm. Videtur *Solanus Juntinae* lectionem secuturus fuisse, quae *ἀποπλεύσας* habet: quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, cum et illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine adscendit, ac tum *ἀναπλεύσας* longe rectius altero, et magis congruum altero (alteri) *ἀναγομένου*. Reitz.

Ead. l. 9. *Κλύσματος*) An usque ad loca inundari solita? Guyet. *Palmerii* notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic confirmari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus, quam fieri poterat longissima, vectis, terrestri tandem itinere ad mare Rubrum deportarentur, unde in Indiam nova jam instituebatur navigatio. Consule *Humphr. Prideaux* Hist. P. II. L. II. pag. 70. et seq. Gallicae versionis nostrae T. III. p. 114. et seqq. Quid ergo fiet, inquies, verbis istis *Luciani*, satis aperte indicantibus, sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego, ut verum fatear, *Lucianum* hic errasse puto: videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus historia fieri potuisse negat. Nisi forsan verba ejus corrupta sint. Sed in libris quidem nostris nihil subsidii comperio. Solan. Interpretum errorem, *Κλύσμα* urbis nomen esse nescientium, praeter *Palmerium* castigavit praesertim *Bochartus* in

Phaleg. 2, 18. Sed *ἀνάγεσθαι* ipsi quoque non recte videntur cepisse, quod ad primam illam versus *Clysma* navigationem referrent. Observat, et de Clysmate, quae sciuntur, tradit omnia, decus literarum nostrarum *Petrus Wesselingius* ad Hieroclis Synecdemum pag. 728. seq. Interpretatio nostra et verbis *Luciani* satisfacere nobis videbatur, constantique usui verbi *ἀνάγεσθαι*, quod *solvere, navigationem incipere* significat; at Geographicae observationi nulli contradicere. Clysma portum Aegyptium fuisse in litore maris Erythraei, constat inter omnes. Juveris hic, Alexandreae qui vixerat, invectus ostio Canopico Nili adverso flumine pervenire poterat ad verticem usque, ubi Delta, atque inde Trajani fossa navigare in mare Erythraeum, et litus legendo adire portum Clysmatis, unde navigare ad Indos solebant, etiamsi is intervallo LX M. P. a capite fossae Trajani abfuit. Gesn.

Ead. l. 12. *Διεφθάρθαι*) Sola *Amst.* male *διεφθάρθαι*, quod in marg. correxit La Croze. *Ibid. Γὰρ*) Ed. l. in aliis *δέ*. Solan. *Δὲ*) Cum illud *γὰρ* pro *δὲ* non receperim, vid. mox ad c. 46. Solan.

Pag. 102. l. 4. *Ἐπικούρους*) Malim *Ἐπικουρείους*, at cap. seq. Solan. Si constans sit lectio *Ἐπικούρους*, nec novi, qui haberet *Ἐπικουρείους*, non dubito, ad ipsam appellationem respexisse vel *Lucianum*, vel ipsum adeo Alexandrum: idque expressi, cum ambiguitatem non ferat Latinus sermo. Qui non puniret olim haereticum hominem, et ulciscretur, vocatus licet, sanctam matrem ecclesiam, ille quo in periculo fuerit, satis constat. *Ἐπίκουρον* proprie esse, qui adjuvet oppugnatum ab aliis, observat Schol. ad Il. *B*, 180. Gesn. *Ἐπικούρους* majorem emphasin habet, quam si adjective efferatur: nonnihil tamen ex emphasi amittit, cum plurali num. profertur, ideoque adsentior *Solano* ex cap. seq. argumentanti. Nihil vero muto, etsi interpretis pristini substantivum in Graeco servantes, tamen *Epicureos* verterunt. Reitz. Subargutatur, meo quidem judicio, *Geenerus*, qui de *ἐπικούροις*, i. e. *auxiliatoribus* haereticis, cogitari malit, quam de *Epicuris*, i. e. Epicuri similibus, e. asseclis. Omnino enim constat hic usus loquendi, qui Catones e. g., Sardanapalos, Croesos, e. a. promuntiat de simili istis hominum genere; quapropter minime *Ἐπικουρείους* corrigendum cum *Solano* censeo, quamquam non repugnem *Epicureos* vertenti *Erasmo*. Deinde omnia loci indoles jubet hanc vocem de Epicureorum familia intelligi. Ille enim ipse, qui Alexandri oraculum mendacii arguturus ansam praebuerat huic ignominiosae compellationi *Ἐπικούρους*, erat Epicureus; vid. c. 44. in. Et summam huic compellationi ignominiam inesse voluisse Alexandrum, mox ipse *Lucianus*

dicit. c. 46. extr. — *Ἐπικούρειον, ἥτις ἦν ἡ μεγίστη λοιδορία.* Ceterum vero etiam Edd. *Basill.* hoc nomen majore initiali scriptum exhibent, minore *Aldinae*. Lehm.

Ibid. l. 6. *Τοῦ Πόντου πρώτους*] Sic cum *Schmiedero* edendum putabam, secutus trium Codicum auctoritatem. Vulgo enim sic legebatur: *Δημόστρατος τῷ ἰδιώτῃ τῷ Πόντῳ, πρώτους ἀφιγμένους*, admodum languente sensu. Imo hunc Demostratum intelligo virum e Ponticorum proceribus, cujus auctoritas, qua etiam in Paphlagonia pollebat, miseellum istum Epicureum silvum reddere potuit. Supra Scyth. c. 8. Anacharsis dicebatur *ἐν τοῖς πρώτοις Σκυθῶν*. Et sic alibi saepius *πρώτος* usurpatum. Lehm.

Ead. l. 11. *Κατὰ τάξιν*) Conf. supra c. 19. Solan.

Ibid. Μιᾷς δὲ) *Solanus* supra c. 44. *πολλοὶ δὲ*, in γὰρ mutarat, ex una J. Ego id studio neglexi; nam si id ibi falsum, et hic male se haberet: cum igitur hic nihil mutet, etiam supra intactum relinquatur. Sic *Hom.* Il. Z, 47. *δὲ* quoque usurpat, ubi ἐπεὶ γὰρ locum haberet, et ubi id in γὰρ propter versum non potest mutari. Cum enim magnum liberationis pretium praesentisset, statim subjicit: *Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται.* Quod *S. Clarke* reddidit: *multae atque res pretiosae in divitis patris domo reconditae jacent.* Recte; sed an enim non etiam hic eodem redibit? Ritter. De particula δὲ in parenthesi posita vid. ad Somn. c. 11. Tom. I. p. 197. Lehm.

Ead. l. 12. *Καὶ ἐρομένου τοῦ πήρυκος εἰ θυσπίζοι, τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν ἐς πόρπακας*) *Καὶ ἐρομένου τοῦ πήρυκος, εἰ θυσπίζοι· τὸ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν ἐς πόρπακας.* Marcil.

Ibid. Τῷ δὲ) Forsan τότε. Guyet. Anacoluthon haec verba laborant, cui mederi *Belinus* ita vult, ut e Cod. suo 3011. ab initio *εἰ δέ τινων* legi velit pro *εἰ δέ τινι. Seagerus* aliam viam ingressus totum locum ita distingui jubet: *εἰ δέ τινι — — ἐρομένου τοῦ πήρυκος, εἰ θυσπίζοι τῇδε; (velletne huic oraculum reddere?) ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, ἐς πόρπακας.* Ita *ἀνεῖπεν* putat recte ad *τινι* superius redire. Verum dudum jam, ac saepius, a nobis est animadversum, *Lucianum* in talibus sermonis Anacoluthis admittendis haud parum sibi indulsisse, vel etiam sibi ipsum placuisse. Cf. Dialt. Deor. VI, 2. XIV, 2. ibique Adnot. Tom. II. p. 334. sq. denique Hermot. c. 27. et quae ad illum locum uberius sunt dicta, Tom. IV. p. 410. Quod autem pro *προσκαλουμένων Belinus προκαλουμένων* legendum esse suspicatur, nihili est. De exsecrandi formula *ἐς πόρπακας* exposuerunt *Erasm.* Adagg. Chil. II. Cent. I, 96. *Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. v. 394. et *Bergler.* ad *Alciphr.* Ep. 1, 17. Cf. etiam Philopatr. c. 26. Lehm.

Pag. 103. l. 2. *Τὴν πρὸ γῆς*) (Significat *solum vertere, γῆν*

πρὸ γῆς cogito, i. e. *de fugiendo*, *Cicer.* ad Att. *Virgil.*) et *Cicer.* de Nat. Deorum I. Solan. Ἐλαύνειν γῆν, *pervagari terram.* Sic infra Rhet. pr. c. 5. Et *Aelian.* I, 33. Reitz.

Ead. l. 4. Ἐπικούρου πυρίας δόξας) *Epicuri vanas sententias*, quas *Diog. Laërt.* integras exhibet in vita Epicuri. la Croze. V. *Diog. Laërt.* 273. D. Solan.

Ead. l. 6. Κεφαλαιωδῶς) Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, nisi quod in *Fl* legitur κεφαλαιώδη. Solan. Κεφαλαιώδη etiam Codex 2954. exhibet, quae genuina est lectio. Continebat liber ille κεφαλαιώδη — τὰ δόγματα, *summam dogmatum Epicureorum. Cicero* de Nat. Deor. I, 30. extr. *selectas vocat brevesque sententias.* Cf. de Finib. II, 27. ibique Interprr. Lehm.

Ead. l. 7. Συκίνων) Ex ligno ficulno fumum exsistere acerrimum ac molestissimum, *Plut.* in Sympos. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pseudomantem impulit, ut Epicuri πυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea, ut opinor, fuit, non ut eum nullius pretii philosophum judicaret. Gogn. V. Adv. Indoctt (c. 6.) ubi συκίνη γνώμη· et *Brod.* p. 501. Thes. Cr. II. Vol. Solan.

Ead. l. 11. Τοῖς ἐννυχοῦσιν) Conf. infra cap. ult. hujus Dial. Solan. Eandem philosophiae Epicureae vim apud *Ciceronem* de Nat. Deor. I, 20. Vellejus Epicureus paene iisdem verbis explicat: *His terroribus* (Stoicae scil. superstitionis) *ab Epicuro soluti et in libertatem vindicati nec metuimus eos, qui* etc. Lehm.

Ead. l. 16. Τὸ δαδὶ) Male Cod. Angl. ὕδατι. Bourd. Est etiam in P. L. et Ed. *Junt.* ut in Anglic. ὕδατι. In reliquis δαδὶ, ut Necyom. c. 7. Philops. cap. 12. ideoque servavi. P. non agnoscit ὑπὸ, quod ideo rejecimus. Solan. Qui ὕδατι introduxere, forsan decepti sunt a voce sequente σκίλλῃ, quam pro σκύλλῃ monstro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem lustrandi ritu ope *taedae et scillae*, vid. supra Necyom. c. 7. ibique notam *Hemsterh.* Reitz.

Pag. 104. l. 4. Καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν) Intellige generum habens. Guyet. Καὶ τὸν Ρουτ. εὐδ. πάροδον omnes libri, nisi quod in *Fl.* Cod. *Bourd.* desunt εὐδοκιμοῦντα πάροδον, in ejusdem vero loci impresso posterius vocabulum omittitur. In P. non est καί. Locus est sane difficilis, et, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam scripturam sequare, quid erit ἐπὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν πάροδος; Aut ipse Rutilianus πάροδος; *Aditusne* ad *Rutilianum*, aut *ipsum Rutiliani aditum?* At πάροδος, etsi hoc apud alios alicubi significare comperiatur, apud *Lucianum* paullo aliter usurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem Herc. Gall. c. 7. Sed demus, sic sumi, an de Rutiliano, ut de imperatore, locuturum censes *Lucianum*? aut *ipsum*

aditum esse dices. V. omnino *Dem. Phil.* III. Neutrum ego facile admiserim. Dicam itaque, quod sentio, tu judica. Scripserat *Lucianus διὰ τὸν Ῥουτιλλιανὸν τὸν γαμβρόν.* Vel si hoc nimis recedere videbitur, *πρὸς τὸν γαμβρὸν*, lege *πρόσοδον*, (ut in innumeris *Luciani* locis occurrit) hoc sensu, *gratia generi sui Rutiliani.* Vel *patroni sui. Vorstius παρ' ὁδὸν* malebat, uti apud *Ignat.* emendandum censeo p. m. 125. B. Quidquid sit; haec enim jam in medio relinquo, facile cessurus, si quid melius proferatur; in iis, quae mox sequuntur, duo haec diligenter observanda sunt. Primo, M Aurelium cum haec scriberentur, mortuum, cum *Lucianus* eum *Divum* vocet. Secundo, bellum, de quo deinceps sermo est, gestum anno circiter CLXX. et seqq. usque ad annum CLXXIV. vel CLXXV. Ex quibus jam certe de *Luciani* aetate constat. Sed de hoc paullo post plura. SOLAN.

Ibid. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον) Haec desunt in Flor. Cod. BOURD. Ubi in vulgatis editionibus legitur, *Ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, διαπέμπεται χρησμὸν, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος* duas voces, *εὐδοκιμοῦντα πάροδον*, deesse Flor. Codici, notat *Bourdelotius.* In Ed. tamen Florentina omisso *τῷ*, *πάροδον*, conspicitur *τὸ*, *εὐδοκιμοῦντα.* Voce *πάροδον* satis possumus hic carere: nec quid illa sibi hic velit, perspicio. JENS.

Ead. l. 5. *Πάροδον*) *Τὸ πάροδον* glossema videtur *τοῦ ἐπίβασιν*, e margine in contextum traductum. GUYET. Includendam puto *πάροδον*, aut potius plane ejiciendam Florentinae ed. auctoritate, tanquam glossam, ad *ἐπίβασιν*, rarioris usus nomen, relatam, quam *προσαγωγὴν* etiam dicere licuisset. GESN. Adparet, et *Gesnerum* hoc vocabulum cum *Jensio* ejectum velle, quod in versione id non attigerit; nec ego ingererem, si abesse a pluribus viderem. Posses autem *παρόδιον* legere, ac vertere, *habens Rutilianum adjutorem*, pro *fulcro* enim columnae, ex *Plat. Dem. Kuhn.* ad *Polluc.* VI. S. 121. adfert; uncinis tamen seclusi ut suspectum. Alioqui cum *πάροδος* significet carmen, quod chorus primus in theatro canebat; vid. *Kuhn.* et *Jung.* ad *Polluc.* IV, 7, 53. pag. 374. (sic enim pro *πάρῳδος* recte scribendum docet ille; nam ibid. IV. cap. 15. §. 108. ipse *Pollux* ad etymologiam vocabuli ducit, scribens, *καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται.*) ut itaque *prologus*, tam de oratore ipso, quam de sermone, accipitur: ita possis et *πάροδος* utrovis more accipere, et cogitare, an Rutilianus non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praestigiatori suo praeludat, ac populum alliciat? Sed totum *πάροδον* ejicere, quam nimis argutari, malo. Si vero probare possem, id *introductorem* significare, omnino retinerem.

Reitz. Corruptum esse locum, persuasum mihi quidem est. Sed corrigendo sine vestigiis veras lectionis imparem me sentio. *Reitzii* quidem παρόδιον nullius est pretii. Et quod pro καὶ ante *Rutiliani* nomen *Belinus* διὰ poni jubet, id vero hariolari est, non restituere verba genuina. Lehm.

Ead. l. 6. *Μάρκος*) Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in *Col. Antonina*, p. 13. la Croze.

Ead. l. 11. *Διηπετέος*) Sic *Fl. Ald.* cett. *Διΐπ. Vorst.* Consentiunt Mss. Regg. 2954. et 3011. Conf. Imagg. §. 9. Bip.

Ead. l. 16. *Γενομένων*) Facessent jam, qui M. Aur. Antoninum nullis hujusmodi superstitionibus, auctore *Xiphilino*, unquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam, quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomodocunque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam *J. Capitol.* in M. Aur. XIII. ubi *tantum hujus belli terrorem fuisse* ait, *ut undique sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica profectione sit:* ut ergo haec, quae hic a *Luciano* narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Cons. *Baron.* ad an. Chr. 171. et, qui eum citat, auctorem vitae M. Aurel. operibus ejus praefixae. Solan.

Pag. 105. l. 3. *Τραῦμα*) Vid. Ep. *Marci* ad calcem Apol. 4. *Justini.* la Croze.

Ibid. Δισμυρίων) Aliter rem narrat *J. Capitol.* in M. Aurel. Ant. XIV. Cum enim Aquilejam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. Solan.

Ead. l. 7. *Κροίσου χρησμὸν*) V. Jov. Trag. c. 20. Solan.

Ead. l. 9. *Πολλῶν ἐπιφερόντων*) Cod. Angl. *πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπιφερόντων.* Bourd. *Πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπιφερόντων* Ms. Reg. 3011. probante *Belino.* Bip.

Pag. 106. l. 1. *Παρανινδυνεύων τὸ ὑπελθὸν*) Angl. Cod. *παρανίνδηνον τὸ ἔδεθλον.* Bourd.

Ibid. Ἐπελθὸν) Sic recte Ed. J. vulgatae vero *ὑπελθόν.* Quod nullibi hoc sensu reperias, ut *ἐπέρχομαι* frequentissime, cum apud *Lucianum*, tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. Solan. *Ἐπέρχεσθαι* de eo, quod mihi in mentem venit, usitatum esse, vid. in not. *Hemsterh.* ad Prometh. cap. 2. Reitz.

Ead. l. 11. *Σαλάγει*) Verbum *σαλάγει* alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obscoena verba a sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum,

et Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τοῦ ἄγειν καὶ σαλεύειν deduci. PALM. At σαλαγεῖ, ταράσσει exponit *Hesych.* Verum id huc nihil facit. REITZ.

Ead. l. 18. Ὄπνιες) Ὀπνίες. GUYET. Notaverat quidem *Solan.* ὀπνίες esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi soleti REITZ. Scribendum autem erat ὄπνιες, ut mox ὁ ὅ, non, ut in omnibus prioribus erat, ὃ ὅ. LEHM.

Pag. 107. l. 8. Πολλάκις) Παυράκις. *Hesych.* Παυράκις, ὀλιγάκις. GUYET.

Ead. l. 13. Λύοιντο) Angl. δέδοιντο. BOURD. Δέδοιντο A. et P. Δίδοιντο L. Sed receptam scripturam, ut meliorem, sequor. SOLAN. Λύειν χρησμούς, est interpretari oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de resignandis caute, et iterum obsignandis libellis eorum, qui oracula poscerent. Itaque χρησμούς, quod jam ab *Erasmo* factum video, accipio illos libellos, s. tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi oraculum. Ita paullo post χρησμοὶ ὀκτὼ sunt *quaestiones*, sive *petitiones oraculorum* octo. GESN.

Pag. 108. l. 1. Μόρφι) Angl. Cod. sic habet hanc barbariem, sive, ut ipse alibi dixit, ἀσαφῆ καὶ ἄσημα· Μορφεῦ βαργούλω ἰσχὶ ἀγχινέχιψι φάος δέ. BOURD. Si qui sint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monstri sit. Sed si aliquid scitu dignum sub hisce barbaris vocibus latuisset, *Luciano* non defuissent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidisset. Si Illyrio, non Scythae, datum fuisset, crederem ei promissam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a *Nostro* in Macrob. c. 10. SOLAN. Corruptissima haec esse, ipsa varietas satis indicat. Ego aut reponerem lectionem Angl. Cod. prolatam a *Bourdelotio*, aut certe verba εἰς σκιὴν uncinis arcerem: versum dare qualemcunque, auctori propositum fuisse apparet. Hunc, omissis εἰς σκιὴν, et adjuncto ἄλλος vel ἄλλως, effici, adparet. Sed forte praestat Angl. Cod. lectio, quae et ipsa hexametro conclusa est. Quid vero sibi velint verba barbara, et corrupta insuper, in alterutra certe lectione, non equidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualiacunque sint, modo sint humana, delegarim meo suffragio, Theophilo Sigefrido Bavero, amico veteri, et barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui forte in his, et Scythicae linguae apud *Aristophanem* aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium est. Verum, quando hic sum, neque illud dissimulandum, quod jam sequitur oraculum, personarum nominibus ita distinctum, videri cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte librarii alicujus errore huc relatum, cum

patillo ante omissum esset. Gesn. Vestigia quaedam linguae Scythicae vid. in *Wachteri* Glossario Germanico. Vel in specimine ejus ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipsiae an. 1727. Ibique in praef. §. XIV. *Mori marusa* mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, et *marvv* mori, *mork* mors, (unde forsan μορφεὺς et *mors*.) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse: tantum tamen forsan appareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Persica lingua et Cimbricae reliquiis pleraque eruere. Reitz.

Ead. l. 2. Ἀλλὼς) Ὅλως. Angl. *ἅλλς*. Bourd.

Ead. l. 8. Προφανῶς) Illud προφανῶς referendum est ad κατασημηναμένον. Ita obsignaverat libellum *Lucianus*, ut statim adpareret, difficillimum esse resignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, et quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paullo supra cap. 49. Gesn.

Ead. l. 10. Σαβαρδαλάχου) Hujus quidem oraculi mysterium *Lucianus* non aperit; sed haud difficulter assequi id conjectura possumus: a servo enim iterum deceptum Alexandrum existimo, qui heri jussu quasi invitus dixerit, quaerere dominum, an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi et superstitiosi homines tales quaestiunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus jam Alexander, quidquid in buccam venerat, effutiebat; quod de eo jam a *Luciano* est observatum. Solan.

Ead. l. 14. Ἐφ' ὅ, τι ἦκε) Frequentius ἐφ' ᾧ hoc significatu, i. e. quando consilium denotatur, ut *Aristoph.* Plut. 889. ἐπ' ἀγαθῷ οὐδενί. *Noster* supr. Hermot. c. 50. οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι. *Dion. Hal.* Ant. X. pag. 638. 19. συνίσασθαί τινας — ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου. *Idem* VII. pag. 473. 39. Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου παραδούς. Evang. *Matth.* XXVI, 50. Ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὅ, quam lectionem, *Casaubono* potiorem visam, testimoniis *Euripid. Achill. Tat.* et hoc *Luciani*, firmat *Jac. Elsner.* ad Evang. *Matth.* l. c. Sed et dativi exempla addens, ut probet, utroque casu eodem sensu dici. Adde *Nostrum* mox c. 56. f. ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνειλήφει. Reitz.

Pag. 109. l. 1. Κυτμίδι) Certe κυτμίδα recipiendum, ut conveniat cum δροσίην, quod substantive hic accipiendum, pro δρόσον. Aut δροσίῃ scribendum: sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est, qui ἣν τέκε in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli δροσίην et τέ κε in unum contra-

cte. Sed tum plane nullus est sensus: quo enim Genitivus Λητοῦς pertinebit? quo ἣν respiciet? Reitz. Δροσίη τε καὶ Ἠοῦς conj. *Belinus*. Bip.

Ibid. Χρίεσθαι) Χρῖσθαι Guyet. Recte *Guyetus* contractionem circumflectit; licet ego Editionum accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in Edd. priscis, etsi syllaba longa est. Immo et χρῖσαι, aeque ac χρῖσον et χρῖσεν, apud *Homer.* circumflectitur ubique. Reitz.

Ibid. Λητοῦς) An pro Diana posuit? ut significetur, rorem luna splendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas, jubent magi. Reitz. Sic fere etiam *Wielandius* statuit, qui addit, praeterea etiam *Latonae rorem* hoc commodi praebere potuisse oraculi concinnatori, quod, si minus exspectationi respondisset medicina praecepta, illi certe refugium esset relictum in caussa simulata, non intellexisse eum, qui quaesivisset, responsi arcanum: non enim vulgarem significari rorem. Praeterea observat idem, levius omnino hoc oraculum, ut fortassis alia complura ejusdem temporis posterioris, esse compositum. Et recte quidem, opinor. Quapropter equidem non solum in rore Latonae, sed etiam in diversitate casuum πτυελὸν et δρυσίην, in ipsa voce δρυσίη, quam in dubitationem vocat *Schneiderus* in Supplementis ad Lex. p. 72. et in mira vocum τε et syntaxi et usu, minime offendo. Neque adeo probo *Belini* consilium qualicunque modo oraculum cum audacissima levitate compositum emendandi. Lehm.

Ead. l. 2. Ἠοῦς) Post hanc vocem sic legitur in Anglic. Cod. ἐραμένου τοῦτον καὶ πλενσοῦντος. Bourdi

Ead. l. 9. Καὶ τὸ γιγν.) Τοὺς ἐκκαιδεκὰ ὀβολούς. Supra. Guyet. Recte *Guyetus*; etsi alibi γιγνόμενον et γινόμενον, *mertae*, *reditus* est; vid. *Hemsterh.* ad Somn. c. 1. Reitz.

Ead. l. 10. Πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ) Confer *Th. Magister*. Solan.

P. 110. l. 1. Ἀπέτρεπον τοῦ γάμου) Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paullo post narrantur. Solan.

Ead. l. 5. Νυκτιπλάνοις) Quamobrem haec de *Luciano* indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paullo post, satis patet. Vides interim, quam candidus *Lucianus*, qui tantum in se jactum opprobrium posteris non veritus sit tradere. Solan.

Ead. l. 14. Κῦσαι) Supra ad cap. 41. Scholiast. id exposuit φιλῆσαι. Hinc forte Belgicum et Germanicum *kussen*, ut recte existimat frater *G. O. Reitzius* in Belg. Graeciss. p. 238. Utitur et *Homer.* Od. Ω, 396. et alibi non semel. Reitz.

Ibid. Εἰώθει) Sic P. In reliquis εἴωθε. Solan.

Ead. l. 15. *Δήγματι χρηστῷ*) Bene monuerat *Solan.* conferendum infra Sympos. Invenies enim ibi c. 4. *χρηστῷ τραύματι* similiter dictum de magno vulnere, vel potius *opportuno*, i. e. quali et quo loco voluit is, qui intulit. Veluti *καίριον τραῦμα* eadem ratione pro letali poni, tralaticium est. Reitz.

Pag. 111. l. 6. *Ἐδικαιολογεῖτο*) Remiserat *Solan.* ad Timon. p. 49. i. e. c. 22. ex ejus divisione. Ibi enim legas: *βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ;* jam vero id quaerendum erit §. 37. Reitz.

Ibid. Λέγων πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα) *Erasmus, negans, se clam esse, quae suasissem Rutiliano. Benedictus, asserens, se scire, quae Rutiliano suasissem.* Etiam *Sponius* modo, *il se plaignit à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilianus:* ut apparet, sic interpretans, dum sola Latina inspicit. Nam Graeca si sequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens, sibi me esse probe notum, ut et quae suaserim Rutiliano.* Gron.

Ibid. Πάνυ με) Si sana sint haec, aliter hic usurpat *Lucianus* verbum *εἰδέναι*, quam vulgo solet. Non memini saltem usquam de hominibus dici. Solan.

Ead. l. 7. *Τί παθὼν*) Supra Abdic. cap. 10. *τί παθὼν ἀνεκάλεις;* Reitz.

Ead. l. 12. *Ῥᾳδίας*) Flor. Cod. *ῥᾳδία γενομένη μοῦ ἡ μεταβολή.* Bourd.

Pag. 112. l. 2. *Ξενοφῶντι*) Non video, quid obstet, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, major ille fortasse aliquantum natu et ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri histrionia sub Pio Antonino celebris esse inceperit: Luciano carus, quod prooemio hujus libelli apparet: porro in Bithynia patria sua multum versatus etc. Xenophontis junioris nomine passim veniens. Gesn. Obstat huic commento, ut recte judicat *Wielandius*, quod Flavius Arrianus, Senator et Consularis vir, ad haec praefectus Cappadociae, et magna tum auctoritate potentiaque insignis, vix, ac ne vix quidem, ille esse potuit, quem Alexander iste simul cum Luciano tanquam personam secundariam, vel potius nullius omnino respectus hominem, in mare dejicere sibi proponeret. Imo probabilius conjicias, Xenophontem hunc fuisse Luciani libertum, literatum forte ac familiarem. Lehm.

Ibid. Τὸν πατέρα) Haec post Rutiliani nuptias, aut certe sub idem tempus gesta esse, ex ipsa narratione manifestum: atque adeo, ut supra ad cap. 35. adnotabamus, ante annum Chr. CLXX. quod ideo probe observandum, quia, cum patrem Luciani in vivis adhuc fuisse hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Somn. c. 9. patet, designetur, sequitur, in flore

ipso aetatis Lucianum tum fuisse. Unde jam apparet, multo serius vixisse, quam vulgo ex auctoritate *Suidae* traditur. Nam si quadragenarium fuisse pones, cum abunde constet ad senectutem pervenisse; (passim enim senem se dicit) vixerit propemodum ad finem usque illius seculi, necesse est. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos designet, adhuc dubito: filii enim meminit ipse Eun. fine, c. 13. Confer eum Macrob. c. 1. ubi eadem phrasis occurrit. Adde hic locum in Quom. Hist. Conscr. ex quo patet, in illum A. C. incidere hunc reditum. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην) *Cum jam mediam partem navigationis confecissem.* Sic rectius Ed. *Flor.* quam aliae μέσον τὸν πόντον. GRAEV.

Ead. l. 6. Πόρον) L. et *Fl.* Sic Ver. Hist. l. c. 12. κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον· ut Diall. Marr. 8. ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο· minus commode hic quidem. SOLAN.

Pag. 113. l. 1. Ἐφ' ὅπερ) Conf. supra cap. 53. hujus Dissert. ubi monemus, ἐφ' ὃ et ἐφ' ᾧ promiscue dici. REITZ.

Ead. l. 2. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν) *Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit.* Sic interpres. Nec improbo, nisi quod *in Aegialis* vertendum, non *Aegialos*. Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt cassa nuce digna. Aegialos fuit locus in litore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus ejusdem nominis, cujus meminit *Homerus* Il. *B*, 855. Et qui sit locus, egregie docet *Strabo* lib. X. in descriptione Ponti: *ὁ δὲ Αἰγιαλός ἐστι μὲν ἠϊόων μακρά, πλειόνων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς, ὅναν φῇ· — Κρώμναν τ' Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους. Γράφουσι δέ τινες· Κρώμναν Κωβιαλόν τε. Aegialus est litus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cujus meminit Homerus his verbis: Cromnam et Aegialum et altos Erithynos. scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialumque.* Sed vides, *Lucianum* hic tueri vulgatam *Homeri* scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. GRAEV.

Ead. l. 3. Ἐν Αἰγιαλοῖς) Aegialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Aegyptum trajiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Aegialea cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponnesos dicta est. COON.

Ibid. Καλὸς Ὅμηρος) Pulchrum nominat *Homerum*, ut Sappho poëtriam pulchram vocare solebat Socrates ap. *Maximum Tyrium*, diss. 8. p. 90. *Davis.* διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν,

καὶ τοὺς μιτρὰν οὖσαν καὶ μίλαιναν. Locus *Homeri* est in navium Catalogo Il. *B*, 855. GESN.

Ead. l. 5. *Εὐπάτορος*) Hujus regis exstat nummus apud *Spanh.* 490. quo vir illustr. hunc locum mire illustrat. Cusus est autem ante L. Veri mortem: praefert enim fratrum capita. SOLAN.

Ead. l. 9. *Παρὰ τοιοῦτον*) Conf. supra notata ad 2. Ver. Hist. cap. 26. REITZ.

Ead. l. 14. *Τιμοκράτους*) Timocrati cuidam suos libros *Athenaeus* inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum Noster 558. AB. 591. B. Ed. J. (i. e. de Salt. c. 69. et Demon. c. 3.) SOLAN.

Pag. 114. l. 4. *Ὀρμῆς*) P. L. in reliquis *ὀργῆς*. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ἐνδέοντι*) Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, *γόητα* hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore ejus puniendi, licet de manifestis injuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus judicem ita comparatum. *Οὕτω μὲν ἐνεκόπην τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐνδέοντα θρασυνόμενος, ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου.* At quid *οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος* sibi vult? Basileensis habet *ἐνδέον τι*. Sed et illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex Edit. *Ald.* nempe *οὐκ ἐν δέοντι θρασυνόμενος*, supple *καιρῷ*. *Ego*, inquit, *hoc modo fregi et sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub judice ita comparato.* Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum ejus osculandam oblatam, morsu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse, ac dissimulasse; at clam corrupisse nautam, qui Lucianum in trajiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fasso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Caeterum illud *ἐν δέοντι* pro *tempestive* habet quoque *Demosthenes* I. contra Philippum: *Τούτων μὲν μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας, οὐδενὶ πώποτε ἐν δέοντι κέχρησθε.* LENS. Non operae pretium judicavit *Solanus* varias lectt. hic notare; qui in J. *ἐν δέοντι* tantum linea transversa separare satis habuit, et *Fl.* nihil ab ea abire, in marg. ejusd. J. indicavit: merito: nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant *ἐν* et *δέοντι*, quin videre liceret, duas voces esse;

quod autem ceterae Edd. eas propius junxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione *Erasmi* apparet, qui *in tempore* vertit. Estque locutio s. ellipsis τοῦ καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque, a *L. Bos* in libello de Ellips. p. 72. adductis, nihil addere opus sit. REITZ.

Ead. l. 8. *Ἰωνόπολιν κληθῆναι*) Exstant etiam nunc tales nummi cum inscriptione *Ἰωνοπολιτῶν*, sed in una hujus nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera *Γλύκων Ἰωνοπολιτῶν* vide *Joannis Harduini*, viri ingenio et doctrina praecellentis, nummos antiquos populorum et urbium illustratos, in *Ἰωνοπολῖται*. GRAEV. *Sponius* numisma L. Veri exhibet, in cujus adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: *ΙωΝοΠοΛΕΙΤωΝ ΓΛΥΚωΝ*. Diss. cur. XXXV. Unde patet, concessam hanc ei petitionis partem: altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. SOLAN. Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis illustris *Spanh.* aeterni operis 4, 11. p. 213. seqq. ubi etiam *Inopolitarum* mentio. GESN.

Ead. l. 9. *Νόμισμα*) Exstant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem, qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait *Lucianus*, audaciam viri imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus. Nummos Glyconis in doctorum virorum libris 4 invenio hosce: 1) ANTONINI PII, in quo duo serpentes etc. *Spanh.* 2) Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) *ΑΒωΝΟΤΕΙΧΕΙΤωΝ ΓΛΥΚωΝ*. 3) L. VERI *ΙΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ*. Vid. verba *Luciani* praecedentia. 4) Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cusus. Vid. *Aur. Vict.* Cf. *Harduin.* numm. Ant. urb. et Pop. illustr. in *Ἰωνοπολίτης*. *Spon.* l. c. *Spanh.* 213. et 721. I, 177. Pagina vero 529. alium nummum Abonoteichitum exhibet. SOLAN.

Ead. l. 10. *Στέμματα*) Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam *corona laurea*, quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi *Festus* sub titulo, *In insula*, p. 189. ed. *Amstel.* Et mox ipse *Noster* τὸ ἱερόφαντικὸν καὶ προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανωθῆναι volebant successores Alexandri hujus. Sic apud *Aristoph.* Plut. 39. *Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων*. GESN.

Ead. l. 13. *Κεφαννῷ βληθέντα*) Supra hoc Dial. c. 40. f. SOLAN.

Pag. 115. l. 3. *Φαλαιρὸς*) V. supra c. 8. SOLAN.

Ibid. *Ἐπιβρέχειν*) *Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere* etc. jubet V. G. *Celsus* 4, 2. GESN.

Ead. l. 7. *Τοιοῦτον*) Ms. Reg. 3011. Edd. τοιοῦτό. Conf. Reitzii not. ad Herm. c. 29. pag. hujus ed. 388. Vol. IV.

Ead. l. 8. *Τὸν ἐπιτάφιον*) Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferri solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἀγών. Vid. Bos de Ellips. p. 8. Sed et λόγος intelligitur alibi. Vid. eund. p. 81. Reitz.

Ead. l. 13. *Καὶ προφητικῷ*) Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse, ait auctor, quem oporteret *διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι.* Si recte antiquiores: sequiores praetermiserunt *καὶ* illud ultimum. Jens. Illud *καὶ*, quod *Jens.* restituit, male abesse a quibusdam, non adnotarat *Solanus.* Sed Edd. conferens cognovi, id recte adesse in omnibus, excepta sola *Salm.* nam quod et absit ab *Amst.* nil mirum, quia haec illam caeco semper ductu sequitur. Reitz.

Ead. l. 14. *Πολιώδης*) Etsi nescio, qua auctoritate *Salmuriensis* Ed. id exhibeat ab omnibus priscis Edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen ejus lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari, ex statim sequentibus aeque ac praecedentibus patet, et sic jam *Erasmum* legisse verosimile est, qui *canus* vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, et modo pro πολιώδης unus scriba dederit πολιήδης, alter id non intelligens necessario credidit πολιήτης, quod poëtice idem est, ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud, quam πολίτης, dare poterant. Sed potest tamen et πολιὸς, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιῷ sequatur, malim orationem variari, et vocem rariorem conservari, dummodo Codd. auctoritas accedat. Deest πολιώδης in Lexicis vulgaribus, sed habet *Steph.* unum ejus exempl. Plura nondum adnotavi, quod non praeviderem usu ventura. Reitz.

Pag. 116. l. 1. *Αὐτῷ τῳ*) Lege αὐτῷ. Guyet. *Αὐτῷ*) Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὑτῷ legere, quod aliquando placebat, et referre ad Rutilianum. Neque enim ullum est ei suspicioni fundamentum. Gesn.

Ead. l. 5. *Θαυμάσας ἔχω*) Jubet *Solan.* conferre Dial. Mar. I. et Dem. §. 32. At priore loco legas, *καὶ τοι τί ἄλλο ἢ σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν*; quae locutio nihil cum hac communis habet. Illic enim valet, *quid potest laudare, quid habet, quod laudet?* Hic ἔχω abundat, illic infinitivus est, hic participium. Alter

locum) habet, ἐκ γε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T. inveniatur. Sic *Hesiod.* Ἔργ. 42. *Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Aristoph.* λῃρεῖς ἔχων, et similia, quae vid. collecta apud *Maittairium* de Dialect. p. 79. C. Et Comment. *Aristophanis*. Et in *Budaei* Comment. Reitz. Cf. *Sophocl.* Oedip. Tyr. v. 690. (*Erf.*) σήσας ἔχω, ibique *Brunck.* et *Valeken.* ad *Eurip.* Phoen. p. 268. Lehm.

Ead. l. 8. *Τιμωρῶν*) Angl. *βοηθῶν*. Bourd.

Ead. l. 12. *Τοῖς ἐντυγχάνουσι*) Conf. supra c. 47. Solan.

IN DE SALTATIONE.

Pag. 117. l. 7. *Κατηγορῶν*) *ἀποστερῶν*. Marsil. Emendatione nihil opus, optime se haec habent. Solan. *Marcilii* conjectura, *ἀποστερῶν* substituentis, ei forsan adblandietur, qui male construxerit *σεαυτὸν κατηγορῶν*. Ne igitur postea idem accidat cuiquam, distinctionem alioqui non adeo necessariam post *σεαυτὸν* addidi, ut non haesites conjungere *λέληθας σεαυτὸν*, i. e. *te ipsum oblitus es*, ut Belgice dicimus, sive *te ipsum fefellisti*, vel, si mavis, *imprudenter feeisti; accusans hanc maximam voluptatem.* Vel potius, *nesciebas ipse, quid faceres:* omnia enim haec significat, et eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim et οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγονότες ex *Plutarcho* vel Lexicographi adferunt. Cui adde *λήσεις ὀλούμενος*, *imprudens peribis*, et *Herodian.* I, 9, 10. Immo potius, quod adprime huc facit, *Aristoph.* Nub. 221. *Ἰδοὺ δ' ὑπόπτερος σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος*; et *Aelian.* V. Hist. I, 7. *ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὀσφυάμου φάγοντες. Alciphr.* III. ep. 71. f. *κἂν τι λάθωμεν ἐπισφαλέντες.* Reitz. Nihil frequentius hoc verbi *λανθάνειν* usu et construendi ratione, etiam in nostro scriptore. Exempla satis multa suppeditabit Index. Lehm.

Pag. 118. l. 1. *Στοϊκῶν*) Mordet Stoicum allusione ad generalem Stoicorum thesim. Bourd.

Ead. l. 5. *φιλοσοφίᾳ — ὁμιλητούς*) Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam *ὁμιληταὶ* discipuli, vid. *Liban.* Epist. 348. et ibi a *Wolfio* cit. *L. Bos* ad *Th. Magistr.* sed et de aliis studiis, quibus quis *deditus* est, ut *Epict.* Sent. 2. ed. Rel. p. 90. *ψυχὴ ὁμιλοῦσα ὀργῇ ἔοικεν ἀενάῳ πηγῇ. Aelian.* 2, 38. *γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν οἴνῳ. Aristoph.* Nub. 1401. — *καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, νέους τρόπους σκοπεῖν. Hippocr.* de Art. p. 589, 44. *Καὶ*

οὐκ ἀρκεῖ μοῦνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμιλίῃ ὁμιλέειν. Vid. et Nostrum alibi, cujus loca ex indice apparebunt. Sed Grammatica praecepta postularent ὡμίληκώς scribi, addito augmento praeteriti. At visum est sic edere, ut inveni, quia saepe abjicitur, ut supra satis ostendimus. Mallem tamen, hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scripterum satis justa. Reitz. Diligentiores B. 1. et 3. ediderunt ὡμίληκώς, ut par erat. Vid. ad Hermot. c. 2. Tom. IV. p. 378. sq. Eadem librariorum editorumque diligentia desideratur in scribendis vocibus prioribus: Ἀνὴρ δὲ τίς ὢν etc. quas interrogative sumendas et sic etiam scribendas esse, totius loci indoles et color ostendit. Et sic sumsit *Gesnerus*, nec non recentiores interpretes. Sed *Obsopoeus* aliter: *Cum vir sies* etc. plane ad lectionis hujus, ἀνὴρ δέ τις ὢν etc. normam. *Seageri* conjectura, in sequentibus κάθησαι pro κάθησαι legere cupientis, inutilis omnino est atque aliena. Lehm.

Ead. l. 7. Κάθησαι κατανλούμενος) Ἀφέμενος, ὦ Λυκῖνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω ὑπονδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι κατανλόμενος, θηλύθριαν ἄνθρωπον ὁρῶν. Vertit *Obsopoeus*: *remisso rerum, o Luciane, optimarum exercitio, et priscorum commercio, ceterum sedere sustineas in theatro omnium posticas sannas excipiens.* Ab interpolatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium facessit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, *tu vero sedes et modulis tibiarum oblectaris. Plutarchus* in libello, cui titulus est, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον· Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντῆν καὶ κατακλίναντες εὐθυμήσομεν ἀεὶ, καταψαλλόμενον καὶ κατανλούμενον, *cantu et tibiarum modulis oblectatum. Cleomedes* lib. 2. ἐν πολλῇ καὶ ἀσχήμονι μέθῃ κατανλούμενος, *in magna et foeda ebrietate tibiis se oblectans.* Eodem sensu dixit *Athenaeus*: ψαλλόμενος Στρατόνικος, *auscultans cantorem Stratonicus:* quem locum frustra *Erasmus* emendare conatur. Graev. Conf. supra Phal. I, 11. fin. et infra Bis accus. c. 17. Miror itaque, cur *Graev.* ter scribat, κατανλόμενον, sine diphthongo; cum sit a κατανλέομαι, — οῦμαι, neque κατανλομαι usquam reperiatur, neque ipse in his *Luciani* locis, neque in *Plutarcho*, quem in subsidium vocat, sic invenerit. Reitz.

Ead. l. 8. Ἔσθῆσι μαλακαῖς) Confer supra ad 1 Ver. Hist. §. 25. Reitz.

Ibid. Ἐναμβῳ.) Commodius legeretur ἐναβῳ. — quod et apud *Agapetum* reperitur de genere dictum c. 4. Solan.

Ead. l. 10. Φαίδρας καὶ Παρθ. καὶ Ῥοδ.) Phaedrae notus amor apud Tragicos; Parthenope Sirenum una, quae ab Ulysse

spreta. Rhodope quaestu corporis tantas opes collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. Solan.

Ibid. Ῥοδώπας) Conf. infra §. 51. Solan.

Ead. l. 11. *Τοῦ κρούματος καὶ τερετίσμασι*) Mallem *ad pulsationes strepitusque citharae*, quam cum interprete reddere, *cum citharae pulsationibus ejusque procacibus frequentamentis*. Ita in Dial. Deor. 2. Cupidinis et Jovis §. 2. *ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, ad tibiam et tympana*. Vid. etiam *Sophocl.* Electr. 713. *Eurip.* Bacch. 155. *Max. Tyr.* Diss. 21. prov. Ceterum de *κρούμασι πεδάρας* vid. *Spanhem.* ad Callim. Hymn. in Delum, p. 466. Vi-TRING. Confer nos ad §. 16. hujus Diss. ubi illud *ὑπὸ* etiam vindicamus. Etsi autem *κρούματα* proprie sint lyrae, tamen et de aliis instrumentis, immo et tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum *Κρουμάτιον* apud *Alciphr.* I. ep. 12. *Ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρίς*. Ad quae verba vid. *Bergl.* not. p. 50. qui Dorionem tibicinem quoque *κρουματονόμον* vocatum docet ap. *Athen.* VIII. p. 337. Hic itaque *κρούματα* generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo nominatim intellecto. Reitz.

Pag. 119. l. 2. *Τὰ ὦτα πτεροῖ*) Vid. iterum infra Gall. c. 6. Solan.

Ead. l. 4. *Κυκλικῶν*) Aliter c. 26. *Αὐλητὰς* enim ibi *κυκλίους* vocat. *Philostratus* pag. 589. *ὁπότε οὖν σπουδάσειε περὶ τοὺς ἐγκυκλίους, θέας ὀρχηστῶν δὲ αὖται τὸ ἐπίπαν, φανέντος ἂν* etc. Solan.

Ibid. Τὰ ἔννομα) *Τὰ ἔννομα* sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. Contra *ἄνομα*. *Νόμος* enim, quando de re musica sermo est, *modum* denotat. Vertit interpres, *legibus consentanea*. L. Bos. Recte Bos *νόμον* modum musicum significare ait. Vid. *Thucyd.* V, 70. f. ubi tamen ambiguum, *ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστώτων*, sitne construendum, *ex lege interpositorum tibicinum*; an *νόμῳ αὐλητῶν* conjungendum, ut significetur *modus musicorum*, i. e. dimensio temporis, quam Musici observare solent. Conf. *Plutarchi* libellum postremum de Musica, et vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. Reitz.

Ead. l. 6. *Ἐναγώνια*) Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. Solan. Conf. infra §. 26. §. 32. §. 78. Et Demon. §. 65. Quae loca monente *Solano* contuli, et idem verbum in iis occurrere cognovi. Reitz.

Ead. l. 13. *Ἀνδή τις*) Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26. 32. 79. et Demon. Vit. c. 65. Solan.

Ead. l. 14. *Μόνου*) Sic optime M. et *Pl.* Reliquae Edd. *μόνον*. Solan. Conf. *Kust.* ad *Aristoph.* Pl. 33. Reitz. Frequen-

maxime haec dicendi ratio a viris doctis observata; ut a *Nigero* de Idiott. Gr. L. Cap. IV. Reg. V. a *Leedio* ad *Lucianum* nostrum Diall. Deor. XX. 9. (Tom. II. hui. Ed. p. 362.) ubi verba σὺν γάρ ἐστι τοῦ δικαστοῦ *Bellonum* et *Schmiedlerum* docere poterant, h. l. lectionem μόναι, neque vero μόνου; esse mendosam, et admodum inscite Francogallum illum contendere, si μόνου legeretur, simul etiam σοῦ esse legendum. Lehm.

Ibid. Ὀδυσσέα) Vid. *Hom.* Odyss. I, 9. Solan.

Pag. 120. l. 2. Ὅλος) W. non ut in reliquis ὅλως. Solan. Etsi vulgatum ὅλως quoque bene se habet, tamen hoc *Solano* dedi ex Cod. W. ὅλος dant, quia exigui est momenti; et quia posterius illud tamen aliquando est elegantius. Reitz. Vid. ad Hermot. c. 2. adnotata, Tom. IV. p. 377. sq. Lehm.

Ead. l. 3. Ἡκαστον, ὡς ἀπρεπῆ τινα ἔπνευσε ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ πνᾶ) Vertunt: *Papae, Cratone, quam asperum ventum in nos solvisti*, nescio quam Latine. *Asper dens* apud *Phaedrum* est acutus: sic apud *Tac.* *asperare arma*, pro acuisse. Melius sane verteretur, *quam canem mordacem. Lucianus* in priore de iis, qui mercede sunt conducti: οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορά τιν' ἀπρεπῆ τῶν παρ' ἡμῖν, *novi quendam ex mordacibus illis rhetoribus.* Graevt.

Ibid. Κάρητον) Qualis Appii *cantus facundia*, de qua D. *Hieronym.* Reiske. Vid. supra de Merc. cond. c. 35. ubi ῥῆτορα τῶν παρ' ἡμῖν. Et Quom. Hist. c. 43. τὴν μὲν σφοδρὰν καὶ παράφορον. Rursus bis Accusat. c. 33. ὑβριστὴν — καὶ πάρεργον. Et videbis, quantum aberrarint, qui supra in Merced. cond. nomen proprium inde fecerant. Reitz.

Ead. l. 8. Τοὐπιτίμιον) Conf. supra de Merc. cond. c. 4. et loca parallela ibi ab *Solano* adlata. Reitz.

Ead. l. 13. Σοι ἐπαν.) W. solus optime. Solan. Nolui omittere illud σοι, quod etsi W. solus suppeditat, tamen adprime hic adpositum esse, nemo negaverit: eleganter enim sic interponi pronom. σοὶ, μοὶ, et similia, nisi satis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic *Demosth.* eleganti pleonasmo, pro Ctesiph. p. 444. E. λαβέ μοι τὸ ψήφισμα τῶν Ῥοδιῶν. Noster in Abdic. c. 31. pr. τοιαυτά σοι ἃ πάνυ — πένυσθε. Verum et μοὶ, quasi πλησιάζον, interdum valere παρ' ἐμοῦ, recte docet *Bergl.* ad *Alciphr.* I. Ep. 26. pag. 107. Sed ruraus magis παρέλκον apud Nostrum satis saepe supra, ut in Nigrin. §. 5. οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἥνθους — περιέρχομαι. Ac Diall. Marin. II, 2. τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. Vid. et c. seq. f. etc. qualia plura collegit *Jens.* in Lectt. Luc. p. 61. 62. Ubi merito miratur, doctissimum *Fabrum* hoc fugisse. Vid. *Jensii* not. ad Timonis §. 52. Interdum autem non pleonasmus, sed emphasis in eo est, ut hic. Vid. fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graecias. p. 353. Reitz.

Ead. l. 15. *Τερψάμενος*) *Hom.* Odyss. *M*, 188. Solan. Verba ex ipso Sirenum cantu Od. *M*, 188. quorum interpretationem posuimus ex *Cic.* de fin. 5, 18. Graev. Quia versus *Homericus* incipit *Ἀλλ' ὄγε τερψ.* in Edd. vero *Luc. Τερψάμενος* initium versus mentiebatur; id sic mutavi, ut vides. Reitz.

Pag. 121. l. 2. *Οὕτως αἰσχρὰ*) Persuasi antiqui, *saltationem* umbram esse luxuriae. Patet apud *Cicer.* pro Mur. *Horat.* Sat. 1. lib. 2. *Artemid.* lib. 1. Bourd.

Ead. l. 7. *Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι*) Interpretes, *si enim vidisti, par nobis hac in re evasisti*, inepte, et sine sententia. Vertendum, *siquidem vidisses, pariter nobiscum fecisses.* Mox sequente pag. de histrione, *εἰς οὐδὲν δέον καταπλωμένῳ*, est, *indecore se frangenti*, non, ut vertunt, *in nullum usum fracto.* Paullo post *μὴ ὥραιον ἄρα ἐκολύμην*, est *male perem*, ut supra notavi: interpres invenuste, *nunquam ego venustatem consequar.* Nam quamvis *venustas* interdum felicitatem significet, tamen hoc in interprete non ferendum. Graev. Puto hic dilemmate uti *Lucianum.* Aut vidisti, aut non vidisti spectacula. Si illud, non est, quod nobis objicias, idem enim fecisti; si hoc, parum idoneus es judex. Gesn.

Ead. l. 11. *Ἐν βυθεῖ τούτῳ πάγωνι*) Sic supra in Rhivisc. c. 41. Et Pisc. 12. De Mero. 25. ac 33. Adde et Zeux. c. 8. Reitz.

Ead. l. 15. *Ὀλέθρῳ*) Iterum pro *ὀλεθρίῳ.* Conf. supr. Alex. c. 11. Reitz. At *ὀλεθρίῳ* Ms. Reg. 3011. Bip. At correctio haec est aliena. *Ὄλεθρος* enim *Luciano* fere dici hominem *extremae praecitatis, perditum*, docent ea loca, quae ad l. l. Alexand. c. 11. attulit *Reitzius*; quibus et alia nonnulla in Indice olim additum in spero. Lehm.

Pag. 122. l. 2. *Καὶ ὅσον πεῖρας ἕνεκα*) *Thucyd.* VIII, 92. *ἀπὸ* addit, dicens, *ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα.* Quod. *Duker.* ex *Xenoph.* quoque firmat, contra *Stephan.* Sed et *ἀπὸ* abesse alibi fatetur, hoc *Luciani* loco adducto. Reitz.

Ead. l. 6. *Μὴ ὥραιον ἄρα ἐκολύμην*) An sic? *μὴ ὥραιον ἀφέσκομαι. Τὸ ἀφεκολύμην* m. pl. locus videtur e poëta quopiam sumtus. Guyet. Vide supra ad Deor. Diall VI. Solan. (Adde rursus infra Dial. Meretr. X. med.) Non omnia intelligo, quae *Guyet.* tradit; nec quidquam est mutandum: est enim imprecandi et jurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba Scholiast. ad *Aristoph.* Lysistr. 1036. *Μὴ ὥραιον ἴοιτε*, ait, *Εἰδός τι κατάρας ἀρχαϊκῶς ταῦτα γενέσθαι φαίνεται, ᾗ καὶ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο· ὡς ἐν τῷ Ἥρας καὶ Διὸς διαλόγῳ — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως· μὴ ὥραιον ἐκολύμην, εἴτι τοιοῦτον ἀναγκαίμην· καὶ αὖθις ἐν τοῖς· μὴ ὥραι-*

σὺν ἴσοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος· At in ipsa *Aristoph.* legitur, ἀλλὰ μὴ ὥρας ἴσοισθ', quod tamen vitiose, sic scriptum in nonnullis Godd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquiro. Patet saltem, apud *Lucian.* vulgatam se recte habere, et ὥρας pro ὥραις, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra Deor. Dial. VI. §. 4. ubi *Hemsterh.* id convertit, *pessime pereat*; et conf. notas ipsius ac *Solani.* Plura hic addere temporis angustia prohibeor. Reitz.

Ead. l. 8. Ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ) Interpres, *ut me tui nunc miseret.* Sed non expressit illud ὡς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet.* Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. *Max. Tyrium.* Dissert. 21. Reitz.

Pag. 128. l. 6. Ἄνευ κηροῦ παραπαίειν τῶν φαύλων ὀυτάμενος) Interpres, *cum sine cera res malas audire possim.* Non expressit vim verbi παραπαίειν, quod dicitur de eo, qui oscitanter audit, cum dicta alicujus non afficiunt, qui audit quasi non audiat; et huc facit, quod mox dicitur, λέγε, ὡς μὴ ὃς ἀκούοντός τινος. Vetanio.

Ead. l. 13. Χθὲς καὶ πρώην) Vide Paroemiogr. Bourd. Sic *Long.* Past. III. p. 97. sive p. 78. Ed. *Moll.* qui in nott. plura hujus proverbialis locutionis, qua tempus admodum nuper actum denotetur, adfert. Veluti ex *Synes.* p. 115. D. idem profert frater cariss. in Belg. Graeciss. p. 537. Reitz.

Ead. l. 16. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ) Conf. supra Deor. Dial. II. pr. Et *Long.* Past. II. p. 35. Ed. *Moll.* ubi Cupido ait: Οὗτοι παῖς ἐγώ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc jam adductum a *Hemsterh.* quem cum aliis comment. vid. ad l. c. *Luciani.* Reitz.

Pag. 124. l. 9. Κελεῦσαι) Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio armata. V. *Clem. Alex.* p. 10, 1. Solan.

Ead. l. 12. Ἐν ὅπλοις) Si respexeris ad §. 21. ubi ἐνόπλια παιδεύειν, et ad Demon. §. 38. credes ἐνόπλιος et hic recipiendum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. Reitz.

Ead. l. 14. Πολεμικὸν) Hanc saltationem πυρρίχην vocat *Callimach.* Hym. εἰς Δία. Bourd.

Pag. 125. l. 3. Ὅμηρος) Vid. Il. Π, 617. Solan.

Ead. l. 10. Μηριόνη) *Homeri* loco modo indicato. Solan.

Ead. l. 15. Τέχνην τὸ πρᾶγμα εἶναι) Conf. infra §. 21. ubi τοῦτο ἔργον πεποιημένον eodem modo. Reitz.

Pag. 126. l. 7. Καρυατίζειν) De hac voce copiose ad *Pausan.* Bourd. V. Thes. Cr. *Grut.* I, 785. Ab oppido Laconiae Caryae vel Caryum dicto, in quo lucus Dianae sacer. In eo ejus Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebrabat, contendentibus inter se citharoedis. *Polemon.* II. *Exestides citharoe-*

dus Pythia vicit. Vicit et Caryotum certamen in Lacedaemonia. Unde *Statius: Plaudentique habiles Caryae resonare Dianae.* Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curiatè.* Denique meminit et *Diomedes* Grammaticus. Atqui haec ex Thesaur. l. c. Solan. Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Caryatidos saltare solitas, *Pausanias* auctor est Lacon. p. 178. 40. Τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστιν αἱ Κάρυαι. Καὶ ἄγαλμα ἕστηκεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χορεύουσι δὲ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἕκαστα, καὶ ἐπιχώριος αὐταῖς καθέστηκεν ὄρχησις. Huc pertinent *Καρυάτιδες ὀρχούμεναι* in sigillo Clearchi apud *Plutarchum* Artaxerx. p. 1864. extr. *H. Steph.* Meminit etiam *Diomedes* lib. 3. p. 483. extr. *Putsch.* Quo auctore *Lucianus* ad totam gentem transtulerit, nondum inveneram. Gesn.

Ead. l. 10. *Καὶ ῥυθμὸν*) De rhythmo hoc, quem ad modum Musices in progrediendo ad proelium observabant Lacedaemonii, vid. *Thucyd.* V, 70. p. 360. ibique *Duker.* (quem videndum commonuerat *Hemst.* in marg.) no. 17. Sic enim per errorem typothet. numerus est expressus, pro versu 84. Exempla autem alia similia profert vir clar. l. c. Reitz.

Ead. l. 11. *Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς*) Idem *Hemsterh.* indicat, consuli posse *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. p. 139. i. e. L. 2. c. 15. quod faciens video, et hunc ex *Stob. Athen. Gell. Plut.* et hoc *Luciani* loco probare, Lacedaemoniis usitatum fuisse, *fistulas* in proelio pro *tubis* adhibere. Reitz.

Ead. l. 12. *Ἐνδίδωσιν*) Fere suspicor, *Solanum* quaesisse varietatem, propter usum rariorem hujus phraseos; quia *ἐνδιδόναι* alibi plerumque est *retrocedere.* Sed recte se habet de sono musico, et respondet nostro *een Toon aangeven.* Sic *Long.* Past. IV. pr. (Ed. *Moll.* p. 106.) Ἐκαθέζετο δὲ καὶ αὐτὸς (ὁ Πὰν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὅμοιος ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι, καὶ ταῖς χορευούσαις. Quod optime *Moll.* convertit, *similis impertienti cantum:* licet alibi non semel hallucinetur. Reitz.

Ibid. Αὐτοῖς) *Αὐτῆς* L. et *Fl.* Sed praestat *αὐτοῖς*, quod M. et P. etiam tuentur. Solan.

Ead. l. 13. [*Καὶ τοὺς ἐφήβους*]) Parenthesin hanc Scholium esse puto, quod in textum irrepserit. Solan.

Ibid. Δ' ἂν νῦν ἔτι) Has duas posteriores voces habet W. solus. Solan. Cum W. facit Ms. Reg. 2954. Bip. Non ita est, ut *Bipontinus* Editor refert *Belino* quidem teste. Codex 2945. exhibet δ' ἂν ἔτι καὶ, omisso *νῦν* sed Cod. 3011. facit cum W. omni ex parte, nec non Gorl. Recte autem, *Belino* monente, *Schmiederus* voces *νῦν ἔτι* vulgo omissas restituerat. Sic patet

verba, quae *Solanus* spuria habuit, καὶ νοῦς ἐρίβους, minime esse delenda. Lehm.

Ead. l. 15. Ὅταν γὰρ ἀπορχωμισάμενοι) Vertunt, *Erasmus: ubi enim jam summis collustrati sunt digitis, Benedictus: cum enim summis digitis collustrari desiissent.* Admonuit pater, ἀπορχωμίζειν, τὸ κινητικὸν καὶ παγκρατιάζειν ὅλου σωμάτος. Quae vera sunt; et venae interpretationes. Gron.

Ibid. Παίσαντες καὶ) Inter duas hasce voces in impressis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. Solan.

Pag. 127. l. 8. Συγκωμάζουσιν) Hic pariter et paullo post ad συγκωμάζειν et κωμάζειν interpretationem addit; hic tectius, apertius deinde. Nempe videtur inprimis Doram fuisse, quibus accensentur Lacedaemonii, verbo κωμάζειν ubi de saltatione hilari. Sic certe *Pindarus* Ol. Θ, 6. itemque Isthm. Δ, 16. Sic *Hesiodus* Scut. Her. 281. Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, Τοῖγε μὲν αὖ παίζοντας ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ κ. τ. λ. Hinc apud *Hesychium* κωμασδὶν ὀρχεῖσθαι, et κῶμος, εἶδος ὀρχήσεως. Gesn.

Ead. l. 11. Κωμάζεται) Ita optime *Fl.* pro eo, quod in reliquis est κωμάσατε. Sic enim Dores efferre solebant. Vox apud *Pindarum* frequens. Vide Nem. H. sub finem, et Ol. XI. Pyth. IX. Solan.

Ead. l. 14. Παρ' ἕνα) Quid hoc sit, disce ex Catapl. c. 4. et v. *Thucyd.* V, 82. A. Credo tamen, aliud hic significari, alternis scilicet pueros, puellasque positas. Solan. Sic est. Παρ' ἕνα autem significat *alternis*. Vid. *Viger.* de Idiott. p. 650. cf. παρ' ἡμέραν, παρὰ μίαν, et similia, de quibus idem *Vigerus* ibidem, et *Schaefer.* ad *Long.* p. 339. sq. videndi. Locus Catapl. c. 4. non debebat *Solano* offensioni esse. Lehm.

Pag. 128. l. 1. Τὸν ὅρμον) An idem sit cum Homerica saltatione Il. XVIII. dubitat *Meursius*. *Apulejus* solus nominat, Miles. X. Hormum canebat bellicosum. Solan. Ratio appellationis ea videtur, quod ὅρμος, in quantum *monile* est, habet bacas, margines, gemmas, diversas, ordine tamen certo alternoque eadem linea sibi junctas. Germani etiam eadem fere ratione nomine eodem, *Reihe*, et lineam margaritarum et chorum saltantium appellant. Gesn.

Ead. l. 2. Ἀνδρίας) Etsi ἀνδρεία, pro *fortitudine* hodie vulgo usitatius est, quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admonitionis *H. Stephani*, cujus verba in Thes. T. I. p. 439. sunt: *Invenitur autem scriptum modo ἀνδρεία, modo ἀνδρία, quae scripturae varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam tamen sequendo videtur potius scribendum ἀνδρία, ut differat ab ἀνδρεία adjectivo, veluti cum dicitur ἀνδρεία ψυχή.*

Ac eadem in emendatis Codicibus passim occurrit scriptura ἀνδρία. Reitz. Vide ad Hermot. c. 7. Varr. Lectt. Lemn.

Ibid. Καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις) *Erant et illis Gymnopodiae, genus saltationis.* Sic interpres. Sed legendum καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὅμοιος ὄρχησις, *et erant Gymnopaediae genus saltationis.* Erat autem saltatio nudorum puerorum, cujus meminit *Athenaeus*, *Hesychius*, *Pausanias*. *Plutarchus* in Apophthegmatis Agesilai ἔτι δὲ παῖδα, inquit, ὄντα αὐτὸν γυμνοπαιδίας ἀγομένης ὁ χοροποιὸς ἔστησεν εἰς ἄσημον τόπον. *Agesilaum adhuc puerum, cum Laconica saltatio peragebatur, in qua pueri nudabantur, chori praefectus constituit in parum honesto loco.* Vide *Jos. Scaligeranam* ad *Eusebii* Chronicon ad num. MCCCCXLVII. ubi ostendit, Hieronymum quoque legisse *Γυμνοπόδια*, et vertisse *nudipedalia*. De Caryatide vero, seu saltatione alia Lacedaemoniorum, ut et de ὄρχημα vide *Meursii* Lacon. lib. 11. c. 12. Grabv. *Γυμνοπαιδίαι*) Vide *Meursium* in Orch. qui emendare primus jussit. Festum erat apud Lacedaemonios celeberrimum, et in eo saltatio. Nudi saltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. *Athen.* 678. B. Memineris *Plut.* apophth. Lac. et in Agesil. *Thucyd.* etiam l. V, 82. Adde etiam *Plut.* de Musica: τούτου γὰρ εἰρημένου καὶ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαίμονι. In omnibus editis et ipso M. legitur in hoc *Luciani* loco γυμνοποδίαι, uti et apud *Suidam*, mendose. Solan. Nimis saepe occurrit apud optimos scriptores γυμνοπαιδιὰ, γυμνοπαιδία, γυμνοπαιδίαι, γυμνοπαιδικὴ ὄρχησις, ut non probemus emendationem *Meursianam*, quo duce *Kusterus* apud *Suidam* etiam γυμνοποδία, γυμνοπαιδίαν substituit. *Γυμνοπαιδίαι* sunt apud *Herodotum* 6, 67. Festum et statum diem fuisse, apparet ex *Thucyd.* V, 82. De ipsa ratione certaminis aliquid discere licet e loco *Xenophontis* Hellen. I. 6. p. 597. C. Paris. Γυμνοπαιδιῶν τε οὐσῶν (f. οὔσης) τῆς τελευταίας, καὶ τοῦ ἀνδρικοῦ χοροῦ ἔνδον ὄντος κ. τ. λ. designat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat *Plut.* Agesil. p. 1118. H. Steph. 8. qui etiam caelibes γυμνοπαιδιῶν spectaculo exclusos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368. inter dicta Agesilai, it. de Musica p. 2078. *Athenaeus* I. 14. p. 630. E. ἡ γυμνοπαιδικὴ, inquit, παρεμφερὴς ἐστι τῇ τραγικῇ ὀρχήσει. Et p. 631. B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, Γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦνται οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ. sunt enim pluscula. Nec aliter est apud *Pausan.* Lacon. pag. 98, 5. Haec me movent, ut γυμνοπαιδίας hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro γυμνοποδία posse forte colorem quaeri ex illa ratione, qua φαινομηρίδας ludibrii causa appellabant Lacaenas virgines, de quo *Plutarch.* in comparatione Lycurgi et Solonis

p. 140. quo in libro p. 97. et etiam praeclarus locus de militari illa et forti Lacedaemoniorum rhythmica. Gesn. De diversa eorum γυμνοπαιδιῶν et γυμνοπαιδίαι scriptura edendi imprimis *Dubvillii* ad *Charit.* p. 446. Lips. *Ernest.* et *Hindenburg.* ad *Xenoph.* Memorr. I, 2, 61. et quos citat *Sturz* in Lex. Xenoph. h. v. qui omnino quidem in eo consentiunt, quod verbum simplex unice quidem recte *παιδιά*, non *παιδία*, compósita autem promiscue scribantur. Lenn.

Ead. l. 8. Ὁμήρῳ) *Graev.* in nota ὅμηρος legit, nescio num dedita opera, an casu: sed mutatione nihil opus, ut ex versione satis apparet. Reitz.

Ibid. Ὅμηρος) Vid. Il. Ε, 590. Solan.

Ead. l. 4. Ἀσπίδι) Ἀσπὶς) Homeri non est peculiaris aliquis liber hoc titulo inscriptus; sed pars Il. Σ. in qua describitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. Voss.

Ead. l. 6. Κυβιονηγήρατ) Vid. *Homer.* Il. Ε, 604. Sic W. et ipse *Homerus* recte. Solan.

Ead. l. 7. Αὐτῇ) W. solus. Solan.

Ead. l. 8. Κοῦροι δ' ὀρχησταὶ ἐδίνευον) *Homer.* Iliad. XVIII. ubi est ἐδίνεον. March.

Ibid. Ἐδίνευον) Locus est in clypeo Achillis Il. Σ. ubi ἐδίνεον. Unde error *Luciani* scribentis: omnes enim Codd. habent ἐδίνευον. Bourd. Vid. *Hom.* Il. Σ, 494. Ap. *Homerum*, unde haec laudantur, ἐδίνεον scribitur. At hic et in omnibus nostris libris, et M. etiam ἐδίνευον, ut Od. Δ, 19. Sed mutavimus. Solan. In utroque *Homeri* loco necessario legitur ἐδίνευον, metro flagitante: nec aliter edidit *Wolf.* Perperam itaque *Solanus* et *Reitzius*, et recentt. Editores, in gratiam Codicis W. vulgatam in *Luciani* loco lectionem, eamque verissimam, deseruerunt. Lehn.

Ead. l. 18. Τὰς μαρμαρυγὰς) *Ἠχήματα, συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. Pollux, Hesych.* Bourd. *Hom.* Od. Θ, 265. Solan.

Pag. 129. l. 3. Ἐλλανίων τὰν εἰκόνα) Singulari numero habet W. Cod. optime, quod in reliquis τὰς εἰκόνας. Solan.

Ead. l. 8. Ἐὺν ῥυθμῷ — μυεῖσθαι) Huc refert *Eschenbachius* in Epig. p. 38. quod μέλος ὀρχηθμοῖσι scripsisse dicitur *Pindarus* ab auctore vitae illius hexametro versu scriptae, h. e. carmen, quod caneretur inter illam mysticam saltationem: cum enim solio imponeretur initiandus, qui θρονισμὸς est, reliqui mystae circa ipsum chorèas agebant etc. Gesn.

Ead. l. 9. Ὄργια σιωπᾷν) Hac de re alibi. Attigi ad *Petron.* Bourd.

Ibid. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί) *Sed illud omnes au-*

dicunt, eos, a vulgo desultores dici, qui mysteria prodiderunt. Sic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in versione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro secreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam *Lucianus* in Piscatore, et Amoribus. *Heliodor.* VI. ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ μάρναμαι τούτοις τοῖς τῶν τεθνεώτων ἐξορχῶ τύχας, *ac tristibus his mortuorum fortunas.* Auctor Hierarchiae Ecclesiasticae, qui dicitur *Dionysius Areopagita:* ἀλλ' ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμύητα μὲν αὐτὰ καὶ ἄθρητα τοῖς ἀνιέροις διατηρῶν. *Cave, ne sancta sanctorum prodas, a plebeia ea intacta et impolluta conservanda.* Vide et *Suidam* in Διαγόρας. Mox obscure et imperite haec verba Latine sunt translata: παῖδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῇ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. *Puerorum chori cum tibia citharaque ingressi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique saltationem accommodabant, ex eorum numero delecti.* Quid est *saltationem accommodare?* Interpretare: *Puerorum enim chori in unum coacti, sub tibia et cithara, hi quidem saltabant, illi vero subsultabant, qui quod aliis praestarent, ex eis delecti erant.* Est autem subsultabant, puerorum saltantium gestus et ipsi imitabantur, quod vetus poeta dixit *redamtruare* de Saliis, *ut praesul amtruat, sic populus redamtruat.* Et usus est *Plutarchus* in Numa voce ὑποχορεῖσθαι de Saliis *redamtruantibus.* GRAEV.

Ead. l. 10. Ἐξορχεῖσθαι) Prophani καὶ ἀμύητοι ab omnibus sacris arcebantur, nec licebat, si temerarii in ceremonias irruperant, ea, quae viderant, vulgare: haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. ROUND. Verissimus hic vocis sensus. Vide et Piscat c. 33. Hic repugnant exempla a *Suida* in ἐξορχησάμην allata. Unde mirari subit, a doctissimo editore non reprehensum *Suidam* ob interpretationem, ab ea, quam vidit, adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum *Suidas* exhibet ex *Synesio*, petendus est in Herculiano, teste *Constantini* Lexicon: neque enim liber ipse ad manum est, aut si sit, evolvere alia agenti vacat. Utuntur etiam *Heliod.* VI. *Plut.* 1592. f. et *Tatianus* p. 95. Aliter tamen enarrat vir sane doctissimus ad *Tacit.* An. XI, 21. *Savilium* secutus ad *Chrysost.* in Psalm. Inde autem factum est, ut *mysteria evulgare* significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum conjicere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide *Alexandri* impostoris initia a Nostro descripta c. 38. 39. et 40. Fabulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo et canendum et saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum

data opera femur ejus mutatum sit, c. 40. Solan. Vulgo huc referebatur inscriptio orationis *Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων*, quem convertit *Canterus*, *contra proditores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a *Normanno* p. 589. seqq. *Jebb.* ubi varium hujus verbi usum declarat. Gesn. Recte *Solanus* cum *Luciano* ait, ἐξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. *Alciphr.* III. ep. 72. *μυ. τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν.* Quod *Bergl.* vertit: *qui Deae Eleusiniae mysteria profanarunt, capitale judicium sustinuerunt, (subetituerunt* scitum, *errore* typographico, credo.) Reitz.

Ead. l. 11. *Δήλῳ*) Initium facit probandi, nulla olim sacra facta ἄνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. *Clem. Alex.* Protrept. et Stromat. 1. *Dionys. Areopag.* Ecclesiast. Hierar. c. 1. Laudat hunc locum *Casaub.* c. 6. lib. 14. Anim. ad *Athen.* Bourd.

Ead. l. 13. *Τῷ*) W. Sic *Thucyd.* V, 70. *ὑπὸ αὐλητῶν.* Adde Nostrum c. 72. *ὑπ' αὐλοῖς* etc. In aliis prave legitur *ἐν*. Solan. Etsi *ἐν αὐλῷ* defendi potest, *ὑπὸ* tamen hic longe elegantius, et huic actioni quam maxime adpositum. Conf. *Herodian.* V, c. 3. §. 16. *Ἱερουργοῦντα δὴ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βωμοῖς χορεύοντα νόμῳ βαρβάρων, ὑπό τε αὐλοῦς καὶ σύριγξι* etc. Iterum ibid. c. 5. §. 9. *προῄει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δῆθεν ὀργιάζων.* Noster infra hac Dissert. §. 72. *ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις.* Item supra §. 2. *ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι* ac Deor. Dial. 2. §. 2. *ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις*, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit *H. Vitringa*, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam *Duker.* ad *Thucyd.* V, 70. f. rursum tria quatuorve alia testimonia adducentem. Reitz.

Ead. l. 14. *Τπορχεῖντο*) *Τπορχεῖσθαι* non esse *subsaltare*, vel *saltationem aliis accommodare*, sed *cantum accommodare saltantibus*, vult *Spanhem.* ad *Callim.* p. 514. ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑποροχουμένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus *Athenaei* lib. 14. p. 628. E. *Συνέταττον οἱ ποιηταὶ τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ᾀδομένων — ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἠγόρευον.* Add. *Plutarchi* locus, et ipse indicatus a *Spanhemio*, de Musica p. 2078. *H. Steph.* 8. Habet *ὑπὸ* in hac compositione eam vim, quam in *ὑπόδειγμα, ὑπογραμμὸς, ὑποτύπωσις*, et similibus. Etiam infra §. 66. *ὑπορχεῖσθαι* dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic *ὑπαυλεῖ*, qui tibia modos praeit. Gesn.

Ead. l. 15. *Τπορχήματα*) V. *Meurs.* Orch. Solan. *Τπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾀδόμενον μέλος ἐλέγετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ*

τοῦ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ κολλάκης λαμβάνει. *Phot.* in excerptis *Procli*. Vorst.

Pag. 180. l. 1. Ἡλύρα) *Ἀνρωή.* Guyet. A *Luciani* manu hanc vocem esse non credo: sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. Scal.

Ead. l. 5. Τὸν Ἥλιον) De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς ἀωρῇ. Hoc est, ut puto, *saltatione salutant Solem, tacite eos sublevantes*, sive *sensim prosilientes*. Σχῆμα enim vel σχημάτιον erat saltationis genus, quo quis nunc prosiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum σχηματίζειν, quod et apud *Comicum* in Pace pag. 645. (v. 322.) ubi Trygaeus choro tripudianti, *Μηδαμῶς*, inquit, *πρὸς τῶν Θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρετε διὰ τὰ σχήματα.* Respondet chorus: *Ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομαι, ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὼ τὼ σκέλη χορεύουσιν.* L. Bos.

Ead. l. 6. Μιμούμενοι) *Julianus* Imper. hymno Solis. Bouh.

Pag. 181. l. 5. Καὶ δένδρου δόνημα) Et *arboris quassum* vertit interpres: malleni *arboris motus*, cum ventis agitatur. Graev.

Ead. l. 10. Ἔμπουσαν] Schol. ad *Aristoph.* Ran. v. 295. Ἔμπουσα φάντασμα δαιμονιῶδες ἀπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον καὶ φαινόμενον τοῖς δυστυχοῦσιν, ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλλὰ λάσσειν. ubi vide, quae sequuntur. De proverbio: *Empusa mutabilior* agit *Erasmus* Adagg. Lenn.

Ead. l. 16. Βιθυνὸς δὲ μῦθος) Ex Latina hac versione: *Neque* (Bithynia fabula) *multum ab instituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum* etc. nostro assequetur sententiam Graecorum, οἳ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστήν, τῶν Τιτάνων οἶμαι ἕνα, ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένον, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν Ἄρη, et quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt, τὸ ἔργον πρεσβεῦσθαι dici in agendi forma; pro *artem facere*, seu *exercere*, cum tamen *Lucianus* in eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένος. Apud *Galenum*, περὶ τῆς τῶν μυῶν κενώσεως, *διὰ τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατροὺς*, *per medicos facientes medicinam*. *Plutarchus* in Demetrio: Ἄτταλος δὲ ὁ φιλομήτωρ ἐκέπευε τὰς φαρμακώδεις βοτάνας etc. ὁπούς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον πεποιημένος εἰδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὥραν. *Attalus Philometor herbas venenatas serebat* etc. *et semina et fructus eorum elaborabat videre et cognoscere suo tempore*. *Suidas* in voce Κί-

χνη· Τέχνην πεποίηται, ἀντὶ τοῦ, εἰς λογὸν καὶ τέχνην αὐτῷ περιποίησε. Plura facile colliges exempla. Sic igitur transferenda ista *Luciani* sunt: *Quae Priapum, Deum bellicosum, unum opinor ex Titanibus aut Idaeis Dactylis, hanc artem fovisse dicunt, ut in armis saltare illos doceret; et Martem adhuc puerum a Junone matre acceptum.* Graev.

Ead. l. 17. *Οἱ τὸν Πρίαπον*) Deest verbum φασὶ, aut simile. V. autem *Marm. Oxon.* 28, 2. Solan. Verbum φασὶ, *his verbis*, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videbatur. Gron.

Ibid. Πρίαπον) Priapus Deus bellicus. *Βρίω, βριάω, βρωμὸς, βριαρὸς, βριαρτὺς, Βρίμη, ὄβριμος, Βρισεὺς* etc. *Πρίω, πριάω, πριάμην, πρίαμος*, i. e. *βριαρὸς, ἰσχυρὸς*, et sic porro. Item a *πριάω, πριάπτω*, *πρίαπος* idem. Guyet.

Pag. 132. l. 1. *Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων*) De his *Pollux*, et vir clarissimus *Isaac. Casaub.* c. 5. lib. 1. Animad. ad *Athen.* Bourd. Animadverte sodes, quam lepide possint interpretari: *Obsepoeus: unum ex Idaeis Dactylis illud opus factum, rebus militaribus instituendum fuisse, quem Mare* (agnosce alienissima et Graecis contraria) *a Junone offerente acceptum* etc. *Benedictus: unum ex Dactylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium institutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum;* ubi posteriora recte mollit ac corrigit. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege *πεπονημένων*, et verte, *unum ex Idaeis Dactylis, id opus exercentibus*, nempe *armatae saltationis ludum* ac meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad p. 396. Gron. (Gronov. allegat pag. supra 396. Sed c. 9. ejusd. Dial. de Salt. eadem phrasis occurrit, de qua agit. Reitz.) (De *Id. Dact.* vide *Strab.* X. Geogr. *Clem. Alex.* Strom. I. p. 182. etc. *Apoll.* Argon. I, 1129. ejusque Schol. *Vorst.*) Adde *Lil. Gyrald.* Syntagm. I. et hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca congessit. Solan.

Ead. l. 2. *Πεποιημένον*) I. e. *ἠσκημένα, exercentem.* Guyet. *Πεποιημένων*) Sic Ed. I. quae genuina scriptura est. Reliquae et ipse M. *πεποιημένον* vide c. 9. ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam mox *παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις*. Solan. Sive *πεποιημένον* legens ad Priapum referas, sive *π—ων*, tamen active accipiendum erit cum *Guyeto*, cujus exempla jam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus darum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriorem reddebant; sed suspensum tenebant lectorem, essetne *πεποιημένον* masc. an neutr. Φασὶ autem excidisse certum habeo; nam οἱ non habet verbum, ad quod referatur. Jam vero sic procedet

quae fabulae ajunt, Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exercentium, (nimirum *armatum saltare docere*) *adeuntem ab Junone Martem — docuisse.* Nam ἔργον ποιεῖσθαί τι significare idem, quod Belgae dicunt, *syn werk ergens van maken*, mihi non est dubium. Et frustra *Gronov.* πεπονημ. corrigere, adsentior J. *Elsnero* ad Hebr. XII, 27. licet exempla, quae adfert, id non adeo probant; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaria id eo significatu adferunt. At sine auctoritate. Sed *Plut.* in Thes. adfert frater optimus *G. O. Reitz.* in Belg. Gr. pag. 475. Sic τέχνην ποιεῖτο τοῦτο, ex *Steph.* de ling. Gr. et Gall. conv. pag. 109. adducit idem p. 509. Conf. *Bud.* Comment. p. 146. fin. Et not. *Graev.* 13. Reitz. Aberrarunt passim Interpretes et Commentatores in hoc loco explicando. Sic autem, nisi egregie faller, capiendus est: Bithynam fabulam de Priapo, Martis doctore, agentem cum Romana (haec enim est illa *Italica*) de Marte ejusque sacerdotibus Saliis conciliaturus auctor, dicit: *Bithyna vero et haec est fabula, quae non multum ab Italicis abhorreat.* — quaenam? Sequitur nunc Accusativus cum Infinitivo: τὸν Πρίαπον — omitto appositionem — παραλαβόντα — τὸν Ἄρη — μὴ πρότερον ἐπλομαχεῖν διδάξαι etc. Nam quod hic narratur, manifesto non Romanae est, sed Bithynae potius fabulae, tribuendum. Quapropter falso *Solanus*, *Gesnerus* et *Reitzius* ad vocem οἱ suppleri voluerunt, vel adeo excidisse putarunt, φασι· quum contra vox οἱ, ut aliena prorsus ab hujus loci contextu, plane sit exstirpanda; quae etiam *Schaeferi* sententia est ad *L. Bos* de Ellipss. p. 685. Jam vero in iis verbis, quae appositionis loco sunt posita, rectissime a *Solano* et *Reitzio* lectio *Juntina* πεποιημένων vulgatae πεποιημένον est praelata. De Titanibus enim, vel Dactylis Idaeis, illud enuntiatur, non de Priapo, qui unus erat illorum, ex auctoris quidem sententia. Jam vero illi dicuntur ἔργον πεποιῆσθαι τοῦτο (h. e. *hanc maxime disciplinam professi*) τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, i. e. *disciplinam s. artem, quae alios instituat* ad *arma recte tractanda.* Nam ἔργον non arctissime est cum τοῦτο jungendum, ut dictum credas τοῦτο ἔργον, *hoc opus*, quod dici debebat τοῦτο τὸ ἔργον· sed τοῦτο solum est objectum, et explicatur deinde adnexis τὸ ἐνόπλια παιδεύειν· ἔργον autem ποιεῖσθαι phrasis est significans illud ipsum, quod *Reitzius* vult, *disciplinam aliquam, vel artem, prae ceteris profiteri*, Etwas, sich zu seinem vorzüglichsten Geschäfte machen. Alibi dicitur τέχνην ποιεῖσθαι. Unde nunc colligi potest, quid de *Solani* sententia, τὰ pro τὸ legi volentis, judicari debeat. *Gronovii* denique πεπονημένων satis jam refutatum ab *Abreschio* in Animadvv. ad *Aeschyl.* Tom. I. p. 645. Lehm.

Ead. l. 3. *Ἀρῃ*) Quia utrumque bonum, unam *Fl.* reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia et ante saepe *Ἀρῃ* editum, ut Deor. Dial. VII, 1. et XV, 3. etc. Sic *Δημοσθένῃ* et *Δημοσθένηρ* supra quoque jam vidimus. At posterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad Encom. Demosth. c. 2. et 9. Reitz.

Ead. l. 4. *Ἥρα τοῦ μετρίου*) De eodem Dial. Apoll. et Bacchi. Bourd. *Ἥρα τοῦ μετρίου* recte Edd. jam constanter, cum alibi facile *παρὰ* et *πέρα* confundant. Item *περὶ*, ut alibi diximus. Conf. not. *Hemsterh.* ad Nigr. §. 30. Reitz.

Ead. l. 8. *Διονυσιακὰ*) Copiose *Long. ποιμεν.* lib. 2. Bourd.

Ibid. Βακχικὰ) V. *Meurs.* Orch. *Platoni βακχεῖα* dicitur, de legg. VII. Vorst.

Ead. l. 10. *Γυμνασίαρχον*) *B.* 2. *γενν*— prave. Sic iterum c. 34. *Diogen. Laërt.* 178. D. *γυμνάσιαρχον δέ ἐστιν ὃ, γένος ὄν, γένος οὐκ ἔχει.* Solan. Non recepi lectionem *B.* 2. quae *generosas* facit illas saltationes. Priscini interpretes *celeberrimas* verterant. Sed si *γενναίας* legas, possis intelligere eas, quae viros generosos decerent; vid. §. 20. 24. et 83. f. Reitz.

Ibid. Κόρδακος) Tres enumerat saltationum species, quarum inventores perhibentur Satyri, *Κόρδαξ*, *Σικιννίδα*, *καὶ Ἐμμελείας*. De prima *Theod. Marcil.* ad *Horat. Ulpian. Demosthen.* interpres ad Olynth. 2. pag. 215. *Hesych. Pollux.* De secunda iidem *Pollux* et *Hesych.* De ultima, *Plato*, Interpres *Aristophan.* ad nubes, et *Hesych.* apud quos rescribe *Σικιννις*. Bourd. Quid sit *K. Σ. E.* vide *Aristoph.* Schol. *ἐν Νεφ.* p. 90. *Hesych.* et M. Etym. Vorst. Comica saltatio et lascivior, et ab ebriis fere solis saltabatur. V. *Demosth.* Ol. II. *Theophr.* in Eth. Char. *περὶ ἀπονοίας. Meurs.* Orch. Solan.

Ibid. Σικιννίδος) *Athen.* I. Ab inventore sic dicta sicinnium. *Reines.* var. lect. 100. Inventorem hujus *Clemens Alex.* praeceptorem liberorum Themistoclis facit, *Παιδ.* I, 7. pag. m. 15. C. Solan.

Ead. l. 11. *Ἐμμελείας*) V. c. 26. et *Plat.* de legg. VII. Saltatio *ἐνοπλιακή*, i. e. sine armis. Solan.

Ead. l. 12. *Ἀφ' ἑαυτῶν*) Nemo, quod quidem sciam, haec Satyrorum nomina prodidit. Solan.

Pag. 133. l. 3. *Παιδειὰν*) Sic optime M. *Fl. B.* 2. non *παιδιὰν*, ut in reliquis est. Solan. *Παιδειὴν*) Ne mihi frandi sit in variantt. notasse, Codd. M. et P. sic legere: nam ita *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. manifesto notarat. At in *Junt.* contra scripserat, M. cum Exc. *El.* et *B.* 2. ita habere. Sed P. Codicem cum *Par.* Ed. et reliquis *παιδιάν*. Sed quidnam veri[illegible] ejus nota testatur. Ego mutato accentu *παιδίαν* video eamque id

vertisse, *institutionem*; sed ex sua scriptura *puerilidam* debuerat facere. At quia id sensum nullum fundebat, forsan credidit *παιδείαν institutionem* legendum; quod non modo non improbo, sed vel in textum recipi passus essem, quia *delectatio* et *lusus*, ut *Bened.* παιδιὰν legens vertit, fere bis idem, et *institutio* scopo *Luciani* adprime convenit, ut patet ex tota hac Dissert. Vid. omnino c. 34. f. Reitz. *Παιδειὰν* nihil per se esse, constat; et mirandum, qui *Solanus* et *Reitzius* hanc formam deformem praeferre potuerint. Neque vero id in *παιδείαν* erat mutandum, quod placuit *Schmiedero*, sed in *παιδιὰν*, quod expressit *Gesnerus*, reperiasque in optimae notae Edd. vett. Lehm.

Ead. l. 8. Ὕπνον καὶ φιλότητα) *Hom.* Iliad. *N.*

Πάντων καὶ κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.

Graev. *Hom.* Il. *N*, 686. Solan.

Ead. l. 9. Ἀμύμονα) Vid. versus a *Graevio* adductos. Unde liquet, mox scribendum, uti facimus, *ὀρχηθμὸς*, pro vulgato *ὀρχησμὸς*, quod omnes editiones inquinat. Solan.

Ead. l. 11. Ὡιδὴ γλυκ.) Respicit ad *μολπῆς τε γλυκερῆς* loci supra laudati. Legebatur autem *ὀρχησμός*. Solan.

Ibid. Ὀρχηθμὸς) Non dubitavi sic reddere *Luciano*: id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? *Homer.* Hymn. in Apoll. 149. — *καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ*. Item Odyss. Ψ, 134. Et vel decies alibi. Reitz.

Ead. l. 14. Ἄλλῳ) Iliad. *N.* Bourd. Vid. *Homer.* Il. *N*, 730. — 31. Et Odyss. *A*, 421. Item *Σ*, 303. Solan. Memoriae confisus *Lucianus* miscuisse videtur *Barnesio* ad Il. *N*, 731. duo carmina *Homeri*. Loco enim citato ita legitur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν.

Sed Od. *A*, 421.

Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν.

Gesn.

Ead. l. 15. Ὀρχηστὺν) Aliter haec in hodiernis *Homeri* Codicibus in hunc modum leguntur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν.

Sed data opera, ni fallor, *Lucianus*, ut solet, alium huic versui ex aliis *Homeri* locis adsuit. Reperitur autem in Od. duobus in locis, *A*, 421. et *Σ*, 303.

Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρωπάμενοι τέρποντο.

Sed in priori loco pro *ὀρχηστὺν*, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut et hic in omnibus ferme *Luciani* editis, *ὀρχηστήν*: quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. et Edd. *S.* et *Amst.* Solan. Ὀρχηστὺν scribendum, non

ὀρχηστὴν, ex *Homeri* locis ab *Solano* commonstratis inspicienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumti sunt. At supra §. 8. recte erat ὀρχηστὴν ex *Hom.* Il. *II*, 617. Reitz.

Pag. 184. l. 7. *Περὶ κρήνην ἰοειδέ.*) *Hesiod.* in Theogon.

Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσι
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐριβρεμέος Κρονίωνος.

Bourd. Eadem sententiarum diversitas in duobus *Luciani* interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poëtam viros doctos vexavit. Nam cum *Obsopoeus* reddidisset *circa fontem floribus obsitum*, *Benedictus* postea mutavit in *circum fontem ferrugineum*. Sed nobis certe minime convenire videntur πόδες ἁπαλοὶ cum rebus ferrumineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρήνη, ulla causa est, cum ripam ejus credibile sit teneri ab omne genus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae finguntur praecipuae. Itaque merito vel *Obsopoeum* probamus, vel propius ad Graecam vocem interpretamur *fontem violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere, οὔπω οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοκοδητὶ βαδίζειν. Vide, quae in hanc sententiam ad ipsum *Hesiodum* cortissima adnotavit doctissimus noster *J. G. Graevius*. Gron. Ex *Hesiod.* Θεογ. 8. Solan.

Ead. l. 8. *Ὀρχεῦνται*) Sic Edd. ferme omnes et *Hesiodus* ipse. Ed. *Par.* nulla de causa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem *Lucianus* secundum versum ex ingenio. Solan.

Ead. l. 9. *Τβρίζεις εἰς*) Posset etiam sine praepositione dici: sed et praepositio addi solet, ut *Herodian.* IV, 5, 11. ὑβρίσαντα εἰς τὰ ἐκείνου ἔργα. *Aristophan.* Nub. 1507. *Τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετον γ' εἰς τοὺς Θεούς.* Ac non semel alibi. Reitz.

Ead. l. 10. *Σωκράτης*) Oraculum ipsum habes Amor. c. 48. Vide etiam Rhet. Praec. c. 13. Quod vero de saltationis amore hic tradit Noster, confirmant *Diog. Laërt.* verba p. 41. B. ὅτι τε ὀρχεῖτο συνεχὲς, τῇ τοῦ σώματος εὐεξίᾳ λυσιτελεῖν ἡγούμενος τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὡς καὶ Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ φησίν. Locus *Xen.* ad quem uterque respicit, exstat p. 511. et 5. Ed. *Steph.* Meminit et *Plut.* de San. tu. Solan.

Ead. l. 11. *Τῷ Πυθίῳ*) Oraculum Apollinis. Vid. *Xenophon. Συμπ.* 511. Solan. Apollo enim de illo dixisse ferebatur, *Ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος*, ut refert *Noster* infra Amor. c. 48. Reitz.

Ead. l. 16. *Καὶ ἔμελλέ γε*) Sic supra Quom. hist. c. 12. καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀναναστήσειν. Solan.

Pag. 135. l. 1. *Παρ' ἑταίρας — Ἀσπ.*) Vide *Platonem.* Solan.

Ead. l. 3. *Τότε*) Ex W. haec vox est, quae in impressis deerat ante τὴν τέχνην. Solan.

Ead. l. 11. *Τρίτης*) Ita P. rectius, quam in reliquis *τρίτη*. Solan. Videtur legendum *τρίτον*, intell. *εἶδος*. Geminus huic locus *Athenaei* lib. 1. p. 20. E. ubi Bathyllus Italicam saltationem constituisse dicitur *ἐκ τῆς κωμικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς, ἣ ἐλέγετο σίκιννις*. Nimirum satyrica poëseis, de qua hic sermo, ex Comoedia et Tragoedia mixta est, ut Cyclops Euripidea. Gesn. Facile patet, a sequenti Σ praecedens fuisse absorptum; quod scribae dictantis verba excipienti facilius accidere potest: magis autem mirum, idem vitium in decem Edd. iterari, cum oculorum judicium vix effugere posse videatur. Sed forsan credidere *ἐστὶ* denuo intelligendum: jam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet *τρίτον*, quod *Gesn.* non visa nostra emendatione, conjecit: jam vero in hac quiescet, scio. Reitz. Recte curatus locus, cui facile fuerit versionem accommodare, *tertia assumta Sicinnide*. Gesn.

Ead. l. 12. *Ἐν ἀρχῇ*) Conf. supra §. 3. Solan.

Ead. l. 13. *Κυκλίους*) At supra §. 2. habuimus *αὐλητὰς κυκλικούς*. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis caussa utrumque adhibitum credamus. Reitz.

Ead. l. 14. *Ἐναγώνια*) Varii erant musici agones. Vide *Plut.* 2077, 2. et *Nostrum* Advers. Indoct. c. 8. Solan.

Pag. 136. l. 3. *Φοβερὸν θέαμα*) Tragica persona. Guyet.

Ead. l. 4. *Ἠσκημένος*) Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent *Pelleti* scripturam *ἐσχηματισμένος*. At forsan *Lucianus* dederit *ἠὐξημένος*. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13. pr. et *Steph.* Thes. Reitz.

Ibid. Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος) De hujus loci interpretatione agit *Cuperus*, Consecrationis Homeri pag. 82. quem curiosus consulet. Almelov. Vertunt, *altis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens*. At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba: nam *προσωπεῖον ἐπικείμενος*, sign. *larva caput obductum habens*. Quid igitur illa, *ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον*; non frustra ea ab auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive majorem et longiorem fuisse, quam pro modo capitis, ut statura grandior et longior videretur: quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verto igitur illa posteriora, *persona tectus longiore, quam pro modo capitis*. L. Bos.

Ead. l. 7. *Προγαστρίδια*) Conf. infra Jov. Trag. c. 41. Solan.

Ead. l. 10. *Ἑαυτὸν ἀνακλῶν*) Ad verbum, *refringens* se et *infringens*, interdum *circumcinens*. Nempe verbum *κλάω* ad vo-

dem relatum vim quandam sono naturali et voci adeo illatam notat. Ἀναπλᾶν ἴσως est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: καταπλᾶν contrarium est, nempe infra modum illum et tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit κεκλασμένον *fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur etc. περιφέρειν autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in altum et profundum eadem syllaba cantici. Quod *Iambis* hic memorantur, meminisse oportet, qui Tragoedias non solent legere, iambicis senariis majorem partem constare Tragoedias etc. Gesn. *Gesneriánam* verborum ἀναπλᾶν et καταπλᾶν versionem *Belinus* vituperat ut *inintelligible*, et quae non sit *soutenable*. At *intelligi* quidem facillime poterat, praesertim, si quis hanc ipsius *Gesneri* adnotationem legisset. *Firvi* autem eadem illa haud dubie longe facilius potuit, quam *Belinians: sa voix est repoussée et interrompue, les vers iambiques résonnent autour de lui*; quam vereor, ut aliquis satis intelligat. Lenn.

Ead. l. 12. Καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν) Interpres, *ac soli voci semet obnoxium praestans.* Quis intelligat? malim, *solius vocis discrimini se exponens*, ut soli voci servire debeat, et ejus quasi rationem reddere, ut propter solam vocem aut laudetur, aut vituperetur. Graev. Cum proprie *reus* sit ὑπεύθυνος, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicujus auctor est: hic mediam quandam significationem habet, et simpliciter *auctorem* notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poëtae. Solius itaque vocis auctor est. Gesn.

Pag. 137. l. 2. Σολοικίαν) Dictum in Nigrino. Veteres Grammatici σολοικίαν interpretantur, quidquid sit perperam: σόλοικία τὸ ἀπαθές. Bourd.

Ead. l. 4. Μιμεῖσθαι γυναῖκας) Conf. supra §. 2. Sólan.

Ead. l. 6. Καὶ τῶν προσώπων κύνας τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ συνέρηκεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείρων πρόσωπα) Haec ultima sic vertit bonus *Obsopoeus: (videlicet lampadum et tibicinarum et coquorum personas)* supine sane, imo ridicule: putavit scilicet legendum δᾴδων, vel ex δᾳδῶν per crasin posse fieri δᾴων, ut ex κερᾶτων, κερᾴων, sed sine exemplo. Tum quid foret *lampadum personas*? merae nugae et aegri somnia. Lege cum majuscula Δάων καὶ Τιβίων. Servorum quippe sunt nomina, qui saepe in Comoediis inducuntur ab origine et patria sic dicti. Nam Δάοι *Herodoto* sunt quaedam gens in Persia pastoralem vitam agens. Τίβιοι vero sunt Phryges. Nam teste *Suida* Τιβία erat Φρυγία αὐλή. Universa Phrygia Tibia

dicebatur. *Terentius* a nomine *Δάος* suum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina servorum, non lampades aut tibicines, ut somniavit *Obsopoeus*. PALM. *Palmerii* notae subscripserat *Solanus*: *Philostr. Eln. Αἰσωπ.* pag. 767. Ed. *Olear.* de vulpe: *φησὶ γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος διανοῦσθαι τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ.* Quibus hac occasione addo, *Olearium* in notis *Philostr.* l. c. ex *Strabon.* VII, 304. docere, illum refutare eos, qui servile nomen *Davi* ἀπὸ τῶν *Δάων* deducunt, Scythico populo, et id a *Δάκους* derivare, qui *Δανοὶ* sint dicti antiquitus. REITZ.

Ead. l. 7. *Αὐτῇ νενέμηκεν*) An *αὐτῆς νενόμικεν*; GUYET. *Νενόμικεν* W. recte, ut cap. 35. In impressis *νενέμηκεν*. SOLAN.

Ead. l. 8. *Ὁλα Δάων καὶ Τιβίων*) Recte castigavit *Obsopoei* versionem eruditissimus ille *Palmerius*, quo doctiorem militem non vidit a renatis literis orbis eruditus. De Davis et Tibiis vide *Strabonem* lib. VII. Meminit Tibiorum *Galenus* statim initio primi *Θερα-πευτικῆς, καθάπερ Γέται, καὶ Τίβιοι, καὶ Θρᾷκες ἀργυρόφυτοι. Philostratus* in imaginibus, *ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ* et *Lucianus* in Mercede conductis, *Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ*. Interpres *Aristophanis*, *εἰσὶ δὲ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ εἰσάγεται Πυῤῥίας, Σανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέται. Synesius*, *ὁ Θεῖος Ἡρῳδης καὶ Θυμωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους ὑπέδυσαν*. Inferius *Lucianus* in Gallo: *Πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάχιστον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠφώνησεν ἐχθές;* Praestat etiam, ut statim vertas *οὐ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκὸς, non hians ut illa, sed occlusa.* Illae hiantes personae dicebantur *Manduci*. vide *Festum*. GRAEV. (*Δάων καὶ Τιβ.* i. e. Phrygum, ut arbitror. *Τιβία* enim *ὅλη ἡ Φρυγία Suid. Vorst.*) (Timon. c. 14. inter servorum nomina et *Τίβιος* recensetur.) Idem adducit etiam *Strabonis* verba a *Graevio* laudata, (ad calcem) deinde: *οἱ κωμικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲν πλέον ἀπὸ τοῦ γένους ἐπάλουν, οἷον Σύρον, Καρίωνα, Μίδαν, Γέταν καὶ ὅμοια. ἐπάλουν δὲ καὶ τὰ ἐξ ἐνθέτων. ὡς ἀπὸ τοῦ χρώματος μὲν Πυῤῥίαν καὶ Σανθίαν. ἀπὸ τοῦ τρόπου δὲ Παμφίλαν, καὶ Πιστὸν, καὶ Δρόμωνα. ἐπάλουν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ἀνήφαντο τὸν εἰπεῖν· ἐξ οὗ καὶ τοὺς Νουμηνίας ὠνόμαζον. Photius* in *Helladii* excerptis in suo *μυριοβ. Vorst.* Adde *Galenum* de nat. fac. I. c. 17. *Par.* Ed. T. V. p. 29. ubi *Davos* et *Getas* a *Menandro* in scenam productos nominat. *Philostr.* p. 777 cujus locum *Palmerii* notae addidi, *εἰκ. Αἰσωπ.* de vulpe sic loquitur, *φησὶ γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος διανοεῖσθαι τῶν πλείστων ὑποθέσεων. ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ.* SOLAN. *Δάων* cum ι subscripto habent *Luciani* Edd. *Par. S. Amst. J. B.* 2. *Ald. Fl.* plures enim ob id excutere nihil opus est. Ideoque id expressi, etsi

nec *Palm.* in nota sua id addit, nec in *Philostrato* est expressum, nec in *Strabone*; neque eo opus esse arbitror. Reitz.

Ibid. *Μεγαίρων*) De hac voce neque *Palmerius* quicquam, nec *Graevius*, qui erudite de reliquis disseruerunt. Ego personam *coqui* in comoediis vulgatam fuisse, ex *Athenaeo* et *Menandri Philemoniaque* fragmentis comperio; vide VIII, 290. B. et *Casaub.* not. Solan.

Pag. 138. l. 2. *Ποικιλώτεραι*) Ita jam recte omnes. Merito igitur supra sic restitutum Alex. c. 4. Solan.

Ead. l. 4. *Ἐναγώνιος*) Conf. supra §. 2. f. Solan.

Ead. l. 6. *Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ*) Neapolim credo intelligit, quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: et Neapolis utpote Graeca scenicis et gymnicis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat *Cornelius Tacitus* annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. Palm.

Ibid. *Πόλις ἐν Ἰταλίᾳ*) Haec urbs Chalcidici generis Cumae. Bourd.

Ead. l. 11. *Πολλοὶ* etc.) Vid. *Athen.* XIV. et *Pollux.* Solan.

Ead. l. 12. *Τὴν πλείστην διατριβήν*) Hic *Pollucem* perstringere videtur. Vid. Onomast. L. IV. S. 99. et seqq. la Croze.

Ead. l. 15. *Πολυμαθείας*) Cum paucis versibus ante *ἀμαθίας* tamen Edd. habeant, forsan et hic *πολυμαθίας* quoque, non *πολυμαθείας*, exhibendum cum W. Sed quia et alibi in similibus variat scriptura, ut §. 23. *παιδειὰν* et *παιδιὰν*, antiquiorum Edd. consensum in hujusmodi vocibus sequi nihil obstat. Reitz. Et infra c. 37. *πολυμάθεια* invenitur sine varietate scripturae. Lehm.

Pag. 139. l. 1. *Ὀψιμαθῆ*) *Ὀψιμαθεῖς*, *seri studiorum. Horat.* Sat. I, 10. Huic *ἀντίθετον παιδομαθεῖς*. Vorst.

Ead. l. 6. *Γενικωτέρας*) Mutarunt *B.* 2. et *Par.* Vide supra ad c. 22. Solan. Vid. supr. §. 22. Et cognosces, quare hoc praelatum sit prae *γεννικωτέρας* duplici *ν* exarato. Reitz.

Ead. l. 10. *Ἐπιδιδόναι*) Conf. supr. 1. Ver. Hist. c. 6. et Hermot. cap. 24. Ubi opposita illa verba *ἐνδιδόναι* et *ἐπιδιδόναι* obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. Reitz.

Ibid. *Κατὰ τὸν Σεβαστὸν*) *Godofr. Maluynus* clarissimus Senator monuit, interpretem judicio et oculis abusum suis, dum ista vertit, *nec minus de se exhibens reverentiae.* Fraudi fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis majusculas literas praefigere neglexerint. Dicere debuit, *praecipue circa Augusti tem-*

pus. Bosso. Vide *Casaub.* ad *Athen.* II. pag. 51. et XIV. p. 569. Vorst. Adde *Suid.* cum notis, et *Corn. Tacit.* A. I, 54. et in eum locum *Lipsii* notam. Solan. *Κατὰ τὸν Σαβασιὸν*) Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia *Macrob.* Sat. 2, 7. tum illud, *Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud majores viguit, et venustam induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto,* Quae saltationi contulisset? *respondit,*

Αὐλῶν συρίγγων τ' ἠνορὴν, ὄμαδόν τ' ἀνθρώπων.

Quem versum si recordatus esset esse Il. Κ, 13. *Justamus*, de emendando, id est, corrumpenda prima voce in *Ἀυλῶν* non cogitasset. Gesn.

Ead. l. 13. *Ὅπερ*) L. et P. ni fallor; notatur enim hic, ut a *Fl.* diversus, quae cum reliquis et M. ὅχπερ habet. Solan.

Ead. l. 15. *Θερμαϋστρίζειν*) Furiosam saltationem vocat *Athen.* XIV. *Apul.* Mil. VIII. *Lymphaticum tripudium.* V. *Eustath.* ad Od. Θ. *Meurs.* Orch. *Hesychium* jubet videre *Vorstius.* Solan. Quod hic se nolle agere ait *Lucianus*, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit *Meursius*, quamquam ita, ut potius materiem congessisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim jucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi, *τῆς θερμαϋστρίδος* descriptionem, quam ex Critia quodam protulit *Eustathius* ad Od. Θ, p. 1601, 28. Edit. Ro. *Ἀναπηδήσαντες εἰς ὕψος πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐποίουν, ὃ δὴ θερμαϋστρίζειν ἔλεγον.* Vide, quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a capratum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cujus auctoritates, qui volet, a *Meursio* petet. *Γέρανον* dictam puto a *gruum* volatu, vel *gyris*, quos per lasciviam ab iis peragi lego ap. *Plin.* X, 23. f. 30. Gesn. Vid. *Spanh.* ad *Callim.* p. 425. f. ad Hymni in Del. versum 144. ubi *Θερμαΰστραί τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης.* Unde concludit, *Θερμαΰστρις* etiam legendum, non *θερμαστρὶς*, apud *Hesych.* de quodam nempe fervidae et velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus *Meursius* in Orchestra, et unde verbum *θερμαΰστρίζειν* de iis, qui eandem exercebant, apud *Lucian.* de Salt. (i. e. h. l.) Reitz.

Ibid. Γέρανον) Instituta haec saltatio fuit a Theseo, repraesentabatque imagines exitus e Labyrintho. Describit *Pollux* IV, 14. et *Plut.* in Theseo: tangit etiam alicubi *Hesych.* Vorst.

Pag. 140. l. 2. *Φρύγιον*) Rusticorum temulentorum, *Athen.* XIV. Vorst.

Ead. l. 6. *Ὁ Πλάτων ἐν τ. ν.*) *Plato Leg.* II, 676. Solan. L. 8. p. 689. C. Lemaire. Gesn.

Ead. l. 17. *Γεωμετρικῆς*) In W. *μετρικῆς* tantum, quod magis probo: Nolui tamen mutatum, quia mox ipsam philosophiam etiam adsui video, eadem credo, quo Geometria jure. Solan.

Pag. 141. l. 2. *Ἀφέστηκεν*) Significatio haec, pro: *abhorrere, alienum esse*; probatur a *Dukero* ad *Thucydid.* VI, 88. Reitz.

Ead. l. 11. *Τά τ' ἐόντα*) *Hom.* Il. *α*, 70. *ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἔοντα.* M. etiam τ' ἔοντα. Solan. Itaque ex *Homero* et Cod. M. vulgatam mutavi, quia *ἐόντα* per dialysin magis Homericum, quam *ὄντα*. Sed res est parvi. Reitz.

Ead. l. 15. *Θεοπρόπιος*) Vid. *Curt. Nep.* et *Thucyd.* II, 60. apud quem ipse Pericles, se nullum sibi secundum in iis videri, ait. Idem voluit *Horat.* cum Ep. 4. l. 1. sic scribit:

Qui foveat dulci nutricula majum alumno,
Quam sapere et fari ut possit, quae sentiat?

Solan. *Thucyd.* in edit. *Dukeri* p. 135. v. 39. et seqq. ubi haec Periclis sententia; *nam qui novit, neglige aperte docet, periculi est, ac si nunquam cogitasset.* Ceterum verum est, *καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτά* legi in eodem sine notata varietate. Sed cum *Luciano* etiam in *Thucydide* mallem legere *αὐτά*. Nam et sic iterum apud *Noetzum* infra Rhet. §. 1. eadem ad verbum repetuntur: *γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτά*. Reitz. Non obscurius est hunc *Reitzii* consilio recentissimus, isque elegantii judicio exoculatissimus, *Thucydidis* editor, *Imm. Bekkerus*; neque id, opinor, sine sufficiente auctoritate et ratione. Lehm.

Pag. 142. l. 1. *Περικλέους*) Ipse de se Pericles ad populum *Thucyd.* II, 60. *Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ἀογίζεσθε, ὃς δυνατὸς ἥσσων οἶμαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα* κ. τ. λ. Gesn.

Ead. l. 11. *Ἀφροδίτης γονὰς*) Ex spuma maris. Solan.

Ead. l. 16. *Λητοῦς ὠδῖνας*) Vid. *Spanh.* ad *Callimach.* Hymn. in Del. v. 306. p. 510—11. Ubi de hoc saltandi genere a virginibus peragi solito satis multa. Reitz.

Ibid. Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν) Vid. *Apollod.* lib. 1. p. 5. B. Latonae stuprum inferre volentem Apollo et Diana telis confecere. Pythonis idem paullo ante fabulam narraverat. Solan.

Ead. l. 17. *Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον κατέχει τῶν ἀστῶν*) Vide *Claudianum* in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, et *Plutarchum* in defectu oracu[illegible] Ev. [illegible] 331. 591. et passim. Solan.

Ibid. Πτήσει τῶν ἀετῶν) Fabul[illegible] tera sunt nomina fabulis notissima. B[illegible]

Pag. 143. l. 1. *Καὶ Ἰάονα* etc.) Arca Deucalioni tribuitur. An a Noë habet? Guyet. De qua fusius De Dea Syr. c. 12. Solan.

Ead. l. 3. *Ἴακχον σπαραγμὸν*) A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur ab Orpheo, et in Parnasso conditus juxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam *Diodorus Siculus* lib. III. Biblioth. Graev. *Ἰάχχον* W. recte. In reliquis *Ἴακχον*. Solan. *Phurnutus* s. *Cornutus* potius, de nat. Deor. c. 30. pag. 220. Ed. Galei, de Baccho s. Dionyso. Is enim Iacchus non minus, quam Osiris. Sic igitur *Phurnutus*, *Μυθολογεῖται ὅτι διασπασθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας — ὅτι οἱ γεωργοὶ — συνέχεαν τοὺς βότρυς κ. τ. λ.*. Gesn. Vid. *Valcken.* ad *Herodot.* VIII, 65. Lehm.

Ead. l. 6. *Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα Ἥρ. καὶ Ἐριχθ.*) Fabulam habes apud *Lactant.* Orig. c. Cels. *Homeri* Scholiast. ad Il. B. Catal. 54. Et *Apollod.* III. p. 99. B. Vid. nott. ad Philops. c. 3. et De Dom. cap. 26. Solan. Auctoritatem Ms. Reg. 3011. secuti edidimus *καὶ ὅσα περὶ Ἡφαίστ.* Ita mox pag. seq. *καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας* etc. In Edd. deerat *περὶ* ante *Ἡφαίστ.* Bip.

Ead. l. 6. *Ἔριν*) V. *Apollod.* III. p. 97. BC. *Lucian.* ipsum Hermot. cap. 20. Solan.

Ibid. Καὶ Ἁλιῤῥόθιον) *Et Halirrhothium*, de quo ad *Pausan.* Haec omisit interpres. Bourd. Vid. *Suid.* v. *ἀρεῖος πάγος*. Adde *Apollod.* III. p. 98. A. Neptuni filius a Marte occisus, quae prima lis in Areopago judicata est: quamquam corruptus est *Apollodori* textus. Solan.

Ead. l. 9. *Κελεοῦ ξενίαν*) Eleusinus Triptolemi pater, apud quem diversata est Ceres. V. *Apollod.* I. pag. 6. et III, 99. C. Filiarum Celei meminit *Clem. Alex.* p. 18. C. Eleusine sepultarum. *Virg.* Georg. I, 165. et *Ovid.* Fast. IV. Solan.

Ead. l. 10. *Ἠριγόνης*) V. *Ael.* de An. VII, 28. Solan.

Ead. l. 15. *Ἀκάμας*) Thesei is filius, cujus fabula mihi ignota est. V. *Paus.* 343, 9. Solan. Ita prope jungit Acamantem et Phyllida, ut videatur in eadem sententia esse, qua *Tzetzes* ad *Lycophr.* 496. ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commissam, quam reliqui, in quibus est *Ovidius* Hero. 2. narrant de fratre ipsius Demophoonte. Aliam Acamantis historiam habet *Parthenius* Erot. c. 16. et *Tzetz.* ad *Lycophr.* l. c. quam vicissim ad Demophoontem refert *Plut.* in Theseo pag. 29. amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munitum clam educatum ab Aethra matre Thesei etc. Utraque res aptissimum saltationis argumentum. Gesn. An *Ἀθάμας* quaesivit *Solanus*? ut mox §. 42. et 67. Quia in Latinis auctoribus *Acamas* et *Athamas* quoque confun-

duntur. Vid. *J. Arnts.* ad *Aur. Vict.* Or. c. 1, 8. Sed recte hic quoque *Acamas* legi vid. *Parthen.* Erot. c. 16. ὡς ἄρα παραγενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαίτησιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος. Et sic quinquies eodem cap. At infra recte Ἀθάμας, ut ibi videbimus: nam duo diversi sunt. Reitz.

Pag. 144. l. 1. *Ἡρακλειδῶν πάθοδος*) V. *Petav.* Rat. temp. I, 12. De priore autem intelligendus hic Noster, cum ad Atheniensium res gestas referat. Solan.

Eod. l. 4. *Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνωος πόρος*) Interpres: *Scylla, purpureus crinis, et Minois transitus.* Legendum censeo, *καὶ Μίνωος πόθος, et Minois desiderium, seu amor.* Scribit enim *Ovidius* in Met. et *Virgilius* in Ceiri, Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse. Graev. „Cogitabam olim φόρος (pro πόρος) *juvenum tributum, Minotauro objiciendorum:* nunc magis placet στόλος, *expeditio adversus Megarenses et Athenienses.*“ Haec *J. Seager.* in Class. Journ. Vol. XV. p. 155. Poterat etiam νόστος in mentem venire, et, si id ageres, alia quoque. Sed quorsum haec? Bene se habet, aut ferri saltem potest, vulgatum πόρος, *iter maritimum.* Lehm.

Eod. l. 8. *Καὶ Σπαρτῶν ἐνέδοσις*) *Et satorum exortus.* Nimirum ex satis serpentum dentibus homines prosilierant armati. Graev. *Vinc. Obsopoeus: Spartanorum retributio,* perridicule. *Benedictus: satorum ortus,* paullo melius. Scripsit quidem *Bourdelotius,* caetera nomina fabulis notissima. Sed tamen cum ita sit περίεργος, ut supra notaverit καὶ Ἀλιέρρόθιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adjecit? Nam sive omittant, sive ita interpretentur, tantundem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, et vertatur *Spartorum exortus.* Gron. SPARTOS etiam Latine dixit *Lactant.* III, 4. Fabulam hanc narrans *Apollod.* alia voce utitur, ἐδήλωσε — ἐκ γῆς ἄνδρας μέλλειν ἀναδύεσθαι ἐπ' αὐτὸν καθοπλισμένους etc. pag. 26. A. et III. p. 70. B. ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes serente. Solan. Vix operae fuisset adnotare, σπαρτῶν habere plerasque Edd. quia quo antiquiores, eo saepius nomina propria literis unciabilibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα sic scriptum tamen fraudi fuit interpreti prisco, vertenti *satorum ortus,* pro *Spartanorum,* hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum* illorum *ortus* eandem rem significaret, quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio *Apollod.* ab *Solano* adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra §. 50. Reitz. Dubium non est, et alias a nobis quoque ostensum; Latinis etiam

Spartos dicti fratres Cadmeos. Sed *δυτός* tamen non magis damnaverim, quam *Cubitos πήχεις*, et *Digitos Δακτύλους*. Vid. ad Rhet. praec. c. 6. Gesn.

Ead. l. 10. *Μανίας τοῦ*) Amphionis nempe post liberorum et uxoris fata sibi ipsi mortem consciscentis. V. *Ovid.* Met. VI. Solan.

Ead. l. 11. *Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει σιγῇ*) *Cic.* Tusc. D. III, 26. *et Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu silentium.* Ad quem vid. *Davis.* p. 215. no. 7. Reitz.

Ead. l. 14. *Σφαγὴ*) *Apollod.* II. p. 44. B. Solan.

Ibid. Γλαύκην) Creontis haec filia, Medeae pellex etc. Solan.

Ead. l. 16. *Σθενέβοιαν*) Antaeam *Hom.* vocat, Tragici Stheneboeam. Fabulam narrat toties hic adnotandus *Apollod.* II. pag. 35. A. Solan.

Ibid. Ἡλίου μάχην) De Neptuni et Solis pugna vid. *Pausan.* in Cotinth. Graev. *Pausan.* Corinth. pr. *Λέγουσι δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἥλιῳ περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν* s. s. l. Gesn.

Pag. 145. l. 1. *Ἀθάμαντος μανίαν*) Sic. recte scribi (nec confundendum cum *Acamante*, de quo §. 40.) vid. apud *Ovid.* Fast. VI, 489. *Hinc agitur furiis* Athamas *et imagine falsa* Adde IV. Metam. 420. Et mox §. 67. Ac supra Dial. Mar. IX. Reitz.

Ibid. Τῶν Νηρέως παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν διαίρουσαν φυγήν) Cum adverterem, *Marcilium* ad hanc narrationem offendi, et *διαπόντιον* audacter cogitare, conjiciebam forsan ab *Luciano* scriptum fuisse *διερὸν φυγήν*, ut in Lexiphane, *ἀπεργθριάσας ποιῆσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι λημαλέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν.* Apud *Maximum Tyrium* dissert. 10. *τῷ διερῷ γίνει αἱ πήξεις, τῷ δὲ μεταφρίῳ αἱ πτήσεις.* Sed quamquam fabulis vulgatis id sit aptum, et magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatam tuetur in Astrologia: *ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω τὸν δὴ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθέονται.* Quod sequitur *καὶ πρὸ αὐτῶν*, non interpretarer *et ante illos*, sed *ante illas*, quod vides plane velle antecedentia. Gron.

Ead. l. 2. *Τὴν διαίρουσαν φυγήν*) *Τὴν διαπόντιον φ.* Marcil.

Ead. l. 6. *Ἀερόπη*) V. Quom. Hist. Conscr. c. 8. Mater Agamemnonis et Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67. hujus libelli Tragoedia Aegysthi admiscetur. De alia *Aërope* Cephei filia v. *Paus.* 274, 23. Solan.

Ibid. Χρυσοῦν δέρας) *Ἀρνίον* W. et *Fl.* (L. etiam inserit *ἀρνίον*.) Solan. Quod in variantt. notavi, id *Solanus* in marg. *H.* Ed. distincte notarat. Sed in *Junt.* notarat idem paullo aliter; nimirum Cod. L. inserere *ἀρνίον* ita ut credas, et *δέρας* et *ἀρνίον*

in illo legi: quod si verum est, vix dubito, quin δέρας ἀρνίου dare voluerit, aut revera det iste liber. Quod tamen ex glossa potuit esse prognatum. Reitz. *Χρυσοῦν ἀρνίου* etiam Mss. Regg. 2954. et 3011. Bip. Accedit etiam Gorl. Cod. In tot optimorum librorum consensu vix dubium esse videtur, quin δέρας a glossemate natum sit. Recepit *ἀρνίου* etiam *Schmiederus*, monente *Belino*. Coterum cf. *Pauss.* II, 18. Lehm.

Ead. l. 8. *Στρατεία*) Vulgatum servavi. Confer §. 40. ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων. *Thucyd.* I. c. 110. τὴν μεγάλην στρατιὰν τῶν Ἀθηναίων ubi Codd. alii στρατειὰν etiam minus recte habebant. Reitz.

Ead. l. 9. *Φυγάδων γαμβρῶν*) Non sufficit interpretatio *Benedicti, et profugorum Adrasti liberorum susceptio*, immo vitiosa est. Recte *Obsopoeus, et generorum exsulum Adrasti susceptio.* Gron. Polynicem et Tydeum innuit, quorum historiam habet *Hyg.* f. LXIX, et seqq. et *Apoll.* III. p. 77. B. Solan.

Ead. l. 10. *Ἀνιγόνης*) Vide *Apoll.* III. p. 80. C. Solan.

Ead. l. 12. *Ὑψιπύλη*) V. *Stat.* Theb. 4. et 5. Regina Lemni; v. *Apollod.* p. 22. B. Solan.

Ibid. *Ἀρχέμορος*) Filius hic Lycurgi, Hypsipyles alumnus, antea Opheltes dictus. Vid. *Apollod.* I. p. 20. D. et III, 78. B. Solan.

Ead. l. 14. *Γέννησιν*) P. et L. In reliquis *γένεσιν*, ut c. 37. Sed praestat hic *γέννησιν*, quia non tam de nativitate sermo est, quam de ipsa generatione. Solan. *Γέννησιν*, ut hic recte scribitur, ita infra §. 50. recte *γένεσιν*. Reitz.

Pag. 146. l. 1. *Προηρημένον*) In M. *Fl.* et J. *προειρημένον*, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum *προηρημένον*. Confer Diall. Marr. XIV. Solan. Imo vero magis placet *προηρημένον*, *certamen, in quod quis non casu incidit, sed quod sibi proposuerat ineundum.* Nec displicet tamen *προειρημένον*, quo indicatur *imperatum* certamen, a Polydecte scilicet rege Seriphiorum. Vid. *Ovid.* Metamm. V, 242. sqq.

Ibid. *Ὡι οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις*) Vertunt, *cui est propria rerum Aethiopicarum narratio*, perquam improprie: cum sit, *cui affinis, vel similis est Aethiopica narratio.* Graev.

Ibid. *Κασσιέπεια*) V. De Dom. c. 7. In M. et plerisque Edd. ita legitur. *Par.* autem, *S.* et *Vorstius Κασσιόπεια* reponere jubet. Solan. *Vorst.* in marg. *B.* 2. correxerat *Κασσιόπ.* forsan frustra. Etsi enim Latini *Cassiopea* constanter dicunt, in Graecis Codd. tamen esse *Κασσιέπ.* testatur *Stephan.* in Lex. Hist. Geogr. ab *Loydio* aucto; ubi etiam animadvertit, Graec. *Πτολεμαῖος* in Latinis Codd. *Ptolomaeus* scribi. *Κασσιέπεια* iterum scribitur in optimis Edd. infra de Imag. c. 7. Verumtamen in

Apollod. p. 86. bis editum invenio *Καασσόπια*. Contra autem apud *Eratosth.* Cyren. cap. 16. *Κασσιέπειαν* ubi *Th. Gale* etiam *Cassiepeia* Latine scripsit, ne crederes, casu sic editum in Graecis. REITZ.

Ead. l. 9. *Τυνδάρεω*) Vide *Munkeri* not. ad *Hyg.* 49. Sunt enim, qui ob Hippolytum suscitatum, alii ob alios dicant fulmine percussum Aesculapium. V. *Apollod.* III. p. 88. AB. *Lact.* I, 10. Nostrum Deor. Diall. XIII. Cum Hercule et Glauco inter eos a *Suida* etiam numeratur, quos revixisse fama est. SOLAN. Jubet in marg. Ed. *Graev. Hemsterhusius* consuli *Sext. Empir.* p. 272. i. e. L. I. c. 12. m. Id faciens invenio: *Παυόμενος δὲ, διὰ τὸ νεκρὸν Τυνδάρεω ἀναστῆσαι.* Ad quae verba, haec notavit *Fabricius: Plinius XXIX*, 1. *Lucian. de Salt.* h. l. *Tzetzes Chiliad.* 10. v. 721. Haec ille. At *Hygin.* fab. 78. nihil de hac suscitatione, de qua plura quidem testimonia adferre liceret; sed potius ea de fabulis hujusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscripsere, quam omnes illas, quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. REITZ.

Ead. l. 17. *Καὶ Διδοῦς*) An ex *Marone*, aut alio illo antiquiore? GUYET.

Pag. 147. l. 2. *Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθ.*) Hanc falsi arguit *Philostratus* p. 731. SOLAN.

Ead. l. 9. *Οἰνόμαον*) V. Charid. c. 19. SOLAN.

Ibid. Μυρτίλον) Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam cursu vicit Pelops, *Hyg.* V. Schol. *Homer.* ad Il. *B*, 104. et *Eur.* Or. 1550. V. *Philostr.* imag. p. 788. et *Muret.* var. lect. I, 12. Aliter rem narrat Charid. c. 19. SOLAN.

Ibid. Κρόνον, τὸν Δία) Quid hi in Elide designarint, me latet. SOLAN.

Ead. l. 12. *Πανὸς γοναί*) V. supra Deor. Dial. XXII. SOLAN.

Ead. l. 13. *Τ̓Ψαλος*) Leg. Dialogum III. Marin. SOLAN. Major litera *T*, a qua in *Paris.* aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat, *Hyphali peregrinationem;* sed *Benedict.* recte, *subter mare peregrinatio:* quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim adludunt, ut *Ovid.* III. Am. 6, 29. *Virg.* III. Aen. 694. — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare* etc. REITZ.

Ead. l. 15. *Ταύρους ἀμφ.*) Marathonium nempe, et minotaurum: prior enim e Creta advectus fuerat. Vide *Apollod* II. p. 48. C. 68. A. Quidam etiam, teste *Apollod.* (I. p. 27. C.) Talum et Taurum eundem putarunt. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. *Τὸν Λαβύρινθον*) Vid. *Plut.* I, 19, 5. SOLAN.

Ead. l. 2. *Τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικήν*) Glau-

cum Minois filium, et Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide *Origenem* contra Celsum. *Claudianus* de Bello Getico:

Cretaque, si vere narratur fabula, vidit
Minoum rupto puerum prodire sepulcro:
Quem senior vates avium clangore repertum
Gramine restituit: mirae nam munere sortis
Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.

Vide et *Apollod.* III. Biblioth. et *Palaephatum* de Incredibilibus c. 27. Graev.

Ibid. Γλαῦκον) Minois filius, cujus fabulam narrat *Apoll.* III. p. 69. B. Solan.

Ibid. Πολυΐδου μαντικήν) Meminit hujus inter augures *Hyginus*. *Noster* etiam Hesiod. 1. nominatim, et c. 8. sine nomine, et *Apoll.* III, 69. B. ubi, quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. Solan.

Ead. l. 8. Τάλῳ) V. Philops. c. 19. qui locus huic lucem foeneratur. Meminit et *Apoll. Rh.* IV. p. 113. et Scholia, quae *Sophoclis* fabulam cognominem memorant. Adi etiam *Apollod.* I. p. 27. ubi de eo plura: et *Plat.* Min. p. m. 510. A. Solan.

Ibid. Περίπολον) Conf. 2. Ver. Hist. c. 6. Reitz.

Ead. l. 5. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον) Interpres: *Meleagrum*, *Atalantem*, *Dalum*. Foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. Scribe δάλον, et interpretare, *Meleagrum*, *Atalantam*, *et titionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo *Ovid.* VIII. Metam. et in Ibin.

Natus ut Althaeae flammis absentibus arsit,
Sic tuus ardescat stipitis igne rogo.

Graev. Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum*, *Atalanten*, *Dalum*. Quis credat? Ne talibus nugis obsideamur amplius, intercedit pater, vertendo *torrem*. Torris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et jam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis: οὕτω δαλόν τινα αὐτοῖς ἐπαναστῆναι δοκεῖς. Gron. Rursus majore litera Δ scriptum erat in Edd. et *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente *Graevio*, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δᾶλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. Reitz.

Ead. l. 6. Σειρήνων) Sunt enim, qui Acheloi amnis ex una Musarum filias tradant. Solan.

Ead. l. 7. Ἐχινάδων) Adscripserat *Hamst.* videndum *Duker.* ad *Thucyd.* II, 102. Cujus verba, quia huc faciunt, inseram. *Lucianus* (ait ille) *de Saltat.* h. l. *inter argumenta saltationis*,

quae Aetolia suppeditare possit, *memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. Adde Apollodor. III*, 7, 5. *Sed is I*, 9, 21. *non recte easdem facit* Echinadas et Strophadas. *Quod autem Thucydides Echinadas ἠρήμους esse dicit, id de plerisque et minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat Cellarius II. Geogr.* 14. *Et εὐλιμένας fuisse, ex hoc Callimachi Hymn. in Delum, v.* 155. *λιπαρὸν νήσοισιν Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι, observat ibi Spanh.* Reitz.

Ibid. Ἀνάδοσιν) Mutavit vulgatam lectionem *Salm.* editor, quae tamen in *W.* etiam reperitur. Solan. Etsi *Salm.* lectio ἀνάδυσις bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de Echinadibus insulis adposite diceretur; tamen, cum caeterae antiquiores ἀνάδοσιν servent, aeque ac supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo et hic nihil muto. Nam ut ἀνάδοσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut *Aelian.* III, 38. τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν συκῆν, ἃ καὶ πρῶτον ἡ γῆ ἀνέδωκε, (quia terra *reddit* etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacunque fere *productione*, ac *sursum exsurrectione*, *emersione*, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. apud *Stephan.* in Thes. ac saepe prorsus idem est, quod ἀνάδυσις, et ut supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδοσις constanter legitur, ita *Apollod.* ibi in nott. *Solani* adductus de eadem re verbo ἀναδύεσθαι utitur, ideoque et hic parvi interierit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a *Stephano* addactis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. Reitz.

Ibid. Ἀλκμαίωνος οἴκησιν) Vide *Thucydidem* fine lib. II. *Philostr.* VII. Vit. *Apollon.* Tyan. Meminit et *Basilius* in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων Ἐχινάδας εὑρὼν ἔτι τῆς πλάνης ἠνέσχετο, *neque enim Alcmaeon Echinadibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit.* Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. Graev.

Ibid. Οἴκησιν) Fabulam Alcmaeonis fuse narrat *Apollod.* III, 81. Solan.

Ead. l. 12. Ῥοδόπην) V. supra c. 1. Solan.

Ead. l. 13. Ἄλκηστιν) *Apollod.* 20. Solan.

Ibid. Τὸν τῶν πεντ.) Verosimillimam *Leopardi* emendationem, νηῶν in νέων mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte *Lucianus* eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, ajunt. *Eustath.* ad *Dionys. Perieg.* 687. Ἰσασοῖ

δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας οὐ μιᾷ νηΐ, ἀλλὰ τὸν πολὺν περὶ τῆς Ἀργοῦς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλεῦσαι τὸν Εὔξεινον κ. τ. λ. Contra *quinquaginta exsulibus* Asiam penetratam a Jasone indignatur Aeëtes apud *Valerium Flaccum* 7, 48. Add. 8, 274. ubi *quinquaginta animae* vocantur, numero valde rotundo et incerto, cum in Catalogo *Burmanniano* Argonautarum supra centum commemorentur nomina. Gesn.

Ead. l. 14. Νηῶν) Thessaliam inter alia suppeditare ait τὸν τῶν πεντήκοντα νηῶν στόλον, *quinquaginta navium classem*. Dudum est, quod locum hunc vere et eleganter emendavit magnus ille, et meliore fortuna dignior *Leopardus* in Miscellaneis, qui legendum ostendit τὸν τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, *quinquaginta juvenum navalem expeditionem*, hoc est, Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. Vide lib. IX. cap. 24. Στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud *Apollonii* ὅσσις στόλου ἡγεμονεύει, antiquus ejus interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πραξίν τινα πορευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ, καὶ σχεδὸν καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐντεῦθα δὲ στόλον τὸ τῆς μιᾶς νηὸς πλῆθος εἶπε. Graev. Νέων W. Cod. et *F.* Ed. uti emendarat etiam *Leopard.* 169. Solan. (licet accentus in W. sit νεῶν.) Reitz.

Ibid. Ἀθόον — τρόπιν) Quam hic Ἀθόον τρόπιν navis appellat Nestor, ea est σύκαλος Ἀργὼ apud *Orphaeum* v. 242. Propius ad nostrum *Apollon.* I, 524. ἠδὲ καὶ αὐτὴ

Πηλιὰς ἴσχεν Ἀργώ, ἐπισκιόωσα νέεσθαι.
Ἐν γὰρ οἱ δῶρον θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.

Similia sunt IV, 580. seqq. Ἀληθεσσαν πάσσαν ipsam appellat Argo, φθογγὴν ἐδώλων χαονιτικῶν ἄπο βροτησίαν εἰεῖσαν *Lycophron* v. 1319. seqq. Modestior, uti decebat Romanum poëtam, *Valerius Flaccus* I, 301.

Mox, ubi victa gravi cecidernnt lumina somno,
Visa coronatae fulgens tutela carinae
Vocibus his instare *duci* etc.

Gesn.

Ead. l. 15. Ἀθήνην) Solis filiae, Medeae pater. Solan.

Ead. l. 17. Πρωτεσίλαον) Confer supra Dial. Mort. XXIII. Solan.

Ibid. Λαοδάμειαν) Uxor ea Protesilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad Dial. Mortt. XXIII. Solan.

Pag. 149. l. 2. Πολυκράνους) Hujus historiam ap. *Herod.* habes lib. III. p. 130. Sed de filiae exsilio nihil reperio. Solan. Neque ego: sed *Wielandius* filiam Polycratis narrat sua sponte

Susa esse profectam, ut a Dario rege vindictam Orestae, a quo pater necatus erat, exigeret. Id ex quo fonte hauserit, nescio. Quod dum probetur, credo, non minus *Lucianum*, quam *Wielandium*, esse deceptos. Confudit enim uterque filiam Polycratis, de cujus somnio *Herodotus* agit III, 124. cum eiusdem fratre Sylosonte, qui exsul Samo post varios errores tandem Susa se contulit, et a rege impetravit, ut regnum paternum, cui praefectus erat Maeandrius, sibi restitueretur, teste eodem *Herodoto* III, 139. sqq. Lehm.

Ead. l. 5. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὦμος) Adscripsit *Hemsterh. Sext. Empir.* p. 270. et *Fabric.* not. S. Ait autem *Sext. Emp.* l. c. qui est I, 12. Οὕτω καὶ ὁ Γραμματικὸς δύναται ἐπὶ ἱστορικοῦ τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὦμος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, ἢ ὑπὸ Δήμητρος βρωθείς. At quae sic *Fabric. Nota, fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. I, v. 41. et Lycophron. v.* 152. *Hygino fab.* 83. *Luciano de Salt.* h. l. *Tibullus L. I, 4, 57.* — carmina ni sint. Ex humero Pelopis non nituisset ebur. *Caeterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis humerum, plerique scriptorum tradunt.* Non addidissem, nisi auctoritas *Hemsterhusii* permovisset. Compluria enim alia veterum testimonia jam collegit *H. Steph.* in Lexico Historico - Geogr. Sed forsan aliud quid notabilium addidisset *Hemst.* si in adornanda hac *Luciani* editione perrexisset. Reitz.

Ead. l. 11. Ὅσοι) Nescio quid haesitarit *Solanus* noster, tam sollicite in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, et significare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ *Hom.* Il. A, 566. et vel centies aliis locis apud eundem. Reitz.

Ead. l. 13. Ταυτοίην) (Rex Thebanus, prius vir erat, at percussis anguibus, quos coëuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibus visis et iterum percussis, forma prior rediit. *Ovid.* Met. III, 331. *Leedes.*) *Hesiod. Apoll.* III, p. 79. B. V. Diall. Mortt. XXVIII. Solan.

Ead. l. 14. Καὶ τὸν Ἀσσύριον ἐκεῖνο κίνδυνα μεμιζόμενον) *Luctumque illum Assyrium divisum.* Quis sit ille luctus Assyrius divisus, non facile reperias apud scriptores. Apud *Hyginum* tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus, qui sit luctus ille, intelligitur: *Nonnulli etiam dixerant, Venerem cum Proserpina ad judicium Jovis venisse, cui earum Adonin concederet, quibus Calliopen ab Jove datam judicem, quae Musa Orphei est mater. Itaque judicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque possideret.* Tangit quoque *Lucianus* ipse in

Veneris et Lunae dialogo, ubi quaeritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae causa in Idam descendere, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέρασεν ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. *Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, qui et ut a Proserpina amaretur fecit, et me meis amoribus dimidia ex parte privavit.* Vide quoque *Theocriti* Ἀδωνιαζούσας, Idyll. XV. Patet nunc, quis sit ille dimidius Assyrius luctus. Graev. Ἀσσύριον) Adonis. Lege omnino *Apollod.* III. p. 98. C. Solan.

Ead. l. 15. Μεριζόμενον) Μιριζόμενον hic *alternum* vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quamdiu nempe est cum Proserpina, ἐν ᾅδῃ, quamdiu latet anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, fecundam facit naturam etc. Igitur divisus inter Venerem et Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. Gesn.

Ead. l. 16. Ἀντιπάτρου) Post matrem interfectam ad Lysimachum, cujus filiam duxerat, confugit; a quo et ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Icarom. c. 15. ubi, quoniam pater audit Lysimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro. Solan. Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae affinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit; vid. *Justin.* compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam *Kυρηνίου* in *Evang. Luc.* cum Quinctilio Varo, quem nobis inde effingit *P. Horreus* in Prooem. Miscell. Crit. Reitz. Parricidium Antipatri videtur *Lucianus* intellexisse, de quo *Justin.* XVI, 1. Nam *Antiochi* Soteris in novercam Stratonicen amor, quem in hoc nomine *Wielandius* et *Schmiederus* invenisse sibi visi sunt, quapropter adeo pro Ἀντιπάτρου, Ἀντιόχου legendum esse censuerunt, alienissimus mihi quidem esse videtur ab his prioribus *Luciani* verbis, quum eadem res in sequentibus demum verbis significetur, in quibus tamen ego mallem auctorem pro Σελεύκου scripsisse Ἀντιόχου. Vide, qui laudati sunt, scriptores ad Quom. Hist Conscr. c. 35. Verum et Σελεύκου bene habebit, si, quae de Combabo De Dea Syr. c. 19. sq. narrantur, h. l. accipere velis. Sic omnis locus integerrimus haberi poterit. Lehm.

Ead. l. 17. Στρατονίκης) Respicit historiam, de qua ad Quom. Hist. Conscr. c. 35. et De Dea Syr. c. 17. Solan.

Pag. 150. l. 4. Ἑαυτὸν) M. et L. *B.* 2. *Par.* et seqq. Edd. in *Fl.* et veteribus plerisque ἑαυτῶν, prave. Solan.

Ead. l. 17. Ἀναγκαῖον et ὅπερ) Utrique adscripserat *Solanus*, et *Fl.* sic legere cum *J.* et *H.* Forsan ὥςπερ quaesivit, in quo variatur Tyrannic. c. 11. quod ὥςπερ ut etiam hic non im-

probarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parenthesi inclusa intelligas, quod *Obsopoeus* in Latina versione fecit, vertens, *quod et rhetores factitare consueverunt*. Sed apertius potuisset reddere, *quod et rhetoribus necessarium*. Nam si priore modo redditur, sonat ac si ἅσπερ, non ὅπερ legeretur. Reitz. Ὥσπερ Ms. Reg. 2954. Bip.

Pag. 151. l. 2. *Χρησμὸς*) Tangit *Plut.* 910, 1. et *Orig.* c. Cels. pag. 63, 1. Vide *Herod.* in Clio p. 11. f. apud quem pro λαλέοντος, quod in reliquis est, legitur φωνεύντος. Solan.

Ibid. Καὶ κωφοῦ) Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud *Plut. Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.* Boulan. Laudatur etiam hoc oraculum a *Chrysostomo* in Babyla, et a *Luciano* in Jove confutato. Exstat totum apud *Herodotum*. Graev. V. *Herodot.* p. 11. f. Solan. Vel Ed. *Basil.* p. 9. ubi haec legas: ἡ Πυθὴ ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τάδε·

Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης.
Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω.

Reitz.

Ead. l. 3. *Λαλέοντος*) Operae pretium videtur existimasse *Solanus* in hanc lectionem inquirere, quia Noster Attice potius λαλοῦντος dicere solet: sed quia *Herodoti* lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic usus videtur, licet λαλέοντος ibi ap. *Herodot.* non occurrat. Reitz.

Ead. l. 4. *Δημήτριον*) Hujus, dum alios, multos recenset, non meminit *Diog. Laërt.* in Demet. V. pag. 134. Sed in Metrocle p. 161. A. De eo etiam *Seneca* de Benef. VII, 1. et 7. et ep. 20. 62. etc. monente *Menagio* in notis. De Demetrio eodem *Philostr.* p. 168. ubi vide notas, et nos ad Toxar. c. 27. *Suet.* etiam Vespas. c. 13. et *Noster* Demon. c. 3. et Advers. Indoct. c. 19. Solan.

Ead. l. 5. *Κατηγόρει*) Constantiam hujus lectionis probe notarat *Solanus* noster, quam praeter Edd. ab eo notatas etiam servant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen ἐκατηγόρει edendum jusserat: sic enim in *Junt.* adscripsit. Sed semel in errorem se abduci passus, et bis, ter alibi eundem errorem sequitur: nam κατηγόρει verum, ἐκατηγόρει falsum esse, vid. nos supra ad 2. Ver. Hist. c. 7. ubi testimonia compluria dedimus. Reitz.

Ead. l. 9. *περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένοις*) Diu, fateor, hic locus me torsit, ut bono inde sensu fruerer. Tandem decerno, eum esse corruptum, restituendumque id, quod, quantum prospicio, genuinum est; nempe γοητευομένων pro vulgato γοητευομένοις. Est oratio Demetrii Cynici continua et obliqua, qua ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam oratio-

nem quia non modo non intellexit interpres, sed plane nescio quod ἀναπόλουθον dedit, operae pretium erit, eam vertisse. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem esse supervacaneam quandam tibiae, fistularum, et pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulam conducat, at moveat insulsum, stolidum, nihilque ingeniosi habentem motum, dum homines fascinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste* nimirum *serica, larva decora, tibiaque et lascivis cantibus, cantorumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil.* Quam diversus hinc abit *Benedictus!* Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore hujus periodi parte jam ostendit *Gronovius.* Jens.

Ead. l. 10. Γοητευομένων) Em. *Jensii*, quam confirmant P. et L. Reliqui libri et ipse M. γοητευομένοις. Solan.

Ead. l. 12. Οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα) *Obsopoeus: quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium. Benedictus: quibus exornari saltatorem nihil est opus,* ac si legisset hic μὴ δέον. Sed temere. Et illi non hactenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praebet *Lucianus* in Graecis, nempe, *quibus exornari actionem saltatoris, cum ipsa in se nihil prorsus esset.* Gron.

Ead. l. 15. Ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου σύγκωμοποιοῦντην, οἶμαι, τὴν δέησιν) *Petiit a Demetrio aequissimam, ut mihi videtur, petitionem,* rem aequissimam postulavit. Sic *Aeschynes* κατὰ Κτησιφ. δεησόμεθα ὑμῶν μετρίαν δέησιν, *rem non magnam a vobis petemus.* Graev.

Pag. 152. l. 3. Κυνοῦσι) Interpositum *scamilla* (fluctuant libri inter *scamilla, scabilla, scabella*) non aegre ferent, qui legerint *Rubenium* de Re vest. 2, 16. et quae viri docti ad *Sueton.* Calig. 54. Σιδηροῦν ὑπόβημα ad eundem usum laudat *Noster* infra §. 83. Gesn.

Ead. l. 11. Δημήτριον) Vid. *Phil. Caroli* obs. in *A. Gell.* c. 5. L. I. Animadv. III. p. 41. la Croze. Uberius de hoc Demonactis magistro egit *Wielandius* in versionis suae Vol. III. p. 266. sq. Lehm.

Ead. l. 14. Ταῖς χερσὶν) Hinc Lesbonax Mitylenaeus vocavit eos χειροσόφους, et Lexiphanes *Luciani* p. 534. Leg. *Athen.* c. 8. et 16. lib. 1. et cap. ult. lib. 4. Caetera, quae ad saltationem spectant, ut de Bancismo, Betarmo, Hormo, et aliis, fusius alibi. Bourd.

Pag. 153. l. 1. Βασιλικός τις ἄνθρωπος) Bene monet *Hemsterh.* in marg. adeundum *L. Bos* in Evang. *Joan.* IV, 46. Ibi

enim legas, *καὶ ἦν τις βασιλικὸς* etc. Ad quae *Bosius* ita commentatur: *Non putem per βασιλικὸν intelligi* aulicum *quendam, sive* ministrum regium, *ut Belgae interpretes et plerique alii volunt; sed potius* quempiam ex genere regio, agnatum aliquem Herodis. *Nam βασιλικοὶ Graecis dicuntur vel filii, vel agnati regum, quales Latinis* Regales *appellantur. Lucianus de Salt.* (h. l. ut vides) *Achilles Tatius L. VII. p.* 447. *dixit: ἦν τοῦ βασιλικοῦ γένους. Sic et Herodot. I. cap.* 35. *Φρὴξ μὲν γενεῇ, γένεος δὲ βασιληΐου. Ammian. XVI. c.* 12. Hos sequebantur potestate proximi Reges numero quinque, regalesque decem. *Ad quem locum videatur Valesius.* Addo *Chrysost.* Homil. 35. in *Joan.* pag. 697. Ed. Eton. qui utrumque designari posse ait, his verbis: *Ἤτοι τοῦ γένους ὢν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξίωμά τι ἀρχῆς ἕτερον οὕτω καλούμενον ἔχων.* Reitz.

Ead. l. 4. *Ἡμέλλην γάρ τις ὤν, ἐντύγχανε συνεῖναι*) Pessime sic nostra ex Ed. *Salmuriensi*, cum optime *Basilcensis* (*ἡμέλλην γάρ τις ὢν ἐντύγχανε*) *συνεῖναι.* Gron.

Ead. l. 5. *Συνιέναι*) W. recte. Reliqui *συνεῖναι.* Solan. *Συνιέναι*) Vix dubitassem sic scribere vel sine Codice. Sic enim recte supra §. 62. Edd. habebant. Conf. superius Quom. Hist. c. 37. ubi *συνεῖναι* quoque Edd. priores pro *συνιέναι.* Sed recte *συνιέναι* ibid. cap. 44. Et Abdic. cap. 15. atque alibi. Licet rursus pro eo *συνεῖναι* legas in Edd. infra Jov. Trag. §. 27. quod ibi videbimus. Reitz.

Ead. l. 12. *Καθίκετο αὐτοῦ*) Sic supra Hermot. c. 83. Solan.

Ead. l. 15. *Κατὰ τὰ ἀ. τ.*) Ut Prom. in Verbb. cap. 2. Tim. cap. 33. et passim. Solan.

Ead. l. 16. *Οἶδε*) Interpres *Obsopoeus* legit *ἢ ὃδε*, vertit enim *at haec.* Guyet. Nemo, haec quid velint, adsequatur. Ed. *Junt.* pro *οἶδε* vulgato legit *οἱ δε.* M. *οἶδεν.* Legendum *οἱ δὲ γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις ἐπαινούμενοι* etc. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praestare existimantur, quod etc. Intactus locus est, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forsan satius fuerit legere *ἥδε.* Solan. Puto dedisse *Lucianum εἴωθε*, quod deinde inter dictantem atque excipientem in *οἶδε* transisse potuit. Certe ita interpretatus sum. Gesn. Illud *οἶδε* certe intolerabile videtur, sed quia variis modis corrigi potest, et aeque in *οἶδε — ἐπαινούμενοι*, ac in *αἵ δὲ — εναι*, aeque, inquam, in *εἴωθε*, quam in *ἢ δὲ* mutari, ideo nihil muto, quia incertum est, quid Lucianus reliquerit. *Gesneri εἴωθε*, optimum videretur, si cum *ἐπαινουμένη* satis commode cohaerere posset. Etsi enim alias participium pro infinitivo usitatum, cum hoc verbo id *Noster* alibi adhibere non solet. Reitz. *J. Scaliger* olim volverat *ἅτε*

pro οἶδε. Sed postea vidit sana esse omnia, modo cum *Gronovio* verteretur. Nec mihi secus videtur. Quodsi tamen corrigendum sit, maxime placet *Valckenarii* σύνοιδε, cujus quidem vocis syllaba prima ab ultima praecedentis verbi absorpta esse potuit. *Gesneri* versionem, a *Reitzio* editam: *Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum* etc. mutavi, utpote a dubia, vel potius arbitraria nimis, lectione profectam. Lehm.

Pag. 154. l. 1. Τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις πρόσωποις) *Benedictus: ut propositis personis gestu respondeat. Obsopoeus: ut personis in scenam introductis saltator per omnia gestu respondeat.* At nec id agit *Lucianus*, ut ostendat, id etiam in saltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut pictura, caelatura etc. ut nempe respodeant personis propositis, sed mens ejus est, eamque in interpretando sic exprimere debuerant: *Novit enim* (n. ὑπόκρισις) *se in illis magis laudari eo, quod similis plane sit subjectis personis.* Innuit, vim ὑποκρίσεως maxime curari et valere in istis saltatoribus, cum non ita pulchritudo ejus in aliis artibus exseratur. Gron. Τῷ ἐοικέναι, id est, quasi ἐν vel ἐπὶ τῷ ἐοικέναι, *dum*, vel *propterea, quod similes se gerant.* Sic *Herodian.* III, 1, 5. τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους, *si quidem mercenarios milites non habent.* Plura similia dedi alibi. Adde et Abdic. c. 5. οὐ τῷ μισεῖν ἐμέ. Reitz.

Ead. l. 3. Ἀριστέων) Non satis assequitur una vox Latina vim, quae subjecta est τοῖς ἀριστεῦσι. Sunt enim, qui insigne et eminens fortitudinis documentum ediderе, quod praemio dignum leges judicant, qui non *bene* tantum, sed *optime*, comparatione aliorum, gesserunt rempubl. Latina declamatorum schola *fortes* vocat simpliciter, aut *fortiter fecisse* dicit. Gesn.

Ead. l. 9. Ὅ) Ita W. solus: vulgatam qui sequuntur, *solum* vertant necesse est. Qui *eundem* vertunt, ita legant, uti nos scribimus, si Graece sciunt. Solan.

Ead. l. 14. Ὦ παῖ) Ex *Pindaro* habet, inter cujus fragmenta reperies pag. 493. paullo aliter scriptum:

Ποντίου θηρὸς χρωτὶ
Μάλιστα νόον προσφέρων
Πάσαις πολίεσσιν ὁμιλεῖ.

Ex *Plut.* 1690, 1. et 1801, 2. Solan. *O fili Polypi, Theognis.* la Croze.

Ead. l. 15. Ἴσχων) Illud ἔχων, quod W. suppeditat, nihili esse, patet ex archetypo, ex quo *Lucianus* hoc petlit. Desumsit enim ex *Theognidis* versu illo, quem *Plutarch.* περὶ πολυφιλίας citat, (teste *Sylburgo* in nott. ad *Theogn.* p. 150.) Πολύποδος νόον ἴσχε πολύφρονος· ubi certe ἔχε in versu locum non haberet. At in ipso *Theognide* v. 216. sic legas:

Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολύπλοκον, ὃς ποτὲ πέτρῃ
Τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.

Quod quidem nihil refert; verbum ἴσχε tamen eodem modo ibidem ponitur. Reitz.

Pag. 155. l. 6. *Ἀθάμας*) Conf. supra §. 42. Reitz.

Ead. l. 8. *Ἀερόπη*) Vid. c. 43. et Quom. Hist. Conscr. c. 8. Agamemnonis mater. Solan.

Ead. l. 9. *Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει*) Interpres: *Alia quidem, quae spectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem ostendunt.* Ἕκαστος non est *quispiam.* Legendum ἑνὸς ἕκαστον ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει, *cetera quidem, quae spectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque ostendit.* Ἕκαστον, sc. ἄκουσμα, vel θέαμα. Graev. Eodem redit vulgata lectio, quamquam minus, quam *Graev.* emendatio, usui loquendi respondet. Lehm.

Pag. 156. l. 2. *Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει*) Hoc damnat ipse *Lucianus* in Rhetorum magistro. Graev. Lesbonacti cuidam scribit *Apollonius Tyanensis* Ep. XXII. et LXI. sed alius sit oportet. *Philostr.* p. 891. et 404. Solan. Ille est, de quo *Suidas: Λεσβώναξ Μιτυληναῖος φιλόσοφος, γεγονὼς ἐπὶ Αὐγούστου· πατὴρ Ποτάμωνος τοῦ φιλοσόφου· ἔγραψε πλεῖστα φιλόσοφα.* Cf. Idem s. *Ποταμών.* Diversus autem ab illo, cujus declamationes duas nuper Lipsiae edidit *J. Conr. Orellius.* Lehm.

Ead. l. 4. *Τιμοκράτης*) Heracleota. Demon. Vit. c. 3. Memoratur hic etiam apud *Philostr.* (p. m. 265.) 535. et describitur ut et philosophus, et vir disertus, qualem etiam *Lucianus* hic tradit fuisse. Aetas etiam et patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophistarum *Philostrati*, in qua circa annum 130. floruisse dicitur. Vide totam *Polemonis* vitam, et mecum senties. Solan.

Ead. l. 8. *Πλάτων*) *Plat.* Polit. p. 506. A. Solan.

Ead. l. 9. *Ἐπιδείκνυται*] Conjunctivi formam peculiarem ἐπιδεικνῦται scribi vult *Struvius*, subtilissimus rerum grammaticarum arbiter, in Gramm. Gr. p. 180. Quid *Matthiae* decreverit de verborum — υμι forma Conjunctivorum, non clare patet ex iis, quae in Grammat. majori §. 204. 4. docentur. Tria enim *Platonis* loca, quae ibi afferuntur, corrigere nunc velle, nunc nolle, videtur. Sunt autem haec: Phaedon. Tom. I. Ed. *Stallbaum.* p. 101. 102. ὅπως μὴ ἅμα ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου διασκεδάννυται ἡ ψυχὴ etc. Mox ibid. δεδίναι, μὴ ὡς ἀληθῶς ὁ ἄνεμος — διαφυσᾷ καὶ διασκεδάννυσιν. Gorg. Tom. III. p. 30. Οὐκοῦν καὶ ἀποκτίννυμεν, εἴ τιν' ἀποκτίννυμεν, in quo postremo loco B. 2. ὅταν habet pro εἰ, contra Codicum

auctoritatem, quamquam per se non male. Verum quum iidem Codd. vulgo non circumflexam, sed acutam, formam praebeant, teste quidem diligentissimo *Stallbaumio*, qui hanc potissimum fidem, quamquam non temere, secutus est; et quum in nostro quoque *Luciani* loco constans sit scriptura ἐπιδείκνυται nec in *Platone*, nec in *Luciano*, novas res statuo esse meliendas. Lehm.

Ead. l. 11. *Τοῦτο μέν γε*) An τὸ γαλιναγωγεῖν τὰ πάθη? Guyet.

Ead. l. 14. *Ἀριστοτέλους*) Felicitatem *Aristoteles* tribus in rebus sitam esse vult, in animi, corporis et fortunae bonis. Vid. *Ἠθ. Νικ.* I. Solan.

Ead. l. 15. *Καὶ μέρος τρίτον*) Imo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipse in Eunucho: *καὶ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἴεσθαι.* Marcil. Locus *Luciani* in Eun. quem *Marcilius* ob oculos habuit, est §. 3. non longe a fine. Reitz. Putide *Marcilius*. Res sic se habet; *Aristoteles* Ethic. I, 8. bonorum, quae felicitatem efficiant, triplex constituit genus, his usus verbis: *νενεμημένων δὴ τῶν ἀγαθῶν τριχῇ, καὶ τῶν μὲν ἐκτὸς* (fortunae) *λεγομένων· τῶν δὲ, περὶ ψυχὴν καὶ σῶμα* etc. In quibus nec ipse *Aristoteles* ordini huic bonorum quidquam tribuit, nec *Lucianus* noster et in neutro quidem loco; adeo, ut *τρίτον* sit *tertium quiddam*, τρίτον τι, non τὸ τρίτον. Lehm.

Ead. l. 16. *Ἤκουσα δέ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται*) *Ceterum quendam audivi magis etiam subtilia quaedam de saltantium personarum silentio iuveniliter affirmantem, id etiam Pythagoricum dogma subobscure significare.* Sic vertendus hic locus. De re ipsa *Athenaeus* lib. 1. Deipnosoph. *Οὗτος* (*Μέμφις*) *τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυσιν ἥτις ἐστὶ, μετὰ σιωπῆς πάνθ' ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν, enimvero hic* (Memphis pantomimus) *aperte demonstravit, quanta Pythagoricae philosophiae vis sit, ut qui tacens omnia nobis manifestius indicaret, quam qui artem dicendi se docere profiterentur.* Graev. „H. l. de re aliqua artis saltatoriae peculiari agit *Lucianus*; sed τῇ ὀρχηστικῇ non proprium esse τὰ προσωπεῖα ejus (Masks) silere, manifestum est; nam προσωπεῖα omnia semper silent. Legendum itaque — προσώπων (actors, characters)." Haec *Seagerus*; serviliter quidem inhaerens propriae vocis προσωπεῖον significationi, quae nihil aliud h. l. valet, ac si ipsi *homines personati* dicti essent. Sic igitur silere dicuntur προσωπεῖα ὀρχηστικὰ, i. e. *pantomini ipsi*, quemadmodum τραγικὰ et κωμικὰ προσωπεῖα loqui potuissent dici. Neque adeo opus

est alia emendatione. Ceterum silentium Pythagoreorum quinquennale h. l. indigitari, vix est, quod moneam. Lehm.

Ibid. Περιττότερόν τι νεανιευομένου) *Magnificentius quid dicentem.* Guyet.

Pag. 157. l. 12. *Γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι*) Interpres absurdissime: *Etenim illud ego Gymnasiorum pulcherrimum et aptissimum esse affirmaverim;* cum vertendum sit: *ex omnibus gymnicis exercitiis illud pulcherrimum et venustissimum esse equidem dixero.* Graev.

Pag. 158. l. 2. *Τῇ αὐλοῖς*) Conf. supra §. 16 hujus Dissert. Reitz.

Pag. 159. l. 2. *Εὐφυᾶ*) Alibi erat *εὐφυῆ*. Sed hic jam recte et constanter *εὐφυᾶ* invenio. Vid. supra Alex. c. 5. Reitz.

Ead. l. 6. *Τὸν Πολυκλείτου κανόνα*) Confer infra de Mort. Peregr. §. 9. Reitz.

Ead. l. 10. *Γὰρ*) Illud *γὰρ*, quod sententia postulabat ante *τοῦτο*, inserendum duxi. Non agnoscit tamen M. Solan.

Ead. l. 12. *Οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς*) *Jul.* Imp. Misop. Bouan.

Ead. l. 16. *Τὸν Ἕκτορα*) Exstat epigramma in statuam Helladiae Hectorem saltantis. Vid. *Anthol.* IV, 25. *Meurs.* Orch. Solan.

Pag. 160. l. 1. *Ὡς Ἀστυάναξ*) Legendum omnino *οὗτος Ἀστυάναξ*. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scribere solebant antiqui librarii: quod quam facile in *ὡς* transire potuerit, considerantibus illius formam apparet. Gesn. An *οἷος Ἀστυάναξ*; sic cogitabam ante. Sed visa conjectura *Gesneri*, ei facile concedo. Nam vulgata sensum commodum non habere videtur; licet *ὡς* etiam nominibus substantivis addatur, ut in fragm. *Menand.* 38, 2. *Ὡς ἔργον εὖ ζῆν ἐν πονηροῖς ἤθεσιν*· pro *quantum opus*, vel *quam difficile est* etc. et Latini quoque adverbia sic adjungant nominibus substantivis, ut est in *Terentiano* illo, *ne parum leno sies.* Tamen *ὡς Ἀστυάναξ* vix ita subsistere poterit, etsi per ironiam sic interpretere, *o quam ille* (pro qualis, vel quantus) *est Astyanax!* scilicet habebit quidem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si *οὗτος* legeris. Reitz. Possis etiam de compendio vocis *ὅλως* cogitare, quemadmodum cogitavit *Jacobsius* Pisc. c. 33. in verbis *ἀποτρόπαιον ὡς καὶ αἰσχρόν*. At nihil opus est emendatione, neque illic, neque hic. *Ὡς Ἀστυάναξ*, exclamatio est Antiochenorum, qua vellent, non vere illum saltatorem, nec omnino, agere ipsis videri Astyanactis personam, sed non multum certe abesse. Scilicet *ὡς* est *fere*, indicatque id, quod prope a vero abest. Conferas formulam *ὡς ἀλη-*

θῶς, locum Piscatoris similem, aliaque ejus generis, quae nota sunt et certa. Lehm.

Ead. l. 2. *Καπανέα*) V. *Auson.* epigr. 83. et *Anthol.* II, 38. *Meurs.* Orch. Et *Eur.* Phoen. 185. 1180. Solan.

Ead. l. 3. *Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν*) Est *impetum facere in Thebanorum moenia*: nobis, *bestormen*. *Herodianus* in V. *καὶ προσέβαλλε τοῖς τείχεσιν. Idem* in VII. *προσέβαλλόν τε ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν. Xenophon* in III. Hellenicôn, *ξενικῷ μὲν Ἑλληνικῷ προσβαλοῦσα τοῖς τείχεσιν.* Graev.

Ead. l. 6. *Τῆς θυμέλης*) Thymelen, orchestrae partem mediam, locum proprium, et in centro totius theatri positum, eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac dilucide declaravit *Boindinus* in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom. I. p. 186. Ed. Holland. Gesn.

Ead. l. 14. *Χειρονομίας*) *Χειρονομία* diversa a saltatione. Guyet. At quis hoc nescit, aut negat, *Guyete*? Accedit tamen et conjungitur inprimis cum saltatione *Pyrrhicha* vocata, aliisque, nec minimum ejus ornamentum habetur. Etsi ego cum *Cicerone* potius dico, *Nemo saltat sobrius.* Reitz.

Ead. l. 15. *Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσει παλῶν*) Lego *ἐν ἀσκήσει*, et sic etiam legisse videtur interpres. Aliquis posset etiam jure suspicari legendum esse *κακῶν*· nam pugillatus, in quo plagas multas pati necesse erat, potius videtur dici debere *ἄσκησις κακῶν.* Palm. Non procul a vero abibat *Palmerii* conjectura, cum *αὐλήσει* sic corrigebat: verum cum Edd. cett. habeant *ἀθλήσει*, ejus emendatione nihil opus est. At *κακῶν* hic locum non habet, quia Mercurius, Pollux, Hercules, vincere sueti in pugillatu, non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in saltatione exprimi, vid. supra §. 73. Cur itaque ad ejus et reliquorum facta heroica non respiceretur, causae nihil video. *Τὸ καλὸν* autem pro *laudabili*, *glorioso* usurpari, *Stephanus* in Thes. dudum docuit. Reitz.

Ead. l. 16. *Ἀθλήσει*) Verissima lectio, quam non vidit *Palmer.* Exstat autem in M. et omnibus impr. excepta *B.* 2. et 3. Solan.

Pag. 161. l. 1. *Ἡροδότῳ*) Vid. *Herodot.* I, 8. Solan.

Ibid. Τὰ δι' ὀμμάτων) Hinc *Plautinum* illud: *pluris oculatus testis unus, quam auriti decem. Ὁ λογοποιὸς ὁ Θούριος οὐκ εἰπεῖν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Jul.* Imp. ad Leontium. Vorst.

Ead. l. 6. *Νηπενθές τε καὶ ἄχολον*) Vid. *Hom.* Od. *Δ*, 221. Solan. De hoc Homerico *nepenthe* vid. eruditam *G. E. Stahlii* Dissertationem. Item *Petr. Petiti* Dissert. de nepenthe *Homeri*, sive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritu-

dinem abolente, opera *Graevii* editam Trajecti an. 1689. ut refert *Casp. Burman.* in Traiecto Erudito p. 120. Reitz.

Ead. l. 12. *Κεχείρωται*) Rursus passivum praeteritum active intelligendum. Vid. *Jens.* ad Tyrannic. c. 12. et nos alibi non semel. Reitz.

Pag. 162. l. 6. *Σολοικίας — ἐν τῇ ὀρχήσει*) Sic eleganter etiam apud *Philostr.* pag. 541. Cum Tragicus actor, *ὦ Ζεῦ*, o Jupiter, exclamans, manu terram ostenderet, et *ὦ γᾶ*, o terra, vultu in coelum erecto diceret, praesidens Polemon exegit virum, *οὔνος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε* dicens. Alium hujus vocis elegantem usum vidisti jam supra in Nigrin. c. 18. Solan. Quod *Solanus* monet conferendum cap. 18. Nigr. id jam est §. 31. Reitz.

Ead. l. 7. *Ἄλογα*) Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad Quom. Hist. §. 48. Reitz.

Ead. l. 8. *Οἱ δὲ εὔρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα*) Obscure interpres: *illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodat.* Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte: *illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentat;* dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. Graev.

Ead. l. 10. *Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις*) Interpres vertit: *quidam enim Jovis parentes — repraesentans*, et videtur legisse, *τοὺς γὰρ Διὸς γονέας*. Sed multo melior vulgata lectio *γονὰς*, id est, *nativitatem, natalitia.* Palm.

Ead. l. 13. *Γλαύκην*) V. cap. 42. Solan. Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni *τεκνοφαγία* atque epulae Thyesteae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, et *Apollodoro* I, 28. Misit Medea inductae sibi a Jasone Glucae *πέπλον μεμιγμένον φαρμάκῳ, ὃν ἀμφιεσμένη μετὰ τοῦ βοηθοῦντος πατρὸς πυρὶ λάβρῳ καταφλέγει.* Perit itaque simili fere modo Glauce Medeae pellex, ac Semele Junonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. Gesn.

Pag. 163. l. 1. *Ὅλως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπηκριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον· εὔμορφον· σύμμετρον· αὐτὸ ἑαυτῷ ἑοικός· ἀσυκοφάντητον· ἀνεπίληπτον· μηδαμῶς ἐλλιπές· ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ὀξὺν τὴν παιδείαν. βαθὺν τὰς ἐννοίας· ἀνθρώπινον μάλιστα.*) Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici et corrigi possint. Patet, omnia illa adjectiva ad *τὸ πᾶν* esse referenda. Sed quid, quaeso, est, *ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις;* Malae distinctionis vitio haec laborant: quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituatur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue: *Ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον· τὰς ἐνθυμήσεις ὀξύν. τὴν παιδείαν βαθύν· τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον*

μάλιστα. Scilicet absolverat *Lucianus*, quae, eaque bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Jam vero caronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero et in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem, egit *Benedictus*, ea sic transfero: *Ut autem summatim dicam, oportet saltatorem undiquaque esse teretem et limatum, ut omnia sit suis numeris absolutum, pulchrum, justis partibus constans, sibi ipsum per omnia conveniens, reprehensione et castigatione nulla dignum, nequaquam defectum, ex optimis mixtum ac temperatum, inventionibus acutum, subactae eruditionis.* (sic vertit τὴν παιδείαν βαθεῖς. Eleganter βαθὺς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic βαθὺς τῆς ἡλικίας apud *Aristophanem* in Nubibus p. 156. Ed. Allobr. v. 5. cujus aetas provecta est. Video observasse id etiam *H. Stephanum*, cujus sententiam in voce Ἐμβαθυνὸς, mire confirmat hic *Luciani* locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab *Hesychio* exponuntur ἐλέγμοι καὶ ἀνδρείας. Conjiciunt eruditi ἀνδρεῖοι.) *cogitationem homini maxime convenientes habens.* Eleganter sane ὀξὺν τοῖς ἐνθυμήσεις dicitur ab *Luciano* id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὀξὺν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello §. 74. Μνημονικόν τε γὰρ καὶ εὑρυῆ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ παιρσῦ μάλιστα ἐπιχαίθαι φησὶ δεῖν αὐτόν. Sic in Jove Tragoedo cap. 27. συνιέναι ὀξύς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur ὀξὺς τὴν ὄσφρησιν ab *Nostro* in Bis Accusato c. 1. Sic ὀξὺς τὰ ὦτα potest vocari is, qui distincte et acute audit; quamvis *Noster* in Deor. Concilio cap. 4. ubi Satyros vocat ὀξεῖς τὰ ὦτα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo, qui arrectas et in acutum desinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse, docuit *Tiraebus* XVIII. Adv. c. 8. componens illud *Horatii*: *Aures capripedum Satyrorum acutas.* (addo *Long.* Past. L. 2.) Commode asserendus hic est locus *Aeliani* contra tentationem eruditissimi *Kuhnii*. Verba *Aeliani* sunt XI. Ποικ. c. 18. ἄνδρα φασὶ Σικελιώτην οἷον βλέπειν ὀξὺν γενέσθαι, ὥστε etc. *Kuhnius legeret* ὀξὺ. ὀξὺ βλέπειν enim *esse*, *quod Horatius dixerit* cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec *Aeliani* intelligam, ac videtur intellexisse vir doctissimus. Etenim ut verum sit, ὀξὺ βλέπειν Graecis esse satis frequens, (quod multis probari posset exemplis: ita et ὀρθὸν βλέπειν apud *Aristophanem*, et istiusmodi locutiones alias sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γενέσθαι ὀξὺ βλέπειν. Ita namque foret haec dictio, si audiretur vir. cl. At perspicuum est, haec *Aeliani* ita interpretanda esse: *homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut* etc. hoc est, *tam*

acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut etc. Nempe ὀξὺς βλέπειν apud *Aelianum* eodem modo, quo apud *Lucianum* ὀξὺς ἐπινοῆσαι, συνιέναι, dicitur; quod idem ac ὀξὺς τὴν βλέψιν, ἐπινοεῖν, σύνεσιν· ut ὀξὺς τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥῖνα etc. quae vidimus. Prorsus ita *Homerus* quoque Il. Ξ, 344. οὐδ' ἂν ναῦϊ διαδράκοι ἠέλιός περ, οὔ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσορόωσθαι, *cujus oculus acutus est ad perspiciendum.* Jens. *Jensii* interpunctionem omnino necessariam, et quam *Solanus* quoque in *Junt.* ex ejusdem animadversione correxerat, hic expressimus. In *Par.* quidem priore membro hujus periodi commata tantum erant, inter singula adjectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in Edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, et ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in *Par.* quae in aliis, etsi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior est in periodis dividendis. Reitz.

Pag. 165. l. 8. Ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ) Ad partes haec *Luciani* verba vocat *L. Bos* ad 2. Ep. ad Corinth. c. 3, 18. ubique κατοπτρίζεσθαι, et ἀποβλέπειν πρὸς τὶ ὥσπερ κάτοπτρον docet signif. *probe considerare, et ex eo exemplum sumere,* auctoritatemque satis adduxit, quae hic non repetam. Reitz.

Pag. 165. l. 1. *Δεῖξε τὴν κεφαλήν*) Exemplum huic simillimum de Aesopo lege apud *Plut.* in Cicer. non longe ab initio. Solan.

Ead. l. 8. *Παρατολόνει*) Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. *Παρατίλειν* proprie et ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, et a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus, dum nimium εὐφαντασίωτος est, et furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit, quod non debebat, παραπαίει, propria simul et translata significatione. Gesn.

Ead. l. 14. *Καταβὰς*) In theatro Romano sedent in orchestra Senatores, in quem facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. *Boindinus* l. c. Gesn.

Pag. 166. l. 1. *Μαστιγώσῃ*) V. *Sophoclis* Ajacem, ubi furens oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssem. Unde et titulus Αἴας μαστιγοφόρος, qui tamen antiquus Scholiastae non videtur. Solan.

Ead. l. 6. *Ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένον*) *Vere ob insaniam notandum*, vertit *Jac. Elsner.* ad Ep. ad Gal. 2, 11. (*notatum* voluit) aitque *Bezam* durius vertisse illa Apostoli, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν, quod condemnandus esset: cum Latini Patres et Vul-

gata rectius dederint: *reprehensione, vituperatione dignus.* Quod ut non improbo, ita tamen *condemnandi* notionem saepe parum differre ab *improbandi, vituperandi* significatu, facile quoque probare possem, et utrovis modo κατεγνωσμένον poni. Nam cum κατεγνωσθαι proprie sit: *cognita causa judicor*, et plerumque de eo dicatur, qui causam habet deteriorem; condemnatio autem non omnis sit aeque gravis: hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro *condemnare*, et pro *deridere, perstringere*, accipi, monet *Scholiast.* ad 2. Ver. Hist. c. 20. ubi *Luciani* verba, κατεγνωσμένον — γραμματικῶν ψυχρολογίαν, *damnabam* etc. quoque vertit *Gem.* et recte; licet *improbabam, reprehendebam*, ibi eodem fere rediisset. Vid. quae ibi noto. Plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat *Scheid.* in Ind. *Herodian.* qui testimoniis indiget, ac dijudicet, anne recte dicat, κατεγνωσμένως τινὸς ἀνανδρίαν esse, *condemnantes*, vel *vituperantes alicujus imbellem animum?* At hic in *Luciano* vertere ὡς ἀλ. ἐ. μ. κατεγνωσμένον, *tanquam qui se vere* (juste) *insanum judicatum*, vel *instantiae damnatum, accusatum*, sentiret. Reitz.

Ead. l. 7. Αἰτούντων γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν) Interpres rursus ita vertit: *siquidem postulantibus iterum aequalibus*; sed male: συστασιῶται enim hoc loco aliud significat, et uno quidem verbo Latine dici vix potest ejus vocis significatus, *fautor* tamen maxime accedit, sed generalius sumitur. Συστασιώτης ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi favet, et est ex ejus factione. Nam diversae erant in theatro, ut et in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mnesteri, alii Paridi favebant, et saepe ea de causa in theatro στάσεις fiebant, unde vox στασιώτης, et composita συστασιώτης. Verte igitur: *postulantibus iterum partium ejus fautoribus.* Palm. Sed *Benedict.* jam sic dedit, vertens: *rogantibus enim factionis sociis.* Reitz.

Ead. l. 8. Περιασησάμενος τὸν ὑποκριτὴν) *Benedictus histrionem in theatro agens*, idque verborum serie multis modis commutata. At *Obsoporeus*, secutus *Luciani* ordinem: *adhibito repraesentatore*, quem sensum sane probem, modo Latine efferatur. Et cur *Benedictus* in praecedentibus voces illas οἱ δὲ ἐγέλων interpretatus est *alii laudabant*, nec maluit retinere *Obsoposanum: alii ridebant?* quod omnino debuerat reponi. Gron. In l. περιασησάμενος sed nihil muto, elegans enim est sensus vulgatae; Icarom. cap. 17. Jov. Trag. cap. 29. et passim apud Nostrum. Solan.

Pag. 167. l. 2. Κίρκης) Apud *Homer.* pro οὔτι legitur οὔτε, quod reducendum existimo. Solan.

Ead. l. 4. Θεσμά μ' ἔχει) *Hom.* Od. *K*, 326. Solan. Usus *Noster* etiam supra Catapl. cap. 14. Quam dictionem et Germani sic usurpant, casune, an ex traditione, quis dixerit? Potuisset tamen frater Belgae Graecissanti inserere. Reitz.

Ibid. Οὔτι) Non modo adscripserat *Solanus*, οὔτις esse in *Homeri* l. c. sed et addiderat, Edd. *Luciani* male οὔτι habere. Mirabar utrumque. Nam aeque ut in *Luciani* Edd. ita et in *Homero* inveniebam illud οὔτι, tam in Ed. *Amst.* an. 1660. quam in antiqua Argentoratina. Verum in *Hervagiana* anni 1511. οὔτις quidem est. At in *Frobeniana* anni 1559. οὔτι etiam conspicitur, quod in *Eustathii* commentariis quoque repositum; quare id *Luciano* non abrogo, sed οὔ τι divisim scribo. Reitz. Non sic scripsit *Reitzius*. Neque sic opus erat, etsi in B. 1. sic scriptum deprehenditur. Nec denique in *Homero* ipso aliter, quam οὔτι conjunctim, edidit *Wolfius*. Sed quod Censor Editionis *Reitz.* in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. p. 245. *Gesnerum* dicit in versione Latina reddidisse lectionem οὔτις, injuste eum criminatur. Sensum enim interpres exprimere maluit, quam verba; et metae adstrictus paullo liberiorem se praebuit in eligendis verbis, quorum hic jam parum erat momenti. Lehm.

Ead. l. 6. Ἐμπεδόκλεος) Vid. *Homer.* Il. *Z*, 352. Et Od. *K*, 240. Solan.

Ead. l. 9. Καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει) *Homer.* Odyss. *E*, 47. Solan.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 169. ΛΕΞΙΦ.) Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi *Pollucem*, qui Onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet, obsoleta verba inveniri, memini olim in Scholiaste *Luciani* ἀνενδότῳ legere apud *Isaacum Vossium* τὸν πάνυ. Graev. (Hic liber ingeniosissime confectus velut laterculum quoddam est omnium dictionum ἀδοκίμων, quas semidocti homines *Athenaei* et *Luciani* temporibus, magno cum eruditorum fastidio, soliti usurpare. *Cas. ad Ath.* 168, 18.) De hoc opusculo ego non tam magnifice sentio. Librum deridet, in quo tot et tanta ridicula congesta erant. Quod non res tantum ipsa indicat, sed diserte ipse ait, cum *Lexiphanis* librum esse dicit. Sed an non quae ipse αὐτοπρόσωπος loquitur, insulsa et inficeta prorsus videntur? Si ergo *Luciani* opus sit, a juniore scriptum censeo; et *Athenaei* magni illud opus derisum. Viderint alii: mihi neque lubet, neque vacat nunc *Athenaeum* ipsum

eo consilio perlegere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, *Athenaei* opus M. Aurelio imperante prodiisse. Vid. 2. C. in eoque omnia fere reperiri, quae hoc in opusculo ridentur, *Platonis* vanam imitationem, voces exoletas, farraginem istam verborum ad convivium pertinentium, et quid non? sola personarum nomina discrepant, quae ridiculi causa a Nostro conficta sunt. Unde liquet, aut eundem risisse utrumque, aut *Athenaeum* ipsum a *Luciano* hic derisum. SOLAN. Dubitabam initio, aggrederemne versionem hujus Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi posse, desperarem. Cum enim totus prope sit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poëtica, a puro et simplici sermone aliena, consectantur, et tum mirifice se credunt esse locutos, cum sermo illorum a communi ratione maxime abhorret: frustra fuerit, si quis speret, ea sic posse quacunque alia lingua reddi, ut, quid auctor sibi voluerit, aliquis Graece non doctus adsequatur. Itaque, quod de *Pollucis*, quem hic perstringi putabant viri docti, (post *Hemsterhusianam* praefationem equidem putare desii, et postquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non esse in *Pollucis* Onomastico) quod igitur de *Pollucis* Onomastico sentiunt, ut quisque est magis judex idoneus, plane non debuisse ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello existimem, quem non magis bene quisquam interpretetur, quam inperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena sermones, quam obscurorum virorum epistolas, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quasi quadam parodia deridentur. Interea tamen cum quibusdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum est, ad sententiam auctoris posse accedi, non defugi laborem, parum licet facilem, et ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici; sed hircum mulsisse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam hujus scriptionis utcunque inde intelligat. *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, et minime affectato genere orationis aliena, prime e poëtis eorumque Scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis et absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, et neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties dudit, ut statim ab initio aliquoties; Lucianus, alliterationem illam enucleare, et v. g. dicere, cum *νεοχμὸς*, *novus*, illo tempore in usu communi non

esset, sed affectaret illam, ut antiquam et Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de αὐχμῷ putare illum voluisse dicere. Nempe αυ ea aetas sono ad ο inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aeque καχόζηλον, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *siccitatem* significans. Invenit aliquid *Micyllus*, similem nempe lusum inter *calidus* et *squalidus*: lepide, nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *musteum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut *Micyllus novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad αὐχμὸν, quam nostrum *mustum*, accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi ungues omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aeque καχόζηλα. Quin sunt ἅπαξ λεγόμενα quaedam, in quibus omnis etiam conjectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, et, nobis certe, non injucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de pluraculis *Is. Casaubonus* in *Athenaeum* libro 3. c. 18. 19. et 20. conferendus omnino, si quis amas talia, et *Lucianum* recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia jam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio suo recitat Lexiphanes, compositum et consarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poetica, vel alioqui καχοζήλοις. GESN. Non solum *Pollucis* Onomasticon, sed etiam *Athenaei* Deipnosophistae, tum consilio tum argumento et forma, tanto a *Lexiphanis* nostri ficti opere ficto differunt, ut *Luciano* non potuerit esse propositum, alterutrum istorum utilissimorum operum singulari libello perstringere. Neque enim placuerunt sibi auctores illi, dum utebantur obsoletis vel inusitatis, quae in censum veniunt vocibus et formulis, sed referebant eas tantum, vel recensebant, ut diligentes ac subtiles Grammatici. Atqui *Luciani* libellum contra eos esse compositum scriptores illius aetatis, qui gratiam quandam et elegantiam in usu ineptissimarum locutionum quaesiverint, legenti statim in oculos incurrit. Ergo sub Lexiphanis persona quemvis potius alium suae aetatis scriptorem inficetum et obscurum, quem nunc, bene est, quod non amplius novimus, risisse putandus est *Lucianus* noster. Simile consilium contra pravos temporis illius historicos secutus est idem in libello inscripto: Quomodo historia sit conscribenda. LEHM.

Ead. l. 1. Λεξιφάνης) Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere, ut cacozeli et antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur. De similibus, *Horat. Martial. Suet.* Aug. c. 86. et ibi interpr. Bourd.

Ead. l. 2. Τητιῶν τι) Ὡς ἀπὸ τοῦ χθὲς, χθεσινὸν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινὸν, σημαίνον τὸ ἐπέτειον, ἤτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Ἀττικιζῆ dicunt τητές, unde τατάνιοι πυροί. Leg. *Scholiast. Aristoph.* ad Nub. Bourd. Τῆτες, τητινός. Guyet. Τητινὸν de hodierno die usurpatum ab imperitis, evincunt, quae *Athenaeus* habet 98. B. ἡ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot sunt iis similia, quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riserint uterque necesse sit, aut ipsum *Athenaeum* Lucianus hisce petiisse censendus est. Solan.

Ead. l. 3. Νεοχμὸν) Ms. Reg. auctior voce una, nempe κομιδῆ· per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω, unde νεοχόν. Haec dictio etiam *Thucydidi* frequens, qua uti solet ἀντὶ τοῦ νέον, προσφάτου. Hanc Lexiph. postea vult significare τὸ ἀρτιγραφές. Bourd.

Ead. l. 6. Κυψελόβυστα) Ms. Regius habet κυψελοῦντα, sed recepta lectio melior est, magisque alludit ad illud pag. sequentis ἐπιβύστρα ἢ Κυψελίς. Κυψέλη, κυψελὶς et κυψελλὶς. (sic enim ap. *Hesych.* et Interp. *Aristoph.* ad Pac.) ὁ τῶν ὥτων ῥύπος λέγεται· dicitur etiam τὸ ὀστρακοῦν ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τοὺς ἄρτους ἀποτίθεντες, sic dictum διὰ τὸ κεκρύφθαι τὴν ἶλιν, ut vult doctissimus *Christianus* ad *Aristoph.* εἰρη. Sic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypselus rex Corinthiorum Aethionis filius, sic dictus, quod ἀρτιγέννητος παρὰ τῆς μητρὸς κέκρυπται ἐν τῷ κυψέλῃ. Cujus posteritas diu postea Corinthi regnum tenuit. Dico ad *Pausan.* Tangit *Lucian.* pag. seq. dum ait οὔτε Κύψελός τις οὔτε Περίανδρος. V. *Scal.* ad *Eus.* Bourd.

Ead. l. 9. Τὸ νεχμὸν) Corrige νεοχμόν. Guyet. Νεοχμὸν, vox *Euripidi* familiaris, vid. p. 334. Ed. 1. (non invenio ibi.) Solan. Vid. Iphig. in Taur. v. 1162. Troad. v. 260. et saepius. Lehm.

Pag. 170. l. 1. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ) *Benedictus: convivium ab illo Aristonis, hic diversum instituo. Micyllus: convivium in eo vicissim instituo contra Aristonis illud.* Certe hoc manifestius. Graev. Quamvis perierit ipsum *Athenaei* initium, ex argumento operis Graeco superstite satis liquet, *Platonis συμπόσιον* ob oculos habuisse *Athenaeum*, idque esse aemulatum, cum opus illud suum ordiretur. Sic enim postrema verba habent: δραματουργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθήναιος ζήλῳ Πλατωνικῷ. Οὕτως γοῦν ἄρχεται. Solan.

Ead. l. 8. Τὸν Πλάτωνα) Aliter *Apul.* de dogmate Platonis.

qui vult, Platonis patrem Aristonem, ipsum Aristotelem dictum. Fuit et Aristo Ceus, qui scripsit ἐρωτικὰ, de quo *Casaub.* ad *Athen.* c. 4. lib. 15. Bourd.

Ead. l. 9. *Τὸν μὲν εἴρωνα*) *Τὴν εἰρώνειαν.* Guyet.

Ibid. Πεδοῖ) Antique dictum pro χαμαὶ, πρὸς τὸ πέδον. Bourd.

Ead. l. 10. *Ἐπιβύσῃσι*) V. Schol. *Aristoph.* ad Plut. Bourd.

Ibid. Ἠνυψιλὶς) *Ὁ ῥύπος, Hesych.* Guyet.

Ead. l. 14. *Διαπεραίνομαι*) De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. Bourd.

Ead. l. 15. *Εὔαρχος*) *Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προοίμιον.* Hoc enim potissimum curabant miselli scriptores illi, ut exordium reliquo opere longe splendidius eligerent. Quod antea *Lucianus* notavit tractatu De conscribenda historia, et saepe alibi postea. Imitati illi praeceptum *Pindari* Od. 7. Olymp.

Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον
Χρὴ θέμεν τηλαυγές.

Citat *Lucian.* p. 848. (in Hippia c. 7.) Bourd.

Ead. l. 16. *Εὐώνυμος*) *Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμενος.* Qua de re copiose disserit tractatu Quomodo conscribenda sit historia. Bourd.

Pag. 171. l. 1. *Ἥδ' ὃς*) Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus et supra in Alex. cap. 43. Et occurret in hoc Lexiph. singulis paragraphis. Item Philops. c. 31. etc. quod ideo moneo, ne quis credat solis poëtis proprium esse. Reitz.

Ead. l. 2. *Περιδινησόμεθα*) *Περιέλθωμεν, γυμνασώμεθα.* De hac voce vide *Casaub.* ad *Athen.* Bourd.

Ibid. l. 3. *Ἡλιοκαὲς*) Usitatum magis ἡλιόκαυστον, κεκαυμένον ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re interpretes *Petronii* ad illa, *modica unctione usus.* Bourd.

Ibid. Πρὸς τὴν εἰλην θέρεσθαι) *Alciphr.* I. Ep. 12. pag. 48. ἀσυνδάξεται, ἔστιν οὐ δυναμένοις τῇ εἴλῃ θέρεσθαι, *curae est, sicubi possimus apricari,* ut vertit *Bergler.* qui et hoc *Luciani*, et *Aristoph.* Eccles. 64. adducit. Reitz.

Ead. l. 4. *Ἀκινητεῖ*) *Πορνεῖα.* Bourd.

Ead. l. 5. *Στλεγγίδα*) Interpretes *Persii* et *Apuleji.* Dixi ad *Petron.* Bourd.

Ibid. Καὶ βύρσαν) De hac balneorum supellectile omnes dixerunt. Bourd.

Ibid. Καὶ φωσώνια) Intelligit vestem cubitoriam, sive κοιτωνίτιον, (Debebat saltem κοιμωμάτιον. Sed omnino est vox nihili, et ab ipso *Bourdelotio* nisi fallor, ficta. Lehmi) diminutum a φώσσων, τὸ λινοῦν ἔρμενον. *Hesychius.* Bourd. Alias φωσσώνιον. Etymol. φώσσων, σινδών. φωσσώνιον λινοῦν τι ἢτοι σινδόνιον

ἢ καὶ τὸ ἐστίον τῆς νεὼς etc. ἢ προσώπου τι ἐκμαγεῖον. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ὑράριον. Guyet.

Ibid. Ῥάμματα) Τόμματα, σπυρίματα, σπερώματα. Tangit *Casaub.* ad *Athen.* c. 10. l. 8. Scholiast. *Aristophan.* Acharn. Bourd. *Hesych.* Ῥύμμα, σμῆμα, καὶ ἡ σμηματοδόκη, γυμναστηθήκη. Guyet.

Ead. l. 6. Ναυστολεῖν) Ναυστολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ πίλουτρον κομίζειν, ὡς τὸ αὐτό. Sic *Aristophan.* Thesmoph. junxit ναυστολεῖν. Vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ παραπλήσιως κομίζειν. Bourd.

Ibid. Τοὐπίλουτρον) *Mercedem ablutionis.* Guyet. Recte *Guyet.* Olim enim vertebatur, *ablutterium.* Reitz.

Ead. l. 7. Ἔχειν) Quia ante ἔχειν distinctionis nota nulla in J. erat, *Solanus* parenthesin fecerat ab ἔχειν ad ἀβολόν. Sed nos Parisinae et reliquarum distinctionem servavimus. Reitz.

Ibid. Ἐγκυθήκην) Κιβώτιον. hanc dictionem interpretatur *Casaub.* c. 13. lib. 5. Animad. ad *Athen.* Bourd.

Ead. l. 8. Ἐλιννύσεις) Διαστολαὶς *Hesych.* Dicitur etiam ἐλιννύσεις, ἤτοι ἡσυχάσεις, λήξεις, ἀνηκάσεις, αἰτιάσεις. Vide interp. *Aristoph.* Thesmoph. *Pollux.* Bourd. *Leop.* 20. Solan.

Ead. l. 9. Τρίπαλον) Πάλαι. Bourd. Utitur *Aristoph.* Equit. 1150. τρίπαλαι πάσθημαι. Reitz.

Ibid. Λοιπῷ) Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. Bourd. De hujus generis verbis, quae dicuntur, desiderativis egit *Valckenarius* in Observv. critt. in loca quaedam N. T. (in Opusc. philoll. Lips. T. II. p. 251.) Refert huc etiam φαρμακᾶν infra c. 4. (cf. *Eustath.* in *Hom.* Od. *A.* p. 54, 19.) λογᾶν c. 15. (*dicturio* apud *Macrob.* Saturn. VII, 2.) et ἀθηναῖν Pseudol. c. 24. Lenn.

Ibid. Οὐκ εὐπόρως) Ἀδυνάτως. Bourd.

Ead. l. 10. Τράμιν) Ἀφεδρῶνα. Hanc vocem interpretatur *Erotianus.* Illud est, quod apud eundem *Erotianum* Lysimachus vocavit σφιγκτῆρα, ut emendavit doctissimus *Christianus* ad *Erotian.* et *Aristoph.* εἰρη. Vocat postea τὸν ὄρρον fine hujus pag. Bourd.

Ead. l. 11. Ἀστράβης) Sic vocem hanc interpretatur *Hesych.* τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ζύλον, ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον· ἐνίοτε δὲ πάντα ἁπλῶς τὰ σωματηγοῦντα ὑποζυγοῦντα. Videtur autem Lexiphanes ex seqq. ἀστράβην posuisse ἀντὶ τοῦ ἡμιόνου· sequitur enim ἁπτραβηλάτης ἐπίσπερχε, ἤτοι ἐπισπόμενε. Bourd. Vid. *Spanh.* 187. Et *Demon.* cum Schol. 389. Solan. *Alciphr.* II. Ep. 3. f. εἰθὺς πεποιθὼς πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρει. Ubi *Bergler.* ex Scholiasta *Luciani*, aliisque *Lysiae*, *Demosth.* et *Athenaei* testi-

monia docet, ἀσυρεβῶν Atticis *malam* significare, *currui non junctam, sed qua vehimur, equitamus.* Cf. et *Hesych.* Reitz.

Ead. l. 12. Ἀσκωλιάζων) Ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἁλλόμενος, dicitur et ἀσκωλίζων *Hesych.* apud quem rescribe ἁλλόμενοι ἀσκωλιάζειν. Illud est, quod Galli dicunt *aller à cloche pied*, cum pes alter incurvatur. Hanc vocem multis interpretatur Scholiast. *Aristoph.* ad Plut. Bourd.

Ibid. Οὐκ ἀκμῆς) Μὴ πεπαμένως. Bourd.

Ead. l. 13. Λιγυρίζοντας) Λιδόντας, quia ᾠδὴν λιγυρὴν dixerunt *Homer.* et *Hesiod.* De his rusticorum cantilenis *Long.* lib. 2. et 4. ποιμεν. Bourd.

Ead. l. 16. Ἀνδηρὰ) Τὰ γελία τῶν ποταμῶν. De quibus dixi ad lib. 1. *Heliod.* Bourd. *Hesych.* ἄνδηρον, ἔχον, καὶ τὰ γελία τῶν ποταμῶν. Guyet.

Pag. 172. l. 1. Κεκμῶτα) Profert hunc locum *Casaubo* Animad. ad *Athen.* c. 19. lib. 3. Jungo ab eo dictis interp. *Virg.* ad illud Georgic.

Boreae penetrabile frigus adurit.

Sic apud *Long.* lib. 3. ποιμεν. Κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον καὶ αὖρα βορειὸς ὑπέπνει. *Pisid. Cosmurg.*

Χειμῶνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα συννόμως
Ἐκ τῆς πυράγρας τοῦ κρύους μαραίνεται.

Bourd. Pompejano tribuit *Athenaeus* 98. A. B. quem ὀνομαστοδήρων σοφιστὴν vocat. Sotan.

Ead. l. 2. Τὰ κεκμῶτα) *Uredines Plin.* L. XVIII. cap. 28. *Plerique dixere rorem tristitiam soli acri frugibus rubiginis causam esse, et carbunculi vitibus. Quod ex parte falsum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum contrahi.* Τὰ κεκμῶτα, *meodines, des jarsures.* Guyet.

Ead. l. 3. Ἀρώματα) Τὰ ἀόρατα ἐξαναθαμένα πεδία, ἀροτριάματα, γεννήματα. *Hesych.* Schol. *Aristophan.* ad Pac. Bourd. Ad versum scilicet 1158. s. 1160. Ed. *Dindorf.* min. Scribitur autem in illo *Aristophanis* loco τἀρώματα, metro flagitante. Nec aliter in hoc *Luciani* Editt. B. 1. et 3. et hinc etiam *Reitz.* et recentt. exhibent. Sed ἀρόματα utraque *Aldina*, quam ego sequendam putabam, etsi Scholiastes noster ἀρώματα exaravit. De discrimine vero vocabulorum ἄρουρα et ἄρουρα adeundus *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 227. qui quod vocem ἄρουρα ignorari dicit a Lexicis, nunc mutabit sententiam, ex quo *Schneiderus* illam in recentissimam Lexici sui editionem recepit. Verum nec *Hesychius* hanc vocem ignoravit, qui quidem Tom. I. p. 865. Alb. ἀρόματα explicat per ἀροτριάματα. Neque ibi cum *B. Vossio* ἀρώματα est legendum. Sed in *Suida* ἀρόματα pro ἀρώματα rescribendum esse, recte *Lobeckius* statuere mihi videtur. Lehm.

Ead. l. 4. *Τηπαττάλους*) *Τηπάτταλοι, εἶδη λαχάνων.* Bourd. Terrae plantas puto esse, quasi paxillos seu clavos. Dicit enim *Festus* in voce *impages: dicuntur agricolae pangere plantas, id est infigere*, quemadmodum scilicet clavi panguntur. Vorst.

Ibid. Σκανδίκων) *Hesych. Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον. Aristophani* matér Eurip. *Σκανδικόπωλις* dicitur. Guyet.

Ead. l. 5. *Βρακάνων*) *Hesych. Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα.* Guyet.

Ibid. Κάχρυς) *Ὄσπριον.* Bourd.

Ead. l. 7. *Ἐδάῤῥην*) *Ἐδάρην.* Guyet. *Ἐδάῤῥην*, quod est in omnibus, quos vidi, editis, nihili esse puto. Legi et interpretatus sum *ἐδάρην.* Nota vocis *δέρω* significatio. Vidit idem, credo, *Micyllus*, qui vertit *attrivi summum podicem*, melius ad intellectum: sed volebam propius adsequi verbilegultum Lexiphanem. Gesn.

Ead. l. 10. *Ἀπολούμ.*) W. et *Fl.* uti vult *Casaubonus* emendari, ad *Athen.* 189. In aliis *ἀπόλουμ.* Solan.

Ibid. Ἀποῤῥέξομαι) Quidam legunt *ἀποθρίξομαι*, depilabo. Bourd. Vertunt, *curriculo puerum ablegabo.* Emenda, *curriculo ad puerum ibo.* Guyet.

Ead. l. 11. *Αὐτὸς τὸν παῖδα*) Puto, hic excidisse praepositionem, legendumque, *ἀποῤῥέξομαι σὺν καὶ αὐτὸς ὡς τὸν παῖδα.* Ἢ ὡς inter dictantem et excipientem nimis facile perire potuit. *Κακοζηλία* non videtur in omissa praepositione, sed in composito *ἀποῤῥέξομαι. Λεκιθοπώλιδα*, quae statim sequitur, interpretari etiam licebat *ovorum venditricem*, si credimus Scholiis ad h. l. et ad *Aristoph.* Plut. v. 427. Gesn.

Ibid. Λεκιθοπώλιδι) *Τὰ ἀληλεσμένα ἢ βεβρεγμένα ὄσπρια πωλούσῃ.* Bourd. Forte *λεκιδοπώλιδι. Hesych. Λεκὶς, παροψίς.* Guyet. Ego nihil mutandum censeo, nisi quod majus *A*, quod in *Paris.* erat, quasi nomen proprium esset, sustulerim: nam quod et ibi, et apud *Benedict.* vertitur *Lecithopolidem*, nihili est: nec obstat quidquam, quin cum Scholiasta *Aristoph.* vertamus *ovorum venditricem*, ejusmodi enim conditionis, non nominis, feminam intelligendam patet ex seq. *γρυμαιοπώλῃ. Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. 427. ubi *λεκιδόπωλιν* occurrit, ait: *Mirum est, Lucianum inter reliquas voces, vel barbaras, vel κακοζήλως formatas, et hanc Lexiphani suo tribuere pag.* 822. *Ed. Amst.* (i. e. h. l.) *cum Atticos olim ea usos fuisse, vel ex hoc loco Aristophanis constare possit.* Si *Guyetus* igitur ideo mutationem quaesivit, quia vox proba est, minus absurde egit. At non credo, eum de *Aristophane* cogitasse, alioqui addidisset. Reitz.

Ead. l. 12. *Γρυμαιοπώλῃ*) *Τὰς ὀπώρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια ἐν τῇ ἰχθύι ἢ ἰχθυοπωλείᾳ*, apud eum, qui vendit piscium

intestina, sive quisquilias, quae γρυμαίαι ἢ γρυμέαι. De qua dictione *Casaubon* ad *Athen.* cap. 11. et 19. lib. 7. ubi reprehendit eos, qui sacculum vertunt. Inde *γρῦ hilum*, quales minuti illi pisciculi, de quibus *Apulejus* libr. 2. Miles. Bourd. *Hesych.* Γρυμαία ἐσθής, καὶ ἀγγεῖον σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη· ἤδη δὲ καὶ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λέγομεν. Locus corruptus est apud *Hesychium*. Guyet. Γρυμέα et γρυμαία promiscue dicebantur de *quisquiliis*, ut clare ostendit *Casaub.* ad *Athen.* VII, 11. p. 520. sq. Γρυμαία etiam *Hesychii* auctoritate confirmatur, quocunque tandem modo verba ejus legantur. Non video itaque, quid moverit *Lobeckium* (ad *Phrynich.* p. 230.), ut Lexiphani nostro γρυμεροπώλην, quam γρυμαιοπώλην adscribi mallet. Lehm.

Ead. l. 13. Ἐπὶ τὰ Σέλγη) Locus hic, ut alii multi in cacozelo isto, perobscurus: quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis originatio. Σέλγη πόλις ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου κακῶς ζῶν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκφωνάσαν, ut testatur Scholiast. *Aristoph.* ad Vesp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit, Lexiphanem voluisse intelligere τὰ κοινὰ δεῖπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes, sive viles, de quibus hic perpetuus sermo est: detorta sane metaphora, quidam hic legunt τ' ἀσελγῆ mendose. Bourd. Τὰ Σέλγη, loci nomen Athenis. Guyet. *Meursius* ex *Pollice* IX, 5, et X, 11, emendat in γέλγη mutans. Sed repugnant libri et M. Exstat *Eupolidis* fragmentum, in quo eodem, quo hic, sensu γέλγη reperitur. Vid. *Potter.* p. 38. f. Solan. *Meursio* adsentitur *Pierson.* ad *Moer.* p. 115. Lehm.

Ead. l. 14. Πυριάτην) Τὸν ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον alii tamen πυριάτην idem esse dicunt, ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. *Aristophan.* ad Vespas. *Casaub.* quae Gallis *tarteletes*. Bourd. Πυριατὸν τὸ *Hesych.* πυριάτης, *colostrum*, i. e. lac primum, quod decoquitur. Aliter interpres. Guyet. *Bourdelotius* provocat ad Vesp. *Aristophanis*. Vid. igitur ibi v. 708. At πυαρίτη ibi legitur, et *Scholiast. Biset*, ait hoc magis analogicum esse, quam πυριάτην, etsi idem significet. Alter autem Scholiast. πυριάτη legit, et exponit, τὸ ἐφθὸν γάλα sive generaliter τὸ πυρίεφθον etc. Reitz.

Pag. 173. l. 1. Ἐγκυφίας) Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus jam dixi, ubi de Empedocle cinericio. Bourd. Ἐγκυφίας probum est. Ipse Noster alibi utitur Dial. Men. et Aj. seu Mortt. Dial. XX. Et *Hippocr.* Pop. Morb. VII. teste *Casaub.* ad *Athen.* pag. 209, 58. apud quem itidem exstat 110. A. Solan.

Ibid. Γήτεια) Κρόμνα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γήτεα, γήθυα, γήτειον. De quibus *Hes. Suid.* Bourd.

Ibid. Καὶ φύκας) Legendum φύσκας. *Hesych.* φύσκα, κοιλία, καὶ τὸ σαγὴν ἔνδεσιν. Guyet. Φύκη piscis reperitur in *Alexide* Comico apud *Athenaeum* III, 25. p. 107. *Casaub.* Et φυκία *Suidae* interpretatur ζωὰ θαλάσσια. Lehm.

Ibid. Οἶβον) Τὸ ἐπισαγχίλιον, τὸ ὑπὸ τοῦ τραχήλου, τοῦ βοὸς κάλλιστον. *Pollux.* Guyet.

Ead. l. 2. Λωγάνιον) An λαγώνιον, seu λαγάνειον; *Hesych.* λαγώνεια, λαγοῦ κρέα. Guyet. Lege λαγάνειον, i. e. λαγῶα κρέα. Vorst. *Hesychius*, λωγάνιον τῶν βοῶν τὸ ὑπὸ τὸν τραχήλιον κάλαμα. *Suidas*, Λαγῷος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ στῆθος. Gesn.

Ibid. Φώκτας) A φώγω, i. e. φρύγω, seu φῶζω. Guyet.

Ead. l. 3. Ἄβατον ἐποίησας) Ἄβατος ex eo genere est, ex quo ἄχρηστος et ἀφόρητος, cum hoc non *intolerabilem*, sed *nondum gestatum*, illud non *inutilem*, sed *nondum usurpatum* significat. Ita nempe ἄβατος ὁδὸς non *inaccessa*, sed *quam non opus fuit facere*. De prioribus duobus *Casaubonus* ad *Athen.* III, 18. Caeterum videtur *Atticionem* studio vocasse hunc servum *Lucianus*, ut absurdam Atticismi affectationem notaret, ac deinde *Onomacritum*, ac postea *Onomarchum*, quasi tu *judicem*, principemve nominum dicas: sic *Hellanicum*, ut germanum *Graecum*. Gesn.

Ead. l. 4. Ἡ ὃ ὅς) Vid. paullo supra ad pr. c. 2. Reitz.

Ibid. Σίλλος) Διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. Bourd. Ut est *Strabo*, idem quod ἴλλος apud *Eust.* cujus fem. ἰλλὶς. *Hesych.* ἐνδίλλων cognatum. Guyet. Rectius scribitur ἴλλος, quam ἴλλος. Sed σίλλος noluerim ego h. l. corrigi mutando in ἴλλος, ut voluerunt *Hemsterhus.* ad Hesych. s. v. ἰλλώπτειν, et *Pierson.* ad *Moer.* p. 205. Σίλλος enim male Lexiphanes usus esse videtur pro ἴλλος. *Hesych.* σιλλαίγειν· σιλλοῦν. τὸ διασύρειν, καὶ μωκᾶσθαι. ἀπὸ τοῦ, τοὶς ἰλλοῖς, τουτέστι, τοῖς ὀφθαλμοῖς, γίνεσθαι. Lehm.

Ead. l. 7. Ψύττων) A ψύττω. Quod etiam spiro significat, itaque inter varias hujus vocis acceptiones, recte *Hesych.* ψύττει, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Igitur ψύτταν κατατείνας, ταχέως δραμών. Bourd. Ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. *Hesych.* aut. Epist. Saturn. 2. t. pag. 839. Ψύτται κατατείνασαι. Utrobique ψύττα legi, i. e. ταχέως, placet. Guyet. Vid. nott. ad Ver. Hist. I. c. 35. *Vorstius* conjicit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. et *Fl.* Ed. ψύττα. Vid. *Eurip. Ku.* 566. A. Solan. Suspicabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα esse ἀνοματοποιημένον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: suadere id mihi videbatur praeter Scholia ad h. l. ipse *Hesychius*, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est autem hoc κακόζηλον

maxime in scripto serio talia immiscere. Gesn. Sed ψύττας edidit *Bergl.* ex Vatic. Cod. in *Alciphr.* III, 24. f. p. 330. μὴ προαισθόμενος ψύττας παρά τινος φύγῃ. Reitz. Imo vero ψύττα κατατείνας in *Alciphronis* l. I. legendum, ut edidit *Wagnerus*, respiciens hunc *Luciani* locum. Nec aliter idem *Alciphr.* III, 72. ἐγὼ δὲ ψύττα κατατείνας, ἢ ποδῶν εἶχον, ᾠχόμην, ubi verba ψύττα κατατείνας non debebat *Wagnerus* uncinis includere, ut recte censuit *Schaeferus* ad *L. Bos* de Ellipss. p. 121. qui quidem vir, ὁ κριτικώτατος, etiam h. l. ψύττα, praeeuntibus Ed. *Fl.* et Cod. W., restitui vult, et conferri jubet Epist. Saturn. c. 35. Ceterum ad verbum κατατείνας idem *Schaeferus* observat ὁδὸν esse mente cogitandum. Leim.

Ead. l. 8. Λαταγεῖν κοττάβους] Πάλιζειν. Nam λαταγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἶδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque *Hesych.* λάταξ, ψόφος κοττάβου ὁ ἀπὸ ποτηρίου γενόμενος. Recte, inquam, ille: nam ludendo, cottabos cogebant sonum emittere. *Valer. Max.* cap. 11. lib. 3. *Theramenes* porrectam veneni potionem non dubitanter hausit, quodque ex ea superfuerat jocabundus illisum humo clarum edere sonum coëgit. Copiose de variis cottaborum generibus *Terz.* Scholiast. *Aristoph. Athen. Flor. Christian.* ad Vespas. *Theodor. Marcil.* ad *Horat.* Hic lusus apud Gallos *casse-pot.* Bourd. *Si tryulla inverso crepitum dedit aurea fundo. Juven.* Sat. III, 108. Vorst. Vid. *Athen.* 479. Et *Alex. ab Alex.* Solan.

Ead. l. 10. Ξηραλοιφήσω) Vid. *Hesychium*, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus *Theodor. Marcil.* ad *Pers.* Bourd.

Ead. l. 12. Ὁ γνώμων) Vid. Ἀλ. (In *Alexandro* quidem non invenio. Leim.) c. 9. et Cronosol. c. 8. Ita vocat hemisphaerium, in quo γνώμων ostendebat horas, inquit *Salmasius* Plin. Exerc. p. 457. B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσην autem legendum μέσον. Antiquis tamen πόλος non horas, quas nunc vocamus, sed solstitia tantum et aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit ὁ πάνυ. Solan. *Alciphr.* III. Ep. 4. pr. ὁ γνώμων σκιάζει τὴν ἕκτην. Ubi *Bergl.* et haec *Luciani* adducit. Reitz.

Ibid. Μέσην πόλον) Ἡ πόλος, i. e. περιφέρεια τοῦ ὡρολογίου. Guyet. Copiose de hoc loco disputat Salmasius Exerc. Plin. 446 seq. et ineptā antiquitatis affectatione πόλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. Gesn.

Ead. l. 13. Λουτρίῳ) Τῷ ἀπολούματι, ὑπνώδει ὕδατι. Bourd.

Ead. l. 14. Τῶν Καριμάντων) An servos intelligit? compo-

sit. ex *Καὶ*, et *ἡμᾶς dolum*. Noti sunt *Κᾶρες* genus servile. *Τὸ Καρίμενες* vocab. comicum videtur. GUYET.

Ibid. *Μετὰ τοῦ σύρφακος*) *Συρφετώδους ὄχλου καὶ χυδαίου.* BOURD.

Ead. l. 15. *Λυχωπῶ*) *Ἀμβλυώττω.* BOURD.

Pag. 174. l. 1. *Ἐπιτεθόλωσθον*) *Ταράττετον, σκοτίζετον.* BOURD.

Ibid. *Σκορδαμυκτῶ*) De hac voce a me dictum antea. BOURD.

Ead. l. 2. *Φαρμακᾷ*) *Φαρμάκων δεῖται.* BOURD. Quid si *φαρμακῇ* legendum, ut desiderativi verbi formam propriam accipiat? Sed laudantur etiam *μαχάω*, *φονάω*, *θανατάω*. GRAEV. Cf. *λογᾶν* c. 15. et quae supra notavi ad v. *λουτᾶν* c. 2. LEHM.

Ead. l. 4. *Ἀπερυθριάσαι*) *Ἀποκαθᾶραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν.* BOURD.

Ead. l. 5. *Ἀημαλέους*) *Δύῤῥους, ἀπὸ τοῦ λημῶν καὶ ληματῶν*, quae sunt *περὶ τοὺς πανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπαγυῖαι συστάσεις, ἐμφύσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι.* Sic pag. 371. BOURD.

Ead. l. 6. *Ἄνω*) Conf. infra c. 21. ubi *ἄττω* adspirate. REITZ.

Ead. l. 7. *Ἀπηοθημένοι*) *Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια.* BOURD. *Ἀπεσθέομαι, exuor.* GUYET.

Ead. l. 8. *Ἀρυχειρισμῷ*) Genus luctae *ἀρυχειρισμός*, qua solebant *ἄρραις χερσὶ παλαίειν*: quoniam autem in plicaturis et nodis digitorum frequenter solebant vitam oppetere, *ἀρύχειρες* dicti *ἀνδροφόνοι.* BOURD. *A pointe des mains.* GUYET.

Ibid. *Τραχηλισμῷ*) *Succollatione*, ut in Cynic. *τοῖς τραχήλοις ἄγειν, succollare.* Hanc luctae speciem Boeotii vocant *βαστραχηλίζειν*. Vocabant enim Boeotii *βάστραχας τοὺς τραχήλους*, *Hesych.* Igitur certare *τραχηλισμῷ est ἀπὸ τραχήλου πυτέχειν.* BOURD. *En se collectant. Lutter debout en s'embrassant par le milieu du corps.* GUYET.

Ead. l. 9. *Λίπα χρισάμενος*) Ex *Homero.* BOURD.

Ibid. *Ἐλυγίζετο*) Hanc vocem alibi interpretor. BOURD.

Ibid. *Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ*) Hoc est, *περιελάμβανε τὴν κοιλίαν τοῦ ἀντιπάλου.* Qua de re dico ad *Heliodor.* lib. 10. Vide *Scalig.* ad *Euseb.* Huno locum quidam capiunt de pila sparsiva. Unde genus exercitii, quod fit cum folle, dictum *κωρυκομαχία.* BOURD. Exercebatur illa, quam *κωρυκομαχίην* vocat *Hippocrates* de Diaeta 2. s. 16, 48, 1; it. de Diaeta 8. s. 17, 23, 8. *Κορυνοβολία* est *Aretaeo* diuturn. 2, 13. pag. 135. D. Boerh. Inde corrigendus *Caelius Aurelianus*, apud quem 5, 11, 134. Choricomachia legitur. De hac copiose *Mercurialis* de Arte Gymnasti 2, 4. p. 123. sq. ex *Antyllo* apud Oribasium. Cum videatur vir summus non satis attendisse, non alienum fuerit locum illum

huc etiam referre, et interpretari. Sic autem *Satyllus*, ut e Vaticano Codice laudatur a Mercuriali, *Κόρυνος* (etiam in hoc nomine inter ω et ο fluctuant libri) *ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐμπίμπλαται πεγχραμίδων, ἢ ἀλεύρων, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων ψάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ σαφὸς τὲ δύναμιν καὶ ἡλικίαν συναρμοζέσθω. Κρεμάννυται ἐν τοῖς γυμνασίοις. Ἔνθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσοῦτον, ὥστε τὸν πυθμένα κατὰ τὸν ὀμφαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου τοῦτον διὰ χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσύχως, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥστε ἐπεμβαίνειν ἀκολουθοῦντι αὐτῷ, καὶ πάλιν προσιόντος ὑπείκειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφέντες αὐτὸν ἔξω τῶν χειρῶν ἀπώσαντες, ὥστε ὑπερέρωντα* (leg. *ὑπερτρέχ.*) *ἀφο δρότερον ἁπλῶσαι σῶμα τὸν ἐπὶ τῆς προσελεύσεως. τὰ δὲ βάκτρα ἐπιπλεῖστον οἰκίσαντες* (videtur leg. *ὀκέλλαντες* vel *ὠθίσαντες*) *αὐτὸν ἀποκρίπτουσιν, ὥστε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιτο,* (f. *προσέχοιτο*) *ἀποτρέφεσθαι,* (f. *ἀναστρέφεσθαι.*) *Ἔνιοι μὲν οὖν ταῖς χερσὶν ἀντιβιάζουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ στέρνῳ τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ διάφορον.* *Corycus* (saccum, *θύλακον*, diserte interpretantur *Hesychius* et *Suidas*) *ad usum imbecillorum, qui eo exerceri volunt, impletur acinis, aut farina; ad usum robustiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires et aetatem exercendi accommodetur. Suspenditur vero in Gymnasiis desuper e tecto, ea a solo distantia, ut fundus sacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrinque ita suspensum agitant,* (hoc significat hic *αἰωροῦσι*, ex metione τῆς *αἴωρας*) *primo remisse ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco et ipsi una progrediantur, et iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanta vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pectore, passis manibus, interdum averso, tergum objiciunt.* Gesn.

Ead. l. 10. *Μολυβδαίνας χερμαδίους*) *Virgil.* 5. Aeneid. *Plut.* in Thes. Bourd. Conf. supra Alex. c. 25. *μολυβδαίνας πέδας*, et videbis, cur neque hic mutare quidquam sim ausus. Raitz.

Ibid. *Ἀράγδην ἔχων*) *Τῷ τοῦ ἀράξοντος σχήματι.* Guyet.

Ead. l. 11. *Εἶτα συντριβέντες*) *Ἀλλήλους διατρίψαντες.* Hanc integram periodum interpretatur *Casaubon.* ad *Athen.* cap. 19. lib. 3. Bourd.

Ead. l. 13. *Τὸ ψυχροβαφὲς*) *Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πυέλῳ βαπτισθέν.* Bourd.

Ead. l. 14. *Διαφθείροντες*) *Δίκην θελφίνων τυβλιττόντες.* Bourd.

Ead. l. 15. *Ἄλλος*) Ex W. et *Fl.* Ante legebatur *ἄλλοσε.* Solan.

Ead. l. 16. *Ἐξυράμην*) *Ἐκτενιζόμην.* Hanc lineam profert et interpretatur *Casaub.*, loco citat. ut et illud sequens *οὐ κῆπίον.* Duae fuerunt apud Graecos usitatissimae tonsurae species, *σκαφίον καὶ κῆπος*, de quibus hic loquitur, *τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν χρῷ, ὁ δὲ κῆπος τὸ ἀπὸ μετώπου.* Scholiast. *Aristoph.* ad aves *Hesych. Pollux, Suid.* Bourd.

Ibid. *Ὀδοντωτῇ*) W. *In reliquis ὀδοντῇ.* Solan.

Pag. 175. l. 1. *Κηπίον*) *Κῆπος* seu *κηπίον* tonsurae species. Guyet. Duplex genus tonsurae hic indicari clarum est. Etiam hoc apparet, qui *κηπίον* tondetur, illi non opus esse pectine, opus esse, qui *σκαφίον.* Jam *κῆπον* et *κῆβον* esse simiae genus, notum est, loca veterum proferente *Spanhemio* Diss. 5. p. 243. Itaque notatur forte tonsura *ἐν χρῷ*, brevis admodum, qua qui utuntur, non habent quod pectant: *Scaphion* forte liberat frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes possint, cranio autem, quod *σκάφη* appellatur, pilorum tantum, quod pecti possit, relinquit. Metuo, ne parum accuratus, aut certus sit Scholiastes *Aristoph. Bourdelotio* laudatus, cujus locus est *Ὄρνιθ.* 807. Gesn.

Ead. l. 2. *Τὸν κέννον*) *Τὸν κώαγα, mentì barbam, Hes.* Guyet.

Ead. l. 3. *Ἐθερμοτράγει*) *Τοὺς θέρμους ἔτρωγε.* Bourd.

Ibid. *Τὸν νῆστιν*) Prodigiosa translatio a gutture ad anum. Bourd. An jejunium, i. e. humores, qui a jejunis evomi solent? Guyet.

Ead. l. 4. *Ἐμυστίλατο*) *Ἐμυστιλᾶτο* legendum videtur a *μυστιλάομαι.* Guyet. *Aristoph.* Plut. v. 627. *μεμισυλημένοι* habet, ι et υ inverso ordine, quam apud Nostrum, collocato. Ubi vid. Scholiast. *μισύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος κεκλῖται* etc. Sed et vid. nott. *Spanhem.* qui ibi multus est in tradendo *μισύλλην* et *μυστίλην* a Scholiaste confusa; cum posterius sit *panis cavatus*, secundum *Pollucem* etc. prius vero *carnium minuta dissectio*: dein vero fatetur, utrovis more idem posse significari Atticis, *μισύλη, μισύλλη*, et *μυστίλη*· et *μισυλλᾶν* scribi ac *μυστιλᾶσθαι. Kusterus* autem similiter docet, promiscue scribi *μισυλλᾶσθαι* et *μισυλλᾶσθαι.* Sed *μεμυστιλημένοι* etiam in *Aristophane* legit *Suidas*: quare in *Luciano* nihil mutem. Cumque *Hesych. μισύλλειν* et *μισύλαι* adferens interpretetur *τεμεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα*, non dubitem, si vera est scriptura apud *Lucianum*, etiam *μυστίλλειν* simplex aeque rectum esse, ac *μυστιλᾶσθαι* contractum, adeoque non opus esse accentum cum *Guyeto*

mutare. Reiske. Non μυστίλλειν simplici λ, sed μυστίλλειν, illud verbum est, unde nostrum ἐμυστίλατο descendit. *Hesych.* μυστίλλει. τέμνει. Sed in eodem pro μιστύλλει, ut in Ed. *Alb.* est, μιστύλαι potius legendum, quam, quod *Reitzius* modo scripsit, μαστύλαι. De transpositione vocalium υ et ι res est nota. Neque adeo offenderit facile, quod μιστύλλειν et μυστίλλειν promiscue in usu fuerunt de eadem re. Lehm.

Ibid. Τοῦ ἰχθυηρεοῦ ζωμοῦ) Vel muria, vel garo: utrumque enim e liquore piscium; vide *Scalig.* ad *Auson.* Bourd.

Ead. l. 5. Φανύλλης) Τὰς ἁλιὰς λέπας. *Plin. Cels. Varr.* de Re rustic. Bourd.

Ibid. Ἐξόφρει τῶν κριθῶν) Sic apud *Aristoph.* Vesp. τὴν φακὴν ἐξοφήσομαι. Bourd.

Ibid. Τῶν κριθῶν) Potionem ex hordeo. Guyet.

Ead. l. 6. Ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι) De quibus in Lapith. et in Cynic. Ὀκλαδίαι, φίφροι, sive chiramaxium, sive sella gestatoria. Nam ὀκλαδίας, δίφρος ταπεινὸς οὗ οἱ ἀκόλουθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις, καὶ πεποίηται τοὔνομα παρὰ τὸ ὀκλάσθαι, ab vult *Hesych.* Galli vocant *chaise brisée*, δίφρος συγκεκλασμένος; καὶ ποτὲ μὲν ἐντεινόμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος, Scholiast. *Aristophan.* ad Equit. De hac sella gestatoria *L. Senec.* c. 12. de Brevit. vitae. *Martial.* Epig. 17. lib. 12. *Suston.* Nero. c. 26. Vitell. c. 26. Hujus usum ulterius prosequi non est otii. Bourd.

Ead. l. 7. Ἀποκάνναι) Εὐτελεῖς πράββατοι. Interpres *Aristophan.* σκίμποδα vertit. Bourd.

Ibid. Δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορέων) Dico ad illud *Petronii*, *Nos ut ad tam viles accessimus cibos.* Bourd.

Ibid. Ἀπὸ συμφορῶν) I. e. συμβολῶν. Guyet. Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae sunt antiquorum συμβολαί. Caeterum turpiter in *Scholiastae* ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν οὐρανῶν, pro ἔρανον· quod per se planum ac perspicuum est. Jens. Jocus hinc petitur, quod trito sensu *miseria* hac voce significatur, ex qua tristis sane coena conficitur. Solan. Συμφορὰν, quae *calamitatem* significat, posuit pro συμβολῇ *collatione*, ex etymo scilicet. Hinc proinde erat emendare Scholion, et legere, συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον, vel τῶν ἐράνων· τὸν οὐρανὸν quidem nihil est. Sed piget observare talia, quae occupata merito suspicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. Gras. Συμφορῶν) Et sic ex Ms. jam correxi. Reitz.

Ead. l. 8. Ὗεια) Ἡδέος χοίρειοι. Bourd.

Ead. l. 9. Σκελίδες) Idem quod σκελίδες, pernae, *jambons.* Guyet.

Ibid. Ἠτριαῖα) Copiose *Isaac. Casaubon.* ad *Athen.* cap. 16. lib. 3. Animad. Bourd. *Sumen*, abdominis partes. Ἠτρίδια, τὴν μάγη Comicis. *Pollux.* Guyet. Ἠτριαῖα) Sic et *Athen.* III. c. 16. p. 96. D. emendante hinc *Casaubono.* Reperitur autem etiam apud *Aristoph.* in Thesmoph. Partem suillorum, intestinorum ἠτριαῖα vocabant. *Casaub.* Solan.

Ibid. Τοκάδος ὑὸς) Vid. *Athen.* 101. A. Et *Casaubon.* not. Solan.

Ibid. Ἐμβρυοδόχον) *Sumen* (immo *vulva*) *foetaeque abdomina porcae*, *Martial.* Guyet.

Ead. l. 10. Λοβὸς ἐκ ταγήνου) Vel, ut in aliis, ἐκ τηγάνου. Nam idem esse volunt Grammatici, ut interpr. *Aristoph.* ad Equit. *Hesych. Poll.* Videtur autem λοβὸς ἐκ ταγηνου (sic enim Conviv. c. 38.) condimentum aliquod hepatis fuisse, de quo *Suid.* et *Poll.* Conficiebatur ex melle, sesamo, et caseo. Legend. *Hesych.* Sed fortean *Luciani* stilo fuit λοπὰς, de qua dictione copiose auctores, quos nuper citavi. Bourd. *Λοβὸς, du foi cuit.* Guyet.

Ibid. Ταγήνου) Ita omnes impressi et M. Sic in Conviv. cap. 38. ἰχθὺς ἐκ ταγήνου. Sed ibi Coll. G. τηγάνου. Solan.

Ibid. Μυττωτὸς) Quid sit, docet *Scaliger* ad Moretum, sed κυρίως μυττωτός ἐστι ἐκ σκορόδων. Bourd. *Moretum.* Guyet.

Ead. l. 11. Ἀβυρτάκη) *Casaubon.* ad *Athen.* cap. 35. lib. 3. tangit aliam hujus vocis interpretationem. Est enim hic ἀβυρτάκη βρῶμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, καὶ πράσων et aliis oleribus, unde apud *Hesych.* ἀβυρτακοποιὸς, ὁ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζων. Bourd. *Hesych.* ἀβυρτακοποιοῦ. τοῦ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζοντος. Guyet.

Ibid. Καρυκεῖα) Alias καρυκεῖαι, quod idem est. Intelligit autem ἀρτύματα καὶ τραγήματα πολυτελῆ. Bourd.

Ibid. Θρυμματίδες) Sic nominare solent omne genus dulciariorum ἢ ἀπὸ τοῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τοῦ τρίβεσθαι, *Hesych.* Effertur autem haec dictio vel per ι, vel per υ, ut patet apud eundem Grammaticum, v. ἰνθριμματίς. Bourd. Placentae genus: aliis *intritum.* Guyet.

Ead. l. 12. Θρία) Quidam simpliciter per θρίας intelligunt φύλλα συκῆς, sed ibi capiendum est pro omni altili, quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπικάμπτειν. Leg. *Casaub.* ad *Athen.* c. 24. lib. 3. Bourd.

Ibid. Μιλιττοῦνται) Πάστυλοι, μάζαι μέλιτι δεδευμέναι, quae et μελιτόεσσαι. Bourd.

Ibid. Τροβρυχίων τὰ σελάχια) Vocant σελάχια ἅπαντα ἔδοδα. *Hesych. Suid. Poll. Casaub.* Bourd.

Ibid. Σελάχια) Piscium genus cartilaginorum a σελάω, σε-

λάζω, σέλαχος, σελάχιον· quod nocte lucesant. σέλας. Guyet. Σελάχια piscium genus cartilaginosum. *Galenus* in expositione vocum Hippocratis: σελάχεσιν. οὕτως καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοτοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σέλας quod ejus cutis noctu luceat. Σελάω, σελάχω. σέλαχος, σελάχιον. *Galenus* de alimentis Lib. III. Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζώων (σελαχίων). *Plinius* ait, hujus vocis auctorem esse *Aristotelem*: quod falsum est, cum ea usus fuerit *Hippocrates*, ut ad *Aristotelem* fol. Cæs. *Scaliger* observavit. Verba *Plinii* sunt L. IX. c. 24. *Selache appellavit Aristoteles primus.* Occurrit autem hæc vox apud *Hippocrat.* lib. 2. de morbis, et lib. 1. et 2. de semine. Menag.

Ead. l. 13. Τεμάχη) Κόμματα *dernes.* Bourd.

Ead. l. 14. Ἐκ σαργάνης) Σαργάναι δεσμοὶ καὶ πλέγματα γυργατώδη, καὶ κωπαῖδες, αἱ ἀπὸ τῆς κοπαΐδος λίμνης ἐγχέλεις. De quibus Scholiast. *Aristoph.* Acharn. et *Hesych.* Bourd.

Edd. l. 15. Ἀφῳδὸς) An senex? Guyet.

Ibid. Παφάσιτος) An altilis, domi enutritus in piscina? Placet. Guyet. Vertebatur tam in *Paris.* quam *Salmur. Piscis parasitus*, cum vertendum fuisset *opsonium*, ut me monuit frater optimus *G. O. Reitz.* Reitz.

Pag. 176. l. 1. Ὅλον ὅλον ἐπνοκαῇ) Ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα. Bourd.

Ibid. Ἀειπογνώμονος) *Qui ne marque plus.* Guyet.

Ead. l. 3. Τπόγεια) An radices, tubera terræ? Guyet.

Ead. l. 5. Ἀγλευκῆς) Ἀηδῆς. Bourd.

Ibid. Ποτήρια) Leg. interpr. *Petron.* ad illud *cecidit mensa cum argento. Casaub.* ad *Athen.* c. 2. lib. 11. Bourd.

Ead. l. 6. Τῆς δελφινίδος τραπέζης) Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τύπον δελφῖνος ἐξειργασμένους. Quæ Delphica vocabatur, de qua *Wower.* ad *Petron.* locum cit. Bourd. An Δελφιτίδος τραπ. i. e. Delphicæ mensæ, seu Delphicæ ἐλλειπτικῆς. *Martial.* gloss. VI. Guyet. *Mensam poculorum Servius* vocat. *Casaub.* Animad. in *Athen.* Vorst.

Ibid. Ὁ κρυψιμέτωπος) Κρύπτων τὸ μέτωπον τοῦ πίνοντος. Bourd.

Ead. l. 7. Καὶ τρυήλης) A τρύω, *cavo*, unde trua et trulla pro truula, trula: τρυήλης, ut a ξύω ξυήλη, i. e. *radula. Τρυήλης* poculi genus videtur. An idem, quod trulla? a τρύω, τρύπω, τρύπη, seu τρύπα, τρυπῶ etc. Guyet.

Ibid. Κέρκον) Leg. *Hesych.* Bourd.

Ead. l. 8. Βομβυλιὸς) Στρογγύλος, ut interpretatur Schol. *Aristoph.* ad Vespas. Bourd. In Excerptis a *Casaubon.* editis

Animadv. in *Athen.* pag. 784. *Θηρικλειον Ῥοδιακὸν, οὗ περὶ τῆς ἰδέας Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες, ὅσον θέλουσι, τάχιστ' ἀπάλλαγήσονται. οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου μετὰ μικρὸν στάζοντες. ἔστι δὲ καὶ ζῷόν τι.* Solan.

Ibid. Γηγενῆ) *Ὀστρακινά.* Bourd.

Ead. l. 9. *Θηρικλῆς ὤπτα*) Interpretatur hunc locum vir cl. *Casaub.* ad *Athen.* c. 6. lib. 11. Bourd. *Θηρικλέους τέκνον, κύλιξ.* Citat hoc dictum *Athen.* quem vide et *Erasm.* in Adag. *Θηρικλέους φίλος.* Vorst. Athen. XI, 470. E. Et in eum locum *Casaub.* Thericlem alii *torneutèn*, alii figulum faciunt. Consule etiam *Bentleji* Dissert. de Phalar. Epist. quam Anglico idiomate edidit. Solan.

Ibid. Εὐρυχαθῆ) *Πλατέα.* Bourd.

Ead. l. 10. *Ἀνεμοφόρ.*) *Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα.* Bourd.

Ead. l. 11. *Κυμβία*) *Στρογγύλα καὶ βαθέα.* Bourd.

Ibid. Φιαλίδες) *Στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ.* Bourd.

Ead. l. 12. *Ποτήρια γραμματικά*) *Γράμματα ἔχοντα. Plaut.* Rud. Bourd. Eadem, quae ad *βομβυλιὸς*, Excerpta. *Γραμματικὸν ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα.* *Ἄλεξις.*

Τὴν ὄφιν εἶπω τοῦ ποτηρίου γέ σου
Πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ,
Παλαιόν, ὥτα συντεθλασμένον σφόδρα,
Ἔχον κύκλῳ τε γράμματα.

Quidquid erat literis inscriptum, Graeci *γραμματικὸν*, Latini *literatum* dixerunt. Sic *Plautus: frons literata;* et in Rud. de urna, *nam haec literata est, ab se cantat cuja siet. Casaub.* ad *Athen.* XI. apud quem etiam exstat *ποτήριον γραμματικὸν*, p. 466. E. F. Solan.

Ibid. Κυλικιον) *Δοχεῖον.* Bourd. Alias *κυλικεῖον.* Sed ludit in ambiguo. Guyet. Non dubito, legendum esse *κυλικεῖον· εἴρηται γὰρ οὕτως ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη, Athen.* XI, 2. p. 460. E. ubi multis auctoritatibus demonstratur. *ποτηριολήπτης.* Gesn. *Κυλικεῖον*) Non dubitavi sic edere pro vulgato *κυλίκιον*, invitis libris: non modo admonitu *Solani*, qui in *Junt. ειον* superscripserat, pristino accentu acuto per errorem calami servato; sed et quia res ipsa clamat. Et recte quoque *κυλικεῖον* ex testimoniis *Athen.* XI. pag. 460. contra *Casaub.* adstruit *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad *Ammonium* Grammat. p. 2. Reitz.

Ead. l. 13. *Ἰπνολέβης*) De quo *Flor. Christ.* ad Vesp. Interpretes *Macrobii* de Miliario. Bourd. Pompejano tribuitur apud *Athenaeum* 98. C. D. Solan.

Ibid. Ἐπέτρεπε) *Ἀναβρίπιζε. ἀνέπεμπε.* Bourd.

Ead. l. 14. *Ἀκροθώρακες*) *Μέσον πῶς μεθύοντες.* B

Pag. 177. l. 1. *Καχαρίδι*) *Ἐντρίμματι μυρῴ*

Puto legendum *βακχαρίδι*. Dioscor. 3, 51. *βάκχαρις βοτάνη ἐστὶ θαμνώδης, εὐώδης, καὶ στεφανωματική*. Apparet igitur ad unguenta potuisse adhiberi. GESN.

Ibid. Εἰσενύλισέ τις) Lego *εἰσενύκλησεν*, i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. GUYET.

Ead. l. 2. *Ποδοπτύπην*) *Τύμπανον*. BOURD. *Saltatricem*. GUYET.

Ibid. Τριγωνίστριαν) *Ὄργανον μουσικὸν, οὕτω ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον*. Leg. *Hesych.* verb. *τρίγωνον*. BOURD. *Τρίγωνον* instrumentum musicum, unde *τριγωνίζω, τριγωνιστὴς*, et *τριγωνίστρια*, ut *κιθαρίστρια*. GUYET.

Ead. l. 3. *Ἐπὶ τὴν κατήλιφα*) *Κλίμακα, ἱκρίωμα. Hesych. Poll.* BOURD. *Κατήλιφα*, tabulatum, *ἱκρίωμα* exponit *Hesych.* GUYET.

Ibid. Ἀναῤῥιχησάμενος) *Ἀνελθών*. BOURD.

Ibid. Ἐπιφόρημα) *Ἐπιφορήματα bellaria, παρὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι τοῖς ὄψοις. Athen. Pollux.* GUYET.

Ead. l. 4. *Ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν*) *Παρὰ τὸ ληκεῖν, ἢ ληκᾶν, κροτεῖν, βοᾶν, πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι*. BOURD. *Ληκίνδα ἔπαιζε*, i. e. *ὠρχεῖτο. Hesych. ληκᾶν, τὸ πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι*. An ad digitorum digitum saltare? Non displicet. GUYET.

Ibid. Ἐῤῥικνοῦτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφὺν) Diceret *Petron. risu latera commovebat.* Lego enim *ἐῤῥικνοῦτο. Ῥικνοῦσθαι, insultando lumbos agitare:* inde *ῥικνὸς*, de quo Grammatici. BOURD. *Ἐῤῥικροῦτο*) An *ἐῤῥικνοῦτο;* Placet. GUYET. In marg. *A.* 1. *W.* erat, *ἐῤῥικνοῦτο*, vid. *Suid.* Ego quoque sic legendum arbitror. At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius non mutarit: sed cui ipsum *ἐῤῥικνοῦτο* non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. REITZ.

Ead. l. 7. *Ὁ κατὰ νώτου*) An inustis in dorso notis, *μαστιγίας, flagris?* GUYET.

Ibid. Ποικίλος) Non notassem J. *πικίλος* habere, nisi ut monerem, idem vitium in Codd. saepe occurrere, ab corrupta dictantium pronuntiatione ortum, qui *ψιλοὶ* proferunt *ψιλί*. REITZ.

Ibid. Ὠκάταξις) Id est, *ὁ ὠτοθλαδίας, παγκρατιαστής*. GUYET. Corrige, *ὠτοκάταξις*, et vid. nos ad *Laërt.* in Lycone, pag. 208. (I. Ed. p. 128. B. C.) MENAG. Jam probaveram *Menagianam* emendationem, qui ad *Diog. Laërt.* 5, 67. multis rebus firmat *ὠτοκάταξιν*, hominem, cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae, potius est, ut credam, ad normam quasi illius confictum et eadem percussum moneta, forte per ludum, deinde

ea cacozelo scriptore usurpatum, ἀποκάταξις, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton. Gesn.

Ead. l. 9. *Λεῖρον*) Intelligit *γυναικεῖον ὄρμον, παρὰ τὸ ἠδὺ εἶναι*, ut quibusdam visum est. Bourd. *Ληρόν τινα* lego. *Hesych. Ληραὶ τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι πεχρυσωμένα.* Guyet.

Ead. l. 10. *Ἑλλόβια*) *Ἐνώτια*, quidam *τὰ ἄνθη*. Interpretantur de his Scholiast. *Aristoph.* et *Pollux.* Bourd.

Ibid. Πέδας) *Χειροψέλλια.* Bourd.

Ead. l. 11. *Ἐπιδείπνιος*) *Ad repotia* vertitur. Verte: *post coenam.* Guyet.

Ead. l. 12. *Ἄδικος ἡ ἡμέρα*) *Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικανικὸν*, cum justitium est. Bourd. Pompejano tribuitur apud *Athen.* l. c. Solan.

Ead. l. 13. *Ἐξεγλαττίας*) In qua linguis dantur feriae, *τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν.* Bourd.

Pag. 178. l. 1. *Ἡμερόλεγδον ὡς*) *Ἡμερολέγδην* legendum videtur, vel *ἡμερολεγδόν*. Sed prius placet. *Τὸ ὡς* abundare videtur. Guyet.

Ibid. Τδρονομεῖσθαι) *Πρὸς ὕδωρ νεμόμενον τὸ μέτρον τῶν λέξεων.* Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res. Bourd.

Ead. l. 2. *Ὀπτὸς*) *Ὀπτὸς assus*, et *visibilis.* Jocus in ambiguo. Guyet. Idem, sed jocose, apud *Athen.* 388. B. C. Solan.

Ead. l. 3. *Ἄχρηστα*) *Καινά. οἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο.* Bourd. Nova, quibus nondum usi sumus. Guyet. Hunc soloecismum *Athenaeus* Ulpiano tribuit (97. E.) Et Pompeiano 98. A. Solan.

Ibid. Ενήτρια) Inepte etiam *ενήτρια* appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, et vesti subtili ac bene textae convenit. *Plato* in Polit. *λεῖον καὶ τὸ λεγόμενον ενήτριον ὕφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν. Strabo* L. XV. *τὰς ενητρίους ὑφαίνεσθαι σινδόνας.* Hic fatuus *εὐ — ὑ* — elegantes calceos significans dixit etc. *Casaub.* ad *Athen.* 188. Solan.

Ibid. Ἀφόρητα) *Μήπω φορηθέντα.* Bourd.

Ead. l. 4. *Ἐξέφρησα*) Et ineptum et *βλάσφημον* (lege *δύςφημον*) est pro *exii*, *ἐξέφρησα*, quod valet *ἐξέῤῥησα*, in perniciem abii. *Casaub.* ibid. Solan.

Ead. l. 5. *Ἀῤῥητοποιοῖς*) *Τοῖς τῶν μυστηρίων τελέταις.* De quibus locus alius dicendi. Bourd.

Ead. l. 6. *Ἄγδην*) *Τάκτικος.* Vox Cretensis, de qua vide interpr. 12. tabul. Bourd. Obtorto collo, *par les epaules.* Guyet.

Ibid. Ὠνόμαζεν αὐτούς) Unice huc facit locus *Eunapii* in

Maximo p. 86. extr. *Τοῦ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὄχτις ἦν τοὔνομα, οὔ μοι θέμις λέγειν· ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα.* Gesn.

Ead. l. 10. *Ἐκάλει δ' οὖν με τοὔνομα*) Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immorari libeat. Solan.

Ibid. Σκειραφείοις) *Τοῖς κυβευτηρίοις, διὰ τὸ ἐν σκίρῳ τὴν διατριβὴν ἔχειν.* Bourd. *Hesych. Σκειράφιον τὸ κυβευτήριον* etc. Guyet.

Ead. l. 11. *Ἐγκαψικίδαλος*) *Κίδαλον, κρόμμυον. Hesych.* Guyet.

Ibid. Αὐτοληκύθων) Vid. *Brod.* 549. et *Harpocr.* (consuli potest *P. Colvius* ad L. 2. Floridorum *Apuleji*, ubi hanc vocem copiose explicat) *J. Clericus* ad fragm. Menand. pag. 75. C. Solan.

Ead. l. 12. *Αὐτοκαβδάλων*) Simpliciter *αὐτοκάβδαλα* dicunt Grammatici *αὐτοσχέδια, καὶ ποιήματα εὐτελῆ.* Bourd. *Αὐτοκάβδαλον ἄλευρον, τὸ ὡς ἔτυχε φυραθὲν*, unde *αὐτοκάβδαλον σκάφος τὸ αὐτοσχέδιον. Suidas.* Guyet.

Ibid. Ἐνδρομίδας) De his calceis *Hesych. Tertull.* Bourd. *Ἐνδρομὶς* calceus cursorius, cursoribus aptus. Guyet. *Ἐνδρομίδας — βαυκίδας*) Cum sint plurima loca, quae confirment *Hemsterhusianam* sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Pollucе: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, *κακόζηλον.* Diserte enim *Pollux* 7, 93. *αἱ ἐνδρομίδες ἴδιον τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα*, ac s. 94. *αἱ δὲ βαυκίδες πολυτελὲς ἦν ὑπόδημα.* Sed poenitet, ut dixi, adnotare talia. Gesn.

Ead. l. 13. *Βαυκίδας*) Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit *Pollux. Hesych.* vult *βαυκίδας ὑπόδημα γυναικεῖον πολυτελές.* Erant etiam albae baucides apud effoeminatos. Leg. *Casaub.* ad *Athen.* c. 4. lib. 4. Bourd.

Ibid. Ἀμφιμάσχαλον) *Ἱμάτιον.* Bourd. *Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν*, et *ἐλλειπτικῶς, ἀμφιμάσχαλος*, i. e. tunica utrinque manuleata. Ingenuorum vestis; cui opponitur *ἑτερομάσχαλος*, servorum indumentum. Guyet.

Ead. l. 14. *Ἀμηγέπη*) *Κατά τινα τρόπον.* De hac voce consule Grammaticos. Bourd.

Ibid. Λὰξ πατήσας) *Θαρσαλέως ἐκδύς.* Ut apud *Homer. λὰξ ποδὶ κινήσας.* Bourd. *Gaignant au pied.* Guyet.

Ibid. Καὶ μὴν ὁ τέως αὐλούμενος ἤδη ἐμπεδός ἐστιν) *Micyllus: at vero ille, qui antea inter tibias et cantores perstrepebat, jam immobilis ac tacitus est. Benedictus* quoque non alio sensu: *qui antea tibiae cantu recreabatur*, tanquam qui vinctus

sit, nequeat recreari tibiae cantu; cum tamen cantet vinctus quoque compede fossor. Itaque *Bourdelotius* notat esse λάγοις βαλλόμενος, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas: neque id est contrarium antithetum sequentis ἔμπεδος, quod requiri videtur. Commodissime id expedivit pater, dum adscripsit, se correxisse ἀλώμενος; *hactenus vagans.* GRON.

Ead. l. 15. Τέως αὐλούμενος) Λάγοις βαλλόμενος. BOURD. Verti, quasi legeretur ἁλλόμενος, saltans, exsultans lascive, ut respondeat illi λαξ πατήσας. Si quis αὐλούμενος melius intelligat, libenter, festinatum a me esse, confitebor. GESN. Mendum inveteratum in voce αὐλούμενος inesse, vix potest negari. Sed utrum *Gronovii* ἀλώμενος, an *Gesneri* ἁλλόμενος, an vero alia quaepiam lectio, genuina subsit, equidem non dijudicarim. LEHM.

Ibid. Ἔμπεδος) Δεσμῶτο. BOURD. Ἐν ταῖς πέδαις. GUYET. Volebat *Bourdelotius*, nisi fallor, δεσμωτὸς, vel δεσμώτης, pro eo, quod editum est, δεσμῶτο. LEHM.

Pag. 179. l. 1. Ἀτιμαγελοῦντι) Ἐξυβρίζοντι. Ἀτιμαγέλος dicitur taurus, ὁ τῆς ἀγέλης ἐξοιστρῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας, Grammatici: per καρπώδεσμα et περιδέραιον intelligit χειρόδεσμα et τραχηλόδεσμον. BOURD. Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως est *solitario*, a grege separato, *Theocr.* Hic εἱρωνικῶς positum est pro incarcerato, vincto. GUYET.

Ibid. Καρπώδεσμα) Lege καρπόδεσμα. GUYET.

Ead. l. 5. Ἡ δ' ὅς) Pro ἔφη recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem maginis *Ald.* ex exemplis tribus quatuorve, his cap. 9. 10, et plus viginti aliis eodem hoc Lexiph. occurrentibus, patet. Conf. saltem cap. 2. et 3. REITZ.

Ead. l. 6. Τὸ ἀκροκνεφὲς) Τὸν ὄρθρον. BOURD.

Ibid. Δαμασίας) Meminit hujus athletae Mortt. Diall. X. bis. SOLAN.

Ead. l. 7. Πολυνίκης) Πολλὰ νικήσας. BOURD.

Ead. l. 8. Οἶσθα τὸν χαλκοῦν) *Nosti hominem, qui aereus stat in foro.* GUYET. Recte *Guyetus:* nam et sic *Alciphr.* I. Ep. 30. f. χρυσοῦν σε στήσαιμεν, ut alia similia omittam. REITZ.

Ibid. Τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων) Παροιμιώδες videtur. GUYET. Πιττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: πιττῶν *picans*, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. Eudemus ὠοκάταξις, quasi tu dicas *ovifractor*, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. Εὕειν, quod apud *Homerum torrere* est, *adurere*, pilos v. g. suis mactati, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere *assare* posuerunt, cui πέσσειν, πέττειν, πέπτειν, *coquere*, cognatum significatione est, et a πισσῶν vel

πυσσῶν non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, πιττῶν et εὖων ad infamem prope artem dropacistarum et *glabratorum*, pice et psilothris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui ὠοκάταξις, aut etiam ὠτοκάταξις huc convenire possit. Gesn. An ludit? ut *Aristoph.* Plut. 1094. Ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεκπιττοῦν χρόνον, *satis diu ante isthoc oblevi dolium.* Non credo, nec intelligo. Reitz.

Ead. l. 11. Διέκοψε τὴν ἑορτήν) *A trouble la fête.* Bourd.

Ead. l. 13. Θεοεχθὴς σχεθεὶς) Ὑπὸ θεῶν ἐχθρανθεὶς. Bourd.

Pag. 180. l. 1. Ἐμβροχῆς) Ἀ βρόχῳ ἐμβροχὴ ductum est. Guyet.

Ibid. Ὀκλάξ) *Homerica* dictio, de qua *Eustathius* et caeteri Grammatici, ἐπὶ γόνυ καμφθεὶς. Bourd.

Ead. l. 2. Βαυκαλῶν) Διαβρέχων ἢ βοῇ κἀλῶν. Quales fere sunt, quae pueris occinuntur, naeniae. Bourd. Βαυκὸς, ἡδύς. βαύκαλος idem. Βαυκαλᾶν est κατακοιμίζειν, μεθ' ᾠδῆς κοιμίζειν. Guyet. *Leop.* p. 129. Solan.

Ibid. Διακωδωνίζων) Metaphora ducta ab equis, quos explorabant tympano εἰ ψοφοῦσι εἶεν, ἢ εἰ θόρυβον ὑπομένειν ἐύνανται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiast. *Aristophan.* ad Ranas, qui alias etiam hujus vocis metaphoras exponit. Alii simpliciter διακωδωνίζειν dicunt esse ἀντὶ τοῦ συστρέφειν. Bourd. Κώδων tintinnabulum, latius tubae orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubae sono exploro; unde ἀκωδώνιστος, qui exploratus non est. Διακωδωνίζω idem. *Pollux.* Guyet.

Ead. l. 4. Ἄκρα) Ἄκρα ἐλλειπτικῶς pro ἄκρα πλευρὰ fortasse. Guyet. Int. μέρη. Cf. Quom. Hist. Conscr. c. 55. extr. Lehm.

Ibid. Διεπέσα) Hac voce interpretatur illud praecedens συνεχὴς τὴν φάρυγγα. Attamen pro διεπέσα in Ms. Cod. reperitur διέσπα, quae est praecedentis vocis interpretatio. Bourd.

Ead. l. 6. Λακκοσχέαν) Λακκόπρωκτον, λακκοκατάπυγωνα. De qua voce *Aristoph. Athen.* Lege *Hesych.* verb. λακκοσπίδα. Bourd.

Ibid. Μύρτωνα) *Turpem illum et mollem:* sic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχρούς· nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet ap. Schol. *Aristoph.* Lysistr. Bourd.

Ibid. Σχινοτρώκταν) Τὴν σχῖνον ἐσθίοντα, πρὸς εὐωδίαν τοῦ στόματος. Sic quidam Grammatici: aliter tamen *Hesychius*, qui vult schinum hac ratione comedi solitum, ut dentes cande-

fierent: *εἰώθασι τὴν σχῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἕνεκα τοῦ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας.* Utuntur adhuc nobiles Hispani. Bourd. Lentisco dentes purgantem, i. e. otiosum. Guyet.

Ead. l. 7. *Ἀναφλῶντα*) Anceps et varium de hac voce inter Grammaticos certamen: quidam enim interpretantur *στύειν, ἢ μαλάττειν*, ut *Hesychius* et Scholiast. *Aristoph.* ad Ranas, alii *ἀναφλῶντα* dicunt esse *γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰσχρῶς*· ut Alcidamas ille Cynicus p. 1044. (Conviv. c. 16.) *καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἴσχιστον.* Sic apud *Theophrastum* Charact. *περὶ βδελυρ.* *Ὑπαντήσας γυναικὶν ἐλευθέραις ἀνασυράμενος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον.* Alii *ἀναφλᾶν* interpretantur *χειροτριβεῖν τὸ αἰδοῖον*, quam significationem secutus est *Jac. Micyll.* interpres. Bourd.

Ibid. *Βλιμάζοντα*) Simpliciter *Aristophanes*, ex quo *Hesychius* interpretatur *βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα*, unde *βλίμη προπηλακισμὸς, ὕβρις.* Aliter tamen *Didymus*, aliter *Suidas. Suidae* potior interpretatio, qui vult *βλιμάζειν, τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἅπτεσθαι, ὥςπερ ἐποίουν οἱ τὰς ὄρνιθας ωνούμενοι.* Bourd.

Ead. l. 8. *Πεώδη*) Ms. *παιώδη.* Bourd.

Ibid. *Πόσθωνα*) Etiam de hac voce dubitant Grammatici: quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud doctissimum *Christian.* explicatione hujus vocis, et vocis *ψωλοὶ* ad *Aristoph.* pacem *Scalig.* in Priap. Bourd.

Ibid. *Μιν ἐῶν*) An *ναὶ μὴν οὖν, ἐκεῖνος* etc. Locus depravatus videtur. Guyet. Corruptus haud dubie locus; sed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas hujusmodi sordibus non contaminaturus. Solan. Non intelligo illud *μιν ἐῶν.* Retinui *Micylli* interpretationem, et nolo in hoc et similibus locis nimium sapere vel docere. Gesn.

Ead. l. 9. *Λεκαλέος*) *Λεκαλήφιλος, patinarius*, ut Vitell. apud *Suet.* Bourd. Scilicet Latina vox reperitur apud *Sueton.* Vitell. c. 17. Graecam equidem ignoro. Leim.

Ead. l. 10. *Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπάδειον ἔργον*) Attende, lector, quam sint haec immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parenthesin et notis ejus inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna manus. Gron.

Ead. l. 11. *Σκοπάδειον*) *Τοῦ Σκόπου ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.* De quo *Plin.* Bourd. *Τοῦ Σκόπα.* Guyet. *Scopas* insignis marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum caelaverunt; de quo *Horat.* Carm. III, 8. Solan. *Horatii* locus est Carmm. IV, 8, 6. *Plinii* H. N. XXXVI, 5. Leim.

Ead. l. 14. *Ἐπένευσεν*) Erant tum satis humanae statuae,

quas facile exorares, ut annuerent vel arriderent adeo. *Eunapius* in Maximo p. 85. post quasdam cerimonias in Hecates templo, quae et ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲν πρῶτον ἐμειδία τὸ ἄγαλμα, εἶτε (f. εἶτα) καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον. De Ammonis et aliis oraculis nutu constantibus congessit plura *Ant. van Dalen* pag. 210. sq. Et notum est, quid passim objiciatur recentioribus imaginum cultoribus. GESN.

Ibid. Καὶ σῶς) *Et voti compos.* GUYET.

Pag. 181. l. 1. Πίνωμεν) Sic emendavimus pro πίνομεν. SOLAN.

Ead. l. 3. Παρηβηκότος) Οἴνου παλαιοῦ. BOURD. Vini veteris, decrepiti. GUYET.

Ibid. Τυροῦ τρυφαλίδας) Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πεπλεγμένα κομμάτια. BOURD. *Hesych.* Τρυφαλίδες ἢ τροφαλίδες τὰ τμήματα τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ, παρὰ τὸ θρύπτεσθαι. GUYET. Adleverat margini *Hemsterhusius: Aristoph.* Vesp. v. 835. et *Kuster.* nott. Mss. At cum illas non possideam, addere non possum. In *Aristoph.* Vesp. v. 834. Τροφαλίδα τυροῦ Σικέλην reperio. Et sic Scholiast. quoque legit, et ita exponit: Οἱ μὲν ἐπιμήκη τυρόν· οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. REITZ. Τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν legitur in Vesp. *Aristoph.* v. 870. Ed. *Invernizz.* LEHM.

Ead. l. 5. Σφραγίσι θριπηδεστάτοις) *Sigillis vermiculatis.* Dico ad *Pausan.* BOURD. Unice huc facit *Hesychius* v. θριπόβρωτος (leg. θριποβρ.) Οἱ Λάκωνες σφραγῖσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ σητῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. GESN.

Ibid. Νευστὰς) Distinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς sive ἀφ' ἑαυτῶν πιπτούσας a νευσταῖς, quas κολυμβάδας vocant Grammatici, et *Colymbades* Latini. BOURD. Alias κολυμβάδας. GUYET.

Ead. l. 6. Ὀξυόστρακα) Testis asperis, sigillatis. Ὀξὺς λίθος, *asper.* GUYET.

Ibid. Ἐμπυδάκωτα) Ms. Regius εὐπυνδάκωτα, πυθμένα καλὸν ἔχοντα. BOURD. An ἐμπυνδάκωτα; a πύνδαξ, πυθμήν. *Hesych.* GUYET. Εὐπυνδακ. praeter Ms. RG. etiam W. Quare et in textum pro vulgato ἐμπυδάκωτα recepimus. P. vero ἀπυνδάκωτα, nec ipsum spernendum. SOLAN.

Ead. l. 7. Κρωβυλώδη) Ὃ κόρδην νῦν καλοῦσι. BOURD.

Ead. l. 11. Συνυθλήσομεν) Συμφλυαρήσομεν. Consule Grammat. BOURD.

Ibid. Ἄττ') At supra c. 5. est ἄττα, spiritu leni; et Tim. c. 28. Ἄττα vero rursus hic cap. 21. Hermot. c. 30. Et infra Amor. c. 17. etc. quod ibi vide. REITZ.

Ead. l. 12. Ἐνοινοφλύειν) Quidam interpretantur ἐν οἴνῳ φλυαρεῖν, *tenir table*; sed rectior eorum interpretatio, qui dicunt esse ἐρίζειν ἐν τῇ οἰνοφλυγίᾳ, et sic Lat. interp. BOURD.

Pag. 182. l. 2. *Λαλησθιγάνη*) *Παρὰ τοῦ λάλος, ἥδομαι, et γάνος.* Guyet. Non vidi, qui aliter legat, quam *λαλησθιγάσης*, nec vidi, qui eam vocem interpretetur. *Micyllus: nugis mutuo provocare nos voluptatem quandam adfert.* Nemo, puto, nimiam audaciam nostram accusabit, si dicamus *λάλης θηγάνη* legendum, solo *ι* in *η* mutato, quod jam *Luciani* aetas, nedum posterior librariorum, miscere solebat. *Σιδηροβρῶτι* utitur *θηγάνῃ Sophocles*, cujus vocabula affectant Atticistae. Gesn. Firmant, ut video, conjecturam nostram de *λάλης θηγάνη* libri: quo minus illius poenitet. Idem *in Addend.*

Ead. l. 5. *Χειροσόφων*) In hoc verbo consentire Edd. notarat *Solanus;* sed bene se habet iste consensus: at supra de Salt. §. 69. *χειρισόφους τοὺς ῥᾳστώνας ἀπεπάλει.* Et infra Rhet. c. 17. med. *χειρίσοφον* exhibent Edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more scribi arbitror. Reitz.

Ead. l. 6. *Τῆς βαρβιτῳδοῦ*] In hac voce reddenda minus justo observarunt interpretes genus femininum: vertit enim *Micyllus: barbitoedum. Gesnerus: barbiticinem. Barbiticinam* me correxisse, nolebam omnino tacere. Lehm.

Ead. l. 8. *Λογᾷ*) *Τυύτεστι λέγειν ἐπιθυμεῖ.* Ut *Minucius Felix* Octavio. Bourd.

Ead. l. 9. *Ἀνηγόμην*) Metaphora a re navali. Guyet.

Ibid. Κατανίψων) A *κατανίφω* ducendum videtur. Devincturus omnes, si ita loqui liceat. Alludit ad *Homeri* locum in Iliade, Ulyssis eloquentiam nivibus comparantis. Guyet. Illud, credo, apparet hic qui *Homerum* legerunt, *κατανίψων* hoc non a *κατανίπτω* derivandum, quod fecere, qui *abluturus* reddiderunt, sed a *κατανίφω*, respicique ad *Homericum* Nestora, ejusque *ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν* ut neque *Horatii* lectoribus ignotus esse potest ille Furius, qui *hibernas cana nive conspuit Alpes*, ad quem interpretatio nostra alludit. Gesn.

Ead. l. 12. *Εὐφορουῦσαν*) *Φορῷ ἢ οὐρίῳ πνεύματι φερομένην.* Bourd.

Ibid. Ἀκροκυματουῦσαν) *Μετρίοις τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν.* Bourd.

Ead. l. 13. *Ἕκτορας*) Sic vocat *τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἔχειν.* Leg. *Casaub.* ad *Athen.* c. 21. lib. 3. Bourd.

Pag. 183. l. 2. *Ὁμήρου Ζεὺς*) *Hom.* Il. *N*, 4. Solan.

Ibid. Ἀπὸ φαλάκρων) *Φαλάκραι* vel *φάλακρα* speciatim Idae montis vertex, unde *Homericus* Jupiter imperat non minus, quam de caelo. *Ἴδηθεν κ. τ. λ.* Gesn.

Ead. l. 4. *Πρύμνηθεν*) *Le vent en poupe.* Guyet.

Ibid. Κατουρουμένην) Id vitium est, quod *Philostratus λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην* vocat, ut optime ab interprete obser-

vatum, 21. s. 4. Solan. Ut caetera in hac metaphora navigationis absurdissima et vere *ναχόζηλα* sunt, ita hoc praesertim: *κατουρεῖσθαι* est *permingi*, sed de nomine *οὖρος* et *οὔριος* dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in *ἔκνορες*, *ἰσχάδες*, et aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat, alienam et novam significationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, et praetermisi pleraque ob caussam, quam dixi: sed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. Geen.

Ead. l. 7. *Κορυβαντιάσειν*] Expressa haec e *Platon.* Critone extr. notante *van Heusde* in Specim. Crit. in *Plat.* p. 128. Lehm.

Ead. l. 11. *Ὅλοιο*) Vid. *Plutarch.* de Herod. malignit. p. 855. D. (ubi Tragico tribuitur.) Kuster.

Pag. 185. l. 1. *Νόσῳ ξυνόντα*) Ita *συνεῖναι λιμῷ*, *fame laborare*, supra in Phal. altero §. 8. *ξυνεῖναι πενίᾳ*, Tim. §. 12. De permutatione autem *τοῦ σὺν* et *ξὺν* meretur videri *Hemsterh.* ad Jud. Voc. §. 9. Quidnam *Luciano* familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. Reitz.

Ead. l. 4. *Μακκοᾷ*) *Μάτην ἀκούει.* Sic quidam interpretes, quasi origination vocis ludentes: sed melius, qui interpretantur *τὰ μακκοῦς φρονεῖ*, qua de re Scholiast. *Aristoph.* ad Equit. (v. 396.) et hoc vult Lexiphanes, dum subjungit *καὶ ἄνδρας πεφρενωμένους ὀλισθογνωμεῖν οἴεται.* Caetera communia sunt. Bourd.

Ead. l. 8. *Ῥῦ καὶ τοῦ φνεῖ*) Minimum quiddam significat, aut sordes unguium, rem videlicet vilissimam, aut vocem suillam, quam edere solent, si qui gravantur sermone respondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Graecos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo, quod est ne tantillum quidem. *Aristoph.* (Pluti pr.) Cogn.

Ibid. Φνεῖ) An *κνῦ*; *Hesych. κνῦ τὸ ἐλάχιστον.* Guyet.

Ibid. Ὀττεύομαι) *Statuo, ominor. Hesych. ὄττεσθαι, κληδωνίζεσθαι. ὀττεύεσθαι τὸ αὐτό.* Guyet.

Ead. l. 9. *Ῥιναστήσειν*) *Irasci. Martial. Fumantem nasum vivi tentaveris ursi.* Guyet. Verbum *ῥιναστήσειν* nec intelligo, nec, unde derivatum sit, comminiscor, neque, cur *ringi* dederit *Micyllus*, video; nisi quod de origine nominis *ἀνύστηρος* forte somniare aliquid lubeat. Certe *os contrahunt* austera: quae molesta sunt *corrugant nares*, bilis sedem. Sed hoc est hariolari, ut et illud, quod cogitabam, an *ῥιναυλήσειν*, q. d. *naso ut tibia canere*, locum habere possit; quod ad risum de nare etiam cum sibilo profusum, et *uncis naribus indulgentem*, quod *Persius*

ait, referebam. Quin video, praesidium huic lectioni et interpretationi in vetustis Scholiis esse. Itaque huc inclino. Gesn. 27

Ead. l. 12. *Ἀκάθαρτον*) Vid. etiam *Athen.* 99. E. *Ὁ δ' ὀνοματοθήρας οὗτος σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἧς ἐπεσχημένα ἦν τὰ γυναικεῖα.* Observat tamen *Casaub. ἀκαθαρσίην* eo sensu apud *Hippocratem* legi. Solan.

Pag. 186. l. 4. *Διαστρέφων τὴν γλῶτταν*) Conf. supra Judic. vocal. c. 11. ubi *οὐ γὰρ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα.* Conqueritur ibi, *γλῶτταν* pro *γλῶσσαν* dici; jam *γλῶττὰν* ipse ait et c. 25. etc. si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu, qui tum obtinebat. Vid. not. *Hemst.* ad Jud. voc. c. 7. Alibi vero modo *γλῶσσα*, modo *γλῶττα* scribitur apud Nostrum, in uno eodemque capite, ut vid. in Pseudol. c. 25. f. et 26. pr. et Rhet. praec. c. 16. ubi *γλώττης* ut alia omittam. Reitz.

Ead. l. 14. *Ῥᾴων ἔσῃ*) Vertebatur olim, *minus difficilis eris*, non inepte quidem: nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen *ῥᾴων ἔσῃ* signif. *sanaberis, melius te habebis.* Supra in Abdic. c. 32. *σπουδὴ ῥᾴδιον ἔξει* (ἡ γυνὴ) *καὶ μυριάκις πάλιν τοῦ φαρμάκου.* Sic *levare* pro sanare vel minuere, Latinis usitatissimum. Ut contra *gravior factus* dicitur, cujus valetudo in deterius ruit; vid. *C. Cels.* praef. p. 10. Reitz.

Pag. 187. l. 6. *Ἐγγαστρ — τινα* etc.) Alludit ad *Eurycli*m, cujus *Aristoph.* mentionem facit his versibus:

Μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν
Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κώμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι.

Eurycles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera hariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo harioli *ἐγγαστρῖται καὶ Εὐρυκλῖται* vocabantur. *Suid. Plut.* in libello de Defect. Orac. Coen. *Ἐγγαστρίβυθον* Edd. pleraeque habent, pro *ἐγγαστρίμυθον*. Guyet. Lege *ἐγγαστρίμυθον*. Quod a *Vorstio* etiam animadversum fuisse video. Et adi *Clem. Alex.* p. 9. A. *Καὶ τοὺς εἰςέτι παρὰ τοῖς πολλοῖς τετιμημένους ἐγγαστριμύθους.* Solan. *Ἐγγαστρίμυθον*, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem et forte *ἅπαξ λεγομένην* inspicit, et est facilis admodum *μ* et *β* literarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Lusit igitur, et ex *ἐγγαστριμύθῳ* concinnavit *ἐγγαστρίβυθον*, quasi tu dicas, in ventris ima, et fundum ipsum, se penetrantem. Gesn. *Solanus* correxerat *ἐγγαστρίμυθον*· merito quidem: sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntiatio videtur ab auctore expressa. Multa de his impostoribus

ἐμμαστριμύθοις *Brod.* Misc. IX. c. 19. Thesaur. Crit. T. IV. p. 72. 73. Ubi ex *Hippocr.* Ἐπιδημ. ε. adfert, καὶ ἐκ τοῦ στήθεος ὑπενόφεεν, ὥςπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι. Quod *Galenus* edisserens ait, ἐγγαστρίμυθοι οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθέγγειν. *Engastrimantis* (pergit ille) autem et *sternomantis* proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cujus monitis atque impulsu vaticinatur. Falluntur, qui putant, engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γαστὴρ appellaretur. Graeci vero auctores *engastrimythum* cum *engastrimante* confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. *Pollux*: καὶ στερνόμαντιν Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. *Aristophanis* in fucis commentator: οὗτος ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῆ μαντευόμενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. *Plutarch.* περὶ τῶν ἐκλελοιπ. χρηστηρ. ὥςπερ τοὺς ἐγγαστριμύθους εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσαγορευομένους etc. Subjungit ibidem facetam historiam, quomodo ejusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit, sed longiorem, quam ut inseratur. Reitz.

Ead. l. 7. Μῶν) Vid. *Themistii* Or. I. in Soph. laudatam a *Cresselio* III, 23. §. 6. AG. X, 146. 161. Solan.

Ead. l. 10. Ἄττα) Sic supra cap. 14. At c. 5. et infra in Rhet. praec. c. 16. ἄττα non ἅττα scribitur, quod ibi disquiremus. Qui autem *frequens* id ἅττα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dialogo? Reitz.

Ead. l. 11. Σκορδινᾶσθαι) I. e. *pandiculari*. Guyet.

Ead. l. 12. Τευτάζεσθαι) *Hes.* Τευτάζοντες, πλανώμενοι. Guyet.

Ead. l. 14. Ἡ γοῦν σιλληπορδία) Scribendum puto σιληπορδία per unum λ. Sic certe apud *Hesychium*, Σιληπορδεῖν, et *Athenaeum* lib. V. Σιληπορδῶν. Nec aliter apud Scholiasten, Σιληπορδία et Σιληπορδεῖν. In quo Scholio vitiosissime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φορεῖν. Emendo φρονεῖν. Jens.

Ibid. Σιλληπορδία) *Hesych.* Σιληπορδεῖν, σιδηροπορδῆσαι, στρηνιᾶν, ἀβρύνεσθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾶν. Guyet.

Pag. 188. l. 5. Προοδοποίηται) An προωδοποίηται; Guyet. Προωδοποίηται W. Cod. Impressi omnes προοδ. Solan. Vulgo editum προοδοποίηται, secunda brevi; quod corrigendum monuerat *Iens.* ad Hermot. §. 2. Id correxi, eoque lubentius, quia et Codex adsentitur, etsi supra in de Salt. similem scripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis saepe jam dictas. Conf. c. 24. Reitz.

Ead. l. 7. Ὡς ἀληθῶς) Vid. de hoc pleonasmo infra Amor. c. 48. Reitz.

Ead. l. 8. Κἂν) Leve est, quod monendum habeo. Κἂν cum puncto subscripto erat in Edd. quod ego delevi; nam sine *iota* scribere id soleo, quando pro καὶ ἐν positum invenio, uti hic, et ap. *Long.* in Past. I. p. 13. κἂν τοῖς ὄρεσι, κἂν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2. p. 47. κἂν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούσωμαι. Idem III. p. 118. ἦν κἂν ᾧ αὐλῶνι σιγή. At ubi pro καὶ ἂν sumitur, differentiae caussa iota addo. Reitz. Levissima sane ratio, eo maxime, quod nonnisi temere est conjecta. Accentus in hac voce non est a καὶ suspensus, sed ab altera ejus parte. Quodsi itaque καὶ ἐὰν velis, aut καὶ ἄν, per Crasin conjuncta, scribendum cum accentu κᾆν. Sin vero καὶ ἐν, recte scribes κἀν, sine accentu. Jota autem his omnibus subscribendum esse patet, quod omnibus his particula καὶ inest. Unde et in *Longi* locis laudd. *Schaeferus* jam recte reposuit κἀν, ubi auctor καὶ ἐν dicere volebat. Et nos non solum h. l., ubi *Aldina* utraque κἀν praebet, sed aliis quoque, ut Somn. c. 9. Diall. Deor. XXIV, 1. sive secundum, sive etiam contra, librorum auctoritatem, hanc certissimam normam secuti sumus. Lehm.

Ead. l. 15. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις) Sane interpretes: *quae a lutifigulis ad forum finguntur.* Nescio, quid velint. Sed opinor intelligit *ad vendendum.* Gron.

Pag. 189. l. 2. Μεταμανθάνων) Vulgo vertebatur *dediscere*, non male quidem; sed plus inest in Graeco: signif. enim simul *nova* disco, prioribus oblivioni mandatis, ut T. I. credo, ex *Aristoph.* Plut. v. 925. ejusque Commentatoribus jam diximus. Reitz.

Ead. l. 5. Τὸν μηδὲ βάρβαρον ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον) *Qui neque barbarus, inter maxime perspicuos recenseri dignus sis.* Sic *Benedictus*, qui dum Graecas voces curatissime referre satagit, facit se obscurissimum. *Micyllus: qui ne cum barbaris quidem inter manifestissimos recenseri dignus sit.* Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum sic solet auctor praeponere: *qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perspicui sunt, recenseri dignus sis.* Gron. *Gronovii* emendationem, repugnantibus omnibus libris et ipso M. utpote certissimam, sequor. Solan.

Ead. l. 6. Μὴ μιμεῖσθαι) Sophistae passim a *Platone* perstringuntur, ut quodam in loco dicat, eos esse evidentem discipulorum perniciem. Coon.

Ead. l. 8. Περιεσθίειν) Interpretantur *depascere:* neutrum bene percipio. Suspicor περιέπειν fuisse, quod studium et curam

intentionem significat; cum facile fuerit manu intricatiore aetatis posterioris π in σθι transire. Gesn. Non ineptum mihi verbum περισθίειν h. l. esse videtur, quippe referendum ad imaginem supra adhibitam, et actionem vomendi, a qua nec verbum sequens καταπατεῖν alienum est. Nondum itaque quidquam mutandum censeo. Lehm.

Ead. l. 12. *Χάρισι*) *Hesiod.* in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. Coon. *Χάρισι—θύε*) Xenocrati tristiori idem *Plato* suasit; *Diog. Laërt.* 97. DE. Vid. *Casaub.* notam p. 38. Sic supra Historico suo dixerat, *καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ.* Quom. Hist. Conscr. c. 39. Solan. *Θύε* scripsi cum *Reitzio* et recentt. Edd., praeeunte A. 2., non *θῦε*, quod in A. 1. B. 1. et 3. invenio. Quamquam *Homer.* Od. XV, 222. *θῦε* producta prima legitur, et alibi quoque sic haud dubie. Nam aliunde constat anceps tum hujus verbi, tum aliorum similium, natura in priori syllaba, quae vocali *υ* continetur. Vid. *Spitzner.* Prosod. Gr. 1. 60. Sic etiam *λύε* edidi Diall. Mortt. X, 10. cum omnibus Edd. prioribus convenienter. Lehm.

Ead. l. 14. *Διαφυγγίζειν*) V. AG. X. 130. Solan.

Pag. 190. l. 2. *Λέξεων*) Lege *λεκτέων*. Certe sic ratio postulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis, qui ad scribendum animum appellunt. Solan. Hinc tamen nihil video sequi vel ad damnandum *λέξεων*, vel ad *λεκτέων* magis commendandum. Omnino autem in his vocibus *τῶν λέξεων* ita offendo, ut eas ab aliena manu adjectas esse existimem, quo *πρότερον* illud satis explanaretur. Cum hoc enim Comparativo malim Genitivum illum, praeeunte *Gesnero* interprete, conjungere, quam cum Substantivo *τὰς διανοίας*, quam rationem *Solanus* praetulisse videtur. Lehm.

Ead. l. 3. *Προπαρεση.*] M. et *B.* 2. recte. In reliquis *προπαρασκ.* ut ipsa *Fl.* prave etiam Tyrannic. c. 21. scribit. Solan. Editt. vulgo male *προπαρασκευασμένος*· sed *προπαρεση.* corrigendum recte monuerat *Jensius* ad Hermot. c. 2. In quo facile obsecundavi, etsi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. Reitz.

Ead. l. 7. *Οὐ μάλωπα*) An *θυμάλωπα*; i. e. *torrem.* Guyet. Non valde spero, me assequi posse, quid haec sibi velint, cum jam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud *Hesychium* inter glossas ac difficiliora referatur *μάλ' ὦκα*, quod interpretatur *πάνυ ταχέως*, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit *οὐ μάλ' ὦκα*. Verum abjeci *εὕρημα* non magnum, cui repugnaret articulus *τὸν* et *ἐοικότα*. Nam illum quoque in *τὰ* mutare forte audaculum nimis videbitur. Gesn.

Ead. l. 12. *Ὑπεράττικος*) *Philostr.* in vit. Apoll. Thyan. c.

17. pr. *Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν — οὐ κατεγλωττισμένην, καὶ ὑπεραττικίζουσαν.* Quod *Olear.* recte exponit adfectationem nimiam Atticismi, et hoc *Luciani* aliaque ex ejusdem Rhet. praecept. aliisque adfert. Sed hoc facile erat: solet autem saepe in difficilioribus aberrare. Reitz.

Ead. l. 15. *Οἷον ἐκεῖνα*) *Ut illa te ostentantem audiens, quomodo putas optasse me terra obrui, cum scilicet existimares χιτώνιον* etc. Luciani sunt haec. Guyet. Vertebantur olim, *qualia sunt illa πῶς οἴει* etc. Sed pessime, ut *la Croze* etiam animadverterat. Reitz. Absoluta est, et parenthetica, interrogatio, *πῶς οἴει;* interjecta orationi tanquam exclamative, quo rei affirmatae vis augeatur. Simili elegantia sunt illa *πῶς γάρ; πῶς γὰρ οὐ;* de quibus alibi dictum. Lehm.

Pag. 191. l. 1. *Κατὰ γῆς δῦναι ηὐχόμην*) Conf. infra Adv. Indoct. cap. 18. Solan.

Ead. l. 4. *Χιτώνιον*) *Χιτὼν* autem est *ἱμάτιον ἀνδρικόν. Hesych.* Guyet. Conf. *Th. Mag.* Solan.

Ead. l. 7. *Μετοικικὰ*) Ne *Lucianus* ipse aut ejus larva peregrinum se prodat, lege *μέτοικα.* Solan. At cf. Bis Accus. c. 9. et *Plutarch.* Alcib. 5. Lehm.

Ead. l. 8. *Κατὰ γλῶτταν*) I. e. *ξενικοῖς* et inusitatis verbis scribentes. *Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν.* Vorst. Hinc *Philostratus*, ut supra visum est hac Dissert. c. 17. *λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην* vocat. Quod ex *Suida* et *Aristophanis* Scholiaste optime ab interprete enarratur p. 21. *τὸ πολλαῖς γλώτταις μεμιγμένον*, addito etiam *Eunapii* in eam rem loco, de Libanio p. 173. Solan.

Ead. l. 10. *Δοσιάδου*) *Dosiadae ara.* Sunt, qui exponunt et intelligunt Epigramma *Theocriti*, quod *βωμὸς* inscribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obscurum. Coon. Lege *Δωσιάδου.* Exstat autem hodieque haec *Ara* inter *Simmiae Rhodii* opuscula. Ex hoc autem loco Scholiastam *Theocriti* emendare jubet *Meursius*, apud quem pro *Δωσιάδου* legitur *Ὠδιάδου.* Lect. Att. p. 141. Scholiastes autem ille non comparet in Rom. nec in Lugd. Edd. Sed in Veneta an. 1548. quod idem *Meursius* monet. Vide epigramma apud *Kennet.* p. 44. Rhodium fuisse, liquet ex Scholiis ad *Ovum Simmiae.* Primus edidit *Salmasius*, atque eruditis Scholiis emendavit. *Plinius* IV, 12. de rebus Creticis *Dosiadem* nominat. Solan. (Ara quae *Theocrito* solet subjungi, nec *Theocriti* nec *Dosiadae* est, ut *Salmasio* ostensum. Loid.) *Suidae Δωσιάδης* et *Δωσίας. Δωσίδας* scribitur apud *Clem. Alex.*

in Προτρ. SOLAN. *Cognati* notam ad hoc verb. in exemplari suo merito deleverat *la Croze*. REITZ.

Ibid. Ανυφφονος Αλεξ.) Quae hodieque superest, non sine majorum nostrorum ignomina, qui tot praestantioribus neglectis, talia nobis monstra asservarunt. SOLAN.

IN EUNUCHUM.

Pag. 193. l. 5. *Ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν*) *Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων.* Sic apud Gallos *une charretée de paroles*. BOURD. Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter se Peripateticorum interfuisset, cum Pamphilus id vere ridiculum esse respondisset, ac oportuisse potius, ut rem placide inter se componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter se composuerunt, ut congressi integra convitiorum plaustra invicem in se effuderint, summo cum clamore et Stentorea voce. Sed potius Graeca ejus ponamus: *οἵ γε ξυμπεσόντες*, inquit, *ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι.* Dictionis hujus origo (*ἅμαξαι βλασφημιῶν*) haud dubie ab illo antiquissimo apud Athenienses more petenda est, quo per pagos et vicos curribus insidentes, genio indulgendi caussa, scommata et convitia in quemlibet jaciebant: quemadmodum docet *Gyraldus* Dialogo de Poëtis VI. p. 324. Ed. nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expresserunt quoque Latini, apud quos et *plaustra convitiorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter et Latinos etc. JENS. Sequebantur hic in *Jensii* Lectt. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes, 18 paginas implentia, a p. 272. ad 289. quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum lectorem ad libellum ipsum remittentes. REITZ.

Ead. l. 11. *Ψηφοφοροῦντες ἦσαν*) Ita videtur concepisse structuram *Gesnerus*, ut periphrasis sit, qualis apud *Herodian*, I, 3, 12. *Κρατήσας ἦν τοῖς ὅπλοις*, pro *ἐκράτησε*. Vel ap. *Nostrum* in Asin. cap. 30. *Οὐ γὰρ ἦν καταβάς*, et alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei Belgam Graec. p. 402—3. Fateor itaque, eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc *Luciani* similiter adducens, agit *Elsner*. ad Ev. *Luc.* I, 21. ubi *καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν* legitur, et cujus non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus interpres aliter vide-

tur construxisse, vertens, *judices, qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν jungens cum ἄριστοι, non cum ψηφοφορούντες, quod nondum improbo; sed lectoris arbitrium facio, quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. Reitz. Pristinus ille interpres, *Erasmus*, ita vertit, quasi scripsisset auctor: δικασταὶ οἱ ψηφοφορούντες ἦσαν οἱ ἄριστοι. Melius *Gesnerus* articuli absentiam respexit. Lehm.

Ead. l. 18. *Συντέτακται*) Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipso, ut putant, anno, quo Athenis initiatus est, qui CLXXVI. Vid. *Dion.* LXXI. pag. 815. et *Philostr.* 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex *Capitolino* tribuatur, (c. 11.) *Dio* id et *Philostratus* Marco vindicant; hic in *Theodoto* p. 291. ille p. 814. A. (vid. *Wotton* p. 169.) Quantum autem fuerit illud stipendium, vide statim hoc ipso capite, et cap. 8. Solan.

Ibid. Ἐκ βασιλέως) An M. Antonino Philosopho? Guyet. Ita ἐκ pro ὑπὸ infra. Demon. c. 51. Et sic pro *unde*, vel *a quo* aliquid praebetur, *Arrian.* Exp. Alex. II, 1. ἡγεμὼν ἐκ βασιλέως Δαρείου καθεστηκώς. *Dionys. Perieg.* de situ Orb. vers. ult.

— ἀλλά μοι ὕμνων
Αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιος εἶεν ἀμοιβή.

Sic ἐκ τινὸς πάσχειν pro ὑπὸ, *Long.* Past III. pr. *Herodian.* VIII, 8, 2. ἠγανάκτουν ὅτι ἄρα ἔχοιεν ἐκ συγκλήτου βασιλέας, quod vertitur, *gravabantur datos sibi a senatu principes*. Sed et ibi simul significare potest, *principes e senatorum numero datos*. Nam praemittitur, populum laetatum patriciis principibus. Reitz.

Ead. l. 19. *Μισθοφορά τις*) De salariis rhetorum vid. *Gronov.* P. V. 4, 11. p. 32. *Μύριαι δραχμαὶ* ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium sunt quadraginta millia H. S. s. 2000 floreni Rhenani. Quae turbae circa talem successionem ortae nonnunquam sint, suo exemplo docet *Eunapius* in Proaeresio p. m. 131. Gesn.

Pag. 194. l. 3. *Δοκ. ψήφῳ τῶν ἀρίστων*) *Philostratus* quidem Herodi eam potestatem a Marco, cum primum constitueretur, factam tradit p. 566. cum ipse Professorem Rhetorices Theodotum nominaret. At *Eunap.* in Proaeresio de philosophia, χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἁπάσαις πρέσεσι etc. Solan.

Ead. l. 6. *Κατὰ τὸν ποιητήν*) Carmen est *Homer.* ex Iliad. x. *Virg.* L. XII. Aen. hoc ita interpretatus est:

— *Nec enim levia aut ludicra petuntur*
Praemia, sed Turni de vita et sanguine certant.

Cogn. Affert eundem locum *Cic.* ad Att. I, 1. f. Solan.

Ibid. Οὐδ' ἱερήϊον) Locum *Homeri* emendavimus, in quo *Erasmus* ἱερήϊον *porcellum* verterat, dum legit ὑείον. Bourd. Il.

X, 159. ἐπὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην Ἀρνέσθην, ἅ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat *Clarkius*, satis firmant interpretationem nostram ἱερεῖον, quam *porcellum* reddidere alii. Gesn. Etsi nihil interest, quomodo hic legas, ἱερήϊον, an ἱερεῖον, dicam tamen, cur Parisinae sedi obtemperaverim, cujus lectionem non adnotarat *Solanus* noster. Recepi enim hoc, quia ex *Homero* est: at cum versus non sit, dices, ad rem, non verba, respexisse *Lucianum*. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemisso vocabulo βοείη· patet etiam alteram ad eandem esse formandam. Reitz.

Ibid. Μύριαι) Eandem cum *Luciano* summam tradit *Philostratus* in Theodoto Soph. pag. 566. τοὺς μὲν Πλατωνείους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ τοῦ Περιπάτου, καὶ αὐτὸν Ἐπίκουρον προσέταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κρίναι. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Professores, sed non eo stipendio dotati. Idem p. 526. et nott. *Sueton.* Vesp. cap. 17. *Primus e fisco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena constituit.* De Philosophis nihil. Nec satis assequor, quibus rationibus inducti viri quidam doctissimi errasse in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen summam tradit *Tatianus* p. 70. nempe ἑξακοσίους χρυσοῦς, quae summa quinta parte *Lucianeam* superat, si *Aristophanis Scholiastes* (p. 741.) valorem aurei justam assignavit. *Cressolius* summam a *Luciano* traditam 833 aureos Gallicos conficere ait, AG. X. p. 184. [Historia docet, stipendia Philosophis ab Antonino Pio ac M. Aurelio data fuisse. *Capitol.* in illius vita p. 21. C. *Rhetoribus*, inquit, *et Philosophis per omnes provincias, et honores et salaria detulit.* Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat *Dio* (LXXI. p. 815.) *Ex quo*, ait, *factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo* (Marco) *locupletaretur.* Idem *Capitolinus* in hujus principis vita significat p. 32. C. Vide et *Galenum* progn. T. III. p. 460. Ed. *Bas.* 1538. *Dio.* LXXI. p. 814. A. Till. T. II. p. 682. Plura vero *Salmasius* not. ad *Capitol.* p. 72. de hoc *Tatiani* loco habet, ubi et *Dionis* locum citat; unde discimus, M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176.) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Atheniensibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus *constituisse, eisque annuum salarium tribuisse:* qui μισθὸς ἐτήσιος erant μυρίαι δραχμαί, ut observat *Salmasius*, allato etiam hocce *Luciani* loco. *Myriae autem efficiunt monetae Romanae quadraginta vestertia, aureos vero quadringentos, at nostrae coronatos millenos. Tatianus tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, et illa aetate vixit, qua Philosophis et Rhetoribus ab Imperatore constituta sunt salaria, paullo ampliorem*

eorum modum agnoscit. Nam ἑπτάκις μυρίους ἑξακοσίους eos in stipendium accepisse dicit; quae sexcentorum aureorum summa, non μυρίας δραχμὰς, sed μυρίας καὶ δισχιλίας continet. Quid igitur statuendum? An τετρακοσίους (mendam ei voci subesse oportet. L. πεντακ.) pro ἑξακοσίους, apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυρίαις Luciani et Philostrati? — Sed nullis correctionibus opus. Puto enim, Lucianum et Philostratum in exprimenda illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus et Philosophis, breviter ac rotunde μυρίας dixisse, cum tamen darentur μυρίαι καὶ δισχίλιαι. Sic majorem numerum expressisse contenti, minorem et excurrentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita etiam optimos quosque auctores locutos, exemplis non paucis ad Suetonium firmabimus, ubi de hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus. Μυρίαι δραχμαὶ talentum efficiebant. Vide *A. Gell.* I, 8. Drachma Attica, et denarius Romanus idem valebant. *Cic.* ad Att. XVI, 5. coll. cum *Dione* XLV. Vide etiam *Plin.* VIII. *Val. Max.* VI, 6. coll. cum *Strab.* V. — Greaves of the Denarius p. 54. *Dodwellus* diss. in *Irenaeum* p. 497. Valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 875, aut circiter. (de summa *Tatiani:* probat enim, quae *Salmasio* placuerant.) *Casaubonus* not. ad *Suet.* Oth. 4. cum observasset ex *Suetonii* et *Tuciti* collatione, *aureum unum* et *centum nummos* idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde *Aristid.* Or. IX. T. I. p. 110. quae scripta est circa A. C. 178. V. pag. 107. et 118. *Just. Mart.* Apol. II. (in Ed. I.) pag. 55. C. *Philostr.* vit. Soph. p. 585. et 593. de voce ἄθλια B.) *Joh. Mass.* Exc. MSS. Solan. *Benedictus: decem millia nummorum.* Notavit frater optimus *G. O. Reitz.* rectius *d'Ablancourt.* et *Bos* de Ellips. *Drachmarum.* Reitz. Eadem ellipsis infra c. 8. Additur *δραχμὴ* Toxar. c. 33. et saepius. Conferri *Schaeferus* ad *L. Bos* p. 119. jubet De Merc. Cond. c. 20. Saturn. c. 8. Alexandr. c. 28. De Mort. Peregr. c. 9. ubi vid. Adnott. Addendus *Schaefer* ad *Long.* p. 887. et *Fischer.* ad *Weller.* III. a. p. 256. Lehm.

Ead. l. 8. *Τὸν ἕτερον*) Bini ergo cujusque sectae videntur fuisse. Solan.

Ead. l. 10. *Γελοῖον*) Corruptum arbitror, scriptumque a *Luciano γελοῖον ἤδη ἦν ἐκείνους.* Solan. Sic magis etiam impediri locum, facile intelligitur. *J Scaligerus* in Classic. Journ. No. XXXII. p. 233. sic scribit: „Si *ἐκείνοις* retineamus, ejiciendum *ὡς.* Sed mihi videtur Lucianum (— us) scripsisse: — *ἦν, ἐκείνους, οὕτως* etc.“ Verum nec sic proficitur quidquam ad restituendum genuinum locum. Quodsi recte *Gesnerus* loci sensum tetigit, quod clare evincit totius colloquii via et ratio: dubium

vix esse potest, quin vitium in sola voce ὡς lateat, inque locum ejus vel εἰ μή, vel πλήν, vel tale quid, substitui debeat. Veruntamen nihil decernam. Lenn.

Ead. l. 11. *Χρημάτων καταφρονεῖν*) *Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκώπτει*, qui pecuniam efficit *μέρος τῆς εὐδαιμονίας*. Bourd.

Pag. 195. l. 2. *Τρίτον τι ἀγαθόν*) Confer supra de Salt. §. 70. Solan.

Ead. l. 7. *Διοκλῆς — Βαγώας*) Nomina haec ut ficta esse credam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. Solan.

Ead. l. 8. *Βαγώας*) Barbara lingua significat *Eunuchum*; quin *Ovid.* de Amorib. servum puellae custodem *Bagoum* appellat: *Quem penes est dominam servandi cura Bagoum.* Coon. In libro Apocryph. *Judith.* c. 12. et 13. sic quoque vocatur cubicularius ducis Holophernis. Reitz.

Pag. 196. l. 6. *Μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι*) *Neque principio fas esse.* Quam potest, quaeso, sententiam habere illud ineptissimum *Benedicti* principium? Longe verius ac manifestius *Erasmus: nefas esse vel conari aut proponere Bagoam.* Hoc enim vult, prorsus esse nefas, eum id velle. Gron.

Ead. l. 9. *Ἱερῶν αὐτῶν*) Sunt, qui ex verbis Deut. XXIII, 1. idem apud Judaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide, quid vir eximius *Humphr. Prideaux* ea de re affert Hist. suae L. VI. Partis I. pag. 400. Ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II. pag. 265. Solan.

Ibid. *Περιῤῥαντηρίων*) *Vasa lustralia* vertit *Gesn.* in Dial. de Sacrif. c. 13. Reitz.

Ead. l. 11. *Δυςάντητον θέαμα*) Vid. *Thes. Gr.* II, 509. et Nostrum Amorr. c. 39. et Pseudol. c. 17. Solan.

Pag. 197. l. 8. *Ἀσπασία*) Milesia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua et sequentibus consule *Menagium* in eo libro, quem *de feminis philosophis* edidit. *Lucianus* iterum meminit Imagg. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes *Aristophanis* p. 396. quem sequitur *Suidas*. Quin ipse *Plutarchus* docet, posterioris, quae Cyri junioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milto*, in v. Pericl. p. 301. Solan.

Ibid. *Διοτίμα*) Vid. *Menag.* De qua *Noster.* Imagg. cap. 18. Solan.

Ibid. *Θαργηλία*) Vid. *Loid.* Diction. et *Plut.* Pericle 300. Solan.

Ead. l. 9. *Τὸς — Εὐνοῦχος*) *Phavorinum* hisce designat, qui et ipse Eunuchus cum esset, adulterii caussam dixit, teste *Philostrato* in Soph. vit. p. 489. (erat enim etiam Sophista Phavorinus) de quo vide Demon. Vit. cap. 13. et *Xiphil.* 257. B. in

Adr. et *Plut.* 1807. 2. f. Ubi autem legerit *Muretus* in adulterio deprehensum, nescio; nisi forte deceptus. Variar. Lectt. X, 11. Vid. not. ad c. 10. Solan.

Ibid. Ἀκαδημαϊκὸς) Pro Ἀκαδημικὸς, recte; vid. supra 2. Ver. Hist. c. 18. et Piscat. cap. 43. f. Item infra Icarom. c. 26. f. Reitz.

Ibid. Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν) Intelligit Arelatensem philosophum Phavorinum, de quo in vita Demonactis. Bourd. Vid. *Philostr.* vitt. Sophistarum I, 8. de *Phavorino* praedicantem, eum utriusque sexus participem natum, et ex viro ac muliere compositum fuisse. Et mox ibid. quod Gallus cum esset, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuisse, ex *Philostrati* descriptione colligendum dixeris; nisi ibidem Eunuchum illum vocaret, addens, mirandum, Εὐνοῦχος ὢν μαχλίας κρίνεσθαι. Videtur autem per jocum sic vocari, quod voce et glabritie Eunuchum referret; sive quod a natura esset sterilis, non castratus. Confer *Olearii* notas ad *Philostr.* qui *Luciani* aliquot loca ex Demon. et Eunuch. cum *Philostrato* comparat. Reitz.

Ead. l. 11. Εἴπερ ἦν καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο) *H. Valesius* ὁ μάκαρ ad Excerpta e *Dione* notavit corrigendum εἰ περιῆν, et quidem peropportune. Sed quod mirari cogor, cum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur, ut citavi; tum nosse oportet, egregium *Brissonium* libro II. de regno Persarum, ubi primus illustrat hunc *Luciani* locum, docetque, Phavorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat *Valesius*. Gron. *Εἰ περιῆν* L. et Ed. *Fl.* uti conjecerant *Valesius* et *Brissonius*. Ante an. Chr. 163. obiisse Phavorinum, ex *Galeno*, Progn. T. III. p. 455. colligit *Jo. Masson*, Exc. ined. Solan. Etsi casus *Valesii* certe conjecturae — nam *Brissonius* fieri potest, ut *Florentina* editione usus sit — egregie faverit, et per se quoque haud parum commendetur lectio, *εἰ περιῆν* non satis tamen caussae, opinor, fuit, cur a vulgari, eaque optima, lectione recederetur. Duas scilicet Diocles ponit conditiones, sub quibus celeberrimum illum eunuchum arcere se dicit a philosophia: *siquidem ille esset* (vere eunuchus); meminit forte sic dubitans in adulterio illum esse deprehensum; eodemque, opinor, pertinent, quae mox sequuntur, καὶ τινας — τοῦ σώματος. Altera conditio erat: *si similia sibi arrogaret*, i. e. philosophiae professionem cum salario, quam nunc petebat Bagoas. *Gesnerianam* enim interpretationem: *et eadem tractasset*, ut minus aptam, deserendam existimabam. De verbis εἴπερ ἦν etiam *Jacobsius* mecum consentit in Animadvv. ad *Achill. Tat.* p. 908. Lehm.

Ead. l. 13. Καὶ πρὸς) Mallem illud καὶ abesse, non modo

quia ab καί τινας, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas; sed quia καί τινας καὶ αὐτὸς jam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. et saepe supra) et post καὶ πρὸς ἐκεῖνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est *Lucianus*, qui repetita hac conjunctione gaudet; verum et *Aelianus*, aliique; vid. modo *Ael.* L. III, 1. ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic et *Alciphr.* L. 2. ep. 1. duodecies καὶ habet intra 14 versus; licet alioqui non semper ita prodigus sit hujus conjunctionis. Reitz. Putidum esse numerare voces, et hinc ferre judicium, in eodem hoc *Reitzio* nostro jam alibi est a me notatum. H. l. si unum καὶ e duodecim illis salva et plena auctoris sententia abesse posset, minime id de eo contenderem, in quod *Reitzii* fastidium temerarium incidit. Nam καὶ ante πρὸς ἐκεῖνον refertur ad Bagoam cum vi aliqua identidem significatum. Non in hunc Bagoam solum conjiciebantur ridiculi sermones, sed *etiam* in illum, Phavorinum, cui tantum modo auctoritatis in rem suam Bagoas tribuerat. Lehm.

Pag. 198. l. 5. Παρελθεῖν — ἀξιῶν) *Voretius* pro παρελθεῖν in suo Codice rescripsit παρελθών, uti et in W. prius fuit, nunc autem παραγγέλλειν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio, legendumque ἄξιος. Solan. *Jensius* in Ferculo literar. p. 155., ubi Codicis *Wittiani* varias lectiones recenset, sic tradit: „Pro ἐπὶ φιλοσοφίαν παρελθεῖν etc. in Ms. est ἐπὶ φιλοσοφίαν παραγγέλλειν etc. quae notabilis variatio meretur animadversionem. an παραγγέλλειν ἐπὶ φιλοσοφίαν est *profiteri se aptum ad philosophiam?* quemadmodum *H. Stephanus* notat τὸ παραγγέλλειν a *Plutarcho* dici de iis, qui honorem ambiunt candidati, et adeo sua nomina παραγγέλλουσιν, id est, profitentur, edunt etc.“ Non assentior. Παραγγέλλειν cum simplici accusativo muneris etc. quod quis ambit, non cum ἐπὶ, constructum illa est formula, quam dicit *Jensius*, frequens illa etiam in *Dionysio Halicarnassensi*. H. l. παραγγέλλειν nihil est, nisi elegans glossema. Nam παρελθεῖν ἐπὶ φιλοσοφίαν est, ut bene *Gesnerus* vertit, *profiteri philosophiam*, proprie quidem, *aggredi*, *accingi*, *ad eam*. In ἀξιῶν autem cave, ne cum *Solano* credas, mendum esse, corrigendumque ἄξιος. Rectissima *Gesneri* versio refutat satis superque istam *Solani* opinionem, ut nihil amplius addendum existimem. Lehm.

Pag. 199. l. 1. Ἐρμεῖον) Vide *Suidam*, qui Ἐρμεῖον, falsis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum; vide, quos ibi laudat doctissimus Editor, *Laërt.* V, 8. p. 114. D. et 116. E. et *Athen.* XV, 696.

Unde autem habuerit Bagoas, cultum ab Aristotele Hermiam, non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi *Laërtius*, et *Athenaeus* l. c. SOLAN.

Ead. l. 2. *Τοῦ Ἀταρνέως τύραννον*) In marg. *Ald.* 1. additum erat: *Vid. Suidam. Meminit et Strabo L. XIII.* Consule igitur illum p. 614. (vel 913.) ubi ait: *Ἀταρνεὺς δ' ἐστὶ τὸ γοῦν Ἑρμείου τυραννεῖον, Atarneus est Hermeiae tyranni regia:* cujus historiam *Xyland.* dedit ante, in nott. ad *Strab.* REITZ.

Ead. l. 7. *Διαφθείρων*) At ne erres, Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad Vit. Anct. cap. 15. SOLAN. Cf. tamen *Xenoph.* Memorabb. I, 1, 1. LEHM.

Ead. l. 13. *Οὗτοι*) Miror, quid hic in mentem venerit viris doctissimis *Vossio* et *Gott. Oleario*, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bagoa enim haec manifeste dicuntur. Vide hujus not. 6. ad *Philostrat.* de Vit. Soph. L. I. c. VIII, 1. Hic locus male intellectus *Mureto* etiam videtur caussam erroris praebuisse, de quo ad cap. 7. SOLAN.

Ead. l. 16. *Καὶ μοιχὸς*) Lege ὅτι, vel ὅτι καὶ μοιχός. SOLAN. Minime. Decepit *Solanum* falsa verborum, qua olim laborabant Editiones, distinctio: *εἰ δὲ μή, ψεύδονται οἱ* etc. Sed delevit jam *Reitzius* importunum comma post *μή*. Sic omnia patet optime procedere, sine ulla alia mutatione. LEHM.

Ibid. *Ἄξων φησὶν*) Axo leges Solonis, ut patet ap. *Laërtium* in Pitt. et in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. *Suid.* Scholiast. *Aristoph. Νεφελ. Pollux*, ut Rhetra Lycurgi. BOURD. Vide *Gell.* II, 12. VORST.

Ibid. *Ἄρθρα ἐν ἄρθροις*) *Καπέμφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασιν οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸς φύσιν.* BOURD.

Pag. 200. l. 12. *Τυχοῦσαν*) V. not. supr. ad Pisc. c. 17. REITZ.

Pag. 201. l. 4. *Ὀπύειν*) *Ὀπυΐειν.* GUYET. Secutus sum scripturam Cod. W. et Ed. *Fl.* ac monentem *Guietum*, quia sic recte scribitur, etsi futurum est *ὀπύω* sine ι. Vid. *Aristophan.* Acharn. 254. In *Pollucis* Onom. V. segm. 92. *ὀπύειν* quoque est editum. Sed in Indice *ὀπυΐειν* tamen expressum. REITZ.

Ead. l. 6. *Ἀνακόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐπέμψαι τὴν δίκην*) *Que la cause fut renvoyée en Italie.* BOURD.

Pag. 202. l. 2. *Τὸν υἱὸν*) Athenis hoc scriptum est: vide fin. c. 12. Sed an inde uxorem duxerit, incertum. SOLAN.

IN DE ASTROLOGIA.

Pag. 203. *ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ*) Coll. et *Fl.* Reliquae Edd. *Ἀ — ας.* (Non est Luciani. *Kust.*) Immo vero Luciani foetus genuinus, uti et de Dea Syria. Solan. De libro, qui de Dea Syria inscriptus est, suo loco agetur. Nunc vero persuasissimum mihi est, hunc de Astrologia libellum nunquam a Luciano, nec juvene, nec sene, nec vigilante, nec dormiente, scribi potuisse. Adeo ineptissimis repletus est superstitionibus, adeo jejune, et insulse, scriptus, ut ne pro ironico quidem foetu haberi possit, quod placuerat olim interpretibus, Anglico *Thom. Franklino* et Francogallico *Massievio* Abbatis graviter repulsis a nostrate *Wielandio* vers. Tom. V. p. 246. et 263. Dubitavit de libri auctore *Gesnerus* in Epist. ad *Reitz.* Tom. I. hujus Edit. p. CLVI. Minus dubie *Belinus* et *Schmiederus* hunc libellum *Luciano* abjudicarunt. Lehm.

Ibid. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Sic infra recte c. ult. Solan.

Ead. l. 1. *Αὐτῶν ἀστέρων*) Libellus ad Astrologia scriptus est Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur observata; quod sine dubio descriptorum socordia evenit. Sic statim cum initio, *οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ πέρι οὐρανοῦ*, scribendum fuit *αὐτέων*, ut recte pag. 990. D. Ed. *Salm.* 991. E. 993. A. 995. A. Iterum *αὐτῶν* secus positum pag. 985. D. 986. C. 990. C. Ita *αὐτῷ* pag. 991. D. cum rectius pag. praeced. E. *αὐτέῳ*. Iterum *αὐτῷ* pag. 992. E. Sic *αὐτοῖς* pag. 986. E. pro *αὐτέοισι*, ut recte pag. 993. D. 984. E. 985. B. D. 995. B. Iterum *αὐτοῖσι* pro *αὐτέοισι* pag. 991. C. 993. E. Pari Ionismi neglectu existimo *ἀληθηὴς* scriptum pag. 984. A. pro *ἀληθαίης*, ut pag. 490. A. Sic pag. 984. B. *ἀφίκετο*, et pag. 996. A. *ἀφιξόμενα*, pro *ἀπίκετο* et *ἀπιξόμενα*, ut recte observatum pag. 992. A. 994. A. et alibi. Similiter vitiose p. 989. E. legitur *ἑωυτόν*, pro *ἑωϋτοῦ*, ut recte Basileensis, et ubique alibi in hoc libello, ut p. 988. E. 994. A. B. Jens. Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi soleo, quia ea aliaque ab *Jensio* non indicata suo loco partim sponte, partim *Jensii* monitu, ex Codd. correxi. Reitz.

Ibid. Αὐτέων) Sic Ionice scribi curavimus, quod in impressis omnibus et M. hic et alibi neglectum est. Solan. *Αὐτέων* ubique correxi in hac Dissert. Vid. mox *αὐτέου* §. 16. et 22. ubi pluribus de Ionica hac scribendi ratione ago. Reitz.

Ead. l. 2. *Αὐτοῦ πέρι*) Cum saepe de corrigenda dialecto monuerint interpretes, mirabar, cur et hic *αὐτοῦ* intactum reliquerint. Et fateor, in singulari crasin hanc Atticam vel frequen-

tius reperiri ap. Ionas, si fides editionibus, quam cum s interposito. Ita αὐτῇ in Leg. *Hippocr.* ac de Arte pr. αὐτῆς quoque et αὐτῇ et αὐτὴν ter quater occurrit, (ut mille alia omittam.) Item τούτου, τούτῳ et similia plus decies paucis paginis. Sed et pluralis αὐτῶν, αὐτοὺς, τούτων, τούτους, τούτοισιν compluries. Verum cum et τουτέων, τουτέους, αὐτέων legas ibid. et alibi; veluti e. gr. de Arte p. 6, vera. fin. τούτων ac τουτέων in eodem fere commate; dixeris genuinum Ionismum in Nostro ubique restituendum, quia eum adfectare vult videri, ut postea non semel monere cogor. Interim hic nihil mutare sum ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video, quoties demonstrativa, et ἐμφατικῶς *ipse* significatur, non relative: nam sic §. 10. αὐτῇ οὐρανῷ. §. 16. αὐτῆς ἀστρολογίης. §. 24. αὐτῇ τῇ μητρί. Reitz.

Ead. l. 6. *Μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ* etc.) Ellipsis accusativi αὐτούς, vel πάντας. Sic *Epict.* Sent. 116. pag. 144. *Λυπούμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει*, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia similia vid. ad Amor. cap. 36. ubi οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος; οἷς ἐπιχείρει λέγειν. Sed τῷ μέμφομαι ὁκόσοι, similis est ellips. *Terentii* in Ad. II, 1, 43. *Mirabar, quid* [illum] *mirum, qui insaniret, accipiunt ex injuria.* Ubi quoque intelligendum relinquitur *illum*, veluti in phrasi, *mittere qui nuncietur*, omitti solet, *aliquem*. Vid. *Veslin.* Hellenol. p. 68—71. Reitz.

Pag. 204. l. 2. *Ἀπίκετο*) Recte monuit *Jens.* ita corrigendum; confer infra c. 21. et 24. ubi Edd. adspirationem bene omiserant. Vid. *Herodot.* I. l. ipso princ. ubi vel quater una pag. *ἀπικόμενος, ἀπικνέεσθαι* etc. Reitz.

Ead. l. 5. *Μαντευομένοισιν*) In impressis est *μαντευόμενοι*: sensus et dialectus poscunt *μαντευομένοισιν*. Quod cum scripsissem, inspecto Cod. M. video in eo legi *μαντευομένους*. Solan. Facile in re tam sperta morem gessi *Solano* ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exspectandam censui. Etsi Ionismus ille miseram interdum cacophoniam parit, ut ap. *Hippocr.* Aphor. 20. Sect. II. ubi terminatio ista in σιν et σι tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum: *Ὁκόσοισι νέοισιν ἐοῦσιν, αἱ κοιλίαι ὑγραί εἰσι, τουτέοισιν ἀπογηράσκουσιν ξηραίνονται. ὁκόσοισι δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, τουτέοισι πρεσβυτέροισι γινομένοισι ὑγραίνονται.* Reitz.

Ibid. Κατηγορέουσι) Lege *κατηγορέουσι*, uti et in M. emendatum esse video. In reliquis *κατηγορεῦσι*. Solan.

Pag. 205. l. 3. *Ὢν*) W. uti Dialectus poscebat. In impress. *οὖν*, quod commune est. Solan. Cum notatum reperissem, Cod. W. ὦν habere pro vulgato *οὖν*, nullus dubitavi id hic et supra recipere. Sic enim Ionas solere ὦν pro οὖν scribere, vid. apud

Maittair. de Dialect. pag. 84. Ideoque et sic dedi mox §. 5. etsi hi nullus Cod. praeibat. Nam deinde §. 27. recte ὧν erat in P. REITZ.

Ead. l. 4. Ἄλλῃ μορφῇ) In Flor. Cod. ἄλλην μορφήν. BOURD.

Ead. l. 11. Ἐν δὲ) Corruptas censeo has voces. SOLAN. F. οἱ δέ. REITZ. Ἔτι δὲ maluit *J. Seagerus* in Class. Journ. No. XXXII. p. 233. Ego retinere satius duxi vulgatam lectionem, dum certiora corruptelae vestigia apparuerint. Fieri enim potest, ut libelli auctor, Ionismum maxime Herodoteum affectans, sic absolute, quamquam h. l. non aptissime, usus sit praepositione ἐν, vel potius formula ἐν δέ, quae significet: *in his*, vel *inter alia*. Cf. *Herodot.* III, 39.

Ead. l. 12. Οὐκ οὐνόματα, ὅπως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήϊα) *Non quae essent utcunque nomina, sed rerum signa, quemadmodum putabant.* Sic *Benedictus. Erasmus* vero: *non illis quidem utcunque visum est confictis, sed quae notae rerum essent.* Non attingunt nucleum. Verte, *non nomina, sicut videbantur, sed signa* et indicia ejus, quid essent, quidque efficerent. Ἐδόκεον non refer ad Aethiopas, sed ipsas appellationes et nomina. Videbantur esse nuda nomina forte data, cum tamen sub illis laterent σημεῖα. GRON.

Pag. 206. l. 2. Μέζον) Recte pro μεῖζον. Et mox rursus μέζω, atque alibi. Vid. *Maittair.* de Dialectt. p. 113. Ed. *Haganae*, et pag. 133. REITZ.

Ead. l. 4. Μηνῶν) An μηνέων, ut supra? GUYET. Μηνέων scribi poscit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνῶν. SOLAN. In omnibus μηνῶν male reperi, quod mirum, quia uno versu superius tamen μηνέων recte habebant nonnullae. Quare non erat, cur *Guyetus* dubitaret. Ego saltem non dubitavi sic restituere. REITZ.

Ead. l. 6. Ἐμήσαντο) A μήδομαι. GUYET. Non addidissem, nisi et appareret Scholiastae ἐμηχανήσαντο expositionem esse, non aliam lectionem. REITZ.

Ead. l. 8. Οὐδ' ἅμα) Corrige οὐδαμᾶ, ut infra §. 19. GUYET. Οὐδαμᾶ) In omnibus legebatur οὐδ' ἅμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοισι, legendum censeo πλάνητες κινέονται. SOLAN. Lubens itaque huic et *Solano* auscultavi, atque in versione *haudquaquam* dedi; quod *Gesn.* qui *nec simul* ex vulgata reddiderat, non aegre feret; nam res est parvi, et vulgata tolerabilis: quam hic non mutassem, si quae litera fuisset mutanda; at cum in accentu tantum et spiritu consistat emendatio, *Luciani* sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere, quod aliquanto melius visum. REITZ.

Ead. l. 9. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι) Additicia videntur. GUYET.

Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum injuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum ἐν τοῖς sequeretur κινέονται, ac paucis interjectis κινεομένοισι, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris hucusque peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subjicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. Gesn.

Ibid. Οἰκεῖα) Ὁκοῖα lego. Guyet. Non inepte; etsi οἰκεῖα nondum rejicio, quia videtur respicere ad *coelestes domus*, in quibus illa animalia habitant, vel, quae zodisco sunt propria. Reitz.

Ead. l. 12. Ἀπὸ τέων) I. e. ἀφ' ὧν. Guyet. Hoc nimis notum, et *Homero*, *Hippocrati*, aliisque Ion. dialecti scriptoribus satis frequens. Vid. Iliad. Ω, 387. ut alia mittam. Reitz.

Ibid. Ἰρὰ) Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus hujus libelli postulabat, et hic quidem ita in M. emendatum est. Solan. Male hic Codicem M. vel potius ejus correctorem recentiorem secuti sunt *Solanus* et *Reitzius*, et cum his etiam recentiores Editores. Minus etiam recte in sequentibus locis haud paucis nimium confirmatam scripturam ἱερὸς emendarunt sine ulla auctoritate vetere. Quid, quod mox lectio antiqua ἱρώτατον, si quid video, luce clarius ostendit, hunc Ionismum nusquam per hunc libellum ab auctore esse observatum. Quodsi enim ionice ei scribere placuisset, non ἱρώτατον, ut pro arbitrio exararunt *Solanus* et *Reitzius*, sed ἱρότατον ob syllabae primae quantitatem exhibendum erat. Atqui editoris non est, auctorem corrigere, sed ejus libraries. Ergo nec in hac voce scribenda ipsum libelli auctorem corrigendum existimavimus. Lehm.

Pag. 207. l. 5. Ὡς ἕκαστοι) Illa verbi ἔστιν vel similis ellipsis post ὡς ἕκαστος non modo Attica est, et *Thucydidi* frequentata, sed Ionica quoque, v. g. *Herodot.* II, 40. Gesn. Distinctionem, quae post τἆλλα erat, sublatam retuli post ἕκαστοι, praeeunte *Solano*, qui jubet conferre Ver. Hist. I. cap. 15. ubi ille vulgatam ὡς ἕκαστοι tuetur et exponit. Reitz.

Ead. l. 6. Καὶ δ' Ἄμις) Osiris rex Aegypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. Cogn.

Ead. l. 10. Ἄμμωνος) Ammon Jovis epitheton, hoc est *arenarius*. Jupiter enim arietis specie in extremo Libyae arenoso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut *Mela* scribit, fidei inclytae, ubi responsa oratione non dabántur, sed nutu et signis, ut scribit *Strabo*. Cogn.

Ead. l. 11. Εἵρητο) An ἦρτο, ab αἴρομαι; Placet. Guyet. Εὕρητο placuit aliis, ut *Koenio* ad *Gregor. Cor.* p. 103. Ed.

Schaef. et *Belino*, qui quidem posterior V. D. etiam ἥρνα voluit pro ἤρα, quum in Cod. Par. legeretur ἄρα. Mihi vero in his nihil videbatur mutandum, quamquam dictionem vulgarem ipsam non omnino probem. Quid *Seagerus* sibi voluerit, conjiciens ἠρέτο, nondum intelligo. Deinceps idem hic V. D. haec verba sequi vult: καὶ τὸν Ἄμμωνα καὶ οὗνοι etc. Sed multo praestat, quod *Gesnerus* conjecerat, probatum illud etiam *Koenio* et *Bastio* ad *Gregor. Cor.* p. 103. *Schaef.* et *Belino*. *Solani* ratio, τὸν γὰρ Ἄμμ. etc. minus est simplex. Lehm.

Ibid. Παρὰ τὸν Ἄμμωνα) Angl. Cod. παρὸς τὸν Ἄμ. Chesera hujus dissertationis ex *Callimacho* et *Manilio* repetit in Croniis. Plurima interpretor alibi. Bourd. Παρὰ) In A. P. et L. παρός. Neutrum placet. Debuit enim esse, ni fallor, τὸν γὰρ Ἄμ. καὶ etc. Vide Conc. Deor. 10. ubi ad cornua Jovis Hammonis alludit. Solan. Tenui mutatione χαρὰ mutandum in παρ' ὃ, quod cum sententia postulare videretur, in interpretando secutus sum. Gesn.

Pag. 208. l. 1. ἐν Κριοπρόσωπον) Alter *Q. Curtius*. Guyet. Vide hunc L. IV. c. 7. §. 23. 24. Et in Ed. *Leidana* nummus capita Jovis Hammonis referentes facie humana, sed aristatis tamen cornibus praedita. Reitz.

Ead. l. 8. Δοκεῖ) An δοκεῖν; ut infra de Dom. c. 17. intellecto ὡς, ut ὡς εἰπεῖν; pro *ut ita dicam*, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim: nam et sic ibid. de Dom. cap. 4. pr. ὅ μοι δοκεῖ etc. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖν absolute positum hic magis placet, quia Graecismus est magis peculiaris. Sic *Aelian.* I, 17. Ὃν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος κοσδέστερον ἐπαινέσεται. Idem XIV, 40. Τὴν ἀδοξίαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκεῖνος — φέρων. *Plutarch.* Themist. p. m. 113. F. ὡς addit, diceris: αὐτοῖς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέλιπειν. *Aristoph.* Plut. 736. ὥς γέ μοι δοκεῖν etc. Reitz. De emendatione ne cogitandum quidem esse, patet e cap. 2. οὐ δικαίως, ἐμοὶ δοκεῖ, φρονέοντες. Cf. et infra c. 23. extr. Lehm.

Ibid. Ἀχλιτὸ) Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀφλικτο, quod minus Ionicum. Et sic mox §. 16. ἀχλικτο recte Edd. habebant. Confer et §. 21. 24. et 29. Reitz.

Pag. 209. l. 2. Ἦν δέ κατε Ὀρφέα ἰδῃς ἢ λίθοισιν ἢ χροιῇ μεμιμημένον) Uterque interpres: *vel scalpto expressum*, quod profecto admodum est rude. Etsi enim id possit fieri, oportet tamen in his esse politionem, et λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, et λίθων πολείης λείης tessellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo, et intellexit haud dubie *Lucianus*, Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit *Spontius*. Gron.

Ead. l. 8. *Ἐν μέσῃ*) Deerat *ἐν* in impressis, et ipso M. Solan.

Ibid. *Ἴκελος*) Etsi apud *Homer.* utrumque aeque frequenter invenitur εἴκελος et ἴκελος, posterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et sic *Hippocr.* sexcenties; vid. *Foës.* Oecon. Hipp. Reitz.

Ead. l. 5. *Καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον*) Sic omnes, nisi quod aliter interpungunt. Mihi N. L. (i. e. non liquet.) Solan. Ms. Reg. 3011. *καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον.* Bip. Vid. Varr. Lectt. Lehm.

Pag. 210. l. 10. *Ἄρνα χρύσεον θυέστῃ*) Supra De Salt. cap. 43. Solan.

Ead. l. 13. *Ἀντιδρομέουσι*) W. in reliquis *διαδρομ.* minus apte. Solan. *Lobeckio* ad *Phrynich.* p. 591. verbum *ἀντιδρομεῖν*, a *Schneidero* expulsum, hic tamen locum suum tueri posse videbatur; quamquam facile cuiquam putat in mentem venire posse *ἐναντιοδρομεῖν*, aut *ἰθυδρομεῖν.* Lehm.

Pag. 211. l. 6. *Δι' αἰθέρος*) Conf. supra de Salt. §. 42. f. *τοῦ κριοῦ τὴν διαφανῆ φυγήν.* Reitz.

Ead. l. 8. *Ἀλλ' οἱ*) I. e. *ταύτῃ.* Guyet. An etiam feminino genere usurpant *οἱ*, pro *αὐτῇ*; Solan. An pro *αὐτῇ*; *Solanus* ait. Cui respondeo, quidni? nam et sic *Homer.* Iliad. *B*, 515. — *ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρῃ, hic autem Mars accubuit illi virgini furtim.* Praecessit enim *Ἀσυνόχῃ παρθένος αἰδοίῃ.* Iterum *Γ*, 387. de anu, quae Helenae lanam carpebat, — *ἡ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ Ἥσειν εἴρια καλά.* — Il. *Z*, 273. 4. — *Ἀθηναίης — Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δνοπαίδεια βοῦς ἐνὶ νηῷ.* Sed quonam genere accipiendum Iliad. *A*, 200.? ubi praemittens, *Θάμβησεν δ' Ἀχιλεύς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω*, pergit illico: *Παλλὰς Ἀθηναίη, δεινὼ δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν, — terribiles ei oculi apparebant*, i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioqui possis aeque construere, *ei* scil. *Achilli* sic videbantur Deae oculi, ac *ei Minervae*, pro ejus Minervae, sic lucebant oculi. Reitz. Non aeque: manifesto *οἱ* ad Minervam referendum. Vellem etiam *Reitzius* in adhibendo accentu magis, quam et in hac nota; et in ipso Luciani textu, factum est, encliticam particulae *οἱ* naturam respexisset. Lehm.

Ead. l. 9. *Ἑωυτοῦ*) Servavi lectionem Ed. *Par.* quam recte se habere, vid. apud *Maittair.* de Dial. p. 116. Ed. *Haganae.* Sed et legere possis *ἑωυτέου.* Puncta vero diaereseos, quae in Edd. antiqq. in *υ* ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac Edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam *Hippocr.* Aph. Edd. Sect. I. Aph. 1. *ἑαυτὸν* editum est, ubi in vett. tamen recte *ἑωυτόν.* Sed et alibi non semel apud eundem in

hisce erratum est in Edd. ut ibid. Aph. 18. ubi vett. habent ἑωυτῶν, dedere ἑαυτῶν. Reitz.

Ead. l. 10. Κρεόμενος) An χρεώμ. vid. infra ad c. 29. Reitz.

Pag. 212 l. 3. Τάχα δὲ καὶ) Ed. *Reitz.* τάχα δὲ γὰρ, male. Sic, ut edidimus, est in *S.* et *Bas.* 4. quibus adstipulatur Ms. Reg. 3011. Brr. Nusquam in Edd. vett. reperi γὰρ pro καί. Dubium itaque non est, quin γὰρ in Ed. *Reitz.* error typorum habendus sit. Lehm.

Ead. l. 7. Αὐτέων) Non dubitavi sic edere contra Edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim et in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in Edd. aliorum auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus ad cap. 22.) tamen αὐτέων recte infra c. 22. Edd. atque alibi habebant, et sic *Herodot.* Euterp. pr. Et Clio I. pag. 4. f. Ed. *Steph.* etc. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert. restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. Reitz.

Ead. l. 11. Φαέθων) Hanc fabulam persequitur *Ovidius* lib. 2. Metam. *Plat.* Timaeo, *Arist.* L. IV. de mundo, *Lucret.* L. V. Coox. Conf. etiam, si operae est, *Philostr.* Icon. I. XI. Reitz.

Ibid. Ἠελίου) Quo apud *Homerum* respiciat, nescio. Solan.

Pag. 213. l. 6. Βαλεῖν) Nihil mutavi, etsi βαλέειν scriptum suspicari licet. Vid. *Maittair.* p. 351. f. Conf. infra c. ult. ἡγεῖται. Reitz.

Ead. l. 8. Τὸ ἤλεκτρον) Conf. infra singularem *Nostri* de electro Dissertationem. Reitz. Et Dial. Deor. XXV. Lehm.

Ead. l. 13. Αἰνείην) De eo *Eustath.* in L. 2. Iliad. *Hom.* Hymn. Veneris. Cogn.

Ead. l. 17. Ἐπέβλεψεν) Vulgatam hanc deleverat *Solanus*, et lect. Cod. W. ἐπέβλεψαν substituerat. Non male profecto; quin et ego credo id verum esse: at quia vulgata quoque non incommoda, sed admodum usitata, nihil mutare sum ausus, ne novandi, (sive potius antiquandi) nimio studio teneri dicar. Reitz.

Pag. 214. l. 1. Ἴκελα) Quia Ionismus hoc requirebat, sic dedi contra Edd. Vid. supra §. 10. Reitz.

Ead. l. 7. Ἀπ') Ne quis credat, Florentinam hic prae ceteris sapere, meminerit, Iones adspirationem tam in appositione, quam in compositione, negligere, videatque testimonia apud *Maittaire* de Dialectt. p. 134. et praeced. Reitz.

Ead. l. 8. Ὀρέεσθαι) Hoc recepi, pro lectione Edd. prio-

rum ὁράσθαι, quia et ὁρέων non ὁράων scribitur constanter deinde c. 24. et alibi. Reitz.

Ibid. Διὸ δή μιν ἑστάναι λ. ὁ. π.) Sic infra in Saturn. c. 7. διὸ καὶ πεπεδῆσθαί με οἱ πολλοὶ εἴκασαν. Reitz.

Ead. l. 10. Ὁμήρου τοῦ ποιητέω) *Barth.* ad *Stat.* Theb. IV, 464. Ὅμηρον putide abundare dicit; sed optime reprehenditur a *Wessel.* ad *Diod. Sic.* IV. cap. 66, 88. ubi etiam Ὅμηρον τὸν ποιητήν. Iterum c. 75. Reitz.

Ead. l. 12. Τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς) *Homer.* Iliad. Θ, 18. Solan. *Plato* Theaet. p. 119. A. τὴν χρυσῆν σειρὰν (Il. Θ, 19.) οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὅμηρος λέγει καὶ δηλοῖ. ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ἡ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἐστὶ καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. *Eustath.* p. 695, 9. Ed. Rom. cum haec retulisset, pergit: ἕτεροι τοὺς κύκλους τῶν πλανωμένων νοοῦσι χρυσέαν σειρὰν, ὧν ἀνωτάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βρλὰς ἡελίου nondum inveni, nec observavit *Seberus.* Gesn. Cf. etiam *Lucian.* Diall. Deor. XXI. Lehm.

Ead. l. 14. Καὶ τὰς πόλιας) Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis Il. Σ, 490. 560. 590. sed quas nescio, an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit pluscula astrologica sine dubio, quae habet poëta v. 484. seq. Gesn.

Ibid. Πόλιας) Hujusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. Solan.

Ibid. Ἀσπίδι Ἡφαίστου) Iliad. Σ, 495. Et mox vid. Odyss. Θ, 266. Solan.

Pag. 215. l. 1. Καὶ τὰ ἐμφανέα] Vertit *Gesnerus:* — *ipsa quoque manifesto* etc in quibus non tam *manifesto* cum *Belino* pro errore typographico habeo, ut sit pro *manifesta* scriptum, quam potius ipsius interpretis error esse videtur. Rectius, opinor, *Belinus: et les choses publiques*, vel, ut idem in textu magis explicat quam interpretatur: *et ce qui se passe en presence de tous les dieux.* Nota res est, quae h. l. significatur. *Homeri* locus est Odyss. VIII, 266. sq. Lehm.

Ead. l. 4. Αὐτέων) Cur hanc scripturam praeferam, vid. c. 1. et 17. Quis tamen in *Hippocr.* et *Herodot.* sic ubique rescribere ausit? ubi ἑωϋτοῦ quidem pro αὑτοῦ et ἑαυτοῦ et simil. est perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, οὗτος et τοιοῦτος, crasis frequentius est expressa in Edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τούτοισι, non τουτέοισι, *Hippocr.* de Artic. S. VI. p. m. 92. vel sexies occurrit, iterum pag. 91. et 93. Τοιούτοισι iisdem pagg. et alibi perpetuum. Αὐτῷ p. 90. Et *Herodot.* I. p. 6. pr. Αὐτῶν ibid. Αὐτοῖσιν *Hipp.* l. c. p. 91. et vel centies alibi. Τούτοισι quoque *Herodot.* p. 8. D. p. 10. pr. et 11. B. Τούτων

idem p. 8. 4. et 7. *Τούτῳ* p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. sit *έων* et *έοισι*, pro *ῶν* et *οῖσι*, vid. apud *Maittair.* de Dial. p. 117. *Τουτέων* autem et *αὐτέω* apud *Hippocr.* rursus Aph. 3. 8. I. etc. Reitz.

Ead. l. 6. *Ἀλλὰ σύγ'*) Vid. *Homer.* Il. *E*, 429. et 430. Solan.

Ead. l. 9. *Μαντηΐῃσιν*) M. Suspicabar aliud mendum subesse; nam mox singulari numero effert: sed videtur de Astrol. cogitasse. Solan.

Ead. l. 10. *Πόλιας*) Vide, quae de urbibus auspicato condendis observavit vir sine honore non nominandus *Ez. Spanhemius* ad *Callim.* Hymn. Apoll. v. 55. Solan.

Ead. l. 11. *Φόνους ἐργ.*) *Jensius*, *εἰργ* — ad *Ἐρμ.* cap. 71. Sed quid de *φόνους* statuendum? Ego *κολέμους* voluisse suspicor; vide *Tatian.* p. 73. et *Ez. Spanh.* ad *Callim.* et quos ibi laudat vir illustr. *Plat. Νομ.* V. *Virg.* Aen. V, 755. *Thucyd.* III, 235. Ed. *Wechel.* etc. Solan. Obsecutus forem *Jensio* in Hermot. monenti *εἰργ.* hic legendum, si in alio *Luciani* Dialogo id faciendum praecepisset: at cum Ionibus maxime proprium sit augmenta tam temporalia, quam syllabica, negligere, ut *ἀμείψατο*, *ἐργάζοντο*, *ἔλεν* etc. apud *Herodot.* et *Aret.* plus centies, ideo vulgatam omnino servandam censeo. Vid. saepe jam laudatum *Maittair.* de Dial. p. 124—5. Reitz.

Ead. l. 12. *Πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκοῦσαι*) De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus, vid. *Spanh.* in nott. ad *Callim.* p. 80. Reitz.

Ead. l. 15. *Καὶ δράκων*) Conf. historiam Danielis de dracone Babylonio numinis instar culto, sed objecto bolo medicato ab ipso interemto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis adnexa est. Adde *Spanhem.* ad *Callim.* p. 394. nummosque draconibus inscriptos ab eodem prolatos ad *Aristoph.* Plut. v. 732. pag. notarum 262. Adde et Schol. *Aristophanis*, et *Macrob.* Sat. I, 20. Ac *Meibomium* in jusjur. Hippocr. p. 33. Reitz.

Pag. 216. l. 3. *Ἱρώτατον*) Recte hic Cod. W. *ἱρ.* Peccant ubique impressi in hac voce. Solan. Non *ἱρώτατον*, sed *ἱρότατον*, *Jensius* Ferc. liter. p. 157. tradit in Cod. W. legi, idque haud dubie rectius, quam, quod *Solanus*, *Reitzius* et recentt. satis inscite dederunt. Verum Ionismi nec h. l. nec supra c. 7. nec aliis hujus libelli locis, in voce *ἱερὸς* scribenda rationem esse habendam existimo. Cf. Varr. Lectt. ad c. 7. Lehm.

Ead. l. 6. *Ὅππα ἴδῃ νέκυας* etc.) *Homer.* Od. *Λ*, 93. Solan.

Ead. l. 14. *Ἀνκοῦργος*) Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur; et in eo mulieres partu facilius levari, scri-

bit *Plutarch.* Praelium Lacedaemonii ante plenilunium ex Lycurgi praecepto non inibant. *Erasm.* in Adag. *Accensa luna.* Coon.

Pag. 217. l. 1. *Νόμον*) Hujus exemplum insigne habes apud *Herod.* VI. Solan.

Ead. l. 5. *Ἀρπάδες*) In summam morum immanitatem efferati sunt, quod caeteris omnibus amplectentibus astrologiam, caeterasque liberales disciplinas, quarum cultu mansuescunt hominum ingenia, soli contemserint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. *Serv.* in 2. Georg. Coon.

Ead. l. 13. *Ὥρην*) Sic cum tenui scribendum, quamvis in libris nostris hic cum aspero exstet; vid. De Dea Syr. c. 19. Solan. Recte *Solanus* spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis et adspirate editum in *Alciphr.* L. I. ep. 27. *Σὺ δὲ οὐδεμίαν ὥραν ἔχεις ἐμοῦ·* et *Bergl.* quoque ex *Herodot.* I. Segm. 4. adferat, *μηδεμίην ὥρην ἔχειν ἰρηασθείσαιων.* Nam praestat observare differentiam, quam Grammatici tradunt inter *ὥραν curam*, et *ὥραν* sive *ὥρην*, *horam*, *pulchritudinem*; licet adfirmare nequeam, antiquitus eandem observatam. Reitz.

Pag. 218. l. 12. *Πρηγμάτων*) *Πραγμ.* hic habebant omnes, quas vidi Edd. etsi cap. 24. recte *πρηγμάτων* exaratum erat. Et miror, neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsan et ego praetermisissem, ni monuisset frater *G. O. Reitzius.* *Πρηγμάτων* autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat *Hippocratem* mille locis, et *Maittair.* de Dialect. p. 100. et 101. Reitz.

Ibid. *Χρεομένους*) Quia supra §. 15. sic scriptum erat sine varietate, et Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum: utrumque enim satis crebro apud Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. apud *Maittairium* de Dial. p. 121. et 131. Et cum *ἐχρέοντο* quoque hac Dissert. Luciani §. 7. habuimus, tanto magis vocalem brevem et hoc loco praetuli. Reitz.

Ead. l. 13. *Ἀφιξόμενα*) *Id utilitatis*, ait auctor, *affert Astrologia, τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδότας ἀφιξόμενα, πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφρανέει, τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται.* In Edd. novissimis praetermissa est vox *ἀγνοέουσι* (quam *Bas.* et *Ald.* servant) in primo loco; cujus tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror: nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare: *Bona quidem*, inquit, *eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delectant: at ea, quae igno-*

rantibus censentur mala, tristia, calamitosa, illi (qui nempe χρέονται τῇ ἀστρολογίῃ, ut praecessit) *aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt.* Statim quoque pro vulgato ἡγεῖται mirum, ni auctor hic ἰωνίζων scripserit ἡγέαται· ut §. 3. περιείαται, et ἀπηγήιαται §. 22. Jena. Ἀπιξόμενα) Sic dedi pro vulgato ἀφιξόμενα, ut Ionismus appareret. Nam recte adspiratio omissa erat supra c. 21. et 24. Conf. *Herodot.* ipso princ. ubi ἀπικομένοις et ἐξαπικνέεσθαι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. Reitz.

Edd. l. 14. Τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται) Sic commode Graeca concinnavit *Benedictus.* Sed non bene his etiam apparavit Latina: *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Quae profecto, ut magnam partem sunt imitatio versionis *Erasmi*, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum, τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισι ἐπέρχεται. De quo si vere pronunciare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, et hinc idem censendum de *Benedicti* versione, qua longe accommodatior illa *Erasmi: mala vero facile, cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, qui nescio, quae sit scriptura vetus in Codicibus Mss. Unde et pater Ed. Basileensi in voce ἀγνοέουσι adscripsit περιοέουσι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si, quod edidit *Benedictus*, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi, *adversa autem facile excipiuntur: non enim imprudentibus superveniunt* etc. Gron. Τὰ δὲ φαῦλα ἑ. δ. recte M. *Fl. S.* et *Amst.* Reliquae Edd. ἀγνοέουσι prave post τὰ δὲ, ponunt. Solan.

Pag. 219. l. 1. Ἡγέαται) Ita cum *Jensio* credidi legendum pro vulgato ἡγεῖται· etsi contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in *Hippocr.* Mochlico p. m. 113. ὁμολογείτω legitur. Ac de Articulis p. 91. μυθολογοῦσι. Item γνιοῦνται ibid. et multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum cum dedita opera Ionismum hic adfectet Lucianus, omnia ad illum erunt accommodanda, quaecunque possunt. Maxime, cum supra quoque — ἑαται non εἶται dederit. Alioqui et ex *Herodot.* in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II. sive Euterp. p. 104. Ed. *Steph.* C. ἀναισιμοῦνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam nunquam. Conf. supra §. 19. βαλεῖν, ubi et βαλέειν potuisses conjicere. Reitz. Non constare sibi hunc scriptorem in affectan-

do Ionismo, facile animadverti potuit, si quis legens in eam rem attenderit. H. l. ἡγέτας saltem e Cod. 3011. rescribendum putabam, ut *Belinus* quoque censuit, et *Solmiederus* fecit. LEHM.

IN DEMONACTEM.

Pag. 220. *ΔΗΜΩΝ.* Demonactem quendam Cyrenaeis dedisse leges, tradit *Theodoret.* 9. Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit viro doctissimo *Philostratum* pag. 556. enarranti, cur hunc libellum *fabulam* vocaret, nothumque esse putaret, mirari tantum possum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agenti. Hujusce vitae meminit *Eunapius*, ut a *Luciano* scriptae p. 12. 13. Locum integrum in testimoniis de *Luciano* exhibemus. At alibi vir clar. suspicatur *Pseudonymum esse Lucianum: cum enim nihil sacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus lectoribus prostituere voluisse non putat.* Deinde alibi *Samosatensem* se dicit, alibi *Patrensem.* (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur pervenisse: certe quod id suadeat, nihil in hac vita, nisi quid forte me latuit, conspicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus jam senior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV. vel CXXX. Demonacte fere quadragenario. SOLAN.

Ead. l. 1. *Ὁ καθ' ἡμᾶς βίος*) Sic *οἱ καθ' ἡμὰς ἄνθρωποι, homines nostri. Herodian.* I, 14, 7. Et I. c. ult. f. Et *κατὰ τὸ αὐτὸ, eodem tempore, Aelian.* XIV, 8. pr. REITZ.

Ead. l. 3. *Ὑπερφυᾶ*) Recte, et magis Atticum, quam *ὑπερφυῆ*. Sic *Alciphr.* II. p. 270. Et *Noster* supra *εὐφυᾶ*, Alex. c. 5. ac de Salt. §. 74. REITZ.

Ead. l. 4. *Βοιώτιον Σώστρατον*) Hujus fortasse meminit in Dial. Mort. et in Alexand. Pseudomon. Sostrati cujusdam Sicyonii *Pausan.* meminit in Eliac. I. 2. COGN. Vid. omnino *Hemsterhusius* in praefatione *Pollucis* pag. 29. GESN.

Ibid. Σώστρατον) Magnificentiora sunt, quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in Dialog. Mort. XXX. et Alexandri vita cap. 4. loquitur, putandus videatur; vid. quae nos ad priorem illum locum adnotavimus. Meminit hujus sub eodem Herculis nomine *Philostratus* in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnassus, vires immensae, omnia. Nisi quod de latronibus nihil *Philostr.* De

operibus enim, quamvis diserte non dicat, satis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuisse dicit Isthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem*, teste *Philostrato*, vocabant, quia ab Herode in epistola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia sua habere *Philostratus* videtur, 16. *Agathion* etiam a rusticis vocabatur, ut p. 553. docemur; *Sostratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat *Hemsterhusius* Praef. ad *Pollucem*. p. 29. eundem virum *Philostrato* et *Luciano* describi. Quod miror a doctiss. *Philostrati* interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque esse dixisse, *eundem esse patere putat ex collatione*; non ipsum rem per se liquidam inspexisse. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἐπὶ μήκιστον) Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui sub Nerone jam notus ad centesimum ferme annum vitam produxit, c. 3. et 63. SOLAN.

Ibid. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίπονος εὐνῆ) De Demonacte scripturus Noster, ait se singulari libello scripsisse de Sostrato quodam, ubi magnitudinem ejus, ingens robur, omnemque victus rationem descripserit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φάος ἠελίοιο non adspicit, et in caeterorum aevi veteris monumentorum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπονος εὐνῆ in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscunque ille lectus fuerit, decumbenti et fesso, horridaeque ac asperae vitae assuefacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίπτηκος, ut Sostratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίπεδος· id enim videtur *Noster* velle, eum humi cubuisse; idque caeteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ἡ ἐπὶ πόας εὐνῆ, *cubile in gramine*. Plane enim ita *Noster* locutus fuerat in Necyomantia c. 7. εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. Et sic *Homerus* Il. Π, 235. χαμαιεύνας habet. Latini dixerunt *humidormitiones*; vide *Is. Casaubonum* ad *Suetonii* Julium 72. JENS.

Pag. 221. l. 1. Γέγραπταί μοι) Non exigua haec jactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. SOLAN.

Ibid. Μέγεθος) VIII pedes, teste *Philostrato* l. c. SOLAN.

Ead. l. 2. Ὕπαιθρος) Vid. *Plut.* 483. f. *Noster* Necyom. cap. 7. ὑπαίθριος scribit. SOLAN. Et sic rescribendum censuit *Belinus*. Sec nec ὕπαιθρος damnandum esse, probatorum scriptorum exemplis ostendit *Lobeckii* nota ad *Phrynich.* p. 251. sq. LEHM.

Ead. l. 3. Ἐπίπονος) Vide *Jensium*. De diaeta agresti *Phi-*

lostrat. l. c. SOLAN. An ἐπὶ πόας; adscripserat *Gesn.* REITZ. Ἐπίγειος vult *Belinus.* BIP. Vix me continui, quin probabilissimam *Jensii* et *Gesneri* conjecturam, εὐνὴ ἐπὶ πόας, quam hic etiam in versione expressit, in textum reciperem. Ceterae autem vel *Jensii*, vel *Belini*, conjecturae ejusmodi sunt, ut facili opera totidem aliae non minus probabiles iis addi posse videantur. Omnino autem et ego ἐπίπονός non genuinam lectionem esse censeo. LEHM.

Ead. l. 6. Περὶ δὲ Δημώνακτος) Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos etc. Fere sic *Livius*, rerum Romanarum texturus historiam, in Praef. *Juvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi, pro virili et me ipsum consuluisse.* JENS.

Ead. l. 8. Καὶ — πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες) Interpres: "et ad philosophiam respicientes. Πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶν, philosophiae operam dare, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paullo post πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. GRAEV. Sic et πρὸς τὰ κάλλιστα ὁρμᾶν Somn. extr. et similiter saepius. Sed ὁρᾶν πρὸς φιλοσοφίαν quum sit *respicere ad philosophiam*, nullo modo id exprimit, quod *Lucianum* voluisse probabile est. Haud dubie igitur ὁρμῶντες scripsit auctor, licet omnes libri ὁρῶντες exhibeant. LEHM.

Ead. l. 12. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν) Vertenda sunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, et facultates attinebat. Despectis nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum judicasset, ad philosophiam animum appulit.* Ὑπεράνω γενέσθαι non est *excelsiorem fieri*, ut interpretes transtulerunt, sed *despicere, contemnere. Laërtius:* καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γίνεσθαι, *vulgi laudes et gloriam contemnere. Plutarchus* in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν εὐανδροτάτην τῶν ἀντιτεταγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἑλεῖν, *malo me vincere contemtu talium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere.* Pro his dixit *Lucianus* statim ὑπερεῖδε τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν. GRAEV.

Ead. l. 13. Οὐ μὴν ἀλλὰ) Sic οὐ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. *Jens.* not. ad Vit. Auct. Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur, *igitur*, in *Plutarchi* Num. p. 60. E. Scholiast. *Aristoph.* ad Nub. v. 71. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστι τις ἑορτὴ etc. pro, *sed et*, vel *praeterea. Nihilominus. Verumtamen, Bergl.* ad *Alciphr.* II, 253. REITZ.

Ead. l. 14. Ὑπεράνω γενόμενος) Non indignabuntur manes *Graeviani*, huic monito viri summi non obtemperatum, sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; *ille superior fuit his impedimentis.* Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contemtus* hic locum habere: quae enim *facile superamus*, *contemnimus*. Sed nihil omnium nos cogit, ut a verborum proprietate, et formali, quam vocant, significatione hic recedamus. Gesn.

Ead. l. 16. Ἀγαθοβούλου) Hunc *Eusebius* anno Chr. CXX. floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus *Noster* De Mort. Peregr. c. 17. quem locum vide. Solan.

Ibid. Δημητρίου) Cynicus is, de quo legimus in *Apollonii Tyanei* vita IV. cap. 25. p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non Demonactem, ut putavit *Vorstius*, respicit, qui τῶν ideo inserendum arbitrabatur; sed Agathobulum Demetrio juniorem fuisse indicat. Vid. Hipp. cap. 2. similem phrasin, et De Salt. c. 63. unde, Neronis tempore vixisse hunc Demetrium, constat. Consule *Diog. Laërt.* V, 84. p. 161. A. Hujus *Phaedrinus* honorifice in scriptis suis, teste ibidem *Philostrato*, meminerat. Solan.

Pag. 222. l. 2. Τιμοκράτει) Vid. Alex. c. 57. et Salt. c. 69. De eo *Philostr.* p. m. 265. (536.) τῆς δὲ γλώττης εὐφόρως εἶχε, καὶ σφοδρῶς, καὶ ἑτοίμως. Circa an. Chr. 130. floruisse traditur in Chronol. Sophist. *Philostr.* Quae si vera sunt, aut alium Timocratem denotant, aut hic etiam longaevus fuit. Vid. De Salt. cap. 69. Sed errat Chronicon: nam de hoc ipso haud dubie sermo est. Solan.

Ead. l. 8. Ἀλλ' ὁ γὰρ Δημώναξ) Lege omnino ἀλλ' ὅ γε Δή. Solan. Hon assentior *Solano*, vim harum particularum conjunctarum ignoranti, qui et supra De Merc. Cond. c. 1. pro ἀλλὰ γὰρ, ἀλλά γε. rescribendum putaverat. Vid. ibi Adnot. Tom. III. p. 626. sq. Indicat ἀλλὰ γὰρ declarationem rei praecedentis, et respondet Latinorum *Sed enim.* Lehm.

Ead. l. 11. Ἀνίπποις γε ποσὶ) Neutiquam inexercitatus, neque rudis: quo proverbio etiam usus est in Rhetor. praecept. Coon. Vide Paroemiog. Bourd. Ἀνίπποις γε L. *H. B.* 2. *Fr. Par.* quod cur mutarit *S.* Ed. feceritque ἀνίπποισι π. nulla ratio erat. Solan.

Ead. l. 12. Ἧιξεν) Sic mutavi: minus placebat enim, quod omnes libri nostri hic praeferunt ἦξεν. Vid. et Fugit. c. 6. ubi itidem plerique impressi errarunt. Et confer notam *T. Fabri*, et nostram ad De Mort. Per. c. 37. Solan.

Ead. l. 15. Ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ) Sic supra Quom. Hist. c. 4. f. Hoc vero *Luciani* adducit *Elsner.* ad Evang. *Matth.* XXIII, 4. ubi, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐτά. Tum etiam

ex *Jul.* Orat. 6. p. 200. *γενέσθαι δὲ τρυφῆς μηδὲ ἄκρως, φασὶ, τῷ δεκτύλῳ.* Reitz.

Ibid. Καὶ τὸ σῶμα δὲ) Illud *καὶ δὲ*, quod frustra alibi suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra de Salt. §. 10. §. 12. et 18. Item 1. Ver. Histor. cap. 16. Alexand. cap. 41. etc. Adde modo laudatum *J. Elsner.* ad Evang. *Joan.* XV, 27. in quo habemus, *καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε.* Quod is convertit, *et vos itidem*, aut, *quin et vos testabimini*, aliaque ex *Xenoph. Thucydid. Arrian.* hoc *Luciani* testimonio non omisso, adducit. Reitz.

Pag. 223. l. 6. *Ἐς τοὔντο*) Non dubito, quin legendum sit *ἐς τοὐντὸ*, sic certe interpretatus sum. Gesn. Quod *Gesn.* conjecit, id *Solanus* quoque sic emendaverat: et quia necessaria est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. Reitz.

Ead. l. 8. *Οὐ παραχαράττων τὰ*) Dicit, Demonactem imitatum esse Socratem, et frugalitate Diogenem, *οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζεται, καὶ ἀποβλύσσουσι ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι.* Vertunt: *Non tamen adulterabat ea, quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur. Παραχαράττειν τὰ ἐς τὴν δίαιταν, non est adulterare, quae ad victum pertinent, sed non mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere. Josephus* V. *ἀρχαιολογίας, Παρέβαινε δ' ἤδη τὰ πάτρια, καὶ τὴν οἰκείαν δίαιταν παρεχάραττε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν, ejurabat patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum. Ruffinus* sic vertit: *Transcendebat jam leges patrias, et edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum. Synesius: καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντες, ut nummos divinam doctrinam mutantes.* Graev.

Ead. l. 12. *Σωκράτους εἰρωνείαν*) Hinc Socrates dictus *εἴρων*: utebatur enim, ut ait *Cic.* I. de Off. libenter ea dissimulatione, quam Graeci *εἰρωνείαν* vocant. Cogn.

Ead. l. 16. *Παντοίους*) Alio sensu usurpare solet. Vid. Dial. Mort. 21. Solan.

Pag. 224. l. 2. *Οὐδεπώποτε*) Id plus esse, quam *οὐδέποτε*, vid. supra in verbis *Diog. Laërt.* ab *Solano* prolatis ad 2. Ver. Hist. c. 18. Reitz.

Ead. l. 9. *Οὐδενὸς ἐδεῖτο*] *Nullius rei indigebat*, vertit *Gesnerus. Obsopoeus: nullius in rebus suis egebat auxilio.* Habebat itaque hic *οὐδενὸς* pro masculino; nec aliter *Belinus*, qui etiam ineptam judicat alteram interpretationem. Mihi non adeo inepta esse videtur, ut eam rejiciendam putem. Non enim omnino dicit auctor, nullius rei indiguisse Demonactem,

quo sane nihil foret ineptius. Sed contextus omnia ducit eo, ut intelligas παρ' ἄλλων in suam rem, in suum commodum, non opus habebat alieno subsidio. Neutrum autem esse οὐδενὸς, satis, opinor, certo ex opposito τὰ εἰκότα colligi potest. Jens.

Pag. 225. l. 5. *Τὰ μέτρια*] Justius h. l. *Relinus* interpretem Latinum recentiorem reprehendit, intelligentem τὰ μέτρια de *mediocribus tributis*, quae ab h. l. prorsus aliena sunt. Verum nec ipse recte explicat *servir sa patrie par des choses modérés, par la modération*; quae nimis est contorta sententia, cui etiam articulus gravissime adversatur. Nihil τὰ μέτρια aliud est, quam μετρίως, *tranquille ac modeste*, ut *Obsopoeus* bene, quamquam amplius justo, reddidit. Τὰ μέτρια est *civitatis rebus consulere*, quacunque demum ratione. Lenn.

Ead. l. 9. *Οἰκεῖον*) *Homo sum, humani nihil a me alienum puto. Terent.* Solan.

Ibid. Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἑνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Sic distinguendum opinor. Vulgo junctim haec leguntur, *συνὼν ἑνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξιστάμενος*. Interpres hic iterum turpissime sese dat, vertens: *plus autem, minusve laetabatur, eorum solummodo consuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter spem obsequii delinquere.* Nihil insulsius, si Graeca spectes, et mentem scriptoris. Verte: *plus autem minusve laetabatur, conversans cum quibusdam eorum* (quibuscum nempe versabatur: versabatur autem cum omnibus, non omnium tamen usu peraeque delectatus) *iis solis se abstinans, quotquot ei viderentur supra omnem spem emendationis delinquere.* Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emendatio sperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι· et, ut Belgae dicimus, *daer geen salv meer aen te smeren was.* Jens. Distinguenda mihi quidem videntur verba hoc modo: *πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἑνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὁπόσοι ἂν* etc. h. e. *plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam ex iis, devitans solos, quicunque.* Quemadmodum hic *Lucian.* ἔχαιρε συνὼν ἑνίοις, ita *Xenoph. K. Π.* II, 15. ἥδομαι συνὼν τούτῳ. L. Bos. Distinctionem a *L. Bos* propositam sum secutus, pristinam abolendo. Reitz.

Ead. l. 11. *Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν*) *Benedictus: propter spem obsequii delinquere*, ex *Obsopoeo*, qui largius: *propter spem exhibiti obsequii delinquere.* Mirabiles versiones. Intellige *supra spem emendationis delinquere.* Gron.

Ead. l. 12. *Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης*) Conf. *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 180. ibique not. *Bergleri.* Reitz.

Ead. l. 13. *Κωμικὸν*) *Eupolis.* Vid. fragmentum allatum in

notis ad Nigrin. c. 4. Solan.) Imo c. 7. Nigrin. Tom. I. p. 256. huj. Edit. Lehm.

Ead. l. 14. *Τὴν Πειθὼ σοῖς χείλεσιν* etc.) Utitur et *Alciphr.* I. ep. 38. pag. 178. f. *ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθώ.* Ad quae verba *Bergler.* haec *Lucciani* aliaque adferre non est oblitus. Reitz.

Ead. l. 16. *Κρειττόνων*) Verte *ex Diis.* Kuster. Vid. Pro Merc. Cond. c. 8. Solan.

Pag. 226. l. 1. *Οὐ μεῖον τοῦ παρὰ τοῖς πλήθ.*) Delendum censeo illud *τοῦ*, cum sententiam obscuret. Solan. Non satis haec intelligo. Si *τοῦ* absit, *μεῖον* respiciet ad amorem et admirationem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen Socratis dicam. Interim verti, ut verba jacent. Gesn. Elegantem et verissimam [hanc] *Gesneri* conjecturam dicit Censor Edit. *Reitz.* in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. p. 254. *Belinus* etiam pondus aliquantum accedere ei censet eō, quod mox in c. 3011. pro *ἄνερ κἀκεῖνοι τότε* legatur *ἄνερ κἀκεῖνον οἱ τότε*, quo satis clare indicetur nomen Socratis supra jam fuisse nominatum. Sic etiam *J. Seagerus* profitetur se, nondum lectis *Gesneri* notis, non jecisse. Sed postea vidit scilicet pro *τοῦ* modo rescribendum esse *του* sine accentu: *non minus odium sibi conciliavit, quam quivis alius.* Nimis profectō simplex remedium, cui nimia gravitas refragatur Pronominis sic matura et usus. Mihi nihil certius esse videtur, quam excidisse aut ipsum Socratis nomen, aut verbum, quod virum illum significaret. Quamquam non propterea in sqq. *ἄπερ κἀκεῖνον οἱ τότε* reponendum existimem. Lehm.

Ead. l. 4. *Οὔτε θεῶν ὤφθη πώποτε*) Contrarium docet *Xenoph.* in Memorab. I. I. p. 670. 671. Ed. *Basil.* Sed cum Socrates de facultatibus exiguis, quibus ditior facere, nihilo se putabat minus praestare, quam illos, qui de magnis opibus multas et amplas hostias caederent. Reitz.

Ead. l. 5. *Παῖς Ἐλευσινίας*) Scilicet *τελετῆς.* Guyet. Idem intelligunt *Fischerus* ad *Weller.* T. III. 1. p. 263. et *L. Bos* de Ellipss. p. 464. Sed *Solanus* ad h. l. mavult *θεᾶς* supplere; plene enim legi *Alciphr.* II. ep. 3. in. *μὰ τὰς Ἐλευσινίας θεάς.* Lehm.

Ead. l. 7. *Ἀναλαβών*) Forsan *ἀναβολήν*: certe Nostro *ἀναβολὴ* eo sensu frequens. Solan. Non opus est mutatione. *Ἀναλαμβάνειν σχῆμα δουλοπρεπὲς* vide Somn. c. 13. et similia haud raro. Lehm.

Ead. l. 11. *Οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι*) *Minuc. Fel.* Octavio. Bourd.

Pag. 227. l. 11. *Ἀπὸ Φαβωρίνου*) De quo *Philostrat.* lib. I. Sophistar. Conn. *Φαβωρῖνος* Latine scribendum *Favorinus*, (non *Phavorinus*) ut jam pridem monuit *Jensius*: est enim Romanum

nomen a *favor*; ut *Censorinus*, a *Censor* etc. *Olearius* ad *Philostr.* Vit. Sophist. I. §. 8. p. 489. REITZ.

Ead. l. 13. *Καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν*) Sic haec verba bonus *Oberpoeus* interpretatus est, quasi hoc loco *μελῶν* de membris accipiendum esset. Infeliciter certe, ne dicam ridicule. At tu verte: *et maxime in illis carminis fracta et minime generosa.* PALM.

Pag. 228. l. 1. *Ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ*) Male interpres: *instante vero quodam Sophista.* Vertendum: *instante vero Sophista*, hoc est, Favorino. MENAG.

Ead. l. 3. *Ὄρχεις ἔφη*) Spado fuit Favorinus. MENAG. Quia Eunuchus Phavorinus, (vid. Eunuch. No. 7.) et ejus orationes molles, ut supra visum est, plurimi in eam rem joci jacti sunt et ab aliis. Vid. *Philostr.* pag. 541. et *Nostrum* Eunuch. c. 7. SOLAN.

Ead. l. 6. *Αὐτοῦ*) P. L. et Ed. *J.* Reliquae *αὐτῷ*, nisi quod *B.* 2. *αὐτῷ* fecit. SOLAN. *Αὐτῷ* etiam B. 1. et 3. exhibent, genuinam haud dubie lectionem, cum qua etiam eae editiones, quae *αὐτῷ* habent, quodammodo conspirant. *Παρ' αὐτοῦ* foret vel *sua sponte*, vel *ex aere suo*, *suis sumtibus*. Sed *παρ' αὐτῷ* est illud, quod Auctor volnit, *secum*, *apud se*, *tacite*. LEHM.

Ead. l. 9. *Αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἦν*) *Ἀγενείως γὰρ τοῦ ἀνδρὸς τούτου καὶ γηράσκων εἶχεν*, inquit de eo *Philostratus* de vit. Sophi. L. I, VIII, 1, p. 489. SOLAN.

Ead. l. 10. *Σιδωνίου*) Quis ille Sophista fuerit, nescio; certe apud *Philostratum* frustra quaesivi SOLAN.

Ead. l. 15. *Ἐπὶ τὴν Ποικίλην*) Anglic. *ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ.* BOURD. *Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ* A. P. et L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui *ἐπὶ τὴν Ποικίλην.* SOLAN.

Ead. l. 17. *Πύθωνος*) De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. SOLAN.

Pag. 229. l. 1. *Εὐπαρύφων*) Iterum infra §. 41. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ὅτι περαίνῃ*) Legendus *Flor. Christian.* ad *εἰρη. Aristoph.* BOURD. Narrantur plures in ea voce joci apud *Diog. Laërt.* Mened. p. m. 65. A. et B. et Arces. 104. F. V. *Muret.* Var. Lect. XI, 11. SOLAN. Nescio, an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: *περαίνειν* est dialecticum, significatque, ut Latinum *efficere*, concludere aliquid et demonstrare ex sumtis quibusdam. Vid. *Kuhn.* ad *Diog. Laërt.* 7, 45. et quem laudat *Sextum Empir.* Math. 8, 436. Inde est *ἀπέραντος λόγος*, qui non recte concludit, ap. eundem *Sextum* Math. 8, 429. et 10, 96. Sed *περαίνεσθαι* etiam obscoenum est, ut *confici* Latinorum. Vid. *Diog. Laërt.* 2, 127. et 4, 34. GESN.

Ead. l. 7. *Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις*) Vertitur: *etenim virumne habes?* pro *et sane virum habes:* hanc vim habet τὸ καὶ γάρ. La Croze.

Ibid. *Ἄνδρα ἔχεις*) Dixi ad illud *Petron. quaeque virum quaerunt.* Bourd.

Ead. l. 8. *Ἐαθῆτα — ἀνθεωπὴν*) Innuit hisce *Lucianus*, solis ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Nigrin. c. 8. a me sunt annotata. Solan.

Pag. 230. l. 3. *Δωτύλιον*) De hac dictione alibi. Bourd. Notae *Bourdelotianae* adscripserat *la Crase.* Semper alibi *Voilà bien des* alibi *foraine.* Indicat vir cl. idem, quod *Hemsterh.* T. I. ad Nigrin. ait, *Bourdelotio* solemne esse tractationem eorum, quae nescit, alio remittere. Reitz.

Ead. l. 9. *Ὀνώρατον*) Latinum nomen esse, certum est; aspirare tamen noluimus, ut scripturam veterem, qualem in libris reperi, repraesentarem. Nisi forte conjectura editoris *B.* 2. uti malis, qui *Ὀνώχρατον* fecit. Sosan. An fuit *οὐχ Ὀνώρατον*, Latinum nomen, *Honoratum?* Gesn. Est sane illud. Et salvo spiritu leni, qui etiam particula οὐκ plus, quam satis est, confirmatur, de nomine illo Latino intelligi potest. Lehm.

Ead. l. 10. *Ἀρκεσίλαον*) Ridet hoc nomine pellem ursinam, quam ille gestabat; nec illa opus est mutatione, quam Ed. *Par.* excogitavit. Certe sic jocus peribit, quo ad philosophum celebrem inter Academicos etiam respicitur, de quo *Diog. Laërt.* IV. pag. 103. Solan. Frigida, nisi quid me fugit, ad primam syllabam nominis cum ἄρκτῳ convenientem allusio. Sed sunt pluscula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, sed Graeci, et ipse Socrates. Certe in Cratylo multa sunt frigidiora etiam. Gesn. *Ablancurtius*, *Arcesilae* vel *Arctesibas*; nam ἄρκτος significat *ursum.* Et sic supra in Alex. vidimus ἀρκτῖος et ἀρκτώδης. Quare si *Par.* Ed. hic *Ἀρκτεσίλαον* pro suo *Ἀρκτεσίλαον* dedisset, non video, cur jocus periisset. *Ἀρκεσίλαος* apud *Diog. Laërt.* sine τ compluribus locis scribitur. *Persius* vero Sat. III, 79. *Arcesilas.* At in nomine ficto quis dixerit, praestetne *Ἀρκτεσ — σα* an *Ἀρκεσ —*; Reitz. Praestat *Ἀρκεσίλαος*, ob allusionem ad philosophum illum Academicum, qui *Ἀρκεσίλας* quidem passim, nusquam vero *Ἀρκτεσίλαος*, vel *Ἀρκτεσίλας*, appellatus est. Lehm.

Ead. l. 13. *Μήτε ἐλπίζοντα, μήτε δεδιότα*) Conf. supra Alex. c. 8. Solan.

Pag. 231. l. 3. *Οὐ κυνᾷς*) Deleo frigidam illam, immo absurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes insidet, et versionem ipsam postremam foedarat. Solan. Haec ante sic male interpuncta legebantur: *οὐ κυνᾷς; — οὐκ ἀνθρωπίζεις;* etc. Reitz.

Ead. l. 4. *Καὶ μὴν καὶ φησὶ τ. π. τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον*) *Tzetzes.* in Chiliadibus. Menag. Notavit idem *Guyet.* Reitz.

Ead. l. 5. *Περὶ τῶν ἀντιπόδων*) Ridet itaque eorum sententiam, qui — uti et Navig. cap. 44. Riserunt etiam Patres multi; (vid. *Rittersh.* p. 45.) unde hoc saltem discere licet, cavendum viris bonis, ne dum, quae non intelligunt, vituperant, risum et jocum peritioribus praebeant. Solan.

Ibid. Ἀναστήσας) Hi et postquam excitasset, (Physicum illum) non vero *surgens*, ut habebat versio. L. Bos.

Ead. l. 10. *Θαυμάζω*) In omnibus *Θαύμαζε* legitur; quo quid absurdius dici potest? Nisi forsan *Θαῦμά γε* a prima manu fuerit. Solan. *Θαυμάζω* voluisse legere *Solanum*, ex ejus nota video; licet ipsum contextum non mutaverit: sed quia deinde rectius conjicit, etiam *Θαῦμά γε* legi posse, ideo vulgatam intactam reliquit. Reitz. Nihil mutandum censeo. *Μὴ Θαύμαζε* vulgaris est locutio, cujus sensus non grammatice urgendus. Valt omnino: *nihil mirum; non hoc mirandum, quod dicis.* Lenn.

Ead. l. 15. *Ἡρῴδης*) *atticola.* Hujus Herodis *Gellius, Spartianus, Pausan.* et alii meminere, et *Philostr.* in Sophist. Coon. Notissimus hic ex *Philostrato, Gellio* et aliis. Solan.

Ibid. Ἡμιδεύτη) Atque *Is. Pollux* Onomastici auctor annos vixerat LVIII, teste *Philostrato* in ejus vita p. 593. et *Suida.* Cumque *epithalamium* Commodo Crispinam ducenti scripsisse tradatur a *Suida*, post an. Chr. 178. mortuum oportet statuamus. (v. *Dio* LXXI. p. 814. et *Capitol.* Marco p. 134. A.) Immo *Philostratus* ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tradit, eum suggestu Athenis ab eo donatum: Soph. p. 593. Verissimum igitur est, quod a doctissimo *Philostrati* interprete acute observatum esse video, alium Pollucem intelligi, eumque aut servum, aut libertum Herodis, ut vult ad p. 558. aut certe alumnum discipulumve, cum inter *τροφίμους*, quos impense amaverat, ibi recenseatur. De luctu ejus vide omnino *Philostratum* in voce Herod. pag. 558. ubi et statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. Solan.

Ead. l. 16. *Ὄγημα — ὡς ἀναβ.*) Locum hunc mire illustrat *Philostrati* locus p. 558. ubi de hoc ipso Polluce cum Achille et Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: *εἰκόνας γοῦν ἀνετίθει σφῶν θηρώντων, καὶ τεθηραπότων, καὶ θηρασόντων. τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ξὺν ἀραῖς τοῦ περικόψοντος, ἢ κινήσοντος.* Solan.

Ibid. Ζεύγνυσθαι αὐτῷ) An *Πολυδεύκει*; Guyet. *Belinus* legit *αὐτῷ* adspirate. Bip. Loci ratio flagitat, ut *ipse* Herodes

sub αὐτῷ cogitetur, non Pollux; qui, si quid video, per ἐκείνῳ significatus fuisset. Neque adeo *Geanero* vertendum erat *illi*, sed *ipsi* — vitium tractum, opinor, ex *Obsopoei* versione — neque cum *Belino* corrigendum αὐτῷ, cum ipsum illud αὐτῷ rectissime sit adhibitum. Ceterum singularem hanc Herodis lugendi rationem politissime exposuit *Wielandius* vers. Tom. III. p. 244. sq. LEHM.

Pag. 282. l. 1. *Δεῖπνον παρασκ.*) Idem aliis verbis infra §. 33. *ὡς ζῶντας ἑστιᾶν.* Sed in *Act. Apost.* X, 10. *καὶ ἤθελε γεύσασθαι· παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν.* Ad quae verba *Elsn.* hoc *Luciani* aliudque ex Catapl. aliisque adfert, qui probet *παρασκευάζεσθαι* esse *parare quid in prandium.* REITZ.

Ead. l. 6. *Ὁ δ' αὐτὸς*) *Vorstius τῷ δ' αὐτῷ* sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. *Philostr.* p. 558. De eodem credo *A. Gellium* loqui XIX, 12. SOLAN.

Ead. l. 7. *Τὸν πενθ.*) *Philostratus* tradit, unicum ei fuisse filium, qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de Polluce aliisque duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait, *οὓς ἴσα γνησίοις ἐπένθησε.* Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. *Philostratus* autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. SOLAN.

Ead. l. 9. *Τρεῖς* etc.) Vide *Juliani* Imp. Epist. XXXVII, ubi similem habes de Dario et Democrito narrationem. SOLAN.

Ead. l. 19. *Ἀσκληπιεῖον*) V. Hermot. c. 37. et *Suid.* SOLAN.

Pag. 283. l. 3. *Ἀπαιδεύτους*) Forsan *ἀπαιδεύτως.* SOLAN.

Ead. l. 7. *Ἀγαθοκλέους*) Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem Stoicum alibi memorat Icarom. cap. 16. Cynicum alium Toxar. c. 12. et f. Alium medicum Catapl. c. 6. SOLAN.

Ead. l. 10. *Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπ.*) Anno Chr. CLXXII. Cethegum Consulem invenio. SOLAN.

Ead. l. 11. *Πρεσβεύσων τῷ πατρὶ*) An et apud alios hoc sensu inveniatur, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. SOLAN.

Ead. l. 13. *Ἐπειδὴ τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.*) Sic legendum. Vulgo *ὦ Δημώναξ*, male: ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat *Lucianus* multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula et diceret et faceret, ac aliquis

sociorum magnum eum esse scelus diceret, ajebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. Jens.

Ead. l. 14. Ὁ Δημώναξ) Sic *B.* 2. recte. Reliqui libri ὅδ, prave. Solan. Non omnes reliqui: nam A. 2. et B. 3. recte habent ὁ Δημ. Lehm.

Ibid. Οὐδὲ μέγα) Illud οὐδὲν μέγα vide apud *Diog. Laërt.* 148. C. *nihil mirum.* Et apud ipsum *Nostrum* Philops. c. 16. οὐ μέγα θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem hujus petit; quasi diceret, nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. Solan. Hanc explicationem admodum contortam ratus *Belinus*, admisit tamen *Solani* lectionem οὐδὲν μέγα, ita reddens: *En vérité, je ne vois en lui rien de grand.* Verum sic multo gravior et elegantior est vulgata lectio οὐδὲ μέγα. Voluit enim Demonax, Cethegum non solum non virtutibus magnis excellere, sed ne in vitiis quidem ac sceleribus esse magnum: pusillum ejus animum significat et ridiculos (καταγέλαστα supra) mores ac sermones. Lehm.

Ead. l. 16. Μετάπεμπτος) *Capitolinus* in Antonino Pio cap. 10. *cujus avaritiam etiam in mercedibus notavit.* (vide *Casauboni* ad eum locum notas.) Hinc est, quod *eum* hic Demonax *cum agmine suo aureum vellus petere ait;* joco duplici: alludit enim etiam ad alium Apollonium, cujus Argonautica nota. Solan.

Ead. l. 17. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος) Interpr. *ut regis esset praeceptor.* Pro *regis* potius repone, *Imperatoris.* Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appellari, res est nota. Infra pag. 247. recte haec verba transtulit, ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν, *Imperator me Romanorum civitate donavit.* Vitring.

Ibid. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ) Jocus est in voce *Argonautae.* Nam Apollonium et ejus discipulos insimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione exstat egregium poëma omnibus notum *Apollonii* alterius, ad quod alludit. Palm.

Pag. 234. l. 1. Ἀπολλώνιος etc.) Alludit ad alium *Apollonium*, cujus *Argonautica* hodieque exstant. Solan. Dubitat *Cresollius* Theatro Rhett. 4, 11. extr. utrum hoc laudis caussa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poëta, *Non nautas puto vos, sed Argonautas (Martial.* 3, 67.); sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, *oviculae*, et avaritiam inhiantium aureo ipsius velleri philosophorum etc. Tanto autem facilius hoc in

mentem venire illi poterat, quod *Apollonii* Argonautica nota sunt. Gesn.

Ead. l. 3. *Ἀλλ' ὡς πάντα*) Ut enim nihil fit in philosophia ista, ita nihil perit. *Hippocr.* de Diaeta 1, 5, 13. Heraclitica ratione, *Ἀπόλλυται μὲν οὐδὲν ἁπάντων χρημάτων, οὐδὲ γίνεται, ὅ, τι μὴ καὶ πρόσθεν ἦν. ξυμμισγόμενα δὲ καὶ διακρινόμενα ἀλλοιοῦται κ. τ. λ.* Gesn.

Ead. l. 5. *Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδεύκη*) *Ῥηγίλλαν καὶ Η.* Marcil. Recte vidit *Marcilius*, in his verbis, *οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαον καὶ Πολυδεύκη*, legendum esse *Ῥηγίλλαν*. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex *Philostrato*, et inscriptione antiqua, quam illustravit *Salmasius*. Graev. De Herode et Rhegilla uxore fuse *Salmasius* ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam. Herodem *Attici* a Graecis dictum ex *Philostrato* observat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in Torquato et Attico Coss. pag. 90. Duas filias amisit ex IV liberis (Inscr.) Apud *Philostr.* p. 558. leguntur tantum tres. Praegnantem mortuam cum foetu, post mortem unius filiae, conjicit *Salmas.* pag. 96. Vid. *Salmas.* ad *Spartian.* p. 77. *Sponii* Miscell. p. 321 — 7. Non ante annum Chr. CLX. obiisse constat. Vid *Jo. Mass.* Exc. ined. ad *Pausan.* Theatrum ei exstruxit, de quo *Philostratus* in vita ejus p. m. 551. Ipse Herodes se *ὑπερπενθῆσαι ἀποθανοῦσαν*, ait ibid. 556. et paullo post, *παρὴν αὐτῷ πονήρως διατιθεμένῳ τὸ πένθος*. Inscriptiones has Herodis iterum prodiisse audio Londini an. 1722. cum selectis *Casauboni* et *Salmasii* notis, novisque editoris *Maittairii*, inter Miscellanea Graecorum aliquot scriptorum carmina. Solan.

Ibid. Πολυδεύκη) Vide supra ad c. 24. Solan.

Ead. l. 6. *Ἑστιᾶν* etc.) Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. Macrob. c. 21. *Thucyd.* III. p. 58, 2. V. c. 11. VII. c. 11. *Plut.* in Timol. 464, 2. et *Plat.* 353, 2. Privatis etiam licuisse, si cui tantae suppeterent facultates, suis parentare ad eundem modum, probabile est. Quae autem filii parentibus mortuis praestare legibus Atticis tenebantur, semel fieri satis erat. Vide *Potter.* 164, 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis istis vid. Charon. c. 22. Solan.

Ead. l. 7. *Προῤῥήσεως*) Ergo integra ea non est, quam habemus Alex. c. 38. Solan.

Ead. l. 10. *Εὐμόλπου*) Dico alibi. Bourd. Insignis ea de re est *Euripidis* locus, interpretibus non satis intellectus in Rheso 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis *Barnesio* aliter visum fuerit, qui Thamyrim intelligit. Solan. Anacharsin quo-

quae Scythum, quamquam solum barbarorum, Eleusiniis fuisse initiatum, testatur ipse *Lucianus* noster Scyth. c. 8. Tom. IV. p. 159. ubi vid. *Solani* Adnot. p. 525. Lens.

Ead. l. 15. *Συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι*) *Benedictus: suasit, ut exercitationi incumberet. Obsopoeus: ut frequenti exercitio incumberet.* At quis negare audet, saepius id ab illo factum? Sed praeclarus lusus est in Graecis, quae non tam suadent exercitium vel exercitationem, quam manuarias et corporis, non animi et ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide, *ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός.* Et rursus notabili distinctione, *πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρεῖς ἐναθλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ.* Gron.

Pag. 235. l. 1. *Καὶ μάντιν δέ ποτε εἰδὼν*) Scribendum *ἰδών*· quod sequiores depravarunt, cum primae Edd. recte habeant. Jens.

Ead. l. 6. *Ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην*) Vid. supra De Salt. cap. 8. Solan.

Ead. l. 7. *Πρὸς πάτταλον*) Idem voluit *Theophrastus*, si ejus quidem foetus est, cap. *Π. ὀψιμαθίας*, pag. 7. B. cum ait, eum *καὶ μακρὸν ἀνδρίαντα παίζειν.* Solan.

Ead. l. 12. *Στῆσον — τὴν σποδὸν.*) In Ed. *Blancard. Th. Magistri τὸν σποδὸν* male legitur, ubi is sub verbo *ἵστημι* haec *Luciani* adfert, ac verbum id recte exponit *ζυγοστατῶ*. Et hoc sensu ap. LXX persaepe, ut *Esdr.* VIII, 25. *καὶ ἔστησα αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον.* Verum apertius 2. Reg. XIV, 26. *καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ διακοσίους σίκλους.* Alibi plene *ἔστησεν ἐν ζυγῷ* vel *σταθμῷ*, ut *Job.* XXXI, 6. *Esai.* XLVI, 6. etc. Reitz.

Pag. 236. l. 3. *Πρόβατον*) Sotades ap. *Stobaeum* idem dixit.

Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἄκουσον.
Ἂν μακρὰ πτύῃς, φλεγματίῳ (γρ. κρατεῖς) κρατῇ περισσῷ.
Ἂν εὐϊματῇς, ταῦτα πρὸ σοῦ προβάτιον εἶχεν.

Vid. *Grotii* Flor. p. 115. Solan.

Ead. l. 6. *Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσεσθαι ἔμελλον*) Non inepte ad sensum transtulit *d'Ablancourt: il ne s'agit pas, dit-il, de mourir pour sa patrie.* Quasi diceret: nam, si id ageretur, satis patientem ac fortem me praebuissem, nunc nolo esse male fortis. Reitz.

Ead. l. 8. *Ἀδμήτῳ*) Frustra hominem usque adeo obscurum quaesieris. Solan.

Ead. l. 11. *Οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν*) *Quod referre non fuerit deterius.* Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas: *quod referre ab re non fuerit alienum.* Sic *Lucian.* noster in

Dipsad. c. 6. Et *Aristoph.* Equit. p. 290. Vitruv. Cf. supra c. 14. Lehm.

Ead. l. 14. *Ἰδών δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπεικῶς γίγνεται*) *Benedictus: cum vidisset quispiam eum cruribus innixum, prout accidere solet senibus.* Quod tantum abest, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset *αὐτόν.* Longe melior *Obsopoeus: cum vidisset quispiam crura ejus tarda et turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt.* Poterant ista epitheta secure omitti, cum ex seqq. videantur intelligi nescio qui livores. Gron.

Pag. 287. l. 4. *Ὅμοιόν σαυτῷ τὸν δοῦλον*) Uterque interpres: *servo tuo similem te.* Cur igitur *Lucianus* non dixit, *ὅμοιον σαυτὸν τῷ δούλῳ;* Sed facetissime alludit ad *διαμαστίγωσιν* Lacedaemoniam, de qua tum plurimi alii, tum *J. Meursius* in Graecia feriata, et ipse *Lucianus* de Gymnasiis cap. 38. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac dominis. Gron. Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere solemne habebant, (vid. Icarom. c. 16.) tum quod servile ingenium in servum saeviendo prodebat. Solan. Vertebatur: *desine servo tuo similem te ostendere.* Sed frater *G. O. Reitz.* bene animadvertit, vertendum, *servum tui similem.* Reitz.

Ead. l. 5. *Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἔχούσης, Κρίθητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ*) Jocus sane frigidus ex nomine Acrisii, quasi *Ἀκρίσιος ἄνευ κρίσεως.* Nisi forte an dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clausa, ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut, Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Jupiter te rapiat. Marcil.

Ead. l. 6. *Κρίθητι*) Vid. *Suid.* v. *ἀκρισία*, et *Δανάη.* Solan.

Ead. l. 9. *Τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγότα*) Melius, *τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἔτι δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρογκον, κεκραγότα* etc. nempe *Κυνικόν.* Marcil. Haec, ut leguntur, sunt nive frigidiora, et ne micam quidem salis habent. Sed unius voculae emendatione patebit facetus satis jocus. Lego igitur *ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ*, non vero *ἀντὶ τῆς βακτηρίας.* Jocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans, se esse Antisthenis, Cratetis et Diogenis, et eorum sectae imitatorem, a Demonacte irrisus est et subsannatus. *Imo* (inquit) *Hyperidis videris esse discipulus.* Ludens in voce *Ὑπερίδης*, quam ab *ὑπερείδω* fingit derivari, quod est *innitor*, eo quod innisus erat baculo.

Hyperides autem fuit rhetor Atheniensis celeberrimus: forte fuit etiam philosophus ejus nominis, de quo tamen nihil legi. PALM. Ego omnino pro ἀντὶ legendum censeo ἄνευ, quam emendationem confirmabit Scholiam. SOLAN.

Ead. l. 10. Τὸ ὑπέρογκον κεκραγότα) Eam sententiam esse hujus loci, quam in versione dedi, certus sum: hoc est, *ὕπερον*, *pistillum* pro clava habuit hic Cyniscus. Τρίπηχυ fuisse nonnunquam, h. e. *trium cubitorum*, hoc instrumentum, docet *Hesiodus* Ἔργ. f. 423. ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὕπερον cum suo ὅλμῳ recte expresserit: quam alioquin machinationem in hodierno civium suorum Hungarorum usu esse, docuit me Collega optimus *J. A. Segnerus*. Nempe ὕπερον simplex lignum est, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens etc. Ut μοχλὸς *vectis*, κόρηθρον *scopae*, sic ὕπερον, *pistillus*; simplicia ligna sunto magica arte animata apud *Nostrum* in Philopseude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἑρμηνείας S. 119. κοσμούμενον ὕπερον, simplex sine dubio lignum, non machinam illam compositam, intellexit Quare pistillum sine dubio gestavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὕπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, haustum devoratumque sit. Nam utrumque *Luciano* dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὕπερον, ὑπέρογκον κεκραγότα, et, ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὕπερον, κεκραγότα κ. τ. λ. Qui characterem quasi dictorum Demonactis nostri, et monetam norit; qui cogitarit, necessario desiderari aliquid, quod pro baculo, seu clava usurparit Cyniscus; qui Hyperidis nomen cum ὑπέρῳ comparaverit: ille nobiscum, puto, sentiet. GESN. Parum ab hac egregia *Gesneri* emendatione differt *Schaeferi* sententia Melett. p. 72. corrigentis ὕπερον ὑπέρογκον, κεκραγότα etc. quae unice vera lectio esse videtur. *Gesneri* rationem etiam *Belinus* est amplexus. LEHM.

Ead. l. 12. Ὑπερίδου) Hujus nominis Rhetorem fuisse notum, de quo *Plut.* in X Rhet. 456. non me latet. Sed quid is ad rem praesentem, aut quem alium intelligat, non satis assequor. Scholiasta restitutus indicat, sine baculo fuisse, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magistrum assignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero si ex historia pateat, optimum efficiet Demonactis jocum. SOLAN.

Pag. 238. l. 1. Παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας) Est in eam rem locus *Philostrati* luculentissimus in Imag. II. p. 818. οἱ παγκρατιάζοντες, ὦ παῖ, πεκινδυνευμένῃ προσχρῶνται τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, οἱ μὴ εἰσιν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι. καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περι-

γίνεσθαι χρή; οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης οὐδὲν ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφύρᾳ προσπαλαίουσι, καὶ πήχεσιν στρέβλοῦσι προσόντος τοῦ παλαίειν καὶ ἐναλλεσθαι· σαντὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. Solan.

Ead. l. 5. *Πιττουμένων τὰ σπλῆ*) Vid. id supra expositum, in de Merced. Cond. c. 33. Reitz.

Ead. l. 14. *Δρεπανισθῆναι*) Dixi ad illud *Petronii: Salamandra supercilia tua exussit.* Bourd.

Ead. l. 15. *Στρατοπέδων καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου*) Palam nugatur *Benedictus: castrorum et maximi exercitus;* quod tamen fecit aemulatione *Obsopoei: qui castra et magnum exercitum.* Nam vertī debebat: *legionum et maximae prouinciae.* Pessima autem est in Graecis distinctio. Gron.

Ead. l. 16. *Ἐκ βασιλέως*) Pro ὑπὸ βασ. Conf. Eunuch. c. 3. ubi alia exempla dedimus. Reitz.

Pag. 239. l. 1. *Ἀόργητος*) Lege *ἀοργήτως*. Solan. Subtilius hoc excogitatum. Optime cum sequentibus λαλῶν et ἀκούων convenit *ἀόργητος*· minus etiam placeret Adverbium. Lehm.

Ead. l. 6. *Χαλκῇ*) Erat quidem Athenis statua Cynaegiri, de qua Jov. Trag. cap. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit Solan. Non singularis est Cynaegiri statua, quae in Jove tragoedo commemoratur; sed tabula illa, in qua Polygnotus pugnam Marathoniam pinxerat, in Poecile affixa, in qua inter alia etiam hujus Cynaegiri insigne facinus erat propositum. Cf. *Aelian.* V. H. VII, 28. et *Plin.* H. N. XXXIX, 8. Notata haec a *Wielandio* ad probandam *Solani* imprudentiam, qua de statua quadam Cynaegiri cogitavit, quae si usquam Athenis exstitisset, haud dubie a *Pausania* non praetermissa fuisset in hujus porticus descriptione. Lehm.

Ibid. Τὸν Κυναίγειρον) Cujus historia notissima ex *Herodot. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid.* Bourd.

Ibid. Καὶ μὴν καὶ Ῥουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὴ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ περιπατητικοῦ) Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudo Peripatetico,* inquit, *nihil est impudentius. Περίπατοι* non sunt *pergulae*, sed *ambulationes. Ἐνδιατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις*, est *ambulare, ambulationibus vacare.* Graev. Supra §. 46. *καὶ μέν τοι καί* §. 56. rursus *καὶ μὴν καί* mox c. 54. 56. et supra c. 22. Item Eun. c. 8. Sic *καὶ γὰρ καὶ* Lexiph. c. 8. Alex. c. 24. et 28. atque alibi persaepe, ut

ex indice apparebit; si fratri *Carolo* operae pretium videbitur, ea illuc referre. Adde *Ael.* V. H. III, 1. f. REITZ.

Ead. l. 14. *Δός μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων*) Coelebs enim et Demonacte natu grandior Epictetus, quippe qui sub Tito jam Vespasiano cum reliquis philosophis Roma exsulare jussus est, an. Chr. LXXXIII. *A. Gell.* XV, 11. Vide tamen *Suidam*, qui eum ad M. Aurelii usque tempora deducit, et quae ibi a *L. Kusterо* ex proprio et *Gataкeri* penu deprompta sunt. Ego quid existimem, ad titulum hujus opusculi jam notavi, factum hoc scilicet circa an. a Chr. nato CXXV, vel CXXX. SOLAN.

Ead. l. 15. *Ἑρμῖνον*) De hoc nihil invenio. SOLAN.

Pag. 240. l. 1. *Διὰ στόματος καὶ*) Sic Ed. *Fl.* quem verborum ordinem reliquae Edd. perturbatum sic exhibent, *καὶ δ. στ.* SOLAN.

Ead. l. 6. *Ψηφίσασθε*) *Ψηφίσασθε.* GUYET. Rectius foret *ψηφίσησθε*, vel *ψηφίζεσθε*. Sed nolui in re ambigua quidquam mutare, adversantibus etiam libris. LEHM.

Ibid. Ἐλέου τὸν βωμὸν) Vide, quae supra ad Timon. c. 25. adnotata sunt. SOLAN.

Ead. l. 11. *Τὸν τῶν νόμων*) Videtur scripsisse *τινὰ*, non *τὸν*, nisi forte nomen excidérit, cujus hae sint reliquiae. SOLAN. Minime. Vide, si opus sit, *Matthiae* Gr. Gr. §. 266. LEHM.

Ead. l. 17. *Κάτθαν*) *Homer.* Il. *I*, 320. SOLAN. Parodiam hujus loci *Homerici* vide supra Charon. c. 22. LEHM.

Pag. 241. l. 5. *Ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν*) Miror itaque, in Catalogo *Μακροβίων* nomen ejus non comparere inter philosophos; nisi forte ultra illud scriptum vitam produxerit, quod ego verum esse puto. Sed quae ea de re dicenda sunt, eo melius differentur. (Vid. Macrob. c. 18.) SOLAN.

Ead. l. 12. *Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν*) Narrat, Demonactem senio confectum in quamcunque domum incidisset, in illa coenasse et dormivisse, *τῶν ἐνοικούντων θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, incolis pro Dei quadam praesentia habentibus hoc factum.* Quasi Deus quidam apud eos diversatus esset. Obscure interpretes *θεοῦ ἐπιφάνειαν*, *Dei exortum* interpretantur. *Ἐπιφάνειαι* enim *θεοῦ*, sunt *Dei apparitiones*, ut dudum docti monuerunt. V. inprimis *Casaub.* in exercitationibus contra *Baronium*. In aliis quoque *Luciani* locis male vertitur. GRAEV.

Pag. 242. l. 5. *Ἐναγώνιον τῶν κηρ. πόδα*). (Vid. *Pollucem* IV, 91. et ibi interpr. *L. Kust.*) Praeconum *ἀγὼν* additus reliquis Ol. XCVI. *Loyd.* ex Afr. *ἀναγρ.* — Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant ludos, et, mutatis pauculis, claudebant. Initialis imitationem exhibet *Julianus* in Caes. p. Ed. Cunaei 209. Par. vero Ed. 25. ubi et *Cantoclari* notas vide 336. et

395. Hoc autem apud *Lucianum* finale est; nisi unum fuisse malis, cujus primam vocem ἄρχει vel λήγει, prout inchoabant claudebantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo sibi jam jam morituro adaptaret. *Galenus* etiam ejus carminis meminit Epidem. VI. teste *Constantino* Lexicographo. De voce ἐναγώνιος vid. De Salt. c. 2. De certamine ipso praeconum adi notam *Palmerii* ad De Mort. Peregr. c. 32. Solan. Expressit hoc carmen ludorum integrum *Julianus* in Caesaribus, quae occasio fuit *Spanhemio* illius, hujusque ipsius loci adeo declarandi ad *Julian.* p. 154. b. et 394. Gall. itemque ad *Aristoph.* Plut. 255. Add. *Kust.* ad ejusdem *Aristoph.* Ran. 1358. De illa vero ποδὸς, *pedis* appellatione vid. *Pollux* IV, 91. et ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. Gesn.

Ead. l. 6. Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας) Uterque interpres: *jam finis est pulcherrimorum munerum certaminis.* At manifeste apparet, imperfectam esse sententiam, et duntaxat postrema in Graecis vox negligitur injuste. Et cur non potuerunt reddere: *jam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator*, vel judex et arbiter? Gron. Ex *Juliani* Saturnalibus hic adscripserat *la Croze* sequentia: (unde vides ὁ ante τῶν inserendum)

Ἄρχει μὲν ἀγὼν Οἱ τὸ πρὶν βασιλῆς Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
Ὁ τῶν καλλίστων Δουλωσάμενοι Ἴσταθε κρίσιν.
Ἄθλων ταμίας· Ἔθνεα πολλὰ Οἵ τε φρονῆσιν
Καιρὸς δὲ καλεῖ Καὶ πολέμοισιν Τέλος ὀλβίστης
Μηκέτι μέλλειν· Δαΐου ἔγχος Θέμενοι βιοτῆς
Ἀλλ' ἀκούοντες Θήξαντες, ὁμοῦ Οὓς τ' ἀντὶ βίου
Τὰν ἡμετέραν Γνώμης τε μέγαν Καπὰ πόλλ' ἔρξαν
Κήρυκα βοᾶν Πυντόφρονα νοῦν Καὶ χρηστὰ φίλους
Τίμαρ βιότου. — cet. ad versum Ζηνὶ μελήσει. Adi *Pollucem* L. IV. c. 12. et notas p. 401. Reitz.

Ead. l. 7. Τῶν καλλίστων) An glossema? Si haec tollas, versus erit anapaestieus, ut qui sequitur. Non displicet. Guyet. Immo non placet haec tolli, propter ea, quae *la Croze* modo ex *Juliano* adduxit. Esse autem praeconum carmen, *Solanus* in marg. notarat, jusseratque conferri infr. Peregr. c. 32. Reitz.

Ead. l. 12. Ὀλίγον) Vid. *Christ. Simon. Lithum Misenum* in notis ad vit. Ignatii Lojolae, lib. V. c. 3. p. 178. la Croze.

Ead. l. 15. Ὀρνίοις) Apophth. *Leopard.* exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum se projici jussisse fertur, ut omne genus ferarum sui esset particeps. *Diog. Laërt.* VI. p. 156. F. quod fusius etiam a *Cicerone* narratur Tusc. I, 43. Solan.

Ead. l. 18. Αὐτὸν δημοσίᾳ) Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes: *cum luctu publico extulerunt:* ut *Lysias Rhe-*

tor in *Epitaphio*, ἡ πόλις αὐτοὺς καὶ ἐπένθησε καὶ ἔθαψε δημοσίᾳ, *publice, sive funere publico, sive publico luctu.* De luctu publico longissima narratio. Licet videatur satisdatum a *Martial.* et *Pers.* Bourd.

Pag. 243. l. 1. Τὸν θῶκον τὸν λίθινον) Bona fide, potuistine nasum hic continere, *Luciane?* Poteras igitur fortassis etiam non ridere illum invenustum hominem, qui cum alterius rei copia non esset, locum osculabatur, ubi assedisse τῆς εὐμαρίης εἵνεκα Helenam suam paullo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. Gesn.

IN AMORES.

Pag. 244. *EPΩTES*) Non esse *Luciani*, sed alicujus, qui *Lucianum* supervixerit, jam monui praefatione ad lectorem. Videtur esse *Aristaeneti.* Incertus interpres lectorem curiosum saepissime decipit. Bourd. Hic Dialogus *Luciani* non videtur: ἐνέχω tamen. Guyet. Stylus hujus libelli a Lucianeo valde discrepat, utpote nimis sophisticus et affectatus, quod satis arguit, *Lucianum* non esse ejus auctorem. Kusten. Lucianeus sit hic foetus, necne, ambigo. Certe, si *Luciani* opus sit, juvenile est; priusque scriptum, quam facilem, quem in eo miramur, et versatilem stylum consecutus esset. Ne dicam jam de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpari non posse alibi ostendimus. Laudes Sodomiae celebravit majorum nostrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. Solan. E veteribus conferri *Belinus* vult *Platon.* Sympos. et Lysin, *Plutarch.* Amator. *Achill. Tat.* I, 10. 11. *Clem. Alex.* Paedag. II, 10. et *Max. Tyr.* Diss. 24. et sq. Existimat scilicet *Belinus*, Lucianum, vel quisquis auctor hujus libelli fuerit, honestum sibi proposuisse finem eum, ut impugnaret turpissimum illud παιδεραστίας vitium, quo omnes ferme Graeci quasi demersi fuerint; quamquam rationes, quas ad consilium illud consequendum inierit, non negat partim minus videri decoras. Quae quidem sententia falsissima mihi esse videtur. Neque enim serio ac directe illa pestis impugnatur, neque per ambages, vel ironice. Non serio: nam post longam satis et intentam disputationem tandem non naturali amori, sed potius libidini illi cum natura vel maxime pugnanti, victoria adjudicatur. Nec ironice: nusquam enim per totam παιδεραστίας laudationem in ullum incidas talis ingenii, vel tantum coloris, vestigium. Imo vero maxime serio demonstrari hanc sententiam: con-

nullium hominis esse, ut bestiae, altioris vero spiritus naturam decere puerorum amores, luculenter ex epimetro Theomnesti (c. 58. sq.) patet, qui Socratis, Achillis et comissatorum Graecorum exemplis Callicratidae sententiam et Lycini judicium confirmat. Quae cum ita sint, non *Luciani* hic dialogus est censendus, quippe quem scriptorem vel ex Deorum et Mortuorum Dialogis gravissimum nefarii istius sceleris adversarium cognoverimus. Atque hanc ipsam sententiam praeter *Bourdelotium*, *Guyetum*, *Kusterum* et *Solanum* etiam alii, iique haud leves talium rerum censores, amplexi sunt, ut *Hemsterhusius* ad Diall. Mortt. XXI, 1. (in minori Editione) Tom. II. hujus Edit. p. 612. *Gesnerus* in Epist. ad *Reitzium* Tom. I. p. CLVI. et *Reitzius* ipse, ubi *Bourdelotii* judicium refert, Tom. I. p. XXXIV. Accesserunt e recentioribus, quod sciam, *Belinus* in vers. Francogall. Tom. III. p. 539. et 550. (quamquam in hac posteriore nota ad cap. 8. ne sibi quidem ipse satisfecit, observans Rhodum urbem, quae ibi ab auctore tanquam superstes adhuc et florens proponatur, *Luciani* aetate terrae motu eversam jacuisse) *Wielandius* in not. ad vers. Imagg. c. 4. Tom. III. p. 282. sq. *Schmiederus* in Argumento ad hunc librum, et nuper *C. G. Jacobus* in Biblioth. Hildes. a. 1822. N. 1. et 2. p. 195. qui hunc librum spurium esse censet „non tantum (tam) ob res in eo pertractatas, quae interdum speciem mentis Lucianeae (ne speciem quidem ajo. *Lehm.*) prae se ferant, quam ob orationem difficilem valdeque impeditam. Vides enim, ait, in hoc et cogitata vulgaria multis iisque magnificis (verbis) exornata, et unam eandemque notionem pluribus modis deinceps expressam, sermonemque denique ipsum poëtarum fragmentis et poëticis verbis ita mixtum, ut candida et nativa simplicitas, qua in ceteris *Luciani* libellis tantopere delectamur, in hoc omnino desideretur.“ Ac vere ita est. Auctor haud dubie fuit sophista vel declamator ejus generis, quod ipse *Lucianus* in scriptis suis saepe derisit et perstrinxit. Quis autem fuerit, nec multum curabo, nec facile, credo, exquiri poterit. Fortassis persona *Lycini* in his Amoribus primaria, quod nomen in scriptis quoque Lucianeis haud raro occurrit, ipsum Lucianum fere significans, ut in Hermotimo, Navigio, Imagiuibus, e. a., occasionem dedit, hos Amores *Luciani* operibus inserendi. Ceterum nec inutilem esse librum judico, non tantum eo, quod complura poëtarum fragmenta, alibi non obvia, conservata tenet sed etiam, quia juvat interdum sophisticam, id est, diabolico — philosophicam, rei turpissimae laudationem et commendationem legere, et hinc clarius, quam aliunde, ingenium perditissimae aetatis cognoscere. Lehm.

Ead. ΑΤΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.) Superscripsi personarum nomi-

na ex arbitrio, in casu recto, quia sic aptius, et quia similiter factum ab *Hemsterh.* in Dial. Contemplant. ubi Parisina habebat *ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ*. Faciam idem postea, ut videbitur: in hisce enim est licentia. Reitz.

Ead. l. 1. *Παιδιᾶς*) In W. *Fl.* et *J. παιδείας*, prave. Sed melius P. et Edd. Solan. *Solan.* ex *Justinae* lectione *παιδείας*, fecerat *παιδίας*, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile est videre, eum voluisse et in textu *παιδιᾶς* legi, ut mox c. 5. et 7. recte scribitur. Reitz. *Belinus* praetulit *παιδείας*, ratus *παιδιᾶς πληροῦν τὰ ὦτα* non bene dici. Equidem vereor, ne *παιδείας ἐρωτικῆς πληροῦν τὰ ὦτα* multo minus bene dictum sit, etiam in hoc affectato scriptore. Lehm.

Ibid. Θεόμνηστε) Larva sit, an verum nomen, parvi refert. Solan.

Pag. 345. l. 2. *Λόγων*) Angl. *διηγημάτων*. Bourd.

Ead. l. 3. *Ἀριστείδης*) Milesiacorum is auctor, de quo *Plut.* in Crasso p. m. 411. et *Arrian.* ad Epict. 438. B. meminit et *Ovidius* Trist. II, 413. V. *Angel. Polit.* Misc. 16. Scripserat etiam historiam; *Plut.* 544, 2. 545, 1. 546, 1. 2. 557. f. Solan. Si *Ἀριστείδου* legeretur, cujus Milesia, s. *Μιλησιακὰ ἀκόλαστα βιβλία*, apud Rustium illum in Crassi exercitu Parthico inventa, ex *Plutarcho* p. m. 1029. seq. (vid. *Politian.* Miscell. c. 16.) nota sunt; plana essent omnia. Si discedere a libris nolumus, ponendum est, fingere in libris illis suis Aristidem, sibi lascivas, quas narrat, fabellas a Milesiis quibusdam narratas esse. Gesn. Non opus est hac argutiori subtilitate. *Aristides* ille Milesiarum fabularum scriptor, de quo vid. *Uptonus* ad *Arrian.* Dissertt. Epictt. IV, 2, 9. Tom. II. P. I. p. 987. *Schweigh.*, h. l. vicarius quasi est omnium eorum, qui amatoriis et lascivis narrationibus ultra modum delectantur, *ὑπερηλοῦνται*. Neque adeo *J. Seageri* conjectura, *Ἀριστείδην* corrigere cupientis, neque alia quacunque, opus habemus. Lehm.

Ead. l. 4. *Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις*) Interpres *Apuleji* ad Milesias. Bourd. In marg. *A.* 1. *W.* adscriptum erat: vid. *Politian.* c. 16. Miscell. Reitz.

Ead. l. 5. *Πλανὺς εὑρέθη σκοπὸς*) Quo latior est scopus, tanto facilius est illum ferire. Theomnestus hic magnum se amatorem deinde fatetur. Itaque suspicor, legendum esse *εὑρέθης*, vertique adeo, *inventus es:* quo nihil facilius, cum sequatur *σκοπός*. Gesn. Sic non solum marg. A. 1. W. sed vere etiam A. 2. Quare recte *Schmiederus εὑρέθης* edidit. Lehm.

Ead. l. 7. *Εἰ περιττά με*) Interpositio, *εἰ περιττά με λέγειν ἔοικας*: sed rescribe, *εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ἔοικας*. Marcil. Notabili versione haec obscurantur ab viris doctis, qui interpretan-

tur: *si abunde mihi dicere videris*, cum nec in Graecis sit μοι vel ἐμοί, nec loquutionis hujusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris aestimanda immutatio *Marcilii*, *εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ἔοικας*. Nam hac exceptione uti non vult, et quia scit, ab se peti rem, quam praeterire et nescire tuto poterat, ideo praemittit obtestationem per majestatem Veneris. Sensus *Luciani* clarus est: *si vana*, otiosa, futilia, et inutilia, *me dicere existimas*. Ut de Mercede conductis, ἢν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐλίσκαι καὶ ἀργοὶ καὶ περιττοί εἰσιν. Et rursus ibidem, κἂν ἓν τι τούτων ἡδέως ἂν γένοιτο, ὡς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττὸς εἴης. Gron. Insignis est h. l. lectionis varietas. Praeter vulgatam enim lectionem, *εἰ περιττά με λέγειν ἔοικας*, quae vel ob insolentem vocis ἔοικας usum ferri non potest, etiamsi cum *J. Seagero* audacissime corrigere velis, ἢν περιττά μοι σέβειν ἔοικας, alia notatur lectio e marg. A. 1. W. ἢ γεροτολογεῖν, ἢ ἥπερ ὑμνολογεῖν, quae etsi maxime mira per se, continet tamen vera auctoris verba. Scilicet in prioribus ἢ γελοτολογεῖν latet textus lectio ἥπερ (vel malim εἴπερ ob similitudinem vulgatae *εἰ περιττὰ*) ἐρωτολογεῖν, quae vere reperitur in A. 2. praeterquam quod ibi scriptum est ἐρωτωλογεῖν. Sequentia vero ἥπερ ὑμνολογεῖν a seriori manu addita esse patet. Verbum autem ἐρωτολογεῖν, quod Lexica hodierna ignorant, consulto ab auctore videtur fictum esse ad exprimendam cum lepido quodam joco notionem ἐρωτολόγου, i. e. rerum amatoriarum enarratoris. Nec minus illud placet, quam ὑμνολογεῖν, ἠθολογεῖν, et alia ejusmodi infinita. Lehm.

Ead. l. 9. Ἑορτασικὴν ἄγομεν ἡμέραν) *Julian.* Imperator Caesar. Bourd.

Pag. 246. l. 2. Προσήσεσθαι) Confer supra Dial. Mort. XXIII. §. 3. et not. Reitz.

Ead. l. 3. Θαλάττης κύματα) Ut in *Catull.* Bourd. Et *Anacr.* Od. 32. init. Lehm.

Ead. l. 8. Ἀντίπαιδος ἡλικίας) Sic Somn. §. 16. f. ἀντίπαις ἔτι ὤν, *modo pueritiam egressus*, ut *Jensius* observat in Lectt. Lucian. pag. 89. Lexicographos increpans errantes, cum ἀντίπαιδα exponunt puberem, dum intelligendus sit *etiamnum puer*. Exempla adpositionis ejusmodi substantivorum, ut ἀντίπαις ἡλικία, τέχνη βάναυσος, στρατιώτης βίος, ἄῤῥην πόθος, vid. ap. eund. *Jens.* ibid. Etsi eorum nonnulla, quae adfert, revera sunt adjectiva. Interim ex ipsis, de quibus *Lucianus* hic loquitur, unoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod et ipsa praepositio ἀντὶ ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat: quare *Hemsterh.* in Somn. l. c. ἀντίπαις optime reddidit, *pueritiam tantum quod egressus*. Reitz.

Ead. l. 11. *Κάρηνα*) Unde habeat nescio. Solan.

Pag. 247. l. 2. *Οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις*) Inducit *Lucianus* Theomnestum aliquem, referentem, quemadmodum idem idem novis uratur amoribus, assiduusque nunc hujus, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. *Καὶ συνεχὲς*, inquit, *ἀποροῦν ἐπέρχεταί μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος· οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις.* Quod ait, se non esse Heliaden, id *Scholiastes* de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsa. Verba ejus sunt, *Διὰ τὴν Πασιφάην· ἐπεὶ Ἡλίου οὖσα ἐκ μήνιδος Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη.* Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab *Apollodoro*, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, taurum Neptuno immolasset, *ὀργισθεὶς αὐτῷ Ποσειδὼν, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσε· Πασιφάην δὲ ἐλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεσκεύασεν. Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore ejus capi, fecit.* Sed quod *Apollodorus* narrat, id quasi pro caussa altera furoris Pasiphaës haberi potest; cum jam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset, ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum *Soli ob indicium* (concubitus cum Marte) *Venus ad progeniem ejus semper fuit inimica.* Sic *Hyginus* Fab. CXLVIII. *Servius* quoque ad Eclog. *Virgilii* VI. ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI. Aeneid. v. 14. ubi, *Venus vehementer dolens*, inquit, *stirpem omnem Solis persequi infandis amoribus coepit.* Caeterum ubi ait Theomnestus apud *Lucianum* inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën, sed et ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circen, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis juxta et infelicissimis amoribus corripuisse. Iena. At cum *Luciani Scholiaste* facit *Seneca* in Hippol. v. 124.

Stirpem perosa Solis invisi Venus
Per nos catenas vindicat Martis sui,
Suasque: probris omne Phoebeum genus
Onerat infandis.

Ortw.

Ibid. Ληνιάδων ἔρις) Leg. *Λ — τις.* Vide Diall. Merett. XIII. *Herodot.* Polyhymn. f. et *Schol. Euripid.* Hec. 886. Solan. Non improbarem *Solani* conjecturam *τις* pro *ἔρις* legentis, nisi jam proxime bis praecessisset *τις*. Quare, si quid mutandum, *εἰμὶ* praeferrem, ex cujus compendio scripturae *ἔρις* nasci

posuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, et hic repetitum ab *Luciano* esse τὸ τις. Ideo nihil mutavi, maxime cum et Scholiast. rationem reddat, cur ἔρις legatur, et versio *Gesneri* quoque ad id sit adcommodata. Reitz. In variae lectionis ne vestigium quidem incidi. Nihilominus ἔρις non videtur mihi ferri posse. *Belinus* vertit: *je n' ai point commis le crime des femmes de Lemnos*, majori quidem elegantia, quam fide. *J. Seageri* conjectura γέ τις minus etiam, quam *Solani* τις, admitti potest. Et ἔρνος, quod *Jacobsio* placuit, nimis poëticum, etiam pro hujus scriptoris stylo, esse videtur. Restat *Reitzii* εἰμὶ, quod et ipsum nemini, credo, placebit ob nimium jejunam simplicitatem. Unam tuendae vulgatae lectionis rationem hanc esse arbitror, ut formulam *Λημνιάδων ἔρις* proverbialem fuisse putes. Notissimam certe hanc de Lemniadibus historiam fuisse per omnem antiquitatem, tum alia eodem pertinentia adagia docent, ut *Λημνίᾳ χειρὶ* et *Λήμνιον κακὸν*, de quibus *Erasmus* suis locis, tum ea, qua *Ovidius* hanc rem tangit, ratio Heroid. VI. v. 53. et 189. Ceterum praeter Scholiasten nostrum vide *Apollon. Rh.* Argon. I, 609. sq. ibique Scholiast. et Scholiast. ad *Eurip.* Hecub. v. 887. *Herodoti* autem locus, quem *Solanus* citat, non reperitur in Polyhymnia, sed in Erato c. 138. Lehm.

Ead. l. 8. *Τὸ καλὸν*) Pro *καλῶς*. Sic *Alciphr.* I. Ep. 36. p. 260. *ἐγὼ δὲ ἂν μή τις ὁ διδοὺς ᾖ, πτινήσω τὸ καλόν.* Ubi *Bergl.* hoc *Luciani* aliaque similia adfert. Reitz.

Ead. l. 9. *Καθαρσίων*) Sic infra Pseudol. c. 21. f. Et Cronosol. c. 14. Solan.

Ead. l. 13. *Ἅλας*) Sic Coll. et Edd. *ἅλας* vero M. et *V.* utraque. Solan. Quam dicat *Solanus* utramque V. non conjicio. Quodsi *Venetas* significavit, i. e. *Aldinas*, falsus est: nam utraque *Aldina* ab anno 1503. et 1522. *ἅλας* ediderunt. Deceptus saltem *Reitzius* in Varr. Lectt. Lehm.

Pag. 248. l. 1. *Λιπαραὶ παλαῖστραι*) Ait Lycinus Theomnesto, *λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν παθειμένη.* Vertit interpres: *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa.* Mallem pro *delicate* hic *per luxum*, sive *prae luxu*. Sed *Ez. Spanhemius* in commentario ad *Callimach.* p. 15. pro *τρυφὴν* mallet hoc loco legere *παρυφήν*· ut vestis *μέχρι ποδῶν τὴν παρυφὴν παθειμένη*, sit vestis *ad pedes usque cum purpureis clavis demissa*. A qua sententia, quam vir dignitate et eruditione excellentissimus ultra isthic firmat, non diversus abeo. Jens.

Ibid. Ἐσθὴς μέχρι ποδῶν) Quales Medorum fluxorum sive

laxorum vestes. Sic ποδήρης χιτών, *Apistaen.* Ep. 16. I. 1. Leg. *Xenoph.* 8. Paediae. *Diod. Sic.* libr. 2. cumbes. Bourd.

Ead. l. 2. *Τρυφὴν*) Ante *Spanhemium* jam conjecerat *Casaub.* ad *Athen.* 889, 25. legendum esse *παρυφήν*. Vide tamen *Euripid.* Phoenis. 1498. Mss. etiam repugnant O. et M. *Sen.* Il. *quod laxior usque in pedes tunica demittitur, trium est. Casaub.* ad *Theophr.* 289. Solan. *Παρυφὴν* elegans, et dignum vel *Luciano*, vel *Spanhemio* esse, non nego. Sed tamen nec *τρυφὴν* damnare ausim, cum dictionem hic floridam, et tumorem quendam sophisticum auctor affectet. Gesn.

Ibid. Διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης) *Athen.* XII, 526. A. *δεσχημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ.* Solan. *Spanh.* ad *Callim.* p. 364. verbum *διακριδὸν* ex *Luciano* exponens ait: *Usus eadem voce pro* distincte, *aut* sigillatim, *Appollonius L. IV. v.* 721. *de Circe, Jasonem ac Medeam de singulis, quae iis contigerant, studiose inquirente, seu ἕκαστα, ut ab eodem dicitur, διειρομένη, ac inter alia ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξερέεινεν,* navigationemque distincte inquirit. *Lucianus vero Amor. p.* 1021. *Ed. Salm. διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης*, eximie autem composita coma *Nempe juxta Scholiorum ad hunc locum glossam, διακριδὸν, καὶ ἐξοχὴν μεγάλως, et quomodo proinde* praecipue *aut* maxime *verti hic ab interprete debuit, non seorsim.* De Parisinae interprete loquitur *Spanhem.* Nam *Benedict.* vertit: *eleganter composita coma*, non male. Quamquam recte *Spanh.* ait, *διακριδὸν* significare *eximie.* Sic enim et *Homer.* Il. *M*, 103.

Οἱ γὰρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
— eximie fortissimi ceterorum. Et sic iterum Il. *O*, 108. Verum in eo ipso significatio *distincti*, vel *discriminis*, non excluditur: veluti enim *τῶν ἄλλων — διαφέρων* eadem ratione signif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita *διακριδὸν eximie*, etiam respicit ad *differentiam* aliorum minus fortium. At cum de coma sermo est, quid obstat, cur non proprie accipiamus pro studiosa discriminatione capillorum, pectine et acu crinali fieri solita? Vid. *Ovid.* Art. III, 137. et not. *Burmanni* ad Art. II, 303. Nam etsi *discrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat simplicem pectendi munditiem; tamen hic nihil prohibet studiosam ornandorum capillorum curam intelligi, cum *ἠσκημένη* additur; adeoque parum interierit, vertasne *eleganter, eximie*, an *discriminatim:* interim posterius ad Graeca magis hic est adcommodum. Reitz.

Ibid. Ἠσκημένης κόμης) Conf. supra de Salt. c. 27. Reitz.

Ead. l. 7. *Παρ' Ἡσιόδῳ*) Recenset *Suidas* inter *Hesiodi* opera *γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις ε*, quo respicit hic Noster. Solan.

Ead. l. 8. *Κατάλογον*) Qui inscribebatur *ἠοῖαι.* De quo viri

cl. *Dan. Heinsius* et *J. Meursius* ad *Hesiod.* Tangit ipse *Lucianus* dissert. cum Hesiod. Sic in Lapith. (c. 41.) Ἡ σὴ κοτ' ἄρ ἦγε, Bouhd.

Ibid. Τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ) Sic infr. cap. 15. *Aristaen.* Epist. 1. Bouhd.

Ead. l. 9. Ταπεινῶς ἀνυγραίνοντο) *Alciphr.* I. Ep. 28. ταπεινὸν βλέπεις βλέμμα, ubi *Bergl.* plura de molli illo adspectu, licet illud βλέμμα suspectum habeat, et ejici velit. Conf. mox cap. 14. f. Reitz.

Ead. l. 10. Ἀνεκάμβου ὑγιεινοῖ) Neobulen designat, Archilochi amicam. Vid. Pseudol. c. 1. et 2. Sol.an.

Pag. 249. l. 5. Βουφάγος) Sunt, qui Herculem bis integrum devorasse bovem scribunt. Semel apud Lindum urbem, et iterum apud Dryopas Theodamantis bovem. *Callim.* Hymn. εἰς Ἄρτεμ. fabulatur, Herculem jam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis esse:

— οὐ γὰρ
Πανσατ' ἀδηφαγίης, ὅτι οἱ παρὰ νηδὺς ἐείνη
Τῇ ποτ' ἀρουραίοντι συνήντετο Θειοδάμαντι.
Tanta erat ingluvie, quanta, cum scinderet arvum,
Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti.

Exinde mansit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουθοίνα immoletur, cum multa dirarum imprecatione. *Philostr. Vit.* L. 2. *Lactant.* I. 1. cap. 21. Cock. *Philostrat.* tabul. Theodam. Bouhd. Carnivorum fuisse Herculem, tradunt et alii. Vid. *Aelian.* V. H. I, 24. unde et παμφάγος *Orpheo* in hymno ajunt dictum. Βουθοίνης etiam vulgo, quia semel integrum Theodamantis comederit bovem. *Lil. Gyrald.* 282. f. Vid. *Apollod.* p. 53. B. 60. AB. Sol.an.

Ibid. Ταῖς ἀκάνθαις) Legend. *Athen.* lib. 1. Bouhd.

Pag. 250. l. 1. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου) Locum hunc, ut adhuc lectus et expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur ἐγὼ γοῦν — ἀλλ' οὐ παιδιᾶς. Prius cum sola divisione vocum constet, facile concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ et ΠΑΛΑΙΑΣ; Sic certe interpretatus sum. Gesn.

Ibid. Ἔγωγ' οὖν — οὐ παλαιᾶς) Locus integer non videtur. Guyet. Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφυρέσεως mihi sanandus videtur, qui conjicio, illa λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. Reitz.

Ead. l. 2. Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) Sic edit et vertit *Benedictus: rem nu-*

per aggressus sum, sciens non admodum dii esse. Et quis recte judicans haec Latina, sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo, εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, et Latina apponit: *nuper adeo ejus rei periculum facere coepi, sat scio, nimium et non olim:* quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quam optime, et non ab antiquo;* Gron. *Theod. Marcil.* quoque hic aliquid corrigere voluit: sed cum plane eadem verba repetat, quae jam in contextu inveniebantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voluerit, divinare non potui: τῆς enim sine accentu scriptum in ejus correctione, error tantum typothetarum est. Sed videtur ὑπογύλιον correxisse, pro ὑπογύου. Reitz.

Ead. l. 3. Ὅτι λίαν) *Vorst.* οὐ λίαν ἐκ παλαιοῦ. In M. nihil subaldin. Solan.

Ibid. Ἀλλ' οὐ) Num ἄλλου pro ἀλλ' οὐ legendo sanari possit hic locus, me visurum promisi ad pag. 275. l. 5. Sed nil hoc juvat. Nam aliquid excidisse credo, et despero de sanatione. Reitz. *in Addend.* Quod pro εἰδὼς in Cod. 2955. νέας legitur, inde *Bylinus* suspicatur hoc νέας glossema esse τοῦ ἐξ ὑπογυίου. Rectius pro glossemate sequentis οὐ παλαιᾶς habebitur. Omnino negari non potest, omnem locum a verbo εἰδὼς usque ad παλαιᾶς aut corrupta, aut plane suppositicia esse. Hujus posterioris sententiae est *Schmiederus*, qui uncinis ea verba circumscripsit. Praeter *Vorstium* autem et *Gesnerum*, et alios, etiam *Jacobsius* medelam loco afferre studuit, conjiciens εἰδὼς οὐ λίαν, ἀλλ' ἐπιπόλῆς, *quum rem anteac non valde nossem, sed obiter tantum attigissem;* non male quidem per se, at ita tamen, ut facies verborum nimium inter se differant, et quae deinceps sequuntur, minus recte adjungantur. *Gesneri* conjecturam tanquam simplicissimam equidem prae ceteris omnibus amplecterer, modo ne temporum rationes in ἡψάμην et εἰδὼς adversarentur. Aliud enim in alio cogitandum esset tempus, quod leges linguae graviter vetant. Ceterum ἔνυλος μνήμη quam inepte dictum sit, intelliges, si comparaveris locum Somn. c. 5. extr. ubi ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔνυλος admodum elegans, ac vere Lucianea, est dictio. Lehm.

Ead. l. 4. Συντόνως) In O. W. *Fl.* et *J.* συνιὼν ὡς. Reliquae Edd. et P. uti hic in textu est συντόνως. V. c. 29. Solan.

Ead. l. 8. Τὸν μὲν etc.) *Homer.* Od. *K*, 84. Solan.

Pag. 251. l. 7. Ἐπανάστας) W. recte. In rel. ἀπ. Solan.

Ead. l. 9. Ἀέγμενος Ἀλκείδην) *Hom.* Il. *I*, 191. Solan.

Ead. l. 13. Διηρότων) Vox διηρότων nihili est: si enim esset ab διήρης, foret διήρεων. Ex Aldina Ed. hoc vitium pro-

pagatum, cum in Flor. recte legatur διηρότων. Nempe διήρεις vocantur etiam δίκροτα, quod notum Jens.

Pag. 252. l. 1. *Λιβυρνοὶ*) De his navigiolis *Renat. Veget.* c. 33. lib. 4. *Appian.* in Illyric. Bourd.

Ead. l. 4. *Στρατιᾶς*) Sic omnes. Ego mallem στρατείας. Solan.

Ibid. *Ἀστεος*) Athenas intelligere, cum ἄστυ audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphyliam sinum aliaque nominat, (c. 7.) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. Quid ergo? Solan. Videlicet *Rhodum* petebant navigando. Absurdum itaque foret sub ἄστει cum *Belino* cogitare *Athenas*. Cogita potius Syriae caput, vel Phoeniciae forte. *Antiochia* saltem eruditis omnis generis, de quibus modo mentio fit, admodum erat illis temporibus referta. Lehm.

Ead. l. 10. *Ἐνύπαιον*) Angl. ἐνόπαιον. Bourd.

Ead. l. 11. *Μεσοκοιλων*) Hic deest τὸ ἄφαντες participium, aut quid simile. Guyet.

Ibid. *Ἀπάφαντες*) In impr. et Schol. ἀπαφῆ. In M. ἀπαφὶ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαφάντες. *Vorstius* conjecerat ἀφάντες. Solan. Arripui lectionem ab *Solano* commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota *Solani* tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam et in *J.* ἀπαφάντες adscripserat. Recte autem *Guyetus* divinarat deesse participium. Reitz. Pro ἀπαφῆ — sic enim cum jota subscripto editum est in Edd. vett. — A. 2. ἄφαντες habet, plane ita, uti conjecerat *Guyetius*. Idque ego, quum solenne sit in re nautica vocabulum, praeferendum duxi. Lehm.

Ead. l. 12. *Προεστειλαμεν*) Malim προεστείλαμεν. Guyet. Προεστείλαμεν *Vorstius* et *L. Kusterus* emendare jubent, quibus obsequor. In M. et impressis προεστείλαμεν. Solan. προσωκείλαμεν, quod in A. 2. est, prorsus ineptum est, nec nisi ex errore typographico ortum esse videtur. Lehm.

Pag. 253. l. 2. *Αὐτῷ*) Corrige αὐτό. Guyet. (Quod scilicet feci, etiam ante, quam *Guyeti* emendationem videre contigit. Reitz.) *Αὐτὸ* recte, uti conjecerat *L. Kuster.* Cod. L. *V.* 2. et *B.* 2. In reliquis impressis et M. ipso, αὐτῷ. Solan.

Ead. l. 7. *Εὑρησεῖς*) Quam felicitatem hic intelligat, nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in hujus auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, exspectato. Solan. Nempe respicit ad foedus illud Atheniensium et sociorum cum Persis, de quo *Diod. Sic.* 12, 4. p. 293. B. quo cautum est, μηδὲ ναῦν μαχὰν (Περσῶν) πλεῖν ἐντὸς Φασηλίδος καὶ Κυανέων. Sunt autem *Chelidoneae* insulae subjectae Phase-

lidi. Unde *Plutarchus* in Cimone de hac re p. 890. *H. Steph.* p. 124. Brya. *Ἔνδον Κυανέων*, ait, *καὶ Χελιδονίων μαχρᾷ νηὶ καὶ χαλεπῇ βόλῳ μὴ πλέειν.* Quorsum illud *οὐκ ἀμχθεὶ* referatur, intelligas ex his, quae infra in Navigio, non procul ab initio narrantur. Gesn.

Ead. l. 10. *Ἠλιάδος — Ῥόδου*) Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. *Synes.* 821. et *Nostrum* Jov. Trag. 11. Solan.

Ead. l. 15. *Ἐμπιπλάμενος*) Ex W. *ἐμπιμπλάμενος* correxerat *Solan.* idque et ego adsumsissem, si plures Codd. haberent; verum quia et infra c. 24. sine μ scribitur, nec dubito, quin et alibi, nondum vulgatam immute. Vide, quae ibi noto. Reitz. Supra c. 6. erat *πιμπλαμένων* non variantibus libris. Sic et infra c. 27. *ἐπίμπλατο*. Sed c. 24. Cod. W. habet *ἐπίμπλατο* recte pro *ἐμπίπλατο*. Neque adeo h. l. ejusdem Codicis lectio *ἐμπιμπλάμενος* repudianda fuit. Lehm.

Pag. 254. l. 8. *Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προεξέφυσαν ὀλίγῳ διάφοροι*). Sic edit *Benedictus* secutus *Bourdelotium*, et vertit: *statim enim mihi duo vel etiam tres, propemodum praecipui, stupenuere*, idque exemplo Ed. *Bas*, quae hanc interpretationem prior exhibet, cum in Graecis edat *δύο ἢ καὶ τρεῖς προπεσεξέφυσαν*. Mirandum profecto est, si tres propemodum utique praecipui accesserint, sic ad *Lucianum*, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum praecipui* virgula induxit, Et certe credimus veri debuisse *parvo diversi*, vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum decompositum est in scriptis, non est cur contemnatur. Gron.

Ead. l. 4. *Διαφόρου*) Sic levi mutatione locum restituimus. Quid enim erat, quod in libris omnibus et ipso M. legitur, *διάφορα*; Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem *enarrantium discrepantia*. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituimus, voce utitur in Hermot. c. 81. utitur et *Theophrastus* in descriptione *τῆς μικρολογίας*. *Ἡ δὲ μικρολογία*, inquit, *ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν*, p. 32. Vid. *Casaubon.* not. p. 229. *Diog. Laërt.* p. 140. B. C. Solan. *Ὀλίγου διάφορα*) Sententiam hujus loci adsecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor *ὀλίγου διαφόρου*, plane nihil haererem. Est enim *διάφορον pretium, pecunia*. *Ἡ μικρολογία* ap. *Theophrastum* Char. 10. *ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου*, vel ut est in Ms. *τῶν διαφόρων*. Ostendit *Casaubonus* ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratione hujus significationis peccatum sit. Noster in Hermot. c. 81. *μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον*. Itaque si mutato solum *οι* in *ου* legere liceat *ὀλίγου διαφόρου*, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, ser-

vata librorum lectione, et ὀλίγου διάφοροι sunt *parvo venales*, parvo pretio, minuta pecunia, conducti et operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit *quod interest*, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιεῖ, *parva mercede hoc facit*. Sed nondum ausim quidquam adseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixere, vel περιηγητάς· φράστορας ἐγχωρίων appellavit *Aeschylus* Suppl. 501. Siculi *Ciceronis* aetate *mystagogos* vocabant, *qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, et unumquidque ostendere. Cic.* Verr. 4, 59. *Monstrator* talis est *Lucano* IX, 979. Quae loca jam laudata sunt *Spanhemio* diss. I. pag. 6. *Antiquarios* hodie Romae dici, notum est. Gesn.

Ead. l. 13. Προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προΐστατο) Basileenses vertunt: *nam se velut ducem atque antesignantem in civilibus orationibus gerebat*; ut et *Bourdelotius*, nisi quod *antesignanum*. *Benedictus: nam se veluti ducem in civilibus orationibus gerebat.* Nec *veluti* in Graecis est, nec προηγουμένως in Latinis apparet, quod pater interpretabatur *in primis*. Sensus est: *nam praecipue his civilibus*, h. e. non doctissimis et elaboratissimis, *orationibus praeerat*. Gron.

Pag. 255. l. 7. Ἐμὲ) Sic L. melius quam ἐμοὶ, quod in reliquis est. Solan.

Ibid. Ἐγείρητε) Veteres Edd. ἐγείρηται, prave: mutavit *B.* 2. Solan.

Ead. l. 10. Ὁ πρότερος) Optima haec scriptura. Quam autem obtrudit *Vorstius* ὁπότερος, (quamquam exstet etiam in M. a recentiore manu reposita) minus concinna videtur. Solan.

Pag. 256. l. 1. Ὑπογράφοντος αὐτοὺς) Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti et in *Fl.* et *J.* In P. vero et reliquis ὑπογραφέντος αὐτοῖς. Αὐτοὺς tamen Excerpta *Perizonii* notant reperiri in P. cum in *Fl.* sit αὐτοῖς, noteturque ut diversa scriptura. Solan. Frater *Carolus Conradus* conjicit, *Lucianum* scripsisse ὑπογναφίντος. Laudo conjecturam. Reitz.

Ead. l. 3. Χωρίων κηδεμόνες) Contra praeceptum *Columellae* I, 8, 1. *Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, instituamus:* et *Palladii* I, 6, 18. *Agri praesulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpae praesentis exspectat.* Gesn.

Ead. l. 6. Ἀκαρῆ) Vide, si lubet, Scholium. Solan.

Ead. l. 12. Ἀπηγόμην) Male antea legebatur ἐπειγόμην. Emendaram ante, quam Codicis W. lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπηγ. Solan. Legendum sine dubitatione ἐπηγόμην, *mecum duxi, assumsi comites.* Vulgatum ἐπειγ. ne quidem signi-

ficat *accelerabam ipsos*, ut adhuc versum est, cum media voce notet *festinare*, impellere et urgere se, non alios. Gesn.

Ead. l. 13. *Καὶ δόξαν*) Sic absolute rursus infra c. 14. pr. Et *Dion. Hal.* I. p. 36. f. Ed. *Lips. Δόξαν δὲ αὐτῷ, παῖδας — προεξελθεῖν κελεύει.* Ita *κελευσθὲν* eod. modo apud eund. pag. 32. Plura *Sylburg.* in nott. ad pag. 47. Adde *Nostrum* 1. Ver. Hist. c. 7. et 11. etc. ubi et alia dedi. Reitz.

Pag. 257. l. 1. *Ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον*) Quid sibi vult *τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους* etc.? Interpres reddidit: *celebratur autem ibi Praxitelis promptitudinis vere amabile.* An *τούτου* significat *ibi?* Scio, *αὐτοῦ* id saepe significare. At licet *τούτου* id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, *ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον.* Error ex repetita syllaba *του* natus est. *Ac ubi decressemus in Cnidum spectandi caussa appellere, et cuperemus videre Veneris templum, (celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere venere et gratia spectabile) placide terram advecti sumus.* Jens. Potest vulgatae sensus exponi, ut *τούτου* referatur ad proxime praemissum *ἱερὸν*, scilicet ut ordo sit, *τούτου δὲ τοῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τῆς εὐχερείας Πραξιτέλους ὑμνεῖται*, et sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum trajectio offendit, pro *τούτου* legat *αὐτοῦ*, *ibi*; et sic dicas legisse Parisinae interpretem. *Jensii* emendatio constructionem reddit simpliciorem; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat *Lucianus*, non ausus sum eam recipere. Reitz.

Ibid. Πραξιτέλους) Statuam Veneris intelligit, de qua in seqq. fuse. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit *Clem. Alex.* in *Προτρ.* m. 21. C. et 23. 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide *Stephan.* Lyr. pag. 121. B. C. Solan.

Ead. l. 8. *Λιπαρᾷ γαλήνῃ*) An crassa, immobili? *λιπαρὸν ἔλαιον* proprie. An *λιπαρὰ* hic pro *λιπαρὴς*, i. e. *συνεχὴς*, *assiduus?* Placet. Sic infra c. 13. Guyet. *Λιπαρὰ* hic pro *λιπαρῆς* positum videtur, i. e. *συνεχὴς*, *assiduus*. Ita mox infra *λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν*, i. e. *assiduis*, *frequentibus* osculis. Menag. Vid. Adnot. ad locum modo laudatum c. 13. Lehm.

Ead. l. 5. *Τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος*) De quo *Marcil.* ad *Horat. Mercer.* ad *Aristaen.* pag. 229. Sic infra c. 20. Bourd.

Ead. l. 6. *Κεραμευτικῆς*) Quid figulinae cum Venere aut

hoc scriptore? an quia in Ceramico altero prostabant meretrices? Vide *Meurs.* Non videtur, sed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. SOLAN. Laudantur κεράμια Κνίδια ab Eubulo apud *Athenaeum* I, 22. Sed hic videtur ad fictilia sigilla obscena respici, quod genus multa apud antiquarios supersunt. Talia erant *sigilla lascivissimarum figurarum* in Tiberii cubiculo disposita, *Sueton.* cap. 43. Huc forte pertinent obscenae in lucernis apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod κεραμεὺς apud *Hesychium* explicatur per λυχνοῦργος, ut legendum monuere viri docti pro λυκοῦργος. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum et meretricum idem diversorium: in Κωλιάδι Atticae promontorio, ubi Veneris Κωλιάδος templum, figlinae item praestantissimae. Vid. *Meurs.* in Piraeo c. ult. GESN.

Ead. l. 7. Σωστράτου) De quo supra Quom. Hist. Conscr. c. 62. SOLAN.

Ead. l. 11. Τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης) De qua vide Imagg. cap. 4. et Pro Imagg. c. 23. SOLAN.

Ead. l. 12. Τὸν — ἔρωτα) Ejusdem Praxitelis opus. SOLAN.

Pag. 258. l. 1. Εἰς ἕδαφος) Non sprevissem ἦν pro εἰς ex marg. *Ald.* *Wess.* nisi mox rursus sequeretur ἦν. REITZ.

Ead. l. 3. Καρπῶν, ἃ) Conf. mox πλείσται — εἰς ἃ, quorum neutrum immuto, quia enallagae ejusmodi sunt frequentes, de quibus alibi non semel. Etsi suspecta habet haec et similia, quae ipse adducit. *Jens.* ad Revivisc. c. 13. aliaque, quae mox ad fin. hujus cap. addo. REITZ. Post ἡμέρων καρπῶν excidisse aliquid suspicatur *Fr. Jacobs.* in Animadvv. ad *Achill. Tat.* p. 395. Saltem e voce καρπῶν non sine aliquanta difficultate intelligi puto δένδρα, quibus ἃ respondeat. Ceterum idem *Jacobsius* observat: „Ejusmodi textum, nexu frondium efformatum, ὑψόροφος φυτῶν καλύπτρη vocatur apud *Coluthum* v. 122.“ LEHM.

Ibid. Ἅ) Quasi jam scripsisset δένδρα. SOLAN.

Ead. l. 8. Πολιαὶ) Πολιαὶ θριξ, ἐλλειπτικῶς GUYET. Nimis festine haec verba inspexit *Guyetus*, qui pro femin. sing. accepit. Alibi vero πολιαὶ et πολιαὶ intellecto θριξ ac τρίχες dici, vix operae erit notasse. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium est. Infra cap. 23. πολιὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ. REITZ. Jam vero *Guyetum* recte construxisse credo. IDEM *in Addend. et Corrig.*

Ibid. Σφριγῶντα) Sic Schol. et W. ut in suo Codice emendarat *Vorstius.* In reliquis σφρυγ. SOLAN.

Pag. 259. l. 3. Ἥττον εὐφραίνουσιν) Ἧττον εὐφραίνωσιν. MARCIL.

Ibid. Ἦν) Praeferrem lectionem *Pell.* ἦσαν exhibentis, cum ἦν sit crasis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cujuscunque generis cum verbo sing. construere amant. Vid. omnino *Maittaire* de Dialect. p. 207 — 8. Reitz. Cogitavit scilicet narrator Subjectum tanquam in Neutro positum, unde et postea legas εἰς ἃ eadem ratione, quamquam ad κλισίαι referendum. Neque adeo cum marg. A. 1. W. εἰς ἅς legendum. Praeter *Reitzium* in nota deinceps sequente, et quos laudat, de hac Enallage exposuerunt *Jans.* ad Pisent. c. 14. Tom. III. huj. Edit. p. 549. sqq. et *Zeller.* in *Creuzeri* Melett. II. p. 96. Lehm.

Ead. l. 4. *Κλισίαν — ἃ*) Quasi scripsisset δένδρα, vel φυτὰ, vel οἰκήματα. Cap. 17. σύμποσια vocantur, ad quam vocem potius respexisse crediderim. Solan. Si quis Codex ἅς haberet, nihil repugnarem. Jam vero nihil muto, quia et paullo ante habemus ἃ post masculinum καρπῶν, et supra 2. Ver. Hist. c. 43. f. θάλασσα — κατ' ἐκεῖνο. Et elliptice sic potest exponi, κλισίαι, εἰς ἃ κλισίων. Nam et ἔργον non solum neutro genere per se exprimi solet, ut *Matth.* XXII, 34. συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac sexcenties alibi apud alios; ut ἐς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, *Thucyd.* V. c. 55. verum et praecedente feminino, ut apt. *Thucyd.* frequenter, e. c. I, 59. τρέποντας εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ πρότερον. Idque huic scriptori proprium esse monet *Suid.* v. Θουκυδίδης. Vid. praemissa *Thucyd.* Ed. *Dukerianae* p. 10. Ipsumque *Thucyd.* I, 59. Ubi *Steph.* existimat, ἔργον aut simile quid intelligendum: quod ἔργον hic quidem posse substitui fateor, alibi non item; sed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert, quid intelligatur, modo sic loqui Graecos, probemus. Ne jam alia ejusdem nunc. adducamus, ut I, 113. f. σπονδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ· cujus paullo alia est ratio. Genus autem neutrum, ut generale, et in aliis locutionibus subjungi substantivis mascul. ac femin. quis nescit? Sic enim *Aelian.* V. H. III, 38. τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν συκῆν, ἃ — ἡ γῆ ἀνέδωκε (sive δένδρα s. aliud quid intelligens.) *Aret. Capp.* L. 2. c. 1. pr. φλεγμασίη καὶ ῥηῖσις, ἐφ' οἷσι. *Evang. Matth.* IX, 17. ἀμφότερα συντηροῦνται, post duo subst. masc. οἶνον et ἀσκούς. *Bengelius* tamen ἀμφότεροι edidit, ex alio Cod. sed sine necessitate. Ibid. XVIII, 8. εἰ δὲ ἡ χείρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτά. Sic versa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refertur αὐτούς. *Aelian.* I, 20. χρυσοῦς βοστρύχους, κελεύσας ἀποκεῖραί τινα αὐτό. Quod etsi ad ἄγαλμα referri queat, cum aeque dicatur κείρειν τινὰ, κείρειν κεφαλήν, quam κείρειν τρίχας, tamen malim ad βοστρύχους referri, intellecto χρῆμα. Sed et locum neutro genere expressit *Suet.* Aug. 72. etsi mascul. praemittit: ait enim, *Ex secessibus praecipue frequentavit maritima.*

Neutrumque aliis subst. cujusvis generis subjungi Latinis, tralaticium est; ut *Sallust.* Jug. 38. §. 8. *Nox atque praeda — remorata sunt.* Ubi plura *Cortius.* Adde c. 66, 2. *Vagenses — quo praesidium imposuerat*, i. e. quo loci, vel oppido. Cf. *Vechn.* Hellenol. 158. nosque ad 2. Ver. Hist. §. 43. f. REITZ.

Ead. l. 5. *Τῶν μὲν ἀστικῶν*) *Τοῖς ἀστικοῖς* opposuit *τὸν πολιτικὸν ὄχλον*, notabili discrimine. MARCIL. Mirum est, Lucianum opponere *τοὺς ἀστικοὺς τῷ πολιτικῷ ὄχλῳ.* Nam *πόλις* et *ἄστυ* urbem significat. Etsi hic locus bene se habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo scripsisse Lucianum, *τῶν μὲν ἀγροίκων.* Nam habitantibus in agris non tam placent trichilae et arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in suis silvis, hortis et agris videntur. Urbium civicus vero, qui nihil aliud, quam marmora et nudos lapides, vident, jucundiora sunt viridaria et hortorum amoenitates, et arborum comae luxuriantes. Nam, ut ait Satyra, — *voluptates commendat rarior usus.* Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes festum illud agitabant. PALM. Vide omnino *Dionem Chrysost.* m. 68. C. apud quem opponitur *βαναύσῳ.* SOLAN. *Τοὺς ἀστικοὺς* et *τοῦς πολιτικοὺς* ita distingui posse putabam, ut ipsum *ἄστυ* et *πόλις* differant. Nempe *ἄστυ* urbs est, caput rerum, *πόλις* civitas, quae multo patet latius. *Ἀστικοὶ*, *urbani*, ut fit, negligebant, cujus quotidiana erat copia; reliqui cives et *populares*, aliquantum remotiores, tanto ohibant diligentius, quoties ad urbem essent. GESN. *Ἀστυκῶν* fecit in *Ald.* 1. ead. manus, quae varias lect. aut emendatt. in marg. solet addere, in ipso. textu *υ* superscribens. Sed vanam esse hanc correctionem, quilibet videt. REITZ. *Ποιητικὸς* pro *πολιτικὸς* scribi jubet *Jacobus* Portensis, et conferri *Dorvillium* ad *Charit.* p. 630. et *Schaefer.* ad *Gregor. Cor.* p. 141. et 934. *Ἀστικοὺς* autem idem intelligit *ἰδιώτας*, quam oppositionem pervulgati dicit usus esse; cf. Charon. c. 4. *Aelian.* Var. Hist. IV, 15. *Heindorf.* ad *Plat.* Phaedr. p. 192. *Cic.* Verr. IV, 2. *ὄχλος* autem *ποιητικὸς* aeque bene dici potuisse ac *τὸ φῦλον ποιητικὸν Demosth.* Ene. 10. et *πατρωϊκὸς ὄχλος Nicet.* Eugen. IX, 254. Cf. *Heind.* ad *Plat.* Gorg. p. 28. Quae quidem singula etsi per se spectata non sint falso disputata — excepto tamen eo, quod de voce *ἀστικοὶ* contenditur, quae *ἰδιωτῶν* notionem ne vix quidem involvit — conjunctim tamen ad h. l. applicata perversissimam alienissimamque efficiunt sententiam. Imo vero recte habet vulgata lectio, ejusque explicatio *Geneviana.* Vim autem habet vox *ὄχλος*, quae *multitudinem*, *plebem*, civium, *πολιτῶν*, significat, non male illam *τοῖς ἀστικοῖς* oppositam, qui *urbem ipsam primariam* incolebant. LEHM.

Ead. l. 8. *Παρίας δὲ λίθου*) At verus utique Lucianus in

Jov. Trag. cap. 10. e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. Solan.

Ead. l. 10. Τπομειδιῶσα) Veneris Cnidiae templum, et lucum, et statuam Lucianus hic egregie est exsecutus, ut et *Plin.* lib. 36. Coon.

Ead. l. 12. Λελησθότως) Perperam redditur, *oblita sui*. Est enim *latenter*, ut *Anacreon.* Od. 28. L. Bos. Quod *L. Bos* in pristina versione reprehendit, id *Gesnerus* ex se jam correxit, et res erat manifesta. Habuimusque non semel alibi, ut patebit ex Indice. Reitz.

Pag. 260. l. 1. Ἐμβοήσας) Fateor, ἀναβοήσας usitatius esse, eoque iterum cap. seq. utitur Noster, ac sexcenties alibi. Verum ideo unius W. lectionem non sequor: nam et ἐμβοᾶν recte se habet, iterumque sic infra Noster, de Luctu c. 15. μεῖζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος. Sic et ἐμφθεγξάμενος Eun. cap. 7. Reitz. Non recte se h. l. habet ἐμβοᾶν, quod significat *inclamare*, vel *acclamare*; uti multa docent vel unius *Luciani* loca, ut Charom. c. 20. et 21. Timon. 39. Alex. c. 26. etc. *Proclamandi* vero vel *exclamandi* notio propria est verbo ἀναβοᾶν, eamque lectionem h. l. cum Cod. W. simul etiam probat Cod. Par. 2956. Unde et *Schmiederus*, monente *Belino* recte edidit ἀναβοήσας. Lehm.

Ead. l. 3. Λιπαροῖς) Λιπαρὸς hic pro λιπαρὴς positum videtur, i. e. assiduus, frequens, συνεχής. Guyet. Conf. supra c. 11. λιπαρᾷ γαλήνῃ. Quod quia ibi pro λιπαρεῖ positum non negaverim; ita et hic eodem modo poni, aliqua specie ajunt. Mallem tamen λιπαροῖς χείλεσιν intelligere *labiis unctis*, *humidis*, *cupidis*. Nam *frequentibus labiis* pro *frequentibus osculis*, durius videtur, et gestui hujus osculantis etiam minus conveniens. Reitz. *Jacobsius* ad Anthol. Gr. II. 3. p. 78. pro λιπαροῖς τοῖς χείλεσι scribi maluit λάβροις τ. χ. quemadmodum et Quom. Hist. Conscr. c. 1. pro λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ *Wyttenbach.* Ep. Crit. p. 55. conjecit λάβρῳ τ. π. Sed frustra utrumque. H. l. tamen *Schaefer.* Melett. p. 53. λιπαρέσι voluit, notione ea, quam *Rudolphus* ad modo laudatum *Luciani* locum illustravit Tom IV. p. 630. Sunt enim λιπαρὰ χείλη non aliter capienda, quam si λιπαρῆ dicta fuissent, *continua*, *adsidua*, *labia*, quemadmodum et *Menagius* et *Guyetus* ad c. 11. intellexerunt, qui iidem viri etiam λιπαρᾷ γαλήνῃ illo loco recte videntur explicasse de *adsidua serenitate*. Minus recte, quamquam ad usum vulgarem aptius, *Gesnerus* vertit *splendida serenitate*. Posteriores autem scriptores Graecos λιπαρὸς passim pro λιπαρὴς dixisse, nec *Schneiderus* in Lexico Gr. inobservatum reliquit. Lehm.

Ead. l. 6. Καὶ τοῖς θέλουσιν etc.) Cum non satis distincte notarit *Solanus*, quid Cod. W. hic immutet, id ex *Jensii* emen-

dationibus Ferculo Literario adjectis addam. Rotundiora, ait is pag. 158. sunt in Ms. *Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νώτου τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς· ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ.* Reitz.

Ead. l. 9. *Δόξαν*) Conf. supra cap. 11. pr. Reitz.

Ibid. *Ὅλην*) Hanc vocem, quae in *Fl.* et *V.* utraque deerat, agnoscunt reliquae Edd. et P. cum W. Solan.

Pag. 261. l. 4. *Αἱ σάρκες*) Sic solet plurali num. efferri σὰρξ, quando de musculis est sermo. Vid. *Foës.* Oecon. *Hippocrat.* Sed et generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem *Hippocratis* librum *περὶ σάρκων*. Et *Aristot.* Histor. anim. I, 1. pr. *τὰ μέν ἐστιν ἀσύνδετα, ὅσα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκες εἰς σάρκας.* Reitz. Similem descriptionem harum corporis partium habebit ejusmodi rerum amator in *Alciphr.* Ep. I, 39. med. Lehm.

Ead. l. 12. *Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασιν πένθος ἀνυγραίνων*) Interpres: *Charicles prae vehementi stupore propemodum diriguit, humidum quendam et manantem in oculis dolorem colliquans.* Pro *πένθος* in Ms. scribitur *πάθος*, et sic scripsit dialogi hujus auctor. *Τακερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων*, est *oculos petulante et in iis natante motu suffusus*, hoc est, lascivi motus indice. *Τακερὸν* proprie dicitur de oculis lascivis, qui petulante mobilitate produnt lasciviam. *Horatio* dicuntur *putres oculi*, *Petronio*, *petulantes*: *Ipse Paris Dearum libidinantium judex, si hanc in comparatione vidisset tam petulantibus oculis.* Graecum acceperunt ex *Theocrito* Idyl. 1.

> Ὦ πόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
> Τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.
> *Caprarius quando capras intuetur coëuntes,*
> *Oculi diffluunt, quod non ipse hircus est.*

Vetus Scholiastes exponit *διαῤῥεῖται, φθείρεται.* Oculos enim tales lascivos ajunt, cum moventur, suffundi humore quodam: eum in hoc ipso dialogo vocat *τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ καὶ κεχαρισμένῳ, oculorum petulantia cum splendore et gratia juncta. Maximus Tyrius* hoc quoque inter lascivi animi signa refert, *λιχνευέτω ἡ γλῶττα, τηκέσθωσαν οἱ ὀφθαλμοί.* Idem dicit de Sardanapalo dissert. 19. *τὸ ὀφθαλμῶ ἐκτετηκώς* pro quo *Justinus: cum oculorum lascivia omnes feminas anteiret. Τάκεται ὀφθαλμῶς* Latinus *Theocriti* interpres inepte vertit: *tabescunt oculi:* imo, tum maxime moventur; hinc *Petron.* dicitur *mobilis oculorum petulantia.* Inferius in Toxari, de adolescente, qui illecebris feminae lascivae erat captus: *ἐπεὶ ἤσθετο πονηρῶς ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγενημένον,*

postquam sensit illum male habere, et amore totum flagrantem, et furentem. Sic alibi Nostro ταχεραὶ κόραι sunt *prurientes puellae.* GRAEV. Supra c. 3. KUSTER.

Ead. l. 14. *Πάθος*) W. P. et L. In impressis autem *πένθος*. SOLAN. Conf. mox c. 16. pr. Iterum med. Rursus c. 17. Et videbis recte hic *πάθος* pro *πένθος* restitutum. REITZ.

Pag. 262. l. 1. *Σπίλον*) Meminit *Plinius* statuae nobilis, quam *Spilumenen* vocat, et Praxitelis opus dicit, XXXIV, 8. Quam ego eandem esse cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obstat, quod *Spilumene Plinii* aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam, recte apud *Tatianum* p. 122. legitur σπιλούμενόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημιούργησεν. Quibus verbis eandem cum *Plinio* statuam innuit. Vid. *Philostr.* Apoll. V. VI. pag. 276. ubi hunc ipsum juvenem intelligo. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ὑπέκρυψεν*) *Ἀπέκρυψεν Solanus* edi voluit: sic enim in *Junt.* vulgatam immutarat. Et fateor insuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. *ὑποκρύπτομαι Steph.* proferat. Non ausim tamen receptam lectionem rejicere, quia *ὑπὸ* hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus et forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. *Poll.* in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V. Sect. 60. *θηρίον — ὑποκρυφθὲν ἐξευρίσκειν.* Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. REITZ.

Ead. l. 11. *ἱστορίαν*) Apud Posidippum exstitisse eam narrationem, testatur *Clem. Alexand.* 23, 2. Respicit, ni fallor, eandem *Philostr.* p. 276. V. *Apoll.* Meminit et *Plin.* XXXVI. c. 4. 5. 6. *Valer. Max.* VIII, 11. Similem huic historiam narrat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo itidem inclusus rem habuerit. *Athen.* XIII. 606. ubi in eam rem Alexidis et Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla viri docti collegerunt, qui *Aelianum* illustrarunt V. H. L. IX. c. 39. SOLAN. *Παρέδωκεν ἱστορίαν*) Quam refert etiam *Plinius* 36, 5. f. 4. 5. et quos ibi laudat *Harduinus.* Similia insanorum post Pygmalionem iuvenum, statuas depereuntium, exempla sunt apud *Athenaeum* L. 13. p. 605. seq. GESN.

Ead. l. 12. *Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει* etc.) Vid. *Clem. Alex.* in Protreptico p. m. 17. l. 22. LA CROZE.

Pag. 263. l. 6. *Καὶ κλεπτομένοις*) *Καὶ κλεπτομένης*. MARCIL.

Ead. l. 8. *Ἀστραγάλους Λιβυκῆς δορκὸς*) Inter delicatam supellectilem *δορκαδείους ἀστραγάλους* memorat etiam *Theophrastus* Char. *ἀρεσκείας*, ad quem locum reliqua dedit *Casaubonus* p. 167. Politae duritiei caussa in pretio fuisse videntur. Verti

autem non *capream*, quod genus Africae negat *Plinius* 8, 53. s. 83. extr. sed *damam*, de qua idem 8, 52. s. 79. quam δορκάδα Λιβυστίνην vocat *Ael.* H. Anim. 13, 14. Gesn.

Ead. l. 9. Δορκὸς) Vide *Athen.* 194. A. ubi Antiochus Epiphanes ἐδίδου τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκαδείους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa *Casaubonus*, (ad *Theophr.* Char. pag. 167.) qui talos facit inartificiales. Solan.

Ibid. Ἀπαριθμήσας) Melius forsan ἀπορυθμίσας. Certe parum commoda illa. Solan. Mihi contra commodior videbatur lectio ἀπαριθμήσας, et simplicior simul, quam ἀπορυθμίσας (vel potius ἀποῤῥυθμίσας) quod verbum praeterea vix alio exemplo comprobetur. Est scilicet ἀπαριθμεῖν *numerando projicere*, quod nostrates dicunt *hinzählen*. Lehm.

Ead. l. 10. Ἐπὶ σκοποῦ) Forsan ἐπεσκόπει. Solan. Minime gentium. Longe praestat *Wyttenbachii* conjectura ἐπίσκοπα, quam ille protulit in Bibl. Crit. p. 72. Verum neque hac opus esse arbitror. Nam ἐπὶ σκοποῦ ita fere dictum, ut ἐπ' ἀληθείας, i. e. *vere*, et respondet oppositae phrasi ἀπὸ σκοποῦ, quam invenias in Icarom. c. 2. Bene *Gesnerus* vertit: *ex sententia*. Nec pejus antiquus interpres in *Bas.* 3. *id quod intendebat*. Lehm.

Ibid. Τὴν θεὸν αὐτὴν) Jactus est, quem ipse describit. Solan. Jactum *Veneris* dictum fuisse jactum felicissimum, ut *canis* deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui lectores ablegarem ad *Casaub.* ac *Turneb.* ad *Suet.* Aug. c. 71. ubi ait: *Talis enim jactatis, ut quisque canem aut senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat universos, qui* Venerem *jecerat*. Reitz.

Ead. l. 12. Ἐπιθυμίας) Ἐπιθυμίαν potissimum esse *desiderium Venereum*, *amorem impurum*, hoc *Luciani* aliisque testimon. docet J. *Elsner.* ad *Apoc.* XVIII, 14. Reitz.

Ead. l. 14. Καταρώμενος) Verbum deest post τὸ καταρ. Guyet. Desideravit etiam *Solanus*: quare pro κατηφεῖ legi maluit κατήφει, Imperfectum verbi κατηφέω. non male quidem, si abesset, quae praecedit proxime, particula καί. Verum conjunge modo καταρώμενος — καὶ — συναρπάσας, et in κατηφεῖ συμφορᾷ, *tristi calamitate*, ne nimium offende: et vix nunc laborare videbitur locus. Lehm.

Pag. 264. l. 2. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν) Apparet, τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adjectivum *praecedens*, *prior* etc. idque quidem eloganter ex usu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum solent hi multis adverbiis cum articulo, velut adjectivis uti, sicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν, in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32.

dicitur ἡ ἔμπαλιν ὁδὸς, *reditus, regressus,* sive *via retro ducens.* Sic τὸ ἐκεῖ, *id quod illic est,* in 1. Ver. Hist. c. 25. πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, *loca enim, quae ibi sunt, aeris sunt feracia.* Proprie enim hoc ita intelligendum est; cum, si legeretur, πολύχαλκα γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *sunt enim ibi loca aeris feracia,* sensu quidem plane eodem, sed usu τοῦ ἐκεῖ diverso. Sic vitam aeternam in Quom. hist. c. ult. auctor vocaverat τὸν ἀεὶ βίον et 1. Ver. Hist. c. 1. τὸν ἔπειτα πάμπαν, *laborem insequentem.* Sic ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ibidem c. 36. *solutio, quae non fit,* atque adeo quae proprie nulla est. Latini similiter adverbiis quandoque velut adjectivis usi sunt. Sic apud *Lucretium, res ante,* hoc est, *praecedentes,* legas I, 293.

Quae (venti flamina) *veluti validum flumen, cum procubuere*
Quamlibet in partem, trudunt res ante, ruuntque
Impetibus crebris.

Ita *ante mala* apud *Virgilium* sunt *mala praeterita.* Nec soli poëtae ita, verum et alii scriptores. Sic ap. *Livium* V, 20. *Dictator cum jam — videret — urbem opulentissimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuisset* etc. *ante bellis,* hoc est, *bellis ante gestis.* Sic apud eundem frequentissime *circa* pro *circumjacens, vicinus,* ponitur; ut I, 59. *victores omnium circa populorum,* ac similiter passim. Huc adde Graecissantem illam locutionem Latinam, *omnes circa eum,* qua utitur *Suetonius* et in Julio, 27. et in Domitano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum quoque apud *Lucianum* modo videbamus τὴν οὐκ ἀπόδοσιν, ita *Lucretio* dicitur *non sensus,* lib. II. v. 931.

Quod si forte aliquis dicet, dumtaxat oriri
Posse ex non sensu sensus. —

Jens. De adverbiis sic adjective usurpatis etiam diximus supra Apolog. pro Merc. cond. cap. 12. Et pro Lapsu c. 16. Adde hujus Dial. c. 14. f. τοῦ σφόδρα θάμβους· c. 33. τῆς παραυτίκα χρείας· c. 36. τῆς ἄγαν φιλονεικίας. Sed exempla apud Nostrum aliosque tam sunt frequentia, ut plura addere nihil opus sit. Reitz.

Ead. l. 3. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς) Notam ex *Theocrit. Virg. Aristaen.* Bourd. Cf. Dial. Merett. IV, 2. *Belinus* praeter hunc modo laudatum locum etiam conferri jubet Aristoph. Vesp. v. 97. sq. ibique *Schol.* Lehm.

Ead. l. 7. Ἐπενοήθησαν) Sic W. melius, quam ut in reliquis est, ἀπενοήθησαν. Solan. Sic et *Jensius* judicavit in Ferc. liter., ubi hanc Codicis *Witt.* lectionem refert. Nec *Reitzius* recentioresque Editores hoc judicium sequi dedignati sunt. Mihi vero unice vera lectio esse videtur, quam omnes Edd. vett. tuen-

tur, ἀπονοήθησαν, quod festinatio librarii, praecedenti voce decepta, in ἐπενοήθησαν mutavit. Recte vetus interpres: (desideriorum vehementia) *in insaniam* (ἀπόνοιαν) *versa est. Gesnerus:* (contentio) *expetit in amentiam.* Lehm.

Ead. l. 8. Μαστροπὸς) Vertunt *mastrupatrius*; malim *lena.* Guyet. Scribitur et μαστρωπὸς, vid. *Steph.* Reitz. Μαστρωπὸς editum Conviv. c. 32. in *Reitz.* quidem Editione. In aliis vero locis *Luciani* per o constanter scribitur. Vid. Index. Lehm.

Ead. l. 11. Ἔξωθεν) Atqui non vulgo solebant veteres januas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intraturo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum, pone januam in templo latuisse hunc juvenem, supra dictum sit. Solan.

Ead. l. 13. Ἢ ἄλλος) An ἢ ἄλλα quaesivit *Solanus?* Sed nihil est opus. An supr. c. 5. pr. ἄλλου pro ἀλλ' οὐ legend. disquiram in Addendis. Reitz.

Ead. l. 14. Διηγοῦμαι) Si plures Codd. addicerent, arriperem lectionem marg. *A.* 1. διηγῶμαι subjunctivum exhibentis. Sic supra Pisc. c. 38. τί ποιῶμεν; ut enim τί interrogantis indicativo jungatur, τί deliberantis optat. et subj. potius gaudet, ut ibid. c. 37. τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. De Merc. Cond. pr. τί σοι πρῶτον, ἢ τί ὕστατον καταλέξω; Aor. enim subj. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *caussa nulla est, quare id faciam,* i. e. *non faciam.* Deor. Dial. IV, 4. τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut ibid. cap. 5. τί γάρ σε — ὀνήσει τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paullo alia res, quam in hoc διηγοῦμαι. De Saltatione vero §. 17. καὶ τί σοι νεὼς Ἕλληνας λέγω; recte, sed rursus paullo aliter, quam hic: ibi enim re vera Graecos jam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγοῦμαι vitiosum non est. Reitz.

Pag. 265. l. 9. Καὶ νῦν) Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a librariis foede corrupta. Ego in δεῖγμα mendum latere puto. Solan.

Ead. l. 10. Ἐναργὴς) Corrige ἐναργές. Guyet. Scribendum cum antiquioribus, καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δεῖγμα, non ἐναργὴς, ut vitiarunt posteriores. Vox haec ἐναργὲς hic commode etiam asserenda est *Herodiano,* apud quem lib. I. cap. 11. in digressione de Dea Pessinuntia, ubi cum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam, additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ, καὶ τὸ σεμνὸν τῆς Παρθένου Ῥωμαῖοι ἐθαύμασαν.

Tan. Faber in epistola novissimae *Herodiani* Ed. praefixa reponit ἐνεργές· at frustra. Quemadmodum apud *Lucianum* ἐναργὲς δεῖγμα est *signum manifestum*, ita apud *Herodianum* τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ est quasi manifestum Deae Pessinuntiae numen, quae precanti Claudiae annuerit, et sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex *Livio* et *Suetonio* in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam supra c. 13. Pseudomantis, civitatem accepturam esse ἐναργῆ τὸν θεόν. (Recte contra *Fabrum* adseris τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ. *Homer.* Il. T, 136. Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἀναργεῖς. *Schol.* χαλεποὶ δὲ καὶ δεινοὶ οἱ θεοὶ φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic Od. K, 201. ubi *Schol.* ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quaeve signa manifesta dabant suae efficaciae, *praesentes* Latinis appellabantur. Vid. *Spanhem.* de usu et praest. numism. p. 887. etc. *Ortwinius.* Male *Casaub.* ad *Polyb.* I. p. 1. pro ἐναργεστάτην, ἐνεργεστάτην. Jens.

Ead. l. 11. *Δεῖγμα*) Sic Edd. principes cum sequioribus habere, notarat *Solan.* Nescio quare; neque varietatem desidero. Reitz. „Τὸ μοῦ (ὑπ' ἐμοῦ;) flagitat sententia, mihi non explicanda." Sic novas turbas movet *J. Seagerus;* sed frustra: nam vera sententia flagitat ὑπὸ σοῦ. Venerem admirabatur studiose Charicles, non, qui loquitur, Callicratidas. Verum ζηλοῦν videtur *Seagerus* alio, nescio quo, sensu accepisse, quem equidem non agnosco. Lehm.

Ead. l. 16. *Ἀφυλακτουμένων λόγων*) „Nec *Gesnerus*, nec *Budaeus*, intellexerunt vim vocis. Ἀφυλακτεῖν est *elatrare*, ab ἀπὸ et ὑλακτέω." Recte sic *Seagerus*. Verum occupavit hanc explicationem *Coraysus*, nescio tamen nunc, ubi: *Schneiderus* enim refert in Lexico. Quid, quod jam vetus interpres eodem modo intellexisse vocem videtur, vertens: *effutitis* sermonibus. Qua voce non inepte mutui canum allatratus significantur. Lehm.

Pag. 266. l. 4. *Πέρας οὐδὲν*) In observatt. *Jac. Elsn.* ad *Timoth.* l, 4. ubi haec *Luciani* adducuntur, *πέραν* editum pro *πέρας*, in Edit. Traject. p. 287. f. Errore, credo, typographico. Reitz.

Ead. l. 10. *Ἄττ*) Conf. supra Lexiph. c. 21. et Hermot. c. 30. f. Videbisque, non solis poëtis in usu esse. Verum ἄττα, spiritu leni, habuimus Lexiph. cap. 5. pr. et videbimus infra, Rhet. praec. cap. 16. m. De utriusque usu vide *Budaei* Commentt. p. 512. qui ἄττα pro ἅ τινα interpretatur *quaecunque*, ἄττα vero *nonnulla*, *quaedam*. Reitz. Ἄν post ἄττ' addidimus ex Ms. Reg. 2956. sensu ita postulante. Bip. Sic et W. et edidit sic etiam *Schm.* Verum rectius etiam edidisset ἄττ' ἂν ᾖ, uti monuerunt *Jacobs.* et *Struv.* Ἤ etiam notatum in marg. A. 1. W. quamquam iota non subscripto. Lehm.

Pág. 267. l. 5. *Προποµπῆς*) Ego *προποµπείας* mallem. Solan. *Περὶ τῆς προποµπῆς — Πλαταιᾶσιν*) Referas forte hoc certamen ad Daedala, solenne Plataeensium, de quo *Pausan.* Boeot. p. 547, 38. *κληροῦνται, καθ' ἥντινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάξουσι κ. τ. λ.* unde forte colligas, contentiones de ordine illius pompae olim fuisse. Gesn.

Ead. l. 13. *Δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀναπλήσας*) Dixi alibi, hoc saepe repetit *Lucian.* Bourd. *Fabius* II, 8, 156. seq. *Cum judex dicere de caussa jusserit, leniter consurgendum, tum — paullum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora. — In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes morae,* caput mulcere etc. Gesn.

Pag. 268. l. 9. *Πρωτόδικον*) Sic *πρωτόσκορον* infra c. 32. Reitz.

Ibid. *Ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι*) *Benedictus* ex aliis *quae propono.* Pater: *quae sentio.* Gron.

Ead. l. 10. *Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν*) Hac de re copiose interpretes *Lucretii.* Bourd.

Pag. 269. l. 2. *Καταβολὰς σπερμάτων*) Ita in *Ep. ad Hebr.* XI, 11. *καὶ αὐτὴ Σάῤῥα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε* ad quem l. *L. Bos* haec *Lucian* quoque adfert, ut monuerat in marg. *Graev. Hemst.* Reitz.

Ead. l. 3. *Δοχεῖον*) Quidam Codd. Mss. pro *δαχεῖον, ἀγγεῖον* habent, aut utrumque, si Excerptis fides: nempe W. P. et L. Solan. Sic etiam Cod. 2956. utrumque simul; sed recte *Bentinus* monet, *ἀγγεῖον* glossema esse genuinae vocis *δοχεῖον.* Lehm.

Ead. l. 10. *Πᾶσαι*) Etiam *πᾶσαι* legi in *Fl.* adscripserat *Solan.* Quid tum? Legitur et in aliis, nec quisquam aliam lectionem desiderabit. Est enim *πᾶσα τιμή*, summus, perfectus, plenus honor, veluti *πᾶσα εἰρήνη* in Catapl. cap. 15. et *πᾶσα ἀνάγκη* centies apud *Nostrum.* Vel idem, quod *πάσας δεήσεις δεῖται μου* ap. *Alciphr.* 2, 3. p. 226. Alibi interpretere *omnis generis*, ut ap. *Herodian.* 22. vers. fin. *πάσαις τε γεραίραι εὐφημίαις.* Quomodo et Latinis frequens esse, si quis nescit, videat *Cic.* pro Leg. Man. c. 5. *omni supplicio excruciatum necavit*, i. e. summo. Et cap. 23. 7. *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e. omnis generis, ut ex c. 10. interpretatur *Heuman.* in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10. ubi is edidit, *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata lect. *dedecus et flagitium*, pluribusque docet, *omne* aliquando significare *summum et perfectum.* Sed quis dubitet de re tam nota? quare aliud obversatum fuisse menti *Solani* arbitror: nec de plurali *τιμαὶ* hoc sensu usitato dubitare potuit; nam et sic *Act. Apost.* XXVIII, 10. *καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς.* Et *Menand.* Fragm. XII, 1.

Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς ἔχειν. Quid ergo haeserit, nescio. REITZ. Quodsi cui haec *Reitziana* nondum satisfecerint, conferat is etiam *πᾶσαν χαρὰν* in initio Epist. *Jacobi*, ibique interpretes. LEHM.

Ead. l. 11: *Μένουσιν*) M. P. et Edd. pleraeque. In *Fl.* et *J. μέλουσιν*, prave. SOLAN.

Ead. l. 14. *Ζευγνύμενοι*) Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. REITZ.

Pag. 270 l. 3. *Ξένας ὁδοὺς*) Sic latini istud obscoenum *viam* et *locum* dixerunt. BOURD.

Ead. l. 5. *Πρῶτος*) Infandi sceleris primum auctorem Lajum Graeci agnoscunt: quam in rem testem *Euripidem* adducit *Aelian.* de Animal. VI, 15. Sed Sacrae literae diu ante Lajum meminerunt, cum Abrahami et Loti tempore jam excidium Sodomae scelus illud attulerit. SOLAN.

Ead. l. 7. *Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις*) L. e. unius generis sexus. Vid. *L. Bos* ad *Roman.* I, 26. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἡδοῦντο*) Sic, ut edidi, esse in Edd. et M. adnotarat *Solan.* addens tamen, *ἡδοῦντο* alicubi legi, non adscripto libro. An *ἥδοντο* voluit? quod ex mutato spiritu et omisso puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiorem, indicant sequentia: non enim *οὐθ' ἥδοντο*, *non delectabantur*, dixisset, cum statim de voluptate modica addat. REITZ.

Ibid. Κατὰ πετρῶν — ἀγόνων) De hoc prov. Paroem. BOURD.

Ead. l. 11: *Τούτοις*) Prave antea legebatur in omnibus impressis *εἴποις*. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. SOLAN. *Εἴποις γε μὴν*, inconcinna et absurda lectio. *Aldina* non melius, *τουτοις*. Legendum *ἐνίοις γε μὴν*, ut interpretatus sum. GESN. Maluissem *Gesneri* emendationem recipere, nam vulgatum *εἴποις* intolerabile est: verum quia *τούτοις* ex Cod. est, et vulgato saltem praestat, ac *Solan.* in textu ita mutarat, id edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. REITZ. Mirum *Reitzii* consilium, alteram lectionem eligentis, alteram non recusantis. Praetuli et ego *τούτοις*, confirmatum illud Codicis unius et *Aldinae* 2. auctoritate. Nec sensu laborat *τούτοις*. Intelliguntur enim illi ipsi, de quibus modo omnino sermo fuerat; qui naturae institutum nefaria libidine violant. LEHM.

Pag. 271. l. 8. *Εὐπρεποῦς*) *Ἡ μιαρὰ τρυφὴ — μέχρι τῆς οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεποῦς νόσου κατώλισθεν.* Legendum esse *εὐπρεπῶς*, jam in versione sua videtur deprehendisse interpres, recte vertens: *scelesta* (sive *impura*) *illa mollities in eum morbum, qui neque decore dici possit, prolapsa est.* Idem

iterum in verbis subsequentibus (εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἴδρυτο) recte vidit legendum ἡμῶν, vertens: *Quod si in iis, de quibus providentia legem sancivit, unusquisque nostrûm sese firmaret.* Jens. Εὐπρεπῶς) Optime viderat *Jensius*, ita emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεποῦς. Ox. Cod. ἀπρεποῦς. P. et L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abscissa vox. Solan.

Ead. l. 10. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν) Nihil videbatur blandius, quam pro ὧν legere ὅν, quae nimis facili inter dictantem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paullo difficilius fuerit. Phrasis τάττειν τινὰ ἐπὶ θεσμὸν ita naturalis est et solennis, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, et sexcenties usitata tum Nostro, tum optimis quibusque scriptoribus: nescio, an quis dixerit, τάσσειν θεσμὸν ἐπί τινος πράγματος κ. τ. λ. Gesn.

Ibid. Θεσμῶν) Sic, ut conjeceram legendum, habent Codd. Ox. item W. et L. Vocem autem ἡμᾶς cave mutassis: recte enim habet. Solan

Ibid. Ἡμᾶς) Ἡμῶν tamen in *Junt.* adscripserat *Solanus*, credens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo Edd. carebant, adposui. Meliore iure *Jens.* ἡμῶν legebat, dum θεσμὸν retineret: jam vero, cum θεσμῶν ex Codd. restitutum sit, ἡμῶν non amplius volet. Reitz. Nec voluit amplius *Jensius* in Ferculo liter. p. 158. ubi Codicis W. lectionem praestantiorem enarrat. Lehm.

Pag. 272. l. 1. Ταῦρος ἀγελάρχης) *Longus* lib. 4. Bourd.

Ead. l. 6. Λῆξιν) *Mansionem* non male reddidit *Bened.* a λήγω, *quiesco, permaneo.* Nec enim *cessandi, desinendi* notionem solam huic verbo inesse putem; sed et *perseverandi*, ut ap. *Long.* Past. p. 71. καὶ τῆς τέρψεως ἐς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *extensam.* Si quis vero a λήχω pro λαγχάνω derivet, ac *sortem* interpretetur, adeat de utroque significatu disputantes Comment. ad *Callimach.* Hymn. in Jov. v. 80. ubi λάξιν editum pro Dorico λᾶξιν, λῆξιν vero alii libri habent. Conf. not. *Spanh.* p. 34. Reitz.

Ead. l. 12. Καὶ διώκοντες) Ox. ἐστέ. In M. etiam, quamvis ἔσται legatur, tamen supra adscriptum est ε. Sed neutrum ego intelligo. Solan. Διώκοντες) Sic infra cap. 43. f. τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν, pro *sectari* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. saltem Hermot. c. 77. Reitz.

Pag. 273. l. 1. Φενακίζονται) W. recte, in impressis φαιναπίζονται. Solan.

Ead. l. 2. Τὸ δ' ἤδη etc.) Ὑποφορὰ adscriptum in marg.

A. 1. et duobus versibus inferius, *ἀνθυποφορά*. Ad indicandam scilicet figuram Rhetoricam. Reitz.

Ead. l. 4. *Καλοῦσιν αὐτοὺς*) Lege *αὑτους*. Guyet. *Αὐτοὺς*) Melius sic scribitur, quam, ut in libris est, *αὐτούς*. Solan.

Ead. l. 10. *Μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσονται κρίσιν ἐχόντων*) Verto potius: *cum ratio ipsius necdum judicare queat, quo se convertere debeat*, quam cum interprete: *cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae judicium conveniat.* Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἐχόντων, non ad τραπήσονται· et ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48. sensu contrario dixit auctor, *τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν*· et c. 24. *φρόνησις ὁλόκληρον ἔχει λογισμόν*. Apost. Ep. *ad Hebr.* V, 14. *τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ*. L. Bos.

Ead. l. 12. *Εὐθὺ*) Eodem redire, scribasne hic *εὐθύς*, an *εὐθύ*, vid. infra c. 42. Reitz.

Ibid. *Τὸν καλὸν*) *Pelleti* licet scriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto: nam τὸ καλὸν recte hic quidem se haberet, et vel sic dedisse *Lucianum* credas, si ad praemissum illud τὸ νέον respexeris; verum si ad sequentia ex *Homero* prolata prospicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, et hic τὸν καλὸν servandum judicabis. Reitz.

Ead. l. 14. *Εἰδός τις* etc.) *Hom.* Od. Θ, 169. Solan.

Pag. 274. l. 2. *Λεύσσουσιν*) Sic W. recte, ut apud *Homerum*. In reliquis libris *λεύσουσιν*. Solan.

Ead. l. 4. *Θεὸν*) Servavi hanc scripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud *Homerum* θεῶν legatur. Solan.

Ead. l. 6. *Οὐκ ἄρα* etc.) *Hom.* Od. P, 454. Solan.

Ead. l. 9. *Τάξιν*) Forsan *λῆξιν*, ut ante c. 22. legendum, adscripserat aliquis; ego vero non credo. Nam sic jam a λήγω pro *λαγχάνω* formandum esset, et *sortem* significaret, quod quidem aptum hic foret: sed quia τάξις idem fere est, et paullo ante alio sensu usurpavit, non credo, hic *λῆξιν* rursus locum habere. De confusione autem nominum *λῆξις*, *λᾶξις* et *τάξις* ap. *Callim.* vid. interprett. ad Hymn. Jov. v. 80. Reitz. Nec ego video, cur aptissima vox *τάξιν* in *λῆξιν* mutanda sit, quamquam supra c. 22. non male eadem formula *λαγχάνειν λῆξιν* usurpata occurrit; quamquam sic etiam *Lennepio* ad *Phalar.* p. 102. 1. corrigendum est visum. Leim.

Ead. l. 12. *Ὃν προὔδωκεν*) Refert Phaedrus in dialogo, qui hoc nomine inscriptus est, sermonem Lysiae amatorium, quem refellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. Gesn

Ibid. *Ἀλκιβιάδου — ἠκροατηριάζε*) Vide *Corn. Nep.* Alci-

biad. Solan. Margl. *Ibid.* 1) remittit ad *Bentleyi. n.* Sed vid. quam VI. c. 88. Reitz.

Ead. l. 14) *Ἐξοργοῦντα*) De hoc verbo agentem dixi Margl. ad *Alciphr.* III. Ep. ult. pr. quod jam supra dixi. Malim tamen hic ἐξοργούμενον legere, vel, si activo hoc sensu usurpatum verbum liceret, ἐξοργοῦσα. Nam etsi, quid Cesar. scripserit, ex rudigata sensus aliquis exsculpi queat, faciliùs tamen res proficeret, si participium haberemus. Reitz. Amphoteron illud ἐμπαίζοντι quid pro ἐξοργοῦντα jam interpretando substituendum videam, puto, quodque alteri imperfecto ἠκροατηρίου respondeat. Gron. Diversorum temporum usus invicem excipientium haud raro exempla. Cf. Timon. c. 50. Dial. Deor. XIX, 1; ubi quæ notavi. c. 31. Herodot. c. 2. Alex. c. 5. vol. 57. extr. De simili activo ἐξοργεῖν, quem *Heitzius* finxit (cognoscimus dixit), quis nihil sit. Ceterum etiam *Jacobsius* ad *Anthol. Stat.* p. 316. hoc tempus ἐξοργοῦντα retinere velle videtur; qui etiam de vi verbi ἐμπαίζω pria ibi exposita. Cf. supra De Salt. c. 15. ut Piscat. c. 38. hanc.

Ibid. Ἐπιτιθεμένης) De virginis vitio, vid. adultis agentem *Hemsterh.* ad Nigrini c. 18. Reitz.

Ibid. Καὶ βίου κολασθῆναι) *Benedictum et vitæ tyrannidem videret.* Immo: *vitæ inhiantis tyrannidem*, vel, ut prior, *tetra vitæ ad tyrannidem spectatæ.* Gron.

Ead. l. 3. Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα) *Platonis* locus exstat in Protagora, ipso initio. Solan. Respicit, puto, ad Protagoræ principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an venisset ἀπὸ ταὐτοῦ τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν; et subjicit, καλὴν μὲν γὰρ ἔτι καὶ πάνυ ἀνδρὸς ἤδη ὑποπιμπλάμενος. Sed respondet Socrates, εἶτα τί τοῦτο; οὐ σὺ μέντοι Ὁμήρου ἐπαινέτης ἦ, ὃς ἔφη χαριεστάτην ἥβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτου, ἣν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eadem vero in loco Protagoram Abderitanum, non juvenem, sed provectæ maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interposita, πῶς δ' οὐ μέλλει τὸ σωφρονέστατον κάλλιον φαίνεσθαι; nempe castus et purus sceleris Socrates captabat juvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret, pulchros, et ea re potentes, ut ad majorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. Gesn.

Ead. l. 4. Ἐμπλεκτο) *Solanus* conjecerat ἐμπλέκετο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam proculcamoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπλεκτο, quam ἐμπίμπλημι, invenitur apud auctores.

Simplex *πίμπλημι* vel *πλήθω* *Nostro* quidem frequens, et mox c. 27. rursus occurrit *ἐπίμπλατο*. Compositum quoque *ἐμπίμπλημι* ubique obvium. Sic *ἐμπίμπλασαν* edidi in *Alciphr.* III, 24. p. 380. Verum et *ἐκπεπίμπλατο* sine μ in medio, habuimus supra in Quom. Hist. c. 20. Et *Bos* ex *Xenoph.* idem adduxit, praeterquam testimonia ibi Lexicis prolata. Adde *Dionys. Hal.* p. 382. *ἐμπίπλασθε*. Supr. n. 8. *ἐμπιπλάμενος* etiam Edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita et in *Homeri* Il. Φ, 311. *ἐμπίπλῃθι* quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium*, v. 10. variatur in Edd. inter *ἐμπίπτασας* et *ἐμπίπλασας*. Quare quid *Lucianus* reliquerit nescienti, valdidem non rejicio. Si vero ea fuerit *Solani* mens, ut verbum simplex hoc aptius crediderit, (nulla habita ratione) scribaturne compositum *ἐμπίπλ* an *ἐμπίμπλ*) litem ei non moverim in re tam exigua momenti. Reitz. Rem ipsam non tetigit *Reitzius*, licet facillimum tactu; quum unice rectam et veram lectionem suppeditet Codex *Mitt.* *ἐπίμπλασο*, quae transpositis literis in vitiosam formam mutata manifesto est. Scilicet non quaerebatur de verbo simplici vel composito, nec de litera μ in medio vel posita, vel omissa; sed quaerebatur de Imperfecti forma, sine augmento locum habere possit, an requiratur illud. Quorum jam utrum recte statuatur, ne tiro quidem dubitabit. Idem.

Ead. l. 6. *Ὀλόκληρον*) Sic in I. Ep. *ad Thessal.* cap. V, 23. *καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθείη*. Ad quae verba *J. Chrys.* haec *Luciani* aliaque adfert, ut demonstret, id significari *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. Reitz.

Pag. 276. l. 4. *Διηγεῖτο*) Servavi scripturam Ed. *Salm.* ut veriorem. Ac deinde mutavi, eandem firmari Godd. M. et Ox. Reitz.

Ead. l. 7. *Ἤδιστα τὰ παρόντα*) In marg. *A.* 1. adjectum: *Eurip.* in Phoenis. In *Junt.* additus versus, scil. 582. Reitz.

Ead. l. 11. *Ἔχει*) *Eurip.* Phoenis. 582.

Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακά,
Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν· ἀλλ' ἡ μακρὰ
Ἔχει τι (alii δεῖξαι St.) *λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.*

Unde *Ovidius* Met. VI.

— Non omnia grandior aetas
Quae fugiamus habet: sera venit usus ab annis.

Solan.

Pag. 277. l. 2. *Ἡμῖν*) Lege *ὑμῖν*. Guyet. *Τμῖν* W. *B.* 2. *Fr.* et *Par.* recte. In reliquis *ἡμῖν*. Solan.

Ead. l. 5. *Τενίνθοις*) *Amareon* etiam habet p. m. 66. B. *στεφανίσωμεν δαλίνθων*. Vid. *Homer.* Od. Z, 231. et Ψ, 158. 167.

unde petita phrasis est. Adde *Philostratum* 98. unde liquet, *nigrum* colorem designari. Solan.

Ead. l. 9. Ἠλέκτρου) *Electrum* de auro purissimo exponit *Spanhem.* ad *Callim.* pag. 684. et Sophocl. Antig. v. 1049. testem adducit. Reitz.

Ibid. Σιδωνίας ὕαλον) Vitrum Sidonium. *Strabo.* Guyet. (i. e. L. XVI. p. 1099. al. 758.) Reitz.

Ead. l. 11. Τοῖς διανθοῦσιν) Ita legendum necessario, etsi forte contra omnes libros: activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ διανθὴς et ὁ ὑβριαμένος e regione quasi ponuntur. Gesn. Διανθοῦσιν monitu *Gesneri* edi curavi, etsi διανθοῦσι sine varietate adnotata inveni in Edd. antiqq. Reitz.

Pag. 278. l. 4. Ὅθεν εὑρέθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεσίτην τράπεζαν παραθέμενοι) Non est credibile, vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis positum esse a *Luciano*. In Ms. recte scribitur, καὶ φιλίας μεσίτην ἑστίαν π. Communis focus est uxori et marito. Hinc *pro ara et focis dimicare.* Inferius in hoc libello, de feris solivagis, quia ratione carent, quasi essent praeditae, ἐξ ἴσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ θαυμάσεσι, καὶ μέσην ἑστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. *sed ex aequo nobiscum templis aedificatis, et inhabitatis quisque suis laribus, communibus regerentur legibus.* Non longe post, ἀπὸ τῆς πατρίας ἑστίας ἐξέρχεται, *ex patria domo prodit.* Graev.

Ibid. Μεσίτην τραπ.) *Plut.* 274. f. φιλίων θεῶν βωμὸς καὶ ξενίων. Solan. Retineo τράπεζαν hic, quae παρατίθεσθαι potest. Focus domesticus immotus, puto, est; quamquam non ignoro *foculum, quo foventur epulae.* Gesn.

Ead. l. 6. Θάσιον) Vid. *Athenaeus.* Plut. 1021. Ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου. XP. Εἰ Θάσιον ἐνέχεις — ad quae vid. interpretes. Addam tantum Scholiastae verba: Ἐπεὶ ἐν Θάσῳ ὄρος Σκάφυλος, ὁ ἱρώμενος Διονύσου. διαφέρει γὰρ ὁ Θάσιος οἶνος etc. Reitz.

Ead. l. 10. Γυναικεῖος) Adsentior *Voretio* γυναικῆιος legenti: nam ut ipsi non ignotum fuit, Atticis adjectiva composita ac derivata in ος communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, *Nostrum* adjectiva ab substantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc, de quo quaerimus; ut mox c. 27. Philopatr. c. 3. etc. *Herodian.* etiam VI. 5, 19. γυναικεία δεινία. Aliique passim. Nihil interim immuto, quia analoga exempla adferre possim haud pauca eorum, quae modo communia sunt, modo terminationem femininam adeiciunt. Ita *Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν* et *Athen.* I. adtulit *Graev.* ad de Salt. §. 70. Adde hic c. 30. f. Sic *Herodian.* 2, 7, 3. ὡρέξατο χεῖρα συ-

τήριον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum substant. σωτηρίαν, verum et ιος femin. idem *Herod.* 2, 3, 3. αἰφνίδιον μεταβολήν (mitto αἰώνιον ζωήν, Evang. *Luc.* XVIII, 18. et similia perpetuo communia.) Ad nostram disquisitionem aptius, quod *Thucyd.* adject. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem agnoscit. Vid. eum L. I. c. 2. τῆς δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. *Dionys. Hal.* Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 25, 1. eadem verba repetit. Idem VII. p. 450. Ed. *Lips.* vers. fin. τῆς ἀναγκαίου σπανίζεται τροφῆς. Et sic rursus vers. ult. ejusd. pag. ac fere perpetuo alibi: feminini vero ἀναγκαία exempla ap. *Herodian.* et in N. Foed. sunt obvia. Quin et comparativo gradu ἐπιμηκέστερον ἀρχήν inveni ap. *Herodian.* I. p. 2. quod *Stephano* tamen suspectum. Sed cum nostro γυναικεῖος σύνοδοι etiam convenit *Suidae* illud, Θουκυδίδειος γραφή, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non *Eurip.* Hecub. v. 591. — ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖος. Quem laudat *Bergl.* ad *Aleiphr.* III, Ep. 23. p. 328. In quo ἀμοιβὴ δίκαιος legitur, quod tamen doctiss. Editori suspectum. Sed et vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum α privativo. *Hom.* Il. *A*, 98. ἀπριάτην. Quod interpretes frustra pro adv. habere credo, quia et sic alia adjective effert, ut Il. *H*, ἀμφιλύκη νύξ. Et *B*, 889. *A*, 489. *K*, 404. Ἀθανάτη μήτηρ. Ne credas ὁ καὶ ἡ ἀθάνατος perpetuum. Reitz.

Pag. 979. l. 1. *Του*) Enclitice vel potius ἀτόνως. positum pro τινός, vid. supra, ad *Lucian.* Prom. §. 7. *Gesn.* ad Quom. c. 51. Me ad Tyran. c. 11. Adde *Herodian.* 2, 5, 12. Reitz.

Ead. l. 3. *Οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων*) Potest ita dedisse auctor: ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna *Luciano*, vel quisquis auctor est, juncturа, si legamus pro οὐχ, ὡς, *nemo ita insaniat, ut, in pueris ita se rem habere, dicat.* Gesn.

Ead. l. 13. *Πρὸς ἀλλήλους*) Si δὲ deleatur, satis commode omnia habebunt. Solan. Non delendum δὲ, quod, ut h. l. sic alias quoque, in apodosi occurrit cum aliqua vi dictum. Alex. c. 46. Εἰ δέ τινι — τῷ δὲ ἀνεῖπεν, ubi vid. Adnot. cf. Demon. c. 15. Εἰ μὲν autem, quod *Jacobsius* in ἢ μὲν mutari voluit, non videtur mutandum esse, quum respondeat sequenti εἰ δέ. Subjecti autem, i. e. *mulieris*, significatio, non, puto, desideratur ei, qui antecedentia attento animo legerit. Lehm.

Ead. l. 14. Ἀποτειχισώμεθα) I. e. *intacti simus.* Guyet. *Gesnerus* vertit: *a nobis invicem, quasi interjecto pariete, abstineamus.* Sed non hoc velle puto *Lucianum;* sed sibi sumere Chariclem τὴν κατὰ φύσιν χρῆσιν τῆς γυναικός, Callicratidae autem relinquere τὴν παρὰ φύσιν. Reitz. Nolui ego rem, quippe

non admodum honesti lucri, disceptare. *Reitzius* tamen verum vidisse videtur. Lehm.

Pag. 280. l. 1. *Χρόνε*) *J. J. Wetstenius* suspicatur, pro *χρόνε* legend. *Κρόνε*. — *Redeunt Saturnia regna*, *Virgil.* Ecl. IV, 6. Ut *νέος Διόνυσος*. Reitz.: Hic ego non magis *χρόνε* in Saturni nomen mutari velim, quam supra c. 12. *γέροντος χρόνου πολιά*: quamquam *Belinus* incognita causa ita est interpretatus, ac si *Wetsteniana* ratio ultra omnem dubitationem vera esset. Lehm.

Ead. l. 5. *Τέχνασμα*) Aliter interpungit J. comma non post *τέχνασμα*, sed post *ἀσπόρων* ponens, quod tamen *Solani* manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab *ἀσελγῶν* usque ad *ἀνήρ*. Nostra autem divisio est in *Par.* et *H.* Plures Edd. in re tam sordida perscrutari nolo. Reitz.

Ead. l. 9. *Φλαινὶς*) Leucadia, *Athen.* V. (p. 220. F.) quam purgare tentat VIII, 336. Meminere etiam impurissimae feminae *Clem. Alexand. Προτρ.* 24. B. C. et *Tatian.* p. 122. et quis non? Vid. *Suid.* v. *Δημοχάρης*. *Ἀσενέτασσα Βοστροσσέγη ἔρνη*. *Diog. Laërt.* in Epic. (non invenio) et Nostrum Pseudolog. c. 24. *Lil. Gyrald.* H. Poët. 378. Solan. Adde nunc etiam *Welcherum* über d. Sappho p. 105. Lehm.

Ead. l. 14. *Καθαρσίῳ*) Ita Edd. ferme omnes, et M. et P. In *Fl.* vero et *J. καθαρσίων*. Supra aliter usurpaverat, *καὶ καθαρσίων τάχα δεήσει*. Vide etiam Pseudol. c. 21. Solan.

Pag. 281. l. 1. *Ἔφη*) *Gr. ἔφην*. Guyet. *Ἔφην* M. optime. In impr. *ἔφη*, quamvis recte verterit interpres. Solan.

Ead. l. 7. *Περικλέους δὲ πειθώ*) In plerisque impressis et W. legebatur *Περικλεῖ δὲ πείθου*) L. et *Salm. Περικλέους δὲ πειθῶ*· quam sequitur *Amst.* Ed. *J.* autem et *V.* 2. *Περικλείου δὲ πειθῶ*. Solan. *Περίκλειον δὲ πειθὼ* legendum ex *Ald.* a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adjectivum *Περίκλειος*, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere *Περίκλειόν τε πειθὼ*, quod junctura videbatur aptius: et paullo post, pro *ἑνὶ τῷ σῷ λόγῳ διατρίψαι, ἐν ἑνὶ κ. τ. λ.* Repetitio literarum earundem *εν* omissioni occasionem dedisse potest. Gesn. *Περικλέους δὲ πειθώ*) Quia ex Codice bonae notae est, et versioni *Gesneri* congruun, hoc recepi. Licet is enim *Περίκλειον* praeferat, nihil differt sensus; et quod genere commuui accipi id adjectivum dicit, defendi posset ex hujus Dissert. c. 27. ubi *γυναικεῖοι σύνοδοι* habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in *Luciano* ibi non probem. Verum ipse male positus Editionum *J.* et *V.* 2. accentus, quos *Περικλείου* praeferunt, suspicionem praebet, ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. Reitz.

Pag. 282. l. 6. *Τελεσίλλα*) Consule *Meursium* Gr. fer. in

ὑβριστικὰ, et *Plut.* 437. *Leop.* 58. *Lil. Gyrald.* H. Poët. 374. SOLAN. Non jam opus est aliud hic indicare, quam Telesillam eandem esse poëtriam, de qua omnia jam studio *Jo. Christiani Wolfii* in unum collecta et *Vandenhoeckianis* typis elegantissime edita sunt in Poëtriarum octo fragm. pag. 62. seqq. GESN.

Ead. l. 7. *Οὐκὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα*) Optime Ms. *οὐκὶ τὸ μελισσοῦν αὔχημα Λεσβίων Σαπφοῖ, non illud Lesbiorum decus, carminibus inclytum.* Editi *μελιχρὸν αὔχημα*, quod vertunt *mellita illa, quæ se jactat Lesbus, Sapphus.* GRAEV. *Μελίχρουν αὔχημα*) Hanc puto veram lectionem. *Μελιχρὸν mellitum*, *dulcem* significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratidas, dubito. *Μελισσοῦν* (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus jocatur Laseum sive nigrum, cujus *ὑποκόρισμα* est *τὸ μελίχρουν*. Vid. laudatus modo *Wolf.* ad Sapph. p. 236. GESN. At *μελισσοῦν* hoc *Luciani* citans dedit *Wolf.* in Fragm. Sapph. p. 120. i. e. *versificem.* Nec ego id improbaverim, si plures Codd. addicerent. Verum cum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. et *μελίχρουν*, quod *Gesnerus* inde facit, pensum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abstineo. RUHNK. *Τὸ μελιχρὸν αὔχημα, mellitum decus,* cum facta quadam ironia dictum, non videtur mihi tentandum esse: quamquam *Gesnerianae* conjecturae *elegantiam* habens agnosco, nec nego *μελιχρὸν* et *μελίχρουν*, ut passim alibi, facile inter se permutari potuisse. LEHM.

Ead. l. 9. *Θεανώ*) Vide *Menagium*, et *Nostrum* Imagg. cap. 18. *Anonym.* de Vita Pythag. No. 2, *ἡ Θεανὼ δὲ λέγεται οὐ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἶναι. Porphyr.* No. 19. et *Rittersh.* not. SOLAN.

Ibid. *Περικλῆς — Ἀσπασίᾳ συνηγόρησεν*) *Plut.* Pericle p. 308. *H. Steph.* *Ἀσπασίαν* (accusatam impietatis) *ἐξητήσατο πολλὰ πάνυ παρὰ τὴν δίκην, ὡς Αἰσχίνης φησίν, ἀφεὶς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δεηθεὶς τῶν δικαστῶν.* GESN.

Ibid. *Ἀσπασίᾳ*) Idem *Lucianus* in Gallo testatur, Pythagoram Aspasiam Periclis Atheniensium scortum aliquando fuisse. COON.

Pag. 283. l. 8. *Σωκρατικῶν — πλατάνιστον*) Conf. infra de Dom. c. 4. BRIET. *Πλάτωνος ὑψηλοτάτην* vocat *Plato* Phaedri exordio p. 837. F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de industria, apparet etiam inde, qui apud *Platonem* non ad platanum recumbat se Phaedrus, sed ita potius Socrates p. 388.

B. *πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πόας; ὅτι ἐν ἠρέμα προσάντει ἱκανῆ πίφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν.* Gesn.

Ead. l. 6. Ἱερὸς) *Platonem* hisce designat. Sozz.

Ead. l. 7. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς) Vide proverbium *Dodonaeum*, et *Cael. Rhodigin.* L. 29. c. 15. *Sophoclem* in Trachiniis, de geminis columbis. Cogn.

Ead. l. 11. Ἦ γὰρ πολλὰ) *Homer.* Il. *A*, 156. Solan.

Pag. 284. l. 2. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα) Ordo: παράστηθι ὦ εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. Guyet.

Ead. l. 5. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς). Vide *Aristoph.* Avib. v. 700. et seqq. Kuster.

Ead. l. 9. Σιδήρειαι etc.) *Homer.* Il. Θ, 15. Solan.

Ead. l. 10. Δεθὲν) Ἐκεῖνο (Χάος) μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου δοθὲν φρουρᾶς τῆς ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται. *Is*, qui encomium *παιδεραστίας* est dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium exstitum fuisse: ejus opera exstitisse rerum formas, et informe Chaos in ima Tartari esse proturbatum, ubi portae sint ferreae, limen aheneum, ut ibi aeterna et non dissolvenda custodia vinctum, reditu ad superos prohibeatur. Vel puer videat, (immo ipse puer ante aliquot annos videram et notaveram) legendum esse *δεθὲν*, non *δοθέν*. Nec aliter, ac conjeceram, postea vidi contineri in Ed. *Flor.* Sicuti hic ergo *δεθεὶς ὑπ' ἀῤῥήκτου φρουρᾶς*, ita *ὑπὸ πλοιῳ δεθεὶς* in Apolog. pro Merc. Cond. c. 1. et infra in Toxar. c. 32. Caeterum de Cupidinis antiquitate *Noster* iterum in De Saltatione, ubi, saltationem simul et Cupidinem cum ipsis rerum primordiis exstitisse memorat, cap. 7. Ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαίην ἂν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. *Simul cum prima universi generatione dicerem tibi, et saltationem ortam esse, una cum antiquo illo Cupidine editam.* Idem in Deor. dialogo II. ubi ad Cupidinem Jupiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba *Platonis* in Symposio: Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημὶ νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεὶ νέον. *Ego vero multa alia Phaedro adsentiens, id minime adsentior, quod Cupido sit Saturno et Japeto antiquior. Verum ajo illum Deorum esse natu minimum, semperque juvenem.* Statim post Chaos, post Terram, et Tartara exstitisse Cupidinem, in Theogonia ait *Hesiodus*. De antiquitate Cupidinis vide etiam *Orphea* in Argon. 422. Jens. *Δεθὲν* recte in W. *Fl.* et *Par.* corrupte autem in reliquis *δοθέν*. Solan.

Pag. 285. l. 3. Παραυτίκα) Sic recte Ed. *J.* et *V.* 2. nisi

quod divisim scribant. Aliter M. *Fl. Fr. B. 2. S.* nempe παρ' αὐτά. Sol. Παραυτίκα). Nemo mirabitur, hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere Edd. et Codd. repugnent. Nam inspicienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exemplis firmare; modo videas, quae indicamus ad cap. 16. huius *Προσλαλιᾶς*. Reitz.

Ead. l. 6. Ἀγαπητῶς) *Alciphr.* I. Ep. 13. *Πόθεν γάρ ποτε εἰς ἅλιέα δύστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐπιοῦσαν διατροφὴν ἔρως ἐνέσκηψε;* quod *Bergl.* vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui* vix *necessarium victum acquirit, amor impetum fecit?* aliaque trie testimonia adducit, quibus probat, ἀγαπητῶς esse *vix, aegre*. Ap. *Herodian.* vero VI, 2, 10. *μηδὲ παταίας ἐλλείειν αἰσθόμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὑτοῦ, debere unumquemque eisis rebus contentum esse.* Et VII, 8, 9. *νῦν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν.* Sed cum *Steph.* illi proferat, ubi *grate; amabiliter* significet, rogaveris, unde contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam ejus vim attendas, videbis, esse id, quod praesens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i. e. contenti, manere sensum atque originem τοῦ ἀγαπᾶν, ut apud nos, *voor lief nemen.* Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici aiunt, facile patet, cur id etiam *vix, aegre* interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter *Alciphronis* locus III, 25. p. 332. *Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ Σεσύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βοσκοτοῦσα — sola ego cum Syra liberos* aegre *alens.* Et quamvis locutionis ratio non appareret, satis est usum sic jubere. Reitz.

Ead. l. 9. Ἐπιγιγνομένων) Supple ἀνθρώπων. Guyet.

Ead. l. 12. Ἐντελεστέρων) Non sine ratione Florentinam hic contulit *Solanus*; nam videtur suspicatus aliquam ceterarum εὐτελεστέρων habere. Et interpres Parisinae sic videtur legisse, qui *vulgaribus et inferioribus* vertit, cum *Benedictus* contra *absolutissimis*; et sic debebat, qui ἐντελ. legit, quod nec ego in εὐτελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae jam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes et imperfectae erant, Reitz. Ita et mihi videtur. Mox in *Gesneriana* vocis εὐτελεῖα versione offendit *J. Seagerus*; maluit autem, *exempli gratia, ac primo quidem*, provocans, quo non opus erat ad stabiliendam notissimam vocis significationem, ad *Aristoph.* Thesmoph. v. 151. et Avv. v. 574. Verum neque haec significatio in hunc locum cadit, et unice contra *Gesneri* interpretatio cum toto loco

convenit. Non minus vero hanc vocis potestatem certam esse, quam illam, vel e *Schneideri* Lexico videre licet. Lehm.

Pag. 286. l. 2. *Ἢ*) *πάλαι* scilicet. Solan.

Ead. l. 3. *Ἐῤῥίφη*) *Ἐῤῥίφθη Solan.* correxerat ex L. addideratque conferendum Dial. Mort. X. §. 2. Sed hoc parum ad rem; nam illic *ἀπεῤῥίφθων* legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc tempus fefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2. *ἐῤῥίπην* habere. At cum *ῥίπτω* sit a *ῥίφω* formatum, facit *ἐῤῥίφην*, in particip. *ῥιφείς*. Quare, quod probum est, non sollicitemus. Reitz. Probam autem esse formam *ῥιφῆναι*, nunc constat. Vide de his Aoristorum secundorum formis *Matthiae* Gr. Gr. §. 188. not. 3.) Exemplum supra adfuit *ἐῤῥίφη* De Sacrifl. c. 6. et forsitan etiam Char. c. 5. *συγκαταῤῥιφέντες* vera est lectio, quam exhibent duo Codd. Parr. pro — *φθέντες*. Lehm.

Ead. l. 6. *Εὐθὺ τοῦ βίου*) Habuimus saepe supra, ut *εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος*, in Herod. s. Aet. c. 1. Et Hermot. c. 23. *χωρεῖν εὐθὺ τῆς πόλεως* c. 46. *ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας*. Reitz.

Ead. l. 8. *Πάλαι ῥιζῶν*) Legitur, *σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες, ἠμφιέσαντο, καὶ σπήλυγγας ὀρῶν κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ πάλαι ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα.* Dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro *πάλαι* scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, et utcunque pro tegumento adhiberi. Neque vero *πάλαι* hic commode potest esse *olim*, ut intellexit interpres, reddens: *homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatis, induerunt; et spelunc as montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates.* Vir quidam in his literis insignis suggerebat mihi, *πάλαι ῥιζῶν* posse verti *antiquarum radicum;* sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae *πάλαι* soleat apponi, ut *οἱ πάλαι*. Haereo, lector, haereo. Jens. *Παλαιῶν ῥιζῶν*) Recta omnino haec scriptura, quam *J.* et *V.* 2. debemus: in reliquis enim foedissimo consensu *πάλαι* legitur. Nec in tot editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam *πάλαι*. Sed ibidem videtur fuisse prius *ῥοιζῶν*. Solan. *Ἢ πάλαι ῥιζῶν*) Suspicor legendum *ἢ πάλιν*, ut disjunctioni modo serviat. Non semper *iterationem* aut *reciprocum* quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disjunctioni potius servire apparet, v. g. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud *Thucyd.* I, 137. *ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοὶ, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο.* Sic Latini *contra* adhibent ac *rursus*. Sic *Nostri* paullo post c. 35. extr.

ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἃ δὲ ἀνθῆς — ὁ βίος ἐξωθήσει. Gesn. Παλαιῶν) Etsi scio, αἱ πάλαι ῥίζαι aeque Graecum esse atque παλαιαί, tamen obsecundavi *Solano*, quia sensus adverbii foret alius, et hic ineptus: nam οἱ πάλαι sunt quidem *antiqui*, sed ii, qui non amplius sunt. Jam non intelligendae radices, quae olim fuere, nunc non sunt amplius; sed *inveteratae* et *robustae*. Quod in marg. *A. Wess.* est παλαιὰ, natum esse potest ex Cod. qui παλαιαὶ habuit, aut dare voluit, Graecismo satis quidem usitato, hic vero non conveniente, propter sequens αὖα κοιλώματα. Reitz *Παλαιὰς ῥίζας, antiquas, inveteratas, robustas radices*, nescio, an aliquis asservandas ad victum putaverit. Nondum igitur poenitet me conjecturae. Πάλιν et πάλαι tenui discrimine distant. Gesn. *in Addend.* Verterat *Gesnerus: aut rursus radicum plantarumque asservandarum siccas cavernas.* Quem errorem vetus Interpres Latinus genuisse videtur, qui et ipse *rursus* vertit, quasi legeretur πάλιν. Errorem dico: nam de *victu* per totum hunc locum sermo non est; sed de variis vel tegumentorum, vel tectorum, generibus. Jam de antiquissima vestiendi ratione agebatur verbis superioribus: Τί δ'; οὐκ ἐν ἀρχῇ — ἠμφιέσαντο; Nunc de tectis, quo a frigore se defenderent homines primi, (κρύους καταδύσει) mentio injicitur; et recensentur varia ejus generis habitacula, primum speluncae montanae, deinde ῥιζῶν παλαιῶν ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα, i. e. *vetustarum radicum vel herbarum siccae cavernae. Vetustae* scilicet dicuntur, unde appareat major earum ambitus et habitandi commoditas. Sic patet, credo, παλαιῶν recte legi, nec ulla opus esse emendatione. Πάλαι autem ferri non facile posse, *Jensius* satis evidenter docuit. Lehm.

Ead. l. 14. Τέρεμνα] De hac voce, maxime vero de ejus orthographia, exposuit vir doctus in Observv. Miscc. Vol. VI. p. 595. Lehm.

Pag. 287. l. 5. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως) *Benedictus: tanquam a parvo occasu.* Legit ergo δύσεως, quae nullum hic sensum habet. Alii *a parvo fomite*, nimis translate; nec opus tam alta figura, cum apte possimus ac debeamus *velut exiguam nactae solutionem* vel laxamentum. Gron. *Aldina* lectio et ipsa post longas hujus loci tenebras, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui δύσεως vidit, eum μακρᾶς potuisse fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἄφωνος, et βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην unaquaeque artium vocatur, cum respectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones et ἀποκαταστάσεις Stoicas et Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonicum illud Socraticumque dogma, quo discere est reminisci. Gesn. Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. Edd. excepta *Ald.* 2. quam *Gesn.* in-

dicat. In *Ald.* 1. autem aeque est λύσεως atque in ceteris. Sed cum et *Pelletii* Cod. accedat lectioni ab *Geon.* et *Solan.* revocatae, vulgatam rejeci. Reitz. Petita manifesto imago a solis occasu, δύσει, et ortu, ἀνατολῇ. Unde et ἀκτῖνες dicuntur varii artis cujuslibet excolendae modi; quam venuste, vel eleganter, aliorum esto judicium. Longius multo repetita philosophica illa dogmata, de quibus cogitavit *Gesnerus*. Hoc autem certum, ἀπὸ μακρᾶς δύσεως secundum *Ald.* 2. unice recte cum *Gesnero* legi. Lehm.

Ibid. Λύσεως) Ego δύσεως ab auctore hujus libelli scriptum fuisse existimo. Solan. Λύσεως. *Guyet.* Sic disertę in nott. Mss. *Guyeti* legebatur: non dubito tamen, quin describentis sit vitium; nam δύσεως auctor voluit. Reitz.

Ead. l. 12. Ἐπιθυμίαι.) An glossema est τοῦ ποικίλαι σοφίαι; Placet. Guyet. Καὶ non legerat *Guyetus* in sua Ed. ideoque pro glossemate habuit appositionem τοῦ ἐπιθυμίας· jam vero apparet, non esse plane idem, quod post σοφίαι sequitur. Reitz.

Pag. 288. l. 1. *Γυναικεῖαι σύνοδοι*) At supra c. 27. γυναικεῖοι σύνοδοι Edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen servavimus, ut habeant et alii, in quo se exerceant. Vide, quae ibi notavi. Reitz.

Ead. l. 4. *Νομίζομεν*) Frater junior *Carolus* malit νομίζωμεν· cui adsentior. Reitz. Licet vere sic exhibeat B. 3. non tamen assentior his *Reitziis*, a quibus, opinor, et illud *putemus* profectum, quod in versione Latina reperiebatur. Indicative largitur Callicratidas adversario, ἀναγκαῖα esse illa ἐπιτηδεύματα. Quidni vero id non potuisset? In B. 3. nil esse videtur, nisi error typographicus. Lehm.

Ead. l. 5. Ἐμοὶ — γελᾷν — ἐπῄει) Vid. de hac phrasi agentem *Hemsterh.* ad Prometh. §. 2. Reitz.

Ead. l. 7. *Σκυθῶν ἐρημίαν*) Ad quae Charicles verba respiciat, incertum est. Sed sic invidiose solent oratores aut detorquere adversarii verba, aut etiam fingere. Solan. Consequebatur certe haec *Σκυθῶν ἐρημία* ex iis, quae Charicles c. 22. de feris animalibus disputaverat. Nec credo injuriam homini ab adversario factam esse, qui sententiam, non solum verba, disputantis spectaverit. Lehm.

Ibid. Τῆς ἄγαν φιλονεικίας) Similia hujus locutionis exempla vid. supra ad c. 16. Reitz.

Ead. l. 8. Οὐδὲ γὰρ etc.) Interpres verba, οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, ex ignoratione Hellenismi vertens: *neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur*, palam pervertit. Alia hic est syntaxis Lati-

na, alia Graeca. Vertendum fuit: *neque enim quasi contraria loquens iis, quae dicere erat aggressus.* Integra fuisset Graeca locutio, ἐναντία φθεγγόμενος τούτοις, ἃ (vel etiam οἷς, ut notus est Graecorum mos) ἐπεχείρει λέγειν. Ellipticam istam loquendi rationem frequentissime amant Graeci: sic *Noster* in Revivisc. c. 14. f. ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν ἔδρακε, *ut subeat dignam poenam eorum, quae fecit.* in Hermot. cap. 58. f. οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην. In Sacrif. οὐδὲν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. In Prometheus es in verbis, ἐμμενετέον οἷς ἅπαξ προειλόμην. *Aristophanes* in Pluto,

Ἔχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν εἰπέ μοι.

Isocrates in Panathenaico, εἰ τέλος ἐπέθηκεν, οἷς διενοήθη πράττειν. Fuit cum haec concinna et succincta Graecorum locutio fraudi esset *H. Stephano*. Nam cum apud *Herodian.* c. 4. Marcus ait, Ἄχθεσθαι μὲν ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με διακείμενον, θαυμαστὸν οὐδέν· volebat *H. Stephanus* excidisse οὕτω [οὕτω διακείμενον] et ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με esse idem, quod ἐπὶ τῷ ὁρᾶν με. Sed hanc crisin ab hoc loco abstinendam esse, docte monuit *Tan. Faber.* in epistola sua *Herodiani* Editioni ultimae praefixa, docens, ἄχθεσθαι ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με διακείμενον positum esse pro ἄχθεσθαι ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς ὁρᾶτέ με διακείμενον. Caeterum adeo religiose observant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam si insequatur verbum, caeteroquin genitivum aliumve casum postulans, illius tantummodo casus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiasten *Theocriti* ad Eid. X. v. 96. ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις, *voti compos factus es.* Notum est, τὸ ἐπιθυμεῖν fere semper cum secundo casu construi. Ita et apud *Sophoclem*, αἰτεῖς, ἃ τεύξῃ· pro αἰτεῖς ταῦτα, ὧν τεύξῃ, rogas, quae consequeris. Hoc *Sophoclis* adducit *Suidas* in Ἄ, ostendere volens, τὸ ἃ quandoque pro ὧν poni. Sed profecto ἃ sic non magis pro ὧν, quam pro οἷς poni potest, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipse *Lucianus*, apud quem in Necyomant. c. 16. med. legas, οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες, pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ex his male *Dionys. Vossius* ad *Caesaris* III. de B. G. c. 24. corrigit Graecum *Caesaris* Interpr. pro καὶ ἦ φόβου παρεῖχον δόξῃ legens καὶ ἦν etc. Jens.

Ead. l. 9. Οἷς ἐπεχείρει) Vulgarem hanc ellipsin obiter attigimus ad Astrol. c. 1. μέμφομαι ὁκόσοι σοφοί. Reitz.

Ead. l. 10. Ἔλεπτεν) Non vererer vertere *abscondidit*, etsi proprie sit *subtraxit*, scil. audientibus. Nam κλέπτειν eleganter dici de iis, qui clam aliquid agunt, si non satis notum, adea-

tur. *Perizon.* ad *Aelian.* III, 47. κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τείχισιν. Reitz.

Ead. l. 11. *Λαρυγγίζων*) Vide supra c. 22. Solan. Aeschini objicit *Demosthenes* pro corona c. 90. ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γεγηθὼς, καὶ λαρυγγίζων. Refert etiam *Plin.* Ep. 4, 7, 6. Gesn.

Ead. l. 15. *Δι' ἀφροσύνην*) Sic Populia M. F. apud *Macrob.* 2, 5. extr. ad similem objectionem a mutis animantibus sumtam respondet, *Bestiae enim sunt.* Gesn.

Pag. 289. l. 1. *Καὶ μέσην ἑστίαν τῶν — οἴκων*) Addi potest hic locus, de Vesta in media domus parte culta, his, quae habet *Spanhem.* tum in diatr. de Vesta et Pryt. Gr. tum ad *Callim.* H. in Del. 325. pag. 523. itemque alius e Scholiis ad *Hesiodi* Theogon. 454. ubi causam reddit, cur ἑστία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, *Δημήτηρ, παρ' ὅσον τοῦ παντὸς τὸν μέσον λαχοῦσα τόπον ἡ γῆ, στάσεως καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις.* Caeterum ἑστίαν s. Vestam hic respondere *Penatibus*, *Laribusque*, Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut *aedes* Romanis, vix opus est hic admoneri: ut nec illud, separatis revera pluribus aediculis aedes honestiorum constitisse, qua de re, qui Plinianas villas, et aedificandi legem a *Columella* I, 9. propositam attentius consideraverit, vix est ut dubitet. Illud propius ad rem nostram pertinet. Verti hunc locum ita, ut *μέσην ἑστίαν* referam ad *δειμαμένοι*, ac legam *οἴκων ἰδίων*, quod unice verum puto. Sed si quis, ut adhuc editum est, *οἰκῶν* praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens.* Nempe *τὰ ἴδια* deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium, in cujus media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex *Evangelio*, *ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια: κ. τ. λ.* Gesn. Evang. *Joh.* I, 11. significat *Gesnerus.* Quod autem idem elegantissimus *Luciani* interpres οἴκων potius, quam *οἰκῶν*, legendum et vertendum, putavit, id ego vel adversantibus omnibus libris facile amplecterer, utpote simplicem et ingeniosam emendationem, nisi mihi totius loci ratio et via et in hoc altero membro Participium requirere videretur. Dubitabam itaque hoc *Gesneri* judicium vel in textu, vel in versione, sequi; quam quidem posteriorem, sic habentem: *et mediis suarum quisque aedium Penatibus*, mutare placuit ad textus lectionem. Ceterum *δειμάμενοι* vetus interpres Latinus, quum vertat *verentes*, *δεισάμενοι* ob oculos habuisse, vel cogitasse saltem, videtur, contra manifestam auctoris sententiam. Lehm.

Ead. l. 14. *Ὀψὲ μὲν ἡλικίας*) Conf. *Cic.* Tusc. Disp. IV.

c. 33. ibique *Davis.* quem adeundum *Hemsterh.* in marg. notaverat. Reitz.

Ead. l. 15. *Ἁπλοῦς θεὸς*) Conf. infra Demosth. Enc. c. 13. Solan.

Pag. 290. l. 11. *Τραγικὸν*) Unde habeat nescio. Solan. Ex *Sophocl.* Antig. adscriptum in marg. *A.* 1. *W.* quem evolvere typothetarum festinatio prohibet. Reitz. Significavit, opinor, enarrator ille hymnum in Amorem, qui legitur in *Sophocl.* Antig. v. 773. sq. Erf. in quo tamen nihil de duplicis spiritus Amore, si verba quidem spectes. Lehm.

Ead. l. 14. *Αἰδῶς*) *Hesiod. Ἐργ.* 317. (320. *Spohn.*) Vers. sequens autem ex edd. v. 11. Ope textus *Hesiodei* et W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in *δύω* et *ἐπαινήσεις*, posterius enim recte in W: *Οὐ μὴν οὐδὲ* autem reliquimus, et *ἐστὶν ἓν*, pro quibus apud *Hesiodum οὐκ ἄρα μοῦνον ἦην.* Solan.

Ead. l. 15. *Οὐ μὴν* etc.) Hi ex *Hesiodo* versus,

Οὐ μὴν οὐδὲ ἐρίδων γένος ἐστὶν ἓν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύο· τὴν μέν κεν ἐπαινέσειε νοήσας,
Ἡ δ' ἐπιμωμητή· διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν·

parum accurate scripti sunt. In primo *οὐδ'*, non *οὐδὲ* legendum: in secundo vel *ἐπαινέσσειε*, ut pleraeque editiones *Hesiodi*; vel *ἐπαινήσειε*, quod ex duobus Mss. adfert, magisque probat in Lectionibus Hesiodeis *Graevius*, legendum. Sed et *δύω*, non *δύο*, vulgo in *Hesiodo* legitur. Utrumque probum. Vers. quoque primum aliter concipit *Hesiodus*; apud quem in *Ἔργοις* v. 11. legitur, *Οὐκ ἄρα μοῦνον ἦην ἐρίδων γένος* etc. Jens.

Pag. 291. l. 5. *Τὸ μηδὲν οἶδε*) Sic supra fere cap. 3. *τὸ καλὸν ἀνθούντων.* Reitz.

Ead. l. 6. *Ἵνα πῶς μελνώμεν*) Jam vidit prior interpres, legendum *εἶτα*, de cujus vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. Gesn. In omnibus libris constans est lectio *ἵνα πῶς*, omisso post *ἄνθρωποι* interrogationis signo. Unde conjicio scribendum *ἵνα πως* enclitice. Et sensus existet hic: *ut aliquo modo, nescio quomodo, maneamus homines, — homines* emphatice oppositi belluis, culti ergo, philosophorum scilicet instar. Sed ne minimam quidem hanc mutationem indulgere mihi volebam, quum adhuc dubitatio esse possit. Lehm.

Ibid. Κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην) Locus est Hippolyto 618. seq. ubi Jovem reprehendit, qui mulieres creaverit.

Εἰ γὰρ, inquit, *βρότειον ἔθελες σπεῖραι γένος,*
Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν παρασχέσθαι τόδε,
Ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς
Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος,

Πολλῶν κρίνεσθαι ἀτέχνως, τοῦ τιμήματος
Τῆς ἀξίας ἕκαστον κ. τ. λ.

GESN.

Ead. l. 7. *Εὐρυπίδην*) Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperi tamen. Extat in Hippol. v. 619. et seqq. Sed poëtam ipsum adi. Sor.

Ead. l. 9. *Παρὲρ*) Sim. l. et *Ver.* utraque. Reliquae παρὰ, et ipse M. SOLAN. *Πλάτωνος διαδοχῆς* legendum sine dubitatione ex *Aldina*. Quid enim est παρὰ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, a *successione*? ἐπὶ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. GESN.

Ibid. *Ἐάν*) Sensus videtur postulare δέ, maxime, si ad praemissum μὲν respicias: sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine γὰρ potius locum haberat, supra 2. Ver. Hist. c. 2. *ἐφίσχομεν δέ*. Item Alex. c. 44. et 46. Ubi et *Homer.* ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit: nam si aequanimi spectes, nihil adeo pugnabit illud γάρ. At cum propter scripturae compendia, in ejusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definio, sed ad δὲ magis inclino, quia Edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam et alibi ita poluit, ut δὲ sine sensus discrimine reponere possis. E. g. in Harmon. cap. 29. f. *ἡ πᾶσι πιστεύειν μᾶλλον ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον.* REITZ.

Pag. 292. l. 1. *Ἀριθμὸς*) Sic *Horatius* — *Nos numerus sumus*. *Euripid. Tr.* 476. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ἀληθῶς χαρακτὴρ*) An *ἀληθής*; GUYET. Possem quidem cum *Guyetio ἀληθὴς* legere. Sed mutatione nihil opus est: nam si recte dicitur *ἡ πάνυ τρυφὴ, τῆς ἄγαν φιλοψευδίας*, et multa similia, quae hoc Dialogo jam vidimus; cur *ὁ ἀληθῶς χαρακτὴρ* quoque non dicatur, aeque ac Latine, *qui verè, vel revera est character*, caussae nihil video. Cumque *ὡς ἀληθῶς μήτηρ* et similia vel Lexica habeant, et supra etiam in Jud. Voc. §. 11. *ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ*, nihil hic in *Luciano* mutaverim, etsi *ἀληθὴς* mollius procederet, et melius responderet τῷ *ἀλλόκοτος*, quod illico opponitur. REITZ.

Ibid. *Χαρακτὴρ*) *Χαρακτῆρα* esse *notam, imaginem impressam* vel *insculptam*, hoc *Luciani* loco, alioque mox c. 44. occurrente, item ex *Philone, Aristotele*, aliisque, monet *Jac. Elsner.* ad Hebr. I, 2. REITZ.

Ead. l. 7. *Αἰσχίω*) Ad *θηρία* refertur. GUYET. Imo potius ad easdem referri debet, quas modo dicebat *ἀνισταμένας*. Neque adeo *αἰσχίω*, sed *αἰσχίους*, legendum erat, quod, quum e marg.

A. 1. W. in A. 2. et J. receptum fuerit, injuria respuit *Reitzius*. Lehm.

Ibid. Θηρίων — δυσκηδονίστων) Simias intelligi, illud maxime stadet, quod *Lucianus* Pseudol. cap. 17. hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῶ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσαντι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco ὀνομασθῆναι mutari velit in ὁρασθῆναι. Sed neque nominare infausta omnis res licet, ut lupum etc. Ceterum ad hanc matutinam deformitatem objectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *serenos dies vesperi, mane autem formosos esse lasciviulos*. Gesn.

Ibid. Πρωΐας ὥρας — δυσκηδ.) Ex L. est illud πρωΐας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. Δυσκληδονίστων autem ex W. et *Ven.* utraque. Solan. Non dubitavi vulgatam rejicere, cum duo Codd. meliorem et planiorem lectionem exhiberent, dum *Sedanus* vel uno Cod. teste id factum voluit: versionem itaque similiter a me mutatam haud sinistre interpretabitur *Gesner.* qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederit, *ante horam primam*; nec poterit aliter. Verum etsi μία pro πρώτη alibi inveniatur, apud *Lucian.* nondum observavi. Reitz.

Ead. l. 12. Τὸν ὑφηλόν) Haec, ut multa alia, in hoc opusculo nec sana existimo, nec digna, quibus operosam faciam medicinam. Sed pro πάρον, πάρα legendum existimo. Solan. In hoc quidem scriptore τὸν — πάρον, *aetatem communem*, ferri posse credo, nec non formulam *abluere somnum*, etsi sit paullo affectatior, ut multa alia per has declamationes. Cf. infra c. 44. τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον ἀπονιψάμενος ὕδατι ἀνθ. Lehm.

Pag. 293. l. 9. Ἐρυθαίνειν) Sic scribitur et mox c. 41. versus fin. ubi et ipsa *Fr.* cum rel. ἐρυθαίνουσιν habet, non ἐρυθρ. Reitz.

Ead. l. 17. Βραχὺ τῷ μετώπῳ) Frontem enim angustam veteres suspiciebant. Solan.

Pag. 294. l. 2. Ἀνθοβαφῆ) Quidni *purpurea* intelligamus? ἄνθος enim Graecis non minus, quam Latinis, *flos* audit purpurae, sive purpurae succus optimus, i. e. maxime saturatus, ut *flos lactis* vocatur, quod pinguissimum est in eo. Sicque mox ipse vers. fin. hujus cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ. Interdum tamen et ab effectu fit denominatio, i. e. id, quod purpura *jam* tinctum, vocatur floridum, propter laetum et florum similem colorem. Reitz.

Ead. l. 4. Ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι) Fluctuabam, an cum priore interprete putarem, negationem excidisse, vertendumque adeo hunc locum, *ne nudae esse videantur*. Atque hanc

rationem subjiciebat illud *εἰς πρόφασιν*· obtentui et excusationi habent nebulam illam lineam et textilem ventum mulieres, ne nudae dici possint, quae vestimentum qualecunque habeant. Sed re accuratius perpensa, nihil mutandum censui. Tribuit ipsis consilium, velle videri nudas, et tamen etiam obtentum, praetextum, excusationem, diverso nimirum respectu: volunt videri nudae sui similibus lascivis, moechis; obtentum quaerunt apud virum, apud severiores etc. GESN. Si *Gesner.* vidisset *μὴ* in Cod. quodam esse, recepisset, credo, quia suspicionem suam, illud excidisse, confirmatam invenisset. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia *ἐς πρόφασιν δοκεῖν γεγυμ.* non satis commode procedit sine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, sine summa necessitate, videar. REITZ. Si ex bono alioquin libro est illud *μὴ*, recipiendum omnino censeo. GESN. *in Addend.*

Ead. l. 6. *Μαζῶν, οὓς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας*) Huc pertinet locus *Anacreontis* Od. 20. *καὶ ταινίη δὲ μαστῶν.* L. Bos Conf. Diall. Merett. XII. Vox *μαζῶν* autem poëtica est, ut permultae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putat, loquatur. SOLAN. Non quidem repugno *Solano*, *μαστῶν* legere jubenti in margine *Juntinae*, ut infr. Dial. Meretr. XII. ante med. Verum qtia nulla Ed. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse *Solan.* a se dissentit in nota: quod cum nunc demum videam, infra l. c. disquiram, ac de differentia, quam inter *μαζὸς* et *μαστὸς* tradit *Th. Magist.* agam. REITZ.

Ead. l. 8. *Ἠρτημένας*) Sic omnes Edd. At O. et M. *ἠρτημένους*, quod observari utique meretur. *Γυναῖκας* intellige. *Guyet.* At jam, dicas, cum *ἠρτημένους* habeamus ex duobus Codd. nihil opus erit ad *γυναῖκας* referre. Sed recte construxit Guyet. vulgatam, per hypallagen non insolitam: sic enim fere et *ἐπιθέμενος* construitur, ut *Alciphr.* III, 1. p. 276. *τὼ χεῖλη δὲ τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης — ἐπιθέμενος*, quod suo loco etiam apud *Nostrum* videbimus. Sic *ἐξηρτημένος τὴν πήραν* in Vitar. auct. c. 7. pr. habuimus. Certe *Long.* Past. II. p. 42. *πήραν ἐξηρτημένος*, et *Alciphr.* pag. 360. aliique dixere: nec non *ἐπίκεισμαι* eadem ratione construi solet supra apud *Nostrum* Alex. c. 3. *ἐπικείμενος κόμην πρόσθετον.* Sic *ἀπέξυσται τὴν αἰδῶ Alciphr.* 360. f. Ideoque vulgata hisce aliisque bene multis defendenda manet intacta. REITZ.

Ead. l. 9. *Περὶ καρποῖς καὶ βρ. δράκ.*) *Ὄφεις* vulgo vocabantur armillae illae. Vide *Menandri* fragm. p. 146. et *Poll.* v. *Ἐπικάρπιοι* etiam *ὄφεις* apud *Philostr.* p. 931. SOLAN.

Pag. 295. l. 5. *Ἔξοδοι*) De mulierum, cum foras in publi-

cum prodirent, pompa, v. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. 339. SOLAN.

Ead. l. 6. *Καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα)* Locus iste est mutilus; si quid in his video, et post *γεγαμηκότας* ponenda est hiatus nota. Nam *Κωλιάδαι* et *Γενετυλλίδες* non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelotypia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos et templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: *γεγαμηκότας, καὶ εἰς τὰ τερένη φοιτήσεις τῶν θεῶν, ὧν ἐνίων* etc. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. PALM. *Πᾶς θεὸς)* In omnibus nostris libris *πᾶς θεατὴς* legitur, quod cum sequentibus pugnare, optime observavit *Palmerius*, ubi pro *spectatoribus*, *Deas* habemus. Lege ergo mecum, *πᾶς θεός*· videtur enim respicere ad illud *Menandri*,

— *Ἐπιτρίβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ*
Μάλιστα τοὺς γήμαντας· ἀεὶ (αἰεὶ leg.) γάρ τινα
Ἄγειν ἑορτὴν ἐστ' ἀνάγκη.

a *Strabone* laudatum L. VII. p. 297. Ed. *Par.* SOLAN. Etsi *Solani* emendatio minus violenta, et probabilior, quam *Palmerii* et *Bergleri*, quam statim subjiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constat, quid *Lucian.* reliquerit, tum quia versionem *Gesneri*, quae *spectatores* retinuit, immutare nolim. *Bergler.* autem ad *Alciphr.* III, 11. ubi is scribit, *καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπεισάγουσα θεοὺς — ποῦ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἱδρύσω Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας*, ita commentatur: *Conjungit haec nomina et Aristoph. in Nub. v. 52. ubi itidem rusticus de similiter morata uxore conqueritur — et in Lysistrata initio, ubi dicitur, mulieres festinare, si voceutur ad ejusmodi Venereos Deos, Ἥ 'ς Πανὸς, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος. Nec non Lucianus in Amor.* (h. l.) *quo in loco et alia ita conveniunt cum Alciphronis hisce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano sic lego: εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεὰς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων etc. vertoque:* statim e domo egressiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri nec ipsa sciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas. *In Edd. locus est corruptus, quae, — εὐθὺς — ἔξοδοι, καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμ. — quasi spectatorum, nescio quorum, ignorent ejusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri potest; sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc Palmerius; sed quaedam excidisse putans, de suo addit totas septem voces. Sunt autem Κωλιὰς et Γενετυλλὶς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius*

Deae faciunt. Mens igitur *Luciani* satis apparet, et *Selani* correctio jam eo magis placet. Reitz. Non dubito, quin ad *Menandri* locum respexerit auctor, recteque adeo *Solanus* conjecerit. Forte utrumque servandum, θεατὴς et θεὸς, cui omittendo θεατὴς occasionem dedisse potest. Gesn. *in Addend.*

Ibid. Γεγαμηκότας, ὧν) Hic aliquid deesse videtur. Guyet. Certe aliquid deest, si ὧν ὀνόματα ad spectatores referendum: at si emendatio in θεατὴς facta fuerit, nihil hic deerit. Reitz.

Ibid. Ὧν ἑνίων οἱ κακοδαίμονες) Nihil certius *Palmeriana* suspicione. Quomodo supplendum videatur, quod deest, interpretatione indicavimus, nempe εἶτα θεὰς προσαγορεύουσαι ἀπίαισι, vel simili modo. Gesn. Corruptum esse locum, ut vulgatur, nemo non videt. Quomodo autem emendandus sit, difficilius disceptes. Mihi adhuc ea ratio, quam margo A. 1. W. suppeditat, undecunque tandem hausta, πᾶς θεῶν τις, tum simplicissima omnium, tum commodissima et hujus auctoris stylo convenientissima, esse videbatur. Sed nolebam tamen in re dubia textum mutare. *Solano* etiam *Belinus* assentitur, conjiciens tamen etiam, καὶ πρὸς θεὰς αἱ ἐπιτρίβουσι τοὺς γεγαμ. quae, si non errore forte scribendi laborent, vix intelligas. Lehm.

Ead. l. 8. Κωλιάδας) Hujus Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφλύστῳ; vide Eunuch. c. 6. *Strab.* IX. p. 398. D. Vide et *Pausan.* p. 2, 1. De Dea Schol. *Aristoph.* ubi sacra Cereri faciebant mulieres Athenienses. Vid. *Polyaen.* Strat. I. p. 27. Conf. infra Pseudol. c. 11. Solan.

Ibid. Εἰ τύχοι) Formula, εἰ τύχοι, valet *exempli gratia*, et verti potest commode, *ut puta.* Quemadmodum vulg. Interpr. I. *Corinth.* XV, 38. ita etiam Glossarium. Occurrit praeterea in Toxari c. 4. fin. L. Bos. Loquendi formula satis obvia, non tamen ubique valet *exempli gratia.* Quin et *si usus posceret* alibi significat, ut ap. *Herodian.* VII, 3, 4. μᾶλλον δὲ καὶ πρόκλησις δέδοτο συκοφάνταις, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγονικά, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωστα. Sic etiam in *Nostro* de Merced. cond. cap. 3. ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοντας, recte *Gesner.* convertit: *si res ita ferret.* Hic tamen recte redditur *exempli gratia.* Reitz.

Ibid. Γενετυλλίδας) Genetyllis Veneris cognomina sunt ap. *Aristophanem:* de quibus vide *Pausan.* in Atticis. Cogn.

Ead. l. 9. Δυσέρωτα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι) Quis ille κῶμος, quae commissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de Deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δύσερως ille Deus Comus fuerit. Gesn.

Sed vid. Scholiast. qui ad Paridem refert. Reitz. Omnium minime de Paride cum Scholiaste vet. accipiam. Endymion, et Lunae ad illum κῶμος s. comissatio magis placebit, ut in rebus incertis, si quis conferre volet scenam enarratam a Luciano Alex. c. 39. Gesn. *in Addend.* De Adonide videtur *J. Seagerus* accipere, conferens cum h. l. *Theocrit.* Idyll. I, 109. Ὥραιος χ' Ἄδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει. Lehm.

Ead. l. 10. *Τί δεῖ περιπλέκειν*] Haec est omnium librorum lectio, a qua recedit Cod. Ox. ubi *περιβλέπειν*, quod idem etiam in antiquioris lectionis locum substitutum esse narratur in Cod. M. *Belinus*, nescius, quid *περιπλέκειν* significet, pro corrupta voce habuit, et vel *περιβλέπειν* rescribendum censuit, quod in nota ad versionem reddit, *regarder avec curiosité*, vel *ἀποκαλύπτειν*, quod in ipsa versione interpretatur *dévoiler*. *Schmiederus* incautius etiam *περιβλέπειν* in textum recepit. Est autem h. l. formula notanda, *τί γὰρ δεῖ περιπλέκειν; quid longis ambagibus narrem, exponam?* Cf. *Arrian.* Dissertt. Epictt. II, 19, 27. Neque adeo ullo modo vulgata lectio attrectanda erat. Lehm.

Ead. l. 12. *Εὐθύ*) Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est major: nam perinde est utro more scribas, modo enim *εὐθὺς* adverbialiter ponitur, modo *εὐθύ*. *Εὐθὺς* ita positum habuimus modo, pr. hujus cap. Et c. 3. item cap. 18. f. Item cap. 12. pr. et Quom. Hist. cap. 40. Lexiphan. cap. 10. et infra Toxar. 32. Hermot. 33. ter, et cap. 38. Sic *Alciphr.* II. ep. 3. f. *Γλυκέριον εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς — φέρον.* Et I, 1. p. 6. sed *εὐθὺ* rursus infra hoc cap. 42. f. apud *Nostrum.* Item supra cap. 8. et 23. et Hermot. cap. 74. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod *εὐθὺ* sequente consonante scribatur, *εὐθὺς* sequente vocali, vel ejusmodi consona, cum qua ς sine cacophonia conjungitur. Reitz. Nimis generaliter differentiam inter *εὐθὺς* et *εὐθὺ* negavi; sed aliquanto melius de eodem scripsi ad Gall. 1. Licet multa habeam, ubi confundantur: quae, si licebit, praemittam Indici Graeco seorsum edendo. Idem. *in Add. et Corrig.*

Ibid. Μακρὰ λουτρὰ, καὶ πολυτελῆς μὲν καὶ ἡδεῖα τράπεζα) *Domi statim longa balnea, et sumtuosa ac suavis mensa.* Sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse *ἡδεῖα;* Repone ex Ms. *καὶ πολυτελὴς νὴ Δία τράπεζα, et sumtuosa per Jovem mensa.* Graev.

Pag. 296. l. 1. *Νὴ Δία*) Ita M. a recentiore manu. A prima enim *ἡδεῖα* videtur scriptum fuisse, uti et in reliquis libris: malo tamen illud *νὴ Δία*, quam *καὶ ἡδεῖα* vulgatum. Solan.

Ead. l. 5. *Ἀπογενόνται*) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET.

Ead. l. 6. *Διηγούμεναι*) Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. et M. SOLAN. Potest defendi *διηγούμεναι*. Solent enim mulieres noctes, et somnia praesertim, narrare in conviviis, quae forte *ἑτερόχρωτας ὕπνους* aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, et *εὐσταθοῦς βίου*, de quibus hic agitur, *θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν*; Itaque solicitor putare, non esse ab auctore *διηγούμεναι*, sed una syllaba minus *διηγοῦμαι*. Quo in genere facilius peccari, per compendiariam scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer: *Noctesne super haec enarro, et somnos cum diversi sexus corpore captos, et cubile muliebri mollitie plenum?* etc. GESN. Si ex Ms. est *διηγώμεθα*, quod in var. lect. ex marg. *A.* 1. profertur, illud adoptaverim prae conjectura mea *διηγοῦμαι*, quae eandem sententiam efficit. IDEM *in Addend.*

Ibid. Τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους) Quasi aliud corpus habeant vigilantes et ornatae vestibus, aliud nudae et dormientes in lectis. An de colore intelligit? GUYET. Interpres: *diversorum corporum somnos.* Aliud enim corpus habent feminae vigilantes et ornatae vestibus: aliud, nudae et dormientes in lectis. *Ovidius: Pars minima est ipsa puella sui.* An de colore feminarum intelligendus *Lucianus*? MENAG. Magnam vim loco inferri voluit *Belinus*, legi jubens *ἀγρυπνοῦντας ὕπνους*, quod vertit in nota quidem ad vers. *un sommeil employé à ne pas dormir*; in ipsa vero versione *sommeil voluptueux.* Sic dicit corrigi debere, quippe, quid vulgatum sibi velit, ignorans. Recte autem *Menagius* et *Guyetus* vocem explicuisse videntur; ratione quidem praecedentium habita. Nam ut *Gesnerus* in nota cepit, minus puto cum loci indole sententiam convenire. Quod autem in Misc. Obss. Vol. IV. p. 446. Vir quidam doctus *ἑνερόχρωτας* maluit, id ego, utpote nimis poeticum, minime in hunc locum cadere arbitror. Facete enim et acerbe, minime vero ornate et floride, dictum hic exspectatur. *Διηγούμεναι* nec mihi placet. *Διηγοῦμαι* tacite reddidit in versione *Belinus*, postea etiam in observatione critica defendit. Sed quum lectio marg. A. 1 W. Codici cuidam deberi videatur, alterutram harum emendationum eligendam duxi, *Gesnerianam* ob majorem simplicitatem, hanc vero ob aliquam saltem auctoritatem externam. Nunc arbitrium penes alios esto. LEHM.

Ead. l. 7. *Λουτροῦ*) Consule *Casaubon.* ad *Lamprid.* Commod. cap. 2. SOLAN.

Ead. l. 8. *Ἐστὶ*) *Ἔχει* legendum videtur. Sic interpres. GUYET. Nimirum *opus habet*, *Benedictus* et *Obsop.* Sed potiore

jure *Guyetus* quaesisset, num *opus habet*, pro opus illi est, satis Latinum esset? Et si ἔχει substituit, saltem χρείαν vel χρέος, pro χρεῖος, adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est, cum χρεῖός τινος, i. e. *indigus alicujus* rei, probum sit, ut aliis testimoniis docet *Budaeus* in Commentt. etsi male exponit χρεῖοι in loco *Philonis*, quod merito correxit *Steph.* Thes. T. IV. p. 612. Reitz. Nihilominus *J. Seagerus* ἔχει illud, quo omnino non opus est, et quod ne cum linguae quidem lege et usu convenit, revocari voluit. Lenn.

Ead. l. 12. *Εἶτ' οὐ δικαίως*) Refertur ex Menandro exsecratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui Iambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicunque modo disponi possunt:

Εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν
Ἀγαθόν. ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκας ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μιαρόν. γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
Ἀάθριος. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι. καὶ γαμηλίῳ
Λέχει μοιχὸς ἐντρυφῶν. εἶτ' ἐπιβουλαὶ
Καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσοι, χαλεπώτατος
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

In versu tertio pro vulgato *γένετ'*, ex Basileensi scripsi *γίνετ'*. In quinto quoque ἔπλασεν, non, ut vulgo ἔπλασσεν, scribendum. Septimum et octavum non habere suos numeros, palam est; at iis restituendis ita, ac a *Menandro* profecti sunt, ego non sum. Jens. Locum integrum *Menandri* apponere operae pretium est, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditissimus:

Εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδεὲν
Ἀγαθόν; ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασσεν· ὦ πολυτίμητοι θεοὶ,
Ἔθνος μιαρόν· γαμεῖ τις ἀνθρώπων, γαμεῖ;
Ἀάθριοι τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι, Λάχης,
Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτη·
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Promethea
** Clavibus affixum ad rupes Caucasi?*
Et Lampas tantum, nihil aliud boni,
Ei sacratur? Quod omnes credo Deos odisse,
Mulierem finxit. Proh Dii immortales,

Gentem impuram! Uxoremne quisquam ducit? Uxorem?
Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,
Et geniali lecto illudens adulter,
Et veneficia, et morborum gravissimus
Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Versionem hujus ῥήσεως, et textum ipsum, edimus, ut ab Anonymo eruditissimo exhibitus est in Emend, in *Menandri* et *Philem.* fragmenta p. 95. et 96. Notas etiam accipe: — [Locum hunc ex *Luciano* petitum non ex *Grotii* recensione, qui in omnibus hic erravit, sed ex nostra edidimus, una cum versione. *Clericus* nihil hic de suo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, *pingunt*, ille erudite transtulit, *scribunt*. Nihilne audiverat de Parrhasii tabula apud *Senecam* in Controversiis? nihil de Euanthis apud *Achillem Tatium?* Versu secundo *Grotius* sic interpolavit,

Τί γίνετ' αὐτῷ; λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν
Ἀγαθόν.
Quid ab eo repertum? Fax. et nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit vir magnus: neque enim γίνεται *repertum est* Graecis unquam significat: neque *facem* reperit Prometheus, sed ignem. Sententia est, quam nos in versione expressimus; et nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis ἐν Προμηθείοις, in *Promethei festo*, celebrabatur. Vide accuratissimi *Meursii* Graeciam feriatam in ΛΑΜΠΑΣ et ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso *Menandri* loco. Ex his autem colligas, solam Lampadodromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia. Mox versu quinto, apud *Lucianum* est, Γυναῖκας ἔπλασσεν, unde *Grotius* refinxit γυναῖκας ἔπλασεν· nos opinor melius Γυναῖχ' ἔπλασσεν· unicam enim formavit, non plures. Idem versu quarto, ὃ μισεῖν δ' οἷμ' *interposuisse* δ' *ait, ad sensus connexionem.* Atqui illud δὲ jam verum sensum, qui a me erutus est, impedit et corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit:

Μάλ' ἄθλιος· λοιπὸν γὰρ αἱ 'πιθυμίαι
Γαμηλίῳ τε μοιχὸς ἐντρυφῶν λέχει.
Εἶτα δ' ἐπιβουλαὶ, φαρμακεῖαι, καὶ νόσων
Χαλεπώτατος φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν
Βίον γυνή. —

Μάλ' ἄθλιος dicit se dedisse, pro λάθριος, *quod nullo sensu legebatur.* Sed veteres Edd. habent λάθριοι. Unde nos pro καὶ, Λάχης personam substituentes, caetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa tantum εἶτ' ἐπιβουλαὶ,

prorsus ejecimus; quia et metro obsisterent, et impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus *Grotium* postrema illa cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in soloecismum incidisse τὸν πάνυ, qui νόσων χαλεπώτατος φθόνος ex conjectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceres, *gravissima morborum invidia.*] — Hinc δᾳδοῦχος Prometheus apud *Philostr.* 602. Solan. **Clavibus*) Sic scripserat *Solanus*, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare editionem istius Anonymi, sive *Phileleuth. Lipsiensis* consului, eundemque errorem ibi inveni, et quid magis mirarer, dubitavi, eumne, qui sic verterit, an *Solanum*, qui id non monuerit. Si autem tantis viris sic semel peccare licet, mihi jam decies ita aberrare per festinationem licebit. Reitz.

Ibid. Εἶτ' οὐ δικαίως) In tot diversis conjecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195. fragmentorum *Menandri* dedit post *H. Grotium Jo. Clericus*) nihil nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de conjecturis eruditorum hominum suum cuique judicium permittere. Passim metro laudati viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel *Menandri*, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. Gesn. Aliter quidem dividit hos versiculos *Jens.* in plerisque Edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus et octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum *Solani* sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi jam ad senos pedes redacti erant in Ed. *Par.* et apud *Menandr.* quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. Reitz.

Ead. l. 14. Καὶ γένετ') Lege καὶ γίνετ'. Guyet. Quod *Guyet.* monet, id Edd. J. *Par.* aliaeque jam habebant recte: et quia video, id saepe ab eo fieri, ejusmodi supervacaneas admonitiones potius omittemus; quia si quid vett. Edd. rectius habent, id sponte sequimur, et in variantt. Lectt. adnotamus. Reitz. Ναὶ γίνετ' maluit *Belinus* pro καὶ γίνετ', sine judicio. Καὶ adnectit aliud lucrum, quod deportaverit Prometheus. Recte autem λαμπάδα cepit *Anonymus* de Lampadodromia, de qua *Solanus* videndus ad Prometh. c. 14. Tom. I. p. 514. Unde *Gesneri* versionem mutare placuit, quae *ignis* inventionem male reddidit. Male etiam in prioribus Edd. post λαμπὰς plenius interpunctum erat, minus plene post ἀγαθόν. Contraria ego ratione inita verum sensum restituisse videor. Leum.

Ead. l. 15. Ὃ μισεῖν) An sic? ὃ μισεῖν δ' οἶμ' ἅπ. τ. θεούς. *Γυν. ἔπλασσεν;* GUYET. Ὃ μισεῖν οἶμ' *Fl. Fr. B.* 2. *Par. S.* In *Ven.* utraque inseritur δὲ post ὅ, prave. SOLAN. In A. 1. omittitur δὲ post ὅ, inseritur autem in J. A. 2. et marg. A. 1. W. neque id prave. Neque enim solum non impedit et corrumpit verum sensum, ut visum *Anonymo*, qui δὲ cogitaret ad ignem, falso in voce λαμπὰς quaesitum, referri posse; verum etiam requirebatur necessario particula, quae secerneret diversas sententias. Antea enim credendus *Menander* aliud commemorasse Promethei facinus, ob quod Caucaso fuerit affixus: plura autem fuisse constat. Vide modo Diall. Deor. I. et ipsum *Luciani* Promethea s. Caucasum. LEHM.

Pag. 297. l. 1. *Γυναῖκ'*) Emendatio Anonymi, cujus rationem vide in ejus Nota. In omnibus enim libris erat *γυναῖκας*. SOLAN. In versione *feminam* pro *feminas* dedi, quod *Gesner.* non aegre feret. Caetera ejus ad vulgatum textum conversa non attigi, quia incertum, quomodo is emendandus. REITZ. Ego vero revocavi *Gesneri feminas*, et textui quoque ipsi restitui veterem lectionem *γυναῖκας*, mutato tamen ἔπλασσεν in ἔπλασεν, quod tuentur Codd. W. et 2954. probantibus *Grotio* et *Jensio*, improbante vero *Belino*. Non solam autem *Pandoram* h. l. cogitandam esse, quam finxerit Prometheus, sed omne feminarum genus, vel ex sequente ἔθνος μιαρὸν patet. Neque id quo minus statuatur, impedit praecedens ὃ, quod non proxime cum *γυναῖκας* est conjungendum, sed intelligendum de *facto: quod factum* (non, *quam rem*) *omnes dii oderunt.* LEHM.

Ibid. Ἔπλασσεν) Ἔπλασεν W. uti *Grotius* volebat. Reliqui libri omnes ἔπλασσεν, quod et servandum. SOLAN. Cf. not. anteced. LEHM.

Ead. l. 3. Τὸ — *Λάχης*) Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. SOLAN. Τὸ deerat in Edd. Inseruit *Solan.* et *Λάχης* quoque addendum adscripserat, non sat idonea auctoritate: ideo non addidi, sed aliquid deesse facile patet, quia quinque tantum pedum est versus. REITZ.

Ibid. Λοιπὸν γὰρ ἐπιθ.) An sic: *τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι καναὶ Καὶ μοιχὸς ἐντρυφῶν γαμηλίῳ λέχει;* GUYET.

Ead. l. 4. *Γαμηλίῳ*) Ante legebamus male *Καὶ γαμηλ.* Delevit *καὶ Solan.* et ejus loco δὲ inseruit post *λέχει.* REITZ. Sic *Solanus* et *Reitzius*, praeeunte *Anonymo* nostro. Particulae δὲ certe vestigium aliquod est in lectione marg. A. 1. W. et ipsius A. 2. *λέχει τε.* Verum hoc ipsum τε, non erat, cur desereretur; praesertim ubi antecedentia sic leguntur, uti nos constituimus:

cujus quidem consilii nunc ego eam, quam debeo, rationem reddam. Primum interrogatio versus sexti, quae est mirantis cum indignatione, sinistre olim edebatur: *γαμεῖ τίς ἀνθρώπων*; debebat potius: *γαμεῖ τις ἀνθρώπων*; *estne, qui ducat talem* (ἔθνους μιαροῦ) *uxorem?* Sic responsio est: *ducit tamen aliquis, γαμεῖ.* Sed nunc hujus matrimonii vulgaris natura ac ratio acerbe describitur verbis sequentibus, quae admodum corrupte in Edd. legebantur. *Reitzius* edidit:

— ⏑ — ⏑ — *γαμεῖ*
Λάθριος, τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι ....

sextum versus pedem in dubio relinquens. Secuti sunt *Bipontini* et *Schmiederus*, nisi quod in hujus editione post *γαμεῖ*, consultone, an temere, nescio, inepte certe, interrogationis nota posita est. *Belinus*, supplens in fine *κακαὶ*, sic vertit:

On l'épouse, il est vrai; mais c'est en chambre close;
On diroit qu'on fait mal et que l'on en rougit.

Falsa saltem versio, et jejuna; quamquam lectio, quam sequitur, non est improbabilis. Nam in importuno illo *καὶ*, quod post *ἐπιθυμίαι* in A. 1. B. 1. 3. et Cod. 2954. interponitur, patet non solum complementum versus senarii, sed etiam epitheton *τῶν ἐπιθυμιῶν*, latere, et sic facile in mentem venit *κακαί*, idem illud, quod jam *Guyeto* in mentem venerat. Cum *Belino* omnino facit *Schmiederus* in nota, pro *λάθριος* tamen *ἄθλιος* conjiciens, exemplo, puto, *Grotii* respecto. Eadem prope vestigia secutus *B. G. Weiskius*, Philologus Lipsiensis, candidissimus mihi amicus, qui benevolentissime mecum suum de hoc loco judicium communicavit, sic legi vult:

— *γαμεῖ τις ἀνθρώπων; γαμεῖ*
λάθριος τὸ λοιπὸν ἆρ' ἐπιθυμίαν κακήν.

ironicum quasi *ἀπροσδόκητον* statuens, sic illud interpretandum: *Ducit nescius in posterum scilicet — cupidinem pravam.* Quam quidem ingeniosam emendationem ego haud cunctanter pro verissima amplexus essem, nisi duo me in ea male haberent; unum, quod conjectae voces *ἐπιθυμίαν* et *κακὴν* nimis longe a constanti librorum lectione *ἐπιθυμίαι* et corrupta, quae in nonnullis est, voce *καὶ* recedunt; alterum, idque maximum, quod sic sequentibus Nominativis *μοιχὸς ἐντρυφῶν, καὶ φαρμακεῖαι* etc. nulla est cum superioribus cohaerentia, quippe quum careant eo, ad quod referri commode possint, verbo. Quae offensio vitatur, si alterum *γαμεῖ* absolute positum putes, et nunc pergi a poëta fingas:

λάθριοι τὸ λοιπὸν ἆρ' ἐπιθυμίαι κακαί.

Λάθριοι scilicet lectio Fl. A. 2. et J, quam etiam marg. A. 1. W.

commendat; ἄρ' itidem habetur in marg. A. 1. et ipsa editione A. 2. et confirmat elegantem *Weiskii* conjecturam, sic tamen, ἄρ', non, ut huic scribere placuit, ἆρ', scribendum. Τὸ ante λοιπὸν necessario requirit metrum, et jam *Anonymus* ille restituit, probantibus omnibus, qui secuti sunt, editoribus; et καὶ cum summa probabilitate supplerunt *Guyetus*, *Belinus* et *Schmiederus*, vestigiis veteris lectionis καὶ insistentes. Nunc haec exsistit commodissima sententia: *Ducit quidem uxorem; sed furtim* (λάθριοι pro λάθρα dictum) *illabuntur scilicet in posterum* (post dulces matrimonii primitias, nach den Flitterwochen, i. e. *mox*, *celeriter*) *cupidines pravae, adulter illudens lecto geniali* etc. Sic textu mutato, versionem quoque *Gesneri* mutare placuit, quae sic sonabat:

— — *Ducit aliquis conjugem:*
Ducit? libido nempe clanculariа,
Et nuptiali etc.

Lehm.

Ead. l. 5. Εἶτ' ἐπιβουλαὶ) εἶτά τ' ἐπιβ. Post τὸ ἐπιβουλαὶ aliquid deesse videtur. Guyet.

Ibid. Καὶ φαρμακεῖαι) In Ed. *Par.* hic versus ita inchoabat: Εἶτ' ἐπιβουλαί. Et χαλεπωτάτων faciebat initium versus sequentis. *Grot.* volebat Εἶτα δ' ἐ. φ. π. νόσων. Reitz. Verba εἶτ' ἐπιβουλαὶ manifesto e glossemate orta — neque enim ullo modo cum metricis rationibus facile conciliari possunt — recte omnino ejecerat *Anonymus*; recte etiam posteriores Editores secuti sunt, licet et in Cod. 2954. sic legatur, nec non in omnibus Edd. vett. *Guyeti* vero et *Grotii* medelas nihili esse patet. Lehm.

Ibid. Δὲ νόσων ἐχ — τάτη.) Prima vox ab *Anonymo* inserta; sequentes mutatae ab eodem. Solan. Praefigere textus verba sic debuit *Solanus*: Καὶ νόσων χ — τάτη) Sic enim *Anonymus* correxerat verba olim vulgata: καὶ νόσοι; χαλεπώτατος φθόνος. Lectionem χαλεπωτάτων nusquam ego reperi: *Reitzius*, quem temere recentiores secuti sunt, e *Par.* Ed. eam desumsisse videtur, ubi id mendum typographicum esse conjicio. Quodsi vero cum *Grotio* et *Anonymo* pro vetere lectione νόσοι, νόσων reponendum sit, quod et mihi placet, tum vero nec χαλεπώτατος, nec χαλεπωτάτων, ferri potest, sed necessario scribendum χαλεπωτάτη, auctore *Anonymo*, quem etiam *Schmiederus* probat in nota. Lehm.

Ead. l. 7. Διώκει) Confer supra hoc Dial. cap. 22. f. et Hermot. cap. 77. Reitz.

Ead. l. 11. Ὕδατι λιτῷ) In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῷ καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. Bourd.

Ibid. Καὶ χιτωνίσκον καὶ χλαν.) In laude pueri, cum aqua detersit somnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις περόναις συνέρραψας. ἀπὸ τῆς πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται, *sacram chlamydem humeralibus fibulis adstrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit vestis militaris, non puerilis. Dein cur sacra dicitur? Haec mendosa sunt, quae ex Codice Ms. sic refinges: καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συνέρραψας, *et tunicu-lam laenam in humeris fibulis connectens.* Χλανίσι utebantur pueri et molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λεπτόν. Sic Demostheni κομψὴ χλανὶς καὶ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. Vide *Gell.* I, 5. Forte autem in dialogo nostro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. Mox idem Codex rectius, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων, *neminem obviorum ex adverso adspiciens.* Vulgo ἀπάντων, frigide. Graev. Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις) Antea legebatur τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις π. Ego scripturam Mss. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. et L. Solan. Χλανίδα et χλαμύδα a librariis confusas esse, testatur locus Timon. c. 38. ubi pro χλαμύδος, quod olim vulgabatur, *Hemsterhusius* conjecit χλανίδος, quam conjecturam confirmarunt Codd. Aug. et Gorl. Sed h. l. χιτωνίσκον Codices illi quinque habent e glossemate vocis χλανίς, ut recte statuit *Schmiederus.* Nam copulam καὶ alteram *Reitzius* e conjectura tantum *Graevii* temeraria temere addidit, sequente Editore *Bipontino.* Miror tamen lectionem vett. Edd. τὴν ἱερὰν, quam etiam Codex 2945. servavit. Lehm.

Pag. 298. l. 1. Ἐπωμίαις περόναις) Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus vestem πόρπῃ stringebant: quod a *Salmasio* dudum observatum est ad *Tertul.* de Pallio 116. Solan. De differentia περόνης et πόρπης vid. etiam *Spanh.* ad *Callim.* Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas ejusd. p. 559. Reitz.

Ead. l. 2. Κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τῶν ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων) Si quid mihi credis, lector, leges, τῶν ἀπαντώντων, non τῶν ἀπάντων, id est, occurrentium: meliore multo sententia. Palm. Emendationem *Palmerii* firmant Codd. W. et L. Vid. *Jambl.* p. 44. Solan. Ἀπαντώντων) Sic fere videtur dare voluisse *Junt.* spiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν constituit finem versus, ac των initium facit sequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut correctores omissam syllabam non animadvertant. Reitz.

Ead. l. 9. Εἰς Μουσικοῦ) Scil. οἶκον, ut *Aristoph.* Lysistr.

v. 1064. ἦκεϊ' οὖν εἰς ἐμοῦ τήμερον. Noster Hermot. c. 32. ἐς Πλάτωνος, ac saepe alibi. Vid. not. *Solani* ad p. 3. T. I. ubi εἰς διδασκάλου, non εἰς διδασκάλους Nostro dici solere, contra *Bourdelotium* probat. Sed satis jam exemplorum dedit *L. Bos* de Ellips. v. οἶκος, neque haec vulgaria hic repeterem, nisi in transitu inquirere juvaret in haec *Alciphronis* I. Ep. 12. pag. 48. ἔς τε ταπήτων τινῶν ξενικῶν καὶ ἐψεστριδων κατακλινείς· ubi pro ἔς τε *Berglerus* legi vult ἐπί τε. Sed vulgata videretur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινάς· verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At apud eundem I, 18. pr. ἀκούω γάρ σε λοιδόρου, (vel potius λυρῳδοῦ) γυναικὸς ἐρᾶν, καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμενον. Ubi posteriora vertuntur, *et ad illam itiones damnosas instituendo*, nam φθείρεσθαι significatum *abeundi* habere, probatum erat Ep. 13. p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit *Bergler.* ὡς ἐκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, ἐς legi, et genitivus ἐκείνης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro εἰς vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero et alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τοῦ οἶκον exponendum servarem. Reitz.

Ead. l. 10. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς) Multo malim φιλοσόφου, ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adjunctum φιλόσοφον esse. Jucundius etiam cadere sic junctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. Gesn. Nec φιλόσοφα μαθήματα vituperandum censeo, nec ψυχῆς μαθήματα, nec utrumque simul. Certe quod ψυχὴ proprie dici potuit φιλόσοφος, inde non puto sequi, sic etiam h. l. vel scribendum, vel interpretandum, fuisse; nisi scriptori veteri aliena velis tribuere. Lehm.

Pag. 299. l. 3. Εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον) In Ms. legitur ἐγκονίεται, quod frequentius est illo: utitur etiam *Xenophon*, et alii non raro simplici κονίομαι. Est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. *Dein unctae palaestrae, et ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum.* Nota sunt omnia de athletico pulvere. Graev.

Ead. l. 5. Ἱδρῶτες) Haec Luciani *Berglerus* componit cum *Alciphr.* I. Ep. 34. f. Sed quia non magni momenti, non repetam. Reitz.

Ead. l. 10. Σωφροσύνην ἠσπάσαντο) Conf. supra Abdic. cap. 18. Adde *Alciphr.* III. Epist. 24. f. οἷόν ἐστι — σωφροσύνην ἀσπάζεσθαι. Reitz.

Ead. l. 12. Ἥδιον ὕπνους) Ὕπνους plur. num. ne mire-

ris. Dixit et *Long.* Past. I. pag. 27. *τῶν ὕπνων ἐξέθορεν.* Ut poëtas omittam. Adde mox cap. 49. REITZ.

Pag. 300. l. 1. *Τῶν ὀμμάτων βολαὶ*) Supra quidem cap. 3. eadem phrasis, sed aptiore loco: est enim ibi, *ἵλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαί. Alciphr.* III, 1. *καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἔστι κυανωγής. Herodian.* I, 7, 9. *ὀφθαλμῶν τε γὰρ ἀρδμίαι καὶ πυρώδεις βολαί.* Verum si recte dicas, *vel coecus hoc videat*, quidni et *coeca oculorum acies* dicatur? REITZ.

Ead. l. 6. *Ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν*) Respexit ad Oden Sapphus, a *Catullo* Latine redditam. MENAG. Vide *Catullum* pag. 112. et 113. KUSTER. Immo fontem ipsum adeas, in fragm. Sapphus, apud *Longinum.* SOLAN. Vid. *Longin.* 10. 2. *Mor.* LEHM.

Ead. l. 12. *Νόσος*) Anglic. *νόμος ἐπιψαύσειεν αὐτῷ.* BOURD.

Pag. 301. l. 4. *Κωφὴν*) An *κούφην*; videbimus in Addendis. REITZ. Pro *κούφην* facit, quod sit epitheton solitum: pro *κωφὴν* vero, quod mortui dicuntur turba silentum, quodque adeo mortuum non possumus rogare, quis sit. Et quia de mandatis, ultimis praemittit, videtur iis opponi taciturnitas mortui; eoque vulgatum defendi potest. Prius tamen fere magis arridet. IDEM *in Addend.* Non ex eo, quod solitum est, judicari debet hujus scriptoris oratio: imo vero ea ipsa, quae minus sunt solita, maxime ille amat. Quapropter *κωφὴ κόνις* minime videtur alienum ab hac artifice manu. LEHM.

Ead. l. 7. *Συνεξέπνευσε*) Correxerat *Solan. συνεξέπνευσεν.* Sed non est necessarium, neque editionem invenni, quae sic habeat. REITZ.

Ead. l. 9. *Μεσίτην*) Fuit, cum *μεσίτιν* mallem, ut Dianae simulacrum, quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo; nondum enim de Dianae signo sermo est. SOLAN.

Ead. l. 12. *Ὀρέστην ἐλαννούσας ποινάς*) Delphis obsessus Furiis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cujus consilio vincens reversus est Argos. Has vero Furias placans vocavit Eumenidas apud *Aeschylum.* COON. Ex *Orest. Eurip.* adscriptum in marg. *Ald.* 1. *Wess.* REITZ.

Ibid. Ἐλαννούσας ποινάς) Dixi ad *Petron.* BOURD.

Ead. l. 18. *Τὴν δὲ ἐρωτικὴν φιλίαν*] *Ἡρωϊκὴν* vult

Jacobus, intelligens eam animi conditionem, quam auctor paullo ante verbis, *ἡ θεοῖς γείτων ἡρωϊκὴ φρονησις*, designaverat, et qua pluribus agit *Lucianus* in Toxari §. 1 — 11. De masculi amoris consuetudine intelligeret *Jacobus*, si scriptum esset *τοὺς δὲ ἐρωτικοὺς*, ut *φιλίαν* ad sequens *ἐμέτρησαν* referretur. At vana est utraque tentatio. Nam *ἐρωτικὴ φιλία* illud est amicitiae genus, quod capite praecedente miro cum studio descriptum legeris; et *amatoria amicitia* Orestae et Pyladae tributa minime repugnat hujus styli indoli. Mox etiam disertius uterque dicitur alterius *ἐραστής*. LEHM.

Pag. 802. l. 3. *Ἀφροὺν ἀπέψα*) *Ἀφρὸν τ' ἀπέψα.* GUYET. *Ἀφρὸν τ' ἀπ.* — *ἐτημ.*) Ex *Euripide* restituimus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem: postremam etiam depravarant *B.* 2. et *Par. Euripid.* Iphig. Taur. 311. SOLAN.

Ead. l. 8. *Ὑπὲρ ἀλλήλων*) Ita est in Quom. Hist. c. 12. *ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, pro me pugnantem*, et alibi passim. De hoc significatu praepositionis *ὑπὲρ*, exponendo per *pro* et *propter*, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem *Jac. Elsner.* ad l. Epist. ad *Corinth.* XV, 29. ubi *βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν*. REITZ.

Ead. l. 9. *Τὰς ἐπιστολὰς*) De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *literae*. Ita apertissime *Alciphr.* II. Ep. 4. pr. *Ὡς διεπέμψω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολὰς, εὐθὺς ἀνέγνων.* REITZ.

Ead. l. 12. *Τὸ γὰρ* etc.) *Eurip.* Iph. T. 598 — 603. SOLAN.

Pag. 803. l. 9. *Τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου*) Conf. supra Demon. cap. 1. REITZ

Ead. l. 12. *Ὡς ἀληθῶς*) Conf. si operae videtur, supra Lexiph. c. 22. de Salt. c. 2. m. Alexand. 61. Et *ὡς ἀκριβῶς* Hermot. c. 56. Ac *Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 30. f. REITZ.

Ibid. Σοφῶν) *Callimacho* tribuit *Stobaeus*, apud quem prior versus non exstat. Vid. *Grot.* Flor. 477. SOLAN. Prior versus, sic sonans:

Ὄλβιος, ᾧ παῖδές τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι

hoc addito:

Καὶ κύνες ἀγρευταὶ καὶ ξένος ἀλλοδαπός.

tribuitur poëtae cuidam a *Platone* in Lyside p. 141. Tom. IV. Ed. *Stallbaum.* *Solonem* auctorem esse *Ruhnkenius* credit ad *Callimach.* Tom. I. p. 421. Jam quum sequens versus cum hemistichio a *Stobaeo* Serm. CXIV. *Callimacho* tribuatur, *Rhunke-*

nius ille ibidem putat hos diversorum auctorum versus in textu nostro per interpositam post ἵπποι copulam καὶ distinguendos fuisse. Quod mihi quidem secus videtur. Liberius haec τῶν σοφῶν ἀπόφασις pronuntiata, omisso altero versu, qui minus huc faceret, additaque alio alius auctoris, qui priorem confirmaret arctius ei Pentametri instar adjunctus. Hexametri enim formam, quae in Edd. veteribus, nec non in *Reitz.* et *Bip.*, secundo huic versui data est, vitiosam esse, in oculos incurrit. Tacite *Schmiederus* Pentametrum restituit, voce κοῦροι ad sequentem versum transposita. LEHM.

Pag. 804. l. 4. Σωκράτης σοφώτατος) Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam supra, de Salt. §. 26. pr. Habebimus rursus infra in Rhet. praec. §. 13. REITZ.

Ead. l. 7. Ὃς ὑπὸ μιᾷ χλ.) Vide Vit. Auct. c. 15. et quae illic a me annotata sunt. SOLAN. Adludit ad id *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 176. scribens: ἀλλ' ὑπὸ τοὐμὸν ἠγάπα κοιμωμένη χλανίσκιον. Ubi *Bergler.* adductis his *Luciani* verbis notat, male posteriora a *Benedicto* conversa esse, *qui sub una eademque patris clamyde*, quasi illa chlamys patris nescio cujus fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet *Platonis* illum locum, quem ex ejus Sympos. adfert, ulterius legenti. *Philostr.* Epist. 44. ἦν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὴν τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης etc. Addo *Corn. Nep.* Alcib. cap. 2. *Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. Namque eum induxit commemorantem, se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit.* REITZ.

Ead. l. 12. Ἔρχιος) Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo *Diogenes Laërtius*, Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱός, Ἀθηναῖος, τῶν δήμων Ἐρχιεύς. Nempe poëtae Ἔρχιος est, qui alias Ἐρχιεὺς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχεία dabit *Meursius* in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praesertim *Xenophontis* locum respexisse videtur *Callimachus*, (inter cujus fragmenta sedem CVII. huic adsignavit *Bentlejus*) qui habetur Memor. Socr. I, 29. seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro et suillo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Critiam revocare Socrates voluerit. GESN.

Ead. l. 18. Ἐρώοιτε) Angl. ἐρώωντε. Bourd. Sic et W. quod forte non de nihilo esse dicit *Jensius*. Ferc. liter. Mihi vero de nihilo esse videtur, nisi alia lectio forte ibi lateat, quam

ego tamen non curiose quaeram, quum non opus esse videam. LEHM.

Pag. 305. l. 1. *Εἵνεκα*) Poëticum esse ajunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam et apud *Nostrum* infra de Dea Syr. cap. 14. *καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα.* Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, et Ionibus familiare τὸ εἵνεκα pro ἕνεκα, ut *Hippocr.* Ἢ I. Aph. 3. et passim. *Herodot.* εἵνεκεν p. 2. bis, et seqq. ubivis. Sed et Attici scriptores ita interdum enuntiant. *Th. Mag.* Ἕνεκα, καὶ εἵνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, ἕνεκα. Adde *Nostrum* de Dom. c. 8. Quod W. autem εἵνεκεν habet, nihili est: κακόφωνον enim hic foret propter duo sequentia in ν terminata. Nam ἕνεκε et ἕνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita ἕνεκεν καὶ invenio in Inscript. quam exhibet *Montfaucon* in Diar. Ital. pag. 43. f. ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΤΝΟΙΑΣ. In alia vero pag. 38. ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑΙ ΕΤΝΟΙΑΣ, ut alia obvia omittam. Ἕνεκε tamen sequente vocali non scriberem. REITZ.

Ead. l. 8. *Αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἄφθαρτον*) Sic recte Ms. *Coelum post terram eos excipit, qui istis rebus student. Ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile.* Vulgo sine sensu legitur, οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθανόντες, et vertitur, *qui meliori fato morientes*, tanquam alii essent, quam de quibus in praeced. verbis loquitur. Ne dicam, ἄμεινον ἀποθανεῖν Graecis nihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione ciderant interpretes. GRAEV.

Ead. l. 9. *Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον*) Ita W. P. et L. quod in impressis est, οἱ δὲ ἄμεινον. SOLAN.

Ibid. Ἄμεινον ἀποθανόντες) Angl. Cod. ἐν δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. BOURD.

Ead. l. 13. *Φρονοίην*) Sic *Ven.* utraque. In reliquis et in ipso M. φρονοῖεν, corrupte. SOLAN. Ὅ, τι φρονοίην legendum suaderet series orationis, etsi libri omnes φρονοῖεν haberent. Quid enim? hoc exspectant litigantes, ut, quid ipsi sentiant, judex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum judicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a describente, in φρονοῖεν mutari φρονοίην, praesertim cui Attica forma φρονοίην pro communi φρονοῖμι, non satis esset familiaris. Sed jam bene sic dederat *Aldus*, a quo operae posteriores, et interpres, male

recesserunt. Gesn. *Φρονοίην*) Quod *Solan.* noster sic monuit corrigendum, id etiam *Gesnerus* tam sponte, quam ex *Aldina* sua recte vidit; cumque res ipsa flagitet, non haesitavi in deserenda vulgata *φρονοῖεν*. Reitz.

Pag. 306. l. 5. *Θηραμένης — Κόθορνος*) Vide *Xenoph.* Ed. St. pag. 273. 11. et *Plut.* in Nicia. *Aristoph.* etiam, cujus Scholiastes haec verba *Luciani* affert, 258. A. Solan. Theramenem *Cothurnum* vide ap. *Xenophontem* Hist. Gr. II, 3, 31. cf. ibid. §. 47. (*Weisk.* Ed.) et quos ibi laudarunt *Morus* et *Schneiderus*. Cognominis sensum et rationem docte explicat et illustrat *Benj. Weiskius* in singulari excursu Historiae Xenophonteae praemisso p. xxxi. Proverbium vero, ex illo cognomine natum: *εὐμεταβολώτερος κοθόρνου*, dictum in hominem mutabilem et inconstantem, commemorant *Suidas* s. v. *εὐμεταβολώτερος*, et *Erasmus* Adagg. suo loco. Sed quae *Suidas* de Theramenis ipsius persona in variis locis, ut s. v. *δεξιὸς*, *Θηραμένης*, *κόθορνος*, tradit, vix ea inter se conciliari possunt. Unde et Scholia nostra ad h. l. ancipitis fidei sunt, nec sine aliqua cautione sequenda. Lehm.

Ibid. *Ὁ Κόθορνος*) Cum Edd. *κόθορνος* haberent, ego *Κοθ.* majore litera exaravi, monitus ab Scholiast. *Aristoph.* ad Ran. v. 1001. ubi ait: *Θηραμένης — Κῶος δὲ ἐλέγετο εἶναι, καὶ Κόθορνος. Λουκιανὸς Ἔρωσιν· Ὡς καὶ ἔγωγ' ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος* etc. Quae illi cum nostro Scholiast. conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. Reitz.

Ead. l. 9. *Γάμοι*) Facete ludit in nuptias *Menander* in fragm. 10. *Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν*, *optabile malum hominibus sunt nuptiae.* Ceterum *γάμοι* etiam de unis nuptiis frequentatur: vid. *Aristoph.* Av. 132. et *Evang. Matth.* XXII. ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic *ἐπιστολαὶ* de una epistola *Alciphr.* L. 2, 4. pr. Conf. et Nostrum Dial. Meretr. VII. et alibi non semel. Reitz.

Ead. l. 13. *Παιδεραστεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις*) *Davis.* (quem consulendum in marg. jussit *Hemsterh.*) ad *Cic.* Tusc. Disput. cap. 34. observat, ad *Platonis* impuritatem hic adludere *Lucianum*. Cum turpia sint, quae in Phaedr. et Sympos. de amore scripsit ille philosophus, qui *παιδεραστοῖς* nimis amicum se praebuit, ut *Tertullian.* de Anima, ejus verba

repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobret: *adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impuritas.* Alios veterum, qui *Platonis* versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota *Davisii*, ubi tamen addit *Augustin.* de Civit. Dei L. 2. cap. 14. et *Apul.* de Habit. Doctr. Plat. pag. 610. qui ejus de amore sententiam vitio vacare ajunt. REITZ.

Pag. 307. l. 4. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προήει σφόδρα σοβαρῶς) Sed Ms. ἱλαρῷ προσώπῳ φαιδρὸς, quod quis non amplectatur? *Atheniensis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate.* GRAEV.

Ibid. Ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ) Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen interpres; nec male. BOURD. Πλαρῷ scribentem *Bourdelotium* reliqui; nec enim semper ejus festinantem calamum corrigere volui, quod nec *Hemsterh.* facere vidi. REITZ.

Ead. l. 8. Ταπινίκια) Perperam in novissimis Edd. legitur, ἑστιάσαντος αὐτοῦ τὰ πινίκια, pro quo recte in antiquioribus τἀπινίκια. JENS.

Ead. l. 16. Μελιτίδην) Margitem innuere opinor. Vide tamen, quae de hoc fatuo leguntur apud *Aristoph.* p. 258. D. E. et quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide et *Aelian.* V. H. XIII, 15. et consule ibi notas: perperam in Ed. Tornaesiana legitur Μελιτιάδ. SOLAN. Scholiastae locus, ad quem remittit *Solanus*, est *Aristoph.* Ran. v. 1021. ubi inter alia Μελιτίδην δὲ τὸν εὐήθη dicit, eumque παρὰ τὸ μέλι sic dictum ait. REITZ.

Ibid. Κόροιβον) Idem Scholiastes l. c. E. SOLAN.

Pag. 308. l. 6. Τοῦ παιδεραστοῦ) Florent. Cod τοῦ παιδερασταστεῖν. BOURD.

Ead. l. 12. Κλίμακα) *Si non tangendi copia est, eho, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema* linea *amare, haud nihil est. Ter.* Eun. III, 2. *Linea* ἀντὶ τοῦ βαθμοῦ, pro *gradu* sumitur. Vide *Donat.* et *Nonnii* σύμμικτα. VORST. Sic *Philemon.* fr. 65.

Ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἶτ' ἐθαύμασαν,
Ἔπειτ' ἐπεθεώρησαν, εἶτ' εἰς ἐλπίδα
Ἐνέπεσον· οὕτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρως.

SOLAN.

Pag. 309. l. 4. *Εὐθὺ*) Eodem redire, legasne εὐθύ, an εὐθύς, vid. supra ad c. 42. et alibi dictum. Reitz.

Ead. l. 9. *Αἱ γὰρ φανεραὶ* etc.) Ex Ms. refinge: *αἱ γὰρ φανεραὶ μετὰ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν.* Vocat oscula, et improbae manus pertrectationes *αἰσθητά*. Vulgo *μετὰ* omittitur. Graev. *Αἰσθητὰ* ego nec cum *Graevio* intelligo, nec cum vetere Interprete de *iis, quae sensu percipiuntur*, sed cum *Gesnero* facio, vertente *partes sensibiles*, quandoquidem is molliores corporis partes cogitavit, quae rebus externis percipiendis maxime omnium patent. Sic vero patet praepositionem *μετὰ* alienam ab h. l. esse. Aliud vero in textum vulgatum se insinuaverat vitium, articulus *αἱ* ante *φανεραὶ*, quem marg. A. 1. W. et ipsa *Aldina* 2. et hinc etiam *Juntina*, emendatum praebent, quamquam in J. *ἡ* legi traditur pro eo, quod debebat, *ἤ*. Sic restituto loco nunc etiam *Gesneri* interpretationem mutare placuit, quae antea sic legebatur: *cum manifestae illae sensibilium partium complexiones voluptatem conglutinent. Aut igitur latenter* etc. Lehm.

Pag. 310. l. 6. *Εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος κατὰ τὸν κωμικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν*) Interpres: *dum ducto a tumoribus exordio juxta Comicum ipsum percutit.* Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud *Diogenem Laërtium* in vita Cleanthis: *φησὶ δὲ ὁ Ἑκάτων ἐν ταῖς χρείαις εὐμόρφου μειρακίου εἰπόντος, εἰ ὁ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηροὺς τύπτων μηρίζει, ἔφη μέν, σὺ μὲν τοὺς διαμηρισμοὺς ἔχε μειράκιον· Hecaton autem in Chriis inquit, formoso adolescente dicente, si in ventrem percutiens γαστρίζει, etiam in femina verberans μηρίζει, inquit Cleanthes, tu quidem, o adolescens, habe interfeminales pulsationes.* Nimirum *μηρίζειν* est inter praetextata verba, de *παιδεραστῆς*· vide quae notavit vir et amicus summus *Aeg. Menagius* ad hunc locum, et *Paul. Leopardus* Emendat. XVII. c. 32. Graev.

Ead. l. 7. *Κωμικὸν*) Quis hic Comicus sit, nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. Solan.

Ead. l. 8. *Μετεωρολέσχαι*) Vid. Prom. in Verb. 7. Solan.

Ead. l. 9. *Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους*) *Alciphr.* I. Ep. 34. pr. *Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνός τις ἐγένου καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας.* Ubi *Bergler.* haec *Luciani* adducere non est oblitus: item ex Dial. Charont. Merc. et Mort. *ὑπὲρ*

γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρῦς) ἐπῆρεν. Aliaque, ubi data opera ejusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic *Alexis* ap. *Athen.* VI. pag. 224. *eos* ait *supercilia supra capitis verticem habere.* Reitz.

Ead. l. 10. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης) Ipse Socrates apud *Lucianum* in Auctione philosophorum, παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. Menag. Sed confer, quae modo ad c. 49. pr. dicta. Item quae ad c. 51. Reitz.

Ead. l. 13. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο) Similiter *Martialis* lib. XI. Epp. 44. *Aeacidae potior levis amicus erat.* Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. Menag.

Ead. l. 15. Δέγμενος) *Homer.* Il. IX, 191. Solan.

Pag. 311. l. 1. Μεσίτης ἡδονῆ) Lege μεσίτις. Guyet. An μεσίτις; Menag. Politissimus *Menagius* emendat μεσίτις. Nihil verius. Supra c. 27. φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραθέμενοι. Jens. Μεσίτις Cod. Ms. Ox. et W. uti emendare jusserat *Menagius.* In omnibus impr. μεσίτης, prave. Solan. Scribi debebat μεσῖτις. Lehm.

Ead. l. 4. Μηρῶν etc.) Tragici cujuspiam versiculus. Guyet. Tragici cujuspiam aut Comici versiculus. Menag. (Jambicus enim trimeter est, sive senarius: nam Καλλίων facit initium versus sequentis. Reitz.) Neque, hoc unde sit, scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen *Plut.* 1337. 2. Socrates apud *Xenophontem* in Συμπ. amicum Achillis, non amasium, fuisse probat pag. 523. l. 40. Ed. *Steph. Apollodorus* etiam Achillis amasium vocat III. p. m. 97. B. Solan. Apud *Athenaeum* L. XIII. c. 8. p. 602. E. *Casaub.* hic leguntur *Aeschyli* versus ex ejus Myrmidonibus:

Σέβας δὲ μηρῶν ἅγιον (ἁγνὸν) οὐκ ἐπηδέσω
Ὦ δυσχάριστε τῶν πυκνῶν φιλημάτων.

Cf. *Aeschyl.* Fragmm. in Edit. *Schütz.* Tom. V. p. 85. Unde satis probabiliter colligi potest, versum nostrum indidem esse petitum; quae *Porsoni* est sententia ad *Eurip.* Med. v. 720. Falso autem ille a nonnullis pro septenario Jambico habetur et redditur a *Gesnero:*

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior.

Rectius alii senarium statuunt; quod vel inde patet, quod in plerisque Edd. vett. vox καλλίων majori litera *K* exarata reperitur. Quid autem *Belinum* in not. ad vers. Francogall. Tom. III. p. 601. permoverit, ut ita versum legi juberet:

Μηρῶν τι τῶν σῶν εὐσεβοῦς ὁμιλίας
Κάλλιον; —

equidem non video; nec omnino video, cur ea, quae per se sunt salva, emendare placeat. LEHM.

Ead. l. 6. *Κωμαστὰς*) Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his, qui cantu puellis blandiuntur, et earum amorem captant. *Theocrit.* Eidyll. 3. COON. Ille certe apud *Theocritum* Idyll. 3. *κωμαστὴς* Amaryllidis amorem aperte prae se fert. GESN. Vid. *Bion.* VIII, 4. ibique *Manso.* LEHM.

IMPRESSIT BENEDICT GOTTHILF TEUBNER.

CORRIGENDA.

Pag. 1. l. 11. leg. *denuo* pro *denue.*
— 17. l. 4. leg. *οὗτος* pro *οὕτος.*
— 26. l. 12. col. 2. leg. *quod* pro *quo.*
— 30. l. 9. corrige *εἰ δ' ἐμοῦ* pro *εἰ δέ μου.*
— 53. l. 5. col. 1. *distingue dis — putationem.*
— 55. l. 13. leg. *γεωργοῦμεν* pro *γοωργ.*
— 62. l. 12. col. 1. leg. *solae* pro *salae.*
— 79. l. 20. leg. *sola* minori litera initiali.
— 87. l. 2. leg. *κόλπον* pro *πόλπου.*
— 90. l. 1. — *θεούς* — *θεοῦς.*
— 100. l. 14. — *Λεπίδῳ* — *Λεπίδῳ.*
— 101. l. 2. — *προσελθὼν* pro *προσελθῶν.*
— 104. l. 8. col. 1. leg. *vigente* pro *vingente.*
— 113. l. 9. leg. *διασῴζομαι* pro *διοσ.*
— 124. l. 11. leg. *Ζεὺς* pro *Ξεύς.*
— 125. l. 15. — *οἶμαι* — *οἰμαι.*
— 137. l. 23. leg. *Gorl. ὑπεταράττεν* pro *ἐπετ.*
— 147. l. 8. leg. *Ἥλιε* pro *Ἥλις.*
— 155. l. 14. leg. *πτύπον* pro *πτύπον.*